

Λυκόφως

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

Η Μπέλλα μετακομίζει σε μια μικρή, μονίμως βροχερή πόλη, πιστεύοντας ότι την περιμένει η πιο βαρετή περίοδος της ζωής της. Όμως από τη στιγμή που θα γνωρίσει τον αινιγματικό Έντουαρντ, η ζωή της θα πάρει μια συναρπαστική και τρομακτική τροπή. Γιατί ο Έντουαρντ είναι βρικόλακας, που έχει καταφέρει να διατηρεί μέχρι σήμερα την πραγματική του ταυτότητα μυστική στη μικρή κοινότητα. Όμως, κανείς δεν είναι πλέον ασφαλής, και λιγότερο απ' όλους η Μπέλλα. Το ζευγάρι θα βρεθεί να ισορροπεί επικίνδυνα στην κόψη του ξυραφιού –ανάμεσα στην επιθυμία και τον κίνδυνο.

NEW YORK TIMES
BEST-SELLER

STEPHENIE MEYER

λυκόφως

STEPHENIE MEYER

μετάφραση Βασιλική Λατσίνου

PLATYPUS

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Η ΠΡΩΤΗ ΜΑΤΙΑ	3
2. ΑΝΟΙΧΤΟ ΒΙΒΛΙΟ	29
3. ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ	53
4. ΠΡΟΣΚΛΗΣΕΙΣ	69
5. ΟΜΑΔΑ ΑΙΜΑΤΟΣ	87
6. ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ	112
7. ΕΦΙΑΛΤΗΣ	132
8. ΠΟΡΤ ΑΝΤΖΕΛΕΣ	155
9. ΘΕΩΡΙΑ	183
10. ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ	200
11. ΕΠΙΠΛΟΚΕΣ	222
12. ΙΣΟΡΡΟΠΙΕΣ	241
13. ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΣΕΙΣ	266
14. Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ	293
15. ΟΙ ΚΑΛΕΝ	320
16. ΚΑΡΛΑΪΛ	342
17. ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ	356
18. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ	384
19. ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ	399
20. ΑΝΥΠΟΜΟΝΗΣΙΑ	414
21. ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ	432
22. ΚΡΥΦΤΟ	442
23. Ο ΑΓΓΕΛΟΣ	461
24. ΑΔΙΕΞΟΔΟ	467
25. ΕΠΙΛΟΓΟΣ	
ΜΙΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΗ ΠΕΡΙΣΤΑΣΗ	489

Ἀπὸ παντὸς ξύλου τοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ βρώσει φαγῆ,
ἀπὸ δὲ τοῦ ξύλου τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρόν,
οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ·
ἢ δ' ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε.

Γένεσις 2: 17

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ποτέ δεν είχα σκεφτεί ιδιαίτερα το πώς θα πεθάνω – αν και είχα αρκετούς λόγους να το κάνω τους τελευταίους μήνες – αλλά ακόμα κι αν το είχα σκεφτεί, δε θα το είχα φανταστεί έτσι.

Κάρφωσα το βλέμμα μου χωρίς ν' ανασαίνω στην άλλη άκρη του δωματίου, στα σκοτεινά μάτια του κυνηγού, κι εκείνος μου το ανταπόδωσε κοιτώντας με με συμπάθεια.

Σίγουρα ήταν ένας καλός τρόπος να πεθάνεις, στη θέση κάποιου άλλου, κάποιου που αγαπάς. Μεγαλόψυχος, θα μπορούσε κανείς να πει. Αυτό θα πρέπει να έχει κάποια αξία.

Ήξερα ότι αν δεν είχα πάει στο Φορκς, δε θα ήμουν αντιμέτωπη με το θάνατο τώρα. Αλλά, όσο τρομοκρατημένη κι αν ήμουν, δε γινόταν να μετανιώσω για την απόφασή μου. Όταν η ζωή σου χαρίζει ένα όνειρο που ξεπερνάει όλες σου τις προσδοκίες, δεν είναι λογικό να θρηνείς όταν τελειώνει.

Ο κυνηγός χαμογέλασε φιλικά καθώς άρχισε να έρχεται σιγά-σιγά προς το μέρος μου για να με σκοτώσει.

1. Η ΠΡΩΤΗ ΜΑΤΙΑ

Η μητέρα μου με πήγε στο αεροδρόμιο με το αυτοκίνητο με όλα τα παράθυρα ανοιχτά. Είχε είκοσι τέσσερις βαθμούς στο Φοίνιξ, ο ουρανός ήταν καταγάλανος, εντελώς ασυννέφιαστος. Φορούσα το αγαπημένο μου πουκάμισο –ένα αμάνικο, λευκό πουκάμισο με δαντέλα· το φορούσα ως αποχαιρετιστήρια κίνηση. Στα χέρια μου κουβαλούσα και ένα μπουφάν με κουκούλα.

Στην Ολυμπιακή Χερσόνησο της νοτιοδυτικής πολιτείας της Ουάσινγκτον βρίσκεται μια μικρή πόλη που ονομάζεται Φορκς και είναι σχεδόν μονίμως σκεπασμένη από σύννεφα. Σ' αυτή την ασήμαντη κωμόπολη βρέχει περισσότερο απ' όσο σε οποιοδήποτε άλλο μέρος των Ηνωμένων Πολιτειών. Από αυτή την πόλη και την καταθλιπτική πανταχού παρούσα σκοτεινιά της δραπέτευσε η μητέρα μου μαζί μου όταν ήμουν μόλις λίγων μηνών. Σ' αυτή την πόλη ήμουν υποχρεωμένη να μένω ένα μήνα κάθε καλοκαίρι μέχρι και τα δεκατέσσερά μου. Εκείνη τη χρονιά πάτησα πόδι· αντί γι' αυτό, τα τρία τελευταία καλοκαίρια, ο μπαμπάς μου, ο Τσάρλι, παραθέριζε μαζί

μου στην Καλιφόρνια για δυο βδομάδες.

Στο Φορκς, λοιπόν, θα πήγαινα τώρα να εξορίσω τον εαυτό μου –πράγμα που έκανα με τρόπο. Απεχθανόμουν το Φορκς.

Λάτρευα το Φοίνιξ. Λάτρευα τον ήλιο και την αφορήτη ζέση. Λάτρευα τη ζωντανή, άναρχη πόλη.

«Μπέλλα», μου είπε η μαμά μου –για χιλιοστή φορά– πριν ανέβω στο αεροπλάνο. «Δε χρειάζεται να το κάνεις αυτό».

Η μαμά μου είναι ίδια εγώ, αλλά με κοντά μαλλιά και ρυτίδες γέλιου. Ένωσα μια κρίση πανικού την ώρα που κοίταξα τα μεγάλα παιδικά της μάτια. Πώς μπορούσα να αφήσω τη στοργική, ακατάστατη, αφελή μητέρα μου να φροντίσει τον εαυτό της; Βέβαια είχε τον Φιλ τώρα, άρα πιθανότατα οι λογαριασμοί της θα εξοφλούνταν, θα υπήρχε φαγητό στο ψυγείο, βενζίνη στο αυτοκίνητο και κάποιος για να τον πάρει τηλέφωνο σε περίπτωση που χανόταν, αλλά και πάλι...

«Θέλω να πάω», είπα ψέματα. Ποτέ δεν ήμουν καλή ψεύτρα, αλλά τελευταία έλεγα αυτό το συγκεκριμένο ψέμα τόσο συχνά που έμοιαζε σχεδόν πιστευτό πια.

«Δώσε χαιρετίσματα στον Τσάρλι».

«Θα δώσω».

«Θα τα πούμε σύντομα», επέμεινε εκείνη. «Μπορείς να γυρίσεις σπίτι όποτε θες –θα έρθω αμέσως μόλις με χρειαστείς».

Αλλά έβλεπα μέσα στα μάτια της τη θυσία πίσω από την υπόσχεση αυτή.

«Μην ανησυχείς για μένα», την παρότρυνα. «Θα είμαι μια χαρά. Σ' αγαπώ, μαμά».

Με κράτησε σφιχτά στην αγκαλιά της για ένα λεπτό και μετά ανέβηκα στο αεροπλάνο, κι εκείνη έφυγε.

Από το Φοίνιξ ως το Σιάτλ η πτήση κρατάει τέσσερις ώρες, άλλη μια ώρα σ' ένα μικρό αεροπλανάκι ως το Πορτ Άντζελες και μετά μια ώρα δρόμος με το αμάξι ως το Φορκς. Δε με πειράζει το αεροπλάνο – αυτό που με ανησυχούσε κάπως ήταν

αυτή η μία ώρα μαζί με τον Τσάρλι στο αυτοκίνητο.

Ο Τσάρλι ήταν αρκετά εντάξει σε όλη αυτή την ιστορία. Έδειχνε ειλικρινά ευχαριστημένος που ερχόμουν να μείνω μαζί του για πρώτη φορά με κάποιο βαθμό μονιμότητας. Με είχε ήδη γράψει στο λύκειο και θα με βοηθούσε να βρω αμάξι.

Αλλά ήταν βέβαιο ότι τα πράγματα θα ήταν κάπως άβολα με τον Τσάρλι. Κανένας απ' τους δυο μας δεν ήταν αυτό που θα έλεγε κανείς “λαίστατος”, και ανεξαρτήτως από αυτό δεν ήξερα τι θα μπορούσαμε να πούμε. Ήξερα πως ήταν κάτι παρπάνω από λίγο μπερδεμένος με την απόφασή μου –όπως και η μητέρα μου πριν από μένα, δεν είχα κρατήσει κρυφή την αντιπάθειά μου για το Φορκς.

Όταν προσγειώθηκα στο Πορτ Άντζελες, έβρεχε. Δεν το είδα ως κακό οiwνό –απλά ως κάτι αναπόφευκτο. Είχα ήδη αποχαιρετήσει τον ήλιο.

Ο Τσάρλι με περίμενε με το περιπολικό. Πράγμα το οποίο δε με εξέπληξε βέβαια. Ο Τσάρλι για τους καλούς ανθρώπους του Φορκς είναι ο Διοικητής Σουάν του αστυνομικού τμήματος της πόλης. Το βασικό μου κίνητρο για να αγοράσω αυτοκίνητο, παρά την έλλειψη κονδυλίων, ήταν ότι δεν υπήρχε περίπτωση να με πηγαινοφέρνει εδώ κι εκεί στην πόλη ένα αμάξι με κόκκινα και μπλε φώτα στην οροφή. Τίποτα δεν κάνει τα αυτοκίνητα να κόβουν ταχύτητα όσο η παρουσία ενός αστυνομικού.

Ο Τσάρλι με αγκάλιασε αμήχανα με το ένα χέρι, όταν κατέβηκα παραπατώντας από το αεροπλάνο.

«Χαίρομαι που σε βλέπω, Μπελς», είπε, καθώς με έπιασε αυτόματα και με στήριξε. «Δεν έχεις αλλάξει και πολύ. Τι κάνει η Ρενέ;»

«Η μαμά είναι μια χαρά. Κι εγώ χαίρομαι που σε βλέπω, μπαμπά». Δεν επιτρεπόταν να τον αποκαλώ Τσάρλι μπροστά του.

Είχα λίγες μόνο αποσκευές. Τα περισσότερα από τα ρούχα

που είχα στην Αριζόνα ήταν υπερβολικά λεπτά για την Ουάσινγκτον. Η μαμά κι εγώ είχαμε συγκεντρώσει όλες μας τις οικονομίες για να συμπληρώσουμε τη χειμωνιάτικη γκαρνταρόμπα μου, αλλά και πάλι ήταν ανεπαρκής. Όλα μου τα πράγματα χώρεσαν εύκολα μέσα στο πορτμπαγκάζ του περιπολικού.

«Βρήκα ένα καλό αμάξι για σένα. Πολύ φτηνό», ανακοίνωσε εκείνος, όταν δεθήκαμε με τις ζώνες.

«Τι είδους αμάξι;» Ο τρόπος που είπε “ένα καλό αμάξι για σένα” αντί για “καλό αμάξι” σκέτο ήταν ύποπτος.

«Να στην πραγματικότητα, είναι ένα πικ-απ φορτηγάκι, μια Σέβι».

«Πού το βρήκες;»

«Θυμάσαι τον Μπίλι Μπλακ στο Λα Πους;» Το Λα Πους είναι ο μικρός ινδιάνικος καταυλισμός στην ακτή.

«Όχι».

«Ερχόταν μαζί μας για ψάρεμα το καλοκαίρι», έσπευσε να πει ο Τσάρλι.

Έτσι εξηγείτο το γεγονός ότι δεν τον θυμόμουν. Είμαι καλή στο να απωθώ επώδυνα, περιττά πράγματα από τη μνήμη μου.

«Είναι σε αναπηρικό καρότσι τώρα» συνέχισε ο Τσάρλι όταν εγώ δεν απάντησα «κι έτσι δεν μπορεί να οδηγήσει πια και προσφέρθηκε να μου πουλήσει το φορτηγάκι του πολύ φτηνά».

«Πόσο παλιό είναι;» Κατάλαβα από την αλλαγή στην έκφραση του προσώπου του πως ήλπιζε ότι αυτή ακριβώς την ερώτηση δε θα την έκανα.

«Κοίτα, ο Μπίλι έφτιαξε πολλά πράγματα στη μηχανή – δεν είναι και τόσο παλιό, στην πραγματικότητα».

Ήλπιζα ότι δε θα με υποτιμούσε τόσο πολύ ώστε να πιστεύει πως θα τα παρατούσα τόσο εύκολα. «Πότε το αγόρασε;»

«Το αγόρασε το 1984, νομίζω».

«Το αγόρασε καινούριο;»

«Ε, όχι. Νομίζω πως ήταν καινούριο στις αρχές της δεκαετίας του εξήντα –ή στα τέλη του πενήντα το πολύ», παραδέχτηκε συνεσταλμένα.

«Τσα... Μπαμπά, δεν έχω και πολλές γνώσεις για τα αυτοκίνητα. Δε θα μπορούσα να το φτιάξω, αν κάτι χάλαγε, και δεν έχω λεφτά για να το πάω σε μηχανικό...»

«Αλήθεια, Μπέλλα, το πράγμα δουλεύει μια χαρά. Αυτά που φτιάχνουν τώρα δεν έχουν καμία σχέση».

Το πράγμα, σκέφτηκα από μέσα μου... είχε δυνατότητες –τουλάχιστον σαν παρατσούκλι.

«Πόσο φτηνό εννοείς όταν λες φτηνό;» Στο κάτω-κάτω αυτό ήταν το σημείο που δε χωρούσε κανέναν συμβιβασμό.

«Να σου πω, γλυκιά μου, η αλήθεια είναι πως στο αγόρασα ήδη. Σαν δώρο για να σε καλωσορίσω». Ο Τσάρλι μου έριξε μια κλεφτή πλάγια ματιά με μια έκφραση γεμάτη ελπίδα.

Πω πω! Τζάμπα.

«Δεν ήταν ανάγκη να το κάνεις αυτό, μπαμπά. Θα αγόραζα αμάξι με τα δικά μου χρήματα».

«Δεν πειράζει. Θέλω να είσαι χαρούμενη εδώ». Κοίταγε μπροστά στο δρόμο, όταν το είπε αυτό. Ο Τσάρλι δεν ένοιωσε άνετα να εκφράζει τα συναισθήματά του δυνατά. Αυτό το κληρονόμησα κι εγώ απ’ αυτόν. Έτσι κοίταγα κι εγώ ευθεία μπροστά μου, όταν απάντησα.

«Είναι πολύ ευγενικό αυτό που έκανες, μπαμπά. Ευχαριστώ. Το εκτιμώ πολύ». Δεν υπήρχε λόγος να προσθέσω ότι ήταν αδύνατο να είμαι χαρούμενη στο Φορκς. Δε χρειαζόταν να υποφέρει κι αυτός μαζί μου. Και ποτέ δεν κοίταζα ένα τζάμπα φορτηγάκι στα δόντια –ούτε μια μηχανή.

«Έ, ναι, παρακαλώ», μουρμούρισε αμήχανος από τις ευχαριστίες μου.

Ανταλλάξαμε μερικά ακόμα σχόλια για τον καιρό, που ήταν υγρός, κι εκεί κάπου τελείωσε η συζήτηση. Κοιτάζαμε έξω απ’

τα παράθυρα χωρίς να λέμε κουβέντα.

Ήταν πανέμορφα, βέβαια! δεν μπορούσα να το αρνηθώ. Τα πάντα ήταν πράσινα: τα δέντρα, οι κορμοί τους σκεπασμένοι με μούσκλια, στα κλαδιά τους κρεμασμένο ένα παρόμοιο φύλλωμα, το χώμα σκεπασμένο με φτέρες. Ακόμα κι ο αέρας έμοιαζε πρασινωπός, καθώς φιλτραριζόταν μέσα από τα φύλλα.

Ήταν υπερβολικά πράσινα –ένας ξένος πλανήτης.

Τελικά φτάσαμε στο σπίτι του Τσάρλι. Ζούσε ακόμα στο μικρό σπιτάκι με τις δυο κρεβατοκάμαρες που είχε αγοράσει με τη μητέρα μου τις πρώτες μέρες του γάμου τους. Αυτές ήταν και οι μοναδικές μέρες του γάμου τους –οι πρώτες. Εκεί, παρκαρισμένο στο δρόμο μπροστά απ' το σπίτι που ποτέ δεν είχε αλλάξει, ήταν το καινούριο –εν πάση περιπτώσει, καινούριο για μένα– φορτηγάκι. Ήταν ένα ξεθωριασμένο κόκκινο χρώμα, με μεγάλα στρογγυλεμένα φτερά και μια βολβοειδή καμπίνα οδηγού. Προς μεγάλη μου έκπληξη, μου άρεσε πολύ. Δεν ήξερα αν δούλευε, αλλά μπορούσα να με φανταστώ μέσα. Επιπλέον, ήταν ένα από εκείνα τα γερά σιδερένια πράγματα που ποτέ δεν παθαίνουν ζημιές –από εκείνα που βλέπεις στο σκηνικό ενός ατυχήματος, με την μογιά τους να μένει άφθαρτη, περικυκλωμένα από τα κομμάτια του ξένου αμαξίου που έχουν αχρηστέψει.

«Ω, μπαμπά, μου αρέσει πολύ! Σ' ευχαριστώ!» Τώρα η απαίσια αυριανή μου μέρα θα ήταν ελάχιστα λιγότερο φρικτή. Δε θα ήμουν αντιμέτωπη με την επιλογή είτε να περπατήσω τρία χιλιόμετρα μέσα στη βροχή, για να πάω σχολείο, είτε να δεχτώ να με πετάξει με το περιπολικό ο κύριος Διοικητής.

«Χαίρομαι που σου αρέσει», είπε ο Τσάρλι με τραχιά φωνή, για άλλη μια φορά νιώθοντας αμήχανα.

Χρειάστηκε μια διαδρομή μόνο για να μεταφέρω όλα μου τα πράγματα επάνω. Πήρα τη δυτική κρεβατοκάμαρα που είχε θέα πάνω από την μπροστινή αυλή. Το δωμάτιο ήταν οικείο

ήταν δικό μου από τότε που γεννήθηκα. Το ξύλινο πάτωμα, οι γαλάζιοι τοίχοι, το μυτερό ταβάνι, οι κίτρινες δαντελωτές κουρτίνες στο παράθυρο – όλα αυτά ήταν κομμάτι της παιδικής μου ηλικίας. Οι μόνες αλλαγές που είχε κάνει ο Τσάρλι ήταν ότι είχε αντικαταστήσει την παιδική κούνια με ένα κρεβάτι και πρόσθεσε ένα γραφείο, καθώς μεγάλωνα. Στο γραφείο υπήρχε τώρα ένας μεταχειρισμένος υπολογιστής, με το καλώδιο της τηλεφωνικής γραμμής για το μόντεμ κολλημένο στο πάτωμα ως την πιο κοντινή πρίζα. Αυτή ήταν μια ρήτρα της μητέρας μου, έτσι ώστε να μπορούμε να επικοινωνούμε εύκολα. Η κουνιστή πολυθρόνα από τότε που ήμουνα μωρό βρισκόταν ακόμα στη γωνία.

Υπήρχε μόνο ένα μικρό μπάνιο στο τέλος της σκάλας, που θα έπρεπε να μοιραστώ με τον Τσάρλι. Προσπαθούσα να μη σταθώ πολύ στο γεγονός αυτό.

Ένα από τα καλά του Τσάρλι είναι ότι δεν περιφέρεται γύρω σου συνέχεια. Με άφησε ήσυχη να τακτοποιήσω τα πράγματά μου και να βουλευτώ, ένας άθλος που θα ήταν εντελώς αδύνατος για τη μητέρα μου. Ήταν ωραία να είμαι μόνη μου, να μην είναι ανάγκη να χαμογελάω και να δείχνω ευχαριστημένη! ήταν μια ανακούφιση να κοιτάζω καταπτοημένη την κουρτίνα της βροχής έξω απ' το παράθυρο και απλά να αφήσω να κυλήσουν μερικά δάκρυα. Δεν είχα διάθεση να πλαντάξω κανονικά στο κλάμα. Αυτό θα το άφηνα για την ώρα του ύπνου, όταν θα έπρεπε να σκεφτώ το ερχόμενο πρωί.

Το Λύκειο του Φορκς είχε τον τρομακτικό αριθμό των μόλις τριακοσίων πενήντα επτά –τώρα πενήντα οκτώ– μαθητών στο παλιό μου σχολείο στο Φοίνιξ, μόνο στην πρώτη τάξη, φοιτούσαν περισσότερα από επτακόσια άτομα. Όλα τα παιδιά εδώ είχαν μεγαλώσει μαζί –οι παππούδες τους ήταν από μωρά μαζί. Εγώ θα ήμουν το καινούριο κορίτσι από τη μεγαλούπολη, κάτι το αξιοπεριεργό, ένα τέρας.

Ίσως αν η εμφάνισή μου ήταν όπως είναι τα κορίτσια από το

Φοίνιξ, θα μπορούσα να το χρησιμοποιήσω προς όφελός μου. Αλλά εμφανισιακά, δεν κολλούσα ποτέ πουθενά. Θα έπρεπε κανονικά να ήμουν μαυρισμένη, αθλητική, ξανθιά – μια βολεϊμπολίστρια, ή μια μαζορέτα, ίσως – όλα αυτά τα πράγματα που συνεπάγεται η ζωή στην ηλιόλουστη κοιλάδα.

Αντί γι' αυτά, όμως, το δέρμα μου είχε μια υπόλευκη απόχρωση, χωρίς ούτε καν τη δικαιολογία δυο μπλε ματιών ή μιας κόκκινης χαίτης, παρά τη συνεχή ηλιοφάνεια. Πάντα ήμουν λεπτοκαμωμένη, αλλά πλαδαρή κατά κάποιο τρόπο, προφανώς καθόλου αθλητικός τύπος – δεν είχα τον απαραίτητο συντονισμό χεριών και ματιών για να παίζω κάποιο άθλημα, χωρίς να ξευτελιζομαι – και χωρίς να τραυματίζω τον εαυτό μου ή οποιονδήποτε άλλον βρισκόταν δίπλα μου.

Όταν τακτοποίησα τα πράγματά μου στο παλιό ντουλάπι από ξύλο πεύκου, πήρα το νεσεσέρ μου και πήγα στο κοινό μπάνιο, για να πλυθώ ύστερα από μια μέρα ταξιδιού. Κοίταξα το πρόσωπό μου στον καθρέφτη, καθώς βούρτσιζα τα μπερδεμένα, βρεγμένα μου μαλλιά. Ίσως να έφταιγε το φως, αλλά ήδη έμοιαζα πιο ωχρή, άρρωστη. Το δέρμα μου θα μπορούσε να είναι όμορφο – ήταν πολύ καθαρό, σχεδόν διαφανές – αλλά τα πάντα είχαν να κάνουν με το χρώμα. Εδώ δεν είχα καθόλου χρώμα.

Κοιτάζοντας την κατάχλωμη αντανάκλασή μου στον καθρέφτη, ήμουν αναγκασμένη να παραδεχτώ πως έλεγα ψέματα στον εαυτό μου. Δεν ήταν μόνο εμφανισιακά που δεν κολλούσα ποτέ πουθενά. Κι αν δεν μπορούσα να βρω μια κατάλληλη θέση για να χωρέσω σ' ένα σχολείο με τρεις χιλιάδες μαθητές, τι πιθανότητες είχα εδώ;

Δεν τα έβρισκα με τους συνομήλικούς μου. Ίσως η αλήθεια ήταν ότι δεν τα έβρισκα με τους ανθρώπους γενικά, τελεία και παύλα. Ακόμα και η μητέρα μου, με την οποία ήμουν πιο κοντά απ' ό,τι με οποιονδήποτε άλλο άνθρωπο στον πλανήτη, δεν είχε ποτέ μια αρμονική σχέση μαζί μου, δεν ήμασταν ποτέ

στο ίδιο μήκος κύματος ακριβώς. Μερικές φορές αναρωτιόμουν αν έβλεπα τα ίδια πράγματα με τα μάτια μου που έβλεπε κι ο υπόλοιπος κόσμος με τα δικά του. Ίσως υπήρχε κάποια βλάβη στον εγκέφαλό μου.

Αλλά η αιτία δεν είχε σημασία. Το μόνο που είχε σημασία ήταν το αποτέλεσμα. Και αύριο θα ήταν μόνο η αρχή.

Δεν κοιμήθηκα καλά εκείνο το βράδυ, ακόμα κι αφού σταμάτησα να κλαίω. Ο συνεχής ήχος της βροχής και του ανέμου πάνω στη σκεπή έμενε αμείωτος σε ένταση. Σκεπάστηκα με το παλιό ξεθωριασμένο πάπλωμα μέχρι και το κεφάλι, κι αργότερα πρόσθεσα και το μαξιλάρι. Αλλά δε μ' έπαιρνε ο ύπνος μέχρι και μετά τα μεσάνυχτα, όταν επιτέλους η βροχή έκοψε κι έγινε ένα πιο ήσυχο ψιχάλισμα.

Μια πυκνή ομίχλη ήταν το μόνο πράγμα που μπορούσα να δω από το παράθυρό μου το πρωί, κι ένιωθα ένα σύγκρου να με περιβάλλει από την κλειστοφοβία. Δεν μπορούσες να δεις τον ουρανό ποτέ εδώ – ήταν σαν κλουβί.

Το πρωινό με τον Τσάρλι ήταν ένα ήρεμο γεγονός. Μου ευχήθηκε καλή τύχη στο σχολείο. Εγώ τον ευχαρίστησα ξέροντας ότι η ευχή του θα πήγαινε χαμένη. Η καλή τύχη είχε την τάση να με αποφεύγει. Ο Τσάρλι έφυγε πρώτος για το αστυνομικό τμήμα, που ήταν η γυναίκα του και η οικογένειά του. Αφού έφυγε, κάθισα στο παλιό τετράγωνο δρύινο τραπέζι, σε μια από τις τρεις αταίριαστες καρέκλες, κι έριξα μια εξεταστική ματιά στη μικρή του κουζίνα, με τα σκουρόχρωμα φατνώματα στους τοίχους, τα έντονα κίτρινα ντουλάπια και το λευκό μουσαμά στο πάτωμα. Τίποτα δεν είχε αλλάξει. Η μητέρα μου είχε βάψει τα ντουλάπια πριν από δεκαοκτώ χρόνια σε μια προσπάθεια να κάνει το σπίτι λίγο πιο εύθυμο και φωτεινό. Πάνω από το μικρό τζάκι στο διπλανό μικροσκοπικό καθιστικό υπήρχε μια σειρά από φωτογραφίες. Πρώτα μια γαμήλια φωτογραφία του Τσάρλι και της μαμάς μου στο Λας

Βέγκας, μετά μια με τους τρεις μας στο μαιευτήριο μετά τη γέννησή μου, τραβηγμένη από μια εξυπηρετική νοσοκόμα, που την ακολουθούσε μια παρέλαση των σχολικών μου φωτογραφιών μέχρι και πέρυσι. Αυτές με έφερναν σε πολύ δύσκολη θέση –έπρεπε να δω τι μπορούσα να κάνω, ώστε ο Τσάρλι να τις τοποθετήσει κάπου αλλού, τουλάχιστον όσο καιρό έμενα εγώ εκεί.

Ήταν αδύνατο, ζώντας μέσα σ' αυτό το σπίτι, να μην καταλάβω πως ο Τσάρλι δεν είχε ξεπεράσει ποτέ τη μητέρα μου. Με έκανε να νιώθω πολύ άβολα.

Δεν ήθελα να πάω πολύ νωρίς στο σχολείο, αλλά δεν μπορούσα να μείνω άλλο στο σπίτι. Φόρεσα το μπουφάν μου –που μου προκαλούσε την αίσθηση προστατευτικής στολής σαν αυτές που φορούν στα πειράματα οι επιστήμονες– και κατευθύνθηκα προς τα έξω, μέσα στη βροχή.

Απλώς ψιχάλιζε ακόμα, πράγμα που δεν ήταν αρκετό για να ποτίσουν τα ρούχα μου αμέσως, καθώς τέντωσα το χέρι μου να πάρω το κλειδί, που ήταν πάντα κρυμμένο κάτω από το γείσο κοντά στην πόρτα, και κλειδώσα. Ο ήχος που έκαναν οι καινούριες αδιάβροχες μπότες μου, καθώς βυθίζονταν στο νερό, ήταν εκνευριστικός. Μου έλειπε το συνηθισμένο τρίξιμο των χαλικιών καθώς περπατούσα. Δεν μπορούσα να σταθώ και να θαυμάσω το φορτηγάκι μου, έτσι όπως ήθελα βιαζόμενοι να βγω από αυτή την καταχνιασμένη υγρασία που περιδινείτο γύρω από το κεφάλι μου και κολλούσε στα μαλλιά μου κάτω από την κουκούλα μου.

Μέσα στο φορτηγάκι ήταν ωραία και στεγνά. Ή ο Μπίλι ή ο Τσάρλι το είχε προφανώς καθαρίσει, αλλά η καφέ ταπετσαρία στα καθίσματα μύριζε ακόμα αμυδρά καπνό, βενζίνη και μέντα. Η μηχανή πήρε μπρος γρήγορα, προς μεγάλη μου ανακούφιση, αλλά με θόρυβο, βρυχήθηκε ανάβοντας και μετά, στο ρελαντί, συνέχισε να κάνει φασαρία. Εντάξει, ένα τόσο παλιό φορτηγάκι οπωσδήποτε θα είχε κάποιο ψεγάδι. Το

αρχαίο ραδιόφωνο λειτουργούσε, ένα επιπλέον πράγμα που δεν περίμενα.

Δεν ήταν δύσκολο το να βρω το σχολείο, αν και δεν είχα ξαναπάει. Το σχολείο, όπως και τα περισσότερα πράγματα στην πόλη, ήταν λίγο πιο πέρα από τον κεντρικό δρόμο. Δεν ήταν φανερό ότι ήταν σχολείο· μόνο η πινακίδα, που μαρτυρούσε πως ήταν το Λύκειο του Φορκς, με έκανε να σταματήσω. Ήμοιαζε με μια σειρά από ασορτί σπίτια χτισμένα με καστανοκόκκινα τούβλα. Υπήρχαν τόσα πολλά δέντρα και θάμνοι που δεν μπορούσα να καταλάβω το μέγεθός του στην αρχή. Πού ήταν η αίσθηση του ιδρύματος, αναρωτήθηκα με νοσταλγία. Πού ήταν οι αλυσιδωτοί φράχτες, οι μεταλλικοί ανιχνευτές;

Πάρκαρα μπροστά από το πρώτο κτίριο, που είχε μια πικρή πινακίδα πάνω απ' την πόρτα που έλεγε ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ. Κανείς άλλος δεν είχε παρκάρει εκεί, έτσι ήμουν σίγουρη ότι δεν επιτρεπόταν, αλλά αποφάσισα να ζητήσω οδηγίες εκεί παρά να γυρίσω γύρω-γύρω μέσα στη βροχή σαν χαζή. Βγήκα απρόθυμα από τη θαλπωρή της καμπίνας του οδηγού και διέσχισα ένα μικρό πέτρινο μονοπάτι πλαισιωμένο με σκουρόχρωμους θάμνους. Πήρα μια βαθιά ανάσα πριν ανοίξω την πόρτα.

Μέσα είχε δυνατό φως και περισσότερη ζέστη απ' ό,τι ήλπιζα. Το γραφείο ήταν μικρό· μια μικρή αίθουσα αναμονής με σπαστές καρέκλες με μαξιλαράκι, μια μοκέτα με πορτοκαλί πιτσιλιές, τοίχοι γεμάτοι με ανακοινώσεις και βραβεία, ένα μεγάλο ρολόι που χτυπούσε δυνατά. Παντού υπήρχαν φυτά σε μεγάλες πλαστικές γλάστρες, λες και δεν υπήρχε αρκετή πρασινάδα έξω. Η αίθουσα ήταν χωρισμένη στα δύο από ένα μακρύ πάγκο, όπου ήταν στοιβαγμένα φύρδην μίγδην συρμάτινα καλάθια γεμάτα χαρτιά, και είχε κολλημένα στο μπροστινό μέρος ζωηρόχρωμα φείγβολάν. Υπήρχαν τρία γραφεία πίσω από τον πάγκο, και πίσω από το ένα γραφείο καθόταν μια μεγαλόσωμη κοκκινομάλλα γυναίκα με γυαλιά. Φορούσε ένα μοβ κοντομάνικο μακό μπλουζάκι, που αμέσως με έκανε

να νιώσω υπερβολικά ντυμένη.

Η κοκκινομάλλα γυναίκα σήκωσε το κεφάλι της. «Μπορώ να σε βοηθήσω;»

«Είμαι η Ιζαμπέλλα Σουάν», την πληροφόρησα και είδα την άμεση αναγνώριση στα μάτια της. Με περίμεναν, ήμουν θέμα κουτσομπολιών χωρίς αμφιβολία. Η κόρη της επιπόλαιης πρώην γυναίκας του Διοικητή, που γύρισε σπίτι επιτέλους.

«Μα βέβαια», είπε. Σκάλισε μια στοιβα με έγγραφα, πολύ επικίνδυνη να πέσει, πάνω στο γραφείο της, μέχρι που βρήκε αυτά που έψαχνε. «Έχω το πρόγραμμά σου εδώ κι ένα χάρτη του σχολείου». Ακούμπησε αρκετά φύλλα πάνω στον πάγκο για να μου τα δείξει.

Έριξε μια γρήγορη ματιά στα μαθήματά μου για μένα, επισημαίνοντας την καλύτερη διαδρομή για το καθένα απ' αυτά πάνω στο χάρτη, και μου έδωσε ένα έντυπο να το υπογράψει κάθε καθηγητής, που έπρεπε να της επιστρέψω στο τέλος της μέρας. Μου χαμογέλασε κι είπε ότι ήλιπιζε, όπως και ο Τσάρλι, να μου άρεσε εδώ στο Φορκς. Της ανταπόδωσα το χαμόγελο όσο πιο πειστικά μπορούσα.

Όταν ξαναβγήκα έξω στο αμάξι μου, κι άλλοι μαθητές άρχιζαν να έρχονται. Οδήγησα γύρω-γύρω απ' το σχολείο ακολουθώντας την κυκλοφορία. Χάρηκα που είδα ότι τα περισσότερα αμάξια ήταν παλιότερα, σαν το δικό μου, τίποτα φανταχτερό. Στο Φοίνιξ, έμενα σε μια από τις ελάχιστες μη-πλούσιες γειτονιές της Κοιλάδας του Παραδείσου. Ήταν πολύ συνηθισμένο να δεις μια καινούρια Μερσεντές ή μια Πόρσε μέσα στο πλήθος των μαθητών. Το πιο ωραίο αμάξι εδώ ήταν ένα Βόλβο και ξεχώριζε. Παρ' όλα αυτά, έσβησα τη μηχανή αμέσως μόλις βρήκα μέρος να παρκάρω, έτσι ώστε να μην τραβήξει επάνω μου την προσοχή ο εκκωφαντικός θόρυβος.

Κοίταξα το χάρτη μέσα στο φορτηγάκι, προσπαθώντας τώρα να τον αποστηθίσω. Ήθελα να ελπίζω πως δε θα χρειαζόταν να τριγυρνάω όλη την ημέρα με το χάρτη χωμένο μπρο-

στά στη μύτη μου. Έχωσα όλα μου τα πράγματα μέσα στην τσάντα μου, έριξα το λουρί πάνω απ' τον ώμο μου και πήρα μια τεράστια ανάσα. Θα τα καταφέρω, είπα στον εαυτό μου ψέματα με αδύναμη φωνή. Κανείς δεν επρόκειτο να με δαγκώσει. Βιπιτέλους εξέπνευσα και βγήκα απ' το φορτηγάκι.

Είχα το πρόσωπό μου μέσα στην κουκούλα, καθώς περπατούσα να φτάσω στο πεζοδρόμιο, που ήταν γεμάτο με εφήβους. Το μονόχρωμο μαύρο μπουφάν μου δεν ξεχώριζε, παρατήρησα με ανακούφιση.

Μόλις έφτασα στην τραπεζαρία ήταν εύκολο να εντοπίσω το κτίριο τρία. Υπήρχε ένα μεγάλο μαύρο "3" μέσα σε ένα λευκό τετράγωνο στην ανατολική γωνία. Ένωσα την αναπνοή μου να γίνεται σταδιακά πολύ γρήγορη, καθώς πλησίαζα στην πόρτα. Προσπάθησα να κρατήσω την ανάσα μου, καθώς μπήκα μέσα ακολουθώντας δύο γιούνισεξ αδιάβροχα.

Η αίθουσα ήταν μικρή. Τα άτομα μπροστά μου σταμάτησαν ακριβώς στην πόρτα για να κρεμάσουν τα αδιάβροχά τους σε μια μακριά σειρά από γάντζους. Αντέγραψα τις κινήσεις τους. Ήταν δυο κορίτσια, το ένα ξανθό, μ' ένα χρώμα σαν πορσελάνη, το άλλο επίσης χλομό, με ανοιχτά καστανά μαλλιά. Τουλάχιστον το δέρμα μου δε θα ξεχώριζε εδώ πέρα.

Πήγα το έντυπο στον καθηγητή, έναν ψηλό άντρα με αρχές φαλάκρας, του οποίου η έδρα είχε μια πινακίδα με το όνομά του που έγραφε "κος Μέισον". Με κοίταξε σαν χάνος όταν είδε το όνομά μου –όχι και πολύ ενθαρρυντική αντίδραση– και φυσικά εγώ έγινα κόκκινη σαν παντζάρι. Αλλά τουλάχιστον με έστειλε σε ένα άδειο θρανίο στο τέλος της αίθουσας, χωρίς να με συστήσει στην τάξη. Ήταν πιο δύσκολο για τους συμμαθητές μου να με κοιτάζουν στο πίσω μέρος της αίθουσας, αλλά και πάλι με κάποιο τρόπο τα κατάφερναν. Εγώ είχα τα μάτια μου καρφωμένα στον κατάλογο με τα βιβλία που μου είχε δώσει ο καθηγητής. Ήταν αρκετά στοιχειώδης: Μπροντέ, Σαίξπηρ, Τσόσερ, Φόκνερ. Είχα ήδη διαβάσει τα πάντα. Αυτό ήταν

παρηγορητικό... και βαρετό. Αναρωτήθηκα αν η μαμά θα μου έστελνε το φάκελο με τις παλιές μου εργασίες ή αν θα το θεωρούσε ζαβολιά. Σκέφτηκα διάφορα επιχειρήματα για να την πείσω, ενώ ο καθηγητής συνέχιζε να μιλάει μονότονα.

Όταν χτύπησε το κουδούνι, ένας ένρινος βόμβος, ένα ψηλό άχαρο αγόρι με δερματικά προβλήματα και μαλλιά μαύρα σαν πετρελαιοκηλίδα έσκυψε πάνω απ' το διάδρομο για να μου μιλήσει.

«Είσαι η Ιζαμπέλλα Σουάν, έτσι δεν είναι;» Έμοιαζε με εκείνους τους υπερβολικά εξυπηρετικούς τύπους που είναι μέλη σκακιστικής λέσχης.

«Μπέλλα», διόρθωσα. Όλοι όσοι βρίσκονταν σε ακτίνα τριών θέσεων γύρισαν να με κοιτάζουν.

«Πού έχεις το επόμενο μάθημα;» ρώτησε εκείνος.

Έπρεπε να κοιτάξω στην τσάντα μου. «Ε, Αγωγή του Πολίτη, με τον Τζέφερσον, στο κτίριο έξι».

Όπου και να γυρνούσα να κοιτάξω, συναντούσα περίεργα μάτια.

«Πηγαίνω στο κτίριο τέσσερα, θα μπορούσα να σου δείξω το δρόμο...» Οπωσδήποτε υπερβολικά εξυπηρετικός. «Εγώ είμαι ο Έρικ», πρόσθεσε.

Χαμογέλασα διστακτικά. «Ευχαριστώ».

Πήραμε τα μπουφάν μας και βγήκαμε έξω στη βροχή, που είχε ξαναρχίσει. Θα ορκιζόμουν πως αρκετοί άνθρωποι πίσω μας περπατούσαν τόσο κοντά, ώστε να μπορούν να μας ακούσουν. Ήλπιζα ότι δεν είχα αρχίσει να παραφρονώ.

«Λοιπόν, είναι πολύ διαφορετικά εδώ από το Φοίνιξ, έτσι;» ρώτησε εκείνος.

«Πολύ».

«Εκεί δε βρέχει πολύ, ε;»

«Τρεις-τέσσερις φορές το χρόνο».

«Ω, πώς να είναι άραγε;» αναρωτήθηκε.

«Ηλιόλουστα», του είπα.

«Δεν είσαι και πολύ μαυρισμένη».

«Η μητέρα μου έχει μερική λευκοπάθεια».

Εξέτασε το πρόσωπό μου ανήσυχα κι εγώ αναστέναξα. Φαίνεται πως τα σύννεφα και το χιούμور δεν πήγαιναν μαζί. Λίγοι μήνες ακόμη και θα ξεχνούσα πώς να αυτοσαρκάζομαι.

Πήγαμε γύρω απ' την τραπεζαρία και προχωρήσαμε στο νότιο κτίριο κοντά στο γυμναστήριο. Ο Έρικ με πήγε ως την πόρτα, αν και είχε πινακίδα που φαινόταν ξεκάθαρα.

«Λοιπόν, καλή τύχη», είπε καθώς άγγιξα το χερούλι. «Μπορεί να έχουμε κάποια άλλα μαθήματα κοινά». Ακούστηκε αισιόδοξος.

Εγώ του χαμογέλασα αόριστα και μπήκα μέσα.

Το υπόλοιπο του πρωινού πέρασε περίπου με τον ίδιο τρόπο. Ο καθηγητής της Τριγωνομετρίας, ο κύριος Βάρνερ, τον οποίο ούτως ή άλλως θα μισούσα εξαιτίας του μαθήματος που διδασκε, ήταν ο μοναδικός που με ανάγκασε να σταθώ μπροστά στην τάξη και να συστηθώ. Τραύλισα, κοκκίνισα και σκόντιασα πάνω στις μπότες μου, καθώς πήγαινα προς τη θέση μου.

Μετά από δυο μαθήματα άρχιζα να αναγνωρίζω αρκετά από τα πρόσωπα σε κάθε αίθουσα. Υπήρχε πάντα κάποιος πιο γενναίος από τους άλλους που συστηνόταν και με ρωτούσε πώς μου φαινόταν το Φορκς. Εγώ προσπαθούσα να απαντάω διπλωματικά, αλλά ως επί το πλείστον έλεγα ψέματα. Τουλάχιστον δε χρειάστηκα καθόλου το χάρτη.

Μια κοπέλα κάθισε δίπλα μου και στην Τριγωνομετρία και στα Ισπανικά και ήρθε μαζί μου στην τραπεζαρία για μεσημεριανό. Ήταν μικροσκοπική, αρκετούς πόντους πιο κοντή από το δικό μου ένα και εξήντα τρία, αλλά τα ατίθασα κατσαρά της μαλλιά κάλυπταν τη μεταξύ μας διαφορά. Δε θυμόμουν το όνομά της, έτσι χαμογελούσα και κουνούσα το κεφάλι μου, καθώς εκείνη φλυαρούσε σχετικά με τους καθηγητές και τα μαθήματα. Δεν προσπάθησα να την παρακολουθήσω.

Καθίσαμε στην άκρη ενός γεμάτου τραπέζιού με αρκετές από τις φίλες της, τις οποίες και μου σύστησε. Ξέχασα όλα τα ονόματά τους με το που μου τα είπε. Έδειχναν εντυπωσιασμένες από τη γενναιότητα που είχε επιδείξει η φίλη τους να μου μιλήσει. Το αγόρι από τα Αγγλικά, ο Έρικ, με χαιρέτησε από την άλλη άκρη της αίθουσας.

Εκεί ήταν που τους είδα για πρώτη φορά, μέσα στην τραπεζαρία, καθώς προσπαθούσα να κάνω συζήτηση με εφτά περιεργες άγνωστες κοπέλες.

Κάθονταν στη γωνία της τραπεζαρίας, τόσο μακριά από εκεί που καθόμουν εγώ όσο ήταν δυνατόν μέσα στη μακριά αίθουσα. Ήταν πέντε. Δε μιλούσαν ούτε έτρωγαν, αν και ο καθένας τους είχε μπροστά του ένα δίσκο φαγητό που δεν το είχε αγγίξει καθόλου. Δε με κοίταζαν σαν χαζοί, σε αντίθεση με τους περισσότερους από τους άλλους μαθητές, έτσι ήταν ασφαλές να τους κοιτάζω, χωρίς το φόβο μήπως και διασταυρωθώ μ' ένα ζευγάρι μάτια που να δείχνουν υπερβολικό ενδιαφέρον. Αλλά τίποτα απ' αυτά δεν ήταν αυτό που τράβηξε κι αιχμαλώτισε την προσοχή μου.

Δεν έμοιαζαν καθόλου μεταξύ τους. Από τα τρία αγόρια, το ένα ήταν μεγαλόσωμο –μυώδης σαν κανονικός αρσιβαρίστας, με σκούρα σγουρά μαλλιά. Ένα άλλο ήταν ψηλότερο, πιο λιγνό, αλλά και πάλι μυώδες, με μελί μαλλιά. Το τελευταίο ήταν ψηλόλιγνο, λιγότερο ογκώδες, με ακατάστατα μαλλιά σε χάλκινη απόχρωση. Αυτό το αγόρι είχε κάτι πιο παιδικό από τα άλλα, που έμοιαζαν λες και θα μπορούσαν να είναι και φοιτητές, ή ακόμα και καθηγητές εδώ αντί για μαθητές.

Οι κοπέλες ήταν αντίθετες μεταξύ τους. Η ψηλή έμοιαζε με άγαλμα. Είχε ένα όμορφο σώμα, από αυτά που βλέπεις στα τεύχη του Σπορτς Ιλουστρίτεντ με αφιέρωμα στα μαγιά, εκείνο το είδος του σωματότυπου που έκανε όλα τα άλλα κορίτσια γύρω της να δέχονται ισχυρό πλήγμα στην αυτοπεποίθησή τους, μόνο και μόνο επειδή βρίσκονταν στον ίδιο χώρο μαζί

της. Τα μαλλιά της ήταν χρυσαφένια, ελαφρώς κυματιστά, και έφταναν ως τη μέση της πλάτης της. Το κοντό κορίτσι ήταν σαν ξωτικό, υπερβολικά αδύνατο με λεπτά χαρακτηριστικά. Τα μαλλιά του ήταν μαύρα, κομμένα κοντά και πήγαιναν προς όλες τις κατευθύνσεις.

Παρ' όλα αυτά, όλοι τους έμοιαζαν. Ο καθένας τους ήταν ωχρός σαν κιμωλία, ήταν πιο χλωμοί απ' όλους τους μαθητές που ζούσαν σ' αυτήν την ανήλιαγη πόλη. Πιο χλωμοί κι απόμένα, το κορίτσι με τη λευκοπάθεια. Είχαν όλοι τους πολύ σκούρα μάτια παρά την ποικιλία στα χρώματα των μαλλιών τους. Είχαν επίσης και σκοτεινές σκιές κάτω από τα μάτια αυτά –μπλάβες σκιές που έμοιαζαν με μώλωπες. Λες και όλοι τους είχαν περάσει μια άπνη νύχτα ή μόλις είχαν αναρρώσει από μια σπασμένη μύτη. Αν και οι μύτες τους, όπως όλα τους τα χαρακτηριστικά ήταν ίσιες, τέλειες.

Αλλά δεν ήταν αυτός ο λόγος που δεν μπορούσα να πάρω τα μάτια μου από πάνω τους.

Είχα καρφωθεί, επειδή τα πρόσωπά τους, τόσο διαφορετικά, τόσο όμοια, ήταν όλα ανυπόφορα, υπεράνθρωπα όμορφα. Ήταν πρόσωπα που δεν περίμενες να δεις παρά μόνο ίσως στις σελίδες ενός περιοδικού μόδας, όπου οι φωτογραφίες των μοντέλων έχουν υποστεί επεξεργασία για να είναι άψογες. Ή ζωγραφισμένα από κάποιον παλιό αριστοτέχνη κλασικό ζωγράφο, σαν πρόσωπα αγγέλων. Ήταν δύσκολο να αποφασίσεις ποιος ήταν ο πιο όμορφος ανάμεσά τους –ίσως το τέλειο ξανθό κορίτσι ή το αγόρι με τα χάλκινα μαλλιά.

Όλοι τους κοίταζαν απ' την άλλη –δεν κοίταζαν ο ένας τον άλλο, ούτε τους άλλους μαθητές, ούτε τίποτα άλλο συγκεκριμένο, απ' όσο μπορούσα να πω. Καθώς τους παρατηρούσα, το μικρόσωμο κορίτσι σηκώθηκε με το δίσκο της –με ένα αναψυκτικό που δεν είχε ανοιχτεί, ένα μήλο που δεν είχε δαγκώσει– κι έφυγε με γρήγορες, αέρινες δρασκειλιές που παρέπεμπαν σε πασαρέλα. Παρακολουθούσα έκπληκτη τα λυγερά χορευτικά

της βήματα, μέχρι που άφησε το δίσκο της και πέρασε την πίσω πόρτα γλιστρώντας πιο γρήγορα απ' ό,τι πίστευα πως ήταν δυνατόν. Το βλέμμα μου όρμησε και πάλι στους άλλους, που κάθονταν όπως ήταν και πριν.

«Ποιοι είναι αυτοί;» ρώτησα το κορίτσι από τα Ισπανικά, που είχα ξεχάσει το όνομά του.

Καθώς εκείνη σήκωσε το κεφάλι της για να δει ποιους εννοούσα –αν και ήξερε ήδη πιθανότατα από τον τόνο της φωνής μου– ξαφνικά εκείνος την κοίταξε, ο πιο αδύνατος, που έμοιαζε πιο πολύ με παιδί, ο πιο μικρός, ίσως. Κοίταξε τη διπλανή μου μόνο για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου και μετά τα σκοτεινά του μάτια έπεσαν φευγαλέα πάνω στα δικά μου.

Κοίταξε από την άλλη γρήγορα, πιο γρήγορα απ' ό,τι εγώ, αν και, αναψοκοκκινισμένη από την ντροπή μου, χαμήλωσα το βλέμμα μου αμέσως. Σ' αυτή την ακαριαία ματιά, το πρόσωπό του δεν έδειξε κανένα ενδιαφέρον –ήταν λες και εκείνη τον είχε φωνάξει κι αυτός είχε σηκώσει το κεφάλι του σε μια απρόθυμη αντίδραση, έχοντας ήδη αποφασίσει να μην απαντήσει.

Η διπλανή μου χαχάνισε αμήχανα κοιτάζοντας στο τραπέζι όπως κι εγώ.

«Αυτοί είναι ο Έντουαρντ κι ο Έμετ Κάλεν και η Ρόζαλιν με τον Τζάσπερ Χέιλ. Αυτή που έφυγε είναι η Άλις Κάλεν ζουν όλοι τους μαζί με το δόκτορα Κάλεν και τη γυναίκα του». Αυτό το είπε ψιθυριστά.

Έριξα μια πλάγια ματιά στο όμορφο αγόρι, που κοίταζε το δίσκο του τώρα, κάνοντας ένα κουλούρι κομμάτια με τα μακριά ωχρά του δάχτυλα. Το στόμα του κουνιόνταν πολύ γρήγορα, όμως τα τέλεια χείλη του δεν άνοιγαν σχεδόν καθόλου. Οι άλλοι τρεις κοίταζαν ακόμα από την άλλη μεριά, κι όμως ένιωσα ότι τους μιλούσε χαμηλόφωνα.

Παράξενα, καθόλου δημοφιλή ονόματα, σκέφτηκα. Από αυτά που έχουν συνήθως οι παππούδες. Αλλά μπορεί αυτό

να ήταν της μόδας εδώ πέρα –συνηθισμένα τοπικά ονόματα; Ξαφνικά θυμήθηκα πως τη διπλανή μου την έλεγαν Τζέσικα, ένα απολύτως κοινό όνομα. Υπήρχαν δύο κορίτσια που τα έλεγαν Τζέσικα στο μάθημα της Ιστορίας στην πόλη μου.

«Είναι πολύ εμφανίσιμοι». Δυσκολεύτηκα να ξεστομίσω την ολοφάνερα ελλιπή περιγραφή.

«Ναι!» συμφώνησε η Τζέσικα με άλλο ένα χαχανητό. «Είναι όλοι μαζί όμως –ο Έμετ με τη Ρόζαλι και ο Τζάσπερ με την Άλις, θέλω να πω. Και ζουν όλοι μαζί». Η φωνή της έκρυβε όλη την κατάπληξη και την καταδίκη μιας μικρής πόλης, σκέφτηκα επικριτικά. Αλλά, αν ήθελα να είμαι ειλικρινής, έπρεπε να παραδεχτώ ότι ακόμα και στο Φοίνιξ αυτό θα προκαλούσε κουτσομπολιά.

«Ποιοι είναι οι Κάλεν;» ρώτησα. «Δε μοιάζουν να είναι συγγενείς...»

«Ω, μα δεν είναι. Ο δόκτωρ Κάλεν είναι πολύ νέος, είναι κοντά στα τριάντα. Είναι όλοι τους υιοθετημένοι. Οι Χέιλ είναι αδέρφια, δίδυμα –τα ξανθά– και είναι θετά παιδιά».

«Φαίνονται λίγο μεγάλα για είναι θετά».

«Είναι τώρα, ο Τζάσπερ και η Ρόζαλι είναι και οι δυο δεκαοκτώ, αλλά η κυρία Κάλεν τα έχει από τότε που ήταν οκτώ. Είναι θεία τους ή κάτι τέτοιο τελοσπάντων».

«Αυτό είναι πολύ μεγαλόψυχο –που φροντίζουν όλα αυτά τα παιδιά έτσι, ενώ είναι τόσο νέοι, ξέρεις».

«Ναι, μάλλον», παραδέχτηκε η Τζέσικα απρόθυμα και μου έδωσε την εντύπωση ότι δε συμπαθούσε το γιατρό και τη γυναίκα του για κάποιο λόγο. Με τις ματιές που έριχνε στα θετά τους παιδιά, θα μπορούσα να υποθέσω ότι ο λόγος ήταν η ζήλια. «Νομίζω, όμως, ότι η κυρία Κάλεν δεν μπορεί να γεννήσει παιδιά», πρόσθεσε λες και αυτό μείωνε την καλοσύνη τους.

Σε όλη τη διάρκεια αυτής της συζήτησης το βλέμμα μου περνούσε στιγμιαία ξανά και ξανά από το τραπέζι όπου κα-

θόταν η παράξενη οικογένεια. Συνέχιζαν να κοιτάζουν τους τοίχους και να μην τρώνε.

«Έμεναν ανέκαθεν στο Φορκς;» ρώτησα. Σίγουρα θα τους είχα προσέξει κάποιο από τα καλοκαίρια που είχα περάσει εδώ.

«Όχι», είπε με φωνή που υπονοούσε πως αυτό θα έπρεπε να είναι προφανές, ακόμα και σε κάποιον που μόλις είχε έρθει στην πόλη όπως εγώ. «Ήρθαν πριν δυο χρόνια από κάποιο μέρος στην Αλάσκα».

Ένωσα ένα κύμα συμπόνιας και ανακούφισης. Συμπόνιας, γιατί όσο όμορφοι κι αν ήταν, ήταν ξένοι, δεν υπήρχε αμφιβολία, δεν ήταν αποδεκτοί. Ανακούφισης που δεν ήμουν η μοναδική ξένη εδώ πέρα και οπωσδήποτε δεν ήμουν η πιο ενδιαφέρουσα σε καμία περίπτωση.

Καθώς τους παρατηρούσα, ο πιο μικρός, ο ένας από τους Κάλεν, σήκωσε το βλέμμα του, και διασταυρώθηκε με το δικό μου, αυτή τη φορά με φανερό περιέργεια στην έκφρασή του. Καθώς γύρισα γρήγορα από την άλλη, μου φάνηκε ότι το βλέμμα του έκρυβε κάποια ανεκπλήρωτη προσδοκία.

«Ποιος είναι αυτός με τα καστανοκόκκινα μαλλιά;» ρώτησα. Του έριξα μια κρυφή ματιά με την άκρη του ματιού μου, κι εκείνος με κοίταξε ακόμα, αλλά όχι σαν χαζός όπως όλοι οι άλλοι μαθητές σήμερα –εκείνος είχε μια ελαφρώς μπερδεμένη έκφραση. Εγώ χαμήλωσα και πάλι τα μάτια μου.

«Αυτός είναι ο Έντουαρντ. Είναι κούκλος, βέβαια, αλλά μη χάνεις τον καιρό σου. Δε βγαίνει ραντεβού. Προφανώς κανένα από τα κορίτσια εδώ πέρα δεν είναι αρκετά όμορφο για να βγει μαζί του». Ρουθούνισε, καθαρή περίπτωση του όσα δε φτάνει η αλεπού... Αναρωτήθηκα πότε την είχε απορρίψει.

Δάγκωσα τα χείλη μου για να κρύψω το χαμόγελό μου. Μετά τον ξανακοίταξα. Το πρόσωπό του ήταν γυρισμένο απ' την άλλη, αλλά μου φάνηκε ότι το μάγουλό του ήταν σηκωμένο, λες και χαμογελούσε κι αυτός.

Μετά από μερικά ακόμα λεπτά, οι τέσσερις τους έφυγαν από το τραπέζι μαζί. Είχαν όλοι τους αξιοπρόσεχτα αριστοκρατική κίνηση –ακόμα κι εκείνος ο μεγαλόσωμος, ο μυώδης. Ένωσες άβολα παρατηρώντας τους. Αυτός που τον έλεγαν Έντουαρντ δε με ξανακοίταξε.

Καθόμουν στο τραπέζι με την Τζέσικα και τις φίλες της περισσότερη ώρα απ' ό,τι θα καθόμουν αν ήμουν μόνη μου. Ανησυχούσα μήπως αργήσω στο μάθημα την πρώτη μου μέρα. Μια από τις καινούριες μου γνωριμίες, που πολύ διακριτικά μου θύμιζε πως την έλεγαν Άντζελα, είχε Βιολογία μαζί μου την επόμενη ώρα. Πήγαμε στην τάξη μαζί σιωπηλά. Ήταν κι εκείνη ντροπαλή.

Όταν μπήκαμε στην τάξη, η Άντζελα πήγε να καθίσει σε ένα μαύρο τραπέζι ακριβώς όμοιο με αυτά στα οποία ήμουν κι εγώ συνηθισμένη. Είχε ήδη διπλανή. Στην πραγματικότητα, όλα τα τραπέζια ήταν πιασμένα, εκτός από ένα. Δίπλα στον κεντρικό διάδρομο αναγνώρισα από τα ασυνήθιστα μαλλιά του τον Έντουαρντ Κάλεν, ο οποίος καθόταν δίπλα στη μοναδική ελεύθερη θέση.

Καθώς διέσχιζα το διάδρομο για να συστηθώ στον καθηγητή και να του δώσω να μου υπογράψει το χαρτί μου, τον παρατηρούσα κρυφά. Τη στιγμή ακριβώς που περνούσα, εκείνος λαφνικά κοκάλωσε στη θέση του. Το βλέμμα του διασταυρώθηκε ξανά με το δικό μου, ενώ είχε την πιο παράξενη έκφραση στο πρόσωπό του – ήταν εχθρική, εξοργισμένη. Γύρισα γρήγορα από την άλλη, σοκαρισμένη, κοκκινίζοντας ξανά. Σκόνητασα σ' ένα βιβλίο στο διάδρομο και χρειάστηκε να πιαστώ από την άκρη ενός τραπεζιού. Το κορίτσι που καθόταν εκεί χαχάνισε.

Είχα προσέξει ότι τα μάτια του ήταν μαύρα –μαύρα σαν το κάρβουνο.

Ο κύριος Μπάνερ υπέγραψε το έντυπο και μου έδωσε ένα βιβλίο, χωρίς καθόλου ανοησίες σχετικά με συστάσεις. Κατά-

λαβα ότι θα τα πηγαίναμε καλά. Φυσικά, δεν είχε άλλη επιλογή από το να με στείλει να κάτσω στην άδεια θέση στη μέση της αίθουσας. Είχα τα μάτια μου στο πάτωμα καθώς πήγα να κάτσω δίπλα σ' εκείνον, σαστισμένη από το εχθρικό βλέμμα που μου είχε ρίξει.

Δε σήκωσα τα μάτια μου, καθώς ακούμπησα το βιβλίο μου στο τραπέζι και κάθισα, αλλά είδα τη στάση του να αλλάζει με την άκρη του ματιού μου. Έγειρε μακριά από μένα, καθισμένος τελείως στην άκρη της καρέκλας του και στρέφοντας το πρόσωπό του από την άλλη μεριά, λες και μύριζε κάτι άσκημο. Μύρισα τα μαλλιά μου διακριτικά. Είχαν μυρωδιά φράουλας, το άρωμα του αγαπημένου μου σαμπουάν. Έμοιαζε αρκετά αθώα μυρωδιά. Άφησα τα μαλλιά μου να πέσουν πάνω από το δεξί μου ώμο, φτιάχνοντας ένα σκούρο παραπέτασμα μεταξύ μας, και προσπάθησα να προσέξω τον καθηγητή.

Δυστυχώς το μάθημα ήταν πάνω στην κυτταρική ανατομία, κάτι που είχα ήδη διδαχτεί. Παρ' όλα αυτά κρατούσα σημειώσεις προσεχτικά, πάντα κοιτάζοντας κάτω.

Δεν μπορούσα να μην μπω στον πειρασμό να ρίχνω πού και πού κλεφτές ματιές μέσα από το προπέτασμα των μαλλιών μου στο παράξενο αγόρι δίπλα μου. Σε όλη τη διάρκεια του μαθήματος δε χαλάρωσε ούτε στιγμή, μένοντας άκαμπτος στην άκρη της καρέκλας του, όσο το δυνατόν πιο μακριά από μένα. Μπορούσα να δω το χέρι του πάνω στο αριστερό του πόδι σφιγμένη γροθιά, με τους τένοντες να προεξέχουν κάτω από το χλομό του δέρμα. Ούτε το χέρι του χαλάρωσε. Τα μακριά μανίκια του λευκού του πουκαμίσου ήταν σηκωμένα ως τους αγκώνες του, και ο πήχης του ήταν απίστευτα σκληρός και μυώδης κάτω από τη λεπτή του επιδερμίδα. Δεν ήταν ούτε κατά διάνοια τόσο λεπτοκαμωμένος όσο φαινόταν δίπλα στο γεροδεμένο αδερφό του.

Το μάθημα έμοιαζε να διαρκεί περισσότερο από τα άλλα. Μήπως ήταν επειδή η μέρα πλησίαζε στο τέλος της ή επειδή

περίμενα να χαλαρώσει η σφιχτή του γροθιά; Δε χαλάρωσε ποτέ όμως· συνέχισε να κάθεται τόσο ακίνητος που φαινόταν λες και δεν ανέπνεε. Τι του συνέβαινε; Αυτή ήταν η φυσιολογική του συμπεριφορά; Αναθεώρησα την επικριτική μου άποψη για την εχθρική στάση της Τζέσικα σήμερα στο μεσημεριανό. Ίσως τελικά να μην ήταν και τόσο μνησικάκη όσο νόμιζα.

Δεν ήταν δυνατόν να έφταιγα εγώ. Δε με ήξερε κι από χθες.

Του έριξα μια κλεφτή ματιά για άλλη μια φορά και το μετάνιωσα. Με κοιτούσε ξανά βλοσυρά, τα μαύρα του μάτια γεμάτα αποστροφή. Καθώς τράβηξα φοβισμένη το βλέμμα μου από πάνω του ζαρώνοντας στην καρέκλα μου, μου πέρασε ξαφνικά απ' το μυαλό η έκφραση "το βλέμμα που σκοτώνει".

Εκείνη τη στιγμή, το κουδούνι χτύπησε δυνατά κάνοντάς με να αναπηδήσω, κι ο Έντουαρντ Κάλεν σηκώθηκε από τη θέση του. Σηκώθηκε με χάρη –ήταν ψηλότερος απ' ό,τι νόμιζα– με την πλάτη του γυρισμένη προς εμένα, κι εξαφανίστηκε, πριν προλάβει κανείς άλλος να σηκωθεί από τη θέση του.

Καθόμουν πετρωμένη στη θέση μου, κοιτάζοντας ανέκφραστα πίσω του. Ήταν τόσο κακός! Δεν ήταν δίκαιο. Άρχισα να μαζεύω τα πράγματά μου σιγά-σιγά, προσπαθώντας να διώξω το θυμό που με κατέκλυζε, από φόβο μήπως και τα μάτια μου γέμιζαν δάκρυα. Για κάποιο λόγο, η ψυχική μου διάθεση ήταν άμεσα συνδεδεμένη με τους δακρυϊκούς μου πόρους. Συνήθως έκλαιγα όταν ήμουν θυμωμένη, μια ταπεινωτική συνήθεια.

«Εσύ δεν είσαι η Ιζαμπέλλα Σουάν;» ρώτησε μια αντρική φωνή.

Σήκωσα το κεφάλι μου για να βρεθώ απέναντι από ένα χαριτωμένο αγόρι με μωρουδίστικο πρόσωπο, με άτονα ξανθιά μαλλιά προσεχτικά κολλημένα με ζελέ, ώστε να σχηματίζουν πειθαρχημένα καρφάκια, το οποίο μου χαμογελούσε φιλικά. Προφανώς δε μύριζα άσχημα σ' αυτόν.

«Μπέλλα», τον διόρθωσα χαμογελώντας.

«Εγώ είμαι ο Μάικ».

«Γεια σου, Μάικ».

«Χρειάζεσαι βοήθεια να βρεις που είναι το επόμενο σου μάθημα;»

«Πάω στο γυμναστήριο, για να πω την αλήθεια. Νομίζω ότι μπορώ να το βρω».

«Εκεί έχω μάθημα κι εγώ τώρα». Έδειχνε ενθουσιασμένος, αν και δεν ήταν και τόσο μεγάλη σύμπτωση σ' ένα τόσο μικρό σχολείο.

Πήγαμε στο μάθημα μαζί· ήταν πολυλογάς –αυτός μιλούσε στο μεγαλύτερο μέρος της κουβέντας, πράγμα που με διευκόλυνε. Είχε ζήσει στην Καλιφόρνια ως τα δέκα του, άρα ήξερε πώς ένιωθα για τον ήλιο. Αποδείχτηκε ότι ήμασταν μαζί και στα Αγγλικά. Ήταν το πιο ευγενικό άτομο που είχα γνωρίσει σήμερα.

Αλλά καθώς μπαίναμε στο γυμναστήριο, ρώτησε: «Λοιπόν, τι έκανες στον Έντουαρντ Κάλεν, τον κάρφωσες με το μολύβι; Δεν τον έχω ξαναδεί να φέρεται έτσι».

Ζάρωσα. Άρα δεν ήμουν η μόνη που το παρατήρησε. Και προφανώς, αυτή δεν ήταν η συνηθισμένη συμπεριφορά του Έντουαρντ Κάλεν. Αποφάσισα να κάνω την πάπια.

«Αυτό ήταν το αγόρι που κάθισα δίπλα του στη Βιολογία;» ρώτησα ανεπιτήδευτα.

«Ναι», είπε εκείνος. «Έμοιαζε λες και πονούσε ή κάτι τέτοιο, τελospάντων».

«Δεν ξέρω», απάντησα. «Δεν του μίλησα καν».

«Είναι περίεργος τύπος». Ο Μάικ χασομέρησε δίπλα μου αντί να κατευθυνθεί προς τα αποδυτήρια. «Αν εγώ είχα τέτοια τύχη να κάτσω δίπλα σου, θα σου είχα μιλήσει».

Του χαμογέλασα πριν περάσω την πόρτα των αποδυτηρίων των κοριτσιών. Μου φερόταν φιλικά και με προφανή θαυμασμό. Αλλά αυτό δεν αρκούσε για να μειώσει τον εκνευρισμό μου.

Ο καθηγητής της Γυμναστικής, ο προπονητής Κλαπ, μου βρήκε μια φόρμα αλλά δε με ανάγκασε να ντυθώ για το σημερινό μάθημα. Στην πόλη μου, απαιτούνταν δύο χρόνια μόνο Φυσική Αγωγή. Εδώ, η Φυσική Αγωγή ήταν υποχρεωτική και τα τέσσερα χρόνια. Το Φορκς ήταν κυριολεκτικά η προσωπική μου κόλαση πάνω στη γη.

Παρακολούθησα τέσσερα παιχνίδια βόλεϊ να παίζονται ταυτοχρόνως. Καθώς θυμήθηκα πόσους τραυματισμούς είχα υποστεί –και είχα προκαλέσει– παίζοντας βόλεϊ, ένιωσα μια ελαφριά ναυτία.

Το τελευταίο κουδούνι χτύπησε επιτέλους. Πήγα με τα πόδια ως τη γραμματεία σιγά-σιγά για να παραδώσω το έντυπο. Η βροχή είχε κοπάσει, αλλά ο αέρας ήταν δυνατός και πιο ψυχρός. Τύλιξα τα χέρια μου γύρω μου.

Όταν μπήκα μέσα στο ζεστό γραφείο, παραλίγο να κάνω στροφή και να ξαναβγώ έξω.

Ο Έντουαρντ Κάλεν στεκόταν στο γραφείο μπροστά μου. Αναγνώρισα ξανά εκείνα τα άτακτα χάλκινα μαλλιά. Εκείνος δε φάνηκε να πρόσεξε τον ήχο που έκανα μπαίνοντας. Στάθηκα κολλημένη στον τοίχο περιμένοντας τη γραμματέα να ελευθερωθεί για να μ' εξυπηρετήσει.

Λογομαχούσε μαζί της με μια χαμηλή, ελκυστική φωνή. Γρήγορα κατάφερα να καταλάβω το κύριο νόημα της λογομαχίας τους. Προσπαθούσε να αλλάξει τη βιολογία της έκτης ώρας και να πάει σε κάποιο άλλο μάθημα –οποιοδήποτε άλλο μάθημα.

Δεν μπορούσα να το πιστέψω ότι όλο αυτό γινόταν εξαιτίας μου. Κάποιος άλλος λόγος έπρεπε να υπάρχει, κάτι που θα είχε συμβεί πριν έρθω εγώ στην τάξη της Βιολογίας. Η έκφραση του προσώπου του θα πρέπει να οφειλόταν σε κάποιο εντελώς διαφορετικό δυσάρεστο θέμα. Δεν ήταν δυνατόν αυτός ο ξένος να με αντιπάθησε τόσο ξαφνικά και τόσο πολύ.

Η πόρτα άνοιξε πάλι κι ο κρύος αέρας φύσηξε δυνατά μέσα

στο δωμάτιο, σηκώνοντας τα φύλλα πάνω στο γραφείο, στροβιλίζοντας τα μαλλιά μου μπροστά στο πρόσωπό μου. Το κορίτσι που μπήκε μέσα απλώς πλησίασε στο γραφείο, άφησε ένα σημείωμα στο συρμάτινο καλάθι κι έφυγε ξανά. Αλλά η πλάτη του Έντουαρντ Κάλεν κοκάλωσε και γύρισε αργά για να με κοιτάξει βλοσυρά –το πρόσωπό του ήταν παράλογα όμορφο– με βλέμμα διαπεραστικό, γεμάτο μίσος. Για μια στιγμή, ένιωσα μια ανατριχίλα αληθινού φόβου που έκανε τις τρίχες στα χέρια μου να σηκωθούν. Το βλέμμα κράτησε ένα δευτερόλεπτο μόνο, αλλά ήταν πιο ψυχρό κι από τον παγωμένο αέρα. Γύρισε πάλι στη γραμματέα.

«Δεν πειράζει, τότε», είπε βιαστικά με φωνή σαν βελούδο. «Καταλαβαίνω ότι δε γίνεται. Ευχαριστώ πολύ για τη βοήθειά σας». Κι έκανε στροφή χωρίς να με ξανακοιτάξει κι εξαφανίστηκε.

Εγώ πήγα πειθήνια στο γραφείο, το πρόσωπό μου άσπρο για μια φορά αντί για κόκκινο, και της έδωσα το υπογεγραμμένο έντυπο.

«Πώς πήγε η πρώτη σου μέρα, γλυκιά μου;» ρώτησε η γραμματέας μητρικά.

«Μια χαρά», είπα ψέματα, η φωνή μου αδύναμη. Δε φάνηκε να πείθεται.

Όταν έφτασα στο φορτηγάκι, ήταν σχεδόν το τελευταίο αυτοκίνητο στο πάρκινγκ. Έμοιαζε με καταφύγιο, ήδη το πράγμα που πλησίαζε περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο στην έννοια του σπιτιού, σ' αυτή την υγρή πράσινη τρύπα. Κάθισα μέσα για λίγο, απλώς κοιτάζοντας ανέκφραστα έξω από το παρμπρίζ. Αλλά σύντομα άρχισε να κάνει τόσο κρύο που χρειάζομαι το θερμό αέρα, κι έτσι γύρισα το κλειδί, και η μηχανή ζωντάνεψε μ' ένα βρυχηθμό. Κατευθύνθηκα πίσω στο σπίτι του Τσάρλι, προσπαθώντας ν' αντισταθώ στα δάκρυα σε όλη τη διαδρομή.

2. ΑΝΟΙΧΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

Η επόμενη μέρα ήταν καλύτερη... και χειρότερη.

Ήταν καλύτερη γιατί δεν έβρεχε ακόμα, αν και τα σύννεφα ήταν πυκνά και σκοτεινά. Ήταν πιο εύκολη, επειδή ήξερα τι να περιμένω από τη μέρα αυτή. Ο Μάικ ήρθε να καθίσει δίπλα μου στα Αγγλικά και με πήγε στο επόμενο μάθημά μου, με τον Έρικ, τον τύπο που μου θύμιζε μέλος σκακιστικής λέσχης, να τον κοιτάξει βλοσυρά όλη την ώρα· αυτό με κολάκευε. Δε με κοιτάζαν τώρα τόσο πολύ όσο χτες. Κάθισα για μεσημεριανό με μια μεγάλη ομάδα που περιλάμβανε τον Μάικ, τον Έρικ, τη Τζέσικα και αρκετούς άλλους ανθρώπους των οποίων τα ονόματα και τα πρόσωπα τώρα θυμόμουν. Άρχισα να νιώθω πως κολυμπούσα στο νερό, αντί να πνίγομαι.

Ήταν χειρότερη, όμως, επειδή ήμουν κουρασμένη· ακόμα δεν μπορούσα να κοιμηθώ με τον αέρα να αντηχεί γύρω απ' το σπίτι. Ήταν χειρότερη, επειδή ο κύριος Βάρνερ με ρώτησε στην Τριγωνομετρία, ενώ δεν είχα σηκώσει το χέρι μου και δεν ήξερα τη σωστή απάντηση. Ήταν απαίσια γιατί έπρεπε να παίζω βόλεϊ και τη μοναδική φορά που δεν αποτραβήχτηκα

από την μπάλα ζαρωμένη απ' το φόβο, χτύπησα τη συμπαίκτηριά μου στο κεφάλι. Και ήταν χειρότερη ακόμα, επειδή ο Έντουαρντ Κάλεν δεν ήταν καθόλου στο σχολείο.

Όλο το πρωί ένιωθα φρίκη στη σκέψη του μεσημεριανού, καθώς φοβόμουν τις αλλόκοτες βλοσυρές του ματιές. Ένα μέρος μου ήθελε να σταθεί απέναντί του και να απαιτήσει να μάθει τι πρόβλημα είχε. Όσο ήμουν ξαπλωμένη στο κρεβάτι μου χωρίς να μπορώ να κοιμηθώ, μέχρι που σκεφτόμουν τι θα του έλεγα. Αλλά ήξερα τον εαυτό μου πολύ καλά για να πιστέψω ότι θα είχα πραγματικά τα κότσια να το κάνω. Μπροστά μου το δειλό λιοντάρι από το Μάγο του Οζ έμοιαζε με τον εξολοθρευτή.

Αλλά όταν μπήκα στην τραπεζαρία με την Τζέσικα –προσπαθώντας να εμποδίσω τα μάτια μου να σαρώσουν το μέρος, για να τον βρουν, κι αποτυγχάνοντας εντελώς– είδα πως τα τέσσερα αδέρφια, ή εν πάση περιπτώσει τα τέσσερα υποτιθέμενα αδέρφια του, κάθονταν μαζί στο ίδιο τραπέζι, κι εκείνος δεν ήταν μαζί τους.

Ο Μάικ μας σταμάτησε και μας οδήγησε στο δικό του τραπέζι. Η Τζέσικα έδειχνε κατενθουσιασμένη με την προσοχή που μας έδινε, και οι φίλες της ήρθαν να κάτσουν μαζί μας πολύ σύντομα. Αλλά καθώς προσπαθούσα να προσέξω τη χαλαρή φλυαρία τους, ένιωθα τρομερά άβολα, περιμένοντας νευρικά τη στιγμή που θα ερχόταν εκείνος. Ήλπιζα ότι απλώς θα με αγνοούσε όταν θα έφτανε, και οι υποψίες μου θα αποδεικνύονταν λανθασμένες.

Δεν ήρθε, και καθώς περνούσε η ώρα εγώ βρισκόμουν σε όλο και μεγαλύτερη υπερένταση.

Περπάτησα προς το μάθημα της Βιολογίας με μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση, όταν μέχρι το τέλος του μεσημεριανού δεν είχε εμφανιστεί ακόμα. Ο Μάικ, που σιγά-σιγά αποκτούσε τα χαρίσματα ενός κυνηγόσκυλου, περπάτησε πιστά στο πλάι μου ως την τάξη. Εγώ κράτησα την ανάσα μου στην πόρτα,

αλλά ο Έντουαρντ Κάλεν δεν ήταν ούτε εκεί. Εξέπνευσα και πήγα στη θέση μου. Ο Μάικ με ακολούθησε μιλώντας για μια επερχόμενη εκδρομή στην παραλία. Χασομέρησε στο θρανίο μου μέχρι που χτύπησε το κουδούνι. Τότε μου χαμογέλασε με παράπονο και πήγε να κάτσει δίπλα από ένα κορίτσι με σιδεράκια και μια κακοφτιαγμένη περμανάντ. Φαινόταν πως έπρεπε να κάνω κάτι με το θέμα του Μάικ, κι αυτό δε θα ήταν εύκολο. Σε μια πόλη όπως αυτή, όπου όλοι έμεναν ο ένας τόσο κοντά στον άλλο, η διπλωματία ήταν απαραίτητη. Δε διέθετα ποτέ εξαιρετικό τακτ' δεν είχα εξασκηθεί καθόλου στο να αντιμετωπίζω υπερβολικά φιλικά αγόρια.

Ήμουν ανακουφισμένη που το θρανίο ήταν όλο δικό μου, που έλειπε ο Έντουαρντ. Το είπα αυτό στον εαυτό μου πολλές φορές συνέχεια. Αλλά δεν μπορούσα να ξεφορτωθώ την επίμονη υποψία πως εγώ ήμουν η αιτία της απουσίας του. Ήταν γελοίο κι εγωιστικό να πιστεύω ότι μπορούσα να έχω τόσο μεγάλη επίδραση πάνω σε κάποιον. Κι όμως, δεν μπορούσα να σταματήσω να ανησυχώ πως αυτό ήταν αλήθεια.

Όταν τελείωσε επιτέλους η μέρα στο σχολείο, και το κοκκίνισμα στα μάγουλά μου από το συμβάν την ώρα του βόλεϊ άρχισε να υποχωρεί, άλλαξα γρήγορα ρούχα και ξαναφόρεσα το τζιν μου και το σκούρο μπλε πουλόβερ μου. Βγήκα βιαστικά από τα αποδυτήρια των κοριτσιών, χαρούμενη που είδα ότι είχα αποφύγει με επιτυχία το φίλο μου το κυνηγόσκυλο για την ώρα. Πήγα γρήγορα στο πάρκινγκ. Τώρα ήταν γεμάτο με μαθητές που έφευγαν. Μπήκα στο φορτηγάκι μου κι έψαξα μέσα στην τσάντα μου για να σιγουρευτώ πως είχα όλα όσα χρειαζόμουν.

Το προηγούμενο βράδυ είχα ανακαλύψει ότι ο Τσάρλι δεν μπορούσε να μαγειρέψει τίποτα πέρα από τηγανητά αυγά με μπέικον. Έτσι του ζήτησα να μου αναθέσει το μαγείρεμα για όσο διάστημα θα έμενα μαζί του. Με αρκετή προθυμία μου παρέδωσε τα κλειδιά της τραπεζαρίας. Επίσης έμαθα ότι δεν

είχε καθόλου φαγητά στο σπίτι. Έτσι είχα μαζί μου τη λίστα με τα ψώνια και τα χρήματα από το βάζο στο ντουλάπι με την ετικέτα ΧΡΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΦΑΓΗΤΟ και ήμουν έτοιμη να πάω στο σουπερμάρκετ Ο Κόσμος της Οικονομίας.

Πάτησα γκάζι, και η εκκωφαντική μηχανή μου πήρε μπρος, αγνοώντας τα κεφάλια που στράφηκαν προς το μέρος μου, και μπήκα προσεχτικά στην ουρά των αμαξιών που περίμεναν να βγουν από το πάρκινγκ. Καθώς περίμενα, προσπαθώντας να προσποιηθώ πως η εκκωφαντική ομοβροντία προερχόταν από το αυτοκίνητο κάποιου άλλου, είδα τους δύο Κάλεν και τα δίδυμα Χέλ να μπαίνουν στο αυτοκίνητό τους. Ήταν το αστραφτερό καινούριο Βόλβο. Φυσικά. Δεν είχα προσέξει τα ρούχα τους –ήμουν υπερβολικά μαγεμένη από τα πρόσωπά τους. Τώρα που τους κοίταξα, ήταν φανερό ότι όλοι τους ήταν ντυμένοι εξαιρετικά καλά· απλά, αλλά με ρούχα που διακριτικά υποδήλωναν ότι ήταν μάρκα γνωστού σχεδιαστή. Με την αξιοθαύμαστη ομορφιά τους, τον τρόπο που κινούνταν, θα μπορούσαν να φοράνε ακόμα και πατσαβούρες και να έδειχναν μια χαρά. Έμοιαζε υπερβολικό να έχουν και ωραία εμφάνιση και λεφτά. Αλλά απ' όσο μπορούσα να πω, έτσι ήταν η ζωή τις περισσότερες φορές. Δε φαινόταν να μπορούσαν να αγοράσουν, όμως, την αποδοχή εδώ πέρα.

Όχι, δεν το πίστευα αυτό εντελώς. Η απομόνωση πρέπει να ήταν δική τους επιθυμία· δεν μπορούσα να φανταστώ καμιά πόρτα να μένει κλειστή για τόσο όμορφους ανθρώπους.

Κοίταξαν το θορυβώδες φορτηγάκι μου, καθώς πέρασα από μπροστά τους, όπως και όλοι οι άλλοι. Είχα τα μάτια μου ευθεία μπροστά κι ένιωσα ανακούφιση, όταν επιτέλους απομακρύνθηκα από το σχολείο.

Ο Κόσμος της Οικονομίας δεν ήταν μακριά από το σχολείο, λίγους μόνο δρόμους νοτιότερα, ακριβώς δίπλα στον αυτοκινητόδρομο. Ήταν ωραία μέσα στο σουπερμάρκετ· ένιωσα ότι όλα ήταν φυσιολογικά. Έκανα τα ψώνια και στο Φοίνιξ,

άρα ακολούθησα τη γνωστή μου συνήθεια με χαρά. Το μαγαζί ήταν αρκετά μεγάλο μέσα ώστε να μην ακούω τον ήχο της βροχής, καθώς έπεφτε στη στέγη, για να μου θυμίζει πού βρισκόμουν.

Όταν έφτασα σπίτι, ξεφόρτωσα όλα τα μαναβικά χώνοντάς τα όπου μπορούσα να βρω άδειο χώρο. Ήλπιζα ότι ο Τσάρλι δε θα είχε πρόβλημα. Τύλιξα τις πατάτες σε αλουμινόχαρτο και τις έβαλα στο φούρνο να ψηθούν, έβαλα μια μπριζόλα να μαριναριστεί και την τοποθέτησα στο ψυγείο πάνω σε ένα χαρτονένιο κουτί με αυγά.

Όταν τελείωσα μ' αυτό, ανέβασα πάνω τη σχολική μου τσάντα. Πριν αρχίσω να διαβάζω, φόρεσα μια στεγνή φόρμα, μάζεψα τα βρεγμένα μου μαλλιά κοτσίδα και κοίταξα για πρώτη φορά το e-mail μου. Είχα τρία μηνύματα.

«Μπέλλα», έγραφε η μαμά μου...

Γράψε μου αμέσως μόλις φτάσεις σπίτι. Πες μου πώς ήταν η πτήση σου. Βρέχει; Μου λείπεις ήδη. Σχεδόν μάζεψα όλα μου τα πράγματα για τη Φλόριντα, αλλά δεν μπορώ να βρω το ροζ μου πουκάμισο. Ξέρεις μήπως πού το έβαλα; Χαιρετίσματα από τον Φιλ. Η μαμά.

Αναστέναξα και πήγα στο επόμενο. Το είχε στείλει οκτώ ώρες μετά από το πρώτο.

«Μπέλλα», έγραφε...

Γιατί δεν απάντηρες στο μήνυμά μου ακόμα; Τι περιμένεις; Η μαμά.

Το τελευταίο ήταν από σήμερα το πρωί.

Καμπέλλα.

Αν δεν έχω νέα σου μέχρι και τις 5.30 σήμερα θα πάρω τηλέφωνο τον Τσάρλι.

Κοίταξα το ρολόι. Είχα μια ώρα ακόμη, αλλά η μαμά μου ήταν γνωστή για την τάση της να προτρέχει.

Μαμά,
 Ηρέμησε. Σου γράφω τώρα. Μην κάνεις τίποτα επιπόλαιο.
 Μπέλλα.

Το έστειλα αυτό και μετά άρχισα.

Μαμά,
 Όλα είναι μια χαρά. Φυσικά βρέχει. Περίμενα να γίνει κάτι για να σου γράψω. Το σχολείο δεν είναι κακό. Απλά κάνουμε σχεδόν τα ίδια πράγματα με το σχολείο στο Φοίνιξ. Γνώρισα μερικά παιδιά που κάθονται μαζί μου στο μεσημεριανό.
 Το πουκάμισό σου είναι στο καθαριστήριο - υποτίθεται ότι θα το έπαιρνες την Παρασκευή.
 Ο Τσάρλι μου αγόρασε ένα φορτηγάκι, το πιστεύεις; Μου αρέσει πολύ. Είναι παλιό, αλλά πολύ γερό, πράγμα που είναι καλό για μένα. Ξέρεις εσύ.
 Κι εσύ μου λείπεις. Θα σου ξαναγράψω σύντομα αλλά δε θα ελέγχω το mail μου κάθε πέντε λεπτά. Χαλάρωσε, πάρα ανάσα.
 Σ' αγαπώ.
 Μπέλλα.

Είχα αποφασίσει να διαβάσω το *Ανεμοδαρμένα Ύψη* –το μυθιστόρημα που μελετούσαμε αυτή την περίοδο στα Αγγλικά– άλλη μια φορά για ευχαρίστηση, κι αυτό ακριβώς έκανα την ώρα που ο Τσάρλι μπήκε στο σπίτι. Είχα χάσει την αίσθηση του χρόνου κι έτρεξα γρήγορα κάτω για να βγάλω τις πατάτες από το φούρνο και να βάλω την μπριζόλα να ψηθεί.

«Μπέλλα;» φώναξε ο πατέρας μου όταν με άκουσε στις σκάλες.

Ποιος άλλος; σκέφτηκα από μέσα μου.

«Μπαμπά, καλωσήρθες».

«Ευχαριστώ». Κρέμασε τη ζώνη του με το όπλο και έβγαλε τις μπότες του, καθώς εγώ έκανα φουριόζα δουλειές στην κουζίνα. Απ' όσο ήξερα, δεν είχε πυροβολήσει ποτέ με το όπλο του στη δουλειά. Αλλά το είχε πάντα γεμάτο. Όταν ερχόμουν εδώ σαν παιδί, πάντα έβγαζε τις σφαίρες μόλις έμπαινε μέσα. Μάλλον με θεωρούσε πια αρκετά μεγάλη, ώστε να μην αυτοπυροβοληθώ κατά λάθος, και όχι αρκετά θλιμμένη ώστε να αυτοπυροβοληθώ επίτηδες.

«Τι έχουμε για βραδινό;» ρώτησε καχύποπτα. Η μητέρα μου είχε φαντασία στη μαγειρική, και τα πειράματά της δεν τρώγονταν πάντα. Με εξέπληξε και με λύπησε το γεγονός ότι φαινόταν να θυμάται πράγματα από τόσο παλιά.

«Μπριζόλα με πατάτες», απάντησα, κι εκείνος φάνηκε ανακουφισμένος.

Έμοιαζε να νιώθει άβολα, έτσι όπως στεκόταν στην κουζίνα χωρίς να κάνει τίποτα. Πήγε με άτσαλα βήματα στο σαλόνι για να δει τηλεόραση, ενώ εγώ δούλευα. Νιώθαμε και οι δυο πιο άνετα έτσι. Έκοψα σαλάτα όση ώρα ψήνονταν οι μπριζόλες κι έστρωσα τραπέζι.

Τον φώναξα όταν το φαγητό ήταν έτοιμο, κι εκείνος μύρισε τον αέρα με ικανοποίηση, καθώς έμπαινε στο χώρο.

«Μυρίζει ωραία, Μπέλλα».

«Ευχαριστώ».

Τρώγαμε σιωπηλά για λίγα λεπτά. Δεν ήταν άβολα. Καθένας μας δεν τον ενοχλούσε η ησυχία. Σε μερικά πράγματα ήμασταν πολύ ταιριαστοί έτσι ώστε να μπορέσουμε να συγκατοικήσουμε.

«Λοιπόν, πώς σου φάνηκε το σχολείο; Έχεις κάνει καθόλου φίλους;» ρώτησε καθώς έβαζε και δεύτερη μερίδα.

«Να, κάνω μερικά μαθήματα μαζί με μια κοπέλα που τη λένε Τζέσικα. Κάθομαι μαζί της και στο μεσημεριανό. Και είναι κι αυτό το ευγενικό αγόρι, ο Μάικ, που είναι πολύ φιλικός.

‘Όλοι τους φαίνονται πολύ καλοί». Με μια σημαντική εξαίρεση.

«Πρέπει να λες για τον Μάικ Νιούτον. Καλό παιδί –καλή οικογένεια. Ο μπαμπάς του έχει το μαγαζί αθλητικών ειδών έξω απ’ την πόλη. Βγάζει καλά λεφτά από όλους αυτούς τους πεζοπόρους που περνούν από εδώ».

«Ξέρεις την οικογένεια Κάλεν;» ρώτησα διστακτικά.

«Την οικογένεια του γιατρού Κάλεν; Βέβαια. Ο δόκτωρ Κάλεν είναι σπουδαίος άνθρωπος».

«Τα... τα παιδιά... είναι κάπως διαφορετικά. Δε φαίνεται να είναι και πολύ αποδεκτά στο σχολείο».

Ο Τσάρλι με ξάφνιασε με τη θυμωμένη του έκφραση.

«Οι άνθρωποι σ’ αυτή την πόλη», μουρμούρισε. «Ο δόκτωρ Κάλεν είναι ένας ευφρέστατος χειρουργός που θα μπορούσε πιθανότατα να δουλεύει σε οποιοδήποτε νοσοκομείο του κόσμου και να βγάζει δέκα φορές το μισθό που παίρνει εδώ», συνέχισε φωνάζοντας πιο δυνατά. «Είμαστε πολύ τυχεροί που τον έχουμε –τυχεροί που η γυναίκα του ήθελε να ζήσουν σε μια μικρή πόλη. Είναι πολύτιμος για την κοινότητά μας, και τα παιδιά του έχουν όλα καλούς τρόπους κι είναι ευγενέστατα. Είχα τις αμφιβολίες μου όταν πρωτοήρθαν εδώ, με όλους αυτούς τους υιοθετημένους εφήβους. Νόμιζα ότι μπορεί και να είχαμε προβλήματα μαζί τους. Αλλά είναι όλοι τους πολύ ώριμα παιδιά –δεν έχει δημιουργήσει κανένα τους ούτε ίχνος φασαρίας ποτέ. Δεν μπορώ να πω το ίδιο για τα παιδιά μερικών που ζουν σ’ αυτή την πόλη γενιές ολόκληρες. Και είναι πολύ δεμένοι, όπως πρέπει να είναι μια οικογένεια –κάθε δεύτερο σαββατοκύριακο πάνε για κάμπινγκ... Οι άνθρωποι κουτσομπολεύουν μόνο και μόνο επειδή είναι νεοφερμένοι».

Ήταν ο πιο μεγάλος λόγος που είχα ακούσει ποτέ τον Τσάρλι να εκφωνεί. Μάλλον θα διαφωνούσε έντονα με όλα αυτά που έλεγαν οι άνθρωποι.

Έκανα έναν ελιγμό. «Εμένα μου φάνηκαν μια χαρά. Απλώς

παρήτηρα ότι είναι πολύ μοναχικοί. Είναι όλοι τους πολύ όμορφα παιδιά», πρόσθεσα προσπαθώντας να μιλήσω πιο κοιλακευτικά.

«Που να δεις και το γιατρό», είπε ο Τσάρλι γελώντας. «Ευτυχώς που είναι παντρεμένος και μάλιστα ευτυχισμένος στο γάμο του. Πολλές από τις νοσοκόμες δυσκολεύονται να συγκεντρωθούν στη δουλειά τους όταν είναι εκεί κοντά».

Ξαναγυρίσαμε στη σιωπή καθώς τελειώναμε το φαγητό. Εκείνος άδειασε το τραπέζι, ενώ εγώ άρχισα να πλένω τα πιάτα. Γύρισε στο σαλόνι, στην τηλεόραση, κι αφού τελείωσα με το πλύσιμο στο χέρι –δεν υπήρχε πλυντήριο πιάτων– πήγα απρόθυμα επάνω για να διαβάσω μαθηματικά. Ένωθα ότι μια παράδοση άρχιζε να καθιερώνεται.

Εκείνη τη νύχτα επιτέλους είχε ησυχία. Αποκοιμήθηκα γρήγορα εξουθενωμένη.

Το υπόλοιπο της εβδομάδας δε συνέβη τίποτα ιδιαίτερο. Συνήθισα τη ρουτίνα των μαθημάτων. Ως την Παρασκευή αναγνώριζα, αν όχι ξέροντας και το όνομά τους, σχεδόν όλους τους μαθητές στο σχολείο. Στη Γυμναστική, οι συμπαίκτες μου έμαθαν να μη μου πετάνε την μπάλα και να μπαίνουν μπροστά μου γρήγορα, αν η άλλη ομάδα προσπαθούσε να εκμεταλλευτεί την αδυναμία μου. Εγώ με χαρά δεν έμπαινα στα πόδια τους.

Ο Έντουαρντ Κάλεν δε γύρισε στο σχολείο.

Κάθε μέρα, περίμενα με αγωνία μέχρι που οι υπόλοιποι Κάλεν έμπαιναν στην τραπεζαρία χωρίς αυτόν. Τότε μπορούσα να χαλαρώσω και να συμμετέχω κι εγώ στην κουβέντα την ώρα του μεσημεριανού. Κυρίως επικεντρωνόταν σε μια εκδρομή στο Ωκεάνιο Πάρκο του Λα Πους που σχεδίαζε ο Μάικ σε δυο βδομάδες. Ήμουν κι εγώ προσκεκλημένη και είχα δεχτεί να πάω, περισσότερο από ευγένεια, παρά επειδή το επιθυμούσα. Οι παραλίες πρέπει να είναι ζεστές και χωρίς βροχή.

Ως την Παρασκευή ένωθα εντελώς άνετα μπαίνοντας στη

Βιολογία, δεν ανησυχούσα πια ότι ο Έντουαρντ θα ήταν εκεί. Ίσως και να είχε παρατήσει το σχολείο. Προσπαθούσα να μην τον σκέφτομαι, αλλά δεν μπορούσα να καταπνίξω τελείως την ανησυχία μου ότι εγώ ήμουν υπεύθυνη για τη συνεχιζόμενη απουσία του, όσο κι αν αυτό φαινόταν παράλογο.

Η πρώτη μου βδομάδα στο Φορκς πέρασε χωρίς να συμβεί τίποτα σπουδαίο. Ο Τσάρλι, που δεν είχε συνηθίσει να περνάει χρόνο στο συνήθως άδειο σπίτι, δούλευε το μεγαλύτερο μέρος του Σαββατοκύριακου. Εγώ καθάρισα το σπίτι, προχώρησα με το διάβασμα για το σχολείο, κι έγραψα στη μαμά μου περισσότερα ψεύτικα χαρούμενα μηνύματα. Πήγα στη βιβλιοθήκη το Σάββατο, αλλά ήταν τόσο ανεπαρκώς εφοδιασμένη που δεν μπήκα στον κόπο να βγάλω κάρτα μέλους· έπρεπε να κανονίσω μια μέρα να επισκεφτώ την Ολύμπια ή το Σιάτλ σύντομα, για να βρω ένα καλό βιβλιοπωλείο. Αναρωτήθηκα βαριεστημένα πόση βενζίνη έκαιγε το φορτηγάκι μου ανά χιλιόμετρο... και αναρίγησα στη σκέψη.

Η βροχή ήταν απαλή, ήσυχη το σαββατοκύριακο, έτσι κατάφερα να κοιμηθώ καλά.

Κάποιοι με χαιρέτησαν στο πάρκινγκ τη Δευτέρα το πρωί. Δεν ήξερα τα ονόματά τους, αλλά τους χαιρέτησα κι εγώ και χαμογέλασα σε όλους. Έκανε περισσότερο κρύο σήμερα το πρωί, αλλά ευτυχώς δεν έβρεχε. Στα Αγγλικά ο Μάικ κάθισε ως συνήθως δίπλα μου. Γράψαμε ένα γρήγορο τεστάκι στο "Ανεμοδαρμένα Ύψη". Ήταν ξεκάθαρο, πολύ εύκολο.

Σε γενικές γραμμές, ένιωθα πολύ πιο άνετα απ' ό,τι πίστευα πως θα ένιωθα ως τώρα. Πιο άνετα απ' ό,τι πίστευα πως θα μπορούσα να νιώσω ποτέ εδώ.

Όταν βγήκαμε από την τάξη, ο αέρας ήταν γεμάτος από στροβιλιζόμενα λευκά πραγματάκια. Άκουγα μερικούς που φώναζαν ενθουσιασμένοι ο ένας στον άλλο. Ο αέρας, τσουχτερός μου ξύρισε τα μάγουλα, τη μύτη.

«Ουάου», είπε ο Μάικ. «Χιονίζει».

Κοίταξα τα μικρά χνούδια από βαμβάκι, που συσσωρεύονταν σιγά-σιγά κατά μήκος του πεζοδρομίου και στροβιλιζόνταν ακατάστατα μπροστά στο πρόσωπό μου.

«Γιαχ!» Χιόνι. Πάει η καλή μου μέρα.

Έδειξε έκπληκτος. «Δε σου αρέσει το χιόνι;»

«Όχι. Απλά σημαίνει ότι κάνει υπερβολικό κρύο για να βρέξει». Προφανώς. «Εξάλλου, νόμιζα ότι έπεφτε σε νιφάδες ξέρις, κάθε μια ευδιάκριτα ξεχωριστή και τα λοιπά. Αυτά εδώ μοιάζουν με την άκρη μπατονέτας».

«Δεν έχεις δει χιόνι ποτέ ξανά;» ρώτησε εκείνος δύσπιστα.

«Και βέβαια έχω δει». Έκανα μια παύση. «Στην τηλεόραση».

Ο Μάικ γέλασε. Και τότε μια μεγάλη μπάλα συμπιεσμένου χιονιού που έσταζε τον χτύπησε στο πίσω μέρος του κεφαλιού του. Γυρίσαμε κι οι δυο προς τα 'κει απ' όπου είχε έρθει. Υποπευδόμενοι τον Έρικ, ο οποίος απομακρυνόταν με την πλάτη του προς εμάς –προς τη λάθος κατεύθυνση για το επόμενο του μάθημα. Του Μάικ προφανώς του πέρασε η ίδια ιδέα απ' το νου. Έσκυψε και άρχισε να ξύνει το λευκό πολτό για να φτιάξει ένα σωρό.

«Θα τα πούμε στο μεσημεριανό, εντάξει;» Συνέχισα να περπατάω καθώς μιλούσα. «Μόλις αρχίζουν να πετάνε υγρά πράγματα, εγώ πάω μέσα».

Εκείνος απλώς κούνησε το κεφάλι του, το βλέμμα του καρφωμένο στη σιλουέτα του Έρικ που οπισθοχωρούσε.

Σε όλη τη διάρκεια του πρωινού, όλοι φλυαρούσαν ενθουσιασμένοι με το χιόνι· ήταν η πρώτη χιονόπτωση της νέας χρονιάς. Εγώ δεν έλεγα τίποτα. Βέβαια, ήταν πιο στεγνό απ' τη βροχή –μέχρι που άρχιζε να λιώνει μέσα στις κάλτσες σου.

Πήγα στην τραπεζαρία, με τις αισθήσεις μου σε εγρήγορση, μαζί με την Τζέσικα μετά τα Ισπανικά. Μπάλες λευκού πολτού πετούσαν παντού. Κρατούσα στα χέρια μου ένα φάκε-

λο, έτοιμη να τον χρησιμοποιήσω σαν ασπίδα προστασίας σε περίπτωση ανάγκης. Η Τζέσικα με έβρισκε διασκεδαστική, αλλά κάτι στην έκφρασή μου την εμπόδιζε να μου πετάξει η ίδια καμιά μπάλα.

Ο Μάικ μας πρόφτασε καθώς μπαίναμε μέσα, γελώντας, με τα καρφιά στα μαλλιά του να λιώνουν από τον πάγο. Εκείνος κι η Τζέσικα μιλούσαν με ζωηράδα για το χιονοπόλεμο την ώρα που μπήκαμε στην ουρά για να πάρουμε φαγητό. Εγώ έριξα μια βιαστική ματιά σ' εκείνο το τραπέζι στη γωνία από συνήθεια. Και τότε κοκάλωσα. Υπήρχαν πέντε άτομα στο τραπέζι.

Η Τζέσικα μου τράβηξε το μπράτσο.

«Ξύπνα. Μπέλλα; Τι θέλεις;»

Χαμήλωσα το βλέμμα μου· τα αυτιά μου είχαν αναψοκοκκινίσει. Δεν είχα κανένα λόγο να νιώθω άσχημα, υπενθύμισα στον εαυτό μου. Δεν είχα κάνει τίποτε κακό.

«Τι έπαθε η Μπέλλα;» ρώτησε ο Μάικ την Τζέσικα.

«Τίποτα», απάντησα εγώ. «Θα πω μόνο ένα αναψυκτικό σήμερα». Πήγα στο τέρμα της ουράς.

«Δεν πεινάς;» ρώτησε η Τζέσικα.

«Για να πω την αλήθεια, δε νιώθω πολύ καλά», είπα, το βλέμμα μου ακόμα στο πάτωμα.

Περίμενα να πάρουν αυτοί το φαγητό τους και μετά τους ακολούθησα σε ένα τραπέζι, τα μάτια μου στα πόδια μου.

Ρούφηξα το αναψυκτικό μου σιγά-σιγά, με το στομάχι μου να ανακατεύεται. Δυο φορές ρώτησε ο Μάικ, με περιττή ανησυχία, πώς ένιωθα. Του είπα ότι δεν ήταν τίποτα, αλλά αναρωτιόμουν αν έπρεπε να το παίξω άρρωστη και να τη σκαπουλάρω περνώντας την υπόλοιπη ώρα στο γραφείο της νοσοκόμας.

Ανοησίες. Δεν έπρεπε να το βάλω στα πόδια.

Αποφάσισα να επιτρέψω στον εαυτό μου να κοιτάξει μια φορά προς το τραπέζι των Κάλεν. Αν με κοίταζε με το βλοσυρό του βλέμμα, θα την κοπανούσα από τη Βιολογία, τέτοια

δειλή που ήμουν.

Είχα το κεφάλι μου σκυμμένο κάτω και κοίταξα προς τα πάνω, κάτω από τα βλέφαρά μου. Κανένας τους δεν κοίταζε προς εμένα. Σήκωσα λίγο το κεφάλι μου.

Γελούσαν. Ο Έντουαρντ, ο Τζάσπερ και ο Έμετ είχαν όλοι τους μαλλιά εντελώς μουσκίδι απ' το χιόνι, που έλιωνε πάνω τους. Η Άλις και η Ρόζαλι έσκυβαν προς την άλλη μεριά, καθώς ο Έμετ τίναζε τα μαλλιά του, που έσταζαν πάνω τους. Απολάμβαναν τη χιονισμένη μέρα όπως και όλοι οι άλλοι –μόνο που εκείνοι έμοιαζαν περισσότερο με σκηνή από ταινία απ' ότι εμείς οι υπόλοιποι.

Αλλά, εκτός από το γέλιο και την παιχνιδιάρικη διάθεση, υπήρχε κάτι διαφορετικό, και δεν μπορούσα να επισημάνω ακριβώς ποια ήταν αυτή η διαφορά. Παρατήρησα τον Έντουαρντ πολύ προσεχτικά. Έκρινα ότι το δέρμα του ήταν λιγότερο χλομό –αναψοκοκκινισμένο από το χιονοπόλεμο ίσως– οι κύκλοι κάτω απ' τα μάτια του ήταν πολύ λιγότεροι φανεροί. Αλλά υπήρχε και κάτι άλλο. Σκεφτόμουν επισταμένα, έχοντας καρφωθεί πάνω του, προσπαθώντας να εντοπίσω την αλλαγή.

«Μπέλλα, τι κοιτάζεις;» παρενέβη η Τζέσικα ακολουθώντας με τα μάτια της το βλέμμα μου.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, τα μάτια του άστραψαν ξαφνικά προς τα δικά μου.

Χαμήλωσα το κεφάλι αφήνοντας τα μαλλιά μου να κρύψουν το πρόσωπό μου. Ήμουν σίγουρη, παρ' όλα αυτά, ότι δε φαινόταν σκληρός ή εχθρικός, όπως ήταν την τελευταία φορά που τον είχα δει. Έδειχνε απλώς περιέργως ξανά, ανικανοποίητος κατά κάποιον τρόπο.

«Ο Έντουαρντ Κάλεν σε κοιτάζει», είπε η Τζέσικα χαχανίζοντας στο αυτί μου.

«Δε δείχνει θυμωμένος, ε;» δεν μπορούσα παρά να ρωτήσω.

«Όχι», είπε εκείνη μπερδεμένη από την ερώτησή μου.
«Θα έπρεπε να είναι;»

«Δε νομίζω ότι με συμπαθεί», εξομολογήθηκα. Ένιωθα ακόμα ναυτία. Ακούμπησα το κεφάλι μου πάνω στο μπράτσο μου.

«Οι Κάλεν δε συμπαθούν κανέναν... ε, δε δίνουν σε κανέναν αρκετή σημασία ώστε να τον συμπαθήσουν. Όμως ακόμα σε κοιτάζει».

«Σταμάτα να τον κοιτάς», είπα μέσα απ' τα δόντια μου.

Εκείνη γέλασε πνιχτά αλλά γύρισε αλλού το βλέμμα της. Σήκωσα το κεφάλι μου αρκετά, ώστε να σιγουρευτώ πως όντως είχε σταματήσει να τον κοιτάζει, αναλογιζόμενη την πιθανότητα χρήσης βίας αν αντιστεκόταν.

Τότε μας διέκοψε ο Μάικ –σχεδίαζε έναν επικό χιονοπόλεμο στο πάρκινγκ μετά το σχολείο κι ήθελε να συμμετέχουμε κι εμείς. Η Τζέσικα δέχτηκε με ενθουσιασμό. Ο τρόπος με τον οποίο κοίταξε τον Μάικ υποδήλωνε ότι θα ήταν σύμφωνη με οτιδήποτε κι αν πρότεινε. Εγώ έμεινα σιωπηλή. Προφανώς θα έπρεπε να κρυφτώ στο γυμναστήριο μέχρι να αδειάσει το πάρκινγκ.

Την υπόλοιπη ώρα του μεσημεριανού κρατούσα τα μάτια μου με πολλή προσοχή στο δικό μου τραπέζι. Αποφάσισα να τιμήσω τη συμφωνία που είχα κάνει με τον εαυτό μου. Εφόσον δε φαινόταν θυμωμένος, θα πήγαινα στη Βιολογία. Το στομάχι μου κλοτσούσε φοβισμένα που και που στη σκέψη ότι θα καθόμουν δίπλα του πάλι.

Δεν ήθελα να μπω στην τάξη με τον Μάικ, όπως συνήθως –φαινόταν να είναι δημοφιλής στόχος για τους ελεύθερους σκοπευτές με τις χιονόμπαλες– αλλά όταν φτάσαμε στην πόρτα, όλοι εκτός από μένα στέναξαν εν χορώ. Έβρεχε, και η βροχή ξέπλενε όλα τα ίχνη του χιονιού σχηματίζοντας διάφανες, παγωμένες κορδέλες που κυλούσαν στα πλάγια του διαδρόμου. Σήκωσα την κουκούλα μου, κρυφά ευχαριστημέ-

νη. Θα ήμουν ελεύθερη να πάω σπίτι κατευθείαν μετά από τη Γυμναστική.

Ο Μάικ συνέχισε να γκρινιάζει στο δρόμο για το κτίριο τέσσερα.

Μόλις μπήκαμε μέσα στην τάξη, είδα με ανακούφιση πως το τραπέζι μου ήταν ακόμα άδειο. Ο κύριος Μπάνερ πήγαινε γύρω-γύρω στην αίθουσα μοιράζοντας ένα μικροσκόπιο κι ένα κουτί διαφάνειες σε κάθε τραπέζι. Το μάθημα θα άρχιζε σε λίγα λεπτά, και το δωμάτιο βούιζε από τις συζητήσεις. Εγώ είχα τα μάτια μου μακριά από την πόρτα, μουντζουρώνοντας βαριεστημένα το εξώφυλλο του τετραδίου μου.

Άκουσα πολύ καθαρά την καρέκλα δίπλα μου να κουνιέται, αλλά τα μάτια μου έμειναν προσεκτικά προσηλωμένα στο σχέδιο που ζωγράφιζα.

«Γεια σου», είπε μια ήρεμη μελωδική φωνή.

Σήκωσα το βλέμμα μου έκπληκτη που μου μιλούσε εκείνος. Καθόταν τόσο μακριά μου όσο επέτρεπε το θρανίο, αλλά η καρέκλα του κοίταζε προς εμένα. Τα μαλλιά του έσταζαν, ανακατωμένα –και όμως, έμοιαζε λες και είχε μόλις τελειώσει το γύρισμα διαφήμισης για ζελέ μαλλιών. Το εκθαμβωτικό του πρόσωπο ήταν φιλικό, ανοιχτό, ένα ελαφρύ χαμόγελο στα απεγάδιαστα χείλη του. Αλλά τα μάτια του ήταν προσεχτικά.

«Με λένε Έντουαρντ Κάλεν», συνέχισε. «Δεν μπόρεσα να συστηθώ την προηγούμενη βδομάδα. Εσύ πρέπει να είσαι η Μπέλλα Σουάν».

Το μυαλό μου γύριζε μπερδεμένο. Μήπως το είχα φανταστεί όλο αυτό; Τώρα ήταν απολύτως ευγενής. Έπρεπε να μιλήσω; Εκείνος περίμενε. Αλλά δεν μπορούσα να σκεφτώ τίποτα συμβατικό να πω.

«Π-πώς ξέρεις το όνομά μου;» τραύλισα.

Γέλασε με ένα ήρεμο, γοητευτικό γέλιο.

«Ω, νομίζω πως όλοι ξέρουν το όνομά σου. Ολόκληρη η πόλη σε περίμενε να έρθεις».

Έκανα ένα μορφασμό. Το ήξερα ότι κάπως έτσι είχαν τα πράγματα.

«Όχι», επέμεινα εγώ. «Εννοούσα, γιατί με είπες Μπέλλα;»

Έδειχνε μπερδεμένος. «Μήπως προτιμάς το Ιζαμπέλλα;»

«Όχι, μου αρέσει το Μπέλλα», είπα. «Αλλά νομίζω πως ο Τσάρλι –θέλω να πω, ο μπαμπάς μου– πρέπει να με λέει Ιζαμπέλλα πίσω απ' την πλάτη μου –έτσι φαίνεται ότι με ξέρουν όλοι εδώ», προσπάθησα να εξηγήσω νιώθοντας εντελώς ηλίθια.

«Α». Δεν το συνέχισε. Εγώ κοίταξα απ' την άλλη αμήχανα.

Ευτυχώς, ο κύριος Μπάνερ άρχισε το μάθημα εκείνη ακριβώς τη στιγμή. Προσπάθησα να συγκεντρωθώ καθώς εκείνος εξηγούσε το εργαστήριο που θα έκανε σήμερα. Οι διαφάνειες στο κουτί δεν ήταν στη σωστή σειρά. Δουλεύοντας σε ομάδες μέσα στο εργαστήριο, έπρεπε να χωρίσουμε τις διαφάνειες που έδειχναν τα κύτταρα στις άκρες των ριζών του κρεμμυδιού στις φάσεις της μίτωσης που αντιπροσώπευαν και να τις κατατάξουμε αναλόγως. Υποτίθεται ότι δεν έπρεπε να χρησιμοποιήσουμε τα βιβλία μας. Σε είκοσι λεπτά, θα ερχόταν για να δει ποιος το είχε κάνει σωστά.

«Αρχίστε», πρόσταξε.

«Πρώτα οι κυρίες, συνάδελφε;» ρώτησε ο Έντουαρντ. Σήκωσα το κεφάλι μου για να τον δω να χαμογελάει στραβά, κι ήταν τόσο όμορφος που το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να τον κοιτάζω σαν χαζή.

«Ή θα μπορούσα να αρχίσω εγώ, αν προτιμάς». Το χαμόγελο χάθηκε· αναρωτιόταν προφανώς αν είχα σώας τας φρένας.

«Όχι», είπα κοκκινίζοντας. «Θα ξεκινήσω εγώ».

Έκανα λιγάκι επίδειξη. Είχα ήδη κάνει αυτό το εργαστήριο και ήξερα τι ήταν αυτό που έψαχνα. Λογικά θα ήταν εύκολο.

Έβαλα την πρώτη διαφάνεια κάτω από το μικροσκόπιο και την προσάρμοσα γρήγορα στον αντικειμενικό φακό στη μεγέθυνση 40X. Μελέτησα τη διαφάνεια για λίγο.

Η εκτίμησή μου ήταν βέβαιη. «Πρόφαση».

«Σε πειράζει να ρίξω μια ματιά;» ρώτησε εκείνος καθώς πήγα να τραβήξω τη διαφάνεια. Το χέρι του έπιασε το δικό μου για να με σταματήσει, καθώς ρώτησε. Τα δάχτυλά του ήταν παγωμένα λες και τα είχε μέσα σε ένα σωρό από χιόνι πριν το μάθημα. Αλλά δεν ήταν αυτός ο λόγος που τράβηξα το χέρι μου τόσο γρήγορα. Όταν με άγγιξε, με ηλέκτρισε λες και μας είχε διαπεράσει ρεύμα.

«Συγγνώμη», μουρμούρισε τραβώντας το χέρι του αμέσως. Όμως, πήγε πάλι να πλησιάσει το μικροσκόπιο. Τον παρατηρούσα, ακόμα συγκλονισμένη, καθώς μελετούσε τη διαφάνεια για λιγότερη ώρα από όση την είχα μελετήσει εγώ.

«Πρόφαση», συμφώνησε εκείνος, γράφοντάς το με ωραία τακτικά γράμματα στην πρώτη σειρά του φύλλου εργασίας μας. Γρήγορα άλλαξε την πρώτη διαφάνεια με τη δεύτερη και μετά της έριξε μια βιαστική ματιά.

«Ανάφαση», μουρμούρισε σημειώνοντάς το καθώς μιλούσε.

Η φωνή μου παρέμενε αδιάφορη. «Μπορώ κι εγώ;»

Χαμογέλασε και έσπρωξε το μικροσκόπιο προς το μέρος μου.

Κοίταξα μέσα απ' τον προσοφθάλμιο φακό με προθυμία μόνο και μόνο για να απογοητευτώ. Να πάρει, είχε δίκιο.

«Διαφάνεια νούμερο τρία;» Άπλωσα το χέρι μου χωρίς να τον κοιτάζω.

Εκείνος μου την έδωσε· έμοιαζε να είναι προσεχτικός να μην αγγίξει πάλι το δέρμα μου.

Έριξα την πιο φευγαλέα ματιά που μπορούσα.

«Μεσόφαση». Του έδωσα το μικροσκόπιο πριν το ζητήσει. Έριξε μια γρήγορη κλεφτή ματιά και το σημείωσε. Θα

μπορούσα να το είχα γράψει εγώ ενώ εκείνος κοιτούσε, αλλά ο καθарός, κομψός γραφικός του χαρακτήρας με φόβιζε. Δεν ήθελα να χαλάσω τη σελίδα με τις δικές μου αδέξιες καλικάντζούρες.

Τελειώσαμε πριν προλάβει κανείς άλλος να τελειώσει. Έβλεπα τον Μάικ με το διπλανό του να προσπαθούν να συγκρίνουν δυο διαφάνειες ξανά και ξανά και μια άλλη ομάδα είχε ανοιχτό το βιβλίο κάτω απ' το τραπέζι.

Πράγμα το οποίο δε μου άφησε τίποτα άλλο να κάνω από το να προσπαθώ να μην κοιτάζω εκείνον... χωρίς επιτυχία. Σήκωσα το βλέμμα μου και με κοίταξε κι εκείνος με το ίδιο ανεξήγητο βλέμμα σύγχυσης στα μάτια του. Ξαφνικά συνειδητοποίησα τη λεπτή αυτή διαφορά στο πρόσωπό του.

«Έβαλες χρωματιστούς φακούς επαφής;» ξεφούρνισα ασυλλόγιστα.

Έδειξε απορημένος με την απροσδόκητη ερώτησή μου. «Όχι».

«Α», μουρμούρισα εγώ. «Νόμισα ότι τα μάτια σου ήταν κάπως διαφορετικά».

Σήκωσε τους ώμους του και γύρισε απ' την άλλη.

Στην πραγματικότητα, ήμουν σίγουρη ότι κάτι ήταν διαφορετικό. Θυμόμουν πολύ έντονα το άτομο μαύρο χρώμα των ματιών του την τελευταία φορά που με είχε κοιτάξει μ' εκείνο το βλοσυρό βλέμμα – το χρώμα έκανε μεγάλη αντίθεση με το φόντο του χλωμού του δέρματος και των καστανοκόκκινων μαλλιών του. Σήμερα, τα μάτια του ήταν τελείως άλλο χρώμα: μια παράξενη ώχρα, πιο σκούρα από καραμέλα βουτύρου, αλλά με τον ίδιο χρυσαφί τόνο. Δεν μπορούσα να καταλάβω πώς ήταν δυνατόν, εκτός κι αν έλεγε ψέματα για τους φακούς επαφής. Ή μπορεί το Φορκς να με είχε τρελάνει, με την κυριολεκτική σημασία της λέξης.

Χαμήλωσα το βλέμμα μου. Τα χέρια του ήταν σφιγμένα σε γροθιές ξανά.

Τότε ήρθε ο κύριος Μπάνερ στο τραπέζι μας να δει γιατί δε δουλεύαμε. Κοίταξε πάνω απ' τους ώμους μας για να δει το συμπληρωμένο φύλλο εργασίας και μετά κοίταξε με περισσότερη ακόμα προσήλωση για να ελέγξει τις απαντήσεις.

«Λοιπόν, Έντουαρντ, δε νομίζεις ότι έπρεπε να δώσεις και στην Ιζαμπέλλα μια ευκαιρία να χρησιμοποιήσει το μικροσκόπιο;» ρώτησε ο κύριος Μπάνερ.

«Στην Μπέλλα», διόρθωσε αυτόματα ο Έντουαρντ. «Στην πραγματικότητα, εκείνη βρήκε τρεις απ' τις πέντε φάσεις».

Ο κύριος Μπάνερ κοίταξε εμένα αυτή τη φορά – η έκφρασή του ήταν σκεπτική.

«Έχεις ξανακάνει αυτό το εργαστήριο;» ρώτησε.

Χαμογέλασα συνεσταλμένα. «Όχι με ρίζα κρεμμυδιού».

«Βλαστίδιο κορήγονου;».

«Ναι».

Ο κύριος Μπάνερ κούνησε το κεφάλι του. «Στο Φοίνιξ ήσουν σε προχωρημένο επίπεδο;»

«Ναι».

«Λοιπόν» είπε μετά από μια στιγμή «τότε μάλλον είναι καλό που δουλεύετε μαζί στο εργαστήριο». Μουρμούρισε μεσ' απ' τα δόντια του κάτι άλλο καθώς απομακρυνόταν. Αφού έφυγε, άρχισα να μουντζουρώνω το τετράδιό μου ξανά.

«Κρίμα με το χιόνι, έτσι;» ρώτησε ο Έντουαρντ. Είχα την αίσθηση ότι πιεζόταν να στήσει ψιλοκουβέντα μαζί μου. Με κατέκλυσε η παράνοια ξανά. Λες και είχε ακούσει τη συζήτησή μου με την Τζέσικα στο μεσημεριανό και προσπαθούσε να με βγάλει λάθος.

«Όχι και τόσο», απάντησα εγώ ειλικρινά, αντί να προσπαθήσω να προσποιηθώ ότι ήμουν φυσιολογική, όπως όλοι οι άλλοι. Προσπαθούσα ακόμα να διώξω το ηλίθιο συναίσθημα της καχυποψίας και δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ.

«Δε σου αρέσει το κρύο». Αυτό δεν ήταν ερώτησή.

«Ούτε η υγρασία».

«Το Φορκς πρέπει να είναι δύσκολο μέρος για να ζήσεις», συλλογίστηκε.

«Όσο δε φαντάζεσαι», μουρμούρισα εγώ.

Έμοιαζε εντυπωσιασμένος μ' αυτό που είχα πει για κάποιο λόγο που δεν μπορούσα να φανταστώ. Το πρόσωπό του μου αποσπούσε τόσο πολύ την προσοχή, που προσπαθούσα να μην το κοιτάζω περισσότερο απ' όσο απαιτούσαν οι κανόνες ευγενείας.

«Τότε λοιπόν γιατί ήρθες εδώ;»

Κανείς δε με είχε ρωτήσει κάτι τέτοιο –όχι έτσι ευθέως όπως αυτός, απαιτητικά.

«Είναι... περίπλοκο το θέμα».

«Νομίζω ότι μπορώ να καταλάβω», με πίεσε εκείνος.

Έκανα μια παύση για ένα λεπτό και μετά έκανα το λάθος το βλέμμα μου να διασταυρωθεί με το δικό του. Τα σκούρα χρυσαφί του μάτια με μπέρδευαν, και απάντησα χωρίς να σκέφτομαι.

«Η μητέρα μου ξαναπαντρεύτηκε», είπα.

«Αυτό δε μου φαίνεται και τόσο περίπλοκο», διαφώνησε αυτός, αλλά ξαφνικά έμοιαζε να δείχνει κατανόηση. «Πότε έγινε αυτό;»

«Τον περασμένο Σεπτέμβρη». Η φωνή μου ακούστηκε λυπημένη ακόμα και σε μένα.

«Και δεν τον συμπαθείς», συμπέρανε ο Έντουαρντ, με έναν τόνο ακόμα ευγενικό.

«Όχι, ο Φιλ είναι μια χαρά. Πολύ νέος, ίσως, αλλά αρκετά καλός».

«Γιατί δεν έμεινες μαζί τους;»

Δεν μπορούσα να κατανοήσω το ενδιαφέρον του, αλλά συνέχισε να με κοιτάει με διαπεραστικά μάτια λες και η ιστορία της βαρετής ζωής μου ήταν κατά κάποιο τρόπο ζωτικής σημασίας.

«Ο Φιλ ταξιδεύει πολύ. Παίζει μπάλα επαγγελματικά».

Μισοχαμογέλασα.

«Τον έχω ακουστά μήπως;» ρώτησε χαμογελώντας σε απάντηση.

«Μάλλον όχι. Δεν παίζει καλά. Είναι στη μικρή κατηγορία. Ταξιδεύει πάρα πολύ».

«Και η μητέρα σου σε έστειλε εδώ για να πηγαίνει κι αυτή μαζί του». Το είπε σαν συμπέρασμα ξανά παρά σαν ερώτηση.

Το πιγούνι μου σηκώθηκε ελάχιστα. «Όχι δε με έστειλε αυτή εδώ. Ήρθα μόνη μου».

Τα φρύδια του έσμιξαν. «Δεν καταλαβαίνω», παραδέχτηκε κι έδειχνε τόσο απογοητευμένος από το γεγονός, χωρίς να χρειάζεται.

Αναστέναξα. Γιατί του το εξηγούσα όλο αυτό; Συνέχισε να με κοιτάζει με προφανή περιέργεια.

«Έμεινε μαζί μου στην αρχή, αλλά της έλειπε εκείνος. Η απουσία του την έκανε δυστυχισμένη... έτσι αποφάσισα πως είχε έρθει η ώρα να περάσω λίγο καιρό με τον Τσάρλι». Η φωνή μου πρόδιδε κατήφεια μέχρι να τελειώσω.

«Αλλά τώρα είσαι εσύ δυστυχισμένη», επεσήμανε.

«Ε και;» τον προκάλεσα εγώ.

«Αυτό δε μου φαίνεται δίκαιο». Σήκωσε τους ώμους του, αλλά τα μάτια του ήταν ακόμα γεμάτα ένταση.

Γέλασα χωρίς όρεξη. «Δε σου έχει πει κανείς ποτέ ότι η ζωή δεν είναι δίκαιη;»

«Νομίζω ότι όντως το έχω ακούσει κάπου αυτό», συμφώνησε ξερά.

«Αυτά λοιπόν», επέμεινα, ενώ αναρωτιόμουν γιατί με κοίταζε ακόμα έτσι.

Το βλέμμα του φανέρωνε εκτίμηση. «Προσποιείσαι καλά», είπε αργά. «Αλλά εγώ θα ήμουν πρόθυμος να στοιχηματίσω πως υποφέρεις περισσότερο απ' ότι αφήνεις τους άλλους να δουν».

Έκανα ένα μορφασμό αντιστεκόμενη στην παρόρμησή μου

να βγάλω τη γλώσσα μου έξω σαν πεντάχρονο και γύρισα απ' την άλλη.

«Έχω άδικο;»

Προσπάθησα να τον αγνοήσω.

«Δε νομίζω», μουρμούρισε αυτάρεσκα.

«Γιατί σε νοιάζει τόσο πολύ εσένα;» ρώτησα εκνευρισμένη. Είχα το βλέμμα μου γυρισμένο αλλού, παρακολουθώντας τον καθηγητή να κάνει τους γύρους του.

«Αυτό είναι πολύ καλή ερώτηση», μουρμούρισε τόσο χαμηλόφωνα που αναρωτήθηκα αν μιλούσε στον εαυτό του. Παρ' όλα αυτά, μετά από μερικά δευτερόλεπτα σιωπής, αποφάσισα ότι αυτή ήταν η μοναδική απάντηση που θα έπαιρνα.

Αναστέναξα αγριοκοιτάζοντας τον πίνακα.

«Μήπως σε εκνευρίζω;» ρώτησε. Έδειχνε να τον διασκεδάζει αυτό.

Τον κοίταξα χωρίς να το σκεφτώ... και είπα πάλι την αλήθεια. «Όχι ακριβώς. Είμαι περισσότερο εκνευρισμένη με τον εαυτό μου. Το πρόσωπό μου είναι τόσο εύκολο να το διαβάσει κανείς –η μητέρα μου πάντα με αποκαλεί ανοιχτό βιβλίο», συνοφρυώθηκα.

«Αντίθετα, εγώ σε βρίσκω πολύ δύσκολη για να σε διαβάσει κανείς». Παρά τα όσα είχα πει, και όσα είχε μαντέψει εκείνος, ακούστηκε σαν να το εννοούσε πραγματικά.

«Πρέπει να είσαι καλός αναγνώστης τότε», απάντησα.

«Συνήθως». Χαμογέλασε πλατιά, αποκαλύπτοντας μια αστραφτερή οδοντοστοιχία με τέλεια, κατάλευκα δόντια.

Ο κύριος Μπάνερ φώναξε στην τάξη να κάνει ησυχία, και γύρισα με ανακούφιση για να ακούσω. Δεν μπορούσα να το πιστέψω ότι είχα μόλις εξηγήσει την πληκτική μου ζωή σ' αυτό το παράξενο, πανέμορφο αγόρι που μπορεί να με απεχθανόταν, μπορεί, όμως, και όχι. Έδειχνε απορροφημένος στη συζήτησή μας, αλλά τώρα έβλεπα με την άκρη του ματιού μου, ότι είχε τραβηχτεί μακριά μου ξανά, τα χέρια του έσφιγγαν την

άκρη του τραπέζιού με ολοφάνερη ένταση.

Προσπάθησα να δείχνω προσηλωμένη, καθώς ο κύριος Μπάνερ επεξηγούσε, με τη βοήθεια διαφανειών που πρόβαλλε στον προτζέκτορα που βρισκόταν ψηλά, αυτά που είχα δει χωρίς δυσκολία στο μικροσκόπιο. Αλλά δεν μπορούσα να ελέγξω τις σκέψεις μου.

Όταν το κουδούνι χτύπησε επιτέλους, ο Έντουαρντ βγήκε τρέχοντας απ' την τάξη, το ίδιο γρήγορα και με την ίδια χάρη όπως και την περασμένη Δευτέρα... Και, όπως και την περασμένη Δευτέρα, έμεινα να τον κοιτάζω έκπληκτη.

Ο Μάικ πετάχτηκε δίπλα μου και πήρε τα βιβλία μου για μένα. Τον φαντάστηκα με μια ουρά να κουνιέται πέρα-δωθε.

«Ήταν απαίσιο», γκρίνιαξε. «Όλα τους έδειχναν ακριβώς ίδια. Είσαι τυχερή που έχεις τον Κάλεν διπλανό».

«Δεν είχα κανένα πρόβλημα να τα ξεχωρίσω», είπα προσβεβλημένη από το συμπέρασμά του. Μετάνιωσα για την προσβολή που ένιωσα αμέσως. «Το έχω ξανακάνει αυτό το εργαστήριο, βέβαια», πρόσθεσα πριν πληγωθεί εκείνος.

«Ο Κάλεν έδειχνε αρκετά φιλικός σήμερα», σχολίασε, καθώς φορέσαμε τα αδιάβροχά μας. Δε φαινόταν να είναι και πολύ ευχαριστημένος μ' αυτό.

Προσπάθησα να ακουστώ αδιάφορη. «Αναρωτιέμαι τι πρόβλημα είχε την περασμένη Δευτέρα».

Δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ στη φλουαρία του Μάικ, καθώς πηγαίναμε στο γυμναστήριο, και ούτε και η Φυσική Αγωγή κατάφερε να αποσπάσει την προσοχή μου. Ο Μάικ ήταν στη δική μου ομάδα σήμερα. Ιπποτικά κάλυψε τη θέση μου όπως και τη δικιά του, έτσι λοιπόν το κλωθογύρισμα των σκέψεών μου διακόπηκε μόνο όταν ήρθε η σειρά μου να κάνω σερβίς' η ομάδα μου έσκυβε για να μην κινδυνεύει κάθε φορά που ήταν η σειρά μου.

Η βροχή είχε μετατραπεί περισσότερο σε καταχνιά την ώρα που πήγα στο πάρκινγκ, παρ' όλα αυτά ήμουν πιο χαρούμενη

μέσα στη στεγνή καμπίνα του οδηγού. Άναψα το ζεστό αέρα χωρίς να με νοιάζει για πρώτη φορά ο βρυχηθμός της μηχανής που σου μούδιαζε το κεφάλι. Κατέβασα το φερμουάρ του μπουφάν μου, έβγαλα την κουκούλα και άφησα τα βρεγμένα μου μαλλιά ελεύθερα έξω, να στεγνώσουν με το ζεστό αέρα, καθώς θα γύριζα σπίτι.

Κοίταξα γύρω για να σιγουρευτώ ότι δεν περνούσε άλλο αμάξι. Τότε παρατήρησα την ακίνητη, λευκή σιλουέτα. Ο Έντουαρντ Κάλεν ήταν ακουμπισμένος στην μπροστινή πόρτα του Βόλβο, τρία αυτοκίνητα πιο κάτω απ' το δικό μου, και κοίταζε με προσήλωση προς το μέρος μου. Γρήγορα γύρισα το βλέμμα μου αλλού και έβαλα όπισθεν, ενώ παραλίγο να χτυπήσω ένα σκουριασμένο Τογιότα Κορόλα επάνω στη βιασύνη μου. Ευτυχώς για το Τογιότα, πάτησα εγκαίρως το φρένο. Ήταν ακριβώς το είδος του αυτοκινήτου που το φορτηγάκι μου θα έκανε άχρηστα παλιοσίδερα. Πήρα μια βαθιά ανάσα κοιτάζοντας ακόμα έξω, την άλλη πλευρά του αμαξιού μου και βγήκα από το πάρκινγκ ξανά με προσοχή, με μεγαλύτερη επιτυχία αυτή τη φορά. Κοίταξα ευθεία μπροστά, καθώς περνούσα το Βόλβο, αλλά από μια κρυφή πλάγια ματιά που έριξα, θα ορkiζόμουν πως τον είδα να γελάει.

3. ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

Όταν άνοιξα τα μάτια μου το πρωί, κάτι είχε αλλάξει.

Ήταν το φως. Ήταν ακόμα το γκριζοπράσινο φως μιας συννεφιασμένης μέρας στο δάσος, αλλά κατά κάποιο τρόπο ήταν πιο καθαρό. Συνειδητοποίησα ότι δεν υπήρχε καθόλου ομίχλη να καλύπτει το παράθυρό μου.

Πετάχτηκα απ' το κρεβάτι για να δω έξω και μετά φώναξα από τη φρίκη μου.

Ένα λεπτό στρώμα χιονιού σκέπαζε την αυλή, είχε πασπαλίσει την οροφή του αυτοκινήτου μου και είχε κάνει το δρόμο λευκό. Αλλά δεν ήταν αυτό το χειρότερο. Όλη η βροχή από χθες είχε παγώσει και είχε στερεοποιηθεί –ντύνοντας τις βελόνες των δέντρων με φανταστικά, πανέμορφα μοτίβα και μετατρέποντας το δρόμο σε επικίνδυνα ολισθηρό πάγο. Μου ήταν ήδη αρκετά δύσκολο να στέκομαι όρθια όταν το έδαφος ήταν στεγνό· ίσως ήταν πιο ασφαλές για μένα να γυρίσω πίσω στο κρεβάτι μου αμέσως.

Ο Τσάρλι είχε φύγει για τη δουλειά πριν κατέβω κάτω. Κατά πολλές έννοιες το να ζω με τον Τσάρλι ήταν σαν να έχω

ένα δικό μου σπίτι, και ανακάλυψα ότι απολάμβανα το να είμαι μόνη μου αντί να νιώθω μοναξιά.

Έφαγα γρήγορα ένα μπολ με δημητριακά και ήπια ένα χυμό πορτοκάλι από το χάρτινο κουτί. Ένιωθα ενθουσιασμένη που θα πήγαινα σχολείο κι αυτό με τρώμαξε. Ήξερα πως δεν ήταν το γεμάτο ερεθίσματα μαθησιακό περιβάλλον στο οποίο ανυπομονούσα να βρεθώ, ούτε οι καινούριοι μου φίλοι που ήθελα να δω. Αν ήθελα να είμαι ειλικρινής με τον εαυτό μου, ήξερα ότι λαχταρούσα τόσο πολύ να πάω σχολείο, επειδή θα έβλεπα τον Έντουαρντ Κάλεν. Κι αυτό ήταν πολύ, πολύ χαζό.

Θα έπρεπε κανονικά να τον αποφεύγω εντελώς έπειτα από τις χθεσινές μου βλακείες, που με είχαν φέρει σε πολύ δύσκολη θέση. Κι επιπλέον ήμουν καχύποπτη γιατί ήταν ανάγκη να πει ψέματα για τα μάτια του; Φοβόμουν ακόμα την εχθρότητα που ένιωθα να πηγάζει απ' αυτόν καμιά φορά, και είχα ακόμα τη γλώσσα μου δεμένη όταν ερχόταν στο νου μου το τέλειο πρόσωπό του. Γνώριζα πολύ καλά πως ο κόσμος ο δικός μου, και ο κόσμος ο δικός του, ήταν δύο σφαίρες που δε συναντιόντουσαν. Άρα δε θα έπρεπε να έχω καθόλου αγωνία να τον δω σήμερα.

Χρειάστηκε κάθε σπιθαμή της συγκέντρωσής μου για να βγω από το στρωμένο με πλίθες παγωμένο δρομάκι του σπιτιού ζωντανή. Παραλίγο να χάσω την ισορροπία μου όταν έφτασα επιτέλους στο φορηγάκι μου, αλλά κατάφερα να πιαστώ από τον πλαϊνό καθρέφτη και να σωθώ. Προφανέστατα, η σημερινή μέρα θα ήταν εφιαλτική.

Στο δρόμο για το σχολείο, ξέχασα το φόβο μου μήπως πέσω, και τις ανεπιθύμητες σκέψεις μου για τον Έντουαρντ Κάλεν, σκεφτόμενη τον Μάικ και τον Έρικ, και τη φανερή διαφορά στον τρόπο με τον οποίο τα αγόρια στην εφηβεία με αντιμετώπιζαν εδώ πέρα. Ήμουν σίγουρη ότι δεν είχα αλλάξει καθόλου από το πώς ήμουν στο Φοίνιξ. Ίσως έφταιγε ότι όλα τα αγόρια στην πόλη μου με είχαν δει να περνάω σταδιακά όλες

τις άχαρες φάσεις της εφηβείας και με έβλεπαν ακόμα με τον ίδιο τρόπο. Ίσως ήταν επειδή ήμουν νεοφερμένη σ' αυτόν τον τόπο, όπου οι νεοφερμένοι ήταν λίγοι και σπάνιο να τους βρεις. Πιθανόν, η αδεξιότητά μου, που μου προκαλούσε προβλήματα αλλού, να θεωρείτο αξιαγάπητη αντί για αξιοθρήνητη εδώ, βάζοντάς με στη θέση της νεαρής δεσποινίδας που χρειάζεται βοήθεια. Όποιος κι αν ήταν ο λόγος, η συμπεριφορά του Μάικ, που παρέπεμπε σε σκυλάκι, και ο προφανής ανταγωνισμός του Έρικ με τον Μάικ ήταν ανησυχητικά φαινόμενα. Δεν ήμουν σίγουρη αν δεν προτιμούσα να με αγνοούσαν.

Το φορηγάκι μου δε φαινόταν να έχει δυσκολία με το μαύρο πάγο που κάλυπτε τους δρόμους. Οδηγούσα πολύ αργά, πάντως, καθώς δεν ήθελα να χαράξω ένα μονοπάτι καταστροφής κατά μήκος της Μέιν Στριτ.

Όταν βγήκα από το φορηγάκι μου στο σχολείο, είδα γιατί δεν είχα δυσκολευτεί σχεδόν καθόλου. Κάτι ασημένιο τράβηξε το βλέμμα μου και πήγα στο πίσω μέρος του αμαξιού ενώ πιανόμουν προσεχτικά από την πλαϊνή του πλευρά για να μπορώ να στηριχτώ— για να ελέγξω τα λάστιχά μου. Γύρω τους υπήρχαν λεπτές αλυσίδες δεμένες ζιγκ-ζαγκ, που σχημάτιζαν διαμαντένια σχέδια. Ποιος ξέρει τι ώρα είχε σηκωθεί ο Τσάρλι για να βάλει αλυσίδες για το χιόνι στο φορηγάκι μου. Ξαφνικά ένιωσα ένα σφίξιμο στο λαιμό μου. Δεν ήμουν συνηθισμένη να με φροντίζουν, και το ενδιαφέρον του Τσάρλι, που δεν είχε εκφραστεί με λόγια, με ξάφνιασε.

Στεκόμουν κοντά στην πίσω γωνία του αμαξιού παλεύοντας να διώξω το ξαφνικό κύμα συγκίνησης που προκάλεσαν οι αλυσίδες, όταν άκουσα έναν παράξενο θόρυβο.

Ήταν ένα διαπεραστικό σκλήρισμα φρένων και γρήγορα γινόταν δυνατότερο σε σημείο να είναι επώδυνο. Σήκωσα το κεφάλι μου αιφνιδιασμένη.

Είδα πολλά πράγματα ταυτόχρονα. Τίποτα δε συνέβη σε αργή κίνηση, όπως γίνεται στις ταινίες. Αντί γι' αυτό, ο πυ-

ρετός της αδρεναλίνης φαίνεται πως έβαλε το μυαλό μου να δουλέψει πολύ πιο γρήγορα, και κατάφερα να απορροφήσω πολλές λεπτομέρειες με τη μία.

Ο Έντουαρντ Κάλεν στεκόταν τέσσερα αυτοκίνητα πιο κάτω από μένα κοιτάζοντάς με με φρίκη. Το πρόσωπό του ξεχώριζε μέσα σε μια θάλασσα προσώπων, όλων παγωμένων, με την ίδια μάσκα έκπληξης. Αλλά μεγαλύτερη βαρύτητα άμεσα είχε το σκούρο μπλε φορτηγάκι που ερχόταν ανεξέλεγκτο, με τα λάστιχα να σπινάρουν στο παγωμένο πάρκινγκ, ουρλιάζοντας την ώρα που τα φρένα αδυνατούσαν να τα ακινητοποιήσουν. Θα χτυπούσε στην πίσω γωνία του αμαξιού μου, κι εγώ στεκόμουν ανάμεσα στα δύο. Δεν προλάβαινα ούτε καν να κλείσω τα μάτια.

Λίγο πριν ακούσω τον κρότο που θα έκανε το φορτηγάκι όταν θα συμπαραλιαζόταν πάνω στο δικό μου, την ώρα που θα διπλωνόταν η λαμαρίνα του γύρω από την καρότσα, κάτι με χτύπησε με δύναμη, αλλά όχι από την κατεύθυνση που περίμενα. Το κεφάλι μου έκανε ένα δυνατό κρακ, καθώς χτύπησε στην παγωμένη άσφαλτο, κι ένιωσα κάτι συμπαγές και ψυχρό να με κολλάει κάτω στο έδαφος. Βρισκόμουν ξαπλωμένη στο πεζοδρόμιο πίσω από το μπεζ αυτοκίνητο, δίπλα στο οποίο είχα παρκάρει. Αλλά δεν μπόρεσα να παρατηρήσω τίποτα άλλο, γιατί το μπλε φορτηγάκι δεν είχε σταματήσει ακόμα. Είχε διπλώσει στριγκλίζοντας γύρω από το πίσω μέρος του φορτηγού μου και, σπινάροντας και γλιστρώντας ακόμα, ήταν έτοιμο να πέσει καταπάνω μου πάλι.

Κάποιος βλαστήμησε χαμηλόφωνα και κατάλαβα ότι κάποιος βρισκόταν εκεί μαζί μου, και ήταν αδύνατο να μην αναγνωρίσω τη φωνή. Δυο μακριά λευκά χέρια απλώθηκαν προστατευτικά μπροστά μου, και το μπλε φορτηγάκι σταμάτησε τρέμοντας μόλις γύρω στα τριάντα εκατοστά από το πρόσωπό μου, ενώ τα μεγάλα χέρια σχημάτιζαν θεόσταλα μια βαθιά εσοχή στο πλάι του αμαξώματος του μικρού φορτηγού.

Μετά τα χέρια του κινήθηκαν τόσο γρήγορα που τα έβλεπα θολά. Το ένα χέρι ξαφνικά έπιασε το κάτω μέρος του αμαξώματος του μπλε φορτηγού, και κάτι με τράβηξε γυρίζοντας τα πόδια μου σαν πάνινης κούκλας, μέχρι που χτύπησαν το λάστιχο του μπεζ αυτοκινήτου. Ένας μεταλλικός γδούπος πλήγωσε τα αυτιά μου, και το μπλε φορτηγάκι ακινητοποιήθηκε πάνω στην άσφαλτο με έναν κρότο την ώρα που το τζάμι έσπαγε – ακριβώς στο σημείο όπου πριν ένα δευτερόλεπτο βρισκόταν τα πόδια μου.

Υπήρχε απόλυτη ησυχία για ένα δευτερόλεπτο που έμοιαζε να κρατάει πολλή ώρα, πριν ξεκινήσουν οι στριγκλιές. Μέσα στον ξαφνικό χαμό, άκουγα το όνομά μου να το φωνάζουν περισσότερο από ένας άνθρωποι. Αλλά πιο καθαρά απ' όλες τις φωνές, άκουγα τη χαμηλή αλαφιασμένη φωνή του Έντουαρντ Κάλεν στο αυτί μου.

«Μπέλλα; Είσαι καλά;»

«Μια χαρά». Η φωνή μου ακούστηκε παράξενη. Προσπάθησα να ανασηκωθώ και συνειδητοποίησα ότι με στήριζε στο σώμα του με ένα σιδερένιο σφιχτό χέρι.

«Πρόσεχε», με προειδοποίησε, καθώς εγώ πάσχιζα να σηκωθώ. «Νομίζω ότι χτύπησες το κεφάλι σου αρκετά δυνατά».

Ένιωσα έναν παλλόμενο πόνο επικεντρωμένο πάνω από το αριστερό μου αυτί.

«Ωχ», είπα, έκπληκτη.

«Το φαντάστηκα». Η φωνή του, κατά έναν απίστευτο τρόπο, έμοιαζε λες και προσπαθούσε να καταπνίξει ένα γέλιο.

«Πώς στην ευχή...» αργόσβησε η φωνή μου, προσπαθώντας να ξεθολώσω το μυαλό μου, να καταλάβω τι είχε συμβεί και πού ήμουν. «Πώς έφτασες εδώ τόσο γρήγορα;»

«Στεκόμουν ακριβώς δίπλα σου, Μπέλλα», είπε εκείνος με ένα σοβαρό τόνο ξανά.

Γύρισα για να σηκωθώ, κι αυτή τη φορά με άφησε χαλα-

ρώνοντας το χέρι του γύρω απ' τη μέση μου και γλιστρώντας όσο πιο μακριά από μένα μπορούσε στον περιορισμένο χώρο. Κοίταξα την ανήσυχη, αθώα έκφρασή του και αποπροσανατολιστήκα πάλι από τη δύναμη των χρυσαφί ματιών του. Τι τον είχα ρωτήσει;

Και μετά μας βρήκαν, ένα πλήθος ανθρώπων με δάκρυα να κυλάνε απ' τα μάτια τους, φωνάζοντας ο ένας στον άλλο, φωνάζοντας σ' εμάς.

«Μην κουνηθείτε», μας υπέδειξε κάποιος.

«Βγάλτε τον Τάιλερ από το φορτηγάκι!» φώναξε κάποιος άλλος.

Υπήρχε ένα ξέσπασμα έντονης δραστηριότητας γύρω μας. Προσπάθησα να σηκωθώ όρθια, αλλά το κρύο χέρι του Έντουαρντ έσπρωξε τον ώμο μου κάτω.

«Απλώς κάτσε εκεί που είσαι για την ώρα».

«Μα κάνει κρύο», παραπονέθηκα εγώ. Με εξέπληξε όταν άκουσα ένα πνιχτό γελάκι μέσα απ' τα δόντια του. Κάτι υπέβασκε σε αυτό τον ήχο.

«Ήσουν εκεί πέρα», θυμήθηκα ξαφνικά, και το γέλιο του κόπηκε απότομα. «Ήσουν δίπλα στο αυτοκίνητό σου».

Η έκφρασή του έγινε αυστηρή. «Όχι, δεν ήμουν».

«Σε είδα». Γύρω μας υπήρχε ένα χάος. Άκουγα τις πιο τραχιές φωνές των ενηλίκων που κατέφταναν στον τόπο του ατυχήματος. Αλλά επέμεινα με πείσμα στην διαφωνία μας· είχα δικίο, κι εκείνος έπρεπε να το παραδεχτεί.

«Μπέλλα, στεκόμουν μαζί σου και σε τράβηξα στην άκρη». Εξαπέλυσε ολόκληρη τη συγκλονιστική δύναμη των ματιών του πάνω μου, λες και προσπαθούσε να μου περάσει ένα μήνυμα ζωτικής σημασίας.

«Όχι». Έσφιξα τ' σαγόني μου.

Το χρυσαφί χρώμα στα μάτια του άστραψε. «Σε παρακαλώ, Μπέλλα».

«Γιατί;» απαίτησα να μάθω.

«Έχε μου εμπιστοσύνη», με παρακάλεσε, με την απαλή του φωνή που ήταν ακαταμάχητη.

Άκουγα τις σειρήνες τώρα. «Υπόσχεται να μου τα εξηγήσεις όλα αργότερα;»

«Εντάξει», είπε αυτός απότομα, ξαφνικά εξουθενωμένος.

«Εντάξει», επανέλαβα θυμωμένα.

Χρειάστηκαν έξι τραυματιοφορείς και δύο καθηγητές –ο κύριος Βάρνερ και ο προπονητής Κλαπ– για να σηκώσουν το φορτηγάκι αρκετά μακριά από μας ώστε να μπορέσουν να φέρουν τα φορεία. Ο Έντουαρντ αρνήθηκε έντονα το δικό του, και προσπάθησα να κάνω κι εγώ το ίδιο, αλλά ο προδότης τούς είπε ότι είχα χτυπήσει το κεφάλι μου κι ότι πιθανόν να είχα πάθει διάσειση. Παραλίγο να πεθάνω απ' την ταπείνωση όταν έδεσαν το λαιμό μου με κολάρο. Φαίνεται πως ολόκληρο το σχολείο ήταν εκεί παρακολουθώντας με σοβαρότητα, καθώς με ανέβασαν στο ασθενοφόρο. Ο Έντουαρντ θα πήγαινε καθισμένος μπροστά. Ήταν εξωφρενικό.

Και το χειρότερο, ο Διοικητής Σουάν έφτασε πριν με πάρουν με ασφάλεια από κει.

«Μπέλλα!» φώναξε σε κατάσταση πανικού, όταν με αναγνώρισε πάνω στο φορείο.

«Είμαι μια χαρά, Τσά... Μπαμπά», είπα αναστενάζοντας. «Δεν έχω πάθει τίποτε κακό».

Εκείνος στράφηκε στον πιο κοντινό τραυματιοφορέα για μια δεύτερη γνώμη. Τον απώθησα απ' το μυαλό μου για να σκεφτώ το συνονθύλευμα των ανεξήγητων εικόνων που γύριζαν στο απόλυτο χάος μέσα στο μυαλό μου. Όταν με πήραν μακριά από το αμάξι, είχα δει το βαθύ κοίλωμα στον προφυλακτήρα του μπεζ αμαξίου –ένα πολύ ευδιάκριτο κοίλωμα που ταίριαζε ακριβώς με το περίγραμμα των ώμων του Έντουαρντ... λες και είχε στηθεί με τέτοιο τρόπο, ώστε να απωθήσει το αμάξι με τόση πολλή δύναμη που θα μπορούσε να καταστρέψει το μεταλλικό σκελετό...

Και μετά ήταν και η οικογένειά του που παρακολουθούσε από απόσταση με εκφράσεις που ποίκιλαν από την αποδοκιμασία ως την οργή, αλλά δεν είχαν ούτε ίχνος ανησυχίας για την ασφάλεια του αδερφού τους.

Προσπάθησα να σκεφτώ μια λογική λύση που θα μπορούσε να εξηγήσει αυτό που μόλις είχα δει – μια λύση που να απέκλειε το συμπέρασμα ότι ήμουν τρελή.

Φυσικά, το ασθενοφόρο είχε και αστυνομική συνοδεία ως το περιφερειακό νοσοκομείο. Ένωθα γελοία όλη την ώρα που με κατέβαζαν. Αυτό που χειρότερε την κατάσταση ήταν ότι ο Έντουαρντ απλώς πέρασε αθόρυβα τις πόρτες του νοσοκομείου μόνος του. Έτριξα τα δόντια μου.

Με έβαλαν στην αίθουσα των επειγόντων περιστατικών, μια μακριά αίθουσα με μια σειρά κρεβάτια χωρισμένα με κουρτίνες με παστέλ σχέδια. Μια νοσοκόμα μου τύλιξε ένα πιεσόμετρο στο χέρι κι έβαλε ένα θερμόμετρο κάτω απ' τη γλώσσα μου. Εφόσον κανένας δεν μπήκε στον κόπο να τραβήξει την κουρτίνα γύρω μου για να έχω λίγη ησυχία, αποφάσισα πως δεν ήμουν υποχρεωμένη να φοράω πια το ηλίθιο κολάρο στο λαιμό. Όταν η νοσοκόμα απομακρύνθηκε, γρήγορα τράβηξα το βέλκρο και το πέταξα κάτω απ' το κρεβάτι.

Υπήρχε άλλο ένα ξέσπασμα έντονης δραστηριότητας από το προσωπικό του νοσοκομείου, άλλο ένα φορείο μεταφέρθηκε στο κρεβάτι δίπλα μου. Αναγνώρισα τον Τάιλερ Κρόλεϊ από το μάθημα της Αγωγής του Πολίτη κάτω από τους αιματοβαμμένους επιδέσμους που ήταν τυλιγμένοι γύρω από το κεφάλι του. Ο Τάιλερ έδειχνε εκατό φορές χειρότερα απ' ό,τι ένωθα εγώ. Αλλά με κοίταζε με αγωνία.

«Μπέλλα, χίλια συγγνώμη!»

«Είμαι μια χαρά Τάιλερ – εσύ δείχνεις χάλια, είσαι καλά;» Καθώς μιλούσαμε, κάποιες νοσοκόμες άρχισαν να βγάζουν τους λερωμένους του επιδέσμους, αποκαλύπτοντας μυριάδες επιφανειακά κοψίματα στο μέτωπο και στο αριστερό του μά-

γουλο.

Με αγνόησε. «Νόμιζα ότι θα σε σκότωνα! Πήγαινα πολύ γρήγορα και έπεσα πάνω στον πάγο με πολύ άσκημο τρόπο...» Το πρόσωπό του συσπάστηκε, καθώς μια νοσοκόμα άρχισε να το πιέζει ελαφρά.

«Μη σε απασχολεί' δε με πέτυχες».

«Πώς βγήκες στην άκρη τόσο γρήγορα; τη μια ήσουν εκεί και την άλλη εξαφανίστηκες...»

«Εεμ... Ο Έντουαρντ με τράβηξε στην άκρη».

Φάνηκε μπερδεμένος. «Ποιος;»

«Ο Έντουαρντ Κάλεν – στεκόταν δίπλα μου». Ποτέ δεν υπήρξα καλή στα ψέματα' δεν ήμουν καθόλου πειστική.

«Ο Κάλεν; Δεν τον είδα... ω, έγιναν όλα τόσο γρήγορα, υποθέτω. Είναι εντάξει;»

«Νομίζω πως ναι. Κάπου εδώ είναι κι αυτός, αλλά δεν τον έβαλαν σε φορείο».

Το ήξερα πως δεν ήμουν τρελή. Τι είχε συμβεί; Δεν υπήρχε τρόπος να εξηγήσω αυτό που είχα δει.

Με πήραν από κει για να μου βγάλουν ακτινογραφία στο κεφάλι. Τους είπα ότι δεν είχα πάθει τίποτα και είχα δίκιο. Ούτε καν διάσειση. Ρώτησα αν μπορούσα να φύγω, αλλά η νοσοκόμα είπε ότι έπρεπε να μιλήσω πρώτα με κάποιο γιατρό. Έτσι έμεινα παγιδευμένη στα επείγοντα να περιμένω, ενώ ο Τάιλερ με σκότιζε ασταμάτητα με τις συγγνώμες του και τις υποσχέσεις του να επανορθώσει. Όσες φορές κι αν προσπάθησα να τον πείσω ότι ήμουν μια χαρά, εκείνος συνέχιζε να βασανίζεται. Στο τέλος, έκλεισα τα μάτια μου και σταμάτησα να του δίνω σημασία. Εκείνος συνέχισε ένα μουρμουρητό γεμάτο μεταμέλεια.

«Κοιμάται;» ρώτησε μια μελωδική φωνή. Τα μάτια μου άνοιξαν αμέσως.

Ο Έντουαρντ στεκόταν στα πόδια του κρεβατιού μου χαμογελώντας ευχαριστημένος. Εγώ τον κοίταξα με άγριο βλέμμα.

Δεν ήταν εύκολο –πιο φυσικό μου ερχόταν να τον κοιτάζω με γουρλωμένο.

«Έι, Έντουαρντ, λυπάμαι πολύ...» ξεκίνησε ο Τάιλερ.

Ο Έντουαρντ σήκωσε το χέρι του για να τον σταματήσει.

«Τέλος καλό, όλα καλά», είπε επιδεικνύοντας τα αστραφτερά του δόντια. Πήγε και κάθισε στην άκρη του κρεβατιού του Τάιλερ, απέναντί μου. Χαμογέλασε ξανά αυτάρεσκα.

«Ποια είναι λοιπόν η ετυμολογία;» με ρώτησε.

«Δεν έχω τίποτα απολύτως, αλλά δε με αφήνουν να φύγω», παραπονέθηκα. «Πώς γίνεται κι εσύ δεν είσαι δεμένος σε φορείο όπως εμείς;»

«Εξαρτάται από το ποιους γνωρίζεις», απάντησε. «Αλλά μην ανησυχείς. Ήρθα να σας ελευθερώσω».

Τότε ήρθε ένας γιατρός και το σαγόνι μου έπεσε στο πάτωμα. Ήταν νεαρός, ήταν ξανθός... και ήταν ομορφότερος από οποιοδήποτε αστέρα του κινηματογράφου είχα δει ποτέ. Ήταν χλομός, ωστόσο, κι έδειχνε κουρασμένος, με κύκλους κάτω απ' τα μάτια. Από την περιγραφή του Τσάρλι, αυτός πρέπει να ήταν ο πατέρας του Έντουαρντ.

«Λοιπόν, δεσποινίς Σουάν» είπε ο δόκτωρ Κάλεν με μια εξαιρετικά γοητευτική φωνή «πώς νιώθεις;»

«Είμαι μια χαρά», είπα για τελευταία φορά, ήλιτζα.

Πήγε στο φωτεινό πίνακα στον τοίχο πάνω από το κεφάλι μου και τον άναψε.

«Η ακτινογραφία σου δείχνει καλή», είπε. «Σε πονάει το κεφάλι; Ο Έντουαρντ λέει πως χτύπησες με δύναμη».

«Είναι μια χαρά», επανέλαβα αναστενάζοντας και αγριοκοιτάζοντας τον Έντουαρντ.

Τα δροσερά δάχτυλα του γιατρού με πίεσαν ελαφρά στο κρανίο. Το πρόσεξε όταν συσπάστηκε το πρόσωπό μου.

«Ευαίσθητο;» ρώτησε.

«Όχι και τόσο». Μου είχαν συμβεί και χειρότερα.

Άκουσα ένα πνιχτό γελάκι και κοίταξα προς τον Έντουαρντ

για να τον δω να χαμογελά συγκαταβατικά. Μισόκλεισα τα μάτια μου.

«Λοιπόν, ο πατέρας σου είναι στην αίθουσα αναμονής –μπορείς να πας σπίτι μαζί του. Αλλά να ξανάρθεις αν νιώσεις ζαλάδα ή έχεις κάποιο πρόβλημα με την όρασή σου».

«Δεν επιτρέπεται να πάω στο σχολείο;» ρώτησα, καθώς μου ήρθε στο νου η εικόνα του Τσάρλι να προσπαθεί να με περιποιηθεί.

«Ίσως θα ήταν καλό να χαλαρώσεις σήμερα».

Έριξα μια γρήγορη ματιά στον Έντουαρντ. «Αυτός θα πάει σχολείο;»

«Κάποιος πρέπει να διαδώσει τα καλά νέα ότι γλιτώσαμε», είπε ο Έντουαρντ με αέρα.

«Εδώ που τα λέμε» διόρθωσε ο δόκτωρ Κάλεν «φαίνεται πως οι περισσότεροι απ' το σχολείο φαίνεται ότι είναι στην αίθουσα αναμονής».

«Ωχ, όχι!», παραπονέθηκα εγώ, καλύπτοντας το πρόσωπό μου με τα χέρια μου.

Ο δόκτωρ Κάλεν σήκωσε τα φρύδια του. «Θέλεις να μείνεις εδώ;»

«Όχι, όχι!» επέμεινα κατεβάζοντας τα πόδια μου απ' το κρεβάτι και πηδώντας κάτω γρήγορα. Υπερβολικά γρήγορα –παραπάτησα κι ο δόκτωρ Κάλεν με έπιασε. Φάνηκε ανήσυχος.

«Είμαι μια χαρά», τον διαβεβαίωσα πάλι. Δεν υπήρχε λόγος να του πω ότι τα προβλήματα που είχα στην ισορροπία δεν είχαν καμία σχέση με το γεγονός ότι είχα χτυπήσει το κεφάλι μου.

«Πάρε κανένα Ταϊλενόλ για τον πόνο», μου πρότεινε καθώς με στήριξε.

«Δεν πονάει τόσο πολύ», επέμεινα εγώ.

«Φαίνεται ότι ήσουν εξαιρετικά τυχερή», είπε ο δόκτωρ Κάλεν χαμογελώντας, καθώς υπέγραφε το διάγραμμά μου με

μια πλατιά χειρονομία.

«Ευτυχώς που ο Έντουαρντ στεκόταν δίπλα μου», διόρθωσα με μια αυστηρή ματιά στο υποκείμενο της δήλωσής μου.

«Α, ναι, βέβαια», συμφώνησε ο δόκτωρ Κάλεν, ξαφνικά απασχολημένος με τα χαρτιά μπροστά του. Μετά κοίταξε από την άλλη, στον Τάιλερ, και πήγε στο διπλανό κρεβάτι. Είχα ένα αμυδρό προαίσθημα: ο γιατρός ήταν κι αυτός στο κόλπο.

«Φοβάμαι πως εσύ θα χρειαστεί να μείνεις μαζί μας λίγο περισσότερο», είπε στον Τάιλερ και άρχισε να ξεετάζει τα κοψίματά του.

Μόλις ο γιατρός μου γύρισε την πλάτη, εγώ πήγα δίπλα στον Έντουαρντ.

«Μπορώ να σου μιλήσω για ένα λεπτό;» είπα ψιθυριστά. Εκείνος έκανε ένα βήμα μακριά μου, καθώς το σαγόνι του ξαφνικά έκλεισε σφιχτά.

«Ο πατέρα σου σε περιμένει», είπε μέσα από τα δόντια του.

Έριξα μια γρήγορη ματιά στο δόκτορα Κάλεν και τον Τάιλερ.

Με κοίταξε άγρια και μετά γύρισε την πλάτη του και διέσχισε τη μακριά αίθουσα με μεγάλες δρασκελιές. Σχεδόν χρειάστηκε να τρέξω για να τον προφτάσω. Μόλις στρίψαμε σ' έναν κοντό διάδρομο, γύρισε για να σταθεί απέναντί μου.

«Τι θέλεις;» ρώτησε ενοχλημένος. Τα μάτια του ήταν ψυχρά.

Η εχθρικότητά του μου έκοψε τη φόρα. Τα λόγια μου βγήκαν με λιγότερη αυστηρότητα απ' όση σκόπευα. «Μου οφείλεις μια εξήγηση», του υπενθύμισα.

«Σου έσωσα τη ζωή –δε σου οφείλω τίποτα».

Τραβήχτηκα πίσω απ' την πίκρα στη φωνή του. «Μου το υποσχέθηκες».

«Μπέλλα, χτύπησες το κεφάλι σου, δεν ξέρεις τι λες». Ο

τόνος του ήταν δηκτικός.

Τώρα ξέσπασε ο θυμός μου, και τον αγριοκοίταξα με θράσος. «Το κεφάλι μου δεν έχει απολύτως τίποτα».

Με αγριοκοίταξε κι εκείνος. «Τι θέλεις από μένα, Μπέλλα;»

«Θέλω να μάθω την αλήθεια», είπα. «Θέλω να ξέρω γιατί λένω ψέματα για χάρη σου».

«Εσύ τι νομίζεις πως έγινε;» είπε αυτός κοφτά.

Μου βγήκε όλο αυτό ορμητικά.

«Το μόνο που ξέρω είναι ότι δεν ήσουν κοντά μου –ο Τάιλερ δε σε είδε ούτε κι αυτός, μη μου λες λοιπόν ότι χτύπησα το κεφάλι μου. Το φορτηγάκι θα μας χτυπούσε και τους δύο –και δε συνέβη, και τα χέρια σου άφησαν γούβες στο πλάι του αμαξιού– και άφησες μια γούβα και στο άλλο αυτοκίνητο και δεν έχεις πάθει τίποτα –και το φορτηγάκι θα έπρεπε να μου είχε λιώσει τα πόδια, αλλά εσύ το σήκωσες...» Άκουγα πόσο τρελό έμοιαζε όλο αυτό και δεν μπορούσα να συνεχίσω. Ήμουν τόσο έξαλλη που ένιωθα να πλησιάζουν τα δάκρυα: προσπάθησα να τα διώξω τρίζοντας τα δόντια μου.

Με κοίταζε με έκπληξη. Αλλά το πρόσωπό του ήταν γενάτο άγχος, αμυντικό.

«Νομίζεις ότι σήκωσα ένα φορτηγάκι από πάνω σου;» Ο τόνος του αμφισβητούσε την πνευματική μου υγεία, αλλά με έκανε ακόμα πιο καχύποπτη. Ήταν σαν μια ατάκα που την είπε τέλεια κάποιος ταλαντούχος ηθοποιός.

Εγώ απλώς κούνησα το κεφάλι μου, με το σαγόνι μου σφιγμένο.

«Κανείς δε θα το πιστέψει αυτό, ξέρεις». Η φωνή του έκρυβε μια δόση κοροϊδίας τώρα.

«Δε θα το πω σε κανέναν». Είπα κάθε λέξη αργά, συγκρατώντας προσεχτικά το θυμό μου.

Έκπληξη κυριεύσε το πρόσωπό του. «Τότε τι σημασία έχει;»

«Έχει σημασία για μένα», επέμεινα. «Δε μου αρέσει να λέω ψέματα –άρα το καλό που σου θέλω να υπάρχει κάποιος σοβαρός λόγος που το κάνω».

«Δεν μπορείς απλώς να μ' ευχαριστήσεις και να ξεμπερδεύουμε;»

«Σ' ευχαριστώ». Περίμενα ξεκαπνίζοντας γεμάτη προσδοκία.

«Δεν τα παρατάς, έτσι;»

«Όχι».

«Σ' αυτή την περίπτωση... ελπίζω να απολαύσεις την απογοήτευση».

Κοιτάξαμε ο ένας τον άλλο βλοσυρά χωρίς να μιλάμε. Εγώ ήμουν η πρώτη που άνοιξε το στόμα της, προσπαθώντας να παραμείνω συγκεντρωμένη. Κινδύνευα να με αποπροσανατολίσει το χλομό, λαμπρό του πρόσωπο. Ήταν λες και προσπαθούσα να αγνοήσω έναν άγγελο του ολέθρου.

«Γιατί μπήκες καν στον κόπο;» ρώτησα παγερά.

Εκείνος έκανε μια παύση και για μια σύντομη στιγμή το εντυπωσιακό του πρόσωπο ήταν απροσδόκητα ευάλωτο.

«Δεν ξέρω», ψιθύρισε.

Και μετά μου γύρισε την πλάτη και έφυγε.

Ήμουν τόσο θυμωμένη που μου πήρε μερικά λεπτά για να μπορέσω να κουνηθώ. Όταν κατάφερα να περπατήσω, κατευθύνθηκα αργά προς την έξοδο στο τέρμα του διαδρόμου.

Η αίθουσα αναμονής ήταν πιο δυσάρεστη απ' ό,τι φοβόμουν. Έμοιαζε λες και κάθε πρόσωπο που μου ήταν γνωστό στο Φορκς ήταν εκεί, και είχε καρφώσει το βλέμμα του πάνω μου. Ο Τσάρλι όρμησε δίπλα μου· εγώ σήκωσα τα χέρια μου.

«Δεν έπαθα τίποτα», τον διαβεβαίωσα βαρύθυμα. Ήμουν ακόμα συγχυσμένη και δεν είχα διάθεση για κουβεντούλα.

«Τι είπε ο γιατρός;»

«Ο δόκτωρ Κάλεν με είδε και είπε ότι είμαι μια χαρά κι ότι μπορώ να πάω σπίτι». Αναστέναξα. Ο Μάικ, ο Έρικ και η Τζέ-

σικα ήταν όλοι εκεί και άρχιζαν να μας πλησιάζουν. «Πάμε», τον παρότρυνα εγώ.

Ο Τσάρλι έβαλε το ένα του χέρι γύρω απ' την πλάτη μου, χωρίς να με αγγίζει ακριβώς και με οδήγησε στις γυάλινες πόρτες της εξόδου. Χαιρέτησα συνεσταλμένα τους φίλους μου ελπίζοντας να τους δείξω πως δε χρειαζόταν να ανησυχούν για μένα άλλο. Ήταν τεράστια η ανακούφιση –πρώτη φορά που ένιωθα έτσι– όταν μπήκα μέσα στο περιπολικό.

Πήγαμε σπίτι μέσα στη σιωπή. Ήμουν τόσο απορροφημένη στις σκέψεις μου που μετά βίας αισθανόμουν την παρουσία του Τσάρλι εκεί. Ήμουν σίγουρη πως η αμυντική συμπεριφορά του Έντουαρντ στο διάδρομο επιβεβαίωνε τα αλλόκοτα πράγματα στα οποία ακόμα δεν μπορούσα καλά-καλά να πιστέψω ότι είχα γίνει μάρτυρας.

Όταν φτάσαμε σπίτι, ο Τσάρλι μίλησε επιτέλους.

«Εμ... πρέπει να πάρεις τη Ρενέ». Κρέμασε το κεφάλι του ένοχα.

Ένωσα φρίκη. «Το είπες στη μαμά!»

«Συγγνώμη».

Χτύπησα την πόρτα του περιπολικού λίγο πιο δυνατά απ' ότι ήταν ανάγκη καθώς έβγαινα.

Η μαμά μου είχε πάθει υστερία, φυσικά. Έπρεπε να της πω ότι ένιωθα μια χαρά τριάντα φορές τουλάχιστον πριν ηρεμήσει. Με παρακάλεσε να γυρίσω σπίτι –ξεχνώντας το γεγονός ότι το σπίτι ήταν άδειο αυτή τη στιγμή– αλλά ήταν πιο εύκολο να αντισταθώ στα παρακάλια της απ' ό,τι νόμιζα. Με είχε απορροφήσει το μυστήριο που περιέβαλλε τον Έντουαρντ. Και είχα πάθει κάτι παραπάνω από εμμονή με τον ίδιο τον Έντουαρντ. Ανόητη, ανόητη, ανόητη. Δεν ήμουν και τόσο πρόθυμη να εγκαταλείψω το Φορκς όσο θα έπρεπε κανονικά, όπως θα έκανε κάθε φυσιολογικό, λογικό άτομο.

Αποφάσισα ότι καλύτερα να πήγαινα νωρίς για ύπνο εκείνο το βράδυ. Ο Τσάρλι συνέχισε να με παρατηρεί με αγωνία, κι

αυτό μου έσπαγε τα νεύρα. Καθώς πήγαινα για ύπνο, σταμάτησα στο μπάνιο για να πάρω τρία Ταϊλενόλ. Βοήθησαν πράγματι και καθώς ο πόνος μαλάκωσε, αποκοιμήθηκα.

Αυτή ήταν η πρώτη νύχτα που ονειρεύτηκα τον Έντουαρντ Κάλεν.

4. ΠΡΟΣΚΛΗΣΕΙΣ

Στο όνειρό μου ήταν πολύ σκοτεινά, και το λίγο αμυδρό φως που υπήρχε έμοιαζε να εκπέμπεται από το δέρμα του Έντουαρντ. Δεν μπορούσα να δω το πρόσωπό του, μόνο την πλάτη του καθώς απομακρυνόταν από μένα, αφήνοντάς με μέσα στη μαυρίλα. Όσο γρήγορα κι αν έτρεχα, δεν μπορούσα να τον προφτάσω· όσο δυνατά κι αν φώναζα, εκείνος δε γύριζε ποτέ. Προβληματισμένη, ξύπνησα στη μέση της νύχτας, και δε με έπαιρνε ο ύπνος ξανά για χρονικό διάστημα που μου φάνηκε πάρα πολλή ώρα. Μετά απ' αυτό το βράδυ, ερχόταν στα όνειρά μου κάθε βράδυ, αλλά πάντα στην περιφέρεια, ποτέ δεν μπορούσα να τον αγγίξω.

Ο μήνας που ακολούθησε το ατύχημα ήταν γεμάτος αμηχανία, νευρικότητα και στην αρχή ντροπή.

Με φόβο ανακάλυψα πως ήμουν το κέντρο της προσοχής για το υπόλοιπο της εβδομάδας. Ο Τάιλερ Κρόλεϊ ήταν ανυπόφορος, έτσι όπως με ακολουθούσε παντού με την έμμονη ιδέα που του είχε κολλήσει να επανορθώσει για το ατύχημα με κάποιον τρόπο. Προσπάθησα να τον πείσω ότι αυτό που

ήθελα απ' αυτόν πιο πολύ ήταν να ξεχάσει ό,τι έγινε –ειδικά αφού δεν έπαθα τίποτα– αλλά εκείνος συνέχισε να επιμένει. Με ακολουθούσε στα διαλείμματα μεταξύ των μαθημάτων και καθόταν στο γεμάτο τώρα πια τραπέζι μας την ώρα του μεσημεριανού. Ο Μάικ και ο Έρικ ήταν ακόμα λιγότερο φιλικοί απέναντί του απ' ό,τι ήταν μεταξύ τους, πράγμα που με έκανε να ανησυχώ πως είχα αποκτήσει άλλον ένα ανεπιθύμητο θαυμαστή.

Κανείς δε φαινόταν να δείχνει ενδιαφέρον για τον Έντουαρντ, αν και εξήγησα ξανά και ξανά ότι αυτός ήταν ο ήρωας –πώς με είχε τραβήξει στην άκρη και παραλίγο να χτυπήσει κι αυτός. Προσπάθησα να είμαι πειστική. Η Τζέσικα, ο Μάικ, ο Έρικ και οι υπόλοιποι πάντα σχολίαζαν ότι δεν τον είχαν δει καν εκεί μέχρι που τράβηξαν το φορτηγάκι.

Αναρωτιόμουν γιατί δεν τον είχε δει κανείς να στέκεται τόσο μακριά, πριν βρεθεί ξαφνικά, κάτι αδύνατον, κοντά μου και να μου σώζει τη ζωή. Με δυσaráσκεια συνειδητοποίησα την πιθανή αιτία –κανείς άλλος δεν είχε συναίσθηση της παρουσίας του Έντουαρντ όπως είχα εγώ συνεχώς. Κανείς άλλος δεν τον παρακολουθούσε όπως εγώ. Τι αξιοθρήνητο!

Ο Έντουαρντ δεν περιτριγυριζόταν ποτέ από τα πλήθη όσων περίεργων έτυχε να βρίσκονται εκεί την ώρα του ατυχήματος και ήθελαν να μάθουν τι έγινε από πρώτο χέρι. Οι άνθρωποι τον απέφευγαν ως συνήθως. Οι Κάλεν και οι Χέιλ κάθονταν στο ίδιο πάντα τραπέζι, χωρίς να τρώνε, μιλώντας μόνο μεταξύ τους. Κανένας τους, και ειδικά ο Έντουαρντ, δε με κοίταζε ποτέ πια.

Όταν καθόταν δίπλα μου στην τάξη, όσο το δυνατόν πιο μακριά όσο του επέτρεπε το θρανίο, έδειχνε να μη συναισθάνεται καθόλου την παρουσία μου. Μόνο πού και πού, όταν οι γροθιές του έσφιγγαν –το δέρμα του τεντωμένο και ακόμα πιο λευκό πάνω απ' τα κόκαλα– αναρωτιόμουν αν δε με είχε ξεχάσει εντελώς, όπως φαινόταν.

Ευχόταν να μη με είχε τραβήξει στην άκρη από το δρόμο του Τάιλερ –ήταν το μοναδικό συμπέρασμα στο οποίο είχα καταλήξει.

Ήθελα πάρα πολύ να του μιλήσω και τη μέρα μετά το ατύχημα προσπάθησα. Την τελευταία φορά που τον είχα δει έξω από τα επείγοντα περιστατικά ήμασταν και οι δύο εξοργισμένοι. Ήμουν ακόμα θυμωμένη που δε μου εμπιστευόταν την αλήθεια, αν και εγώ είχα τιμήσει το δικό μου μέρος της συμφωνίας μας στο έπακρο. Αλλά μου είχε στ' αλήθεια σώσει τη ζωή, όπως κι αν το είχε κάνει. Και εν μια νυκτί η έξαψη του θυμού μου ξεθώριασε σε μια ευγνωμοσύνη ανάμεικτη με δέος και θαυμασμό.

Πάντα ήταν ήδη καθισμένος όταν εγώ έφτανα στη Βιολογία κοιτάζοντας ευθεία μπροστά. Εγώ καθόμουν περιμένοντας να γυρίσει προς εμένα. Εκείνος δεν έδειχνε κανένα σημάδι ότι είχε καταλάβει πως ήμουν εκεί.

«Γεια σου, Έντουαρντ», είπα ευχάριστα για να του δείξω ότι θα φρόντιζα η συμπεριφορά μου να είναι ευγενική.

Γύρισε το κεφάλι του ελάχιστα προς εμένα, χωρίς το βλέμμα του να διασταυρωθεί με το δικό μου, κούνησε το κεφάλι του μια φορά και μετά κοίταξε απ' την άλλη μεριά.

Κι αυτή ήταν η τελευταία επαφή που είχαμε, αν και ήταν εκεί, ούτε καν μισό μέτρο μακριά μου, κάθε μέρα. Τον παρατηρούσα μερικές φορές χωρίς να μπορώ να συγκρατηθώ –από μακριά, βέβαια, στην τραπεζαρία ή στο πάρκινγκ. Τον παρατηρούσα καθώς τα χρυσαφί του μάτια γίνονταν αισθητά πιο σκοτεινά μέρα με τη μέρα. Αλλά μέσα στο μάθημα δεν έδινα μεγαλύτερη σημασία στην ύπαρξή του απ' όση έδειχνε εκείνος στη δική μου. Ήμουν δυστυχισμένη. Και τα όνειρα συνεχίζονταν.

Παρά τα εξόφθαλμα ψέματά μου, το περιεχόμενο των μηνυμάτων μου φανέρωνε στη Ρενέ την κατάθλιψή μου, και πήρε τηλέφωνο αρκετές φορές ανήσυχη. Προσπάθησα να την πεί-

σω ότι έφταιγε ο καιρός που δεν ήμουν και στα πολύ καλά μου.

Τουλάχιστον ο Μάικ ήταν ευχαριστημένος με την προφανή ψυχρότητα που υπήρχε ανάμεσα σ' εμένα και στο διπλανό μου στο εργαστήριο. Έβλεπα πως είχε ανησυχήσει, μήπως η παράτολμη διάσωση του Έντουαρντ με είχε εντυπωσιάσει, κι ένιωθε ανακούφιση που μάλλον είχε το αντίθετο αποτέλεσμα. Απέκτησε μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση και καθόταν στην άκρη του θρανίου μου για να μου μιλήσει, πριν ξεκινήσει το μάθημα της Βιολογίας, αγνοώντας τον Έντουαρντ εντελώς όπως έκανε κι εκείνος μ' εμάς.

Το χιόνι έλιωσε για τα καλά μετά από εκείνη την επικίνδυνη παγωμένη μέρα. Ο Μάικ απογοητεύτηκε που δεν μπόρεσε ποτέ να οργανώσει εκείνο το χιονοπόλεμο, αλλά χάρηκε που τουλάχιστον η εκδρομή στην παραλία θα ήταν δυνατόν να πραγματοποιηθεί σύντομα. Ωστόσο, συνέχιζε να βρέχει δυνατά, και οι βδομάδες περνούσαν.

Η Τζέσικα με ενημέρωσε για ένα ακόμα γεγονός που πλησίαζε απειλητικά στον ορίζοντα – πήρε τηλέφωνο την πρώτη Τρίτη του Μάρτη για να ζητήσει την άδειά μου να προσκαλέσει τον Μάικ στον ανοιξιάτικο χορό σε δυο βδομάδες, όπου τα κορίτσια διάλεγαν τον καβαλιέρο τους.

«Είσαι σίγουρη πως δε σε πειράζει... δε σκόπευες να του ζητήσεις εσύ να πάτε στο χορό;» επέμεινε όταν της είπα ότι δε με πείραζε καθόλου.

«Όχι, Τζες, δε θα πάω», τη διαβεβαίωσα. Ο χορός ήταν κατάφωρα έξω από τις ικανότητές μου.

«Θα περάσουμε καλά». Η προσπάθειά της να με πείσει ήταν με μισή καρδιά. Υποψιαζόμουν ότι η Τζέσικα απολάμβανε την ανεξήγητη δημοτικότητά μου περισσότερο από την παρέα μου.

«Κοιτάξτε να περάσετε καλά με τον Μάικ», την ενθάρρυνα.

Την επόμενη μέρα με εξέπληξε το γεγονός ότι η Τζέσικα δεν ήταν ο συνηθισμένος της χειμαρρώδης εαυτός στην Τριγωνομετρία και τα Ισπανικά. Ήταν σιωπηλή καθώς περπατούσε πλάι μου στα διαλείμματα, και φοβόμουν να τη ρωτήσω γιατί. Αν ο Μάικ την είχε απορρίψει, εγώ ήμουν το τελευταίο άτομο στο οποίο θα ήθελε να πει κάτι τέτοιο.

Οι φόβοι μου ενισχύθηκαν στο μεσημεριανό όταν η Τζέσικα κάθισε όσο το δυνατόν πιο μακριά από τον Μάικ, φλυαρώντας ζωηρά με τον Έρικ. Ο Μάικ ήταν ασυνήθιστα ήσυχος.

Ο Μάικ ήταν ακόμα ήσυχος όταν με συνόδευσε στην τάξη, με το αμήχανο βλέμμα στο πρόσωπό του να είναι κακό σημάδι. Αλλά δεν έθιξε το θέμα, μέχρι που κάθισα, κι εκείνος κούρνιασε στο θρανίο μου. Όπως πάντα, εγώ είχα νιώσει τον ηλεκτρισμό που εξέπεμπε ο Έντουαρντ, καθώς καθόταν αρκετά κοντά για να τον αγγίξω, αλλά ήταν τόσο απόμακρος λες και ήταν αποκύημα της φαντασίας μου.

«Που λες» είπε ο Μάικ, κοιτάζοντας το πάτωμα «η Τζέσικα μου ζήτησε να πάμε μαζί στον ανοιξιάτικο χορό».

«Ωραία». Έβαλα στη φωνή μου κέφι και ενθουσιασμό. «Θα περάσετε πολύ καλά με την Τζέσικα».

«Ναι...» Κόμπιασε καθώς μελετούσε το χαμόγελό μου, εμφανώς όχι χαρούμενος με την αντίδρασή μου. «Της είπα ότι θα το σκεφτώ».

«Για ποιο λόγο;» άφησα έναν τόνο αποδοκιμασίας να χρωματίσει τη φωνή μου, αν και ήμουν ανακουφισμένη που δεν της είχε δώσει εντελώς αρνητική απάντηση.

Το πρόσωπό του αναψοκοκκίνισε καθώς κοίταξε πάλι κάτω. Συμπόνια κλόνισε την αποφασιστικότητά μου.

«Αναρωτιόμουν αν... να, αν σκεφτόσουν ίσως να με καλέσεις εσύ».

Έκανα μια παύση για μια στιγμή, μισώντας το κύμα ενοχής που με διαπέρασε. Αλλά είδα με την άκρη του ματιού μου το κεφάλι του Έντουαρντ να γέρνει αντανakλαστικά προς εμέ-

να.

«Μάικ, νομίζω πως πρέπει να δεχτείς», είπα.

«Κάλεσες ήδη κάποιον άλλο να πάτε μαζί;»

Πρόσεξε ο Έντουαρντ πως τα μάτια του Μάικ τρεμόπαιξαν προς τη δική του κατεύθυνση;

«Όχι», τον διαβεβαίωσα. «Δε θα πάω καθόλου στο χορό».

«Γιατί όχι;» απαίτησε να μάθει ο Μάικ.

Δεν ήθελα να μπω στο θέμα των κινδύνων που εμπεριείχε ο χορός για την ασφάλεια μου, κι έτσι έκανα γρήγορα άλλα σχέδια.

«Θα πάω στο Σιάτλ το άλλο Σάββατο», εξήγησα. Είχα ανάγκη να ξεφύγω από την πόλη ούτως ή άλλως –ξαφνικά ήταν η κατάλληλη στιγμή να το κάνω.

«Δεν μπορείς να πας κανένα άλλο σαββατοκύριακο;»

«Λυτάμαι, όχι», είπα. «Λοιπόν, δεν είναι σωστό να κάνεις την Τζες να περιμένει κι άλλο –είναι αγένεια».

«Ναι, έχεις δίκιο», μουρμούρισε και γύρισε αποκαρδιωμένος να κάτσει στη θέση του. Εγώ έκλεισα τα μάτια μου και πίεσα τα δάχτυλά μου στους κροτάφους μου προσπαθώντας να διώξω την ενοχή και τη συμπόνια από το κεφάλι μου. Ο κύριος Μπάνερ άρχισε να μιλάει. Αναστέναξα κι άνοιξα τα μάτια.

Κι ο Έντουαρντ με κοίταζε με περιέργεια, με εκείνο το ίδιο ίχνος απορίας, τώρα πιο ευδιάκριτο μέσα στα μαύρα του μάτια.

Εγώ ανταπόδωσα το βλέμμα, έκπληκτη, περιμένοντας πως θα γύριζε γρήγορα απ' την άλλη. Αλλά αντί γι' αυτό, εκείνος συνέχισε να κοιτάζει με διαπεραστική ένταση μέσα στα μάτια μου. Δεν υπήρχε θέμα να κοιτάξω απ' την άλλη. Τα χέρια μου άρχισαν να τρέμουν.

«Κύριε Κάλεν;» φώναξε ο καθηγητής, περιμένοντας την απάντηση σε μια ερώτηση που δεν είχα καν ακούσει.

«Ο κύκλος του Κρεμπς», απάντησε ο Έντουαρντ δείχνο-

ντας απρόθυμος, καθώς γύρισε να κοιτάξει προς τον κύριο Μπάνερ.

Εγώ κοίταξα κάτω στο βιβλίο μου, μόλις το βλέμμα του με απελευθέρωσε, προσπαθώντας να βρω τη θέση μου. Με δειλία όπως πάντα, έριξα τα μαλλιά μου πάνω απ' το δεξί μου ώμο για να κρύψω το πρόσωπό μου. Δεν μπορούσα να πιστέψω το ξέσπασμα των συναισθημάτων που πάλλονταν μέσα μου –μόνο και μόνο επειδή έτυχε να με κοιτάξει για πρώτη φορά μετά από έξι βδομάδες. Δεν ήταν δυνατόν να του επιτρέπω να έχει τόσο μεγάλη επιρροή πάνω μου. Ήταν αξιοθρήνητο. Κάτι παραπάνω από αξιοθρήνητο, ήταν ανθυγιεινό.

Προσπάθησα πολύ σκληρά να ξεχάσω την παρουσία του για την υπόλοιπη ώρα του μαθήματος, και, μιας κι αυτό ήταν αδύνατο, τουλάχιστον να μην του δώσω να καταλάβει ότι δεν μπορούσα να ξεχάσω την παρουσία του. Όταν χτύπησε το κουδούνι επιτέλους, του γύρισα την πλάτη για να μαζέψω τα πράγματά μου, περιμένοντας ότι θα έφευγε αμέσως όπως συνήθως.

«Μπέλλα;» Η φωνή του δε θα έπρεπε να μου είναι τόσο οικεία, λες και ήξερα τον ήχο της μια ολόκληρη ζωή αντί για μόλις μερικές βδομάδες.

Γύρισα αργά, απρόθυμα. Δεν ήθελα να νιώσω αυτό που ήξερα πως θα ένιωθα όταν θα κοίταζα το υπερβολικά τέλειο πρόσωπό του. Η έκφρασή μου ήταν επιφυλακτική όταν επιτέλους γύρισα προς το μέρος του· η δική του έκφραση ήταν αδύνατο να αποκρυπτογραφηθεί. Δεν είπε τίποτα.

«Τι; Μπα, μου μιλάς τώρα;» ρώτησα τελικά με έναν ακούσιο τόνο θυμού στη φωνή μου.

Τα χείλη του συσπάστηκαν, προσπαθώντας να καταπνίξουν ένα χαμόγελο. «Όχι, μάλλον όχι», παραδέχτηκε.

Έκλεισα τα μάτια μου και εισέπνευσα αργά με τη μύτη, ξέροντας ότι έτριζα τα δόντια μου. Εκείνος περίμενε.

«Τότε τι θέλεις, Έντουαρντ;» ρώτησα, κρατώντας τα μά-

τια μου κλειστά· πιο εύκολα του μιλούσα μ' αυτόν τον τρόπο, διατηρώντας το λογικό μου ειρμό.

«Λυπάμαι». Έμοιαζε ειλικρινής. «Είμαι πολύ αγενής, το ξέρω. Αλλά είναι καλύτερα έτσι, αλήθεια».

Άνοιξα τα μάτια μου. Το πρόσωπό του ήταν πολύ σοβαρό.

«Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς», είπα επιφυλακτικά.

«Είναι καλύτερα να μην είμαστε φίλοι», εξήγησε. «Πίστεψέ με».

Μισόκλεισα τα μάτια μου. Αυτό το είχα ξανακούσει.

«Κρίμα που δεν το κατάλαβες νωρίτερα αυτό», είπα μέσα απ' τα δόντια μου. «Θα μπορούσες να είχες αποφύγει όλη αυτή τη μετάνοια».

«Μετάνοια;» Η λέξη και το ύφος μου προφανώς τον έπιασαν απροετοίμαστο. «Να μετανιώσω για ποιο πράγμα;»

«Που δεν άφησες εκείνο το ηλίθιο αμάξι να με λιώσει».

Έμεινε εμβρόντητος. Με κοίταξε με δυσπιστία.

Όταν επιτέλους μίλησε, ήταν σχεδόν έξαλλος. «Νομίζεις πως το μετάνιωσα που σου έσωσα τη ζωή;»

«Το ξέρω πως το μετάνιωσες», είπα κοφτά.

«Δεν ξέρεις τίποτα». Ήταν οπωσδήποτε έξαλλος.

Γύρισα το κεφάλι μου απότομα απ' την άλλη σφίγγοντας το σαγόνι μου για να μην εκτοξεύσω όλες τις άγριες κατηγορίες που ήθελα εναντίον του. Μάζεψα τα βιβλία μου, μετά σηκώθηκα και πήγα στην πόρτα. Σκόπευα να βγω γρήγορα έξω με δραματικότητα, αλλά μάλλον πιάστηκε η μπότα μου στο κούφωμα της πόρτας, και τα βιβλία μου έπεσαν. Στάθηκα εκεί για ένα λεπτό σκεφτόμενη να τα αφήσω εκεί. Μετά αναστέναξα κι έσκυψα για να τα μαζέψω. Εκείνος ήταν εκεί· τα είχε ήδη στοιβάξει σε σωρό. Μου τα έδωσε με το πρόσωπό του αυστηρό.

«Ευχαριστώ», είπα παγερά.

Μισόκλεισε τα μάτια του.

«Παρακαλώ», απάντησε.

Ίσιωσα το κορμί μου γρήγορα, γύρισα απ' την άλλη πάλι

και βγήκα καμαρωτή πηγαίνοντας προς το γυμναστήριο χωρίς να κοιτάξω πίσω.

Η Γυμναστική ήταν σκληρή. Είχαμε προχωρήσει στο μπάσκετ. Η ομάδα μου δε μου έκανε ποτέ πάσα, άρα αυτό ήταν καλό, αλλά έπεφτα συχνά κάτω. Μερικές φορές παρέσυρα κι άλλους μαζί μου. Σήμερα ήμουν χειρότερη απ' ό,τι συνήθως, επειδή το κεφάλι μου ήταν τόσο γεμάτο με τον Έντουαρντ. Προσπάθησα να συγκεντρωθώ στα πόδια μου, αλλά εκείνος συνέχεια γλιστρούσε μέσα στις σκέψεις μου ακριβώς τη στιγμή που χρειαζόμουν την ισορροπία μου.

Ένωσα ανακούφιση για άλλη μια φορά φεύγοντας. Σχεδόν πήγα τρέχοντας στο φορτηγάκι μου· πολύ απλά ήταν πάρα πολλοί αυτοί που προσπαθούσα να αποφύγω. Το φορτηγάκι μου είχε υποστεί ελάχιστες ζημιές στο ατύχημα. Χρειάστηκε να αντικαταστήσω τα πίσω φώτα, και αν το φορτηγάκι μου είχε περαστεί ένα χέρι μπογιά της προκοπής, θα την είχα φρεσκάρει. Οι γονείς του Τάιλερ αναγκάστηκαν να πουλήσουν το δικό τους φορτηγάκι για ανταλλακτικά.

Παραλίγο να πάθω εγκεφαλικό όταν έφτασα στη γωνία και είδα μια ψηλή, σκοτεινή σιλουέτα ακουμπισμένη πάνω στην πλαϊνή μεριά του αμαξιού μου. Τότε κατάλαβα ότι ήταν ο Έρικ. Αρχισα να περπατάω ξανά. «Γεια σου, Έρικ», φώναξα.

«Γεια σου, Μπέλλα».

«Τι συμβαίνει;» είπα καθώς ξεκλείδωνα την πόρτα. Δεν είχα προσέξει το ίχνος αμηχανίας στη φωνή του κι έτσι δεν περίμενα τα επόμενα λόγια του.

«Εε... αναρωτιόμουν ... αν θα ήθελες να πας μαζί μου στον ανοιξιάτικο χορό». Η φωνή του έσπασε στην τελευταία λέξη.

«Νόμιζα ότι οι κοπέλες διάλεγαν καβαλιέρο», είπα υπερβολικά έκπληκτη ώστε να φανώ διπλωματική.

«Ε, ναι», παραδέχτηκε με ντροπή.

Ανέκτησα την αυτοκυριαρχία μου και προσπάθησα να κάνω

το χαμόγελό μου ζεστό. «Ευχαριστώ που μου το ζητάς, αλλά εκείνη την ημέρα θα είμαι στο Σιάτλ».

«Α», είπε. «Τότε ίσως μια άλλη φορά».

«Οπωσδήποτε», συμφώνησα και μετά δάγκωσα τα χείλη μου. Δεν ήθελα να το πάρει τοις μετρητοίς.

Έφυγε βαδίζοντας σκυφτά και πήγε πίσω στο σχολείο. Άκουσα ένα χαμηλό πνιχτό γελάκι.

Ο Έντουαρντ περνούσε από το πικ-απ μου κοιτάζοντας ευθεία, με τα χείλη του σφιγμένα. Άνοιξα με δύναμη την πόρτα και πήδηξα μέσα, χτυπώντας τη δυνατά για να κλείσει. Έβαλα μπρος τη μηχανή, ανεβάζοντας στροφές εκκωφαντικά, κι έκανα όπισθεν πίσω στο διάδρομο. Ο Έντουαρντ ήταν ήδη στο αμάξι του, δυο θέσεις πιο κάτω, γλιστρώντας μπροστά μου απαλά και κόβοντάς μου το δρόμο. Σταμάτησε εκεί – για να περιμένει την οικογένειά του – έβλεπα και τους τέσσερις να περπατάνε προς τα δω, αλλά ήταν ακόμα κοντά στην τραπεζαρία. Σκέφτηκα το ενδεχόμενο να του φάω το πίσω μέρος του αστραφτερού του Βόλβο, αλλά υπήρχαν πάρα πολλοί μάρτυρες. Κοίταξα στον καθρέφτη μου. Είχε αρχίσει να σχηματίζεται ουρά. Ακριβώς από πίσω μου ήταν ο Τάιλερ μέσα στο νεοαποκτηθέν του μεταχειρισμένο Σέντρα και με χαιρετούσε. Ήμουν υπερβολικά συγχυσμένη για να τον αναγνωρίσω.

Ενώ καθόμουν εκεί κοιτάζοντας προς όλες τις κατευθύνσεις, εκτός από το αυτοκίνητο μπροστά μου, άκουσα ένα χτύπημα στο παράθυρο στη μεριά του συνοδηγού. Κοίταξα εκεί – ήταν ο Τάιλερ. Κοίταξα πάλι στον καθρέφτη μου, μπερδεμένη. Το αυτοκίνητό του ήταν ακόμα αναμμένο και η πόρτα ανοιχτή. Έσκυψα για να ανοίξω λιγάκι το παράθυρο. Είχε φρακάρει. Το κατέβασα μέχρι τη μέση και μετά τα παράτησα.

«Συγγνώμη, Τάιλερ. Έχω κολλήσει πίσω απ' τον Κάλεν».

Ήμουν εκνευρισμένη – προφανώς η αργοπορία δεν ήταν δικό μου φταίξιμο.

«Ω, το ξέρω – απλώς ήθελα να σε ρωτήσω κάτι όση ώρα

είμαστε παγιδευμένοι εδώ». Χαμογέλασε πλατιά.

Δεν ήταν δυνατόν να συμβαίνει αυτό.

«Θα μου ζητήσεις να πάμε στον ανοιξιάτικο χορό;» συνέχισε.

«Δε θα είμαι εδώ στην πόλη, Τάιλερ». Η φωνή μου ακουγόταν λιγάκι απότομη. Έπρεπε να θυμάμαι ότι δεν έφταιγε αυτός που ο Μάικ και ο Έρικ είχαν ήδη εξαντλήσει το μερίδιο της υπομονής μου για τη σημερινή ημέρα.

«Ναι, μου το είπε ο Μάικ», παραδέχτηκε.

«Τότε γιατί...»

Σήκωσε τους ώμους του. «Απλώς ήλπιζα ότι ήθελες να τον απορρίψεις με το μαλακό».

Εντάξει, έφταιγε.

«Λυπάμαι, Τάιλερ», είπα πασχίζοντας να κρύψω τον εκνευρισμό μου. «Αλήθεια δε θα είμαι εδώ».

«Δεν πειράζει. Υπάρχει και ο χορός της αποφοίτησης στο τέλος της χρονιάς».

Και πριν μπορέσω να απαντήσω ήταν ήδη στο δρόμο για το αυτοκίνητό του. Ένωθα την έκπληξη στο πρόσωπό μου. Ανυπομονούσα να δω την Άλις, τη Ρόζαλι, τον Έμετ και τον Τζάσπερ να μπαίνουν όλοι στο Βόλβο. Στον καθρέφτη του τα μάτια του Έντουαρντ ήταν καρφωμένα πάνω μου. Αναμφισβήτητα έτρεμε απ' το γέλιο, λες και είχε ακούσει κάθε λέξη του Τάιλερ. Με έτρωγε το πόδι μου να πατήσω το γκαζί... ένα μικρό σπρώξιμο δε θα έκανε κακό σε κανέναν τους, μόνο σ' αυτή τη γυαλιστερή ασημένια μπογιά. Ανέβασα τις στροφές της μηχανής.

Αλλά όλοι τους βρέθηκαν μέσα κι ο Έντουαρντ πάτησε γκαζί κι έφυγε. Γύρισα σπίτι αργά, προσεχτικά, μουρμουρίζοντας στον εαυτό μου σε όλη τη διάρκεια της διαδρομής.

Όταν έφτασα σπίτι, αποφάσισα να φτιάξω για βραδινό τортίγες γεμιστές με κοτόπουλο. Ήταν μια χρονοβόρα διαδικασία και θα με κρατούσε απασχολημένη. Την ώρα που σι-

γόβραζα τα κρεμμύδια και τις καυτερές πιπεριές, χτύπησε το τηλέφωνο. Σχεδόν φοβόμουν να απαντήσω, αλλά μπορεί να ήταν ο Τσάρλι ή η μαμά.

Ήταν η Τζέσικα και ήταν μέσα στην καλή χαρά· ο Μάικ την είχε βρει μετά το σχολείο και δέχτηκε την πρόσκλησή της. Γιόρτασα μαζί της για λίγο ενώ ανακάτενα. Έπρεπε να με κλείσει, ήθελε να πάρει την Άντζελα και τη Λόρεν να τους το πει. Εγώ πρότεινα –με ανεπιτήδευτη αθωότητα– πως ίσως η Άντζελα, το συνεσταλμένο κορίτσι που έκανε Βιολογία μαζί μου, να έπρεπε να προσκαλέσει τον Έρικ. Και η Λόρεν, ένα απόμακρο κορίτσι που ποτέ δε μου έδινε σημασία την ώρα του μεσημεριανού, θα έπρεπε να προσκαλέσει τον Τάιλερ· είχα ακούσει πως ήταν ακόμα διαθέσιμος. Η Τζες το βρήκε πολύ καλή ιδέα. Τώρα που ήταν σίγουρη για τον Μάικ, πραγματικά έμοιαζε ειλικρινής όταν είπε ότι μακάρι να ερχόμουν κι εγώ στο χορό. Της έδωσα τη δικαιολογία με το Σιάτλ.

Αφού έκλεισα, προσπάθησα να συγκεντρωθώ στο βραδινό –ιδιαίτερα στο να κόψω σε κυβάκια το κοτόπουλο· δεν ήθελα να κάνω κι άλλη εκδρομή στα επείγοντα. Αλλά το κεφάλι μου γύριζε, προσπαθώντας να αναλύσει κάθε λέξη που είχε πει ο Έντουαρντ σήμερα. Τι εννοούσε ήταν καλύτερα να μην είμαστε φίλοι;

Το στομάχι μου συσπάστηκε όταν κατάλαβα τι πρέπει να εννοούσε. Μάλλον έβλεπε πόσο απορροφημένη ήμουν απ' αυτόν· μάλλον δε θα ήθελε να μου δώσει θάρρος... έτσι δεν μπορούσαμε να είμαστε ούτε φίλοι... επειδή δεν ενδιαφερόταν για μένα καθόλου.

Μα φυσικά δεν ενδιαφερόταν για μένα καθόλου, σκέφτηκα θυμωμένα, καθώς τα μάτια μου έτσουξαν –μια αργοπορημένη αντίδραση στα κρεμμύδια. Δεν ήμουν ενδιαφέρουσα. Εκείνος όμως ήταν. Ενδιαφέρων... και καταπληκτικός... και μυστηριώδης... και τέλειος... και πανέμορφος... και πιθανότατα ικανός να σηκώνει φορτηγά με το ένα χέρι.

Ε λοιπόν, δεν πειράζει. Μπορούσα να τον αφήσω στην ησυχία του. Θα τον άφηνα στην ησυχία του. Θα εκπλήρωνα την ποινή που η ίδια επέβαλλα στον εαυτό μου εδώ στο καθαρτήριο, και μετά ήλπιζα κάποια σχολή στα νοτιοδυτικά ή ίσως στη Χαβάη, να μου έδινε υποτροφία. Επικέντρωσα τις σκέψεις μου σε ηλιόλουστες παραλίες και φοινικόδεντρα και τελείωσα τις τσιγάρες και τις έβαλα στο φούρνο.

Ο Τσάρλι έδειχνε καχύποπτος όταν γύρισε σπίτι και μύρισε τα πράσινα πιπέρια. Δεν του έριχνα άδικο –το πιο κοντινό μεξικάνικο εστιατόριο ήταν πιθανότατα στη νότια Καλιφόρνια. Αλλά αυτός ήταν μπάτσος, έστω και σε μια μικρή πόλη, άρα ήταν αρκετά γενναίος ώστε να δοκιμάσει την πρώτη μπουκιά. Φάνηκε να του αρέσει. Είχε πλάκα να τον βλέπεις την ώρα που άρχιζε σιγά-σιγά να με εμπιστεύεται στην κουζίνα.

«Μπαμπά;» ρώτησα όταν είχε σχεδόν τελειώσει.

«Ναι, Μπέλλα;»

«Εε, ήθελα απλώς να σε ενημερώσω ότι θα πάω στο Σιάτλ σε μια βδομάδα από αυτό το Σάββατο... αν δε σε πειράζει;» Δεν ήθελα να ζητήσω άδεια –δημιουργούσε κακό προηγούμενο– αλλά μου φαινόταν αγένεια, έτσι το μάζεψα στο τέλος.

«Γιατί;» Φάνηκε έκπληκτος, λες και δεν μπορούσε να φανταστεί κάτι που δεν υπήρχε στο Φορκς.

«Να, ήθελα να αγοράσω μερικά βιβλία –η βιβλιοθήκη εδώ είναι αρκετά περιορισμένη– και να ριξω ίσως μια ματιά και σε μερικά ρούχα». Είχα περισσότερα χρήματα απ' ό,τι ήμουν συνηθισμένη, εφόσον, χάρη στον Τσάρλι, δε χρειάστηκε να πληρώσω για αμάξι. Όχι ότι το φορτηγάκι δε μου κόστιζε αρκετά από την άποψη της βενζίνης.

«Αυτό το φορτηγάκι σου δεν έχει και πολύ μεγάλο ντεπόζιτο για αρκετά χιλιόμετρα», είπε αντανακλώντας τις σκέψεις μου.

«Το ξέρω, θα σταματήσω στο Μοντεσάνο και στην Ολύμπια –και στην Ταχόμα αν χρειαστεί».

«Θα πας ολομόναχη;» ρώτησε, και δεν μπορούσα να καταλάβω αν είχε την υποψία πως είχα κανέναν κρυφό φίλο ή απλώς ανησυχούσε μήπως πάθει τίποτα το αμάξι.

«Ναι».

«Το Σιάτλ είναι μεγάλη πόλη –μπορεί να χαθείς», είπε δείχνοντας ανησυχία.

«Μπαμπά, το Φοίνιξ είναι πέντε φορές σαν το Σιάτλ - και ξέρω να διαβάζω χάρτη, μην ανησυχείς».

«Θέλεις μήπως να έρθω μαζί σου;»

Χρειάστηκε να το χειριστώ επιδέξια καθώς έκρυβα τη φρίκη μου.

«Δε χρειάζεται, μπαμπά. Πιθανότατα θα περάσω όλη την ημέρα μέσα σε δοκιμαστήρια –πολύ βαρετό».

«Α, εντάξει». Η σκέψη του να κάθεται να περιμένει μέσα σε μαγαζιά γυναικείων ρούχων, έστω και για λίγο, αμέσως τον αποθάρρυνε.

«Ευχαριστώ», είπα χαμογελώντας.

«Θα γυρίσεις νωρίς για να προλάβεις το χορό;»

Γκρρρ. Μόνο σε μια τόσο μικρή πόλη θα ήξερε ένας πατέρας πότε γίνονταν οι σχολικοί χοροί.

«Όχι –δε χορεύω, μπαμπά». Αυτός, τουλάχιστον, θα έπρεπε να το καταλαβαίνει – τα προβλήματα που είχα με την ισοροπία μου δεν τα κληρονόμησα απ' τη μητέρα μου.

Κατάλαβε. «Α ναι, σωστά», συνειδητοποίησε.

Το επόμενο πρωί, όταν μπήκα στο πάρκινγκ, πάγκαρα επίτηδες όσο το δυνατόν πιο μακριά από το ασημί Βόλβο. Δεν ήθελα να βάλω τον εαυτό μου στο δρόμο του πειρασμού και να καταλήξω να του χρωστάω ένα καινούριο αμάξι. Βγαίνοντας απ' την καμπίνα του οδηγού, πασπάτευσα την κλειδαριά με το κλειδί μου, κι έπεσε μέσα σε μια λιμνούλα με νερό στα πόδια μου. Καθώς έσκυψα για να το πιάσω, ένα λευκό χέρι άστραψε μπροστά μου και το άρπαξε πριν προλάβω εγώ. Πετάχτηκα όρθια. Ο Έντουαρντ Κάλεν ήταν ακριβώς δίπλα μου, ακου-

μπώντας αδιάφορα πάνω στο φορτηγάκι μου.

«Πώς το κάνεις αυτό;» ρώτησα με έναν έκπληκτο εκνευρισμό.

«Ποιο πράγμα;» Άπλωσε το χέρι του με το κλειδί ενώ μιλούσε. Καθώς εγώ πήγα να το πάρω, εκείνος το έριξε μέσα στην παλάμη μου.

«Εμφανίζεσαι από το πουθενά».

«Μπέλλα, δε φταίω εγώ αν εσύ δεν έχεις καθόλου παρατηρητικότητα». Η φωνή του ήταν ήρεμη όπως συνήθως –βελούδινη, σχεδόν πνιχτή.

Κοίταξα το άψογο πρόσωπό του κατσουφιάζοντας. Τα μάτια του ήταν πάλι ανοιχτόχρωμα σήμερα, ένα βαθύ, χρυσαφί χρώμα σαν του μελιού. Μετά αναγκάστηκα να κοιτάξω κάτω για να αναδιοργανώσω τις σκέψεις μου που είχαν γίνει τώρα ένα κουβάρι.

«Προς τι το μποτιλιάρισμα χθες το βράδυ;» απαίτησα να μάθω, κοιτάζοντας ακόμα κάτω. «Νόμιζα ότι προσποιόσουν πως δεν υπάρχουν, όχι ότι σκοπός σου είναι να με εκνευρίζεις μέχρι θανάτου».

«Αυτό ήταν για χάρη του Τάιλερ, όχι για μένα. Έπρεπε να του δώσω την ευκαιρία του». Γέλασε κοροϊδευτικά.

«Είσαι...» ξεφύσηξα. Δεν μπορούσα να σκεφτώ μια αρκετά κακή λέξη. Ένωθα λες και η έξαψη του θυμού μου θα τον έκαιγε κυριολεκτικά, αλλά εκείνος απλώς έδειχνε να το διασκεδάζει περισσότερο.

«Και δεν προσποιούμαι πως δεν υπάρχουν», συνέχισε.

«Άρα πράγματι προσπαθείς να με εκνευρίσεις μέχρι θανάτου. Εφόσον το φορτηγάκι του Τάιλερ δεν τα κατάφερε;»

Θυμός άστραψε στα ανοιχτά καστανά του μάτια. Τα χείλη του συμπίεστηκαν σε μια άκαμπτη γραμμή, όλα τα σημάδια της καλής διάθεσης χάθηκαν.

«Μπέλλα, αυτά που λες είναι εντελώς εξωπραγματικά», είπε με την παγερή χαμηλή του φωνή.

Οι παλάμες μου μυρμήγκιασαν –ήθελα τόσο πολύ να ρίξω μπουνιά σε κάτι. Ο εαυτός μου με εξέπλησσε. Συνήθως ήμουν άνθρωπος που δε χρησιμοποιούσε βία. Γύρισα την πλάτη κι άρχισα να απομακρύνομαι.

«Περίμενε», φώναξε. Συνέχισα να περπατάω, τσαλαβουτώντας θυμωμένα μέσα στη βροχή. Αλλά εκείνος ήταν δίπλα μου προφταίνοντάς με με ευκολία.

«Συγγνώμη, ήταν αγενές αυτό που είπα», είπε καθώς περπατούσαμε. Τον αγνόησα. «Όχι πως δεν είναι αλήθεια» συνέχισε «αλλά τελospάντων ήταν αγένεια να το πω».

«Γιατί δε με αφήνεις ήσυχη;» γκρίνιαξα εγώ.

«Ήθελα να σε ρωτήσω κάτι, αλλά απέφυγες την ερώτηση», είπε γελώντας. Έδειχνε να έχει ξαναβρεί την καλή του διάθεση.

«Έχεις σύνδρομο πολλαπλής προσωπικότητας;» τον ρώτησα αυστηρά.

«Να, πάλι το κάνεις».

Αναστέναξα. «Εντάξει τότε. Τι θέλεις να ρωτήσεις;»

«Αναρωτιόμουν αν, μια βδομάδα μετά από το Σάββατο αυτό –ξέρεις την ημέρα του ανοιξιάτικου χορού...»

«Με δουλεύεις;» τον διέκοψα στρίβοντας προς το μέρος του. Το πρόσωπό μου έγινε μούσκεμα, καθώς σήκωσα το βλέμμα να δω την έκφρασή του.

Τα μάτια του έδειχναν ότι το διασκεδάζε φοβερά. «Θα με αφήσεις σε παρακαλώ να τελειώσω;»

Δάγκωσα τα χείλη μου και έσφιξα τα χέρια μου μπλέκοντας τα δάχτυλά μου, για να μην κάνω τίποτε απερίσκεπτο.

«Άκουσα να λες ότι θα πας στο Σιάτλ εκείνη την ημέρα κι αναρωτιόμουν αν χρειάζεσαι κάποιο να σε πάει».

Αυτό ήταν αναπάντεχο.

«Τι πράγμα;» Δεν ήμουν σίγουρη πού το πήγαινε.

«Χρειάζεσαι κάποιο να σε πάει στο Σιάτλ;»

«Ποιος να με πάει;» ρώτησα, γεμάτη απορία.

«Εγώ προφανώς». Πρόφερε κάθε συλλαβή λες και μιλούσε σε κάποιο διανοητικά καθυστερημένο.

Εγώ ήμουν ακόμα με ανοικτό το στόμα. «Γιατί;»

«Να, σκόπευα κι εγώ να πάω στο Σιάτλ μέσα στις ερχόμενες βδομάδες, και για να είμαι ειλικρινής, δεν είμαι σίγουρος αν το φορτηγάκι σου θα τα καταφέρει ως εκεί».

«Το φορτηγάκι μου τα καταφέρει μια χαρά. Εκτιμώ πολύ το ενδιαφέρον σου». Άρχισα να περπατάω πάλι, αλλά ένιωθα υπερβολική έκπληξη για να διατηρήσω το ίδιο επίπεδο θυμού.

«Μπορεί όμως το φορτηγάκι σου να φτάσει ως εκεί γεμίζοντας μία φορά μόνο βενζίνη;» Με πρόλαβε ξανά.

«Δε βλέπω γιατί αυτό πρέπει να αφορά εμένα». Ανόητη ιδιοκτήτη του ασημί Βόλβο.

«Η σπατάλη των πεπερασμένων πόρων μας αφορά όλους».

«Ειλικρινά, Έντουαρντ». Ένιωσα μια συγκίνηση να με διαπερνά την ώρα που είπα το όνομά του και δε μου άρεσε καθόλου. «Δε σε καταλαβαίνω. Νόμιζα ότι δεν ήθελες να είσαι φίλος μου».

«Είπα ότι θα ήταν καλύτερα αν δεν είμαστε φίλοι, όχι ότι δε θέλω».

«Α, εντάξει, ευχαριστώ, τώρα είναι όλα σαφέστατα». Βαρύς σαρκασμός. Συνειδητοποίησα ότι είχα σταματήσει να περπατάω ξανά. Ήμασταν κάτω απ' την προστασία της οροφής της τραπεζαρίας τώρα, έτσι μπορούσα πιο εύκολα να κοιτάξω το πρόσωπό του. Πράγμα το οποίο σίγουρα δε βοήθησε τις σκέψεις μου να ξεκαθαρίσουν.

«Θα ήταν πιο... συνετό από μέρους σου να μην είσαι φίλη μου», εξήγησε. «Αλλά βαρέθηκα να προσπαθώ να μείνω μακριά σου, Μπέλλα».

Τα μάτια του ήταν πλημμυρισμένα από μια λαμπερή ένταση, καθώς ξεστόμισε την τελευταία αυτή πρόταση, η φωνή

του γεμάτη με αισθήματα που σιγόκαιγαν κρυφά. Είχα ξεχάσει πώς αναπνέουν.

«Θα έρθεις μαζί μου στο Σιάτλ;» ρώτησε, ακόμα γεμάτος ένταση.

Δεν μπορούσα να μιλήσω ακόμη, κι έτσι απλά κούνησα το κεφάλι μου.

Εκείνος χαμογέλασε για λίγο, και μετά το πρόσωπό του σοβαρεύε.

«Στ' αλήθεια θα έπρεπε να μείνεις μακριά μου», προειδοποίησε. «Θα τα πούμε στο μάθημα».

Γύρισε απότομα και πήρε πάλι το δρόμο απ' όπου είχαμε έρθει.

5. ΟΜΑΔΑ ΑΙΜΑΤΟΣ

Πήγα στα Αγγλικά παραζαλισμένη. Δεν κατάλαβα καν πως όταν μπήκα στην τάξη, το μάθημα είχε ήδη αρχίσει.

«Ευχαριστούμε που μας κάνετε την τιμή, δεσποινίς Σουάν», είπε ο κύριος Μέισον.

Εγώ έγινα παντζάρι και πήγα βιαστικά στη θέση μου.

Μόνο όταν τελείωσε το μάθημα κατάλαβα ότι ο Μάικ δεν καθόταν στη συνηθισμένη του θέση δίπλα μου. Ένιωσα μια σουβλιά ενοχής. Αλλά και αυτός και ο Έρικ με συνάντησαν στην πόρτα ως συνήθως, κι έτσι υπέθεσα ότι δεν ήμουν εντελώς ασυγχώρητη. Ο Μάικ φάνηκε να γίνεται πιο πολύ ο εαυτός του καθώς περπατούσαμε, νιώθοντας όλο και περισσότερο ενθουσιασμό, καθώς μιλούσε για τις μετεωρολογικές προβλέψεις για το σαββατοκύριακο. Η βροχή θα έκανε ένα μικρό διάλειμμα, κι έτσι η εκδρομή του στην παραλία θα μπορούσε να γίνει. Προσπάθησα να φανώ ανυπόμονη, για να επανορθώσω που τον απογοήτευσα την προηγούμενη μέρα. Ήταν δύσκολο· είτε έβρεχε είτε όχι, η θερμοκρασία θα ήταν κοντά στους δέκα βαθμούς, αν ήμασταν τυχεροί.

Το υπόλοιπο πρωινό πέρασε μέσα σε μια γενικότερη θολή ατμόσφαιρα. Ήταν δύσκολο να πιστέψω ότι δεν είχα απλώς φανταστεί όλα όσα είχε πει ο Έντουαρντ και το βλέμμα που είχαν τα μάτια του. Ίσως ήταν απλώς ένα πολύ πειστικό όνειρο που είχα μπερδέψει με την πραγματικότητα. Αυτό φαινόταν πιο πιθανό από το να με συμπαθεί σε οποιοδήποτε βαθμό.

Έτσι ήμουν ανυπόμονη και φοβισμένη όταν η Τζέσικα κι εγώ μπήκαμε στην τραπεζαρία. Ήθελα να δω το πρόσωπό του, να δω αν είχε ξαναγίνει εκείνο το ψυχρό, αδιάφορο άτομο που γνώριζα τις τελευταίες εβδομάδες. Ή, αν από κάποιο θαύμα, είχα στ' αλήθεια ακούσει αυτά που νόμιζα πως είχα ακούσει εκείνο το πρωί. Η Τζέσικα φλυαρούσε όλη την ώρα για τα σχέδιά της για το χορό –η Λόρεν και η Άντζελα είχαν προσκαλέσει τα άλλα αγόρια και θα πήγαιναν όλοι μαζί– χωρίς να έχει καμία συναίσθηση της έλλειψης προσοχής από μέρους μου.

Απογοήτευση με πλημμύρισε, καθώς τα μάτια μου επικεντρώθηκαν στο τραπέζι του χωρίς να κάνουν λάθος. Οι άλλοι τέσσερις ήταν εκεί, αλλά αυτός έλειπε. Είχε πάει σπίτι μήπως; Ακολούθησα την Τζέσικα που δεν είχε σταματήσει καθόλου να φλυαρεί στην ουρά, συντετριμμένη. Δεν είχα όρεξη –δεν αγόρασα τίποτα εκτός από ένα μπουκάλι λεμονάδα. Ήθελα μόνο να πάω να κάτσω και να κατεβάσω μούτρα.

«Ο Έντουαρντ Κάλεν σε κοιτάζει πάλι», είπε η Τζέσικα, τραβώντας μου την προσοχή, επιτέλους, με το όνομά του. «Αναρωτιέμαι γιατί κάθεται μόνος του σήμερα».

Το κεφάλι μου τινάχτηκε προς τα πάνω. Ακολούθησα το βλέμμα της για να δω τον Έντουαρντ να με κοιτάει με ένα στραβό χαμόγελο, ενώ καθόταν σ' ένα άδειο τραπέζι στην άλλη άκρη της τραπεζαρίας από εκεί όπου καθόταν συνήθως. Μόλις τράβηξε την προσοχή μου, σήκωσε το ένα του χέρι και μου έκανε νόημα με το δείκτη του να πάω εκεί. Καθώς εγώ κοίταζα δύσπιστη, εκείνος μου έκλεισε το μάτι.

«Εννοεί εμένα;» ρώτησε η Τζέσικα με προσβλητική έκ-

πληξη στη φωνή της.

«Μπορεί να χρειάζεται βοήθεια με την εργασία για τη Βιολογία» ψέλλισα. «Εε, καλύτερα να πάω να δω τι θέλει».

Ένιωθα το βλέμμα της καθώς απομακρυνόμουν.

Όταν έφτασα στο τραπέζι του, στάθηκα πίσω από την καρέκλα απέναντί του, αβέβαιη.

«Δεν κάθεται μαζί μου σήμερα;» ρώτησε χαμογελώντας.

Κάθισα αυτόματα παρακολουθώντας τον με προσοχή. Ήταν ακόμα χαμογελαστός. Δεν μπορούσα να το πιστέψω ότι κάποιος τόσο όμορφος ήταν αληθινός. Φοβόμουν πως θα εξαφανιζόταν μέσα σε μια ξαφνική τολύπη καπνού, κι εγώ θα ξυπνούσα.

Έμοιαζε να με περιμένει να πω κάτι.

«Για δες κάτι περίεργα πράγματα που συμβαίνουν!» κατάφερα επιτέλους να πω.

«Να...» έκανε μια παύση και μετά οι υπόλοιπες λέξεις ακολούθησαν ορμητικά. «Αποφάσισα ότι εφόσον θα πάω στην κόλαση, τουλάχιστον ας το κάνω όπως πρέπει».

Περίμενα να πει κάτι που θα έβγαζε νόημα. Τα δευτερόλεπτα κυλούσαν.

«Ξέρεις, δεν έχω την παραμικρή ιδέα τι θέλεις να πεις», επισήμανα στο τέλος.

«Το ξέρω». Χαμογέλασε ξανά και μετά άλλαξε θέμα. «Νομίζω ότι οι φίλοι σου θύμωσαν μαζί μου επειδή σε έκλεψα».

«Θα ζήσουν». Ένιωθα τα βλέμματά τους να τρυπάνε την πλάτη μου.

«Μπορεί, όμως, να μη σε ξαναδώσω πίσω», είπε με ένα λαμπύρισμα στα μάτια του.

Ξεροκατάπια.

Εκείνος γέλασε. «Δείχνεις ανήσυχη».

«Όχι», είπα, αλλά, κατά γελοίο τρόπο, η φωνή μου έσπασε. «Εκπληκτη, για να πω την αλήθεια... τι προκάλεσε όλη αυτή την αλλαγή;»

«Σου είπα –βαρέθηκα να προσπαθώ να μείνω μακριά σου. Έτσι τα παρατάω». Χαμογέλουσε ακόμα, αλλά τα μάτια του στο χρώμα της ώχρας ήταν σοβαρά.

«Τα παρατάς;» επανέλαβα μπερδεμένη.

«Ναι –τα παρατάω. Δε θα προσπαθήσω άλλο να είμαι καλός. Θα κάνω απλώς αυτό που θέλω να κάνω, κι ό,τι θέλει ας γίνει». Το χαμόγελό του έσβησε καθώς εξηγούσε, κι ένα ίχνος σκληρότητας τρύπωσε στη φωνή του.

«Πάλι δεν κατάλαβα».

Το μαγευτικό στραβό χαμόγελο εμφανίστηκε πάλι.

«Πάντα λέω πάρα πολλά όταν μιλάω μαζί σου –αυτό είναι ένα από τα προβλήματα».

«Μην ανησυχείς –έτσι κι αλλιώς, δεν καταλαβαίνω τίποτα», είπα.

«Σ' αυτό στηρίζομαι».

«Λοιπόν, με απλά λόγια, είμαστε φίλοι τώρα;»

«Φίλοι...» είπε σκεφτικά.

«Ή καλύτερα όχι», μουρμούρισα.

Εκείνος χαμογέλασε πλατιά. «Λοιπόν, θα μπορούσαμε να προσπαθήσουμε, υποθέτω. Αλλά σε προειδοποιώ τώρα πως δεν είμαι καλός φίλος για σένα». Πίσω απ' αυτό το χαμόγελο, η προειδοποίηση ήταν αληθινή.

«Το έχεις πει πολλές φορές αυτό», σημείωσα, προσπαθώντας να μη δώσω σημασία στο ξαφνικό τρέμουλο στο στομάχι μου και να κρατήσω τη φωνή μου ήρεμη.

«Ναι, γιατί δε με ακούς. Περιμένω ακόμα να το πιστέψεις. Αν είσαι έξυπνη, θα με αποφύγεις».

«Νομίζω ότι έχεις ξεκαθαρίσει την άποψή σου σχετικά με το θέμα των πνευματικών μου ικανοτήτων». Τα φρύδια μου ζάρωσαν.

Χαμογέλασε απολογητικά.

«Άρα... εφόσον δεν είμαι... έξυπνη, θα προσπαθήσουμε να είμαστε φίλοι;» πάσχισα να συνοψίσω τη συζήτηση αυτή

που μου είχε προκαλέσει σύγχυση.

«Έτσι έχουν περίπου τα πράγματα».

Κοίταξα κάτω τα χέρια μου, τυλιγμένα γύρω από το μπουκάλι με τη λεμονάδα, αβέβαιη για το τι θα έπρεπε να κάνω τώρα.

«Τι σκέφτεσαι;» ρώτησε με περιέργεια.

Σήκωσα το βλέμμα μου να κοιτάξω στα βαθιά του χρυσαφένια μάτια, σάστισα, ως συνήθως, και ξεφούρνισα την αλήθεια.

«Προσπαθώ να καταλάβω τι είσαι».

Το σαγόνι του σφίχτηκε, αλλά συνέχισε να χαμογελά με κάποια δυσκολία.

«Έχεις καταφέρει τίποτα;» ρώτησε με αδιάφορη φωνή.

«Όχι και πολλά», παραδέχτηκα.

Εκείνος γέλασε πνιχτά. «Έχεις καμιά θεωρία;»

Εγώ κοκκίνισα. Τον προηγούμενο μήνα ταλαντευόμουν μεταξύ του Μπρους Γουέιν και του Πίτερ Πάρκερ*. Δεν υπήρχε περίπτωση να το παραδεχτώ αυτό.

«Δε θα μου πεις;» ρώτησε, γέρνοντας το κεφάλι του προς τη μια μεριά με ένα απίστευτα δελεαστικό χαμόγελο.

Κούνησα το κεφάλι μου αρνητικά. «Θα ένιωθα μεγάλη ντροπή».

«Αυτό είναι πολύ εκνευριστικό, ξέρεις», παραπονέθηκε.

«Όχι», διαφώνησα γρήγορα ενώ τα φρύδια μου έσιγαν, «δεν μπορώ να φανταστώ γιατί να είναι εκνευριστικό –απλώς επειδή κάποιος αρνείται να σου πει τι σκέφτεται, έστω κι αν όλη την ώρα κάνει αινιγματικά σχόλια ειδικά μελετημένα να σε αφήσουν άγρυπνο τη νύχτα ν' αναρωτιέσαι τι στο καλό εννοούσε... έλα τώρα, γιατί να είναι εκνευριστικό αυτό;»

Έκανε μια γκριμάτσα.

«Ή ακόμα καλύτερα» συνέχισα, με την κρυμμένη μου

* Μπρους Γουέιν: Το κατά κόσμον όνομα του ήρωα των κόμικς Μπάτμαν.

* Πίτερ Πάρκερ: Το κατά κόσμον όνομα του ήρωα των κόμικς Σπίντερμαν.(σ.τ.μ.)

αγανάκτηση να ρέει ελεύθερα πλέον, «ας πούμε πως αυτό το άτομο έκανε ένα σωρό αλλόκοτα πράγματα –από το να σου σώζει τη ζωή κάτω από απίθανες συνθήκες τη μια μέρα, ως το να σου συμπεριφέρεται λες και είσαι ανεπιθύμητη την άλλη, και να μη δίνει καμία εξήγηση για όλα αυτά, ακόμα κι αφού το είχε υποσχεθεί. Κι αυτό, επίσης, δε θα ήταν καθόλου εκνευριστικό».

«Είσαι λίγο νευρική, ε;»

«Δε μου αρέσουν τα δύο μέτρα και δύο σταθμά».

Κοιτάζαμε ο ένας τον άλλο χωρίς χαμόγελα.

Εκείνος κοίταξε πάνω απ' τον ώμο μου και μετά αναπάντεχα γέλασε πνιχτά.

«Τι;»

«Ο φίλος σου φαίνεται να νομίζει πως σου μιλάω άσχημα –σκέφτεται αν πρέπει να παρέμβει». Κατέπνιξε πάλι ένα γελάκι.

«Δεν ξέρω για ποιον μιλάς», είπα. «Αλλά είμαι σίγουρη ότι κάνεις λάθος, όπως και να 'χει».

«Όχι, δεν κάνω. Σου είπα, είναι εύκολο να διαβάσεις τους περισσότερους ανθρώπους».

«Εκτός από μένα, βέβαια».

«Ναι. Εκτός από σένα». Η διάθεσή του άλλαξε ξαφνικά: τα μάτια του έγιναν σκεφτικά. «Αναρωτιέμαι για ποιο λόγο».

Έπρεπε να ξεφύγω από την ένταση του βλέμματός του. Επικεντρώθηκα στο να ανοίξω το καπάκι της λεμονάδας μου. Ήπια μια γουλιά, κοιτάζοντας στο τραπέζι χωρίς να το βλέπω.

«Δεν πεινάς;» ρώτησε, με την προσοχή του αλλού.

«Όχι». Δεν ήθελα να αναφέρω πως το στομάχι μου ήταν γεμάτο ήδη –με πεταλουδίτσες. «Εσύ;» κοίταξα το άδειο τραπέζι μπροστά του.

«Όχι, δεν πεινάω». Δεν κατάλαβα την έκφρασή του – έμοιαζε λες και διασκέδαζε με κάποιο ιδιωτικό αστείο.

«Μπορείς να μου κάνεις μια χάρη;» ρώτησα μετά από ένα στιγμιαίο δισταγμό.

Ξαφνικά ανησύχησε. «Αυτό εξαρτάται από το τι θέλεις».

«Δεν είναι τίποτα σπουδαίο», τον διαβεβαίωσα.

Περίμενε, επιφυλακτικός, αλλά περιέργος.

«Απλώς αναρωτιόμουν... αν θα μπορούσες να με προειδοποιήσεις εκ των προτέρων την επόμενη φορά που θα αποφασίσεις να με αγνοήσεις για το δικό μου καλό. Έτσι για να είμαι προετοιμασμένη». Κοίταξα το μπουκάλι με τη λεμονάδα καθώς μιλούσα, παίζοντας με το μικρό μου δαχτυλάκι με το πλαστικό δαχτυλίδι απ' το καπάκι.

«Αυτό μου ακούγεται δίκαιο». Πίεζε τα δυο του χείλη μεταξύ τους για να μη γελάσει όταν σήκωσα το βλέμμα μου.

«Σ' ευχαριστώ».

«Μπορείς τότε κι εσύ να μου δώσεις μια απάντηση για να είμαστε πάτσι;» ρώτησε.

«Μία».

«Πες μου μία θεωρία».

Ωχ, όχι! «Όχι, αυτήν».

«Δεν έβαλες όρους, μου υποσχέθηκες απλώς μια απάντηση», μου υπενθύμισε.

«Κι εσύ δεν έχεις κρατήσει τις υποσχέσεις σου», του υπενθύμισα κι εγώ.

«Μία μόνο θεωρία –δε θα γελάσω».

«Ναι, θα γελάσεις». Ήμουν σίγουρη γι' αυτό.

Εκείνος κοίταξε κάτω και μετά σήκωσε το κεφάλι του και με κοίταξε μέσα απ' τις μακριές μαύρες του βλεφαρίδες, με τα μάτια του στο χρώμα της ώχρας να καίνε.

«Σε παρακαλώ;» ψιθύρισε γέρνοντας προς το μέρος μου.

Τα μάτια μου τρεμόπαιξαν, καθώς στο μυαλό μου υπήρχε ξαφνικά ένα κενό. Μα αν είναι δυνατόν, πώς στο καλό το έκανε αυτό;

«Ε, τι πράγμα;» ρώτησα εγώ παραζαλισμένη.

«Σε παρακαλώ, πες μου μια μικρούλα θεωρία». Στα μάτια του υπήρχε ακόμα μια φωτιά που σιγόκαιγε.

«Ε, δάγκωμα από ραδιενεργή αράχνη;» Μήπως ήταν και υπνωτιστής; Ή απλώς ήμουν ένα απελπισμένο παιχνιδάκι μπροστά του;

«Αυτό δεν είναι και πολύ ευφάνταστο», είπε.

«Λυπάμαι, δεν έχω κάτι καλύτερο», είπα χλωμένη.

«Ούτε καν πλησιάζεις», με πείραξε.

«Δεν ήταν αράχνη;»

«Όχι».

«Ούτε ραδιενέργεια είχε;»

«Καθόλου».

«Να πάρει», είπα αναστενάζοντας.

«Ούτε και ο Κρυπτονίτης με ενοχλεί», είπε γελώντας.

«Υποτίθεται ότι δεν έπρεπε να γελάσεις, το θυμάσαι;»

Έβαλε τα δυνατά του να διατηρήσει σοβαρή έκφραση.

«Θα το βρω στο τέλος», τον προειδοποίησα.

«Καλύτερα να μην προσπαθήσεις». Ήταν σοβαρός ξανά.

«Επειδή...;»

«Κι αν δεν είμαι κανένας υπερήρωας; Κι αν είμαι ο κακός της υπόθεσης;» Χαμογέλασε παιχνιδιάρικα, αλλά τα μάτια του ήταν αδιαπέραστα.

«Α», είπα καθώς πολλά απ' αυτά που είχε υπαινιχθεί αποκτούσαν κάποιο νόημα ξαφνικά. «Κατάλαβα».

«Ναι;» Το πρόσωπό του έγινε απότομα αυστηρό, λες και φοβόταν ότι είχε πει κατά λάθος υπερβολικά πολλά πράγματα.

«Είσαι επικίνδυνος;» μάντεψα, με το σφυγμό μου να πηγαίνει πιο γρήγορα, καθώς ενστικτωδώς συνειδητοποίησα την αλήθεια που έκρυβαν τα ίδια μου τα λόγια. Ήταν επικίνδυνος. Αυτό προσπαθούσε να μου πει απ' την αρχή.

Απλώς με κοίταξε με τα μάτια του γεμάτα με κάποιο συναίσθημα που δεν μπορούσα να καταλάβω.

«Όχι όμως κακός», ψιθύρισα κουνώντας το κεφάλι μου. «Όχι, δεν το πιστεύω πως είσαι κακός».

«Κάνεις λάθος». Η φωνή του σχεδόν δεν ακουγόταν. Κοίταξε κάτω κλέβοντας το καπάκι του μπουκαλιού μου και γυρίζοντάς το στα πλάγια ανάμεσα στα δάχτυλά του. Τον κοίταξα κι αναρωτιόμουν γιατί δεν ένιωθα φόβο. Εννοούσε αυτό που έλεγε –αυτό ήταν προφανές. Αλλά εγώ ήμουν απλώς ανυπόμονη, νευρική... και, πάνω απ' όλα, μαγεμένη. Το ίδιο ένιωθα κάθε φορά που ήμουν κοντά του.

Η σιωπή κράτησε μέχρι που παρατήρησα ότι η τραπεζαρία είχε σχεδόν αδειάσει.

Πετάχτηκα όρθια. «Θα αργήσουμε».

«Εγώ δε θα έρθω στο μάθημα», είπε εκείνος στροβιλίζοντας το καπάκι τόσο γρήγορα που έγινε θολό.

«Γιατί όχι;»

«Είναι καλό για την υγεία να κάνεις κοπάνα μια στο τόσο». Μου χαμογέλασε, αλλά τα μάτια του ήταν ακόμα προβληματισμένα.

«Λοιπόν, εγώ φεύγω», του είπα. Ήμουν υπερβολικά δειλή για να ρισκάρω να με τσακώσουν.

Γύρισε και πάλι την προσοχή του στο αυτοσχέδιο καπάκι του. «Τα λέμε αργότερα, τότε».

Δίστασα, διχασμένη, αλλά το πρώτο χτύπημα του κουδουνιού με ανάγκασε να βγω βιαστικά απ' την πόρτα –επιβεβαιώνοντας με μια τελευταία ματιά ότι εκείνος δεν είχε κουνηθεί ούτε πόντο.

Καθώς πήγαινα στην τάξη σχεδόν τρέχοντας, το κεφάλι μου γύριζε πιο γρήγορα κι απ' το καπάκι του μπουκαλιού. Τόσες λίγες ερωτήσεις είχαν απαντηθεί σε σχέση με αυτές που είχαν δημιουργηθεί. Τουλάχιστον είχε σταματήσει η βροχή.

Ήμουν τυχερή· ο κύριος Μπάνερ δεν ήταν ακόμα στην αίθουσα όταν έφτασα. Βολεύτηκα γρήγορα στη θέση μου γνωρίζοντας πως και ο Μάικ και η Άντζελα με κοίταζαν. Ο Μάικ

έδειχνε χολωμένος· η Άντζελα έδειχνε να νιώθει έκπληξη κι ελαφρώς δέος.

Τότε μπήκε στην τάξη ο κύριος Μπάνερ φωνάζοντας στην τάξη να ησυχάσει. Έπαιζε με τα χέρια του με μερικά μικρά χάρτινα κουτιά. Τα ακούμπησε στο τραπέζι του Μάικ λέγοντάς του να τα μοιράσει στην τάξη.

«Λοιπόν, παιδιά, θέλω να πάρετε όλοι ένα τεμάχιο από κάθε κουτί», είπε καθώς έβγαλε ένα ζευγάρι λαστιχένια γάντια από την τσέπη της άσπρης ιατρικής του ρόμπας, και τα φόρεσε. Ο οξύς ήχος που έκαναν τα γάντια την ώρα που ακούμπησαν εφαρμόζοντας στους καρπούς του μου φάνηκε δυσοίωνος. «Το πρώτο είναι ένα πλακίδιο αντίδρασης» συνέχισε, αρπάζοντας μια λευκή μικρή κάρτα με τέσσερα τετράγωνα και δείχνοντάς τη σε όλους. «Το δεύτερο είναι ένα επάλειπτρο με τέσσερις μυτερές απολήξεις...» σήκωσε ψηλά κάτι που έμοιαζε με χτενάκι για τα μαλλιά χωρίς δόντια «... και το τρίτο είναι ένα αποστειρωμένο μικρό νυστέρι». Σήκωσε ψηλά ένα μικρό μπλε πλαστικό πραγματάκι και το άνοιξε στη μέση. Η αιχμή δε φαινόταν από αυτήν την απόσταση, αλλά το στομάχι μου κλώτσησε.

«Θα έρθω σε όλους σας με ένα σταγονόμετρο νερού για να ετοιμάσω τα πλακιδιά σας, γι' αυτό μην αρχίσετε μέχρι να φτάσω σ' εσάς». Αρχισε πάλι στο τραπέζι του Μάικ να βάζει προσεχτικά μια σταγόνα νερού σε καθένα από τα τέσσερα τετραγωνάκια. «Μετά θέλω να τρυπήσετε προσεχτικά το δάχτυλό σας με το νυστέρι...» Άρπαξε το χέρι του Μάικ και τσίμπησε με την αιχμή την άκρη του δείκτη του Μάικ. Ωχ όχι. Ιδρώτας άρχισε να κυλάει στο μέτωπό μου.

«Βάλτε μια μικρή σταγόνα αίματος πάνω σε καθεμιά από τις μυτερές απολήξεις». Έδειξε πώς έπρεπε να γίνει πιέζοντας το δάχτυλο του Μάικ, μέχρι που το αίμα έτρεξε. Ξεροκατάπια σπασμωδικά, ενώ σφίχτηκε το στομάχι μου.

«Και μετά βάλτε το πάνω στο πλακίδιο», είπε ολοκληρω-

νοντας και σήκωσε ψηλά το κόκκινο πλακίδιο που έσταζε αίμα για να το δούμε. Έκλεισα τα μάτια μου, προσπαθώντας να ακούσω μέσα απ' το κουδούνισμα που έκαναν τα αυτιά μου.

«Ο Ερυθρός Σταυρός οργανώνει αιμοδοσία στο Πορτ Άντζελες το επόμενο σαββατοκύριακο, έτσι σκέφτηκα πως θα ήταν καλό να ξέρετε όλοι σας την ομάδα αίματος στην οποία ανήκετε». Ακούστηκε περήφανος για τον εαυτό του. «Όσοι από εσάς δεν έχετε κλείσει τα δεκαοχτώ ακόμα, θα χρειαστείτε άδεια από τους κηδεμόνες σας –έχω έντυπα στην έδρα μου».

Συνέχισε να πηγαίνει παρακάτω στην αίθουσα με τις σταγόνες του νερού. Ακούμπησα το μάγουλό μου στο δροσερό μαύρο τραπέζι και προσπάθησα να κρατηθώ να μη χάσω τις αισθήσεις μου. Γύρω μου άκουγα στριγκλίες, παράπονα και χαχανητά, καθώς οι συμμαθητές μου τρυπούσαν τα δάχτυλά τους. Έπαιρνα αργές ανάσες από το στόμα μου.

«Μπέλλα, είσαι καλά;» ρώτησε ο κύριος Μπάνερ. Η φωνή του ήταν κοντά στο κεφάλι μου κι έμοιαζε ανήσυχη.

«Εγώ ήδη ξέρω την ομάδα αίματός μου, κύριε Μπάνερ», είπα με αδύναμη φωνή. Φοβόμουν να σηκώσω το κεφάλι μου.

«Νιώθεις αδυναμία;»

«Ναι, κύριε», ψιθύρισα, ενώ από μέσα μου χτυπιόμουν επειδή δεν έκανα κοπάνα όταν είχα την ευκαιρία.

«Μπορεί κάποιος να πάει την Μπέλλα στη νοσοκόμα, παρακαλώ;» φώναξε.

Δε χρειάστηκε να σηκώσω το κεφάλι για να ξέρω ότι ο Μάικ θα ήταν αυτός που προσφέρθηκε.

«Μπορείς να περπατήσεις;» ρώτησε ο κύριος Μπάνερ.

«Ναι», ψιθύρισα. Αφήστε μόνο να φύγω από δω, σκέφτηκα. Θα μπουσουλήσω εν ανάγκη.

Ο Μάικ φαινόταν ανυπόμονος, καθώς έβαλε το χέρι του γύρω απ' τη μέση μου και έριξε το δικό μου γύρω απ' τον ώμο του. Έγειρα πάνω του με όλο μου το βάρος, καθώς βγαίναμε έξω απ' την τάξη.

Ο Μάικ με έσυρε αργά διασχίζοντας το χώρο του σχολείου. Όταν φτάσαμε σχεδόν στην άκρη της τραπεζαρίας, όπου δεν είχαμε οπτική επαφή με το κτίριο τέσσερα, σε περίπτωση που παρακολουθούσε ο κύριος Μπάνερ, σταμάτησα. «Άσε με να κάτσω ένα λεπτό, σε παρακαλώ», τον ικέτεψα.

Με βοήθησε να κάτσω στην άκρη του δρόμου.

«Και προς Θεού, μη βγάλεις το χέρι σου απ' την τσέπη σου», τον προειδοποίησα. Ένωθα ακόμα ζαλάδα. Έγχειρα απ' τη μια μεριά ακουμπώντας το μάγουλό μου στο παγωμένο, υγρό τσιμέντο του πεζοδρομίου, κλείνοντας τα μάτια μου. Αυτό έμοιαζε να με βοηθάει κάπως.

«Ωχ, είσαι πρασινωπή, Μπέλλα», είπε ο Μάικ νευρικά.

«Μπέλλα!» μια άλλη φωνή φώναξε από μακριά.

Όχι! Σε παρακαλώ Θεέ μου, ας είναι αυτή η απίστευτα γνωστή φωνή μόνο στη φαντασία μου.

«Τι συμβαίνει; Έπαθε κάτι;» Η φωνή του ήταν πιο κοντά τώρα, και έμοιαζε αναστατωμένος. Δεν ήταν στη φαντασία μου. Έκλεισα τα μάτια μου σφιχτά ελπίζοντας να πεθάνω. Ή, τουλάχιστον, να μην ξεράσω.

Ο Μάικ φάνηκε αγχωμένος. «Νομίζω πως λιποθύμησε. Δεν ξέρω τι έγινε. Δεν τρύπησε καν το χέρι της».

«Μπέλλα!» Η φωνή του Έντουαρντ ήταν ακριβώς πλάι μου ανακουφισμένη τώρα. «Με ακούς;»

«Όχι. Φύγε!»

Γέλασε πνιχτά.

«Την πήγαινα στη νοσοκόμα» εξήγησε ο Μάικ μ' έναν αμυντικό τόνο «αλλά δεν ήθελε να προχωρήσει άλλο».

«Θα την πάω εγώ», είπε ο Έντουαρντ. Άκουγα το χαμόγελο ακόμα στη φωνή του. «Μπορείς να επιστρέψεις στο μάθημα».

«Όχι», διαμαρτυρήθηκε ο Μάικ. «Εγώ πρέπει να το κάνω».

Ξαφνικά το πεζοδρόμιο εξαφανίστηκε από κάτω μου. Τα

μάτια άνοιξαν διάπλατα από το σοκ. Ο Έντουαρντ με είχε μαζέψει με τα χέρια του με την ίδια ευκολία όπως θα το έκανε αν ζύγισα πέντε κιλά αντί για πενήντα.

«Άσε με κάτω!» Όχι, ας μην ξεράσω πάνω του. Είχε ξεκινήσει να περπατάει πριν να σταματήσω να μιλάω.

«Ε!» φώναξε ο Μάικ ήδη δέκα βήματα πίσω μας.

Ο Έντουαρντ τον αγνόησε. «Φαίνεσαι χάλια», μου είπε με ένα πλατύ χαμόγελο.

«Άφησέ με κάτω στο πεζοδρόμιο», γκρίνιαξα. Το κουνιστό του περπάτημα δε με βοηθούσε. Με κρατούσε μακριά από το σώμα του, προσεκτικά, στηρίζοντας όλο μου το βάρος με τα μπράτσα του –δε φαινόταν να τον πειράζει.

«Ωστε λοιπόν λιποθυμάς στη θέα του αίματος;» ρώτησε. Έμοιαζε να το βρίσκει αστείο.

Δεν απάντησα. Έκλεισα πάλι τα μάτια μου και προσπάθησα να διώξω τη ναυτία με όλη μου τη δύναμη, σφίγγοντας τα χείλη μου.

«Και δεν ήταν καν δικό σου», συνέχισε διασκεδάζοντας το.

Δεν ξέρω πώς άνοιξε την πόρτα ενώ με κουβαλούσε, αλλά ξαφνικά ένιωσα μια ζέστη, άρα κατάλαβα ότι ήμασταν μέσα.

«Ω, θεέ μου», άκουσα μια πνιχτή κραυγή από μια γυναικεία φωνή.

«Λιποθύμησε στη Βιολογία», εξήγησε ο Έντουαρντ.

Άνοιξα τα μάτια μου. Ήμουν στο γραφείο, κι ο Έντουαρντ πέρασε μπροστά από τον πάγκο της γραμματείας με μεγάλα βήματα προς την πόρτα της νοσοκόμας. Η κυρία Κόουπ, η κοκκινομάλλα γραμματέας έτρεξε μπροστά του για να την κρατήσει ανοικτή. Η νοσοκόμα που έμοιαζε με γιαγιά σήκωσε το βλέμμα της από ένα μυθιστόρημα, έκπληκτη, καθώς ο Έντουαρντ με έφερε μέσα σηκωτή και με εναπόθεσε μαλακά πάνω στο κολληριστό εύθραυστο χαρτί, που κάλυπτε το καφέ στρώμα από βινίλιο στο μοναδικό κρεβάτι. Μετά μετακινήθη-

κε για να σταθεί ακουμπώντας στον τοίχο, όσο το δυνατόν πιο μακριά στην άλλη μεριά του στενού δωματίου. Τα μάτια του ήταν λαμπερά, ενθουσιώδη.

«Είναι λιγάκι αδύναμη», διαβεβαίωσε την ξαφνιασμένη νοσοκόμα. «Κάνουν εξέταση αίματος για να μάθουν σε ποια ομάδα ανήκουν στη Βιολογία».

Η νοσοκόμα κούνησε το κεφάλι σοφά. «Πάντα υπάρχει κάποιος».

Εκείνος κατέπνιξε ένα γελάκι.

«Απλώς ξάπλωσε για λίγο, γλυκιά μου. Θα περάσει».

«Το ξέρω», αναστέναξα. Η ναυτία ήδη υποχωρούσε.

«Σου συμβαίνει συχνά αυτό;» ρώτησε αυτή.

«Μερικές φορές», παραδέχτηκα. Ο Έντουαρντ έβηξε για να κρύψει άλλο ένα γέλιο.

«Μπορείς να γυρίσεις στο μάθημα τώρα», του είπε.

«Πρέπει να μείνω μαζί της». Αυτό το είπε με τέτοιο κύρος γεμάτο αυτοπεποίθηση που –αν και σουφρώσε τα χείλη της– η νοσοκόμα δεν το συζήτησε περαιτέρω.

«Πάω να σου φέρω λίγο πάγο για το μέτωπό σου, καλή μου», μου είπε και μετά βγήκε φουριόζα από το δωμάτιο.

«Είχες δίκιο», παραπονέθηκα με τα μάτια κλειστά.

«Συνήθως έχω δίκιο, αλλά για τι πράγμα συγκεκριμένα αυτή τη φορά;»

«Το να κάνεις κοπάνα είναι καλό για την υγεία». Προσπάθησα να αναπνεύσω ομαλά.

«Προς στιγμή με τρόμαξες», παραδέχτηκε μετά από μια παύση. Ο τόνος του ήταν λες και παραδεχόταν μια ταπεινωτική αδυναμία. «Νόμιζα πως ο Νιούτον έσερνε το πτώμα σου για να το θάψει στο δάσος».

«Χα, χα αστείο!» Ακόμα είχα τα μάτια μου κλειστά, αλλά ένιωθα πιο φυσιολογικά κάθε λεπτό που περνούσε.

«Ειλικρινά –έχω δει πτώματα με περισσότερο χρώμα. Ανησύχησα μήπως χρειαζόταν να πάρω εκδίκηση για το φόνο

σου».

«Ο καημένος ο Μάικ. Βάζω στοίχημα ότι είναι έξαλλος».

«Με απεχθάνεται όσο δεν πάει άλλο», είπε ο Έντουαρντ κεφάλι.

«Αυτό δεν μπορείς να το ξέρεις», διαφώνησα εγώ, αλλά μετά ξαφνικά αναρωτήθηκα αν μπορούσε.

«Είδα το πρόσωπό του –το κατάλαβα».

«Πώς με είδες; Νόμιζα ότι είχες κάνει κοπάνα». Ήμουν σχεδόν εντάξει τώρα, αν και η αναγούλα θα περνούσε πιθανότατα πιο γρήγορα αν είχα φάει κάτι για μεσημέρι. Από την άλλη μεριά, ίσως να ήταν καλό που το στομάχι μου ήταν άδειο.

«Ήμουν στο αυτοκίνητό μου κι άκουγα ένα σι-ντι». Μια τόσο φυσιολογική απάντηση –με εξέπληξε.

Άκουσα την πόρτα και άνοιξα τα μάτια μου για να δω τη νοσοκόμα με μια κρύα κομπρέσα στα χέρια της.

«Ορίστε, γλυκιά μου». Την ακούμπησε πάνω στο μέτωπό μου. «Φαίνεται καλύτερα», πρόσθεσε.

«Νομίζω πως είμαι μια χαρά», είπα καθώς ανακάθισα. Τα αυτιά μου βούιζαν λίγο ακόμα, αλλά δε ζαλιζόμουν. Οι πράσινοι τοίχοι στο χρώμα της μέντας βρίσκονταν εκεί που έπρεπε να είναι.

Έβλεπα ότι ετοιμαζόταν να με βάλει να ξαναξαπλώσω, αλλά η πόρτα άνοιξε εκείνη τη στιγμή ακριβώς, και η κυρία Κόουτ έχωσε το κεφάλι της μέσα.

«Έχουμε κι άλλον ένα», προειδοποίησε.

Πήδηξα κάτω για να ελευθερώσω το κρεβάτι για τον επόμενο άρρωστο.

Έδωσα την κομπρέσα πάλι στη νοσοκόμα. «Ορίστε, δεν τη χρειάζομαι».

Και τότε ο Μάικ μπήκε τρεκλίζοντας, υποβαστάζοντας αυτή τη φορά έναν ωχρό Λι Στίβενς, ένα άλλο παιδί από το μάθημα της Βιολογίας. Ο Έντουαρντ κι εγώ τραβηχτήκαμε

πίσω ακουμπώντας στον τοίχο για να τους κάνουμε χώρο.

«Ωχ, όχι», ψιθύρισε ο Έντουαρντ. «Πήγαινε στο γραφείο, Μπέλλα».

Τον κοίταξα σαστισμένη.

«Έχε μου εμπιστοσύνη – φύγε».

Έκανα στροφή κι έπιασα την πόρτα πριν κλείσει ορμώντας έξω από το αναρρωτήριο. Ένιωθα τον Έντουαρντ ακριβώς από πίσω μου.

«Έκανες αυτό που σου είπα». Είχε μείνει άναυδος.

«Μύρισα το αίμα», είπα σουφρώνοντας τη μύτη μου. Ο Λι δεν είχε ζαλιστεί κοιτάζοντας τους άλλους, όπως εγώ.

«Οι άνθρωποι δεν μπορούν να μυρίσουν το αίμα», διαφώνησε αυτός.

«Λοιπόν, εγώ μπορώ. Αυτό είναι που μου προκαλεί ναυτία.

Μυρίζει σαν σκουριά... και αλάτι».

Με κοίταζε με μια ακατανόητη έκφραση.

«Τι;» ρώτησα.

«Τίποτα».

Ο Μάικ μπήκε απ' την πόρτα τότε κοιτάζοντας μία εμένα και μία τον Έντουαρντ. Το βλέμμα που έριξε στον Έντουαρντ επιβεβαίωνε αυτό που είχε πει ο Έντουαρντ για την απέχθεια. Γύρισε πάλι σ' εμένα με μάτια σκυθρωπά.

«Εσύ δείχνεις καλύτερα», είπε σαν να με κατηγορούσε γι' αυτό.

«Μόνο κράτα το χέρι σου στην τσέπη σου», τον προειδοποίησα ξανά.

«Δεν τρέχει αίμα πια», μουρμούρισε. «Θα ξαναπάς στο μάθημα;»

«Με δουλεύεις; Θα έκανα επί τόπου στροφή και θα επέστρεφα εδώ».

«Ναι, μάλλον... Θα έρθεις λοιπόν το σαββατοκύριακο; Στην παραλία;» Ενώ μιλούσε, έριξε άλλη μια βλοσυρή ματιά στον Έντουαρντ, που ακουμπούσε στο γεμάτο μ' ένα σωρό

πράγματα πάγκο, ακίνητος σαν άγαλμα κοιτάζοντας στο κενό.

Προσπάθησα να φανώ όσο το δυνατόν πιο φιλική γινόταν. «Βέβαια, σου το είπα ότι είμαι μέσα».

«Θα συναντηθούμε στο μαγαζί του πατέρα μου στις δέκα». Τα μάτια του τρεμόπαιξαν προς το μέρος του Έντουαρντ ξανά, ενώ αναρωτιόταν αν αποκάλυπτε υπερβολικά πολλές πληροφορίες. Η γλώσσα του σώματός του έκανε σαφές ότι δεν ήταν ανοιχτή η πρόσκληση.

«Θα τα πούμε εκεί», υποσχέθηκα.

«Θα σε δω στη Γυμναστική, τότε», είπε πηγαίνοντας με αβεβαιότητα προς την πόρτα.

«Τα λέμε», απάντησα. Με κοίταξε άλλη μια φορά, με το στρογγυλό του πρόσωπο ελαφρώς κατσουφιασμένο, και μετά καθώς βγήκε απ' την πόρτα αργά, οι ώμοι του καμπούριασαν. Ένα κύμα συμπόνιας με πλημμύρισε. Αναλογίστηκα βλέποντας το απογοητευμένο του πρόσωπο... στη Γυμναστική.

«Γυμναστική!» είπα με απελπισία.

«Αυτό μπορώ να το κανονίσω». Δεν είχα προσέξει τον Έντουαρντ που είχε έρθει δίπλα μου, αλλά μιλούσε τώρα κοντά σ' αυτή μου. «Πήγαινε κάτσε και να δείχνεις χλομή», ψιθύρισε.

Αυτό δεν ήταν δύσκολο· πάντα ήμουν χλομή, και η πρόσφατη απώλεια των αισθήσεών μου είχε αφήσει μια ελαφριά γυαλάδα από ιδρώτα στο πρόσωπό μου. Κάθισα σε μια από τις ετοιμόρροπες σπαστές καρέκλες και ακούμπησα το κεφάλι μου στον τοίχο με τα μάτια μου κλειστά. Πάντα ήμουν εξουθενωμένη ύστερα από μια λιποθυμία.

Άκουσα τον Έντουαρντ να μιλάει χαμηλόφωνα στη γραμματεία.

«Κυρία Κόουπ;»

«Ναι;» Δεν την είχα ακούσει που επέστρεψε στο γραφείο της.

«Η Μπέλλα έχει Γυμναστική την επόμενη ώρα, και δε νομίζω ότι νιώθει αρκετά καλά για να πάει. Μάλιστα, σκεφτόμουν να την πάω σπίτι της τώρα. Μπορείτε να της δώσετε άδεια από το μάθημα;» Η φωνή του ήταν σαν μέλι που έσταζε. Μπορούσα να φανταστώ πόσο πιο ακαταμάχητα πρέπει να ήταν τα μάτια του.

«Θέλεις κι εσύ άδεια, Έντουαρντ;» πετάρισαν τα βλέφαρα της κυρίας Κόουπ. Μα γιατί δεν μπορούσα κι εγώ να το κάνω αυτό;

«Όχι, έχω την κυρία Γκοφ, δε θα έχει πρόβλημα».

«Εντάξει, τότε κανονίστηκε. Νιώθεις καλύτερα, Μπέλλα;» μου φώναξε. Ένευσα αδύναμα, λιγάκι αδέξια βέβαια.

«Μπορείς να περπατήσεις ή θέλεις να σε κουβαλήσω πάλι εγώ;» Είχε την πλάτη του γυρισμένη στη γραμματέα και η έκφρασή του ήταν κοροϊδευτική.

«Θα περπατήσω».

Σηκώθηκα προσεχτικά και ήμουν ακόμα μια χαρά. Μου άνοιξε την πόρτα, με ένα ευγενικό χαμόγελο, αλλά κοροϊδευτικά μάτια. Βγήκα έξω στην κρύα, λεπτή ομίχλη που μόλις είχε αρχίσει να πέφτει. Ένιωθα καλά – η πρώτη φορά που απολάμβανα τη διαρκή υγρασία που έπεφτε από τον ουρανό – καθώς καθάριζε το πρόσωπό μου από τον κολλώδη ιδρώτα.

«Ευχαριστώ» είπα, καθώς με ακολουθούσε έξω. «Σχεδόν αξίζει τον κόπο να αρρωστήσεις αν είναι να γλιτώσεις τη Γυμναστική».

«Όποτε θέλεις, στη διάθεσή σου». Κοίταζε ευθεία μπροστά, μισοκλείνοντας τα μάτια μέσα στη βροχή.

«Λοιπόν, εσύ θα έρθεις; Θέλω να πω, το Σάββατο;» Ήλπιζα να ερχόταν, αν και δε μου φαινόταν πιθανό. Δεν μπορούσα να τον φανταστώ να στριμώχνεται κι αυτός στο στόλο των αυτοκινήτων μαζί με τα υπόλοιπα παιδιά απ' το σχολείο – δεν ανήκε στον ίδιο κόσμο. Αλλά απλώς η ελπίδα ότι θα ερχόταν με έκανε να νιώσω για πρώτη φορά την έξαψη του ενθουσια-

σμού για την εκδρομή αυτή.

«Πού θα πάτε ακριβώς;» Κοίταζε ακόμα ευθεία μπροστά ανέκφραστος.

«Στο Λα Πους, στην Πρώτη Παραλία». Παρατήρησα το πρόσωπό του προσπαθώντας να το διαβάσω. Τα μάτια του έμοιαζαν να έχουν ζαρώσει απειροελάχιστα.

Με κοίταξε με την άκρη του ματιού του, χαμογελώντας. «Δε νομίζω ότι με προσκάλεσε κανείς».

Αναστέναξα. «Μόλις σε προσκάλεσα εγώ».

«Ας μην το παρακάνουμε εμείς οι δύο αυτή τη βδομάδα, γιατί θα εξωθήσουμε τον Μάικ στα όριά του. Δε θέλουμε να καταρρεύσει». Τα μάτια του χόρευαν – απολάμβανε την ιδέα αυτή περισσότερο απ' ό,τι θα έπρεπε.

«Μάικ, ξε-Μάικ», ψιθύρισα εγώ, απασχολημένη περισσότερο με τον τρόπο που είπε “εμείς οι δυο”. Μου άρεσε περισσότερο απ' όσο θα έπρεπε.

Ήμασταν κοντά στο πάρκινγκ τώρα. Έστριψα αριστερά, προς το φορηγάκι μου. Κάτι με έπιασε απ' το μπουφάν μου τραβώντας με πίσω.

«Πού νομίζεις ότι πας;» ρώτησε εκείνος θυμωμένος. Κρατούσε σφιχτά το μπουφάν μου στη χούφτα του ενός χεριού του.

Ήμουν μπερδεμένη. «Πάω σπίτι».

«Δεν άκουσες που υποσχέθηκα να σε πάω πίσω στο σπίτι σου με ασφάλεια; Νομίζεις ότι θα σε αφήσω να οδηγήσεις στην κατάσταση που είσαι;» Η φωνή του ήταν ακόμα οργισμένη.

«Ποια κατάσταση; Και το φορηγάκι μου;» παραπονέθηκα.

«Θα βάλω την Άλις να στο φέρει μετά το σχολείο». Με έσερνε προς το δικό του αμάξι τώρα τραβώντας με απ' το μπουφάν. Αυτό ήταν το μόνο που μπορούσα να κάνω για να μην πέσω προς τα πίσω. Βέβαια αν έπεφτα, αυτός πιθανότατα

απλά θα συνέχιζε να με σέρνει από πίσω του.

«Άσε με!» επέμεινα. Εκείνος με αγνόησε. Προχωρούσα παραπατώντας πάνω στο βρεγμένο πεζοδρόμιο σε όλο το δρόμο, μέχρι που φτάσαμε στο Βόλβο. Τότε επιτέλους με άφησε –εγώ σκόνταψα στην πόρτα του συνοδηγού.

«Είσαι τόσο αυταρχικός!» γκρίνιαξα.

«Ανοιχτά είναι», ήταν το μόνο που απάντησε. Μπήκε μέσα στη μεριά του οδηγού.

«Είμαι απολύτως ικανή να οδηγήσω και μόνη μου για να πάω σπίτι!» στάθηκα δίπλα στο αυτοκίνητο αφρίζοντας. Τώρα έβρεχε πιο δυνατά, και δεν υπήρχε περίπτωση να σηκώσω ποτέ την κουκούλα μου, έτσι τα μαλλιά μου έσταζαν στην πλάτη μου.

Εκείνος κατέβασε το ηλεκτρικό παράθυρο και έγειρε προς το μέρος μου πάνω απ' τη θέση. «Μπες μέσα, Μπέλλα».

Δεν απάντησα. Υπολόγιζα μέσα στο μυαλό μου τις πιθανότητες που είχα να φτάσω στο φορτηγάκι μου πριν μπορέσει να με πιάσει. Έπρεπε να το παραδεχτώ, δεν ήταν και πολλές.

«Απλά θα σε σύρω πίσω», απείλησε, μαντεύοντας το σχέδιό μου.

Προσπάθησα να διατηρήσω όποια αξιοπρέπεια μου είχε μείνει, καθώς μπήκα μέσα στο αυτοκίνητό του. Δεν ήταν και πολύ πετυχημένη η προσπάθεια –έμοιαζα με μισοπνιγμένη γάτα, και οι μπότες μου έτριξαν.

«Αυτό είναι εντελώς περιττό», είπα πεισματικά.

Δεν απάντησε. Έπαιξε με τα κουμπιά του αμαξίου ανεβάζοντας τη ζέστη και χαμηλώνοντας τη μουσική. Καθώς έβγαινε από το πάρκινγκ, εγώ σκόπευα να είμαι εντελώς σιωπηλή απέναντί του –το πρόσωπό μου τελείως κατσουφιασμένο– αλλά τότε αναγνώρισα τη μουσική που έπαιζε, και η περιέργειά μου ξεπέρασε τις προθέσεις μου.

«Claire de Lune;» ρώτησα έκπληκτη.

«Ξέρεις τον Ντεμπισί;» Ακούστηκε κι αυτός έκπληκτος.

«Δε θα το έλεγα», παραδέχτηκα. «Η μητέρα μου ακούει πολλή κλασική μουσική στο σπίτι –εγώ αναγνωρίζω μόνο τα αγαπημένα μου».

«Αυτό είναι ένα από τα δικά μου αγαπημένα». Κοίταξε έξω μέσα στη βροχή χαμένος στις σκέψεις του.

Εγώ άκουγα τη μουσική, χαλαρώνοντας στο ανοιχτό γκρι δερμάτινο κάθισμα. Ήταν αδύνατο να μείνω αδιάφορη στη γνωστή, ανακουφιστική μελωδία. Η βροχή θόλωσε τα πάντα έξω απ' το παράθυρο μετατρέποντάς τα σε γκριζοπράσινες μουντζούρες. Αρχισα να συνειδητοποιώ ότι πηγαίναμε πολύ γρήγορα' το αυτοκίνητο όμως κινείτο τόσο σταθερά, τόσο ομαλά, που δεν ένιωθα την ταχύτητα. Μόνο η πόλη που περνούσε απ' έξω αστραπιαία την πρόδιδε.

«Τι άνθρωπος είναι η μητέρα σου;» με ρώτησε ξαφνικά.

Γύρισα το κεφάλι μου προς τη μεριά του για να τον δω να με παρατηρεί με μάτια γεμάτα περιέργεια.

«Μοιάζουμε πολύ, αλλά είναι πιο όμορφη», είπα. Σήκωσε τα φρύδια του. «Εγώ έχω πάρα πολλά στοιχεία από τον Τσάρλι. Αυτή είναι πιο εξωστρεφής από μένα και πιο γενναία. Είναι ανεύθυνη κι ελαφρώς εκκεντρική και είναι πολύ απρόβλεπτη μαγεύρισα. Είναι η καλύτερή μου φίλη». Σταμάτησα. Το να μιλάω γι' αυτήν μου προκαλούσε κατάθλιψη.

«Πόσο χρονών είσαι, Μπέλλα;» Η φωνή του ακούστηκε σαν να έκρυβε απογοήτευση, για κάποιο λόγο που δεν μπορούσα να φανταστώ. Είχε σταματήσει το αυτοκίνητο, και κατάλαβα ότι ήμασταν ήδη έξω απ' το σπίτι του Τσάρλι. Η βροχή ήταν τόσο δυνατή που μετά βίας έβλεπα το σπίτι. Ήταν λες και το αυτοκίνητο ήταν βυθισμένο σ' ένα ποτάμι.

«Είμαι δεκαεπτά», απάντησα λιγάκι μπερδεμένη.

«Δε φαίνεσαι δεκαεπτά».

Το ύφος του ήταν σαν να με κατηγορούσε' με έκανε να γελάσω.

«Τι;» ρώτησε με περιέργεια.

«Η μαμά μου λέει πάντα ότι γεννήθηκα τριάντα πέντε χρονών κι ότι γίνομαι όλο και πιο μεσήλικας κάθε χρονιά που περνάει». Γέλασα και μετά αναστέναξα. «Τι να κάνουμε, κάποιος πρέπει να είναι ο ενήλικας». Έκανα μια παύση για ένα δευτερόλεπτο. «Δε σου φαίνεται και πολύ ούτε και σένα ότι πηγαίνεις λύκειο», παρατήρησα.

Έκανε μια γκριμάτσα και άλλαξε θέμα.

«Λοιπόν, γιατί η μητέρα σου παντρεύτηκε τον Φιλ;»

Έμεινα έκπληκτη που θυμόταν το όνομα· το είχα αναφέρει μια φορά μονάχα πριν δυο μήνες. Μου πήρε ένα λεπτό για να απαντήσω.

«Η μητέρα μου... είναι πολύ νέα για την ηλικία της. Νομίζω ότι ο Φιλ την κάνει να νιώθει ακόμα νεότερη. Εν πάση περιπτώσει, είναι τρελή γι' αυτόν». Κούνησα το κεφάλι μου. Η έλξη ήταν μυστήριο και για μένα.

«Εσύ εγκρίνεις;» ρώτησε.

«Έχει σημασία;» απάντησα. «Θέλω να είναι ευτυχημένη... κι αυτός είναι ο άνθρωπος που θέλει».

«Αυτό είναι πολύ γενναιόδωρο... αναρωτιέμαι», είπε σκεπτικός.

«Τι πράγμα;»

«Θα ήταν τόσο καλή ώστε να κάνει το ίδιο και για σένα, νομίζεις; Όποια κι αν ήταν η επιλογή σου;» Ξαφνικά ήταν γεμάτος ένταση, τα μάτια του έψαχναν τα δικά μου.

«Μ-μάλλον», τραύλισα. «Αλλά αυτή είναι ο γονιός, στο κάτω-κάτω. Είναι λιγάκι διαφορετικό».

«Κανένας υπερβολικά τρομακτικός τύπος, τότε λοιπόν», με πείραξε.

Χαμογέλασα πλατιά ως απάντηση. «Τι εννοείς τρομακτικός; Πολλαπλές τρύπες για σκουλαρίκια στο πρόσωπο και εκτεταμένα τατουάζ;»

«Αυτή είναι μια έννοια, υποθέτω».

«Ποια έννοια θα έδινες εσύ;»

Αλλά εκείνος αγνόησε την ερώτησή μου και μου έκανε μια άλλη. «Πιστεύεις ότι εγώ θα μπορούσα να είμαι τρομακτικός;» Σήκωσε το ένα του φρύδι, και το αχνό ίχνος ενός χαμόγελου φώτισε το πρόσωπό του. Σκέφτηκα για μια στιγμή, καθώς αναρωτιόμουν αν η αλήθεια ή ένα ψέμα θα ακουγόταν καλύτερα. Αποφάσισα να πω την αλήθεια. «Χμμμ... νομίζω ότι θα μπορούσες να είσαι, αν το ήθελες».

«Με φοβάσαι τώρα;» το χαμόγελο εξαφανίστηκε, και το θεϊκό του πρόσωπο ξαφνικά σοβάρεψε.

«Όχι». Αλλά απάντησα γρήγορα. Το χαμόγελο γύρισε.

«Λοιπόν, τώρα θα μου πεις εσύ για την οικογένειά σου;» Ρώτησα για να τον αποσπάσω. «Θα πρέπει να είναι πολύ πιο ενδιαφέρουσα ιστορία από τη δικιά μου».

Αμέσως έγινε επιφυλακτικός. «Τι θέλεις να μάθεις;»

«Οι Κάλεν σε υιοθέτησαν;» προσπάθησα να εξακριβώσω.

«Ναι».

Δίστασα για ένα λεπτό. «Τι συνέβη στους γονείς σου;»

«Πέθαναν πριν πολλά χρόνια». Το είπε χωρίς καθόλου συναίσθημα.

«Λυπάμαι», μουρμούρισα.

«Δεν τους θυμάμαι καθαρά, για να πω την αλήθεια. Ο Κάρλαϊλ και η Έσμι είναι οι γονείς μου εδώ και πάρα πολύ καιρό».

«Και τους αγαπάς». Δεν ήταν ερώτηση. Ήταν προφανές από τον τρόπο που μιλούσε γι' αυτούς.

«Ναι». Χαμογέλασε. «Δε θα μπορούσα να φανταστώ καλύτερους ανθρώπους».

«Είσαι πολύ τυχερός».

«Το ξέρω ότι είμαι».

«Και τα αδέρφια σου;»

Έριξε μια γρήγορη ματιά στο ρολόι πάνω στο ταμπλό.

«Ο αδερφός μου και η αδερφή μου, όπως επίσης και ο Τζάσπερ με τη Ρόζαλι, θα συγχυστούν πολύ αν χρειαστεί να περι-

μένουν εμένα μέσα στη βροχή».

«Α, συγγνώμη, μάλλον πρέπει να φύγεις». Δεν ήθελα να βγω από το αυτοκίνητο.

«Κι εσύ πιθανότατα θέλεις το φορτηγάκι σου πίσω, πριν έρθει σπίτι ο Διοικητής Σουάν, για να μη χρειαστεί να του πεις για το συμβάν στη Βιολογία». Μου χαμογέλασε πλατιά.

«Είμαι σίγουρη ότι το έχει μάθει ήδη. Δεν υπάρχουν μυστικά στο Φορκς». Αναστέναξα.

Γέλασε, και δεν υπήρχε τίποτα ειρωνικό στο γέλιο του. «Καλά να περάσετε στην παραλία... ωραίος καιρός για ηλιοθεραπεία». Κοίταξε έξω το προπέτασμα της βροχής.

«Δε θα σε δω αύριο;»

«Όχι. Ο Έμετ κι εγώ θα ξεκινήσουμε νωρίς το σαββατοκύριακο».

«Τι θα κάνετε;» Μπορούσε να το ρωτήσει μια φίλη αυτό, έτσι δεν είναι; Ήλπιζα να μην ήταν πολύ φανερή η απογοήτευση στη φωνή μου.

«Θα πάμε για πεζοπορία στο Άγριο Δάσος του Γκόουτ Ροκς, νότια του Ρέινιερ».

Θυμήθηκα ότι ο Τσάρλι είχε πει ότι οι Κάλεν πήγαιναν για κάμπινγκ τακτικά.

«Α, εντάξει, καλά να περάσετε». Προσπάθησα να φανώ ενθουσιώδης. Παρ' όλα αυτά, δε νομίζω ότι τον ξεγέλασα. Ένα χαμόγελο τριγύριζε στις άκρες των χειλιών του.

«Θα μου κάνεις μια χάρη αυτό το σαββατοκύριακο;» Γύρισε να με κοιτάξει κατευθείαν στο πρόσωπο χρησιμοποιώντας όλη τη δύναμη των φλεγόμενων χρυσαφί ματιών του.

Κούνησα το κεφάλι καταφατικά, ανίκανη να αντιδράσω διαφορετικά.

«Μην το πάρεις στραβά, αλλά φαίνεται ότι είσαι απ' αυτούς τους ανθρώπους που απλώς τραβάνε σαν μαγνήτες τα ατυχήματα. Γι' αυτό... προσπάθησε να μην πέσεις στον ωκεανό ή να μη σε πατήσει κάποιος ή οτιδήποτε τέτοιο τελοσπάντων,

εντάξει;» Χαμογέλασε με το στραβό του χαμόγελο.

Το αίσθημα υποταγής μου έφυγε καθώς μιλούσε. Τον κοίταξα άγρια.

«Θα δω τι μπορώ να κάνω», είπα απότομα καθώς πήδηξα έξω στη βροχή. Έκλεισα την πόρτα χτυπώντας τη με υπερβολική δύναμη πίσω μου.

Εκείνος χαμογελούσε ακόμα, καθώς έφευγε.

6. ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ενώ καθόμουν στο δωμάτιό μου προσπαθώντας να συγκεντρωθώ στην τρίτη πράξη του Μάκβεθ, στην πραγματικότητα προσπαθούσα να ακούσω τον ήχο του αυτοκινήτου μου που θα ερχόταν. Περίμενα ότι ακόμα και με αυτήν τη βροχή που σφυροκοπούσε, θα άκουγα τον βρυχηθμό της μηχανής. Αλλά όταν πήγα να ρίξω μια ματιά έξω τραβώντας την κουρτίνα –ξανά– ήταν ξαφνικά εκεί.

Δεν ανυπομονούσα για την Παρασκευή, και όπως αποδείχθηκε πολύ καλά έκανα. Φυσικά υπήρχαν και τα σχόλια σχετικά με τη λιποθυμία μου. Ειδικά η Τζέσικα έδειχνε να έχει τρομερό ενδιαφέρον γι' αυτή την ιστορία. Ευτυχώς ο Μάικ είχε κρατήσει το στόμα του κλειστό, και κανείς δε φαινόταν να γνώριζε για το ρόλο του Έντουαρντ στην υπόθεση. Είχε πολλές ερωτήσεις για το μεσημεριανό, ωστόσο.

«Τι ήθελε, λοιπόν, ο Έντουαρντ Κάλεν χθες;» ρώτησε η Τζέσικα στην Τριγωνομετρία.

«Δεν ξέρω», απάντησα με ειλικρίνεια. «Δεν μπήκε ποτέ στο κυρίως θέμα».

«Έμοιαζες έξαλλη», προσπάθησε να με ψαρέψει.

«Αλήθεια;» Συνέχισα να έχω ανέκφραστο πρόσωπο.

«Ξέρεις, δεν τον έχω ξαναδεί ποτέ να κάθεται με κανέναν άλλο εκτός από την οικογένειά του. Ήταν πολύ παράξενο αυτό».

«Παράξενο», συμφώνησα. Εκείνη έμοιαζε ενοχλημένη τίναξε τις σκούρες της μπούκλες ανυπόμονα –μάλλον περίμενε να μάθει κάτι που θα ήταν ενδιαφέρουσα ιστορία για να την κυκλοφορήσει.

Το χειρότερο σχετικά με την Παρασκευή ήταν ότι, παρόλο που ήξερα ότι δε θα ερχόταν, συνέχιζα να ελπίζω. Όταν μπήκα στην τραπεζαρία μαζί με την Τζέσικα και τον Μάικ, δεν μπόρεσα να μην κοιτάξω στο τραπέζι του, όπου η Ρόζαλι, η Άλις κι ο Τζάσπερ κάθονταν συζητώντας με τα κεφάλια τους κοντά το ένα στο άλλο. Και δεν μπορούσα να εμποδίσω τη μελαγχολία που με περιέβαλλε, καθώς συνειδητοποίησα ότι δεν ήξερα πόσο καιρό θα έπρεπε να περιμένω μέχρι να τον ξαναδώ.

Στο συνηθισμένο μου τραπέζι, όλοι μιλούσαν για τα σχέδιά μας για την επόμενη μέρα. Ο Μάικ είχε ζωντανέψει ξανά, εναποθέτοντας την πίστη του στον τοπικό μετεωρολόγο που υποσχόταν ήλιο για αύριο. Έπρεπε να το δω πριν το πιστέψω. Αλλά έκανε περισσότερη ζέστη σήμερα –σχεδόν δεκαπέντε βαθμούς. Ίσως η εκδρομή να μην ήταν εντελώς άθλια.

Έπεσαν στην αντίληψή μου ορισμένα εχθρικά βλέμματα από τη Λόρεν στη διάρκεια του φαγητού, το λόγο για τα οποία δεν κατάλαβα μέχρι και που βγήκαμε έξω απ' την αίθουσα περπατώντας όλοι μαζί. Ήμουν ακριβώς από πίσω της, σε απόσταση λιγότερη από μισό μέτρο από τα λεία, ασημόχρυσα μαλλιά της, κι εκείνη προφανώς δεν το είχε συνειδητοποιήσει.

«... δεν καταλαβαίνω γιατί η Μπέλλα» –είπε το όνομά μου σαρκαστικά– «δεν κάθεται μόνιμα με τους Κάλεν πλέον», την άκουσα να μουρμουρίζει στον Μάικ. Δεν είχα προσέξει ποτέ πόσο δυσάρεστη, ένρινη φωνή είχε, και με εξέπληξε η

κακία που έκρυβε. Στην πραγματικότητα δεν την ήξερα καθόλου καλά, οπωσδήποτε όχι τόσο καλά ώστε να με αντιπαθεί –ή τουλάχιστον έτσι νόμιζα.

«Είναι δική μου φίλη –κάθεται μαζί μας», ψιθύρισε ο Μάικ πιστά, αλλά και κάπως κτητικά. Σταμάτησα για να αφήσω την Τζες και την Άντζελα να με περάσουν. Δεν ήθελα να ακούσω άλλα.

Εκείνο το βράδυ την ώρα του φαγητού, ο Τσάρλι έδειξε μεγάλο ενθουσιασμό για την εκδρομή μου στο Λα Πους το πρωί. Νομίζω ότι ένιωθε ένοχος που με άφηνε μόνη τα σαββατοκύριακα στο σπίτι, αλλά είχε περάσει υπερβολικά πολλά χρόνια καλλιεργώντας τις συνήθειές του, ώστε να τις εγκαταλείψει τώρα. Φυσικά, ήξερε τα ονόματα όλων των παιδιών που θα πήγαιναν στην εκδρομή, όπως επίσης πιθανότατα και των γονιών τους και των παππούδων τους. Έδειχνε να εγκρίνει. Αναρωτήθηκα αν θα ενέκρινε το σχέδιό μου να πάω στο Σιάτλ με τον Έντουαρντ Κάλεν. Όχι ότι θα του το έλεγα.

«Μπαμπά, ξέρεις ένα μέρος που λέγεται Γκόουτ Ροκς ή κάπως έτσι; Νομίζω ότι είναι στα νότια του Όρους Ρέινιερ», ρώτησα χωρίς να το έχω προμελετήσει.

«Ναι –γιατί;»

Σήκωσα τους ώμους. «Κάτι παιδιά έλεγαν ότι θα πάνε για κάμπινγκ εκεί».

«Δεν είναι και πολύ καλό μέρος για κάμπινγκ». Έμοιαζε έκπληκτος. «Πάρα πολλές αρκούδες. Οι περισσότεροι πηγαίνουν εκεί την κυνηγετική περίοδο».

«Α», ψιθύρισα. «Μπορεί να μην κατάλαβα καλά το όνομα».

Σκόπευα να κοιμηθώ κι άλλο, αλλά μια ασυνήθιστη λάμψη με ξύπνησε. Άνοιξα τα μάτια μου για να δω ένα καθαρό κίτρινο φως να μπαίνει μέσα απ' το παράθυρό μου. Δεν μπορούσα να το πιστέψω. Πήγα βιαστικά στο παράθυρο για να

σιγουρευτώ, και πράγματι ήταν ο ήλιος. Δεν ήταν στη σωστή θέση στον ουρανό, πολύ χαμηλά, και δε φαινόταν να είναι όσο κοντά θα έπρεπε, αλλά ήταν οπωσδήποτε ο ήλιος. Σύννεφα πλαισιώναν τον ορίζοντα, αλλά ένα μεγάλο κομμάτι γαλάζιου ήταν ορατό στη μέση. Κάθισα στο παράθυρο όσο περισσότερο γινόταν, καθώς φοβόμουν ότι αν έφευγα το γαλάζιο θα εξαφανιζόταν πάλι.

Το κατάστημα ενδυμάτων των Νιούτον βρισκόταν στα βόρεια της πόλης. Είχα δει το κατάστημα, αλλά δεν είχα σταματήσει ποτέ εκεί –καθώς δε χρειαζόμουν πράγματα που απαιτούνται για εξωτερικές δραστηριότητες, για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα. Στο πάρκινγκ αναγνώρισα το Σεμπέρμπαν του Μάικ και το Σέντρα του Τάιλερ. Καθώς πάρκαρα δίπλα στα δικά τους αυτοκίνητα, έβλεπα την ομήγυρη που περίμενε όρθια μπροστά από το Σεμπέρμπαν. Ο Έρικ ήταν εκεί, μαζί με δύο άλλα αγόρια που είχα μαζί τους μάθημα – ήμουν σχεδόν σίγουρη ότι τα ονόματά τους ήταν Μπεν και Κόνερ. Η Τζες ήταν εκεί, ανάμεσα στην Άντζελα και τη Λόρεν. Τρία ακόμα κορίτσια στέκονταν εκεί μαζί τους, συμπεριλαμβανομένου κι ενός που θυμάμαι ότι έπεσα πάνω της στη Γυμναστική την Παρασκευή. Εκείνη η κοπέλα μου έριξε ένα απαίσιο βλέμμα, την ώρα που έβγαινα απ' το φορτηγάκι μου, και ψιθύρισε κάτι στη Λόρεν. Η Λόρεν τίναξε πίσω τα μεταξένια ανοιχτά κίτρινα μαλλιά της και με κοίταξε υποτιμητικά.

Θα ήταν λοιπόν μια από εκείνες τις μέρες.

Τουλάχιστον ο Μάικ χάρηκε που με είδε.

«Ήρθες!» φώναξε, κατευχαριστημένος. «Και σου το 'πα ότι θα ήταν ηλιόλουστη μέρα σήμερα, δε σου το 'πα ;»

«Σου είχα πει ότι θα ερχόμουν», του υπενθύμισα.

«Περιμένουμε μόνο τον Λι και τη Σαμάνθα... εκτός κι αν έχεις καλέσει εσύ κανέναν», πρόσθεσε ο Μάικ.

«Όχι», είπα ένα μικρό ψέμα ελπίζοντας να μην το καταλάβαινε. Αλλά ευχόμενη ταυτοχρόνως να συμβεί ένα θαύμα, και

να εμφανιστεί ο Έντουαρντ.

Ο Μάικ έδειξε ικανοποιημένος.

«Θα έρθεις με το δικό μου αμάξι; Αλλιώς πρέπει να πας με το βαν της μαμάς του Λι».

«Εντάξει».

Χαμογέλασε ευτυχισμένος. Ήταν εύκολο να δώσεις στον Μάικ χαρά.

«Μπορείς να καθίσεις μπροστά, δίπλα μου», υποσχέθηκε. Εγώ έκρυψα τον εκνευρισμό μου. Δεν ήταν εξίσου εύκολο να δώσεις χαρά και στον Μάικ και στην Τζέσικα ταυτοχρόνως. Έβλεπα την Τζέσικα να μας αγριοκοιτάζει τώρα.

Οι αριθμοί βγήκαν προς όφελός μου, όμως. Ο Λι έφερε δύο επιπλέον άτομα, κι έτσι ξαφνικά κάθε θέση ήταν απαραίτητη. Κατάφερα να στριμώξω την Τζες ανάμεσα στον Μάικ και σ' εμένα στην μπροστινή θέση του Σεμπέρμπαν. Ο Μάικ θα μπορούσε να είναι λιγάκι πιο ευγενικός, αλλά τουλάχιστον η Τζες έδειχνε ικανοποιημένη.

Από το Φορκς ως το Λα Πους ήταν μόνο είκοσι τέσσερα χιλιόμετρα, με υπέροχα, πυκνά πράσινα δάση, που πλαισίωναν το δρόμο στο μεγαλύτερο μέρος της διαδρομής, και τον πλατύ ποταμό Κουιλαγιούτ, που δυο φορές φάνηκε να καμπυλώνει σαν φίδι από κάτω. Χαιρόμουν που καθόμουν δίπλα στο παράθυρο. Είχαμε κατεβάσει τα παράθυρα –το Σεμπέρμπαν ήταν κάπως κλειστοφοβικό με εννέα άτομα μέσα– και προσπαθούσα ν' απορροφήσω όσο το δυνατόν περισσότερο φως.

Είχα πάει στις παραλίες γύρω απ' το Λα Πους πολλές φορές τα καλοκαίρια που έμενα στο Φορκς με τον Τσάρλι, έτσι το μακρύ πέταλο της Πρώτης Παραλίας μου ήταν γνωστό. Ήταν ακόμα εντυπωσιακό. Το νερό ήταν σκούρο γκριζο, ακόμα και στο φως του ήλιου, σκεπασμένο με λευκούς αφρούς και κύματα που έφταναν ως την γκριζα, βραχώδη ακτή. Νησιά αναδύονταν μέσα από τα νερά με χρώμα ατσαλιού, του κόλπου. Οι απόκρημνες βουνοπλαγιές υψώνονταν σε ανώμαλες κορυφές,

στεφανωμένες με δωρικά έλατα που δέσποζαν εκεί πάνω. Η παραλία είχε μόνο ένα λεπτό όριο πραγματικής άμμου στην άκρη του νερού, πέρα απ' το οποίο εκτεινόταν γεμάτη εκατομμύρια μεγάλες λείες πέτρες, που έδειχναν ομοιόμορφα γκριζες από μακριά, αλλά από κοντά είχαν κάθε δυνατή απόχρωση που θα μπορούσε να έχει μια πέτρα: καστανοκόκκινο, πράσινο της θάλασσας, ανοιχτό πορφυρό, γκριζογάλανο, μουντό χρυσαφί. Στη γραμμή της παλίρροιας υπήρχαν διάσπαρτοι τεράστιοι κορμοί που ξεβράστηκαν απ' τη θάλασσα, ξασπρισμένοι σαν κόκαλα από την αλμύρα των κυμάτων, μερικοί σε σωρούς στην άκρη των ορίων του δάσους, άλλοι μοναχικοί, σε σημεία που να μην μπορούν να τους αγγίξουν τα κύματα.

Ένας αναζωογονητικός αέρας ερχόταν από τη θάλασσα, δροσερός και αλμυρός. Πελεκάνοι επέπλεαν πάνω στα κύματα, ενώ γλάροι κι ένας μοναχικός αετός έκαναν γύρους από πάνω τους. Τα σύννεφα ακόμα κύκλωναν τον ουρανό, απειλώντας να εισβάλουν οποιαδήποτε στιγμή, αλλά προς το παρόν, ο ήλιος έλαμπε γενναία μέσα στο φωτοστέφανο που σχημάτιζε γύρω του ο γαλανός ουρανός.

Πήραμε το δρόμο προς την παραλία, με τον Μάικ να μας οδηγεί σ' ένα δαχτυλίδι από ξύλα που είχαν ξεβραστεί απ' τη θάλασσα και προφανώς είχαν ξαναχρησιμοποιηθεί για πάρτι σαν και το δικό μας. Υπήρχε ήδη ένας κύκλος φωτιάς γεμάτος με μαύρες στάχτες. Ο Έρικ και το αγόρι που νόμιζα ότι τον έλεγαν Μπεν μάζεψαν σπασμένα κλαδιά από τους σωρούς που ήταν πιο στεγνοί, στις παρυφές του δάσους, και γρήγορα φτιάχτηκε μια κατασκευή σαν ινδιάνικη σκηνή πάνω απ' τα παλιά κάρβουνα.

«Έχεις δει ποτέ φωτιά από ξεβρασμένα ξύλα;» με ρώτησε ο Μάικ. Καθόμουν πάνω σε ένα παγκάκι φτιαγμένο από εκείνα τα ξασπρισμένα ξύλινα απομεινάρια· τα υπόλοιπα κορίτσια είχαν φτιάξει πηγαδάκια, κουτσομπολεύοντας με ενθουσιασμό, στα δεξιά και στ' αριστερά μου. Ο Μάικ γονάτισε δίπλα

στη φωτιά ανάβοντας ένα από τα μικρότερα ξυλαράκια με έναν αναπτήρα.

«Όχι», είπα, καθώς εκείνος έβαζε προσεχτικά το κλαράκι που είχε λαμπαδιάσει ν' ακουμπά πάνω στην ινδιάνικη σκηνή.

«Τότε θα σου αρέσει –πρόσεξε τα χρώματα». Άναψε κι άλλο ένα κλαράκι και το έβαλε δίπλα απ' το πρώτο. Οι φλόγες άρχισαν να γλύφουν γρήγορα το ξερό ξύλο.

«Είναι μπλε», είπα έκπληκτη.

«Φταίει το αλάτι. Όμορφο, δεν είναι;» Άναψε άλλο ένα κομμάτι, το τοποθέτησε εκεί που η φωτιά δεν είχε πιάσει ακόμα και μετά ήρθε και κάθισε δίπλα μου. Ευτυχώς, η Τζες ήταν από την άλλη του μεριά. Γύρισε προς αυτόν και διεκδίκησε την προσοχή του. Παρακολούθησα τις μπλε και πράσινες φλόγες να τριζοβολούν, καθώς ανέβαιναν προς τον ουρανό.

Μετά από μισή ώρα κουβεντολόι, μερικά από τα αγόρια ήθελαν να πάνε στις κοντινές παλιρροιακές λιμνούλες. Ήταν δίλημμα. Από τη μια μεριά, μου άρεσαν πολύ οι λιμνούλες αυτές. Με συνάρπαζαν από τότε που ήμουν παιδί· ήταν από τα λίγα πράγματα που ανυπομονούσα να δω όταν ερχόμουν στο Φορκς. Από την άλλη μεριά, είχα πέσει πολλές φορές μέσα. Δεν τρέχει τίποτα όταν είσαι εφτά και μαζί με τον μπαμπά σου. Θυμήθηκα τη χάρη που μου είχε ζητήσει ο Έντουαρντ –να μην πέσω στον ωκεανό.

Η Λόρεν ήταν το άτομο που πήρε την απόφαση για μένα. Δεν ήθελε να πάει στις λίμνες και οπωσδήποτε δε φορούσε τα κατάλληλα παπούτσια για κάτι τέτοιο. Τα περισσότερα από τα υπόλοιπα κορίτσια, εκτός από την Άντζελα και τη Τζέσικα, αποφάσισαν επίσης να μείνουν στην παραλία. Περίμενα, μέχρι που ο Τάιλερ κι ο Έρικ υποσχέθηκαν να μείνουν μαζί τους, πριν σηκωθώ για να μπω κι εγώ στην ομάδα αυτών που ήταν υπέρ της πεζοπορίας στις λίμνες. Ο Μάικ μου έριξε ένα τεράστιο χαμόγελο, όταν είδε ότι θα πήγαινα κι εγώ.

Η διαδρομή δεν ήταν πολύ μεγάλη, αν και δε μου άρεσε κα-

θόλου που δεν έβλεπα τον ουρανό μέσα στο δάσος. Το πράσινο φως του δάσους δεν ταίριαζε καθόλου με το εφηβικό γέλιο, καθώς ήταν υπερβολικά ζοφερό και δυσοίωνα για να βρίσκεται σε αρμονία με τα ξένοιαστα πειράγματα γύρω μου. Έπρεπε να προσέχω κάθε μου βήμα πάρα πολύ, αποφεύγοντας τις ρίζες κάτω στο έδαφος και τα κλαδιά από πάνω, και γρήγορα έμεινα πίσω απ' τους υπόλοιπους. Τελικά βγήκα από τα σμαραγδένια όρια του δάσους και βρήκα ξανά τη βραχώδη ακτή. Η στάθμη της θάλασσας ήταν ακόμα χαμηλή, κι ένα παλιρροιακό ποτάμι κυλούσε δίπλα μας, στο δρόμο του προς τη θάλασσα. Στις χαλικόστρωτες όχθες του, ρηχές λίμνες, που δεν αποστραγγίζονταν εντελώς ποτέ, έσφυζαν από ζωή.

Ήμουν πολύ προσεχτική ώστε να μη γείρω υπερβολικά πάνω απ' τους μικρούς θαλάσσιους νερόλακκους. Οι άλλοι ήταν άφοβοι, πηδώντας πάνω απ' τους βράχους, κουρνιάζοντας επικίνδυνα στις άκρες. Βρήκα ένα βράχο που έδειχνε πολύ στέρεος, στην άκρη μιας από τις μεγαλύτερες λίμνες, και κάθισα εκεί προσεχτικά, μαγεμένη από το φυσικό ενυδρείο που βρισκόταν εκεί κάτω. Τα μπουκέτα των λαμπερών θαλάσσιων ανεμώνων κυμάτιζαν ασταμάτητα μέσα στο αόρατο ρεύμα, σπειροειδή κοχύλια έτρεχαν γύρω-γύρω στις άκρες, κρύβοντας τα καβούρια που ήταν μέσα τους, αστερίες έμεναν εντελώς ακίνητοι, κολλημένοι στα βράχια και ο ένας πάνω στον άλλο, ενώ ένα μικρό μαύρο χέλι με λευκές ρίγες ελισσόταν μέσα από τα λαμπερά πράσινα φύκια, περιμένοντας τη θάλασσα να επιστρέψει. Ήμουν εντελώς απορροφημένη, εκτός από ένα μικρό μέρος του μυαλού μου, που αναρωτιόταν τι θα έκανε τώρα ο Έντουαρντ και προσπαθούσε να φανταστεί τι θα έλεγε αν ήταν εδώ τώρα μαζί μου.

Τελικά τα αγόρια πείνασαν, κι εγώ σηκώθηκα όρθια μουδιασμένη για να γυρίσω πίσω μαζί τους. Προσπάθησα να ακολουθήσω το ρυθμό τους καλύτερα αυτή τη φορά μέσα απ' το δάσος, έτσι, όπως ήταν φυσικό, έπεσα μερικές φορές. Οι πα-

λάμες μου γδάρθηκαν ελαφρώς, και τα γόνατα στο τζιν μου απέκτησαν πράσινους λεκέδες, αλλά θα μπορούσε να είναι και χειρότερα.

Όταν επιστρέψαμε στην Πρώτη Παραλία, η ομάδα που είχαμε αφήσει εκεί είχε πολλαπλασιαστεί. Καθώς πλησιάζαμε, βλέπαμε τα λαμπερά, ίσια μαύρα μαλλιά και το χάλκινο δέρμα των νεοφερμένων, εφήβων από τον καταυλισμό που είχαν έρθει για να κάνουν παρέα μαζί μας.

Ήδη μοίραζαν φαγητό σε όλους, και τα αγόρια έσπευσαν να διεκδικήσουν το μερίδιό τους, ενώ ο Έρικ έκανε τις συστάσεις την ώρα που καθένας μας έμπαινε μέσα στον κύκλο της φωτιάς. Η Άντζελα κι εγώ φτάσαμε τελευταίες, και καθώς ο Έρικ έλεγε τα ονόματά μας, παρατήρησα ένα μικρότερο αγόρι καθισμένο κοντά στη φωτιά να σηκώνει το κεφάλι του για να με κοιτάξει με ενδιαφέρον. Κάθισα δίπλα στην Άντζελα, κι ο Μάικ μας έφερε σάντουιτς και μια ποικιλία από αναψυκτικά για να διαλέξουμε, ενώ ένα αγόρι, που έμοιαζε το μεγαλύτερο από τους επισκέπτες μας, είπε ξερά τα ονόματα των άλλων επτά που ήταν μαζί του. Το μόνο που συγκράτησα ήταν ότι ένα από τα κορίτσια λεγόταν Τζέσικα, και το αγόρι που με είχε προσέξει λεγόταν Τζέικομπ.

Ένωθα χαλαρή που καθόμουν δίπλα στην Άντζελα· το να είσαι μαζί της σε έκανε να νιώθεις γαλήνη –δεν είχε την ανάγκη να γεμίσει κάθε σιωπή με φλυαρίες. Με άφησε ελεύθερη να σκεφτώ χωρίς να με ενοχλεί, ενώ τρώγαμε. Κι εγώ σκεφτόμουν πόσο αποσπασματικά περνούσε ο χρόνος στο Φορκς, κυλώντας μέσα σε μια θολή ατμόσφαιρα μερικές φορές, με ορισμένες εικόνες να ξεχωρίζουν πιο καθαρά από κάποιες άλλες. Και μετά, κάποιες άλλες φορές, κάθε δευτερόλεπτο είχε σημασία, χαρασσόταν στο μυαλό μου. Ήξερα ακριβώς τι ήταν αυτό που έκανε τη διαφορά, και αυτό με ενοχλούσε.

Κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού, τα σύννεφα άρχισαν να προχωράνε, γλιστρώντας ύπουλα μέσα στο γαλανό ου-

ρανό, χιμώντας μπροστά από τον ήλιο στιγμιαία, ρίχνοντας μεγάλες σκιές πάνω από την παραλία και μαυρίζοντας τα κύματα. Μόλις τελείωσαν το φαγητό, όλοι άρχισαν να σκορπίζονται δυο-δυο ή τρεις-τρεις. Κάποιοι περπατούσαν ως την άκρη των κυμάτων, προσπαθώντας να αποφύγουν τους βράχους πάνω στη σκασμένη επιφάνεια. Άλλοι μάζευαν άτομα για μια δεύτερη εξερεύνηση στις παλιρροιακές λίμνες. Ο Μάικ –με την Τζέσικα να έχει γίνει η σκιά του– κατευθύνθηκε προς το μοναδικό μαγαζί στο χωριό. Μερικά από τα παιδιά της περιοχής πήγαν μαζί τους· άλλοι πήγαν για πεζοπορία στις λίμνες. Μέχρι να σκορπίσουν όλοι εδώ κι εκεί, εγώ καθόμουν μόνη μου πάνω στο κούτσουρό μου, με τη Λόρεν και τον Τάιλερ να είναι απασχολημένοι με το σι-ντι πλέρνι που είχε σκεφτεί κάποιος να φέρει μαζί του, ενώ τρεις έφηβοι από τον καταυλισμό κούρνιασαν γύρω απ' τον κύκλο, συμπεριλαμβανομένου και του αγοριού που τον έλεγαν Τζέικομπ και του μεγαλύτερου αγοριού που ήταν ο αντιπρόσωπός όλων τους.

Μερικά λεπτά αφού έφυγε η Άντζελα μαζί με όσους θα πήγαιναν στις λίμνες, ο Τζέικομπ ήρθε με νωχελικά βήματα να κάτσει δίπλα μου. Έμοιαζε δεκατεσσάρων, ίσως δεκαπέντε χρονών, και είχε μακριά, στιλπνά μαύρα μαλλιά, πιασμένα πίσω με ένα λαστιχάκι στο ύψος του σβέρκου του. Το δέρμα του ήταν όμορφο, μεταξένιο και καστανοκόκκινο· τα μάτια του ήταν σκούρα, χωμένα βαθιά πάνω από τις επίπεδες επιφάνειες των ζυγωματικών του. Είχε ακόμα μια υποψία μόνο του παιδικού στρογγυλέματος στο πιγούνι του. Σε γενικές γραμμές, πολύ όμορφο πρόσωπο. Ωστόσο, η θετική μου άποψη για την εμφάνισή του κηλιδώθηκε από τα πρώτα λόγια που βγήκαν απ' το στόμα του.

«Είσαι η Ιζαμπέλλα Σουάν, έτσι δεν είναι;»

Ήταν σαν την πρώτη μέρα στο σχολείο πάλι απ' την αρχή.

«Μπέλλα», είπα αναστενάζοντας.

«Είμαι ο Τζέικομπ Μπλακ». Μου έτεινε το χέρι του σε

μια φιλική χειρονομία. «Αγόρασες το φορτηγάκι του μπαμπά μου».

«Α», είπα ανακουφισμένη κάνοντας χειραψία με το λείο χέρι του. «Εσύ είσαι ο γιος του Μπίλι. Μάλλον θα έπρεπε να σε θυμάμαι».

«Όχι, είμαι ο μικρότερος της οικογένειας –μάλλον θυμάσαι τις μεγάλες μου αδερφές».

«Τη Ρεμπέκα και τη Ρέιτσελ», θυμήθηκα ξαφνικά. Ο Τσάρλι κι ο Μπίλι μας άφηναν συχνά μαζί στη διάρκεια των επισκέψεών μου, για να μας κρατούν απασχολημένες όσο αυτοί ψάρευαν. Ήμασταν όλες υπερβολικά συννεσταλμένες για να κάνουμε πρόοδο στο να γίνουμε φίλες. Φυσικά, εγώ είχα κάνει αρκετές υστερίες για να δώσω τέλος σε εκείνες τις εκδρομές για ψάρεμα, και το κατάφερα όταν έκλεισα τα έντεκα.

«Είναι εδώ;» Παρατήρησα τις κοπέλες στην άκρη του ωκεανού, αναρωτώμενη αν θα τις αναγνώριζα τώρα.

«Όχι», είπε ο Τζέικομπ κουνώντας το κεφάλι του. «Η Ρέιτσελ πήρε υποτροφία για την πολιτεία της Ουάσινγκτον, κι η Ρεμπέκα παντρεύτηκε ένα σέρφερ από τη Σαμόα –τώρα ζει στη Χαβάη».

«Παντρεύτηκε. Ουάου!» Είχα μείνει εμβρόντητη. Οι δίδυμες ήταν μόλις κάτι παραπάνω από ένα χρόνο μεγαλύτερες από μένα.

«Λοιπόν, πώς σου φαίνεται το φορτηγάκι;» ρώτησε εκείνος.

«Μου αρέσει πολύ. Δουλεύει μια χαρά».

«Ναι, αλλά είναι πολύ αργό», είπε γελώντας. «Ένωσα τόση ανακούφιση που το πήρε ο Τσάρλι. Ο μπαμπάς μου δε με άφηνε να φτιάξω άλλο αυτοκίνητο όσο καιρό είχαμε μια χαρά όχημα έξω απ' το σπίτι».

«Δεν είναι και τόσο αργό», διαφώνησα εγώ.

«Έχεις δοκιμάσει να το πας πάνω από ενενήντα;»

«Όχι», παραδέχτηκα.

«Ωραία. Να μην το δοκιμάσεις». Χαμογέλασε πλατιά. Δεν μπορούσα παρά να χαμογελάσω κι εγώ. «Τα πάει μια χαρά στις συγκρούσεις», είπα για να υπερασπίσω το αυτοκίνητό μου.

«Νομίζω ότι ούτε τανκς δε θα μπορούσε να χαλάσει αυτό το παλιότερας», συμφώνησε γελώντας ξανά.

«Ωστε φτιάχνεις αμάξια;» ρώτησα εντυπωσιασμένη.

«Όταν έχω ελεύθερο χρόνο και εξαρτήματα. Δε φαντάζομαι να τυχαίνει να ξέρεις πού θα μπορούσα να βρω έναν κεντρικό κύλινδρο για ένα Φόλκσβαγκεν Ράμπιτ του '86;» πρόσθεσε αστεεινόμενος. Είχε μια ευχάριστη, βραχνή φωνή.

«Λυπάμαι» είπα γελώντας «δεν έχω πετύχει κανέναν πρόσφατα, αλλά θα έχω το νου μου». Λες και ήξερα τι ήταν αυτό. Ήταν πολύ εύκολο να μιλάς μαζί του.

Μου χάρισε ένα λαμπερό χαμόγελο κοιτάζοντάς με με εκτίμηση, με έναν τρόπο που μάθαινα σιγά-σιγά να αναγνωρίζω. Δεν ήμουν η μόνη που το παρατήρησε.

«Ξέρεις την Μπέλλα, Τζέικομπ;» ρώτησε η Λόρεν –με ύφος που μου φάνηκε θρασύ– από την άλλη μεριά της φωτιάς.

«Κατά κάποιον τρόπο γνωρίζομαστε από τότε που γεννήθηκα», είπε χαμογελώντας προς εμένα.

«Τι καλά». Δεν ακούστηκε σαν να πίστευε στ' αλήθεια ότι αυτό ήταν καλό, και τα χλωμά, καχύποπτα μάτια της συνοφρυώθηκαν.

«Μπέλλα» φώναξε ξανά, παρατηρώντας το πρόσωπό μου προσεχτικά, «έλεγα μόλις στον Τάιλερ ότι είναι κρίμα που δεν μπόρεσε να έρθει σήμερα κανένας από τους Κάλεν. Κανείς δε σκέφτηκε να τους προσκαλέσει;» Η έκφραση ενδιαφέροντος που είχε πάρει δεν έπειθε καθόλου.

«Εννοείς την οικογένεια του γιατρού Κάρλαϊλ Κάλεν;» ρώτησε το ψηλό, μεγαλύτερο αγόρι, πριν προλάβω να απαντήσω, πράγμα που εκνεύρισε τη Λόρεν ιδιαίτερα. Έμοιαζε

περισσότερο με άντρας παρά με αγόρι, κι η φωνή του ήταν βαθιά.

«Ναι, τους ξέρεις;» ρώτησε εκείνη συγκαταβατικά, γυρνώντας η μισή προς αυτόν.

«Οι Κάλεν δεν έρχονται εδώ», είπε με ύφος που έδινε τέλος στη συζήτηση, αγνοώντας την ερώτησή της.

Ο Τάιλερ, προσπαθώντας να ξανακερδίσει την προσοχή της, ρώτησε τη γνώμη της Λόρεν για ένα σι-ντι που κρατούσε. Η προσοχή της αποσπάστηκε.

Κάρφωσα το βλέμμα μου στο αγόρι με τη βαθιά φωνή, έκπληκτη, αλλά εκείνος κοιτούσε απ' την άλλη μεριά, προς το σκοτεινό δάσος πίσω μας. Είχε πει ότι οι Κάλεν δεν έρχονταν εδώ, αλλά το ύφος του υπονοούσε κάτι περισσότερο –ότι δεν τους επιτρεπόταν να έρθουν– ότι τους ήταν απαγορευμένο. Το ύφος του μου άφησε μια παράξενη εντύπωση, και προσπάθησα να την αγνοήσω χωρίς επιτυχία.

Ο Τζέικομπ διέκοψε τους συλλογισμούς μου. «Λοιπόν, δε σε έχει τρελάνει ακόμα το Φορκς;»

«Θα έλεγα ότι και λίγα λες», είπα με μια γκριμάτσα. Χαμογέλασε πλατιά με κατανόηση.

Σκεφτόμουν ακόμα το σύντομο σχόλιο για τους Κάλεν, και ξαφνικά μου ήρθε μια έμπνευση. Ήταν ένα ανόητο σχέδιο, αλλά δεν είχα καμιά καλύτερη ιδέα. Ήλπιζα ότι αυτός ο νεαρός, ο Τζέικομπ, δεν είχε ακόμα εμπειρία με τα κορίτσια, έτσι ώστε να μην καταλάβει ότι οι αναμφισβήτητα αξιοθρήνητες προσπάθειές μου να τον φλερτάρω ήταν στα ψέματα.

«Θέλεις να πάμε μια βόλτα στην παραλία;» ρώτησα προσπαθώντας να μιμηθώ εκείνο τον τρόπο που είχε ο Έντουαρντ να σε κοιτάζει κάτω απ' τις βλεφαρίδες του. Εγώ δεν μπορούσα να πετύχω ούτε κατά διάνοια το ίδιο αποτέλεσμα, ήμουν βέβαιη, αλλά ο Τζέικομπ πετάχτηκε όρθιος με αρκετή προθυμία.

Καθώς περπατούσαμε προς τα βόρεια, διασχίζοντας την

έκταση με τις πέτρες των διάφορων αποχρώσεων, κατευθυνόμενοι προς το τείχος από ξεβρασμένα κούτσουρα, τα σύννεφα πύκνωσαν, τελικά, στον ουρανό, κάνοντας τη θάλασσα πιο μαύρη και τη θερμοκρασία να πέσει. Έχωσα τα χέρια μου βαθιά μέσα στις τσέπες του μπουφάν μου.

«Πόσο είσαι, λοιπόν, δεκαέξι;» ρώτησα, προσπαθώντας να μη δείχνω τελείως βλαμμένη, καθώς πετάριζα τα βλέφαρά μου, όπως είχα δει να κάνουν στην τηλεόραση.

«Μόλις έκλεισα τα δεκαπέντε», ομολόγησε, κολακευμένος.

«Σοβαρά;» Το πρόσωπό μου γέμισε προσποιητή έκπληξη.

«Σε πέρασα για μεγαλύτερο».

«Είμαι ψηλός για την ηλικία μου», εξήγησε.

«Ανεβαίνεις συχνά στο Φορκς;» ρώτησα προσποιούμενη πως ήλπιζα να ακούσω ένα ναι. Ακουγόμουν σαν ηλίθια ακόμα και στα δικά μου αυτιά. Φοβόμουν ότι θα γυρνούσε αηδιασμένος και θα με κατηγορούσε ότι τον δούλευα, αλλά εκείνος έδειχνε ακόμα κολακευμένος.

«Όχι και πολύ», παραδέχτηκε με ένα συνοφρύωμα. «Αλλά όταν τελειώσω το αμάξι μου, θα έρχομαι όσο συχνά θέλω –αφού βγάλω δίπλωμα», διόρθωσε.

«Ποιο ήταν εκείνο το άλλο αγόρι που του μιλούσε η Λόρεν; Έδειχνε λιγάκι μεγάλος για να κάνει παρέα μαζί μας». Επίτηδες συμπεριέλαβα και τον εαυτό μου στην ομάδα των μικρών, προσπαθώντας να δείξω ξεκάθαρα ότι προτιμούσα τον Τζέικομπ.

«Είναι ο Σαμ –είναι δεκαεννιά», με πληροφόρησε.

«Τι ήταν αυτά που έλεγε για την οικογένεια του γιατρού;» ρώτησα αθώα.

«Τους Κάλεν; Α, δεν επιτρέπεται να έρχονται στον καταυλισμό». Κοίταξε απ' την άλλη, πέρα μακριά προς το νησί Τζέιμς, καθώς επιβεβαίωνε αυτό που μου φάνηκε ότι άκουσα στη φωνή του Σαμ.

«Γιατί όχι;»

Κοίταξε πάλι προς εμένα δαγκώνοντας τα χείλη του. «Ουπς. Υποτίθεται ότι δεν πρέπει να λέω τίποτα γι' αυτό το θέμα».

«Α, δε θα το πω σε κανέναν, απλώς είμαι περιέργη». Προσπάθησα να κάνω το χαμόγελό μου σαγηνευτικό, αναρωτώμενη αν το παράκανα.

Μου χαμογέλασε κι αυτός, όμως, δείχνοντας γοητευμένος. Μετά σήκωσε το ένα του φρύδι, και η φωνή του έγινε ακόμα πιο βραχνή απ' ό,τι πριν.

«Σου αρέσουν οι τρομακτικές ιστορίες;» ρώτησε.

«Τις λατρεύω», είπα ενθουσιασμένη κάνοντας μια προσπάθεια να δώσω στη φωνή μου συναισθηματική ένταση.

Ο Τζέικομπ περπάτησε αργά ως έναν κοντινό κορμό, οι ρίζες του οποίου εξείχαν σαν τα αδυνατισμένα πόδια μιας τεράστιας, χλωμής αράχνης. Ακούμπησε ελαφρά πάνω σε μια από τις στραβές ρίζες, ενώ εγώ κάθισα από κάτω, πάνω στον κορμό του δέντρου. Κοίταξε κάτω τους βράχους με ένα χαμόγελο να πλανιέται στις άκρες των πλατιών χειλιών του. Κατάλαβα ότι θα προσπαθούσε να κάνει την ιστορία να αξίζει τον κόπο. Επικεντρώθηκα στο να διώξω το ζωτικό ενδιαφέρον που υπήρχε στα μάτια μου.

«Ξέρεις καμιά από τις παλιές μας ιστορίες, από πού ήρθαμε –οι Κουιλαγιούτ, θέλω να πω;» άρχισε.

«Να σου πω την αλήθεια, όχι», παραδέχτηκα.

«Να, υπάρχουν πολλοί θρύλοι, μερικοί απ' τους οποίους ξεκινάνε από την εποχή του Κατακλυσμού –υποτίθεται ότι οι αρχαίοι Κουιλαγιούτ έδεσαν τα κανό τους στις κορυφές των πιο ψηλών δέντρων του βουνού για να επιζήσουν, όπως ο Νώε και η κιβωτός του». Χαμογέλασε για να μου δείξει πόσο λίγη βάση έδινε στις ιστορίες αυτές. «Ένας άλλος θρύλος ισχυρίζεται ότι καταγόμαστε από τους λύκους –κι ότι οι λύκοι είναι ακόμα αδέρφια μας. Είναι ενάντια στο νόμο της φυλής να τους

σκοτώνουμε.

»Μετά υπάρχουν οι ιστορίες για τους παγωμένους». Η φωνή του χαμήλωσε λίγο.

«Τους παγωμένους;» ρώτησα χωρίς να υπάρχει ανάγκη να προσποιούμαι πια ότι μου είχε εξάψει την περιέργεια.

«Ναι. Υπάρχουν ιστορίες για τους παγωμένους τόσο παλιές όσο και οι θρύλοι για τους λύκους, και κάποιες άλλες είναι πολύ πιο πρόσφατες. Σύμφωνα με το θρύλο, ο ίδιος μου ο προπάππος ήξερε μερικούς απ' αυτούς. Αυτός ήταν που έκανε τη συμφωνία μαζί τους να μην ξαναπατήσουν στη γη μας». Οι κόρες των ματιών του στριφογύρισαν κοροϊδευτικά.

«Ο προπάππος σου;» τον ενθάρρυνα.

«Ήταν ένας από τους γέροντες της φυλής, όπως και ο πατέρας μου. Βλέπεις, οι παγωμένοι είναι οι φυσικοί εχθροί του λύκου –δηλαδή, όχι του λύκου ακριβώς, αλλά του λύκου που γίνεται άνθρωπος, όπως ήταν οι πρόγονοί μας. Θα μπορούσες να τους πεις λυκάνθρωπους».

«Οι λυκάνθρωποι έχουν εχθρούς;»

«Μόνο έναν».

Τον κοίταξα σοβαρά, ελπίζοντας ότι μεταμφίεζα την ανυπομονησία μου σε θαυμασμό.

«Βλέπεις, λοιπόν» συνέχισε ο Τζέικομπ «οι παγωμένοι είναι παραδοσιακά εχθροί μας. Αλλά αυτή η αγέλη που ήρθε στην περιοχή μας την εποχή του προπάππου μου ήταν διαφορετικοί. Δεν κυνηγούσαν όπως κυνηγούσαν οι άλλοι του είδους τους –υποτίθεται ότι δεν ήταν επικίνδυνοι για τη φυλή μας. Έτσι ο προπάππος μου έκανε ανακωχή μαζί τους. Αν υπόσχονταν να μείνουν μακριά απ' τη γη μας, δε θα τους εκθέταμε στα χλωμά πρόσωπα». Μου έκλεισε το μάτι.

«Αν ήταν επικίνδυνοι, τότε γιατί...;» προσπάθησα να καταλάβω, πασχίζοντας να μην τον αφήσω να δει πόσο σοβαρά έπαιρνα την ιστορία με φαντάσματα που μου έλεγε.

«Πάντα υπάρχει κίνδυνος, όταν άνθρωποι βρίσκονται κο-

ντά στους παγωμένους, ακόμα κι αν είναι εκπολιτισμένοι όπως αυτή η αγέλη. Δεν μπορείς ποτέ να ξέρεις πότε θα πεινάσουν αρκετά ώστε να μην μπορούν να αντισταθούν». Επίτηδες πρόσθεσε μια έντονη υποψία απειλής στον τόνο του.

«Τι θες να πεις εκπολιτισμένοι;»

«Ισχυρίζονταν ότι δεν κυνηγούσαν ανθρώπους. Υποτίθεται ότι με κάποιον τρόπο τους αρκούσε να κυνηγούν μόνο ζώα».

Προσπάθησα να διατηρήσω τη φωνή μου φυσιολογική. «Και πού κολλάνε οι Κάλεν; Είναι κι αυτοί σαν τους παγωμένους που γνώρισε ο προπάππους σου;»

«Όχι». Έκανε μια δραματική παύση. «Είναι αυτοί οι ίδιοι».

Πρέπει να νόμισε ότι η έκφραση στο πρόσωπό μου ήταν φόβος που είχε εμπνεύσει η ιστορία του. Χαμογέλασε ευχαριστημένος και συνέχισε.

«Υπάρχουν κι άλλοι τώρα, ένα καινούριο θηλυκό κι ένα καινούριο αρσενικό, αλλά οι υπόλοιποι είναι οι ίδιοι. Την εποχή του προπάππου μου ήξεραν ήδη τον αρχηγό, τον Κάρλαιλ. Είχε έρθει εδώ κι είχε φύγει πολύ πριν έρθουν οι δικοί σου άνθρωποι». Πάσχιζε να διώξει ένα χαμόγελο.

«Και τι είναι;» ρώτησα επιτέλους. «Τι είναι οι παγωμένοι;»

Χαμογέλασε σκοτεινά.

«Αυτοί που πίνουν αίμα», απάντησε με μια φωνή που σε πάγωνε. «Οι δικοί σου τους αποκαλούν βρικόλακες».

Κοίταξα πέρα τα άγρια κύματα, αφού απάντησε, καθώς δεν ήμουν σίγουρη τι φανέρωνε το πρόσωπό μου.

«Έχεις ανατριχιάσει», είπε ευχαριστημένος.

«Είσαι καλός αφηγητής», τον επαινέσα κοιτάζοντας ακόμα τα κύματα.

«Τρελά πράγματα, όμως, δεν είναι; Δεν είναι ν' απορεί κανείς που ο πατέρας μου δε θέλει να μιλάμε γι' αυτά σε κανέ-

ναν».

Ακόμα δεν μπορούσα να ελέγξω την έκφρασή μου όπως έπρεπε, ώστε να μπορέσω να τον κοιτάξω. «Μην ανησυχείς, δε θα σε μαρτυρήσω».

«Μάλλον μόλις παραβίασα τη συνθήκη», είπε γελώντας.

«Θα πάρω το μυστικό στον τάφο μου», υποσχέθηκα, και τότε με διαπέρασε ένα ρίγος.

«Σοβαρά, πάντως, μην πεις τίποτα στον Τσάρλι. Τσαντίστηκε πολύ με τον μπαμπά μου, όταν έμαθε ότι μερικοί από μας δεν πηγαίνουν στο νοσοκομείο από τότε που άρχισε να δουλεύει εκεί ο δόκτωρ Κάλεν».

«Δε θα του πω, φυσικά και δε θα του πω».

«Λοιπόν, τι λες, δεν είμαστε ένα μάτσο προληπτικοί ιθαγενείς;» ρώτησε με παιχνιδιάρικο ύφος, αλλά και με ένα ίχνος ανησυχίας. Εγώ ακόμα κοίταξα τον ωκεανό.

Γύρισα προς το μέρος του και του χαμογέλασα όσο πιο φυσιολογικά μπορούσα.

«Όχι. Πάντως είσαι πολύ καλός στο να αφηγείσαι τρομακτικές ιστορίες. Ακόμα είναι σηκωμένες οι τρίχες μου, βλέπεις;» Του έδειξα το μπράτσο μου.

«Ωραία». Χαμογέλασε.

Και τότε το κροτάλισμα που έκαναν οι πέτρες της παραλίας, καθώς χτυπούσαν μεταξύ τους, μας προειδοποίησε πως κάποιος πλησίαζε. Τα κεφάλια μας σηκώθηκαν απότομα και τα δυο ταυτόχρονα για να δουν τον Μάικ και την Τζέσικα καμιά πενηνταριά μέτρα πιο πέρα να έρχονται προς εμάς.

«Εδώ είσαι λοιπόν, Μπέλλα», φώναξε ο Μάικ με ανακούφιση κουνώντας το χέρι του πάνω απ' το κεφάλι του.

«Αυτό είναι το αγόρι σου;» ρώτησε ο Τζέικομπ, ανήσυχος από την αιχμή ζήλιας που φάνηκε στη φωνή του Μάικ. Με εξέπληξε το γεγονός ότι ήταν τόσο φανερό.

«Όχι, και βέβαια όχι», ψιθύρισα εγώ. Ήμουν εξαιρετικά ευγνώμων στον Τζέικομπ και ήθελα να τον κάνω όσο το δυνα-

τόν πιο χαρούμενο. Του έκλεισα το μάτι, γυρνώντας προσεχτικά απ' την άλλη μεριά, ώστε να μη με βλέπει ο Μάικ. Εκείνος χαμογέλασε, κατενθουσιασμένος από το αδέξιο φλερτ μου.

«Όταν πάρω λοιπόν το δίπλωμά μου...» ξεκίνησε να λέει.

«Μπορείς να έρθεις να με δεις στο Φορκς. Θα μπορούσαμε να κάνουμε παρέα». Ένωθα ένοχη την ώρα που το είπα αυτό, ξέροντας ότι τον είχα χρησιμοποιήσει. Αλλά στ' αλήθεια είχα συμπαθήσει τον Τζέικομπ. Ήταν κάποιος με τον οποίο θα μπορούσα εύκολα να είμαι φίλη.

Ο Μάικ μας είχε φτάσει τώρα, με την Τζέσικα ακόμα λίγα βήματα πιο πίσω. Έβλεπα τα μάτια του που ζύγιζαν τον Τζέικομπ και φάνηκαν ικανοποιημένα, όταν αντιλήφθηκε την προφανή νεαρή του ηλικία.

«Μα πού ήσασταν;» ρώτησε, αν και η απάντηση βρισκόταν εκεί μπροστά του.

«Ο Τζέικομπ μου έλεγε κάτι τοπικές ιστορίες», προσφέρθηκα εγώ. «Ήταν πολύ ενδιαφέρουσες».

Χαμογέλασα ζεστά στον Τζέικομπ, κι εκείνος μου χαμογέλασε επίσης πλατιά.

«Ναι», ο Μάικ έκανε μια παύση, καθώς επαναξιολογούσε προσεχτικά την κατάσταση παρατηρώντας τη συντροφικότητά μας. «Τα μαζεύουμε – φαίνεται ότι θα βρέξει σε λίγο».

Κοιτάξαμε όλοι πάνω στον απειλητικό ουρανό. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι θα έβρεχε.

«Εντάξει», πετάχτηκα όρθια. «Έρχομαι».

«Χάρηκα που σε είδα ξανά», είπε ο Τζέικομπ, και κατάλαβα ότι το έλεγε για να πειράξει τον Μάικ λιγάκι.

«Ναι, κι εγώ. Την άλλη φορά που ο Τσάρλι θα έρθει να δει τον Μπίλι, θα έρθω κι εγώ μαζί του», υποσχέθηκα.

Το χαμόγελό του απλώθηκε σε όλο του το πρόσωπο. «Θα ήταν πολύ ωραία».

«Και σ' ευχαριστώ», πρόσθεσα σοβαρά.

Φόρεσα την κουκούλα μου, καθώς περπατούσαμε με βαριά βήματα διασχίζοντας τις πέτρες και πηγαίνοντας προς το πάρκινγκ. Μερικές σταγόνες άρχιζαν να πέφτουν, αφήνοντας μαύρους λεκέδες πάνω στις πέτρες όπου προσγειώνονταν. Όταν φτάσαμε στο Σεμπέρμπαν, οι άλλοι ήδη φόρτωναν τα πράγματα. Χώθηκα στην πίσω θέση, δίπλα στην Άντζελα και τον Τάιλερ, ανακοινώνοντας ότι ήταν σειρά κάποιου άλλου να κάτσει μπροστά. Η Άντζελα απλώς κοίταξε έξω απ' το παράθυρο την καταιγίδα που σιγά-σιγά δυνάμωνε, και η Λόρεν έστριψε στη μεσαία θέση για να αποσπάσει την προσοχή του Τάιλερ, έτσι εγώ μπορούσα απλώς να ακουμπήσω το κεφάλι μου πίσω στο κάθισμα και να κλείσω τα μάτια κάνοντας πολύ μεγάλη προσπάθεια να μη σκέφτομαι.

7. ΕΦΙΑΛΤΗΣ

Είπα στον Τσάρλι ότι είχα πάρα πολλά να διαβάσω για το σχολείο και δεν ήθελα να φάω. Είχε αγώνα μπίτζμπολ στην τηλεόραση και βρισκόταν σε έξαψη, αν κι εγώ φυσικά δεν καταλάβαινα τι το ιδιαίτερο είχε ο αγώνας αυτός, κι έτσι δεν παρατήρησε τίποτα ασυνήθιστο στο πρόσωπο ή στο ύφος μου.

Μόλις βρέθηκα στο δωμάτιό μου, κλείδωσα την πόρτα. Σκάλισα το γραφείο μου, μέχρι που βρήκα τα παλιά μου ακουστικά και τα συνέδεσα στο μικρό μου σι-ντι πλέρ. Πήρα ένα σι-ντι που μου είχε κάνει δώρο ο Φιλ για τα Χριστούγεννα. Ήταν ένα από τα αγαπημένα του συγκροτήματα, αλλά χρησιμοποιούσαν λίγο παραπάνω μπάσο και λίγο περισσότερα ουρλιαχτά απ' ό,τι ταίριαζε στο γούστο μου. Το έβαλα στη συσκευή και ξάπλωσα στο κρεβάτι μου. Φόρεσα τα ακουστικά, πάτησα το Play και ανέβασα την ένταση, μέχρι που άρχισαν να πονάνε τ' αυτιά μου. Έκλεισα τα μάτια, αλλά το φως και πάλι εισέβαλλε, έτσι πρόσθεσα κι ένα μαξιλάρι πάνω απ' το μισό μου πρόσωπο.

Συγκεντρώθηκα πολύ προσεχτικά στη μουσική προσπαθώ-

ντας να καταλάβω τους στίχους, να ξεχωρίσω τα μπλεγμένα μοτίβα των ντραμς. Ως την τρίτη φορά που άκουσα το σι-ντι, είχα μάθει απ' έξω όλα τα λόγια τουλάχιστον των ρεφρέν. Με έκπληξη συνειδητοποίησα ότι τελικά μου άρεσε το συγκρότημα, μόλις ξεπέρασα το θέμα του διαπεραστικού θορύβου. Έπρεπε να ευχαριστήσω τον Φιλ άλλη μια φορά.

Και είχε αποτέλεσμα. Με τους εκκωφαντικούς ρυθμούς ήταν αδύνατο να σκεφτώ –πράγμα το οποίο ήταν και ο σκοπός της άσκησης. Άκουσα το σι-ντι ξανά και ξανά, μέχρι που τραγουδούσα κι εγώ μαζί όλα τα τραγούδια, ώσπου επιτέλους αποκοιμήθηκα.

Άνοιξα τα μάτια μου, και μπροστά μου ήταν ένα οικείο μέρος. Συναισθανόμενη σε κάποια γωνιά της συνειδησής μου ότι ονειρευόμουν, αναγνώρισα το πράσινο φως του δάσους. Άκουγα τα κύματα να σκάνε στα βράχια κάπου εκεί κοντά. Και ήξερα ότι αν έβρισκα τον ωκεανό, θα μπορούσα να δω τον ήλιο. Προσπαθούσα να ακολουθήσω τον ήχο, αλλά τότε ο Τζέικομπ Μπλακ βρέθηκε εκεί, τραβώντας το χέρι μου, σέρνοντάς με πίσω στο πιο σκοτεινό σημείο του δάσους.

«Τζέικομπ; Τι συμβαίνει;» ρώτησα. Το πρόσωπό του ήταν φοβισμένο, καθώς με τραβούσε βίαια, με όλη του τη δύναμη ενάντια στην αντίστασή μου· δεν ήθελα να μπω στο σκοτάδι.

«Τρέξε, Μπέλλα, πρέπει να τρέξεις!» ψιθύρισε έντρομος.

«Από δω, Μπέλλα!» αναγνώρισα τη φωνή του Μάικ να με φωνάζει μέσα από τη ζοφερή καρδιά των δέντρων, αλλά δεν μπορούσα να τον δω.

«Γιατί;» ρώτησα, καθώς αντιστεκόμουν ακόμα στο τράβηγμα του Τζέικομπ, προσπαθώντας απελπισμένα τώρα να βρω τον ήλιο.

Αλλά ο Τζέικομπ μου άφησε το χέρι και ούρλιαξε διαπεραστικά, τρέμοντας ξαφνικά, πέφτοντας στο σκοτεινό έδαφος του δάσους. Συσπάστηκε στο χώμα, καθώς εγώ παρακολου-

θούσα με φρίκη.

«Τζέικομπ!» φώναξα. Αλλά είχε εξαφανιστεί. Στη θέση του ήταν ένας μεγάλος καστανοκόκκινος λύκος με μαύρα μάτια. Ο λύκος κοιτούσε απ' την άλλη μεριά, μακριά από μένα, με κατεύθυνση προς την ακτή, οι τρίχες στους ώμους του ήταν σηκωμένες, ενώ χαμηλά γρυλίσματα έβγαιναν μέσα απ' τα δόντια του, που τα έδειχνε απειλητικά.

«Μπέλλα, τρέξε!» φώναξε ο Μάικ πάλι από πίσω μου. Αλλά δε γύρισα. Παρακολουθούσα ένα φως που ερχόταν προς εμένα από την παραλία.

Και τότε ο Έντουαρντ βγήκε μέσ' από τα δέντρα, το δέρμα του έλαμπε αμυδρά, τα μάτια του ήταν μαύρα και επικίνδυνα. Σήκωσε το ένα χέρι ψηλά και μου ένευσε να πάω μαζί του. Ο λύκος γρύλισε στα πόδια μου. Εγώ έκανα ένα βήμα μπροστά προς τον Έντουαρντ. Εκείνος τότε χαμογέλασε, και τα δόντια του ήταν αιχμηρά, σουβλερά.

«Έχε μου εμπιστοσύνη», είπε.

Έκανα ένα βήμα ακόμα.

Ο λύκος όρμησε στο κενό ανάμεσα σ' εμένα και στο βρικόλακα, με τα δόντια του να στοχεύουν στη φλέβα του λαιμού.

«Όχι!» ούρλιαξα, καθώς πετάχτηκα απότομα απ' το κρεβάτι μου.

Η ξαφνική μου κίνηση είχε ως αποτέλεσμα τα ακουστικά να ρίξουν το σι-ντι πλείερ από το κομοδίνο, κι εκείνο έκανε ένα δυνατό θόρυβο, καθώς έπεφτε στο ξύλινο πάτωμα.

Το φως μου ήταν ακόμα αναμμένο, και καθόμουν με τα ρούχα μου πάνω στο κρεβάτι, φορώντας ακόμα και τα παπούτσια μου. Κοίταξα βιαστικά αποπροσανατολισμένη το ρολόι στο ντουλάπι μου. Ήταν πέντε και μισή το πρωί.

Αναστέναξα, ξάπλωσα πάλι, και γύρισα μπρούμυτα βγάζοντας τις μπότες μου με κλωτσιές. Παρ' όλα αυτά, δεν ένιωθα καθόλου άνετα ώστε να κοιμηθώ. Ξαναγύρισα ανάσκελα και ξεκούμπωσα το τζιν μου, τραβώντας το να βγει αδέξια, καθώς

προσπαθούσα να μείνω οριζοντιωμένη. Ένιωθα την κοτσίδα που είχα πιάσει τα μαλλιά μου, μια ενοχλητική προεξοχή στο πίσω μέρος του κρανίου μου. Γύρισα στα πλάγια κι έβγαλα το λαστιχάκι που τη συγκρατούσε με δύναμη, χτενίζοντας γρήγορα τα μαλλιά με τα δάχτυλά μου. Τράβηξα πάλι το μαξιλάρι πάνω απ' τα μάτια μου.

Φυσικά, όλα αυτά ήταν μάταια. Το υποσυνείδητό μου είχε ανασύρει όλες εκείνες τις εικόνες που προσπαθούσα τόσο απεγνωσμένα να αποφύγω. Τώρα έπρεπε να τις αντιμετωπίσω.

Κάθισα όρθια, και το κεφάλι μου γύριζε για ένα λεπτό, καθώς το αίμα κυλούσε προς τα κάτω. Πρέπει να πάρεις τα πράγματα ένα-ένα με τη σειρά τους, είπα στον εαυτό μου, χαρούμενη που θα το ανέβαλλα για όσο περισσότερο μπορούσα. Άρπαξα το νεσεσέρ μου.

Παρ' όλα αυτά το ντους που έκανα δεν κράτησε τόσο όσο ήλπιζα. Ακόμα και καθυστερώντας για να στεγνώσω τα μαλλιά μου, γρήγορα ξέμεινα από κάτι άλλο που να μπορούσα να κάνω στο μπάνιο. Τυλιγμένη με μια πετσέτα, πήγα πάλι στο δωμάτιό μου. Δεν μπορούσα να καταλάβω αν ο Τσάρλι κοιμόταν ακόμα ή αν είχε ήδη φύγει. Πήγα για να κοιτάξω έξω απ' το παράθυρό μου, και το περιπολικό δεν ήταν εκεί. Είχε πάει για ψάρεμα.

Ντύθηκα αργά φορώντας την πιο άνετη φόρμα μου και μετά έστρωσα το κρεβάτι μου –κάτι που δεν έκανα ποτέ. Δεν μπορούσα να το αναβάλλω άλλο. Πήγα στο γραφείο μου κι άναψα τον παλιό μου υπολογιστή.

Δε μου άρεσε καθόλου να μπαίνω στο ίντερνετ εδώ. Το μόνο που μου ήταν δυστυχώς παλιό, η δωρεάν σύνδεση που είχα καθόλου καλή· μόνο και μόνο η κλήση για να συνδεθώ έπαιρνε τόση πολλή ώρα, που αποφάσισα να φτιάξω ένα μπολ δεμητριάκα όσο περίμενα.

Έφαγα αργά, μασώντας κάθε μπουκιά με προσοχή. Όταν τελείωσα, έπλυνα το μπολ και το κουτάλι, τα σκούπισα και τα

έβαλα στη θέση τους. Έσερνα τα πόδια μου, καθώς ανέβαινα επάνω. Πήγα πρώτα στο σι-ντι πλείερ, μαζεύοντάς το απ' το πάτωμα και βάζοντάς το ακριβώς στο κέντρο του τραπέζιου. Τράβηξα τα ακουστικά και τα έβαλα στο συρτάρι του γραφείου μου. Μετά έβαλα πάλι το ίδιο σι-ντι χαμηλώνοντας την ένταση, σε σημείο που να ακούγεται απλώς σαν θόρυβος.

Αναστενάζοντας άλλη μια φορά, γύρισα προς τον υπολογιστή μου. Φυσικά, η οθόνη είχε γεμίσει ποπ-απ διαφημίσεις. Κάθισα στη σκληρή σπαστή καρέκλα μου κι άρχισα να κλείνω όλα τα μικρά παράθυρα. Τελικά κατάφερα να φτάσω στην αγαπημένη μου μηχανή αναζήτησης. Έκλεισα μερικές ακόμα διαφημίσεις, που πετάχτηκαν ξαφνικά, και μετά πληκτρολόγησα μια λέξη.

Βρικόλακας.

Μου πήρε εξωφρενικά πολλή ώρα, φυσικά. Όταν βγήκαν τα αποτελέσματα, υπήρχαν ένα σωρό λήμματα που έπρεπε να προσπεράσω –οτιδήποτε είχε να κάνει με ταινίες και τηλεοπτικές σειρές, παιχνίδια ρόλων, αντεργκράουντ μέταλ μουσική και εταιρίες γκόθικ καλλυντικών.

Μετά βρήκα μια πολλά υποσχόμενη ιστοσελίδα –Βρικόλακες από το Α ως το Ω. Περίμενα με ανυπομονησία να φορτώσει η σελίδα, κλείνοντας γρήγορα κάθε ποπ-απ που εμφανιζόταν αστραπιαία στην οθόνη. Επιτέλους η σελίδα κατέβηκε –απλό λευκό φόντο με μαύρα γράμματα, κάτι που έδειχνε πολύ ακαδημαϊκό. Δυο αποφθέγματα με υποδέχτηκαν στην αρχική σελίδα.

Μέσα στον αχανή ζοφερό κόσμο των φαντασμάτων και των δαιμόνων δεν υπάρχει κανένα πλάσμα τόσο τρομερό, κανένα πλάσμα που να προκαλεί τόσο φόβο και τόση αποστροφή, αλλά και στολισμένο με τόση περιειδη γοητεία, όσο ο βρικόλακας, που δεν είναι ούτε φάντασμα ούτε δαίμονας, αλλά παρ' όλα αυτά μοιράζεται τις σκοτεινές φύσεις και χαρακτηρίζεται από τις μυστηριώδεις και τρομερές ιδιότητες και των δύο.

–Αιδεσιμότατος Μοντέγος Σάμερς

Αν υπάρχει στον κόσμο μια φήμη που να αποδεικνύεται από πλήθος μαρτυριών, τότε σίγουρα αυτή είναι για τους βρικόλακες. Δε λείπει τίποτα: επίσημες αναφορές, έγγραφες μαρτυρικές καταθέσεις γνωστών προσωπικοτήτων, γιατρών, κληρικών και αξιωματούχων' τα δικαστικά αρχεία που αποδεικνύουν την ύπαρξή τους είναι εξαιρετικά πλήρη. Και με όλα αυτά, υπάρχει κανείς που πιστεύει στους βρικόλακες;

–Ρουσό.

Η υπόλοιπη ιστοσελίδα ήταν μια αλφαβητική απαρίθμηση όλων των διαφορετικών μύθων για τους βρικόλακες που υπάρχουν σε ολόκληρο τον κόσμο. Ο πρώτος που έκανα κλικ ήταν οι Ντάναγκ, βρικόλακες από τις Φιλιππίνες οι οποίοι υποτίθεται ότι είχαν καλλιεργήσει το φυτό κολοκάσι στο νησί πριν πάρα πολύ καιρό. Ο μύθος συνέχιζε λέγοντας ότι οι Ντάναγκ δούλευαν μαζί με τους ανθρώπους για πολλά χρόνια, αλλά η συνεργασία τελείωσε, όταν μια γυναίκα έκοψε το δάχτυλό της, και ένας Ντάναγκ ρούφηξε το αίμα απ' το τραύμα της τόσο πολύ, που τελικά άδειασε εντελώς το σώμα της από αίμα.

Διάβασα προσεχτικά τις περιγραφές ψάχνοντας οτιδήποτε μπορεί να μου φαινόταν γνωστό, για να μην πω αληθοφανές. Φαίνεται πως οι περισσότεροι μύθοι για τους βρικόλακες επικεντρώνονταν σε όμορφες γυναίκες στο ρόλο του δαίμονα και παιδιά στο ρόλο του θύματος' έμοιαζαν επίσης με κατασκευάσματα που είχαν δημιουργηθεί για να εξηγήσουν τα υψηλά ποσοστά παιδικής θνησιμότητας και να δώσουν στους άντρες μια δικαιολογία για απιστία. Πολλές από τις ιστορίες είχαν να κάνουν με ασώματα πνεύματα και προειδοποιήσεις ενάντια στις ανάρμοστες ταφές. Δεν υπήρχαν και πολλά πράγματα

που να μου θυμίζουν τις ταινίες που είχα δει, και μόνο πολύ λίγους βρικόλακες, όπως τον Εβραίο Έστρι και τον Πολωνό Ουπιέρ, τους απασχολούσε το να πιουν αίμα.

Μόνο τρία λήμματα προσέλκυσαν την προσοχή μου πραγματικά: ο Ρουμάνος Βαρακολάτσι, ένα δυνατό πλάσμα που δεν ήταν νεκρό κι έπαιρνε τη μορφή ενός όμορφου, χλωμού ανθρώπου, ο Σλοβάκος Νελάτσι, ένα πλάσμα τόσο δυνατό και γρήγορο που θα μπορούσε να σφάζει ένα ολόκληρο χωριό μέσα στην πρώτη μόνο ώρα μετά τα μεσάνυχτα, κι ένας άλλος, ο Στρεγκόνι Μπενεφίτσι.

Γι' αυτόν τον τελευταίο υπήρχε μία μόνο σύντομη πρόταση.

Στρεγκόνι Μπενεφίτσι: Ιταλός βρικόλακας που φέρεται να ήταν με το μέρος του Καλού και θανάσιμος εχθρός όλων των κακών βρικόλακων.

Ένωσα ανακούφιση που υπήρχε έστω κι ένα μικρό λήμμα, ένας και μοναδικός μύθος, ανάμεσα σε εκατοντάδες, που υποστήριζε ότι υπήρχαν και καλοί βρικόλακες.

Σε γενικές γραμμές, όμως, λίγα πράγματα ήταν αυτά που συνέπιπταν με τις ιστορίες του Τζέικομπ ή τις δικές μου παρατηρήσεις. Είχα φτιάξει ένα μικρό κατάλογο στο μυαλό μου, καθώς διάβαζα και τον συνέκρινα προσεκτικά με κάθε μύθο: ταχύτητα, δύναμη, ομορφιά, χλομή επιδερμίδα, μάτια που αλλάζουν χρώμα· και μετά, τα κριτήρια του Τζέικομπ: πίνουν αίμα, είναι εχθροί των λυκανθρώπων, με ψυχρό δέρμα και αθάνατοι. Υπήρχαν πολύ λίγοι μύθοι που να ταιριάζουν έστω και με μια παράμετρο.

Και μετά άλλο ένα πρόβλημα, κάποιο που θυμήθηκα από το μικρό αριθμό ταινιών τρόμου που είχα δει, και που επιβεβαιωνόταν και από το διάβασμα της σημερινής μέρας –οι βρικόλακες δεν μπορούσαν να βγουν στη διάρκεια της ημέρας έξω, ο ήλιος θα τους έκανε στάχτη. Κοιμόντουσαν σε φέρετρα όλη την ημέρα κι έβγαιναν μόνο τη νύχτα.

Εκνευρισμένη, έσβησα απότομα τον υπολογιστή πατώντας το κεντρικό κουμπί, χωρίς να περιμένω να κλείσουν τα επιμέρους προγράμματα κανονικά, όπως έπρεπε. Μέσα από τη σύγχυσή μου, ένιωθα μια σαρωτική ντροπή. Όλα ήταν μια ανοησία. Καθόμουν στο δωμάτιό μου κάνοντας έρευνα για τους βρικόλακες. Μα τι μου συνέβαινε; Αποφάσισα ότι ο κυριότερος φταίχτης ήταν το κατώφλι της πόλης του Φορκς –και ολόκληρη η καταμουσκεμένη Ολυμπιακή Χερσόνησος, εδώ που τα λέμε.

Έπρεπε να βγω απ' το σπίτι, αλλά όπου ήθελα να πάω θα χρειαζόταν να οδηγήσω για τρεις μέρες για να φτάσω. Εν πάση περιπτώσει φόρεσα τις μπότες μου, χωρίς να έχω ξεκαθαρίσει πού θα πήγαινα, και κατέβηκα κάτω. Φόρεσα το αδιάβροχο μου, χωρίς να κοιτάξω τον καιρό, και βγήκα έξω με βαριά βήματα.

Ο ουρανός ήταν βαρύς, αλλά δεν έβρεχε ακόμα. Δεν έδωσα σημασία στο φορτηγάκι μου και ξεκίνησα να περπατάω προς τα ανατολικά, διασχίζοντας την αυλή του Τσάρλι, και μπήκα στο δάσος που εισχωρούσε παντού. Δε μου πήρε πολλή ώρα να προχωρήσω αρκετά βαθιά, ώστε το σπίτι και ο δρόμος να μη φαίνονται πια, και ο μόνος ήχος που ακουγόταν να είναι το πλατσούρισμα των ποδιών μου που πατούσαν το υγρό χώμα και οι ξαφνικές κραυγές που έβγαζαν οι κίσσες.

Υπήρχε μια λεπτή γραμμή ενός μονοπατιού που οδηγούσε μέσ' από το δάσος εδώ, αλλιώς δε θα είχα ριψοκινδυνεύσει να περιπλανηθώ κατά αυτόν τον τρόπο μόνη μου. Η αίσθηση προσανατολισμού που είχα ήταν εντελώς για τα πανηγύρια· θα μπορούσα να χαθώ σ' ένα λιγότερο βοηθητικό περιβάλλον. Το μονοπάτι καμπυλωνόταν όλο και πιο βαθιά μέσα στο δάσος, κυρίως προς τα ανατολικά, απ' όσο μπορούσα να καταλάβω. Τυλιγόταν γύρω από τις ερυθρελάτες και τα κώνεια, τους τάξους και τα σφεντάμια. Ήξερα μόνο αόριστα τα ονόματα των δέντρων γύρω μου, κι όλα όσα ήξερα οφειλονταν

στον Τσάρλι που μου τα έδειχνε μέσα απ' το περιπολικό όταν ήμουν μικρή. Υπήρχαν πολλά που δεν ήξερα, και άλλα που δεν ήμουν σίγουρη γι' αυτά, επειδή ήταν τόσο πολύ σκεπασμένα από πράσινα παράσιτα.

Ακολούθησα το μονοπάτι όση ώρα ο θυμός μου με τον εαυτό μου με ωθούσε να προχωρήσω. Καθώς αυτός άρχισε να υποχωρεί, άρχισα να πηγαίνω πιο σιγά. Μερικές σταγόνες υγρασίες κύλησαν στο έδαφος από τα φυλλώματα που βρισκόνταν από πάνω μου, αλλά δεν μπορούσα να είμαι σίγουρη αν άρχιζε να βρέχει ή αν ήταν απλώς λιμνούλες που είχαν μείνει από χθες, πάνω ψηλά στα φύλλα, που έσταζαν αργά κάτω προς το χώμα. Ένα πρόσφατα πεσμένο δέντρο –ήξερα ότι ήταν πρόσφατα, καθώς δεν ήταν εντελώς καλυμμένο με μούσκλια– ακουμπούσε στον κορμό μιας από τις αδερφές του, δημιουργώντας ένα προστατευμένο μικρό παγκάκι ένα δυο μέτρα πέρα απ' το μονοπάτι. Πέρασα πάνω απ' τις φτέρες και κάθισα προσεχτικά, εξασφαλίζοντας ότι το αδιάβροχό μου παρεμβαλλόταν ανάμεσα στο υγρό κάθισμα και στα ρούχα μου, και έγειρα το κεφάλι μου, που ήταν σκεπασμένο με την κουκούλα, πάνω στο ζωντανό δέντρο.

Δεν έπρεπε να είχα έρθει σ' αυτό το μέρος. Έπρεπε να το ήξερα, αλλά πού αλλού να πήγαινα; Το δάσος ήταν σκούρο πράσινο και θύμιζε πάρα πολύ τη σκηνή που είχα δει χθες βράδυ στον ύπνο μου, κι άρα δε θα μπορούσε να ηρεμήσει το μυαλό μου. Τώρα που δεν ακουγόταν πια ο ήχος των ποτισμένων με νερό βημάτων μου, η σιωπή ήταν διαπεραστική. Τα πουλιά ήταν ήσυχα κι αυτά, οι σταγόνες άρχιζαν να πέφτουν πιο συχνά, άρα λογικά έβρεχε από πάνω. Οι φτέρες ήταν πιο ψηλά απ' το κεφάλι μου, τώρα που ήμουν καθιστή, και ήξερα ότι κάποιος μπορεί να περνούσε από το μονοπάτι, ένα μέτρο πιο πέρα, και να μη με δει.

Εδώ μέσα στα δέντρα ήταν πολύ πιο εύκολο να πιστέψω τα παράλογα πράγματα που με έκαναν να ντρέπομαι μέσα στο

σπίτι. Τίποτα δεν είχε αλλάξει σ' αυτό το δάσος εδώ και χιλιάδες χρόνια, και όλοι οι μύθοι και οι θρύλοι εκατό διαφορετικών χωρών φαινόταν πολύ πιο πιθανοί μέσα σ' αυτή την πράσινη αχλή απ' ό,τι μέσα στο λιτό δωμάτιό μου.

Πίεσα τον εαυτό μου να επικεντρωθεί στις δυο πιο βασικές ερωτήσεις που είχα να απαντήσω, αλλά το έκανα απρόθυμα.

Πρώτα, έπρεπε να αποφασίσω αν ήταν δυνατόν αυτά που είχε πει ο Τζέικομπ για τους Κάλεν να ήταν αλήθεια.

Αμέσως το μυαλό μου απάντησε με ένα ηχηρό όχι. Ήταν γελοίο και αρρωστημένο να τρέφει κανείς τέτοιες ανόητες ιδέες. Αλλά τότε τι, αναρωτήθηκα. Δεν υπήρχε καμία λογική εξήγηση για το γεγονός ότι τώρα ήμουν ζωντανή. Έκανα ξανά στο κεφάλι μου μια λίστα με τα πράγματα που είχα παρατηρήσει και η ίδια: την απίστευτη ταχύτητα και τη δύναμη, το χρώμα που άλλαζε από μαύρο σε χρυσαφί και το αντίθετο πάλι, την ομορφιά που ξεπερνούσε τα ανθρώπινα όρια, το χλομό, παγωμένο δέρμα. Και επιπλέον –μικρές λεπτομέρειες που σιγά-σιγά μου έρχονταν– πώς δεν έμοιαζαν να τρώνε ποτέ, την ενοχλητική χάρη με την οποία κινούνταν. Και τον τρόπο που μιλούσε εκείνος μερικές φορές, με ανοίκειες διακυμάνσεις της φωνής του και φράσεις που ταίριαζαν καλύτερα στο ύφος ενός μυθιστορήματος των αρχών του προηγούμενου αιώνα παρά σε μια τάξη του εικοστού πρώτου αιώνα. Είχε κάνει κοπάνα απ' το μάθημα τη μέρα που γινόταν εξέταση αίματος. Δεν είχε αρνηθεί την πρόσκλησή μου στην εκδρομή στην παραλία, μέχρι που έμαθε πού θα πηγαίναμε. Έδειχνε να γνωρίζει τι σκέφτονται όλοι γύρω του... εκτός από μένα. Μου είχε πει ότι ήταν ο κακός, ότι ήταν επικίνδυνος...

Ήταν δυνατόν οι Κάλεν να ήταν βρικόλακες;

Λοιπόν, ήταν κάτι. Κάτι έξω από τη δυνατότητα λογικής εξήγησης λάμβανε χώρα μπροστά στα δύσπιστα μάτια μου. Είτε ήταν οι παγωμένοι του Τζέικομπ είτε η δική μου θεωρία του υπερήρωα, ο Έντουαρντ δεν ήταν... άνθρωπος. Ήταν

κάτι περισσότερο.

Τότε λοιπόν –μπορεί. Σ’ αυτήν την απάντηση θα έπρεπε να αρκεστώ για την ώρα.

Και μετά η πιο σημαντική ερώτηση απ’ όλες. Τι θα έκανα αν ήταν αλήθεια;

Αν ο Έντουαρντ ήταν βρικόλακας –μόλις μετά βίας μπορούσα να σκεφτώ αυτές τις λέξεις– τότε τι έπρεπε να κάνω εγώ; Να μπλέξω και κάποιον άλλο σ’ αυτό, οπωσδήποτε αποκλειόταν. Δεν μπορούσα καν να το πιστέψω εγώ η ίδια· σε όποιον και να το έλεγα θα με θεωρούσε τρελή για δέσιμο.

Μόνο δυο εναλλακτικές φαίνονταν πρακτικές. Η πρώτη ήταν να ακολουθήσω τη συμβουλή του: να φερθώ έξυπνα, να τον αποφύγω όσο γινόταν. Να ακυρώσω τα σχέδιά μας, να ξαναπροσπαθήσω να τον αγνοήσω όσο αυτό γινόταν. Να προσποιηθώ ότι υπήρχε ένα αδιαπέραστα χοντρό γυαλί μεταξύ μας στο μοναδικό μάθημα που αναγκαστικά είχαμε μαζί. Να του πω να με αφήσει ήσυχη –και να το εννοώ αυτή τη φορά.

Με έπιασε μια ξαφνική απόγνωση, καθώς σκέφτηκα την εναλλακτική αυτή. Το μυαλό μου απέρριψε τον πόνο, πηγαίνοντας γρήγορα στην επόμενη εναλλακτική.

Δεν μπορούσα να κάνω τίποτα άλλο. Στο κάτω-κάτω, αν τελικά ήταν κάτι... σκοτεινό, δεν είχε κάνει τίποτα για να με βλάψει ως τώρα. Στην πραγματικότητα, θα ήμουν μια γούβα στο φτερό του Τάιλερ αν δεν είχε ενεργήσει τόσο γρήγορα. Τόσο γρήγορα, αντέταξα στον εαυτό μου, που θα μπορούσε να είναι καθαρά αντανάκλαστική κίνηση. Αλλά αν ήταν αντανάκλαστική κίνηση το να σώζει ζωές, πόσο κακός μπορεί να είναι, ανταπάντησα. Το κεφάλι μου στριφογύριζε κάνοντας κύκλους χωρίς να βρίσκει απαντήσεις.

Για ένα ήμουν σίγουρη, αν υπήρχε κάτι για το οποίο θα έπρεπε να είμαι. Ο σκοτεινός Έντουαρντ του ονείρου μου ήταν μια αντανάκλαση όχι μόνο του φόβου μου για τη λέξη που είχε ξεστομίσει ο Τζέικομπ, αλλά και για τον ίδιο τον Έντουαρντ.

Ακόμα, όταν φώναξα έντρομη τη στιγμή που όρμησε ο λυκάνθρωπος, δεν ήταν ο φόβος για το λύκο που έφερε στα χείλη μου την κραυγή «όχι». Ήταν φόβος μήπως εκείνος πάθαινε κάτι –ακόμα και την ώρα που με φώναζε με σουβλερά δόντια, φοβόμουν για εκείνον.

Και ήξερα ότι σ’ αυτό βρισκόταν η απάντηση που έψαχνα. Δεν ήξερα αν υπήρξε ποτέ δίλημμα, στ’ αλήθεια. Είχα ήδη μπει σε πολύ βαθιά νερά. Τώρα που ήξερα –αν ήξερα– δεν μπορούσα να κάνω τίποτα για το τρομακτικό μου μυστικό. Γιατί όταν τον σκεφτόμουν, όταν σκεφτόμουν τη φωνή του, τα υπνωτικά του μάτια, τη δύναμη της προσωπικότητάς του που μαγνήτιζε, δεν ήθελα τίποτε περισσότερο απ’ το να είμαι μαζί του αυτή τη στιγμή. Ακόμα κι αν... αλλά δεν μπορούσα να το σκεφτώ. Όχι εδώ, μονάχη μέσα στο σκοτεινιασμένο δάσος. Όχι όσο η βροχή έκανε το μέρος μουντό σαν το λυκόφως κάτω απ’ τα φυλλώματα, και έπεφτε κάνοντας θόρυβο, λες και ήταν βήματα κάποιου που διέσχισε το σκεπασμένο με ανακατωμένο χώμα έδαφος. Με διαπέρασε ένα ρίγος, και σηκώθηκα γρήγορα από το μέρος όπου είχα κρυφτεί, ανησυχώντας μήπως το μονοπάτι εκείνο είχε σβηστεί απ’ τη βροχή.

Αλλά ήταν εκεί, απείραχτο και ξεκάθαρο, βγαίνοντας στριφογυριστά από τον πράσινο λαβύρινθο που έσταζε ολόκληρος. Το ακολούθησα βιαστικά, με την κουκούλα μου γερά δεμένη γύρω απ’ το πρόσωπό μου, μένοντας έκπληκτη, καθώς έτρεχα σχεδόν μέσα απ’ τα δέντρα, με το πόσο μακριά είχα φτάσει. Άρχισα να αναρωτιέμαι αν κατευθυνόμουν προς τα έξω ή αν ακολουθούσα το μονοπάτι πιο μέσα ως την άλλη άκρη του δάσους. Πριν με καταλάβει πανικός, όμως, άρχιζα να βλέπω μερικά ανοιχτά σημεία ανάμεσα απ’ το πλέγμα των κλαδιών. Και τότε άκουσα ένα αμάξι να περνάει στο δρόμο, κι ήμουν ελεύθερη, το γρασίδι του Τσάρλι απλωνόταν μπροστά μου, ενώ το σπίτι μου έγνεφε, υποσχόμενο ζέστη και στεγνές κάλτσες.

Ήταν ακριβώς δώδεκα το μεσημέρι, όταν γύρισα. Ανέβηκα επάνω και ντύθηκα για τη μέρα, φόρεσα τζιν κι ένα μακό, εφόσον θα έμενα μέσα. Δε χρειάστηκε πολλή προσπάθεια να συγκεντρωθώ στο διάβασμα που είχα να κάνω σήμερα, μια εργασία πάνω στον Μάκβεθ που έπρεπε να παραδώσω την Τετάρτη. Αρκέστηκα να κάνω ένα πρόχειρο σχεδιάγραμμα με ικανοποίηση, πιο γαλήνια απ' ό,τι είχα νιώσει από... λοιπόν, από το απόγευμα της Πέμπτης, αν ήθελα να είμαι ειλικρινής.

Ωστόσο, έτσι ήμουν πάντα. Το να παίρνω αποφάσεις ήταν δύσκολο για μένα, ήταν κάτι που με βασάνιζε πολύ. Αλλά από τη στιγμή που η απόφαση είχε παρθεί, απλώς έκανα αυτό που έπρεπε –συνήθως ανακουφισμένη που είχε γίνει η επιλογή. Μερικές φορές η ανακούφιση σπιλωνόταν από απογοήτευση, όπως έγινε με την απόφασή μου να έρθω στο Φορκς. Αλλά ήταν και πάλι καλύτερα απ' το να παιδεύεσαι με τις εναλλακτικές.

Αυτή την απόφαση μπορούσα να την εφαρμόσω πολύ εύκολα. Επικίνδυνα εύκολα.

Κι έτσι η μέρα ήταν ήσυχη, παραγωγική –τελείωσα την εργασία μου πριν τις οκτώ. Ο Τσάρλι γύρισε σπίτι με μια μεγάλη ψαριά κι εγώ σημείωσα στο μυαλό μου να πάρω ένα βιβλίο με συνταγές για θαλασσινά, όταν θα πήγαινα στο Σιάτλ την επόμενη βδομάδα. Τα ρίγη που αστραπιαία διαπερνούσαν τη σπονδυλική μου στήλη, όταν σκεφτόμουν αυτό το ταξίδι, δεν είχαν καμία διαφορά από εκείνα που είχα νιώσει πριν κάνω εκείνη τη βόλτα με τον Τζέικομπ Μπλακ. Θα έπρεπε να έχουν διαφορά, σκέφτηκα. Θα έπρεπε να φοβάμαι –το ήξερα ότι θα έπρεπε κανονικά, αλλά δεν μπορούσα να νιώσω το σωστό είδος φόβου.

Κοιμήθηκα χωρίς όνειρα εκείνο το βράδυ, εξουθενωμένη, επειδή ξεκίνησα τη μέρα μου τόσο νωρίς και είχα κοιμηθεί τόσο άσχημα το προηγούμενο βράδυ. Ξύπνησα, για δεύτερη φορά από τότε που ήρθα στο Φορκς, για να δω το λαμπερό

κίτρινο φως μιας ηλιόλουστης μέρας. Μ' ένα σάλτο βρέθηκα στο παράθυρο, εμβρόντητη καθώς είδα ότι δεν υπήρχαν παρά ελάχιστα σύννεφα στον ουρανό, κι εκείνα ήταν απλώς μαλλιάρες μικρές λευκές τολύπες που δεν ήταν δυνατόν να κουβαλάνε βροχή. Άνοιξα το παράθυρο –έκπληκτη όταν άνοιξε αθόρυβα, χωρίς να φρακάρει, καθώς δεν το είχα ανοίξει εδώ και ποιος ξέρει πόσα χρόνια– και ρούφηξα το σχετικά ξηρό αέρα. Έκανε σχεδόν ζέστη και δε φυσούσε παρά ελάχιστα. Το αίμα μου είχε ηλεκτριστεί μέσα στις φλέβες μου.

Ο Τσάρλι τελείωνε το πρωινό, όταν κατέβηκα κάτω κι αμέσως κατάλαβε τη διάθεσή μου.

«Ωραία μέρα έξω», σχολίασε.

«Ναι», συμφώνησα με ένα πλατύ χαμόγελο.

Μου χαμογέλασε κι αυτός, με τα μαύρα του μάτια ζαρωμένα στις άκρες. Όταν ο Τσάρλι χαμογελούσε, ήταν πιο εύκολο να καταλάβεις γιατί η μητέρα μου είχε κάνει έναν τόσο γρήγορο γάμο. Το μεγαλύτερο κομμάτι του ρομαντικού νεαρού Τσάρλι είχε ξεθωριάσει πριν τον γνωρίσω εγώ, καθώς τα σγουρά καστανά μαλλιά –το ίδιο χρώμα, αν όχι η ίδια υφή, με τα δικά μου– είχαν λιγοστέψει, αποκαλύπτοντας αργά όλο και περισσότερο από το γυαλιστερό δέρμα στο μέτωπό του. Αλλά όταν χαμογελούσε μπορούσα να διακρίνω εκείνον τον άντρα που το είχε σκάσει με τη Ρενέ, όταν εκείνη ήταν μόλις δυο χρόνια μεγαλύτερη απ' όσο ήμουν εγώ τώρα.

Έφαγα πρωινό γεμάτη κέφι, παρακολουθώντας τη σκόνη να ταξιδεύει μέσα στο φως του ήλιου που έμπαινε μέσα απ' το πίσω παράθυρο. Ο Τσάρλι με χαιρέτησε κι άκουσα το περιπολικό να βγαίνει από το πάρκινγκ του σπιτιού. Δίστασα πηγαίνοντας προς την πόρτα, με το χέρι μου πάνω στο αδιάβροχο. Θα ισοδυναμούσε με το να προκαλώ τη μοίρα, αν το άφηνα στο σπίτι. Με έναν αναστεναγμό, το δίπλωσα πάνω απ' το μπράτσο μου και βγήκα έξω στο πιο λαμπερό φως που είχα δει εδώ και μήνες.

Με πολύ κόπο, κατάφερα να κατεβάσω σχεδόν ως κάτω και τα δύο παράθυρα του αυτοκινήτου μου. Ήμουν από τους πρώτους που έφτασαν σχολείο· δεν είχα καν κοιτάξει το ρολόι στη βιασύνη μου να βγω έξω. Πάρκαρα και κατευθύνθηκα προς τα παγκάκια που σπάνια χρησιμοποιούνταν στα νότια της τραπεζαρίας. Τα παγκάκια ήταν ακόμα κάπως υγρά, έτσι κάθισα πάνω στο μπουφάν μου, με χαρά που τελικά μου φαινόταν χρήσιμο σε κάτι. Είχα κάνει την εργασία μου – προϊόν μιας όχι και τόσο αναπτυγμένης κοινωνικής ζωής – αλλά ήταν μερικά προβλήματα στη Γεωμετρία που δεν ήμουν σίγουρη ότι τα είχα σωστά. Έβγαλα το βιβλίο μου με εργατικότητα, αλλά στη μέση της διαδικασίας του ελέγχου του πρώτου προβλήματος, ονειροπολούσα ήδη, παρακολουθώντας το φως του ήλιου να παίζει στα δέντρα με τους κόκκινους κορμούς. Έκανα αφηρημένα μερικές ζωγραφιές στο περιθώριο του τετραδίου μου. Μετά από λίγα λεπτά, ξαφνικά συνειδητοποίησα ότι είχα σχεδιάσει πέντε ζευγάρια σκούρα μάτια καρφωμένα πάνω μου μέσα απ' τη σελίδα. Τα έσβησα με τη γόμα.

«Μπέλλα!» άκουσα κάποιον να φωνάζει, και μου φάνηκε ότι ήταν ο Μάικ. Κοίταξα γύρω μου και συνειδητοποίησα ότι το σχολείο είχε γεμίσει με ανθρώπους, ενώ καθόμουν εκεί, αφηρημένη. Όλοι ήταν ντυμένοι με κοντομάνικα μπλουζάκια, μερικοί φορούσαν ακόμα και βερμούδες, αν και η θερμοκρασία αποκλείεται να ξεπερνούσε τους δεκαπέντε βαθμούς. Ο Μάικ ερχόταν προς εμένα φορώντας χακί βερμούδα κι ένα ριγέ μπλουζάκι του ράγκμπι και με χαιρετούσε.

«Γεια σου, Μάικ», φώναξα, χαιρετώντας τον κι εγώ, καθώς αδυνατούσα να φερθώ χλιαρά ένα τέτοιο πρωινό.

Ήρθε και κάθισε δίπλα μου με τα τακτικά καρφάκια των μαλλιών του ν' αστράφτουν χρυσαφένια στο φως, το χαμόγελό του να απλώνεται σε όλο του το πρόσωπο. Ήταν τόσο χαρούμενος που με έβλεπε που δεν μπορούσα παρά να νιώσω ικανοποίηση.

«Δεν το είχα προσέξει ποτέ πριν – τα μαλλιά σου έχουν και λίγο κόκκινο», σχολίασε πιάνοντας ανάμεσα στα δάχτυλά του μια τούφα που φτεροκοπούσε στο ελαφρύ αεράκι.

«Μόνο στον ήλιο».

Ένιωσα λιγάκι άβολα, καθώς τύλιξε την μπούκλα πίσω από το αυτί μου.

«Ωραία μέρα, έτσι δεν είναι;»

«Απ' αυτές που μ' αρέσουν», συμφώνησα.

«Τι έκανες χθες;» Το ύφος του ήταν λιγάκι κτητικό.

«Κυρίως ασχολήθηκα με την εργασία μου». Δεν πρόσθεσα πως την είχα ήδη τελειώσει – δεν υπήρχε λόγος να παινεύομαι.

Χτύπησε το μέτωπό του με το χέρι του. «Α, ναι – πρέπει να την παραδώσουμε την Πέμπτη, έτσι δεν είναι;»

«Ε, την Τετάρτη, νομίζω».

«Την Τετάρτη;» Συνοφρυώθηκε. «Αυτό δεν είναι καλό... Η δικιά σου εργασία τι θέμα έχει;»

«Είναι σχετικά με το αν η αντιμετώπιση των γυναικείων χαρακτήρων από τον Σαίξπηρ είναι μισογυνιστική».

Με κοίταξε λες και ήμουν εξωγήινος.

«Μάλλον θα πρέπει να ξεκινήσω να τη δουλεύω απόψε», είπε εκείνος με κλονισμένο εγωισμό. «Θα σου ζητούσα να βγούμε έξω».

«Ω», με βρήκε απροετοίμαστη. Γιατί δε γινόταν πια να κάνω μια ευχάριστη συζήτηση με τον Μάικ χωρίς να νιώθω αμήχανα;

«Να... θα μπορούσαμε να πάμε για φαγητό ή κάτι τέτοιο... και θα μπορούσα να κάτσω να δω μετά την εργασία». Μου χαμογέλασε διατηρώντας τις ελπίδες του.

«Μάικ...» Δε μου άρεσε καθόλου να βρίσκομαι σε τέτοια δύσκολη θέση. «Δε νομίζω ότι θα ήταν η καλύτερη ιδέα».

Το πρόσωπό του κατσούφιασε. «Γιατί;» ρώτησε με μάτια επιφυλακτικά. Οι σκέψεις μου πέταξαν στον Έντουαρντ στιγ-

μιαία, αναρωτώμενη αν και οι δικές του πήγαιναν εκεί επίσης.

«Νομίζω... και αν επαναλάβεις αυτό που θα πω τώρα, θα σε σκοτώσω» απείλησα «αλλά νομίζω πως αυτό θα πλήγωνε την Τζέσικα».

Απόρησε, καθώς οι σκέψεις του δεν είχαν πάει προφανώς προς αυτή την κατεύθυνση καθόλου. «Την Τζέσικα;»

«Στ' αλήθεια, Μάικ, μήπως είσαι τυφλός;»

«Ω», είπε εκπνέοντας –ολοφάνερα σαστισμένος. Εκμεταλλεύτηκα το γεγονός για να το σκάσω.

«Είναι ώρα για μάθημα και δεν μπορώ να αργήσω πάλι». Μάζεψα τα βιβλία μου και τα έχωσα μέσα στην τσάντα μου.

Περπατήσαμε σιωπηλά ως το κτίριο τρία, και η έκφρασή του ήταν παραζαλισμένη. Ήλπιζα, όποιες σκέψεις κι αν έκανε, να τον οδηγούσαν προς τη σωστή κατεύθυνση.

Όταν είδα τη Τζέσικα στην Τριγωνομετρία ήταν γεμάτη ενθουσιασμό. Εκείνη, η Άντζελα και η Λόρεν θα πήγαιναν στο Πορτ Άντζελες απόψε για να ψωνίσουν φορέματα για το χορό, και ήθελε να πάω κι εγώ μαζί, αν και δε χρειαζόμουν φόρεμα. Ήμουν αναποφάσιστη. Θα ήταν ωραία να φύγω απ' την πόλη με μερικές φιλενάδες, αλλά θα ήταν και η Λόρεν εκεί. Και ποιος ξέρει τι θα έκανα απόψε... Αλλά δεν έπρεπε να αφήσω το μυαλό μου να ακολουθήσει αυτόν τον αναμφίβολα λάθος δρόμο. Φυσικά χαιρόμουν που είχε ήλιο. Αλλά δεν ήταν αυτός ο μοναδικός λόγος για την ευφορία που ένιωθα, ούτε κατά διάνοια.

Έτσι της είπα μπορεί, λέγοντάς της ότι έπρεπε να συνεννοηθώ πρώτα με τον Τσάρλι.

Δε μιλούσε για τίποτα άλλο πέρα απ' το χορό, καθώς πηγαίναμε στα Ισπανικά, συνεχίζοντας λες και δεν την είχε διακόψει τίποτα, όταν επιτέλους τελείωσε το μάθημα, πέντε λεπτά αργότερα απ' ότι συνήθως, και πηγαίναμε να φάμε μεσημεριανό. Εγώ ήμουν υπερβολικά χαμένη στο δικό μου παραλήρημα ανυπομονησίας για να προσέξω τα περισσότερα απ' όσα

έλεγε. Είχα μια οδυνηρή λαχτάρα να δω όχι μόνο αυτόν αλλά και όλους τους Κάλεν –για να τους συγκρίνω με όλες τις καινούριες υποψίες που είχαν μολύνει το μυαλό μου. Την ώρα που περνούσα το κατώφλι της τραπεζαρίας, ένιωσα το πρώτο αληθινό μυρμηγκιασμα του φόβου να γλιστρά στη σπονδυλική μου στήλη και να καταλήγει στο στομάχι μου. Θα μπορούσαν να καταλάβουν τι σκεφτόμουν; Και μετά ένα διαφορετικό συναίσθημα με ταρακούνησε –θα περίμενε ο Έντουαρντ για να κάτσει πάλι μαζί μου;

Κατά τη συνήθειά μου, έριξα πρώτα μια γρήγορη ματιά στο τραπέζι των Κάλεν. Ένα ρίγος πανικού διαπέρασε το στομάχι μου, καθώς συνειδητοποιούσα ότι ήταν άδειο. Με ελπίδα που αργόσβηνε, τα μάτια μου σάρωσαν την υπόλοιπη τραπεζαρία, ελπίζοντας να τον βρω μονάχο του, να με περιμένει. Το μέρος ήταν σχεδόν γεμάτο –είχαμε αργήσει εξαιτίας των Ισπανικών– αλλά δε φαινόταν πουθενά κανένα σημάδι του Έντουαρντ, ούτε κανενός άλλου από την οικογένειά του. Με χτύπησε η απόγνωση με συντριπτική ένταση.

Τρέκλιστα πίσω απ' την Τζέσικα, χωρίς να μπαίνω πια στον κόπο να προσποιούμαι ότι άκουγα.

Είχαμε αργήσει αρκετά ώστε όλοι να βρίσκονται ήδη στο τραπέζι μας. Απέφυγα την άδεια καρέκλα δίπλα στον Μάικ για να κάτσω σε μία δίπλα στην Άντζελα. Παρατήρησα αμυδρά ότι ο Μάικ έσπρωξε την καρέκλα ευγενικά για να κάτσει η Τζέσικα, κι ότι το πρόσωπό της φωτίστηκε ως απάντηση.

Η Άντζελα έκανε μερικές ήρεμες ερωτήσεις για την εργασία πάνω στον Μάκβεθ, τις οποίες απάντησα όσο πιο φυσικά μπορούσα με δεδομένο ότι στροβιλιζόμουν μέσα στη δυστυχία. Με προσκάλεσε κι αυτή να πάω μαζί τους απόψε, και δέχτηκα τώρα προσπαθώντας να πιαστώ από οτιδήποτε για να ξεχαστώ.

Συνειδητοποίησα ότι κρατιόμουν από ένα τελευταίο ίχνος ελπίδας όταν μπήκα στη Βιολογία, είδα την άδεια του θέσης κι

ένωσα ένα καινούριο κύμα απογοήτευσης.

Η υπόλοιπη μέρα κύλησε αργά, θλιβερά. Στη Γυμναστική, ακούσαμε ένα μάθημα για τους κανονισμούς του μπάντιντον, το επόμενο βασανιστήριο που είχαν οργανώσει για μένα. Αλλά τουλάχιστον αυτό σήμαινε ότι θα καθόμουν και θα άκουγα αντί να σκοντάφτω εδώ κι εκεί στο γήπεδο. Το καλύτερο ήταν ότι ο προπονητής δεν είχε τελειώσει, έτσι αυτό μου χάριζε άλλη μια μέρα που θα την έβγαζα καθαρή αύριο. Δεν πείραζε που τη μεθεπόμενη θα με όπλιζαν με μια ρακέτα, πριν με εξαπολύσουν εναντίον της υπόλοιπης τάξης.

Με χαρά έφυγα από το συγκρότημα του σχολείου, έτσι ώστε να μπορέσω ελεύθερα να κατεβάσω μούτρα και να κλαψουρίσω, πριν βγω το βράδυ με την Τζέσικα και την υπόλοιπη παρέα. Αλλά αμέσως μόλις μπήκα στο σπίτι του Τσάρλι, η Τζέσικα πήρε τηλέφωνο για να ακυρώσει τα σχέδιά μας. Προσπάθησα να φανώ χαρούμενη που ο Μάικ της είχε ζητήσει να βγουν για φαγητό –πραγματικά ένωσα ανακούφιση που επιτέλους είχε αρχίσει να το πιάνει– αλλά ο ενθουσιασμός μου έμοιαζε προσποιητός ακόμα και στα δικά μου αυτιά. Η Τζέσικα κανόνισε την έξοδό μας για ψώνια για το επόμενο βράδυ.

Γεγονός που σήμαινε ότι πλέον δεν είχα και πολλά που θα μπορούσαν να με κάνουν να ξεχαστώ. Είχα φτιάξει τη σάλτσα για το φαγητό, με μια σαλάτα και ψωμί που είχαν μείνει από το προηγούμενο βράδυ, έτσι δεν είχα να κάνω τίποτα στην κουζίνα. Ξόδεψα μια ώρα συγκεντρωμένη στα μαθήματά μου, αλλά μετά τελείωσα και μ' αυτά. Έλεγχσα τα μηνύματά μου στον υπολογιστή, διαβάζοντας τη σειρά των μηνυμάτων που είχε στείλει η μητέρα μου, καθώς δεν τα είχα κοιτάξει εδώ και καιρό, και τα οποία όσο πιο πρόσφατα ήταν, γίνονταν όλο και πιο απότομα. Αναστέναξα και πληκτρολόγησα μια γρήγορη απάντηση.

Μαμά,

Συγγνώμη, ήμουν έξω. Πήγα στην παραλία με κάτι φίλους. Και

έπρεπε να γράψω και μια εργασία.

Οι δικαιολογίες μου ήταν άθλιες, έτσι τα παράτησα.

Έχει ήλιο έξω σήμερα - το ξέρω, κι εγώ έχω μείνει έκπληκτη - έτσι θα βγω έξω και θα απορροφήσω όσο το δυνατόν περισσότερη βιταμίνη D μπορώ. Σ' αγαπώ.
Μπέλλα.

Αποφάσισα να σκοτώσω την ώρα μου με εξωσχολικό διάβασμα. Είχα μια μικρή συλλογή από βιβλία που με είχαν συνοδεύσει στο Φορκς, ο πιο φθαρμένος τόμος από τα οποία ήταν τα έργα της Τζέιν Όστεν. Διάλεξα αυτόν και πήγα στην πίσω αυλή, αρπάζοντας ένα ξεφτισμένο παλιό πάπλωμα από το ντουλάπι με τα ασπρόρουχα στην κορυφή της σκάλας, καθώς κατέβαινα.

Έξω στη μικρή, τετράγωνη αυλή του Τσάρλι, δίπλωσα το πάπλωμα στα δύο και το άπλωσα μακριά από τη σκιά των δέντρων, πάνω στο παχύ γρασίδι, που πάντα ήταν ελαφρώς υγρό, όσο καιρό κι αν έλαμπε ο ήλιος. Ξάπλωσα μπρούμυτα σταυρώνοντας τους αστραγάλους μου στον αέρα, φυλλομετρώντας τα διάφορα μυθιστορήματα του βιβλίου, προσπαθώντας να αποφασίσω ποιο απ' όλα θα απασχολούσε το μυαλό μου πιο ολοκληρωτικά. Τα αγαπημένα μου ήταν το *Υπερηφάνεια και Προκατάληψη* και το *Λογική κι Ευαισθησία*. Είχα διαβάσει το πρώτο πιο πρόσφατα, έτσι ξεκίνησα να διαβάζω το *Λογική κι Ευαισθησία*, μόνο για να θυμηθώ, αφού ξεκίνησα το κεφάλαιο τρία, ότι ο πρωταγωνιστής της ιστορίας λεγόταν *Έντουαρντ*. Θυμωμένα, γύρισα στο *Μάνσφιλντ Παρκ*, αλλά ο πρωταγωνιστής εκείνου του έργου λεγόταν *Έντμουντ*, κι αυτό δεν είχε και μεγάλη διαφορά. Μα δεν υπήρχαν άλλα ονόματα διαθέσιμα στα τέλη του δέκατου όγδοου αιώνα; Έκλεισα το βιβλίο απότομα, εκνευρισμένη, και γύρισα ανάσκελα. Σήκω-

σα τα μανίκια μου όσο πιο ψηλά γινόταν και έκλεισα τα μάτια. Δε θα σκεφτόμουν τίποτα άλλο εκτός από τη ζέστη πάνω στο δέρμα μου, είπα στον εαυτό μου αυστηρά. Το αεράκι ήταν ακόμα ελαφρύ, αλλά φυσούσε τούφες από τα μαλλιά μου στο πρόσωπό μου, κι αυτό με γαργαλούσε λιγάκι. Σήκωσα όλα μου τα μαλλιά πάνω απ' το κεφάλι μου ρίχνοντάς τα πάνω στο πάπλωμα, απλωμένα σαν βεντάλια, και επικεντρώθηκα ξανά στη ζέστη που άγγιζε τα βλέφαρά μου, τα ζυγωματικά μου, τη μύτη μου, τα χείλη μου, τη μέσα μεριά των χεριών μου, το λαιμό μου, περνούσε μέσα απ' το ελαφρύ μου μπλουζάκι...

Το επόμενο πράγμα που άκουσα ήταν ο ήχος από το περιπολικό του Τσάρλι, που έστριβε στις πλάκες του δρόμου που οδηγούσε στο πάρκινγκ του σπιτιού μας. Ανασηκώθηκα έκπληκτη, συνειδητοποιώντας ότι το φως είχε χαθεί πίσω απ' τα δέντρα, κι εγώ είχα αποκοιμηθεί. Κοίταξα ολόγυρα, παραζαλισμένη, με την ξαφνική αίσθηση ότι δεν ήμουν μόνη.

«Τσάρλι;» ρώτησα. Αλλά άκουσα την πόρτα να κλείνει με δύναμη μπροστά στο σπίτι.

Πήδηξα πάνω, ανήσυχη χωρίς λόγο, μαζεύοντας το υγρό τώρα πάπλωμα και το βιβλίο μου. Έτρεξα μέσα για να ανάψω τη σόμπα πετρελαίου, συνειδητοποιώντας ότι το βραδινό δε θα ήταν έτοιμο στην ώρα του. Ο Τσάρλι κρεμούσε τη ζώνη με το όπλο του κι έβγαζε τις μπότες του, όταν μπήκα.

«Συγγνώμη, μπαμπά, το φαγητό δεν είναι έτοιμο ακόμα – με πήρε ο ύπνος έξω», είπα πνίγοντας ένα χασμουρητό.

«Μην ανησυχείς», είπε εκείνος. «Ούτως ή άλλως ήθελα να δω πόσο είναι το σκορ στο παιχνίδι».

Είδα τηλεόραση με τον Τσάρλι μετά το βραδινό, έτσι για να έχω κάτι να κάνω. Δεν υπήρχε τίποτα συγκεκριμένο που να θέλω να παρακολουθήσω, αλλά εκείνος ήξερε ότι δε μου άρεσε το μπείζμπολ, έτσι το γύρισε σε κάποια κωμωδία που δεν απαιτούσε και πολλή σκέψη και που δεν άρεσε σε κανέναν απ' τους δυο μας. Εκείνος έδειχνε χαρούμενος, όμως, που κάναμε

κάτι μαζί. Κι ένιωθα κι εγώ καλά, παρά την κατάθλιψή μου, που του έδινα χαρά.

«Μπαμπά» είπα στη διάρκεια μιας διαφήμισης «η Τζέσικα κι η Άντζελα θα πάνε να βρουν φορέματα για το χορό αύριο το βράδυ στο Πορτ Άντζελες και ήθελαν να τους βοηθήσω να διαλέξουν... σε πειράζει να πάω μαζί τους;»

«Η Τζέσικα Στάνλεϊ;»

«Και η Άντζελα Ουέμπερ». Αναστέναξα καθώς του έδινα τις λεπτομέρειες. Είχε μπερδευτεί. «Εσύ όμως δε θα πας στο χορό, έτσι;»

«Όχι, μπαμπά, αλλά θα τις βοηθήσω να βρουν αυτές φορέματα – ξέρεις, θα τους προσφέρω εποικοδομητική κριτική». Αυτό δε θα ήταν ανάγκη να το εξηγήσω σε μια γυναίκα.

«Εντάξει, λοιπόν». Έδειχνε να συνειδητοποιεί ότι ήταν έξω από τα νερά του με τις κοριτσίστικες υποθέσεις. «Την επόμενη μέρα έχετε σχολείο, όμως».

«Θα φύγουμε αμέσως μόλις σχολάσουμε για να γυρίσουμε νωρίς. Θα τα καταφέρεις με το βραδινό, ε;»

«Μπελς, τάιζα τον εαυτό μου εδώ και δεκαεπτά χρόνια, πριν έρθεις εσύ», μου υπενθύμισε.

«Δεν ξέρω πως τα κατάφερνες», μουρμούρισα και μετά πρόσθεσα πιο καθαρά, «Θα σου αφήσω μερικά υλικά για κρύα σάντουιτς στο ψυγείο, εντάξει; Πάνω-πάνω».

Είχε ήλιο ξανά το πρωί. Ξύπνησα με ανανεωμένη ελπίδα, που προσπάθησα πεισματικά να καταπνίξω. Φόρεσα για τον πιο ζεστό καιρό μια σκούρα μπλε μπλούζα με V στο λαιμό – κάτι που στο Φοίνιξ φορούσα στο καταχείμωνο.

Είχα κανονίσει την άφιξή μου στο σχολείο έτσι ώστε ίσα-ίσα να προλάβω να μπω στην τάξη. Με απογοήτευση έκανα κύκλους μέσα στο γεμάτο πάρκινγκ ψάχνοντας θέση για να παρκάρω, ενώ έψαχνα ταυτοχρόνως και το ασημένιο Βόλβο που προφανώς δεν ήταν εκεί. Πάρκαρα στην τελευταία σειρά και έτρεξα βιαστικά να πάω στα Αγγλικά, φτάνοντας ξέπνοη,

αλλά καταπτομένη, πριν χτυπήσει το τελευταίο κουδούνι.

Ήταν όπως και χθες – δεν μπορούσα να εμποδίσω τα μικρά βλαστάρια της ελπίδας να ανθίσουν μέσα στο κεφάλι μου, μόνο και μόνο για να τα δω να τσαλαπατιούνται οδυνηρά, καθώς έψαχνα την τραπεζαρία μάταια και κάθισα στο άδειο μου τραπέζι στη Βιολογία.

Το σχέδιο για το Πορτ Άντζελες ίσχυε πάλι για απόψε και μου φαινόταν όλο και πιο ελκυστικό εξαιτίας του γεγονότος ότι η Λόρεν είχε άλλες υποχρεώσεις. Ανυπομονούσα να φύγω απ' την πόλη έτσι ώστε να μπορέσω να σταματήσω να κοιτάζω πάνω απ' τον ώμο μου, ελπίζοντας να τον δω να εμφανίζεται ξαφνικά, όπως έκανε πάντα. Ορκίστηκα στον εαυτό μου ότι θα είχα καλή διάθεση απόψε και δε θα κατέστρεφα τη διασκέδαση ούτε της Άντζελα ούτε της Τζέσικα στο κυνήγι του φορέματος. Ίσως μπορούσα κι εγώ να ψωνίσω μερικά ρούχα. Αρνήθηκα να σκεφτώ την πιθανότητα να κάνω μόνη μου ψώνια αυτό το Σάββατο στο Σιάτλ, χωρίς κανένα ενδιαφέρον πλέον για το προηγούμενο σχέδιο. Δεν υπήρχε περίπτωση να μου το ακυρώσει, χωρίς να μου το πει τουλάχιστον.

Μετά το σχολείο, η Τζέσικα με ακολούθησε ως το σπίτι στο παλιό της άσπρο Μέρκιουρι, ώστε να μπορέσω να αφήσω τα βιβλία και το φορτηγάκι μου. Χτένισα γρήγορα τα μαλλιά μου όταν βρέθηκα μέσα, νιώθοντας μια ξαφνική ευφορία ενθουσιασμού, καθώς σκεφτόμουν ότι θα έφευγα από το Φορκς. Άφησα ένα σημείωμα στον Τσάρλι στο τραπέζι, εξηγώντας του ξανά πού είναι το φαγητό, έβγαλα το φθαρμένο μου πορτοφόλι από τη σχολική μου τσάντα και το έβαλα σε μια άλλη τσάντα εξόδου, που χρησιμοποίησα σπάνια, και βγήκα έξω τρέχοντας για να βρω τη Τζέσικα. Μετά πήγαμε στο σπίτι της Άντζελα κι εκείνη μας περίμενε. Ο ενθουσιασμός μου αυξήθηκε ραγδαία την ώρα που βγαίναμε από τα όρια της πόλης.

8. ΠΟΡΤ-ΑΝΤΖΕΛΕΣ

Η Τζες οδηγούσε πιο γρήγορα από το Διοικητή Σουάν, έτσι είχαμε φτάσει στο Πορτ-Άντζελες ως τις τέσσερις. Είχε περάσει αρκετός καιρός από τότε που βγήκα έξω τελευταία φορά μόνο με κορίτσια, και τα οιστρογόνα ήταν αναζωογονητικά. Ακούγαμε κλαψιάρικα ροκ τραγούδια, ενώ η Τζέσικα είχε λογοδιάρροια σχετικά με τα αγόρια με τα οποία κάναμε παρέα. Το ραντεβού της Τζέσικα με τον Μάικ είχε πάει μια χαρά, και ήλπιζε ότι ως το Σάββατο το βράδυ θα είχαν προχωρήσει στο στάδιο του πρώτου φιλιού. Χαμογέλασα ικανοποιημένη. Η Άντζελα ήταν παθητικά χαρούμενη που θα πήγαινε στο χορό, αλλά δεν ενδιαφερόταν πραγματικά για τον Έρικ. Η Τζες προσπάθησε να την κάνει να ομολογήσει ποιος ήταν στ' αλήθεια ο τύπος της, αλλά εγώ διέκοψα με μια ερώτηση σχετικά με φορέματα μετά από λίγο, για να τη σώσω. Η Άντζελα μου έριξε ένα βλέμμα γεμάτο ευγνωμοσύνη.

Το Πορτ-Άντζελες ήταν μια πανέμορφη μικρή παγίδα για τους τουρίστες, πολύ πιο φινετσάτη και γραφική από το Φορκς. Αλλά η Τζέσικα και η Άντζελα το ήξεραν καλά, έτσι

δεν είχαν σκοπό να σπαταλήσουν χρόνο για να κάνουν βόλτα στη γραφική προκυμαία του κόλπου. Η Τζες πήγε κατευθείαν στο μεγάλο πολυκατάστημα της πόλης, που ήταν λίγους δρόμους πιο μέσα από τη φιλική προς τους επισκέπτες πρόσοψη του κόλπου.

Ο χορός υποτίθεται πως ήταν ημειπίσημος, και δεν ήμασταν σίγουρες τι ακριβώς σήμαινε αυτό. Και η Τζέσικα και η Άντζελα έμειναν έκπληκτες και σχεδόν δε με πίστεψαν, όταν τους είπα ότι δεν είχα πάει ποτέ σε χορό στο Φοίνιξ.

«Δεν πήγες ποτέ με το αγόρι σου, ας πούμε;» ρώτησε η Τζες γεμάτη αμφιβολίες, καθώς μπαίναμε στο κατάστημα.

«Αλήθεια», προσπάθησα να την πείσω, καθώς δεν ήθελα να ομολογήσω το πρόβλημά μου στο χορό. «Δεν είχα ποτέ αγόρι ή τίποτα τέτοιο. Δεν έβγαινα έξω και πολύ».

«Γιατί όχι;» απαίτησε να μάθει η Τζέσικα.

«Δε μου είχε ζητήσει κανείς να βγούμε», απάντησα ειλικρινά.

Φάνηκε δύσπιστη. «Εδώ σου ζητάνε να βγεις» μου θύμισε «κι εσύ λες όχι σε όλους». Βρισκόμασταν τώρα στο τμήμα με τα μικρά νούμερα, ψάχνοντας τα ράφια για καλά ρούχα.

«Εκτός από τον Τάιλερ, βέβαια», διόρθωσε η Άντζελα ήσυχα.

«Συγγνώμη;» αναφώνησα. «Τι είπες;»

«Ο Τάιλερ είπε σε όλους ότι θα πάτε μαζί στο χορό της αποφοίτησης», με πληροφόρησε η Τζέσικα με μάτια γεμάτα υποψίες.

«Τι είπε;» ακούστηκα σαν να πνιγόμουν.

«Σου το είπα ότι δεν ήταν αλήθεια», ψιθύρισε η Άντζελα στη Τζέσικα.

Έμεινα σιωπηλή, ακόμα χαμένη στην ταραχή που γρήγορα γινόταν εκνευρισμός. Αλλά είχαμε βρει τα ράφια με τα φορέματα, και τώρα είχαμε δουλειά να κάνουμε.

«Γι' αυτό δε σε συμπαθεί η Λόρεν», είπε χαχανίζοντας η

Τζέσικα, ενώ πασπατεύαμε μέσα στα ρούχα.

Έτριξα τα δόντια μου. «Λες αν τον πατήσω κι εγώ με το δικό μου φορτηγάκι να σταματήσει να έχει τύψεις για το ατύχημα; Λες να σταματήσει την προσπάθεια να επανορθώσει, και να μαστε πάτσι;»

«Μπορεί», είπε η Τζες γελώντας πνιχτά. «Αν αυτό είναι που προσπαθεί να κάνει».

Δεν υπήρχε μεγάλη ποικιλία φορεμάτων για να διαλέξουν, αλλά και οι δυο τους βρήκαν κάτι να δοκιμάσουν. Κάθισα σε μια χαμηλή καρέκλα μέσα στο δοκιμαστήριο, δίπλα στον τριπλό καθρέφτη, προσπαθώντας να συγκρατήσω την οργή μου.

Η Τζες ήταν διχασμένη ανάμεσα σε δύο –το ένα ήταν ένα μακρύ, στράπλες, λιτό μαύρο κομμάτι, το άλλο ένα μπλε ηλεκτρικό φόρεμα που έφτανε ως το γόνατο, με πολύ λεπτές τινιραντές. Την ενθάρρυνα να προτιμήσει το μπλε γιατί να μην προκαλέσει τα βλέμματα; Η Άντζελα διάλεξε ένα παλ ροζ φόρεμα που έπεφτε ωραία στην ψηλή σιλουέτα της και τόνιζε τις μελιές πινελιές στα ανοιχτά καστανά μαλλιά της. Έκανα και στις δύο γενναιόδωρα κομπλιμέντα και τις βοήθησα επιστρέφοντας τα απορριφθέντα κομμάτια στα ράφια τους. Η όλη διαδικασία ήταν πολύ πιο σύντομη και πιο εύκολη από παρόμοιες εξορμήσεις που είχα κάνει με τη Ρενέ στο Φοίνιξ. Μάλλον έφταιγαν οι περιορισμένες επιλογές.

Κατευθυνθήκαμε προς τα παπούτσια και τα αξεσουάρ. Ενώ αυτές δοκίμαζαν διάφορα πράγματα, εγώ απλώς παρακολουθούσα κι έκανα κριτική, καθώς δεν είχα διάθεση να ψωνίσω για τον εαυτό μου, αν και χρειαζόμουν καινούρια παπούτσια. Η ευφορία που ένιωθα για την έξοδο μαζί με τις φιλενάδες μου χανόταν σιγά-σιγά, έπειτα από τη σύγχυση που πήρα με τον Τάιλερ, αφήνοντας χώρο για να επιστρέψει πάλι η μελαγχολία.

«Άντζελα;» ξεκίνησα, διστακτική, ενώ εκείνη δοκίμαζε

ένα ζευγάρι ροζ ψηλοτάκουνα με λουράκι –ήταν υπερβολικά χαρούμενη που θα είχε συνοδό αρκετά ψηλό, ώστε να φορέσει ψηλά τακούνια. Η Τζέσικα είχε απομακρυνθεί προς τον πάγκο με τα κοσμήματα, κι ήμασταν μόνες μας.

«Ναι;» Τέντωσε το πόδι της, λυγίζοντας τον αστράγαλό της για να δει καλύτερα το παπούτσι.

Δίστασα. «Μου αρέσουν αυτά».

«Λέω να τα πάρω –αν και δε θα πηγαίνουν με τίποτα άλλο εκτός από αυτό το φόρεμα», είπε συλλογισμένη.

«Α, μην το συζητάς –έχουν έκπτωση», την ενθάρρυνα. Χαμογέλασε, κλείνοντας το καπάκι σ' ένα κουτί που περιείχε ένα ζευγάρι πιο ευκολοφόρετα κρεμ παπούτσια.

Προσπάθησα ξανά. «Εε... Άντζελα...» Σήκωσε το κεφάλι της περιέργη.

«Είναι φυσιολογικό για τους... Κάλεν» –τα μάτια μου ήταν καρφωμένα κάτω στα παπούτσια μου– «να λείπουν από το σχολείο συχνά;» Απέτυχα με αξιοθρήνητο τρόπο στην προσπάθειά μου να ακουστώ αδιάφορη.

«Ναι, όταν ο καιρός είναι καλός πάνε συνέχεια εκδρομή για να κάνουν πεζοπορία –ακόμα κι ο γιατρός. Είναι τύποι που τους αρέσουν οι δραστηριότητες στο ύπαιθρο», μου είπε ήσυχα, εξετάζοντας κι αυτή τα παπούτσια της. Δεν έκανε ούτε μία ερώτηση, πόσο μάλλον τις εκατοντάδες που θα είχε εξαπολύσει η Τζέσικα. Αρχίζα να τη συμπαθώ πραγματικά την Άντζελα.

«Α». Το παράτησα το θέμα, καθώς η Τζέσικα γύρισε για να μας δείξει το κόσμημα με στρας που είχε βρει για να ταιριάξει με τα ασημένια της παπούτσια.

Είχαμε κανονίσει να πάμε για φαγητό σ' ένα μικρό ιταλικό εστιατόριο στην προβλήτα, αλλά τα ψώνια δεν κράτησαν τόσο όσο είχαμε υπολογίσει. Η Τζες κι η Άντζελα θα πήγαιναν τα ρούχα τους στο αυτοκίνητο και μετά θα περπατούσαν ως την άκρη του κόλπου. Τους είπα ότι θα τις συναντούσα στο εστια-

τόριο σε μια ώρα –ήθελα να βρω ένα βιβλιοπωλείο. Και οι δυο τους έδειξαν πρόθυμες να έρθουν μαζί μου, αλλά τις ενθάρρυνα να πάνε να διασκεδάσουν –δεν ήξεραν πόσο πολύ μπορούσαν να με απορροφήσουν τα βιβλία –ήταν κάτι που προτιμούσα να κάνω μόνη μου. Απομακρύνθηκαν πηγαίνοντας προς το αυτοκίνητο, φλυαρώντας χαρούμενα, κι εγώ κατευθύνθηκα προς τα εκεί που μου είχε υποδείξει η Τζες.

Δε δυσκολεύτηκα καθόλου να βρω το βιβλιοπωλείο, αλλά δεν ήταν αυτό που έψαχνα. Η βιτρίνα ήταν γεμάτη κρυστάλλους, ονειροπαγίδες και βιβλία για πνευματικές θεραπείες. Δεν μπήκα καν μέσα. Μέσα από το τζάμι μπορούσα να δω μια ηλικιωμένη γυναίκα με μακριά, γκριζα μαλλιά, ίσια ως την πλάτη της, ντυμένη με ένα φόρεμα κατευθείαν από τη δεκαετία του εξήντα, με ένα χαμόγελο καλωσορίσματος πίσω από τον πάγκο. Αποφάσισα ότι αυτή τη συζήτηση μπορούσα να την αποφύγω. Λογικά θα υπήρχε κάποιο φυσιολογικό βιβλιοπωλείο στην πόλη.

Περιφέρθηκα από δω κι από κει στους δρόμους, που γέμιζαν με την κίνηση που έχει όταν σχολάνε όλοι απ' τη δουλειά, και ήλπιζα ότι κατευθυνόμουν προς το κέντρο της πόλης. Δεν πρόσεχα, όμως, όσο θα έπρεπε το πού πήγαινα –πάλευα με την απελπισία. Προσπαθούσα τόσο σκληρά να μη σκέφτομαι εκείνον κι αυτό που μου είχε πει η Άντζελα... και κυρίως προσπαθούσα να μην παρασυρθώ από τις ελπίδες μου για το Σάββατο, καθώς φοβόμουν ότι θα αντιμετώπιζα μια απογοήτευση πιο επώδυνη από τις άλλες φορές, όταν σήκωσα το κεφάλι μου ξαφνικά και είδα μπροστά μου ένα ασημένιο Βόλβο παρκαρισμένο κατά μήκος του δρόμου, και παραλίγο να καταρρεύσω. Ανόητε, αναξίοπιστε βρικόλακα, σκέφτηκα.

Βάδισα με βαριά βήματα προς τα νότια, πηγαίνοντας προς κάτι βιτρίνες μαγαζιών που μου φάνηκαν ότι μπορεί να είχαν κάτι ενδιαφέρον. Αλλά όταν έφτασα εκεί, είδα πως ήταν απλώς ένα κατάστημα επισκευών κι ένας άδειος χώρος. Είχα

ακόμα πάρα πολλή ώρα στη διάθεσή μου για να πάω από τώρα να βρω την Τζες και την Άντζελα, και έπρεπε οπωσδήποτε να φτιάξω λίγο τη διάθεσή μου προτού τις συναντήσω. Πέρασα τα δάχτυλά μου μέσα από τα μαλλιά μου μια-δυο φορές και πήρα μερικές βαθιές ανάσες, πριν συνεχίσω στρίβοντας στη γωνία.

Άρχισα να συνειδητοποιώ, καθώς διέσχιζα έναν άλλο δρόμο, ότι δεν πήγαινα προς τη σωστή κατεύθυνση. Οι πεζοί που γύριζαν σπίτι τους μετά τη δουλειά πήγαιναν προς τα βόρεια, και τα κτίρια εδώ φαίνονταν να είναι κυρίως αποθήκες. Αποφάσισα να γυρίσω προς τα ανατολικά στην επόμενη γωνία, και μετά να στρίψω προς την άλλη κατεύθυνση, λίγα τετράγωνα πιο κάτω, και να δοκιμάσω την τύχη μου σε κανέναν άλλο δρόμο, καθώς θα γύριζα στην προκυμαία.

Μια παρέα τεσσάρων ανδρών έστριψε στη γωνία όπου κατευθυνόμουν εγώ, ντυμένοι πολύ πρόχειρα για να γυρίζουν σπίτι από τη δουλειά, αλλά και πολύ απεριποίητοι για να είναι τουρίστες. Καθώς με πλησίαζαν, κατάλαβα ότι δεν ήταν και πολύ μεγαλύτεροι από μένα. Έλεγαν αστεία ο ένας στον άλλο δυνατά, γελώντας άγρια και δίνοντας μπουνιές ο ένας στα μπράτσα του άλλου. Έκανα βιαστικά όσο το δυνατόν πιο άκρη μπορούσα στο πεζοδρόμιο, για να τους κάνω χώρο να περάσουν, περπατώντας γρήγορα, κοιτάζοντας πέρα απ' αυτούς στη γωνία.

«Ε, εσύ εκεί!» φώναξε ένας, καθώς περνούσαν δίπλα μου, και λογικά μιλούσε σ' εμένα, εφόσον δεν ήταν κανείς άλλος εκεί κοντά. Σήκωσα το κεφάλι μου αυτομάτως. Δυο είχαν σταματήσει, ενώ οι άλλοι δυο άρχισαν να βαδίζουν πιο αργά. Ο πιο κοντινός σ' εμένα, ένας γεροδεμένος άντρας με σκούρα μαλλιά, κοντά στα είκοσι, έμοιαζε να είναι αυτός που μου είχε μιλήσει. Φορούσε ένα φανελένιο πουκάμισο ανοικτό πάνω από ένα βρόμικο φανελάκι, σχισμένο τζιν και σανδάλια. Έκανε μισό βήμα προς εμένα.

«Γεια», ψιθύρισα, με μια εντελώς αντανakλαστική αντίδραση. Μετά γύρισα γρήγορα από την άλλη μεριά και βάδισα πιο γρήγορα προς τη γωνία. Τους άκουγα να γελάνε στη διαπασών από πίσω μου.

«Ε! Περίμενε!» μου φώναξε ένας από πίσω μου πάλι, αλλά εγώ συνέχισα να μην τους κοιτάζω και έστριψα στη γωνία μ' έναν αναστεναγμό ανακούφισης. Τους άκουγα να χαχανίζουν πίσω μου.

Βρέθηκα σ' ένα πεζοδρόμιο που περνούσε μπροστά από το πίσω μέρος αρκετών σκοτεινών αποθηκών, η κάθε μια από τις οποίες είχε μεγάλες πόρτες, για να ξεφορτώνουν τα φορτηγά, κλειδωμένες με λουκέτο για τη νύχτα. Η νότια πλευρά του δρόμου δεν είχε καθόλου πεζοδρόμιο, μόνο έναν αλυσιδωτό φράκτη που είχε στην κορυφή του συρματόπλεγμα και προστάτευε κάποιο είδος μάντρας για αποθήκευση εξαρτημάτων μηχανών. Είχα περιπλανηθεί πολύ μακριά από το κομμάτι του Πορτ-Άντζελες που σαν επισκέπτρια υποτίθεται πως έπρεπε να δω. Σκοτείνιαζε, συνειδητοποίησα, με τα σύννεφα να επιστρέφουν επιτέλους, να συσσωρεύονται στον ορίζοντα στη δύση, δημιουργώντας την εικόνα ενός ηλιοβασιλέματος που είχε έρθει νωρίτερα απ' το κανονικό. Ο ουρανός στην ανατολή ήταν ακόμα καθαρός, αλλά άρχιζε να σκουραίνει, με πινελιές ροζ και πορτοκαλί διάσπαρτες εδώ κι εκεί. Είχα αφήσει το μπουφάν μου στο αυτοκίνητο, κι ένα ξαφνικό ρίγος με έκανε να σταυρώσω τα χέρια μου σφιχτά στο στήθος μου. Ένα μοναδικό φορτηγάκι με προσπέρασε, και μετά ο δρόμος ήταν άδειος.

Ο ουρανός ξαφνικά σκοτείνιασε ακόμα πιο πολύ, και, καθώς κοιτάξα πάνω απ' τον ώμο μου για να δω το ένοχο σύννεφο, κατάλαβα σοκαρισμένη ότι οι δυο άντρες περπατούσαν σωπηλά πέντε-έξι μέτρα πίσω μου.

Ήταν από την ίδια παρέα που είχα προσπεράσει στη γωνία, αν και κανένας απ' τους δυο δεν ήταν εκείνος ο μελαχρινός

που μου είχε μιλήσει. Γύρισα το κεφάλι μου μπροστά αμέσως, επιταχύνοντας το βήμα μου. Μια ψύχρα που δεν είχε να κάνει με τον καιρό μου προκάλεσε πάλι ένα τρέμουλο. Η τσάντα μου είχε λουρί που κρεμιόταν απ' τον ώμο, και την είχα περασμένη απ' το λαιμό και κολλημένη στο σώμα μου έτσι, ώστε να μην μπορεί να την αρπάξει κανείς. Ήξερα ακριβώς πού ήταν το σπρέι με πιπέρι που είχα –βρισκόταν ακόμα στην αθλητική μου τσάντα κάτω απ' το κρεβάτι, που ποτέ δεν είχα ανοίξει για να αδειάσω. Δεν είχα και πολλά χρήματα μαζί μου, μόνο κάτι παραπάνω από είκοσι δολάρια, και σκέφτηκα να αφήσω την τσάντα να μου πέσει “κατά λάθος” και να φύγω. Αλλά μια μικρή, φοβισμένη φωνή στο πίσω μέρος του μυαλού μου με προειδοποίησε ότι οι άντρες μπορεί να ήταν κάτι χειρότερο από κλέφτες.

Άκουγα με προσήλωση τα ήσυχα βήματά τους, που ήταν υπερβολικά αθόρυβα σε σύγκριση με το ζωηρό θόρυβο που έκαναν νωρίτερα, και δε φαινόταν να επιταχύνουν ούτε να με πλησιάζουν. Πάρε ανάσα, έπρεπε να θυμίσω στον εαυτό μου. Δεν ξέρεις αν σε ακολουθούν. Συνέχισα να περπατάω όσο το δυνατόν πιο γρήγορα, χωρίς να τρέχω, όμως, επικεντρώνοντας την προσοχή μου στη στροφή στο δεξί μου χέρι, που βρισκόταν τώρα μόλις λίγα μέτρα παραπέρα. Τους άκουγα να μένουν όσο πίσω ήταν και πριν. Ένα μπλε αυτοκίνητο έστριψε στο δρόμο από τα νότια και με προσπέρασε γρήγορα. Σκέφτηκα να πεταχτώ μπροστά του, αλλά δίστασα, καθώς είχα ενδιαασμούς, δεν ήμουν βέβαιη αν με καταδίωκαν, και μετά ήταν πολύ αργά πια.

Έφτασα στη γωνία, αλλά μια γρήγορη ματιά μου αποκάλυψε ότι ο δρόμος ήταν αδιέξοδο κι οδηγούσε μόνο στο πίσω μέρος ενός άλλου κτιρίου. Ήμουν η μισή γυρισμένη με ανυπομονησία έπρεπε να διορθώσω επειγόντως την κατεύθυνση που είχα πάρει και να διασχίσω τρέχοντας το στενό αδιέξοδο, ώστε να ξαναβγώ στο πεζοδρόμιο. Ο δρόμος τελείωνε

στην επόμενη γωνία, όπου υπήρχε μια πινακίδα στοπ. Συγκεκρινήθηκε στα ανεπαίσθητα βήματα πίσω μου, προσπαθώντας να αποφασίσω αν έπρεπε να τρέξω ή όχι. Ακούγονταν σαν να έρχονταν από πιο μακριά, όμως, και ήξερα ότι θα μπορούσαν να με φτάσουν όπως και να 'χε το θέμα. Ήταν βέβαιο ότι θα σκόνταφτα και θα σωριαζόμουν αν προσπαθούσα να πάω πιο γρήγορα. Ο ήχος των βημάτων ξεμάκραινε. Ρίσκαρα μια γρήγορη ματιά πάνω απ' τον ώμο μου, και τώρα βρίσκονταν μπορεί και καμιά δεκαπενταριά μέτρα πίσω μου, είδα με ανακούφιση. Αλλά είχαν και οι δυο το βλέμμα τους καρφωμένο πάνω μου.

Έμοιαζε σαν να είχε περάσει μια αιωνιότητα μέχρι να φτάσω στη γωνία. Είχα σταθερό βήμα, ενώ οι άντρες πίσω μου έμεναν όλο και ελάχιστα πιο πίσω σε κάθε μου βήμα. Ίσως να είχαν καταλάβει πως με είχαν τρομάξει κι ένιωθαν άσχημα. Είδα δυο αμάξια να πηγαίνουν προς τα βόρεια και να περνάνε τη διασταύρωση προς την οποία κατευθυνόμουν, κι εξέπνευσα ανακουφισμένη. Θα υπήρχαν κι άλλοι άνθρωποι γύρω, μόλις έφευγα απ' τον εγκαταλειμμένο αυτό δρόμο. Μ' ένα πήδημα έστριψα στη γωνία, με έναν αναστεναγμό γεμάτο ευγνωμοσύνη.

Και σταμάτησα απότομα.

Ο δρόμος και από τις δυο πλευρές του είχε άδειους τοίχους χωρίς πόρτες, χωρίς παράθυρα. Μπορούσα να δω σε απόσταση, μετά από δυο διασταυρώσεις, λάμπες, αυτοκίνητα, κι άλλους πεζούς, αλλά όλοι τους ήταν πολύ μακριά. Γιατί ακουμπισμένοι στο δυτικό κτίριο, στα μισά περίπου του δρόμου, περίμεναν τεμπέλικα οι άλλοι δυο άντρες από την παρέα, και παρακολουθούσαν και οι δυο με χαμόγελα γεμάτα ενθουσιασμό, καθώς εγώ κοκάλωσα στο πεζοδρόμιο. Κατάλαβα τότε ότι δε με ακολουθούσαν.

Με είχαν μαντρώσει.

Σταμάτησα μόνο ένα δευτερόλεπτο, αλλά μου φάνηκε λες

και είχε περάσει πολλή ώρα. Γύρισα τότε και όρμησα στην άλλη μεριά του δρόμου. Είχα ένα αίσθημα απογοήτευσης ότι θα ήταν μια μάταιη προσπάθεια. Τα βήματα πίσω μου ήταν πιο δυνατά τώρα.

«Εδώ είσαι λοιπόν!» Η βροντερή φωνή του γεροδεμένου μελαχρινού άντρα έσπασε την έντονη σιωπή και με έκανε να πεταχτώ. Μέσα στο σκοτάδι που γινόταν πιο πηχτό, φάνηκε σαν να κοιτούσε πέρα από μένα.

«Ναι», φώναξε μια φωνή δυνατά από πίσω μου, που με έκανε να πεταχτώ ξανά, καθώς προσπάθησα να προχωρήσω στο δρόμο βιαστικά. «Απλώς κάναμε μια μικρή παράκαμψη».

Τα βήματά μου αναγκαστικά έγιναν πιο αργά τώρα. Μείωνα την απόσταση ανάμεσα στον εαυτό μου και στους δυο που περίμεναν απέναντί μου πολύ γρήγορα. Μπορούσα να βγάλω μια καθαρή, δυνατή στριγκλιά και μάζεψα αέρα, καθώς ετοιμαζόμουν να τον χρησιμοποιήσω για να φωνάξω, αλλά ο λαιμός μου ήταν τόσο στεγνός που δεν ήμουν σίγουρη πόσο δυνατά θα μπορούσε να φτάσει η φωνή μου. Με μια γρήγορη κίνηση έβγαλα την τσάντα μου από το λαιμό μου σφίγγοντάς το λουρί της με το ένα χέρι, έτοιμη να την παραδώσω ή να τη χρησιμοποιήσω σαν όπλο αν χρειαζόταν.

Ο γεροδεμένος άντρας τραβήχτηκε από τον τοίχο την ώρα που εγώ σταμάτησα με καχυποψία, και περπάτησε αργά κατεβαίνοντας το δρόμο.

«Μη με πλησιάζεις», προειδοποίησα με φωνή που υποτίθεται ότι έπρεπε να ακουστεί δυναμική και ατρόμητη. Αλλά είχα δίκιο για το στεγνό λαιμό –δεν είχε καθόλου δύναμη η φωνή μου.

«Μην κάνεις έτσι, γλύκα», φώναξε εκείνος, και το τραχύ γέλιο άρχισε πάλι πίσω μου.

Ετοιμάστηκα, με τα πόδια σε διάσταση, προσπαθώντας να θυμηθώ μέσα στον πανικό μου τα λίγα που ήξερα από αυτοάμυνα. Σπρώχνεις το χέρι προς τα πάνω, ελπίζοντας ότι θα

σπάσεις τη μύτη ή ότι θα χτυπήσεις το κεφάλι. Χώνεις το δάχτυλο στην κόγχη του ματιού –το κάνεις γάντζο και πετάς το μάτι έξω. Και φυσικά η στάνταρ κλωτσιά στα μαλακά. Εκείνη η ίδια απαισιόδοξη φωνή μέσα στο μυαλό μου μίλησε τότε δυνατά, υπενθυμίζοντάς μου ότι πιθανότατα δε θα είχα καμία τύχη εναντίον τους, ακόμα κι αν ήταν ένας μόνο, κι ήταν τέσσερις. Βούλωσ' το! Διέταξα τη φωνή πριν με ακινητοποιήσει εντελώς ο τρόμος. Δε θα υπέκυπτα χωρίς να πάρω και κάποιον μαζί μου. Προσπάθησα να καταπιώ ώστε να μπορέσω να βγάλω μια στριγκλιά της προκοπής.

Οι προβολείς κάποιου αυτοκινήτου ξαφνικά έλαμψαν στην γωνία, ενώ το αυτοκίνητο παραλίγο να χτυπήσει το γεροδεμένο άντρα, αναγκάζοντάς τον να πηδήξει πίσω προς το πεζοδρόμιο. Εγώ βούτηξα στο δρόμο –αυτό το αυτοκίνητο θα σταματούσε ή αλλιώς θα έπρεπε να με χτυπήσει. Αλλά το ασημί αμάξι έστριψε απότομα, ντεραπάροντας, μέχρι που σταμάτησε με την πόρτα του συνοδηγού ανοιχτή μόλις λίγα εκατοστά πιο πέρα από μένα.

«Μπες μέσα», με πρόσταξε μια έξαλλη από θυμό φωνή.

Ήταν εκπληκτικό πώς εξαφανίστηκε αμέσως ο φόβος που με έπνιγε, εκπληκτικό πώς το αίσθημα της ασφάλειας με κατέκλυσε ξαφνικά –ακόμα και πριν βρεθώ έξω απ' το δρόμο– μόλις άκουσα τη φωνή του. Πήδηξα στο κάθισμα κλείνοντας την πόρτα με δύναμη πίσω μου.

Ήταν σκοτεινά στο αυτοκίνητο, δεν είχε ανάψει κανένα φως με το άνοιγμα της πόρτας, και μετά βίας μπορούσα να δω το πρόσωπό του στο αντιφέγγισμα του ταμπλό. Τα λάστιχα έτριξαν καθώς έκανε επί τόπου στροφή ώστε να κοιτάζουμε προς το βορρά, επιταχύνοντας πολύ γρήγορα, αλλάζοντας απότομα κατεύθυνση προς τους σαστισμένους άντρες στο δρόμο. Τους είδα στιγμαία να βουτάνε προς το πεζοδρόμιο, ενώ εμείς ισώσαμε και φύγαμε με ταχύτητα προς το λιμάνι.

«Βάλε τη ζώνη σου», είπε επιτακτικά, κι εγώ κατάλαβα ότι

κρατούσα το κάθισμα σφιχτά και με τα δυο χέρια. Γρήγορα υπάκουσα ο ήχος που έκανε η ζώνη όταν δέθηκε ήταν δυνατός μέσα στο σκοτάδι. Έστριψε απότομα αριστερά, ορμώντας προς τα μπρος, περνώντας αρκετές πινακίδες στοπ χωρίς να σταματήσει.

Αλλά εγώ ένιωθα εντελώς ασφαλής, και για την ώρα δε με προβλημάτιζε καθόλου το πού πηγαίναμε. Κοίταξα το πρόσωπό του με βαθιά ανακούφιση, ανακούφιση που δεν οφειλόταν μόνο στην ξαφνική μου διάσωση. Μελέτησα τα άψογα χαρακτηριστικά του στο περιορισμένο φως, περιμένοντας να επανέλθει η αναπνοή μου στο φυσιολογικό, μέχρι που σκέφτηκα ότι η έκφρασή του είχε δολοφονική οργή.

«Είσαι καλά;» ρώτησα, έκπληκτη με το πόσο βραχνή είχε γίνει η φωνή μου.

«Όχι», είπε κοφτά, και ο τόνος του ήταν οργισμένος.

Κάθισα σιωπηλή παρατηρώντας το πρόσωπό του, ενώ τα φλογερά του μάτια κοίταζαν ευθεία μπροστά, μέχρι που το αυτοκίνητο σταμάτησε ξαφνικά. Κοίταξα γύρω, αλλά ήταν πολύ σκοτεινά για να δω οτιδήποτε, εκτός από το αμυδρό περίγραμμα των σκοτεινών δέντρων που συνωστίζονταν στην άκρη του δρόμου. Δεν ήμασταν στην πόλη πια.

«Μπέλλα;» ρώτησε, η φωνή του ήταν σφιγμένη, συγκρατημένη.

«Ναι;» Η φωνή μου ήταν ακόμα τραχιά. Προσπάθησα να καθαρίσω το λαιμό μου ήσυχα.

«Είσαι καλά;» Ακόμα δε με κοίταζε, αλλά η οργή του ήταν ολοφάνερη στο πρόσωπό του.

«Ναι», είπα απαλά με βραχνή φωνή.

«Κάνε κάτι για να μου αποσπάσεις την προσοχή, σε παρακαλώ», μου είπε επιτακτικά.

«Συγγνώμη, τι πράγμα;»

Εξέπνευσε απότομα.

«Απλώς μίλα για κάτι ασήμαντο μέχρι που να ηρεμήσω»,

είληγχε, κλείνοντας τα μάτια του, και τσίμπησε τη ράχη της μιάτης του με τον αντίχειρα και το δείκτη του.

«Εεε». Έσπαγα το κεφάλι μου να σκεφτώ κάτι ασήμαντο.

«Λύριο πριν το σχολείο θα πατήσω με το φορτηγάκι μου τον Τάιλερ;»

Εκείνος ακόμα είχε τα μάτια του κλεισμένα σφιχτά, αλλά η άκρη των χειλιών του συσπάστηκε.

«Γιατί;»

«Λέει σε όλους ότι θα με πάει στο χορό της αποφοίτησης – ή είναι τρελός ή ακόμα προσπαθεί να επανορθώσει που παραλίγο να με σκοτώσει πριν... εν πάση περιπτώσει, θυμάσαι για πότε λέω, και νομίζει ότι ο σωστός τρόπος είναι να με πάει στο χορό. Άρα υποθέτω πως αν βάλω σε κίνδυνο τη ζωή του, τότε θα έχουμε πατίσει, και δε θα συνεχίσει να προσπαθεί να αποδείξει ότι μετάνιωσε. Δε χρειάζομαι εχθρούς, και ίσως η Λόρεν να χαλάρωνε λίγο αν με άφηνε ήσυχη ο Τάιλερ. Παρ' όλα αυτά μπορεί να χρειαστεί να του συμπαραλιάζω το Σέντρα του. Αν δεν έχει αμάξι, τότε δε θα μπορεί να πάει καμία στο χορό...» συνέχισα να φλυαρώ.

«Ναι, το έμαθα αυτό». Ακούστηκε λιγάκι πιο ψύχραιμος.

«Αλήθεια;» ρώτησα δύσπιστη, καθώς φούντωσε πάλι ο προηγούμενος εκνευρισμός μου. «Αν μείνει παράλυτος από το λαιμό και κάτω, ούτε τότε θα μπορέσει να πάει στο χορό», μουρμούρισα τελειοποιώντας το σχέδιό μου.

Ο Έντουαρντ αναστέναξε και άνοιξε τα μάτια του τελικά.

«Καλύτερα;»

«Όχι και τόσο.»

Περίμενα, αλλά δε μίλησε ξανά. Έγειρε το κεφάλι του πίσω στο κάθισμα κοιτάζοντας τον ουρανό του αυτοκινήτου. Το πρόσωπό του ήταν άκαμπτο.

«Τι συμβαίνει;» Η φωνή μου βγήκε ψιθυριστά.

«Μερικές φορές έχω πρόβλημα με τα νεύρα μου, Μπέλλα». Μιλούσε κι εκείνος ψιθυριστά και, καθώς κοίταζε έξω απ' το

παράθυρο, το μέτωπό του ζάρωσε σε σημείο να γίνουν τα μάτια του δύο μικρές σχισμές. «Αλλά δε θα ήταν καλό για μένα να γυρίσω πίσω και να κυνηγήσω εκείνους τους...» δεν τελείωσε την πρότασή του, κοιτάζοντας πέρα μακριά, πασχίζοντας για μια στιγμή να συγκρατήσει το θυμό του ξανά. «Τουλάχιστον» συνέχισε «αυτό προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου».

«Α». Η λέξη αυτή έμοιαζε ανεπαρκής, αλλά δεν μπορούσα να βρω κάποια καλύτερη απάντηση.

Καθίσαμε πάλι σιωπηλοί. Έριξα μια γρήγορη ματιά στο ρολόι πάνω στο ταμπλό. Είχαν περάσει οι έξι και μισή.

«Η Τζέσικα και η Άντζελα θα ανησυχούν», ψιθύρισα. «Υποτίθεται ότι θα τις συναντούσα».

Άναψε τη μηχανή χωρίς δεύτερη κουβέντα, στρίβοντας επί τόπου μαλακά και επιταχύνοντας πίσω προς την πόλη. Βρεθήκαμε κάτω από τα φώτα του δρόμου σχεδόν αμέσως, πηγαίνοντας ακόμα πολύ γρήγορα, περνώντας με άνεση ανάμεσα από τα αυτοκίνητα που έκαναν βόλτα αργά στην προκουμαία. Πάρκαρε παράλληλα με το κράσπεδο σ' ένα χώρο που εγώ θα έβρισκα πολύ μικρό για το Βόλβο, αλλά εκείνος γλίστρησε εκεί, χωρίς να δυσκολευτεί, με μια μόνο προσπάθεια. Κοίταξα έξω απ' το παράθυρο για να αντικρίσω τα φώτα του Μπέλα Ιτάλια και την Τζες με την Άντζελα πάνω στην ώρα που έφευγαν, καθώς απομακρύνονταν από μας ανήσυχα.

«Πώς ήξερες πού...» άρχισα, αλλά μετά απλώς κούνησα το κεφάλι μου. Άκουσα την πόρτα να ανοίγει και γύρισα για να τον δω να βγαίνει έξω.

«Τι κάνεις;» ρώτησα.

«Σε πάω για φαγητό». Χαμογέλασε ελαφρά, αλλά τα μάτια του ήταν σκληρά. Βγήκε από το αυτοκίνητο κι έκλεισε με δύναμη την πόρτα. Εγώ πασπάτευσα αδέξια τη ζώνη ασφαλείας μου, και βγήκα κι εγώ βιαστικά από το αυτοκίνητο. Με περίμενε στο πεζοδρόμιο.

Μίλησε πριν προλάβω να μιλήσω εγώ. «Πήγαινε να σταμα-

τήσεις την Τζέσικα και την Άντζελα πριν αρχίσω να τις κυνηγώ κι αυτές. Δε νομίζω ότι θα μπορούσα να συγκρατήσω τον εαυτό μου αν έπεφτα πάνω σε κανέναν άλλο φίλο σου πάλι».

Ένα ρίγος με διαπέρασε νιώθοντας την απειλή στη φωνή του.

«Τζες! Άντζελα!» τις φώναξα, κουνώντας το χέρι μου όταν γύρισαν. Έτρεξαν πάλι προς τα δω, με την ολοφάνερη ανακούφιση στο πρόσωπο και των δυο τους να μετατρέπεται ταυτόχρονα σε έκπληξη, όταν είδαν δίπλα σε ποιον στεκόμουν. Δίστασαν λίγα μέτρα πιο πέρα από μας.

«Μα πού ήσουν;» ακούστηκε γεμάτη καχυποψία η φωνή της Τζέσικα.

«Χάθηκα», παραδέχτηκα άτολμα. «Και μετά κατά τύχη έπεσα πάνω στον Έντουαρντ». Έκανα μια χειρονομία προς το μέρος του.

«Σας πειράζει αν έρθω κι εγώ στην παρέα σας;» ρώτησε εκείνος με τη βελούδινη, ακαταμάχητη φωνή του. Έβλεπα από τις σαστισμένες τους εκφράσεις ότι δεν είχε εξαπολύσει ποτέ πριν τα ταλέντα του πάνω τους.

«Ε... ναι, γιατί όχι;» ψιθύρισε η Τζέσικα.

«Ε, για να λέμε την αλήθεια, Μπέλλα, εμείς φάγαμε ήδη όση ώρα περιμέναμε –συγγνώμη», ομολόγησε η Τζέσικα.

«Δεν πειράζει –δεν πεινάω», σήκωσα τους ώμους.

«Νομίζω ότι θα ήταν καλό να φας κάτι». Η φωνή του Έντουαρντ ήταν χαμηλή, αλλά γεμάτη πυγμή. Σήκωσε το βλέμμα του προς τη Τζέσικα και μίλησε πιο δυνατά. «Σας πειράζει να πάω εγώ την Μπέλλα σπίτι απόψε; Έτσι δε χρειάζεται να περιμένετε μέχρι να τελειώσει το φαγητό της».

«Ε... κανένα πρόβλημα, υποθέτω...» είπε δαγκώνοντας τα χείλη της, προσπαθώντας να μαντέψει από την έκφρασή μου αν αυτό ήταν που ήθελα. Της έκλεισα το μάτι. Δεν ήθελα τίποτα περισσότερο από το να βρεθώ μόνη μου με τον κατά συρροή σωτήρα μου. Υπήρχαν τόσες πολλές ερωτήσεις, με

τις οποίες δεν μπορούσα να τον βομβαρδίσω, αν δε βρισκόμασταν μόνοι μας.

«Εντάξει». Η Άντζελα ήταν πιο γρήγορη από την Τζέσικα. «Θα τα πούμε αύριο, Μπέλλα... Έντουαρντ». Άρπαξε το χέρι της Τζέσικα και την τράβηξε προς το αμάξι, που μπορούσα να δω ότι ήταν παρκαρισμένο λίγο πιο πέρα, στην Πρώτη Λεωφόρο. Όταν έμπαινα μέσα, η Τζέσικα γύρισε και μου κούνησε το χέρι, το πρόσωπό της γεμάτο περιέργεια. Της κούνησα κι εγώ το χέρι, περιμένοντας να φύγουν, πριν γυρίσω να κοιτάξω εκείνον.

«Ειλικρινά, δεν πεινάω», επέμεινα σηκώνοντας το βλέμμα μου για να εξετάσω το πρόσωπό του. Η έκφρασή του ήταν ακατανόητη.

«Κάνε μου τη χάρη».

Πήγε στην πόρτα του εστιατορίου και την άνοιξε με μια πεισματάρικη έκφραση. Προφανώς, δε θα συνεχιζόταν η συζήτηση. Τον προσπέρασα μπαίνοντας στο εστιατόριο με έναν αναστεναγμό υποταγής.

Το εστιατόριο δεν είχε πολύ κόσμο –η τουριστική σεζόν είχε τελειώσει στο Πορτ-Άντζελες. Το αφεντικό ήταν γυναίκα, και κατάλαβα το βλέμμα στα μάτια της, καθώς ζύγιζε τον Έντουαρντ. Τον καλωσόρισε λίγο πιο θερμά απ' ό,τι ήταν απαραίτητο. Μου έκανε έκπληξη το πόσο πολύ αυτό με ενόχλησε. Ήταν αρκετούς πόντους πιο ψηλή από μένα και με βαμμένα ξανθά μαλλιά.

«Ένα τραπέζι για δύο;» Η φωνή του ήταν σαγηνευτική, είτε αυτό ήταν η πρόθεσή του είτε όχι. Είδα τα μάτια της να τρεμοπαίζουν στιγμιαία προς εμένα και μετά πάλι απομακρύνθηκαν, με ικανοποίηση για την προφανή μου συνηθισμένη εμφάνιση και το χώρο που άφηνε ο Έντουαρντ προσεχτικά ανάμεσά μας, ώστε να μην υπάρχει επαφή μεταξύ μας. Μας οδήγησε σ' ένα τραπέζι αρκετά μεγάλο για τέσσερα άτομα, στο κέντρο του σημείου με τον περισσότερο κόσμο μέσα στο

μαγαζί.

Ήμουν έτοιμη να κάτσω, αλλά ο Έντουαρντ κούνησε το κεφάλι του.

«Μήπως υπάρχει κάτι πιο ήσυχο;» επέμεινε ήρεμα στην οικοδέσποινα. Δεν ήμουν σίγουρη, αλλά φάνηκε σαν να της έδωσε διακριτικά φιλοδώρημα. Δεν είχα δει κανένα να αρνείται τραπέζι, εκτός από τις παλιές ταινίες.

«Βεβαίως». Εκείνη έμοιαζε το ίδιο έκπληκτη με εμένα. Γύρισε και μας πήγε γύρω από ένα χώρισμα σε ένα μικρό κύκλο με ιδιωτικούς χώρους –όλοι τους άδειοι. «Εδώ πώς σας φαίνεται;»

«Τέλειο». Της έριξε το αστραφτερό του χαμόγελο ζαλίζοντάς τη για ένα δευτερόλεπτο.

«Εε» –κούνησε το κεφάλι της, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια– «η σερβιτόρα σας θα έρθει αμέσως». Έφυγε με ασταθή βήματα.

«Δεν είναι σωστό να το κάνεις αυτό στους ανθρώπους», τον επέκρινα εγώ. «Δεν είναι δίκαιο».

«Να κάνω τι πράγμα;»

«Να τους μαγεύεις –κατά πάσα πιθανότητα τώρα πήγε στην κουζίνα και προσπαθεί να επαναφέρει την αναπνοή της σε κανονικό ρυθμό».

Έδειξε μπερδεμένος.

«Ω, έλα τώρα», είπα με δυσπιστία. «Δεν είναι δυνατόν να μην ξέρεις τι επίδραση έχεις πάνω στους άλλους».

Έγειρε το κεφάλι του προς τη μια μεριά, και τα μάτια του ήταν γεμάτα περιέργεια. «Εγώ μαγεύω τους άλλους;»

«Δεν το έχεις προσέξει; Νομίζεις ότι σε όλους κάνουν τα χατίρια τόσο εύκολα;»

Αγνόησε την ερώτησή μου. «Και σένα σε μαγεύω;»

«Συχνά», παραδέχτηκα.

Και τότε ήρθε η σερβιτόρα μας, με πρόσωπο γεμάτο προσδοκία. Η οικοδέσποινα είχε χωρίς αμφιβολία μεταφέρει τα

καθέκαστα στα παρασκήνια, ενώ αυτό το καινούριο κορίτσι δεν έδειχνε απογοητευμένο. Τίναξε μια τούφα από τα κοντά μαύρα μαλλιά της πίσω από το ένα της αυτί και χαμογέλασε με περιττή ζεστασιά.

«Γεια σας. Με λένε Άμπερ και θα είμαι η σερβιτόρα σας απόψε. Τι μπορώ να σας φέρω να πιείτε;» Δε μου είχε διαφύγει το γεγονός ότι μιλούσε μόνο σ' αυτόν.

Εκείνος με κοίταξε.

«Θέλω μια κόκα-κόλα». Έμοιαζε με ερώτηση.

«Δύο κόκα-κόλα», είπε.

«Αμέσως», τον διαβεβαίωσε με ένα ακόμα περιττό χαμόγελο. Αλλά εκείνος δεν το είδε. Παρακολουθούσε εμένα.

«Τι;» ρώτησα όταν έφυγε.

Τα μάτια του ήταν καρφωμένα στο πρόσωπό μου. «Πώς νιώθεις;»

«Είμαι μια χαρά», απάντησα έκπληκτη από την ένταση που είχε.

«Δε νιώθεις ζαλάδα ή ναυτία ή κρύο...;»

«Θα έπρεπε;»

Γέλασε κοροϊδευτικά με το απορημένο μου ύφος.

«Για να πω την αλήθεια, περιμένω να πάθεις σοκ». Το πρόσωπό του παραμορφώθηκε σε ένα τέλειο στραβό χαμόγελο.

«Δε νομίζω ότι αυτό θα γίνει», είπα αφού μπόρεσα να ανακτήσω την αναπνοή μου. «Πάντα ήμουν πολύ καλή στο να απωθώ δυσάρεστα πράγματα».

«Παρ' όλα αυτά, θα νιώσω καλύτερα όταν φας κάτι γλυκό και λίγο φαγητό».

Πάνω στην ώρα ακριβώς, η σερβιτόρα εμφανίστηκε με τα ποτά μας κι ένα καλαθάκι με μπαγκέτες. Στάθηκε με την πλάτη της γυρισμένη σ' εμένα, καθώς τα ακούμπησε πάνω στο τραπέζι.

«Είστε έτοιμοι να παραγγείλετε;» ρώτησε τον Έντουαρντ.

«Μπέλλα;» ρώτησε εκείνος. Εκείνη γύρισε απρόθυμα προς το μέρος μου.

Διάλεξα το πρώτο πράγμα που είδα στον κατάλογο. «Ε... θα πάρω ραβιόλια με μανιτάρια».

«Κι εσείς;» Γύρισε πάλι προς αυτόν χαμογελώντας.

«Δε θα πάρω τίποτα», είπε. Σιγά μην έπαιρνε.

«Πείτε μου αν αλλάξετε γνώμη». Το ναζιάρικο χαμόγελο ήταν ακόμα εκεί, αλλά εκείνος δεν την κοίταζε καθόλου, κι έφυγε δυσανεστημένη.

«Πιες», πρόσταξε.

Ρούφηξα το αναψυκτικό μου υπάκουα και μετά τράβηξα πιο μεγάλες ρουφηξιές, έκπληκτη με το πόσο πολύ διψούσα. Συνειδητοποίησα ότι είχα αδειάσει όλο το ποτήρι μου, όταν εκείνος έσπρωξε το δικό του προς εμένα.

«Ευχαριστώ», ψιθύρισα, διψασμένη ακόμα. Το κρύο από το παγωμένο αναψυκτικό απλώθηκε σε όλο μου το στήθος, και άρχισα να τρέμω.

«Κρυώνεις;»

«Είναι από την κόκα-κόλα», εξήγησα τρέμοντας.

«Δεν έχεις μπουφάν;» Η φωνή του ήταν επικριτική.

«Έχω». Κοίταξα το άδειο κάθισμα δίπλα μου. «Ωχ – το άφησα στο αυτοκίνητο της Τζέσικα», συνειδητοποίησα.

Ο Έντουαρντ έβγαλε το δικό του μπουφάν. Ξαφνικά κατάλαβα ότι δεν είχα προσέξει ποτέ τι φορούσε –όχι μόνο απόψε, αλλά γενικά. Φαίνεται ότι απλώς δεν μπορούσα να κοιτάξω τίποτε άλλο πέρα απ' το πρόσωπό του. Ανάγκασα τον εαυτό μου να κοιτάξει τώρα, επικεντρώνοντας την προσοχή μου. Τώρα έβγαζε ένα μπέζ δερμάτινο μπουφάν' από κάτω φορούσε ένα κρεμ πουλόβερ με ζιβάγκο. Του ήταν εφαρμοστό τονίζοντας πόσο μυώδες ήταν το στήθος του.

Μου έδωσε το μπουφάν του διακόποντάς με από το να τον κοιτάζω με γουρλωμένα μάτια.

«Ευχαριστώ», είπα ξανά, περνώντας το χέρι μου μέσα

στο μπουφάν του. Ήταν κρύο –όπως και το δικό μου μπουφάν, όταν το πήρα το πρωί στα χέρια μου πρώτη φορά, έτσι όπως κρεμόταν στο γεμάτο ρεύματα διάδρομο. Και πάλι με διαπέρασε ένα ρίγος. Μύριζε εκπληκτικά. Εισέπνευσα, προσπαθώντας να αναγνωρίσω το υπέροχο άρωμα. Δε μύριζε σαν κολόνια. Τα μανίκια μου ήταν υπερβολικά μακριά· τα σήκωσα επάνω, ώστε να μπορέσω να ελευθερώσω τα χέρια μου.

«Αυτό το μπλε πάει πολύ με το δέρμα σου», είπε κοιτώντας με προσεχτικά. Έμεινα έκπληκτη· κοίταξα κάτω, κοκκινίζοντας, φυσικά.

Έσπρωξε το καλαθάκι με το ψωμί προς το μέρος μου.

«Αλήθεια, δε θα πάθω σοκ», διαμαρτυρήθηκα.

«Θα έπρεπε –ένα φυσιολογικό άτομο θα πάθαινε. Δε δείχνεις καν να έχεις κλονιστεί». Φαινόταν ανήσυχος. Κοίταξε μέσα στα μάτια μου, και είδα πόσο φωτεινά ήταν τα δικά του μάτια, πιο φωτεινά απ' ό,τι τα είχα δει ποτέ να είναι, σαν χρυσαφένια καραμέλα βουτύρου.

«Νιώθω πολύ ασφαλής μαζί σου», ομολόγησα, λέγοντας την αλήθεια για άλλη μια φορά υπνωτισμένη.

Αυτό τον δυσαρέστησε· το αλαβάστρινο μέτωπό του γέμιζε αυλακιές. Κούνησε το κεφάλι του συνοφρυωμένος.

«Αυτό είναι πιο περίπλοκο απ' ό,τι σκόπευα», ψιθύρισε στον εαυτό του.

Πήρα μια μπαγκέτα κι άρχισα να τσιμπολογάω την άκρη της, ζυγίζοντας την έκφρασή του. Αναρωτήθηκα πότε θα ήταν η κατάλληλη στιγμή να αρχίσω να του κάνω ερωτήσεις.

«Συνήθως έχεις καλύτερη διάθεση, όταν τα μάτια σου είναι τόσο φωτεινά», σχολίασα, προσπαθώντας να του αποσπάσω την προσοχή από οποιαδήποτε σκέψη τον είχε κάνει τόσο συνοφρυωμένο και μελαγχολικό.

Με κοίταξε απορημένος. «Τι πράγμα;»

«Είσαι πάντα πιο δύστροπος όταν τα μάτια σου είναι μαύρα –το περιμένω τότε», συνέχισα. «Έχω μια θεωρία γι' αυτό».

Συνοφρυώθηκε. «Κι άλλες θεωρίες;»

«Μμ –χμ». Μασούσα μια μικρή δαγκωνιά από το ψωμί, προσπαθώντας να δείχνω αδιάφορη.

«Ελπίζω να ήσουν πιο δημιουργική αυτή τη φορά... ή κλέβεις ακόμα από κόμικς;» Το αμυδρό του χαμόγελο ήταν κοροϊδευτικό, τα μάτια του ήταν ακόμα σφιγμένα.

«Η αλήθεια είναι ότι δεν πήρα τη θεωρία αυτή από κάποιο κόμικς, αλλά ούτε και τη σκέφτηκα εντελώς μόνη μου», ομολόγησα.

«Και;» με παρότρυνε.

Αλλά εκείνη τη στιγμή η σερβιτόρα έκανε τον κύκλο του χωρίσματος με το φαγητό μου. Συνειδητοποίησα ότι ασυναίσθητα είχαμε γείρει ο ένας προς τη μεριά του άλλου πάνω απ' το τραπέζι, επειδή και οι δυο μας ισιώσαμε, όταν εκείνη πλησίασε. Άφησε το πιάτο μπροστά μου –έδειχνε πολύ καλό– και γύρισε γρήγορα προς τον Έντουαρντ.

«Μήπως αλλάξατε γνώμη;» ρώτησε. «Δε θέλετε να σας προσφέρω τίποτα;» Μπορεί και να φανταζόμουν το διπλό μήνυμα στα λόγια της.

«Όχι, ευχαριστώ, αλλά δε θα έλεγα όχι για ένα ακόμα αναψυκτικό». Έδειξε με ένα μακρύ λευκό χέρι τα άδεια ποτήρια μπροστά μου.

«Βέβαια». Πήρε τα άδεια ποτήρια κι έφυγε.

«Τι έλεγες;» ρώτησε.

«Θα σου πω στο αυτοκίνητο. Αν...» έκανα μια παύση.

«Υπάρχουν όροι;» Σήκωσε το ένα του φρύδι, η φωνή του ήταν δυσοίωνη.

«Έχω μερικές ερωτήσεις, φυσικά».

«Αλίμονο».

Η σερβιτόρα γύρισε με δυο κόκα-κόλα. Τις ακούμπησε κάτω χωρίς να πει λέξη αυτή τη φορά, κι έφυγε πάλι.

Τράβηξα μια ρουφηξιά.

Άρχισα με τη λιγότερο απαιτητική. Ή τουλάχιστον έτσι νό-

μιζα. «Γιατί είσαι στο Πορτ-Άντζελες;»

Εκείνος κοίταξε κάτω, τυλίγοντας τα μακριά του χέρια αργά πάνω στο τραπέζι. Τα μάτια του τρεμόπαιξαν προς εμένα κάτω από τις βλεφαρίδες του, με κάποιο ίχνος υπομειδιάματος στο πρόσωπό του.

«Επόμενη».

«Μα αυτή είναι η πιο εύκολη», διαφώνησα εγώ.

«Επόμενη», επανέλαβε.

Κοίταξα κάτω, απογοητευμένη. Ξεδίπλωσα το σερβίτιο μου, πήρα το πιρούνι μου και με προσοχή λόγγισα ένα ραβιόλι. Το έβαλα στο στόμα μου αργά, κοιτάζοντας ακόμα κάτω, μασώντας όσο σκεφτόμουν. Τα μανιτάρια ήταν ωραία. Κατάπια και ρούφηξα λίγο ακόμα από την κόκα-κόλα μου, πριν σηκώσω το βλέμμα.

«Εντάξει, λοιπόν». Τον κοίταξα αυστηρά και συνέχισα αργά. «Ας πούμε, μιλώντας υποθετικά φυσικά, ότι... κάποιος... θα μπορούσε να ξέρει τι σκέφτονται οι άνθρωποι, να διαβάζει τις σκέψεις, ξέρεις – με μερικές εξαιρέσεις».

«Μία μόνο εξαίρεση» διόρθωσε «υποθετικά μιλώντας».

«Εντάξει, με μία εξαίρεση, τότε». Ήμουν ενθουσιασμένη που συμμετείχε στο παιχνίδι μου, αλλά προσπάθησα να δείχνω φυσιολογική. «Πώς λειτουργεί αυτό το πράγμα; Ποιοι περιορισμοί υπάρχουν; Πώς... αυτός ο κάποιος... θα μπορούσε να βρει κάποιον άλλο ακριβώς στη σωστή στιγμή; Πώς θα μπορούσε να ξέρει ότι βρισκόταν σε κίνδυνο;» αναρωτήθηκα αν οι περίπλοκες ερωτήσεις μου έβγαζαν καν νόημα.

«Υποθετικά μιλώντας;»

«Βέβαια».

«Να, αν... αυτός ο κάποιος...»

«Ας τον ονομάσουμε Τζο», πρότεινα εγώ.

Χαμογέλασε ελαφρώς ειρωνικά. «Ο Τζο, λοιπόν. Αν ο Τζο ήταν παρατηρητικός, τότε δε θα ήταν απαραίτητο να είναι τόσο ακριβής η χρονική σύμπτωση». Κούνησε το κεφάλι του,

στριφογυρίζοντας τις κόρες των ματιών του. «Μόνο εσύ θα μπορούσες να βρεθείς σε μπελάδες μέσα σε μια πόλη τόσο μικρή. Με μια σου εμφάνιση στην περιοχή θα τους κατέστρεφες όλες τις στατιστικές χαμηλής εγκληματικότητας για μια ολόκληρη δεκαετία, ξέρεις».

«Μιλούσαμε για μια υποθετική περίπτωση», του υπενθύμισα.

Γέλασε με μάτια γεμάτα ζεστασιά.

«Ναι, έχεις δίκιο», συμφώνησε. «Να σε πούμε Τζέιν;»

«Πώς το ήξερες;» ρώτησα, χωρίς να μπορώ να χαλιναγωγήσω την έντασή μου. Κατάλαβα ότι έγερνα προς το μέρος του ξανά.

Έδειχνε να αμφιταλαντεύεται, διχασμένος από κάποιο εσωτερικό δίλημμα. Τα μάτια του διασταυρώθηκαν με τα δικά μου κι έμειναν κολλημένα εκεί, και μάντεψα ότι έπαιρνε την απόφαση εκείνη τη στιγμή ακριβώς αν έπρεπε να μου πει την αλήθεια ή όχι.

«Μπορείς να μου έχεις εμπιστοσύνη, ξέρεις», ψιθύρισα. Τέντωσα το χέρι μου, χωρίς να σκεφτώ, να αγγίξω τα διπλωμένα του χέρια, αλλά εκείνος τα τράβηξε εντελώς, κι εγώ τράβηξα πάλι πίσω το χέρι μου.

«Δεν ξέρω αν έχω επιλογή πια». Η φωνή του ήταν σχεδόν ένας ψίθυρος. «Είχα άδικο – είσαι πολύ πιο παρατηρητική απ' ό,τι νόμιζα».

«Κι εγώ που νόμιζα ότι έχεις πάντα δίκιο».

«Παλιά συνέβαινε αυτό». Κούνησε πάλι το κεφάλι του. «Είχα άδικο για σένα για ένα ακόμα πράγμα. Δεν τραβάς τα ατυχήματα σαν μαγνήτης – αυτό δεν είναι αρκετά ευρεία κατηγορία. Τραβάς τους μπελάδες σαν μαγνήτης. Αν υπάρχει οτιδήποτε επικίνδυνο μέσα σε ακτίνα δέκα χιλιομέτρων, τότε αυτό θα σε βρει οπωσδήποτε».

«Και βάζεις τον εαυτό σου μέσα σ' αυτήν την κατηγορία;» μάντεψα.

Το πρόσωπό του πάγωσε, έγινε ανέκφραστο. «Σαφέστατα».

Τέντωσα το χέρι μου πάλι πάνω απ' το τραπέζι – αγνοώντας τον όταν τραβήχτηκε και πάλι ελαφρώς προς τα πίσω – για να αγγίξω την παλάμη του συννεσταλμένα με τις άκρες των δαχτύλων μου. Το δέρμα του ήταν κρύο και σκληρό, σαν πέτρα.

«Ευχαριστώ». Η φωνή μου ήταν γεμάτη ένθερμη ευγνωμοσύνη. «Για δεύτερη φορά».

Το πρόσωπό του μαλάκωσε. «Ας μην πάμε για τρεις, σύμφωνοι;»

Συνοφρυώθηκα, αλλά ένευσα καταφατικά. Εκείνος πήρε το χέρι του από κάτω απ' το δικό μου, βάζοντας και τα δυο του χέρια κάτω απ' το τραπέζι. Αλλά έγειρε προς εμένα.

«Σε ακολούθησα στο Πορτ-Άντζελες», παραδέχτηκε σε ένα ξέσπασμά του. «Δεν έχω προσπαθήσει ποτέ στο παρελθόν να κρατήσω ένα συγκεκριμένο άτομο ζωντανό, και είναι πιο δύσκολο απ' ό,τι νόμιζα. Αλλά αυτό μάλλον οφείλεται στο ότι μιλάμε για σένα. Οι συνηθισμένοι άνθρωποι φαίνεται πως τα καταφέρνουν να βγάλουν τη μέρα χωρίς να τους τυχαίνουν τόσα πολλά καταστροφικά συμβάντα». Έκανε μια παύση. Αναρωτήθηκα αν έπρεπε να με ενοχλεί το ότι με ακολουθούσε αντίθετα εγώ ένωσα ένα κύμα ευχαρίστησης. Εκείνος είχε το βλέμμα του καρφωμένο πάνω μου, ενώ αναρωτιόταν ίσως γιατί τα χείλη μου κύρτωσαν σε ένα αθέλητο χαμόγελο.

«Σκέφτηκες ποτέ ότι ίσως να είχε έρθει η ώρα μου την πρώτη φορά, τότε με το φορτηγάκι, κι ότι μπορεί να ανακατεύτηκες εναντίον της ίδιας της μοίρας;» είπα αναλογιζόμενη, προσπαθώντας να αποσπάσω την προσοχή από τον ίδιο μου τον εαυτό μου.

«Δεν ήταν εκείνη η πρώτη φορά», είπε και η φωνή του δεν ήταν εύκολο να ακουστεί. Τον κοίταξα σαστισμένη, αλλά εκείνος κοίταζε κάτω. «Η ώρα σου είχε έρθει την ώρα που σε γνώρισα».

Ένωσα έναν παροξυσμό φόβου στα λόγια του, και η απότομη ανάμνηση της βίαιης εκείνης, σκοτεινής, βλοσυρής ματιάς που μου είχε ρίξει την πρώτη μέρα... αλλά η ακατανίκητη αίσθηση ασφάλειας που ένωθα στην παρουσία του τον κατέπνιξε. Μέχρι να σηκώσει το βλέμμα του για να κοιτάξει μέσα στα μάτια μου, δεν υπήρχε ούτε ίχνος φόβου μέσα τους.

«Θυμάσαι;» ρώτησε, με το αγγελικό του πρόσωπο βαρύθυμο.

«Ναι», είπα ήρεμη.

«Κι όμως να 'σαι εδώ πέρα». Υπήρχε κάποιο ίχνος δυσπιστίας στη φωνή του. Σήκωσε το ένα του φρύδι.

«Ναι, να 'μαι εδώ πέρα... χάρη σ' εσένα». Έκανα μια παύση. «Επειδή σήμερα με κάποιο τρόπο ήξερες πώς να με βρεις...;» του υπενθύμισα.

Έσφιξε τα χείλη του, κοιτάζοντάς με με τα ζαρωμένα του μάτια, αποφασίζοντας ξανά. Τα μάτια του έπεσαν στιγμιαία πάνω στο γεμάτο μου πιάτο και μετά πάλι πίσω σ' εμένα.

«Εσύ τρώγε, θα μιλάω εγώ», έκανε συμφωνία μαζί μου.

Μάζεψα γρήγορα άλλο ένα ραβιόλι και το έριξα στο στόμα μου.

«Είναι δυσκολότερο απ' ό,τι θα 'πρεπε – να ξέρω πού είσαι. Συνήθως μπορώ να βρω κάποιον πολύ εύκολα, εφόσον έχω ακούσει τις σκέψεις του ξανά». Με κοίταξε με αγωνία, και συνειδητοποίησα ότι είχα παγώσει. Ανάγκασα τον εαυτό μου να καταπιεί, μετά τρύπησα άλλο ένα ραβιόλι και το έριξα στο στόμα μου.

«Παρακολουθούσα την Άντζελα, όχι προσεχτικά – όπως είπα, μόνο εσύ θα μπορούσες να μπλέξεις στο Πορτ-Άντζελες – και στην αρχή δεν κατάλαβα ότι είχες φύγει μόνη σου. Μετά, όταν συνειδητοποίησα ότι δεν ήσουν πια μαζί της, πήγα να σε ψάξω στο βιβλιοπωλείο που είδα μέσα στο δικό της μυαλό. Κατάλαβα ότι δεν είχες μπει μέσα και πως είχες πάει προς τα νότια... και ήξερα ότι σύντομα θα αναγκαζόσουν να γυρίσεις

προς τα πίσω. Έτσι απλά σε περίμενα, ψάχνοντας τυχαία στις σκέψεις των ανθρώπων στο δρόμο –για να δω αν σε είχε προσέξει κανείς, ώστε να μάθω πού βρισκόσουν. Δεν είχα λόγο να ανησυχώ, αλλά είχα μια παράξενη αγωνία...» Είχε χαθεί στις σκέψεις του, κοιτάζοντας πέρα από μένα, βλέποντας πράγματα που δεν μπορούσα να φανταστώ.

«Άρχισα να κάνω κύκλους με το αυτοκίνητο, ακόμα... ακούγοντας. Ο ήλιος επιτέλους έδνε, και ήμουν έτοιμος να βγω έξω και να σε ακολουθήσω με τα πόδια. Και τότε...» Σταμάτησε, σφίγγοντας τα δόντια του με ξαφνική οργή. Έκανε μια προσπάθεια να ηρεμήσει.

«Και τότε τι;» ψιθύρισα. Εκείνος συνέχισε να κοιτάζει πάνω απ' το κεφάλι μου.

«Άκουσα αυτό που σκέφτονταν», είπε με βραχνή φωνή κυρτώνοντας το πάνω χείλος του ελαφρώς πάνω απ' τα δόντια του. «Είδα το πρόσωπό σου στο μυαλό του». Ξαφνικά έγειρε μπροστά, με τον ένα αγκώνα να ξεπροβάλλει πάνω στο τραπέζι, το χέρι του να καλύπτει τα μάτια του. Η κίνηση ήταν τόσο γρήγορη που με ξάφνιασε.

«Ήταν πολύ... δύσκολο –δεν μπορείς να φανταστείς πόσο δύσκολο– να σε πάρω απλώς μακριά από κει πέρα και να τους αφήσω... ζωντανούς». Τη φωνή του την έπνιξε το μπράτσο του. «Θα μπορούσα να σε είχα αφήσει να πας με την Τζέσικα και την Άντζελα, αλλά φοβόμουν ότι αν με άφηνες μόνο μου, θα πήγαινα να τους βρω», παραδέχτηκε ψιθυριστά.

Καθόμουν σιωπηλή, παραζαλισμένη, οι σκέψεις μου χωρίς συνοχή. Τα χέρια μου ήταν διπλωμένα στα γόνατά μου, κι ακουμπούσα αδύναμα στην πλάτη της καρέκλας μου. Κρατούσε ακόμα το πρόσωπό του με το χέρι του κι ήταν τόσο ακίνητος, λες και ήταν σμιλεμένος από την πέτρα, που θύμιζε το δέρμα του.

Τελικά σήκωσε το βλέμμα του, τα μάτια του έψαχναν τα δικά μου, γεμάτα με τα δικά του ερωτήματα.

«Είσαι έτοιμη να πάμε σπίτι;» ρώτησε.

«Είμαι έτοιμη να φύγουμε», είπα εγώ εξαιρετικά ευγνώμων που είχαμε ακόμα μια ώρα δρόμο μαζί για να φτάσουμε σπίτι. Δεν ήμουν έτοιμη να τον αποχαιρετήσω.

Η σερβιτόρα ήρθε λες και την είχαμε φωνάξει. Ή λες και παρακολουθούσε.

«Πώς τα πάμε;» ρώτησε τον Έντουαρντ.

«Θέλουμε το λογαριασμό, ευχαριστούμε». Η φωνή του ήταν χαμηλή, πιο σκληρή, αντανακλώντας ακόμα την υπερένταση που του είχε δημιουργήσει η συζήτησή μας. Φαινόταν να την αναστατώνει. Εκείνος σήκωσε το κεφάλι του, περιμένοντας.

«Β-βέβαια», τραύλισε εκείνη. «Ορίστε». Τράβηξε ένα μικρό δερμάτινο φάκελο από την τσέπη της μαύρης ποδιάς της και του τον έδωσε.

Υπήρχε ήδη ένα χαρτονόμισμα στο χέρι του. Το έχωσε μέσα στο φάκελο και της τον έδωσε πάλι πίσω.

«Κρατήστε τα ρέστα». Χαμογέλασε. Μετά σηκώθηκε, κι εγώ σηκώθηκα βιαστικά όρθια, με αδέξιο τρόπο.

Εκείνη του χαμογέλασε και πάλι δελεαστικά. «Καλό σας βράδυ».

Δεν πήρε τα μάτια του από πάνω μου, καθώς την ευχαρίστησε. Εγώ κατέπνιξα ένα χαμόγελο.

Περπάτησε κοντά μου μέχρι την πόρτα, ακόμα όμως προσεχτικός να μη με αγγίξει. Θυμήθηκα τι είχε πει η Τζέσικα για τη σχέση της με τον Μάικ, ότι ήταν σχεδόν στο στάδιο του πρώτου φιλιού. Αναστέναξα. Ο Έντουαρντ προφανώς με άκουσε και κοίταξε προς το μέρος μου με περιέργεια. Εγώ κοίταξα προς το πεζοδρόμιο, κι εκείνος δε φάνηκε να γνωρίζει τι σκεφτόμουν.

Άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού κρατώντας την ανοιχτή για να μπω μέσα και κλείνοντάς τη μαλακά πίσω μου. Τον παρακολούθησα, καθώς έκανε τον κύκλο από το μπροστινό μέ-

ρος του αμαξιού, έκπληκτη για μια ακόμα φορά από το πόση χάρη είχαν οι κινήσεις του. Μάλλον θα έπρεπε να το είχα συνηθίσει ως τώρα –αλλά δεν ήταν έτσι τα πράγματα. Είχα την αίσθηση ότι ο Έντουαρντ δεν ήταν το είδος του ανθρώπου που θα μπορούσε κανείς να συνηθίσει.

Μόλις βρέθηκε μέσα στο αυτοκίνητο, έβαλε μπρος τη μηχανή και άναψε το καλοριφέρ. Έκανε πολύ κρύο, και υπέθεσα ότι ο καλός καιρός μέχρι εδώ ήταν. Ένωθα ζέστη μέσα στο μπουφάν του, όμως, εισπνέοντας το άρωμα, όταν νόμιζα ότι αυτός δε με έβλεπε.

Ο Έντουαρντ βγήκε στην κίνηση, χωρίς να χρειαστεί καν να ρίξει μια ματιά, και έστριψε προς την αντίθετη κατεύθυνση, για να πάει προς τον αυτοκινητόδρομο.

«Τώρα» είπε βαρυσήμαντα «είναι η σειρά σου».

9. ΘΕΩΡΙΑ

«Μπορώ να ρωτήσω κάτι ακόμα;» παρακάλεσα, καθώς ο Έντουαρντ επιτάχυνε υπερβολικά γρήγορα στον άδειο δρόμο. Δε φαινόταν να προσέχει καθόλου το δρόμο.

Αναστέναξε.

«Ένα πράγμα μόνο», συμφώνησε. Έσφιξε τα χείλη του που σχημάτισαν μια επιφυλακτική γραμμή.

«Λοιπόν... είπες πως ήξερες ότι δεν είχα μπει στο βιβλιοπωλείο κι ότι είχα πάει προς τα νότια. Αναρωτιόμουν πώς το ήξερες αυτό».

Εκείνος κοίταξε πέρα μακριά, ενώ το καλοσκεφτόταν.

«Νόμιζα ότι είχαμε περάσει το στάδιο των υπεκφυγών», γκρίνιαξα. Εκείνος παραλίγο να χαμογελάσει.

«Εντάξει, λοιπόν. Ακολούθησα τη μυρωδιά σου». Κοίταξε στο δρόμο, δίνοντάς μου χρόνο να ανακτήσω την ψυχραιμία μου. Δεν μπορούσα να σκεφτώ μια αποδεκτή απάντηση για κάτι τέτοιο, αλλά το έβαλα προσεχτικά στο αρχείο του μυαλού μου για να το μελετήσω αργότερα. Προσπάθησα να επανέλθω στο θέμα. Δεν ήμουν έτοιμη να τον αφήσω να τελειώσει,

όχι τώρα που επιτέλους εξηγούσε κάποια πράγματα.

«Και δεν έχεις απαντήσει σε μια από τις πρώτες μου ερωτήσεις...» τον καθυστέρησα.

Με κοίταξε επικριτικά. «Ποια;»

«Πώς γίνεται –αυτό, που διαβάζεις τις σκέψεις; Μπορείς να διαβάζεις τις σκέψεις οποιουδήποτε ανθρώπου, οπουδήποτε; Πώς το κάνεις; Μπορεί και η υπόλοιπη οικογένειά σου...» Ένωθα ανόητη που ζητούσα διευκρινίσεις για πράγματα που στην ουσία ήταν μύθοι.

«Έχεις ρωτήσει περισσότερα από ένα πράγματα», μου επισήμανε. Εγώ απλώς έμπλεξα τα δάχτυλά μου μεταξύ τους και τον κοίταξα περιμένοντας.

«Όχι, μόνο εγώ μπορώ. Και δεν μπορώ να ακούσω οποιονδήποτε, οπουδήποτε. Πρέπει να είμαι αρκετά κοντά. Όσο πιο γνωστή είναι η... “φωνή” κάποιου, από τόσο πιο μακριά μπορώ να τον ακούω. Αλλά και πάλι, όχι αν βρίσκεται μακρύτερα από μερικά χιλιόμετρα». Έκανε μια παύση στοχαστικός. «Είναι λιγάκι σαν να είσαι σε μια μεγάλη αίθουσα γεμάτη με ανθρώπους που όλοι μιλούν μεταξύ τους. Είναι σαν ένας βόμβος –ένα βουητό από φωνές. Μέχρι να συγκεντρωθώ σε μια φωνή, και τότε γίνεται ξεκάθαρο το τι σκέφτεται.

»Τις περισσότερες φορές σβήνω εντελώς τον ήχο –είναι πολύ αποπροσανατολιστικό. Και τότε είναι πιο εύκολο να φαίνομαι φυσιολογικός» –συνοφρυώθηκε, όταν είπε αυτή τη λέξη– «όταν δεν απαντάω κατά λάθος στις σκέψεις κάποιου αντί για τις λέξεις του».

«Ποιος λες ότι είναι ο λόγος που δεν μπορείς να ακούσεις εμένα;» ρώτησα με περιέργεια.

Με κοίταξε, με αινιγματικά μάτια.

«Δεν ξέρω», ψιθύρισε. «Το μόνο που μπορώ να υποθέσω είναι ότι το μυαλό σου δε λειτουργεί με τον ίδιο τρόπο όπως των υπολοίπων. Λες και οι δικές σου σκέψεις εκπέμπουν από τη συχνότητα των ΑΜ, ενώ εγώ πιάνω μόνο τα FM». Μου

χαμογέλασε πλατιά διασκεδάζοντας ξαφνικά.

«Το μυαλό μου δε δουλεύει καλά; Είμαι ένα φρικιό;» Οι λέξεις με ενόχλησαν περισσότερο απ' ό,τι θα έπρεπε –ίσως επειδή είχε χτυπήσει διάνα με την εικασία του. Πάντα υποπευδόμενοι το ίδιο που μου είχε πει, και με έκανε να νιώθω ντροπή το γεγονός ότι μου το επιβεβαίωने.

«Εγώ ακούω φωνές, κι εσύ ανησυχείς ότι είσαι φρικιό», είπε γελώντας. «Μην ανησυχείς, είναι απλώς μια θεωρία...» Το πρόσωπό του έγινε πιο σφιγμένο. «Πράγμα που μας φέρνει πάλι πίσω σ' εσένα».

Αναστέναξα. Πώς να ξεκινήσω;

«Δεν έχουμε περάσει το στάδιο των υπεκφυγών πια;» μου υπενθύμισε μαλακά.

Πήρα το βλέμμα μου από το πρόσωπό του για πρώτη φορά προσπαθώντας να βρω λόγια. Κατά τύχη παρατήρησα το ταχύμετρο.

«Αν είναι δυνατόν!» φώναξα. «Κόψε ταχύτητα!»

«Τι συμβαίνει;» Ήταν σαστισμένος. Αλλά δεν έκοψε.

«Πας με εκατόν εξήντα χιλιόμετρα την ώρα!» φώναξα ακόμα. Έριξα μια πανικόβλητη ματιά έξω απ' το παράθυρο, αλλά ήταν πολύ σκοτεινά για να δω και πολλά. Ο δρόμος ήταν ορατός στην περιοχή της μακριάς μπλε λάμπης που εξέπεμπαν οι προβολείς του αυτοκινήτου. Το δάσος και στις δυο πλευρές του δρόμου ήταν σαν μαύρος τοίχος –τόσο σκληρός όσο κι ένας τοίχος από ατσάλι, αν ξεφεύγαμε απ' την πορεία μας με τέτοια ταχύτητα.

«Χαλάρωσε, Μπέλλα». Πήρε ένα κοροϊδευτικό ύφος, χωρίς κόβει ταχύτητα ακόμα.

«Προσπαθείς να μας σκοτώσεις;» ρώτησα επιτακτικά.

«Δεν πρόκειται να χτυπήσουμε».

Προσπάθησα να ελέγξω τη φωνή μου. «Γιατί βιάζεσαι τόσο πολύ;»

«Πάντα οδηγώ έτσι». Γύρισε και μου χαμογέλασε στρα-

βά.

«Τα μάτια σου στο δρόμο!»

«Δεν έχω πάθει ποτέ ατύχημα, Μπέλλα –δε μου έχουν καν κόψει ποτέ κλήση». Χαμογέλασε και χτύπησε το κούτελό του. «Έχω εσωτερικό ανιχνευτή ραντάρ».

«Πολύ αστείο», είπα οργισμένα. «Ο Τσάρλι είναι αστυνομικός, θυμάσαι; Με μεγάλωσε με την ιδέα ότι πρέπει να υπακούμε στον κώδικα οδικής κυκλοφορίας. Εξάλλου, αν μας κάνεις χαλκομανία πάνω σε κανέναν κορμό δέντρου, πιθανότατα εσύ θα σηκωθείς και θα φύγεις χωρίς να πάθεις τίποτα».

«Πιθανότατα», συμφώνησε με ένα κοφτό σκληρό γέλιο. «Αλλά εσύ όχι». Αναστέναξε και είδα με ανακούφιση τη βελόνα να κατεβαίνει σταδιακά προς τα εκατόν τριάντα. «Ευχαριστημένη;»

«Σχεδόν».

«Δε μου αρέσει καθόλου να οδηγώ αργά», μουρμούρισε.

«Αυτό είναι αργά;»

«Αρκετά σχολιάσαμε την οδήγησή μου», είπε απότομα.

«Περιμένω ακόμα την τελευταία σου θεωρία».

Δάγκωσα τα χείλη μου. Με κοίταξε με τα μελιά του μάτια, αναπάντεχα ευγενικά.

«Δε θα γελάσω», υποσχέθηκε.

«Φοβάμαι περισσότερο ότι θα μου θυμώσεις».

«Τόσο κακή είναι;»

«Ναι, πολύ».

Περίμενε. Εγώ κοίταζα κάτω τα χέρια μου, έτσι δεν μπορούσα να δω την έκφρασή του.

«Έλα. Λέγε». Η φωνή του ήταν ήρεμη.

«Δεν ξέρω πώς να αρχίσω», παραδέχτηκα.

«Γιατί δεν αρχίζεις από την αρχή... είπες ότι δεν τη σκέφτηκες εντελώς μόνη σου αυτή τη θεωρία».

«Όχι».

«Τι σου έδωσε το έναυσμα –ένα βιβλίο; Καμιά ταινία;» άρ-

χισε να κάνει υποθέσεις.

«Όχι –ήταν το Σάββατο, στην παραλία». Διακινδύνευσα να κοιτάξω γρήγορα το πρόσωπό του. Έμοιαζε απορημένος.

«Συνάντησα κατά τύχη έναν παλιό οικογενειακό φίλο –τον Τζέικομπ Μπλακ», συνέχισα. «Ο μπαμπάς του κι ο Τσάρλι είναι φίλοι από τότε που ήμουν μωρό».

Έδειχνε ακόμα μπερδεμένος.

«Ο μπαμπάς του είναι ένας από τους γέροντες της φυλής των Κουιλαγιούτ». Τον παρατηρούσα προσεχτικά. Η απορημένη του έκφραση πάγωσε. «Πήγαμε μια βόλτα...» παρέλειψα τις μηχανορραφίες μου από την αφήγηση «...και μου έλεγε μερικούς παλιούς θρύλους –προσπαθώντας να με τρομάξει, νομίζω. Μου είπε έναν...» δίστασα.

«Συνέχισε», είπε.

«Για τους βρικόλακες». Συνειδητοποίησα ότι μιλούσα ψιθυριστά. Δεν μπορούσα να κοιτάξω το πρόσωπό του τώρα. Αλλά είδα τις αρθρώσεις του να σφίγγονται με ταραχή στο τιμόνι.

«Κι εσύ αμέσως σκέφτηκες εμένα;» Ακόμα ήρεμος.

«Όχι. Εκείνος... ανέφερε την οικογένειά σου».

Ήταν σιωπηλός και κοιτούσε το δρόμο.

Ξαφνικά ένιωσα μια ανησυχία, ανησυχία για την ασφάλεια του Τζέικομπ.

«Απλώς πίστευε ότι ήταν μια ανόητη δεισιδαιμονία», είπα γρήγορα. «Δεν περίμενε να πιστέψω την ιστορία του». Δεν έμοιαζε αρκετό έπρεπε να ομολογήσω. «Εγώ έφταιγα, τον ανάγκασα να μου πει».

«Γιατί;»

«Η Λόρεν είπε κάτι για σένα –προσπαθούσε να με προκαλέσει. Κι ένα μεγαλύτερο αγόρι από τη φυλή είπε ότι η οικογένειά σου δεν ερχόταν στον καταυλισμό, μόνο που μου ακούστηκε σαν να ήθελε να πει κάτι άλλο. Έτσι ξεμονάχιασα τον Τζέικομπ και τον ξεγέλασα για να μου πει», παραδέχτηκα

κρεμώντας το κεφάλι μου.

Με εξέπληξε με το γέλιο του. Τον κοίταξα αγριεμένη. Γελούσε, αλλά τα μάτια του ήταν ψυχρά, έτσι όπως κοιτούσαν μπροστά.

«Τον ξεγέλασες πώς;» ρώτησε.

«Προσπάθησα να φλερτάρω –είχε καλύτερα αποτελέσματα απ' ό,τι νόμιζα». Η φωνή μου είχε μια χροιά δυσπιστίας, καθώς επανήλθαν στη μνήμη μου τα γεγονότα της ημέρας εκείνης.

«Θα ήθελα να το είχα δει αυτό». Γέλασε χωρίς κέφι. «Και κατηγορείς εμένα ότι κάνω μάγια στους ανθρώπους –ο καημένος ο Τζέικομπ Μπλακ».

Κοκκίνισα και κοίταξα έξω απ' το παράθυρο μέσα στη νύχτα.

«Και μετά τι έκανες;» ρώτησε μετά από ένα λεπτό.

«Έψαξα στο ίντερνετ».

«Και αυτό σε έπεισε;» Η φωνή του ακουγόταν λες και σχεδόν δεν τον ενδιέφερε το θέμα. Αλλά τα χέρια του ήταν αγκιστρωμένα σφιχτά πάνω στο τιμόνι.

«Όχι. Τίποτα δεν ταίριαζε. Τα περισσότερα απ' όσα βρήκα ήταν ανοησίες. Και τότε...» σταμάτησα.

«Τι;»

«Αποφάσισα ότι δεν έχει σημασία», ψιθύρισα.

«Δεν έχει σημασία;» Ο τόνος της φωνής του με έκανε να σηκώσω το κεφάλι μου –είχα επιτέλους διαπεράσει το προσεχτικό προσωπείο της ψυχραιμίας που είχε. Το πρόσωπό του ήταν δύσπιστο, με ένα μικρό ίχνος από το θυμό που φοβόμουν.

«Όχι», είπα απαλά. «Δεν έχει σημασία ό,τι κι αν είσαι».

Η φωνή του πήρε μια σκληρή, κοροϊδευτική χροιά. «Δε σε νοιάζει αν είμαι ένα τέρας; Αν δεν είμαι άνθρωπος;»

«Όχι».

Έμεινε σιωπηλός κοιτάζοντας πάλι ευθεία μπροστά. Το

πρόσωπό του ήταν ζοφερό και παγερό.

«Θύμωσες», είπα αναστενάζοντας. «Δεν έπρεπε να σου πω τίποτα».

«Όχι» είπε, αλλά ο τόνος της φωνής του ήταν εξίσου σκληρός με το πρόσωπό του. «Προτιμώ να ξέρω τι σκέφτεσαι –ακόμα κι αν σκέφτεσαι τρελά πράγματα».

«Κάνω πάλι λάθος, λοιπόν;» τον προκάλεσα.

«Δεν εννοούσα αυτό. “Δεν έχει σημασία!”», επανέλαβε τα λόγια μου τρίζοντας τα δόντια του.

«Έχω δίκιο;» είπα κατάπληκτη.

«Έχει σημασία;»

Πήρα μια βαθιά ανάσα.

«Όχι και τόσο». Έκανα μια παύση. «Αλλά είμαι περίεργη». Η φωνή μου, επιτέλους, ήταν συγκροτημένη.

Οι αντιστάσεις του ξαφνικά κάμφθηκαν. «Για τι πράγμα είσαι περίεργη;»

«Πόσο χρονών είσαι;»

«Δεκαεπτά», απάντησε αμέσως.

«Και πόσο καιρό είσαι δεκαεπτά;»

Τα χείλη του συσπάστηκαν, καθώς κοίταζε το δρόμο. «Έχω αρκετό καιρό», παραδέχτηκε επιτέλους.

«Εντάξει». Χαμογέλασα, ικανοποιημένη που ήταν ακόμα ελικρινής μαζί μου. Με κοίταξε με παρατηρητικά μάτια, όπως και πριν που ανησυχούσε ότι θα πάθαινα σοκ. Χαμογέλασα πιο πλατιά για να τον ενθαρρύνω, κι εκείνος συνοφρυώθηκε.

«Μη γελάσεις –αλλά πώς μπορείς και βγαίνεις έξω μέσα στην ημέρα;»

Εκείνος γέλασε έτσι κι αλλιώς. «Μύθος».

«Δεν καίγεσαι από τον ήλιο;»

«Μύθος».

«Δεν κοιμάσαι σε φέρετρο;»

«Μύθος». Δίστασε για μια στιγμή, και η φωνή του απέκτησε μια παράξενη χροιά. «Δεν μπορώ να κοιμηθώ».

Μου πήρε ένα λεπτό για να το καταλάβω. «Καθόλου;»

«Ποτέ», είπε, με φωνή που σχεδόν δεν ακουγόταν. Γύρισε για να με κοιτάξει με νοσταλγική έκφραση. Τα χρυσά του μάτια αιχμαλώτισαν τα δικά μου, κι έχασα τον ειρμό των σκέψεών μου. Τον κοίταξα, μέχρι που γύρισε αυτός από την άλλη.

«Δε μου έκανες ακόμα την πιο σημαντική ερώτηση». Η φωνή του ήταν σκληρή τώρα, κι όταν με κοίταξε πάλι τα μάτια του ήταν ψυχρά.

Τρεμόπαιξα τα μάτια μου, ακόμα παραζαλισμένη. «Ποια είναι αυτή;»

«Δε σε απασχολεί το διαιτολόγιό μου;» ρώτησε σαρκαστικά.

«Α» μουρμούρισα «αυτή».

«Ναι, αυτή». Η φωνή του ήταν παγερή. «Δε θέλεις να ξέρεις αν πίνω αίμα;»

Τραβήχτηκα πίσω. «Ναι, κάτι ανέφερε ο Τζέικομπ γι' αυτό».

«Τι είπε ο Τζέικομπ;» ρώτησε ξερά.

«Είπε... ότι δεν κυνηγάτε ανθρώπους. Είπε ότι η οικογένειά σου υποτίθεται ότι δεν είναι επικίνδυνη, επειδή κυνηγάτε μόνο ζώα».

«Είπε ότι δεν είμαστε επικίνδυνοι;» Η φωνή του είχε βαθιά δυσπιστία.

«Όχι ακριβώς. Είπε ότι υποτίθεται πως δεν είστε επικίνδυνοι. Αλλά οι Κουιλαγιούτ και πάλι δε σας ήθελαν στη γη τους, για καλό και για κακό».

Εκείνος κοίταξε μπροστά, αλλά δεν ήξερα αν πρόσεχε το δρόμο ή όχι.

«Λοιπόν είχε δίκιο; Ότι δεν κυνηγάτε ανθρώπους;» Προσπάθησα η φωνή μου να είναι όσο το δυνατόν πιο φυσιολογική.

«Οι Κουιλαγιούτ έχουν καλή μνήμη», ψιθύρισε.

Το εξέλαβα ως επιβεβαίωση.

«Όστοςο μη σε εφησυχάζει αυτό», με προειδοποίησε. «Έχουν δίκιο που κρατάνε τις αποστάσεις τους από μας. Είμαστε ακόμα επικίνδυνοι».

«Δεν καταλαβαίνω».

«Προσπαθούμε», εξήγησε αργά. «Συνήθως είμαστε πολύ καλοί σ' αυτό που κάνουμε. Μερικές φορές κάνουμε λάθη. Εγώ, για παράδειγμα, που αφήνω τον εαυτό μου να μένει μόνος μαζί σου».

«Αυτό είναι λάθος;» Άκουσα τη λύπη στη φωνή μου, αλλά δεν ήξερα αν την είχε ακούσει κι αυτός.

«Ένα πολύ επικίνδυνο λάθος», ψιθύρισε.

Και οι δυο μας μείναμε σιωπηλοί τότε. Παρακολούθησα το φως από τους προβολείς να στρίβει σύμφωνα με τις στροφές στο δρόμο. Έρχονταν πολύ γρήγορα η μια μετά την άλλη, δεν έμοιαζαν αληθινές. Ήταν σαν παιχνίδι στον υπολογιστή. Είχα συναίσθηση του πόσο γρήγορα περνούσε ο χρόνος, όπως και ο σκοτεινός δρόμος από κάτω μας, και φοβόμουν φριχτά ότι δε θα μου δινόταν ποτέ άλλη ευκαιρία να βρεθώ μαζί του ξανά έτσι, όπως ήμασταν τώρα – ανοιχτά με τους τοίχους ανάμεσά μας να έχουν πέσει για πρώτη φορά. Τα λόγια του υποδήλωναν ένα τέλος, κι η ιδέα αυτή με απωθούσε. Δεν μπορούσα να σπαταλήσω ούτε ένα λεπτό απ' αυτά που είχα μαζί του.

«Πες μου κι άλλα», του ζήτησα απεγνωσμένα, χωρίς να με νοιάζει τι θα έλεγε, αρκεί να άκουγα τη φωνή του πάλι.

Με κοίταξε γρήγορα σαστισμένος από την αλλαγή στον τόνο της φωνής μου. «Τι άλλο θέλεις να μάθεις;»

«Πες μου γιατί κυνηγάς ζώα αντί για ανθρώπους», πρότεινα, η φωνή μου κουβαλώντας ακόμα μια χροιά απελπισίας. Συνειδητοποίησα ότι τα μάτια μου ήταν υγρά, και προσπάθησα να αντισταθώ στη θλίψη που προσπαθούσε να με καταβάλλει.

«Δε θέλω να είμαι ένα τέρας». Η φωνή του ήταν πολύ χαμηλή.

«Αλλά τα ζώα δε φτάνουν;»

Έκανε μια παύση. «Δεν μπορώ να ξέρω, βέβαια, αλλά θα το σύγκρινα με το να ζεις τρώγοντας μόνο τόφου και γάλα σόγιας· αποκαλούμε τους εαυτούς μας χορτοφάγους, ένα μικρό οικογενειακό μας αστείο. Δε μας σβήνει εντελώς την πείνα –ή μάλλον τη δίψα. Αλλά μας δίνει αρκετή δύναμη ώστε να αντισταθούμε. Τον περισσότερο καιρό». Το ύφος του έγινε σκοτεινό. «Μερικές φορές είναι πιο δύσκολο από άλλες».

«Σου είναι πολύ δύσκολο τώρα;» ρώτησα.

Αναστέναξε. «Ναι».

«Αλλά δε νιώθεις πείνα τώρα», είπα με αυτοπεποίθηση –κάνοντας δήλωση, παρά ερώτηση.

«Τι σε κάνει να το πιστεύεις αυτό;»

«Τα μάτια σου. Σου είπα ότι είχα μια θεωρία. Έχω παρατηρήσει πως οι άνθρωποι –ειδικά οι άντρες– είναι πιο εριστικοί όταν πεινάνε».

Γέλασε. «Είσαι παρατηρητική, πάντως».

Δεν απάντησα· απλώς άκουγα τον ήχο του γέλιου του χαρίζοντάς τον στη μνήμη μου.

«Είχατε πάει για κυνήγι αυτό το Σαββατοκύριακο με τον Έμετ;» ρώτησα όταν έπεσε σιωπή ξανά.

«Ναι». Έκανε μια παύση για ένα δευτερόλεπτο, λες και σκεφτόταν τι να πει και τι να μην πει. «Δεν ήθελα να φύγω, αλλά ήταν απαραίτητο. Είναι λιγάκι πιο εύκολο να είμαι κοντά σου, όταν δε διψάω».

«Γιατί δεν ήθελες να φύγεις;»

«Με κάνει... να έχω αγωνία... όταν είμαι μακριά σου». Τα μάτια του ήταν γεμάτα πραότητα, αλλά και ένταση κι έμοιαζαν να κάνουν τα κόκαλά μου να μαλακώνουν. «Δεν αστειεύομαι όταν σου ζήτησα να προσπαθήσεις να μην πέσεις μέσα στον ωκεανό ή να μη σε πατήσει κανένα αμάξι την περασμένη Πέμπτη. Όλο το Σαββατοκύριακο δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ, επειδή ανησυχούσα για σένα. Και μετά απ’

αυτό που συνέβη απόψε, μένω έκπληκτος που τα κατάφερες να περάσεις ολόκληρο Σαββατοκύριακο χωρίς να πάθεις τίποτα». Κούνησε το κεφάλι του και μετά φάνηκε να θυμάται κάτι. «Εντάξει, όχι και εντελώς τίποτα».

«Τι;»

«Τα χέρια σου», μου υπενθύμισε. Κοίταξα κάτω τις παλάμες μου, τα γδαρσίματα που είχαν σχεδόν επουλωθεί στη βάση της κάθε παλάμης μου. Δεν ξέφευγε τίποτα από τα μάτια του.

«Έπεσα».

«Το φαντάστηκα». Τα χείλη του έκαναν μια καμπύλη στις άκρες. «Υποθέτω, με δεδομένο ότι μιλάμε για σένα, πως θα μπορούσε να είναι πολύ χειρότερα –κι αυτή η πιθανότητα με βασάνιζε όλη την ώρα που έλειπα. Ήταν τρεις μέρες που πέρασαν πολύ αργά. Στ’ αλήθεια, έσπασα τα νεύρα του Έμετ». Μου χαμογέλασε μελαγχολικά.

«Τρεις μέρες; Μα δε γύρισες μόλις σήμερα;»

«Όχι, γυρίσαμε την Κυριακή».

«Τότε γιατί δεν ήρθε κανείς σας στο σχολείο;» Ένωσα απογοήτευση, ακόμα και θυμό όταν σκέφτηκα πόσο είχα υποφέρει εξαιτίας της απουσίας του.

«Με ρώτησες, λοιπόν, αν ο ήλιος με πειράζει, και δε με πειράζει. Αλλά δεν μπορώ να βγω έξω στο φως του ήλιου –τουλάχιστον, όχι όταν μπορούν να με δουν όλοι».

«Γιατί;»

«Θα σου δείξω μια μέρα», υποσχέθηκε.

Το σκέφτηκα για μια στιγμή.

«Θα μπορούσες να με είχες πάρει τηλέφωνο», κατέληξα. Απόρησε. «Μα ήξερα ότι ήσουν καλά».

«Εγώ όμως δεν ήξερα πού ήσουν εσύ. Ήμουν...» δίστασα, χαμηλώνοντας το βλέμμα μου.

«Τι;» Η βελούδινη φωνή του ήταν ακαταμάχητη.

«Δε μου άρεσε. Το να μη σε βλέπω. Και μένα με κάνει να νιώθω αγωνία», είπα κοκκινίζοντας, που το ξεστόμισα δυνα-

τά.

Εκείνος ήταν σιωπηλός. Σήκωσα τα μάτια μου, ανήσυχη, και είδα ότι είχε μια έκφραση πόνου στο πρόσωπό του.

Αναστέναξε χαμηλόφωνα. «Αυτό είναι λάθος».

Δεν μπορούσα να καταλάβω την αντίδρασή του. «Τι είπα;»

«Δεν καταλαβαίνεις, Μπέλλα; Άλλο είναι να κάνω τον εαυτό μου δυστυχημένο, κι εντελώς άλλο να είσαι κι εσύ το ίδιο». Έστρεψε τα γεμάτα αγωνία μάτια του στο δρόμο, τα λόγια του κυλούσαν σχεδόν υπερβολικά γρήγορα για να τα κατανοήσω. «Δε θέλω να ακούω ότι νιώθεις έτσι». Η φωνή του ήταν χαμηλή αλλά επίμονη. Τα λόγια του με έκοψαν. «Είναι λάθος. Δεν είναι ασφαλές. Είμαι επικίνδυνος, Μπέλλα – σε παρακαλώ, κατάλαβέ το».

«Όχι», προσπάθησα πάρα πολύ να μην ακούγομαι σαν πεισματάρικο πιτσιρίκι.

«Σοβαρολογώ», είπε με θυμό.

«Κι εγώ το ίδιο. Σου είπα, δεν έχει σημασία τι είσαι. Είναι πολύ αργά πια».

Η φωνή του ξεσπάθωσε, χαμηλή και σκληρή. «Μην το λες αυτό ποτέ».

Δάγκωσα τα χείλη μου και χάρηκα που δεν μπορούσε να ξέρει πόσο πολύ πόνεσα. Κοίταξα έξω στο δρόμο. Πρέπει να κοντεύαμε τώρα. Οδηγούσε υπερβολικά γρήγορα.

«Τι σκέφτεσαι;» ρώτησε, με φωνή ακόμα τραχιά. Εγώ απλώς κούνησα το κεφάλι μου, αβέβαιη αν μπορούσα να μιλήσω. Ένιωθα το βλέμμα του πάνω στο πρόσωπό μου, αλλά συνέχιζα να κοιτάω μπροστά.

«Κλαις;» ρώτησε σοκαρισμένος. Δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι η υγρασία στα μάτια μου είχε ξεχειλίσει. Γρήγορα σκούπισα το μάγουλό μου με το χέρι μου, και ήταν βέβαιο πια ότι προδοτικά δάκρυα ήταν εκεί και με είχαν μαρτυρήσει.

«Όχι», είπα, αλλά η φωνή μου έσπασε.

Τον είδα να απλώνει το δεξί του χέρι διστακτικά για να με αγγίξει, αλλά σταμάτησε και το ακούμπησε πάλι αργά πάνω στο τιμόνι.

«Συγγνώμη». Η φωνή του έκαιγε από τύψεις. Ήξερα ότι δε μου ζητούσε συγγνώμη για τα λόγια που με είχαν αναστατώσει.

Το σκοτάδι γλίστρησε δίπλα μας μέσα στη σιωπή.

«Πες μου κάτι», είπε μετά από ένα λεπτό, και κατάλαβα ότι προσπαθούσε να κάνει τον τόνο της φωνής του πιο ανάλαφρο.

«Ναι;»

«Τι σκεφτόσουν απόψε, πριν εμφανιστώ εγώ στη γωνία του δρόμου; Δεν μπορούσα να καταλάβω την έκφρασή σου – δεν έδειχνες και τόσο φοβισμένη, έδειχνες σαν να προσπαθούσες να συγκεντρωθείς σε κάτι».

«Προσπαθούσα να θυμηθώ πώς να ακινητοποιήσω αυτόν που ήταν έτοιμος να μου επιτεθεί – ξέρεις, αυτοάμυνα. Θα του έσπαγα τη μύτη». Σκέφτηκα το μελαχρινό άντρα, κι ένα κύμα μίσους με διαπέρασε.

«Θα αντιστεκόσουν;» Αυτό τον αναστάτωσε. «Δε σκέφτηκες να το βάλεις στα πόδια;»

«Σκοντάφτω και πέφτω κάτω συχνά, όταν το βάζω στα πόδια», παραδέχτηκα.

«Δε σκέφτηκες να φωνάξεις βοήθεια;»

«Ήμουν έτοιμη να το κάνω αυτό».

Κούνησε το κεφάλι του. «Είχες δίκιο – σίγουρα τα βάζω με τη μοίρα προσπαθώντας να σε κρατήσω ζωντανή».

Αναστέναξα. Κόβαμε ταχύτητα, περνώντας τα όρια του Φορκς. Μας είχε πάρει λιγότερο από είκοσι λεπτά.

«Θα σε δω αύριο;» ρώτησα επιτακτικά.

«Ναι – έχω να παραδώσω και μια εργασία». Χαμογέλασε.

«Θα σου κρατήσω μια θέση για το μεσημεριανό».

Ήταν γελοίο, μετά απ' όλα όσα είχαμε περάσει αυτό το βρά-

δυ, αλλά αυτή η μικρή υπόσχεση έκανε το στομάχι μου να φτερουγίσει, και ήταν αδύνατο να μιλήσω.

Ήμασταν μπροστά στο σπίτι του Τσάρλι. Τα φώτα ήταν αναμμένα, το φορηγάκι μου στη θέση του, όλα εντελώς φυσιολογικά. Ήταν σαν να ξυπνούσα από ένα όνειρο. Σταμάτησε το αμάξι, αλλά εγώ δεν κουνήθηκα.

«Υπόσχεσαι ότι θα έρθεις αύριο;»

«Το υπόσχομαι».

Το σκέφτηκα αυτό για μια στιγμή, μετά έγνεψα θετικά. Έβγαλα το μπουφάν του παίρνοντας μια τελευταία μυρωδιά.

«Μπορείς να το κρατήσεις –δεν έχεις μπουφάν για αύριο», μου θύμισε.

Του το έδωσα πίσω. «Δε θέλω να έχω να δώσω εξηγήσεις στον Τσάρλι».

«Α, εντάξει». Χαμογέλασε πλατιά.

Δίστασα, με το χέρι μου στο χερούλι της πόρτας προσπαθώντας να παρατείνω τη στιγμή.

«Μπέλλα;» ρώτησε με διαφορετικό τόνο στη φωνή του –σοβαρό, αλλά διστακτικό.

«Ναι;» Γύρισα προς αυτόν υπερβολικά πρόθυμα.

«Θα μου υποσχεθείς κι εσύ κάτι;»

«Ναι», είπα και αμέσως μετάνιωσα για το γεγονός ότι συμφώνησα χωρίς όρους. Αν μου ζητούσε να μείνω μακριά του; Δε θα μπορούσα να κρατήσω αυτή την υπόσχεση.

«Μην πας στο δάσος ξανά μόνη».

Τον κοίταξα με μια έκφραση απορίας. «Γιατί;»

Συνοφρυώθηκε, και τα μάτια του ήταν σφιγμένα, καθώς κοίταζε πέρα από μένα, έξω απ' το παράθυρο.

«Δεν είμαι εγώ πάντα το πιο επικίνδυνο πλάσμα εκεί έξω. Ας το θέσω έτσι».

Εμένα με διαπέρασε ένα ελαφρύ ρίγος ακούγοντας την ξαφνική παγερότητα της φωνής του, αλλά ένιωσα και μια ανακούφιση. Αυτό, τουλάχιστον, ήταν εύκολη υπόσχεση για να

την τιμήσω. «Ό,τι πεις».

«Θα τα πούμε αύριο», είπε ξεφυσώντας, και κατάλαβα ότι ήθελε να φύγω τώρα.

«Αύριο λοιπόν». Άνοιξα την πόρτα απρόθυμα.

«Μπέλλα;» Γύρισα, κι εκείνος έγερνε προς εμένα, με το χλομό, υπέροχο πρόσωπό του μόλις μερικά εκατοστά μακριά μου. Η καρδιά μου σταμάτησε να χτυπά.

«Καλό ύπνο», είπε. Η αναπνοή του φύσηξε το πρόσωπό μου ακινητοποιώντας με. Ήταν το ίδιο εξαίσιο άρωμα που είχε το μπουφάν του, αλλά σε πιο συγκεντρωμένη μορφή. Ανοιγόκλεισα τα μάτια, εντελώς ζαλισμένη. Εκείνος απομακρύνθηκε.

Δεν μπορούσα να κουνηθώ μέχρι που το μυαλό μου ξεκόλλησε κάπως. Τότε βγήκα από το αμάξι αδέξια, αναγκασμένη να χρησιμοποιήσω τη λαμαρίνα του σκελετού για να στηριχτώ. Νόμισα ότι τον άκουσα να γελάει πνιχτά, αλλά ο ήχος ήταν πολύ χαμηλός για να είμαι βέβαιη.

Περίμενε μέχρι να φτάσω παραπατώντας ως την πόρτα, και μετά άκουσα τη μηχανή του αυτοκινήτου του να ανεβάζει στροφές αθόρυβα. Γύρισα για να δω το ασημί αμάξι να στρίβει στη γωνία. Συνειδητοποίησα ότι έκανε πολύ κρύο.

Έψαξα το κλειδί αυτόματα, ξεκλείδωσα την πόρτα και μπήκα μέσα.

Ο Τσάρλι φώναξε από το σαλόνι. «Μπέλλα;»

«Ναι, μπαμπά, εγώ είμαι». Μπήκα μέσα για να τον δω. Παρακολουθούσε ένα ματς μπέιζμπολ.

«Νωρίς γύρισες».

«Αλήθεια;» είπα έκπληκτη.

«Δεν έχει πάει ούτε καν οκτώ», μου είπε. «Περάσατε καλά με τα κορίτσια;»

«Ναι –περάσαμε πολύ καλά». Το κεφάλι μου γύριζε γρήγορα, καθώς προσπαθούσα να θυμηθώ όλα τα σχετικά με την έξοδο μόνο για κορίτσια που είχα σχεδιάσει. «Βρήκαν και οι

δυο τους φόρεμα».

«Είσαι καλά;»

«Απλώς είμαι κουρασμένη. Περπάτησα πάρα πολύ».

«Τότε ίσως καλό θα ήταν να πας να ξαπλώσεις λιγάκι».
Έδειχνε ανήσυχος. Αναρωτήθηκα πώς να ήταν το πρόσωπό μου. «Θα πάρω τηλέφωνο την Τζέσικα πρώτα».

«Μα δεν ήσουν μόλις μαζί της;» ρώτησε έκπληκτος.

«Ναι –αλλά ξέχασα το μπουφάν μου στο αυτοκίνητό της. Θέλω να της πω να το φέρει οπωσδήποτε μαζί της αύριο».

«Άσ' τη να γυρίσει σπίτι πρώτα».

«Σωστά», συμφώνησα.

Πήγα στην κουζίνα και σωριάστηκα εξουθενωμένη σε μια καρέκλα. Αναρωτήθηκα αν θα πάθαινα σοκ τελικά. Σύνελθε, είπα στον εαυτό μου.

Το τηλέφωνο χτύπησε ξαφνικά αιφνιδιάζοντάς με. Τράβηξα απότομα το ακουστικό.

«Εμπρός;» είπα ξέπνοα.

«Μπέλλα;»

«Γεια σου, Τζες, ήμουν έτοιμη να σε πάρω μόλις τώρα».

«Τα κατάφερες να φτάσεις σπίτι;» Η φωνή της ήταν γεμάτη ανακούφιση... κι έκπληξη.

«Ναι. Άφησα το μπουφάν μου στο αμάξι σου –μπορείς να μου το φέρεις αύριο;»

«Βέβαια. Αλλά πες μου τι έγινε!» απαίτησε.

«Ε, αύριο –στην Τριγωνομετρία, εντάξει;»

Το έπιασε γρήγορα. «Είναι εκεί ο μπαμπάς σου;»

«Ναι, ναι».

«Εντάξει, θα τα πούμε αύριο, τότε. Γεια σου!» Άκουγα την ανυπομονησία στη φωνή της.

«Γεια σου Τζες».

Ανέβηκα τη σκάλα αργά, μια βαριά νάρκη θόλωνε το μυαλό μου. Έκανα όλες τις κινήσεις που χρειαζόνταν για να ετοιμαστώ για ύπνο, χωρίς να προσέχω τι κάνω. Μόνο όταν βρέθη-

κα στο ντους –το νερό ήταν υπερβολικά καυτό, μου έκαιγε το δέρμα– τότε κατάλαβα ότι είχα παγώσει. Για αρκετά λεπτά έτρεμα, πριν τελικά το αχνιστό υγρό να χαλαρώσει τους άκαμπτους μύες μου. Μετά έμεινα στο ντους, υπερβολικά κουρασμένη για να κουνηθώ, μέχρι που το καυτό νερό άρχισε να τελειώνει.

Βγήκα έξω παραπατώντας και τυλίχτηκα στην προστασία μιας πετσέτας, προσπαθώντας να κρατήσω ακόμα λίγο απ' τη ζέση του νερού, για να μην επιστρέψουν τα ρίγη που μου προκαλούσαν πόνο. Ντύθηκα γρήγορα για ύπνο και σκαρφάλωσα κάτω απ' το πάπλωμά μου, κουλουριάστηκα σε μια μπάλα αγκαλιάζοντας τον εαυτό μου για να ζεσταθώ. Μερικά μικρά ρίγη με διαπέρασαν.

Το μυαλό μου στροβιλιζόταν ακόμα σε μια παραζάλη, γεμάτο με εικόνες που δεν μπορούσα να καταλάβω και κάποιες άλλες που πάσχιζα να απωθήσω. Τίποτα δε φαινόταν καθαρά στην αρχή, αλλά καθώς σταδιακά έμπαινα σε μια ασυνείδητη κατάσταση, μερικές βεβαιότητες έγιναν σαφείς.

Για τρία πράγματα ήμουν απολύτως σίγουρη. Πρώτον, ο Έντουαρντ ήταν βρικόλακας. Δεύτερον, υπήρχε ένα κομμάτι του –και δεν ήξερα πόσο μπορεί να υπερίσχυε αυτό το κομμάτι– που διψούσε για το αίμα μου. Και τρίτον, ήμουν ανεπιφύλακτα και αμετάκλητα ερωτευμένη μαζί του.

10. ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Ήταν πολύ δύσκολο το πρωί να αντιταχθώ στο κομμάτι αυτό του εαυτού μου που πίστευε ότι το χθεσινό βράδυ ήταν ένα όνειρο. Η λογική δεν ήταν με το μέρος μου, ούτε και ο κοινός νους. Ήμουν αγκιστρωμένη στα κομμάτια που δεν ήταν δυνατόν να είχα φανταστεί – όπως τη μυρωδιά του. Ήμουν σίγουρη ότι δε θα μπορούσα ποτέ να το είχα ονειρευτεί αυτό από μόνη μου.

Είχε ομίχλη και σκοτάδι έξω απ' το παράθυρό μου, τέλεια. Δεν είχε κανένα λόγο να μην έρθει σχολείο σήμερα. Φόρεσα τα βαριά μου ρούχα, καθώς θυμήθηκα ότι δεν είχα μπουφάν. Μια επιπλέον απόδειξη πως οι αναμνήσεις μου ήταν αληθινές.

Όταν κατέβηκα κάτω, ο Τσάρλι είχε φύγει πάλι – εγώ είχα αργήσει περισσότερο απ' ό,τι πίστευα. Κατάπια ένα μπαρ δημητριακών με τρεις μπουκιές, το κατέβασα με γάλα κατευθείαν από το κουτί και βγήκα έξω βιαστικά. Ήλπιζα η βροχή να μην ξεκινούσε μέχρι να βρω την Τζέσικα.

Είχε ασυνήθιστα πολλή ομίχλη η ατμόσφαιρα ήταν σχεδόν φορτωμένη με μαύρη καταχνιά. Η ομίχλη ήταν παγωμένη

όταν κολλούσε στο εκτεθειμένο μου δέρμα στο πρόσωπο και στο λαιμό. Ανυπομονούσα να ανάψω το καλοριφέρ στο φορηγάκι μου. Ήταν τόσο πυκνή η ομίχλη που μόνο όταν διένυσα μισό μέτρο στο δρόμο, κατάλαβα ότι ήταν ένα αμάξι εκεί: ένα ασημί αμάξι. Η καρδιά μου χτύπησε δυνατά, κόμπιασε και μετά άρχισε πάλι να χτυπάει δυο φορές πιο γρήγορα.

Δεν είδα από πού είχε έρθει, αλλά ξαφνικά ήταν εκεί, ανοιγοντάς μου την πόρτα.

«Θέλεις να σε πάω εγώ σήμερα;» ρώτησε, διασκεδάζοντας με την έκφρασή μου, αφού με αιφνιδίασε άλλη μια φορά. Υπήρχε αβεβαιότητα στη φωνή του. Πραγματικά μου έδινε τη δυνατότητα επιλογής – ήμουν ελεύθερη να αρνηθώ, κι ένα μέρος του ήλπιζε ότι θα το έκανα. Ήταν μια μάταιη ελπίδα.

«Ναι, ευχαριστώ», είπα, προσπαθώντας να διατηρήσω ψύχραιμη τη φωνή μου. Καθώς μπήκα μέσα στο ζεστό αυτοκίνητο, παρατήρησα ότι το ανοιχτό καφέ μπουφάν του ήταν κρεμασμένο στο μαξιλάρι του συνοδηγού. Η πόρτα έκλεισε πίσω μου, και πιο σύντομα απ' ό,τι ήταν δυνατόν, εκείνος καθόταν δίπλα μου ανάβοντας τη μηχανή.

«Έφερα το μπουφάν για σένα. Δε θέλω να αρρωστήσεις». Η φωνή του ήταν επιφυλακτική. Παρατήρησα ότι ο ίδιος δε φορούσε μπουφάν, μόνο ένα ελαφρύ γκρι πουλόβερ με V στο λαιμό και μακριά μανίκια. Και πάλι το ύφασμα κολλούσε πάνω στο μυώδες στήρνο του. Ήταν τεράστια φιλοφρόνηση για το πρόσωπό του ότι δε μου επέτρεπε να προσέχω το σώμα του.

«Δεν είμαι και τόσο ευαίσθητη», είπα, αλλά τράβηξα το μπουφάν στην αγκαλιά μου σπρώχνοντας τα μπράτσα μου μέσα στα υπερβολικά μακριά μανίκια, περιέργη να δω αν το άρωμα ήταν δυνατόν να είναι τόσο όμορφο όσο θυμόμουν. Ήταν πιο όμορφο.

«Δεν είσαι;» μου αντέταξε με φωνή τόσο χαμηλή, που δεν ήμουν σίγουρη αν σκόπευε να το ακούσω.

Διασχίσαμε τους τυλιγμένους στην ομίχλη δρόμους, πάντα

πολύ γρήγορα, νιώθοντας αμήχανα. Εγώ τουλάχιστον ένωθα. Το περασμένο βράδυ όλοι οι τοίχοι είχαν γκρεμιστεί... σχεδόν όλοι. Δεν ήξερα αν συνεχίζαμε να είμαστε εξίσου ειλικρινείς και σήμερα. Η γλώσσα μου ήταν δεμένη. Περιμένα να μιλήσει αυτός.

Γύρισε για να μου χαμογελάσει αυτάρεσκα. «Τι, δεν παίζουμε το παιχνίδι των είκοσι ερωτήσεων σήμερα;»

«Σε ενοχλούν οι ερωτήσεις μου;» ρώτησα με ανακούφιση.

«Όχι τόσο όσο οι αντιδράσεις σου». Έδειχνε σαν να κάνει πλάκα, αλλά δεν μπορούσα να είμαι σίγουρη.

Συνοφρυώθηκα. «Είναι άσχημες οι αντιδράσεις μου;»

«Όχι, αυτό είναι το πρόβλημα. Τα παίρνεις όλα τόσο ψύχραιμα – δεν είναι φυσιολογικό. Με κάνει να αναρωτιέμαι τι σκέφτεσαι στ' αλήθεια».

«Πάντα σου λέω τι σκέφτομαι στ' αλήθεια».

«Κάνεις περικοπές», με κατηγορήσε.

«Όχι πολύ».

«Αρκετά για να με τρελάνεις».

«Δε θέλεις να τα ακούσεις όλα», είπα μέσα απ' τα δόντια μου, σχεδόν ψιθυριστά. Μόλις ξεστόμισα τις λέξεις, το μετανιωσα. Ο πόνος στη φωνή μου ήταν αμυδρός· ήλπιζα μονάχα να μην το είχε προσέξει.

Δεν απάντησε, κι αναρωτήθηκα αν είχα χαλάσει το κλίμα. Το πρόσωπό του ήταν ακατανόητο, καθώς μπήκαμε στο πάρκινγκ του σχολείου. Μου ήρθε στο νου κάτι με καθυστέρηση.

«Πού είναι η υπόλοιπη οικογένειά σου;» ρώτησα –περισσότερο από ευχαριστημένη που ήμουν μόνη μαζί του, αλλά ενθυμούμενη ότι το αυτοκίνητό του ήταν συνήθως γεμάτο.

«Πήραν το αμάξι της Ρόζαλι». Σήκωσε τους ώμους την ώρα που πάρακαρε δίπλα σε ένα αστραφτερό κόκκινο κάμπριο με σηκωμένη την οροφή. «Πολύ φανταχτερό, δεν είναι;»

«Εε, ουάου!» είπα. «Αν έχει αυτό εκεί, τότε γιατί έρχεται

με 'σένα;»

«Όπως είπα, είναι πολύ φανταχτερό. Προσπαθούμε να μην ξεχωρίζουμε».

«Δεν τα καταφέρνετε». Γέλασα και κούνησα το κεφάλι μου καθώς βγήκαμε έξω. Δεν ήμουν καθυστερημένη πια· η θεότρελη οδήγησή του μας είχε φέρει σχολείο εγκαίρως. «Τότε, λοιπόν, γιατί η Ρόζαλι ήρθε σχολείο με το δικό της αμάξι αν τραβάει την προσοχή πιο πολύ;»

«Δεν το είχες προσέξει; Τώρα καταπατώ όλους τους κανόνες». Με συνάντησε μπροστά απ' το αμάξι μένοντας πολύ κοντά μου, καθώς περπατούσαμε στο χώρο του σχολείου. Ήθελα να σβήσω αυτή τη μικρή απόσταση, να απλώσω το χέρι μου και να τον αγγίξω, αλλά φοβόμουν ότι δε θα του άρεσε.

«Γιατί έχετε τέτοια αυτοκίνητα;» αναρωτήθηκα δυνατά. «Αν θέλετε να μη σας προσέχουν;»

«Μια πολυτέλεια που επιτρέπουμε στον εαυτό μας», παραδέχτηκε με σκανταλιάρικο χαμόγελο. «Μας αρέσει όλους να οδηγούμε γρήγορα».

«Δε με εκπλήσσει», μουρμούρισα μέσα απ' τα δόντια μου.

Κάτω από την προστασία του υπόστεγου της τραπεζαρίας περίμενε η Τζέσικα με τα μάτια της έτοιμα να πεταχτούν έξω απ' τις κόγχες τους. Κρεμασμένο στο μπράτσο της, να 'ναι καλά, ήταν το μπουφάν μου.

«Ε, Τζέσικα», είπα όταν μας χώριζαν μόνο μερικά μέτρα. «Σ' ευχαριστώ που το θυμήθηκες». Μου έδωσε το μπουφάν μου χωρίς να μιλήσει.

«Καλημέρα, Τζέσικα», είπε ο Έντουαρντ ευγενικά. Δεν έφταιγε αυτός που η φωνή του ήταν τόσο ακαταμάχητη. Ούτε έφταιγε για την ικανότητα που είχαν τα μάτια του.

«Ε... γεια σου». Έστρεψε τα γουρλωμένα μάτια της προς εμένα, προσπαθώντας να συμμαζέψει τις μπερδεμένες της σκέψεις. «Θα σε δω στην Τριγωνομετρία υποθέτω». Μου έριξε μια ματιά γεμάτη νόημα, κι εγώ κατέπνιξα έναν αναστε-

ναγμό. Τι στο καλό θα της έλεγα;

«Ναι, τα λέμε εκεί».

Έφυγε σταματώντας δυο φορές για να μας κρυφοκοιτάξει πάνω απ' τον ώμο της.

«Τι θα της πεις;» μουρμούρισε ο Έντουαρντ.

«Ε, νόμιζα ότι δεν μπορούσες να διαβάσεις τις σκέψεις μου!» είπα μέσα απ' τα δόντια μου.

«Δεν μπορώ!» είπε έκπληκτος. Μετά τα μάτια του φωτίστηκαν, καθώς κατάλαβε τι εννοούσα. «Όμως, μπορώ να διαβάσω τις δικές της –θα σε περιμένει για να σου στήσει καρτέρι στην τάξη».

Μούγκρισα, καθώς έβγαλα το μπουφάν του και του το έδωσα, αντικαθιστώντας το με το δικό μου. Το δίπλωσε στο χέρι του.

«Τι θα της πεις λοιπόν;»

«Λίγη βοήθεια;» τον παρακάλεσα. «Τι θέλει να μάθει;»

Κούνησε το κεφάλι του, χαμογελώντας σκανδαλιάρικα. «Αυτό δεν είναι δίκαιο».

«Όχι, το να μη μοιραστείς αυτά που ξέρεις –αυτό δεν είναι δίκαιο».

Το καλοσκέφτηκε για ένα λεπτό, καθώς περπατούσαμε. Σταματήσαμε έξω από την πόρτα εκεί που είχα το πρώτο μου μάθημα.

«Θέλει να ξέρει αν βγαίνουμε κρυφά. Και θέλει να ξέρει πώς νιώθεις για μένα», είπε τελικά.

«Ωχ! Τι να πω τώρα;» προσπάθησα να διατηρήσω μια πολύ αθώα έκφραση. Διάφοροι περνούσαν από δίπλα μας, καθώς πήγαιναν στο μάθημα, πιθανότατα έχοντας καρφώσει το βλέμμα τους πάνω μας, αλλά εγώ ούτε που τους καταλάβαινα.

«Χμμμ». Σταμάτησε για να πιάσει μια αδέσποτη μπουκλα μαλλιών που ξεείχε από την καμπύλη του λαιμού μου και την έβαλε πάλι στη θέση της. Η καρδιά μου βρισκόταν σε

υπερδραστηριότητα. «Μάλλον θα μπορούσες να πεις ναι στο πρώτο... αν δε σε πειράζει –είναι πιο εύκολο από οποιαδήποτε άλλη εξήγηση».

«Δε με πειράζει», είπα με αδύναμη φωνή.

«Κι όσο για την άλλη ερώτηση... λοιπόν, θα ακούσω για να μάθω την απάντηση κι εγώ ο ίδιος». Η μια μεριά του στόματός του ανασηκώθηκε σχηματίζοντας εκείνο το αγαπημένο μου στραβό χαμόγελο. Δεν μπόρεσα να αναπνεύσω ξανά φυσιολογικά για να απαντήσω σ' αυτό το σχόλιο. Γύρισε κι απομακρύνθηκε.

«Θα τα πούμε το μεσημέρι», φώναξε πάνω απ' τον ώμο του. Τρία άτομα που έμπαιναν σταμάτησαν για να με κοιτάξουν.

Μπήκα βιαστικά στην τάξη, αναψοκοκκινισμένη κι εκνευρισμένη. Ήταν τόσο ζαβολιάρης. Τώρα ανησυχούσα ακόμα πιο πολύ για το τι θα έλεγα στη Τζέσικα. Κάθισα στη συνηθισμένη μου θέση, ρίχνοντας την τσάντα μου κάτω με δύναμη, θυμωμένη.

«Καλημέρα, Μπέλλα», είπε ο Μάικ από τη θέση δίπλα μου. Σήκωσα το βλέμμα μου για να δω ένα παράξενο, σχεδόν παραιτημένο ύφος στο πρόσωπό του. «Πώς περάσατε στο Πορτ-Αντζελες;»

«Ήταν...» Δεν υπήρχε κανένας ειλικρινής τρόπος να το εκφράσω συνοπτικά. «Πολύ ωραία», είπα ανεπιτυχώς. «Η Τζέσικα πήρε ένα πολύ χαριτωμένο φόρεμα».

«Είπε τίποτα για το βράδυ της Δευτέρας;» ρώτησε, καθώς τα μάτια του φωτίστηκαν. Χαμογέλασα με την τροπή που είχε πάρει η συζήτηση.

«Είπε ότι πέρασε πολύ καλά», τον διαβεβαίωσα.

«Αλήθεια;» είπε με ενθουσιασμό.

«Δεν υπάρχει αμφιβολία».

Ο κύριος Μείσον μας φώναξε να ησυχάσουμε ζητώντας μας να παραδώσουμε τις εργασίες μας. Τα Αγγλικά και μετά η

Πολιτική Αγωγή πέρασαν μέσα σε μια γενικότερη θολή ατμόσφαιρα, ενώ εγώ ανησυχούσα για το πώς να εξηγήσω διάφορα πράγματα στην Τζέσικα και βασανίζομαι για το αν ο Έντουαρντ θα άκουγε αλήθεια αυτά που θα έλεγα μέσω των σκέψεων της Τζες. Πόσο εξαιρετικά ενοχλητικό μπορεί να ήταν το μικρό του ταλέντο –όταν δεν το χρησιμοποιούσε για να σώσει τη ζωή μου.

Η ομίχλη είχε σχεδόν διαλυθεί μέχρι το τέλος της δεύτερης ώρας, αλλά η μέρα ήταν ακόμα σκοτεινή με χαμηλά σύννεφα, που ένιωθα σαν να μας πλάκωναν. Χαμογέλασα κοιτώντας τον ουρανό.

Ο Έντουαρντ είχε δίκιο φυσικά. Όταν μπήκα στο μάθημα της Τριγωνομετρίας, η Τζέσικα καθόταν στην πίσω σειρά και σχεδόν πετάχτηκε από τη θέση της μέσα στην αναστάτωση της. Πήγα απρόθυμα να κάτσω δίπλα της, προσπαθώντας να πείσω τον εαυτό μου ότι θα ήταν καλύτερα να ξεμπερδεύω μ' αυτό όσο το δυνατόν πιο σύντομα.

«Πες τα μου όλα!» απαίτησε πριν καν καθίσω.

«Τι θες να μάθεις;» της τα μάσαγα εγώ.

«Τι έγινε χθες βράδυ;»

«Με κέρασε φαγητό και μετά με πήγε σπίτι».

Με κοίταξε άγρια, το ύφος της ήταν ανένδοτο και γεμάτο δυσπιστία. «Πώς ήρθατε τόσο γρήγορα;»

«Οδηγεί σαν μανιακός. Ήταν τρομακτικό». Ήλπιζα να το είχε ακούσει αυτό.

«Ήταν σαν ραντεβού –του είπες να σε συναντήσει εκεί;»

Δεν το είχα σκεφτεί αυτό. «Όχι –με εξέπληξε πολύ που τον είδα εκεί».

Τα χείλη της σφίχτηκαν με απογοήτευση, καθώς κατάλαβε την ολοφάνερη ειλικρίνεια στη φωνή μου.

«Αλλά ήρθε να σε πάρει για να πάτε μαζί σχολείο σήμερα;» συνέχισε να ρωτά.

«Ναι –ήταν κι αυτό έκπληξη. Πρόσεξε ότι δεν είχα μπου-

φάν χθες το βράδυ», εξήγησα.

«Λοιπόν, θα βγείτε πάλι;»

«Προσφέρθηκε να με πάει στο Σιάτλ το Σάββατο, επειδή πιστεύει ότι το φορτηγάκι μου δε θα τα βγάλει πέρα –μετράει αυτό;»

«Ναι», είπε κουνώντας το κεφάλι της καταφατικά.

«Τότε, λοιπόν, ναι».

«Ου-ά-ου!» Τόνισε τη λέξη υπερβολικά προφέροντας ξεχωριστά κάθε συλλαβή. «Ο Έντουαρντ Κάλεν».

«Το ξέρω», συμφώνησα. Το “ουάου” ούτε καν πλησίαζε στο να εκφράσει αυτό που έπρεπε.

«Περίμενε!» Τα χέρια της πετάχτηκαν ψηλά, οι παλάμες της προς εμένα λες και σταματούσε την κίνηση. «Σε φίλησε;»

«Όχι», μουρμούρισα μέσα απ' τα δόντια μου. «Δεν είναι έτσι».

Εκείνη φάνηκε απογοητευμένη. Είμαι σίγουρη ότι το ίδιο έδειχνα κι εγώ.

«Λες το Σάββατο ... ;» Ανασήκωσε τα φρύδια της.

«Δε νομίζω». Η δυσαρέσκεια στη φωνή μου δεν κρυβόταν.

«Για τι μιλήσατε;» Πίεσε για περισσότερες πληροφορίες ψιθυριστά. Το μάθημα είχε αρχίσει, αλλά ο κύριος Βάρνερ δε μας πρόσεχε και δεν ήμασταν οι μόνες που μιλούσαμε.

«Δεν ξέρω, Τζες, για ένα σωρό πράγματα», της απάντησα επίσης ψιθυριστά. «Μιλήσαμε λίγο για την εργασία στα Αγγλικά». Πολύ, πολύ λίγο. Νομίζω ότι την ανέφερε φευγαλέα.

«Σε παρακαλώ, Μπέλλα», με ικέτησε. «Δώσε μου μερικές λεπτομέρειες».

«Λοιπόν, εντάξει, ορίστε. Έπρεπε να δεις πώς η σερβιτόρα του κολλούσε –ήταν απίστευτο. Αλλά εκείνος δεν της έδωσε καμία σημασία». Ας έβγαζε ό,τι συμπέρασμα ήθελε απ' αυτό

εκείνος.

«Αυτό είναι καλό σημάδι», έγνεψε εκείνη. «Ήταν όμορφη;»

«Πολύ –και μάλλον δεκαεννιά ή είκοσι χρονών».

«Ακόμα καλύτερα. Πρέπει να του αρέσεις».

«Νομίζω, αλλά δεν είναι σίγουρο. Είναι πάντα τόσο μυστηριώδης», πέταξα για να το ακούσει αυτός, αναστενάζοντας.

«Δεν ξέρω πού βρίσκεις το θάρρος για να μείνεις μόνη μαζί του», ψιθύρισε.

«Γιατί;» Σάστισα μ' αυτό που είπε, αλλά εκείνη δεν κατάλαβε την αντίδρασή μου.

«Είναι τόσο... ψαρωτικός. Εγώ δε θα ήξερα τι να του πω». Έκανε μια γκριμάτσα, καθώς θυμήθηκε προφανώς το σημερινό πρωί ή το χθεσινό βράδυ, όταν είχε στρέψει την ακαταμάχητη δύναμη των ματιών του πάνω της.

«Χάνω λίγο τον ειρμό μου, όταν είμαι κοντά του, είναι η αλήθεια», παραδέχτηκα.

«Ε, ναι. Είναι απίστευτα όμορφος». Η Τζέσικα σήκωσε τους ώμους της λες κι αυτό δικαιολογούσε όλα τα ελαττώματά του. Πράγμα το οποίο, κατά τη δική της άποψη, όντως και συνέβαινε.

«Έχει πολλά στοιχεία πέρα απ' αυτό».

«Αλήθεια; Σαν τι;»

Μακάρι να μην το είχα συνεχίσει. Ήλπιζα, επίσης, εκείνος να μη μιλούσε σοβαρά όταν είπε ότι θα κρυφάκουγε τη συνομιλία μας.

«Δεν μπορώ να το εξηγήσω σωστά... αλλά είναι ακόμα πιο απίστευτος πίσω από το εξώφυλλο». Ο βρικολακας που ήθελε να είναι καλός –που περιφερόταν σώζοντας ανθρώπους ώστε να μην είναι τέρας... κοίταξα μπροστά στην αίθουσα.

«Είναι δυνατόν;» είπε χαχανίζοντας.

Δεν της έδωσα σημασία προσπαθώντας να δείξω σαν να πρόσεχα τον κύριο Βάρνερ.

«Σου αρέσει, λοιπόν;» Δε σκόπευε να τα παρατήσει.

«Ναι», είπα απότομα.

«Θέλω να πω, σου αρέσει πολύ;» με παρότρυνε.

«Ναι», είπα ξανά, κοκκινίζοντας. Ήλπιζα ότι αυτή η λεπτομέρεια δε θα γραφόταν στις σκέψεις της.

Είχε μπουχτίσει με τις μονολεκτικές απαντήσεις. «Πόσο πολύ σου αρέσει;»

«Πάρα πολύ», της απάντησα ψιθυριστά. «Περισσότερο απ' ό,τι του αρέσω εγώ. Αλλά δε βλέπω τι μπορώ να κάνω για να το αλλάξω αυτό». Αναστέναξα καθώς το ένα αναποκοκκίνισμα έκανε το προηγούμενο να φαίνεται πιο έντονο.

Τότε, ευτυχώς, ο κύριος Βάρνερ έκανε στην Τζέσικα μια ερώτηση.

Δεν της ξαναδόθηκε ευκαιρία να ξαναπιάσει το θέμα κατά τη διάρκεια του μαθήματος, και μόλις χτύπησε το κουδούνι, εγώ έκανα ό,τι μπορούσα για να αλλάξω θέμα.

«Στα Αγγλικά, ο Μάικ με ρώτησε αν είπες τίποτα για το βράδυ της Δευτέρας», της είπα.

«Πλάκα μου κάνεις! Τι του είπες εσύ;» ξεφώνισε εντελώς αποπροσανατολισμένη.

«Του είπα ότι είπες πως πέρασες πολύ καλά –φάνηκε ευχαριστημένος».

«Πες μου ακριβώς τι είπε, και τι του απάντησες εσύ ακριβώς!»

Περάσαμε το υπόλοιπο της διαδρομής αναλύοντας τη δομή των προτάσεων, και το μεγαλύτερο μέρος του μαθήματος των Ισπανικών κάνοντας μια λεπτομερή περιγραφή της έκφρασης του προσώπου του Μάικ. Δε θα τα κατάφερνα να το τραβήξω τόσο πολύ, αν δεν ανησυχούσα ότι αλλιώς το θέμα της συζήτησης θα ξαναγύριζε σε μένα.

Και τότε το κουδούνι χτύπησε για μεσημεριανό. Καθώς πήδηξα απ' την καρέκλα μου, σπρώχνοντας άγαρμπα τα βιβλία μου μέσα στην τσάντα μου, η υπερβολικά χαρούμενη έκφρα-

σή μου πρέπει να έβαλε την Τζέσικα σε υποψίες.

«Δε θα κάτσεις μαζί μας σήμερα, ε;» μάντεψε.

«Δεν το νομίζω». Δεν μπορούσα να είμαι σίγουρη ότι δε θα εξαφανιζόταν φέρνοντάς με σε δύσκολη θέση ξανά.

Αλλά έξω από την πόρτα της τάξης των Ισπανικών, ακουμπισμένοι στον τοίχο –μοιάζοντας περισσότερο με Έλληνα θεό απ' ό,τι είχε δικαίωμα να μοιάζει οποιοσδήποτε– με περίμενε ο Έντουαρντ. Η Τζέσικα έριξε μια ματιά, γύρισε τα μάτια της κι έφυγε.

«Τα λέμε αργότερα, Μπέλλα». Η φωνή της ήταν γεμάτη με υπονοούμενα. Μπορεί να χρειαζόταν να κλείσω τον ήχο στο τηλέφωνο.

«Γεια». Η φωνή του ήταν κεφάτη, κι εκνευρισμένη ταυτόχρονα. Άκουγε, ήταν φανερό.

«Γεια».

Δεν μπορούσα να σκεφτώ τίποτα άλλο να πω, κι εκείνος δε μίλησε –περιμένοντας την κατάλληλη ευκαιρία, υπέθετα– έτσι η διαδρομή ως την τραπεζαρία ήταν σιωπηλή. Το να περπατάω με τον Έντουαρντ την ώρα που όλοι πήγαιναν για μεσημεριανό έμοιαζε πολύ με την πρώτη μου μέρα στο σχολείο· τα μάτια όλων ήταν καρφωμένα πάνω μας.

Μπήκε αυτός μπροστά στην ουρά, ακόμα σιωπηλός, αν και τα μάτια του γύριζαν στο πρόσωπό μου κάθε λίγα δευτερόλεπτα, γεμάτα περιέργεια. Μου φάνηκε ότι ο εκνευρισμός υπερείχε τελικά της κεφάτης του διάθεσης ως το επικρατέστερο συναίσθημα στο πρόσωπό του. Εγώ έπαιζα νευρικά με το φερμουάρ του μπουφάν μου.

Εκείνος πήγε στον πάγκο και γέμισε ένα δίσκο με φαγητό. «Τι κάνεις;» αντέδρασα εγώ. «Δεν το έβαλες όλο αυτό για μένα;»

Κούνησε το κεφάλι του, κάνοντας ένα βήμα μπροστά για να πληρώσει το φαγητό.

«Το μισό είναι για μένα, φυσικά».

Σήκωσα το ένα φρύδι.

Πήγε πρώτος, κι εγώ τον ακολούθησα στο ίδιο τραπέζι που είχαμε κάτσει και την άλλη φορά. Από την άλλη άκρη του μακριού τραπεζιού μια παρέα μαθητών από την τελευταία τάξη μας κοίταζαν έκπληκτοι, καθώς καθίσαμε ο ένας απέναντι απ' τον άλλο. Ο Έντουαρντ έδειχνε να μην έχει καταλάβει τίποτα.

«Πάρε ό,τι θέλεις», είπε, σπρώχνοντας το δίσκο προς εμένα.

«Είμαι περίεργη» είπα καθώς πήρα ένα μήλο, γυρίζοντάς το γύρω-γύρω στα χέρια μου, «τι θα έκανες αν κάποιος σε προκαλούσε να φας φαγητό;»

«Πάντα είσαι περίεργη». Έκανε μια γκριμάτσα, κουνώντας το κεφάλι του. Με κοίταξε αυστηρά, χωρίς να γυρίσει τα μάτια του αλλού, καθώς σήκωσε ένα κομμάτι πίτσα από το δίσκο και επίτηδες δάγκωσε μια μπουκιά, τη μάζησε γρήγορα και μετά κατάπιε. Παρακολουθούσα με τα μάτια μου ορθάνοιχτα.

«Αν κάποιος προκαλούσε εσένα να φας χρώμα, θα μπορούσες, έτσι δεν είναι;» ρώτησε συγκαταβατικά.

Σούφρωσα τη μύτη μου. «Έχω φάει μια φορά... είχα βάλει στοίχημα», παραδέχτηκα. «Δεν ήταν και τόσο χάλια».

Γέλασε. «Υποθέτω ότι δεν εκπλήσομαι». Κάτι πάνω απ' τον ώμο μου φάνηκε να τραβάει την προσοχή του.

«Η Τζέσικα αναλύει ό,τι κάνω –θα σου τα σχολιάσει όλα αργότερα διεξοδικά». Έσπρωξε το υπόλοιπο της πίτσας προς εμένα. Η αναφορά στην Τζέσικα είχε ως αποτέλεσμα να επιστρέψει ένα ίχνος του εκνευρισμού που υπήρχε νωρίτερα στα χαρακτηριστικά του.

Ακούμπησα κάτω το μήλο και έφαγα μια μπουκιά από την πίτσα, ξέροντας ότι ήταν έτοιμος να αρχίσει.

«Ωστε λοιπόν η σερβιτόρα ήταν όμορφη, ε;» ρώτησε αδιάφορα.

«Αλήθεια δεν το πρόσεξες;»

«Όχι. Δεν έδωσα σημασία. Με απασχολούσαν πολλά πράγματα».

«Το καημένο το κορίτσι». Μπορούσα να είμαι γενναιόδωρη τώρα πια.

«Κάτι που είπες στην Τζέσικα... να, με ενόχλησε». Δεν υπήρχε περίπτωση να χάσει την ψυχραιμία του. Η φωνή του ήταν βραχνή, και με κοίταζε κάτω από τις βλεφαρίδες του με μάτια προβληματισμένα.

«Δε με εκπλήσσει που άκουσες κάτι που δε σου άρεσε. Ξέρεις τι λένε για αυτούς που κρυφακούν», του υπενθύμισα.

«Σε προειδοποίησα ότι θα άκουγα».

«Κι εγώ σε προειδοποίησα ότι δε θα ήθελες να ξέρεις όλα όσα σκέφτομαι».

«Ναι, όντως», συμφώνησε, αλλά η φωνή του ήταν ακόμα τραχιά. «Δεν έχεις, όμως, απόλυτο δίκιο. Θέλω να ξέρω τι σκέφτεσαι –τα πάντα. Απλώς θα προτιμούσα... να μη σκεφτόσουν ορισμένα πράγματα».

Κατσούφιασα. «Αυτό είναι ένα τελείως διαφορετικό πράγμα».

«Δεν είναι, όμως, αυτό το θέμα μας αυτή τη στιγμή».

«Τότε ποιο είναι;» Τώρα γέρναμε ο ένας προς τον άλλο πάνω απ' το τραπέζι. Είχε τα μεγάλα του λευκά χέρια διπλωμένα κάτω απ' το πιγούνι του· εγώ έγειαρα προς τα μπρος με τη δεξιά μου παλάμη τυλιγμένη γύρω απ' το λαιμό μου. Έπρεπε να θυμίσω στον εαυτό μου ότι βρισκόμασταν μέσα σε μια γεμάτη κόσμο τραπεζαρία, πιθανότατα με πολλά περίεργα μάτια επάνω μας. Ήταν υπερβολικά εύκολο να κλειστούμε στη δική μας προσωπική, γεμάτη ένταση, μικρή διάφανη γυάλα.

«Στ' αλήθεια πιστεύεις πως νοιάζεσαι για μένα περισσότερο απ' ό,τι εγώ για σένα;» Ψιθύρισε, γέρνοντας πιο κοντά μου καθώς μιλούσε, με τα διαπεραστικά του σκούρα χρυσαφί μάτια.

Προσπάθησα να θυμηθώ πώς εκπνέουν. Έπρεπε να γυρίσω αλλού το βλέμμα μου πριν να αρχίσω πάλι να σκέφτομαι.

«Το κάνεις πάλι», μουρμούρισα.

Τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα έκπληκτα. «Τι πράγμα;»

«Με μαγεύεις», παραδέχτηκα, προσπαθώντας να συγκεντρωθώ, καθώς κοίταξα πάλι προς το μέρος του.

«Α». Συνοφρυώθηκε.

«Δε φταις εσύ», είπα ξεφυσώντας. «Δεν μπορείς να το αποφύγεις».

«Θα απαντήσεις στην ερώτηση;»

Χαμήλωσα το βλέμμα. «Ναι».

«Ναι, θα απαντήσεις ή ναι στ' αλήθεια το πιστεύεις;» Είχε εκνευριστεί ξανά.

«Ναι, στ' αλήθεια το πιστεύω». Κοίταξα ακόμα κάτω στο τραπέζι, καθώς τα μάτια μου ακολουθούσαν τα σχέδια της φορμαίκας που έμοιαζε με ξύλο. Η σιωπή παρατάθηκε. Αρνιόμουν πεισματικά να είμαι η πρώτη που θα την έσπαγε αυτή τη φορά, πασχίζοντας σκληρά να αντισταθώ στον πειρασμό να κρυφοκοιτάξω την έκφραση του προσώπου του.

Επιτέλους μίλησε εκείνος, με φωνή απαλή σαν βελούδο. «Κάνεις λάθος».

Σήκωσα τα μάτια μου για να δω ότι τα δικά του ήταν γεμάτα πραότητα.

«Αυτό δεν μπορείς να το ξέρεις», διαφώνησα ψιθυριστά. Κούνησα το κεφάλι μου με δυσπιστία, αν και η καρδιά μου φτερούγιζε στο άκουσμα των λέξεων αυτών, και ήθελα τόσο πολύ να τον πιστέψω.

«Τι σε κάνει να το πιστεύεις αυτό;» Τα υγρά καστανοκίτρινα μάτια του ήταν διαπεραστικά –προσπαθώντας μάταια, υπέθετα, να μάθουν την αλήθεια κατευθείαν από το μυαλό μου.

Τον κοίταξα κι εγώ πασχίζοντας να σκεφτώ καθαρά, ανεπηρέαστη απ' το πρόσωπό του, να βρω έναν τρόπο να εξηγήσω.

Καθώς έψαχνα για τις λέξεις, τον έβλεπα να χάνει την υπομνή του να απογοητεύεται από τη σιωπή μου και να αρχίζει να κατσουφιάζει. Έβγαλα το χέρι μου απ' το λαιμό μου και σήκωσα το ένα μου δάχτυλο.

«Για να σκεφτώ...» επέμεινα. Η έκφρασή του φωτίστηκε, τώρα που ένιωθε ικανοποιημένος, επειδή σκόπευα να απαντήσω. Το χέρι μου έπεσε στο τραπέζι, και μετακίνησα και το αριστερό μου χέρι έτσι ώστε οι παλάμες μου να είναι κολλημένες η μια στην άλλη. Κοίταξα τα χέρια μου, μπλέκοντας και ξεμπλέκοντας τα δάχτυλά μου, όταν άρχισα επιτέλους να μιλάω.

«Λοιπόν, πέρα από το προφανές, μερικές φορές...» δίστασα. «Δεν μπορώ να είμαι σίγουρη – δεν ξέρω να διαβάζω το μυαλό των άλλων – αλλά μερικές φορές φαίνεται σαν να προσπαθείς να πεις αντίο, ενώ λες κάτι άλλο». Αυτός ήταν ο καλύτερος τρόπος με τον οποίο μπορούσα να περιγράψω την αγωνία που μου προκαλούσαν συχνά τα λόγια του.

«Ευφρές», ψιθύρισε. Και να πάλι η αγωνία που ερχόταν στην επιφάνεια, καθώς επιβεβαίωσε το φόβο μου. «Παρ' όλα αυτά, γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, έχεις άδικο», άρχισε να εξηγεί, αλλά τότε τα φρύδια του έσμιξαν «Τι εννοείς, “το προφανές”;»

«Ε τώρα, κοίταξέ με», είπα χωρίς να χρειάζεται, καθώς είχε ήδη το βλέμμα του καρφωμένο πάνω μου. «Είμαι απολύτως συνηθισμένη – θέλω να πω, εκτός από τα στραβά μου, όπως όλες οι σχεδόν θανατηφόρες μου εμπειρίες, και το γεγονός ότι είμαι τόσο αδέξια που είμαι σχεδόν σαν ανάπηρη. Και κοίτα κι εσένα». Κούνησα το χέρι μου δείχνοντας αυτόν και όλη τη μαγευτική τελειότητά του.

Το φρύδι του ζάρωσε θυμωμένα για μια στιγμή, μετά ίσιωσε καθώς τα μάτια του πήραν ένα βλέμμα όλο νόημα. «Ξέρεις, δε βλέπεις τον εαυτό σου καθαρά. Θα παραδεχτώ ότι έχεις απόλυτο δίκιο για τα στραβά» είπε χασκογελώντας «αλλά εσύ δεν άκουσες τι σκέφτονταν για σένα όλα τα αγόρια σ' αυτό το

σχολείο την πρώτη σου μέρα».

Ανοιγόκλεισα τα μάτια, σαστισμένη. «Δεν το πιστεύω...» μουρμούρισα στον εαυτό μου.

«Πίστεψέ με αυτή τη φορά – είσαι το αντίθετο του συνηθισμένου».

Η αμηχανία μου ήταν ακόμα μεγαλύτερη από την ευχαρίστησή μου, βλέποντας το βλέμμα στα μάτια του όταν το είπε αυτό. Γρήγορα του θύμισα το αρχικό μου επιχείρημα.

«Εγώ όμως δε λέω αντίο», του επισήμανα.

«Δεν το βλέπεις; Αυτό είναι που αποδεικνύει ότι έχω δίκιο. Νοιάζομαι περισσότερο γιατί, αν μπορώ να το κάνω» – κούνησε το κεφάλι του, καθώς φαινόταν να αντιμάχεται την ίδια τη σκέψη και μόνο – «αν το να σε αφήσω είναι το σωστό, τότε θα πληγώσω τον εαυτό μου, για να μην πληγώσω εσένα, για να είσαι ασφαλής».

Τον κοίταξα άγρια. «Και δεν πιστεύεις ότι εγώ θα έκανα το ίδιο;»

«Εσύ δε θα χρειαζόταν να μπεις στη διαδικασία τού να επιλέξεις ποτέ».

Απότομα, η απρόβλεπτη διάθεσή του άλλαξε πάλι: ένα άταχτο, συγκλονιστικό χαμόγελο άλλαξε τα χαρακτηριστικά του. «Φυσικά, το να σε κρατήσω ασφαλή έχει αρχίσει να γίνεται κάτι σαν πλήρης απασχόληση που απαιτεί τη συνεχή παρουσία μου».

«Κανείς δεν έχει προσπαθήσει να με ξεφορτωθεί σήμερα», του υπενθύμισα, ευγνώμων για το πιο ανάλαφρο θέμα. Δεν ήθελα να μιλάει για αποχαιρετισμούς άλλο. Αν χρειαζόταν, μάλλον θα μπορούσα να βάλω τον εαυτό μου επίτηδες σε κίνδυνο για να τον έχω κοντά μου... Έδιωξα αυτή τη σκέψη πριν τη διαβάσουν στο πρόσωπό μου τα γρήγορα μάτια του. Αυτή η ιδέα σίγουρα θα με έβαζε σε μεπελάδες.

«Ακόμα», πρόσθεσε.

«Ακόμα», συμφώνησα: θα είχα διαφωνήσει, αλλά τώρα

τον ήθελα να βρίσκεται σε επιφυλακή.

«Έχω άλλη μια ερώτηση για σένα». Το πρόσωπό του ακόμα φυσιολογικό.

«Ρίχ' την».

«Στ' αλήθεια πρέπει να πας στο Σιάτλ αυτό το Σάββατο ή ήταν απλώς μια δικαιολογία για να αποφύγεις να αρνηθείς τις προσκλήσεις των θαυμαστών σου;»

Έκανα ένα μορφασμό καθώς θυμήθηκα το γεγονός. «Ξέρεις, δε σε έχω συγχωρήσει ακόμα για το περιστατικό με τον Τάιλερ», τον προειδοποίησα. «Εσύ φταις που νομίζει ότι θα πάω στο χορό της αποφοίτησης μαζί του».

«Α, θα είχε βρει ευκαιρία να σε ρωτήσει και χωρίς εμένα –ήθελα απλώς να δω το πρόσωπό σου», είπε πνίγοντας ένα γελάκι. Θα είχα θυμώσει περισσότερο αν το γέλιο του δεν ήταν τόσο συναρπαστικό. «Αν σου είχα ζητήσει εγώ να πάμε στο χορό, θα με είχες απορρίψει κι εμένα;» ρώτησε, γελώντας ακόμα μόνος του.

«Πιθανότατα όχι», παραδέχτηκα. «Αλλά θα το ακύρωνα αργότερα –θα έλεγα ψέματα ότι ήμουν άρρωστη ή ότι είχα στραμπουλίξει τον αστράγαλο μου».

Φάνηκε να έχει μπερδευτεί. «Γιατί να το κάνεις αυτό;»

Κούνησα το κεφάλι μου με λύπη. «Δε με έχεις δει ποτέ στη Γυμναστική, υποθέτω, αλλά νόμιζα ότι θα καταλάβαινες».

«Αναφέρεσαι στο γεγονός ότι δεν μπορείς να περπατήσεις σε μια επίπεδη, σταθερή επιφάνεια χωρίς να βρεις κάτι για να σκοντάψεις;»

«Προφανώς».

«Αυτό δε θα ήταν πρόβλημα». Είχε μεγάλη αυτοπεποίθηση. «Όλα είναι θέμα καθοδήγησης από τον παρτενέρ». Κατάλαβε πως ήμουν έτοιμη να διαμαρτυρηθώ και με έκοψε. «Δε μου είπες, όμως, τελικά –είσαι αποφασισμένη να πας στο Σιάτλ ή δε σε πειράζει να κάνουμε κάτι άλλο;»

Εφόσον υπήρχε το “να κάνουμε”, δε με ένοιαζε τίποτα

άλλο.

«Είμαι ανοιχτή σε εναλλακτικές προτάσεις», έδωσα το περσιθώριο. «Αλλά έχω μια χάρη να σου ζητήσω».

Έδειξε ανήσυχος, όπως πάντα όταν έκανα μια ερώτηση που δεν μπορούσε να απαντήσει μ' ένα απλό ναι ή όχι. «Τι;»

«Μπορώ να οδηγήσω εγώ;»

Συνοφρυώθηκε. «Γιατί;»

«Να, κυρίως επειδή, όταν είπα στον Τσάρλι ότι θα πάω στο Σιάτλ, με ρώτησε συγκεκριμένα αν θα πήγαινα μόνη μου, κι εκείνη τη χρονική στιγμή θα πήγαινα όντως μόνη μου. Αν με ρωτούσε πάλι πιθανότατα δε θα του έλεγα ψέματα, αλλά δε νομίζω πως θα ρωτήσει πάλι, και το να αφήσω το φορτηγάκι μου σπίτι θα ανέσυρε το θέμα χωρίς να υπάρχει λόγος. Κι επίσης, επειδή η οδήγησή σου με τρομάζει».

Το ύφος του ήταν κοροϊδευτικό. «Απ' όλα τα πράγματα που θα μπορούσαν να σε τρομάζουν πάνω μου, το πρόβλημά σου είναι η οδήγησή μου». Κούνησε το κεφάλι του απηυδισμένος, αλλά τότε τα μάτια του έγιναν ξανά σοβαρά. «Δε θέλεις να πεις στον πατέρα σου ότι θα περάσεις τη μέρα μαζί μου;» Κάτι υπέβροσκε στην ερώτησή του που δεν είχα καταλάβει.

«Με τον Τσάρλι, όσο λιγότερα λες τόσο το καλύτερο». «Ήμουν απολύτως βέβαιη γι' αυτό. «Πού θα πάμε τέλος πάντων;»

«Ο καιρός θα είναι καλός, άρα εγώ θα μείνω μακριά από τα δημόσια βλέμματα ... και μπορείς να μείνεις κι εσύ μαζί μου, αν θέλεις». Και πάλι άφηνε τη δυνατότητα επιλογής σε μένα.

«Και θα μου δείξεις τι εννοείς σχετικά με τον ήλιο;» ρώτησα ενθουσιασμένη με την ιδέα να λύσω άλλο ένα από τα μυστήρια.

«Ναι». Χαμογέλασε και σταμάτησε. «Αλλά αν δε θέλεις να ... μείνεις μόνη μαζί μου, θα προτιμούσα και πάλι να μην πας μόνη σου στο Σιάτλ. Τρέμω στην ιδέα ότι μπορεί να βρεθείς σε μετελάδες σε μια πόλη αυτού του μεγέθους».

Εγώ πειράχτηκα. «Το Φοίνιξ είναι τρεις φορές πιο μεγάλο από το Σιάτλ –μόνο σε πληθυσμό. Σε μέγεθος...»

«Προφανώς, όμως» με διέκοψε «δεν είχε έρθει ακόμα η ώρα σου στο Φοίνιξ. Θα προτιμούσα να ήσουν κοντά μου». Με κοίταξε ξανά μ' εκείνο το βλέμμα που υπονοούσε ένα σωρό πράγματα.

Δεν μπορούσα να διαφωνήσω με το βλέμμα ή το κίνητρο και ούτως ή άλλως ήταν ένα αμφιλεγόμενο θέμα. «Τυχαίνει να μη με πειράζει να μείνω μόνη μαζί σου».

«Το ξέρω», είπε μελαγχολικός και συλλογισμένος. «Παρ' όλα αυτά, θα έπρεπε να το πεις στον Τσάρλι».

«Μα τι λόγο έχω να κάνω κάτι τέτοιο;»

Τα μάτια του ξαφνικά έγιναν άγρια. «Για να μου δώσεις ένα μικρό κίνητρο να σε ξαναφέρω πίσω».

Ξεροκατάπια. Αλλά, μετά από ένα δευτερόλεπτο σκέψης, ήμουν σίγουρη. «Λέω να το ρισκάρω».

Εκείνος εξέπνευσε θυμωμένα και γύρισε αλλού το βλέμμα του.

«Ας μιλήσουμε για τίποτα άλλο», πρότεινα.

«Για τι πράγμα θέλεις να πούμε;» ρώτησε. Ήταν ακόμα εκνευρισμένος.

Κοίταξα γύρω μας, επιβεβαιώνοντας πως δε μας άκουγε κανείς. Καθώς έριξα το βλέμμα μου γύρω στην αίθουσα, έπεσε πάνω στο βλέμμα της αδερφής του, της Άλις, που με κοίταζε. Οι άλλοι κοίταζαν τον Έντουαρντ. Εγώ γύρισα απ' την άλλη γρήγορα και κοίταξα πάλι εκείνον και ρώτησα το πρώτο πράγμα που μου ήρθε στο νου.

«Γιατί πήγατε σ' αυτό το μέρος, το Γκόουτ Ροκς, το προηγούμενο σαββατοκύριακο... για να κυνηγήσετε; Ο Τσάρλι είπε ότι δεν είναι καλό μέρος για πεζοπορία εξαιτίας των αρκούδων».

Με κοίταξε λες και μου διέφευγε κάτι φαινότερο του ηλίου.

«Αρκούδες;» είπα ξεροκαταπίνοντας, κι εκείνος χαμογέλισε. «Ξέρεις, δεν επιτρέπεται το κυνήγι της αρκούδας αυτή την εποχή», πρόσθεσα με αυστηρότητα για να καλύψω την αναστάτωσή μου.

«Αν διαβάσεις προσεχτικά, οι νόμοι αναφέρονται μόνο σε κυνήγι με όπλα», με πληροφόρησε.

Παρατήρησε το πρόσωπό μου με ευχαρίστηση, καθώς σιγά-σιγά συνειδητοποίησα τι είπε.

«Αρκούδες;» επανέλαβα με δυσκολία.

«Η αρκούδα γκρίζλι είναι η αγαπημένη του Έμετ». Η φωνή του ήταν αχρωμάτιστη, αλλά τα μάτια του εξέταζαν την αντιδρασή μου με προσοχή. Προσπάθησα να ηρεμήσω.

«Χμμμ», είπα καθώς δάγκωσα άλλο ένα κομμάτι πίτσα σαν δικαιολογία για να κοιτάξω κάτω. Μάσησα αργά και μετά ήπια μια μεγάλη γουλιά κόκα-κόλα, χωρίς να σηκώσω το βλέμμα μου.

«Λοιπόν», είπα μετά από ένα λεπτό, ενώ το βλέμμα μου επιτέλους διασταυρώθηκε με το δικό του ανυπόμονο, τώρα, βλέμμα. «Ποια είναι η δικιά σου προτίμηση;»

Σήκωσε το ένα του φρύδι, και οι άκρες των χειλιών του συσπάστηκαν προς τα κάτω με αποδοκιμασία. «Το πούμα».

«Α», είπα με έναν ευγενικά αδιάφορο τόνο ψάχνοντας πάλι το αναψυκτικό μου.

«Φυσικά» είπε εκείνος και ο τόνος του αντανάκλουσε το δικό μου, «πρέπει να είμαστε προσεχτικοί, ώστε να μην επιβαρύνουμε το περιβάλλον κυνηγώντας αστόχαστα. Προσπαθούμε να επικεντρωνόμαστε σε περιοχές με μεγάλο αριθμό θηρευτών –φτάνοντας όσο πιο μακριά είναι απαραίτητο. Υπάρχουν πάντα μεγάλοι πληθυσμοί ελαφιών διαφόρων ειδών εδώ γύρω, και αρκούνη, αλλά αυτό δεν έχει καθόλου πλάκα». Χαμογέλασε πειραχτικά.

«Ναι, βέβαια», μουρμούρισα με ένα ακόμα κομμάτι πίτσα στο στόμα.

«Οι αρχές της άνοιξης είναι η αγαπημένη εποχή του Έμετ για το κυνήγι της αρκούδας –μόλις βγαίνουν από τη χειμερία νάρκη τους, έτσι είναι πιο οξύθυμες». Χαμογέλασε, καθώς μάλλον θυμήθηκε κάποιο αστέιο.

«Δεν υπάρχει τίποτα πιο διασκεδαστικό από μια εκνευρισμένη αρκούδα γκριζίλι», συμφώνησα γνέφοντας.

Γέλασε πνιχτά, κουνώντας το κεφάλι του. «Πες μου τι σκέφτεσαι πραγματικά, σε παρακαλώ».

«Προσπαθώ να το φανταστώ –αλλά δεν μπορώ», παραδέχτηκα. «Πώς κυνηγάτε μια αρκούδα χωρίς όπλα;»

«Μα έχουμε όπλα». Έδειξε στιγμιαία τα αστραφτερά του δόντια χαμογελώντας σύντομα, απειλητικά. Προσπάθησα να αντισταθώ σε ένα ρίγος πριν να με προδώσει. «Απλώς όχι απ' αυτό το είδος που έχουν υπόψη τους, όταν γράφουν τους νόμους για το κυνήγι. Αν έχεις δει ποτέ σου στην τηλεόραση, αρκούδα να επιτίθεται, τότε μπορείς να φανταστείς και τον Έμετ να κυνηγάει».

Δεν μπόρεσα να σταματήσω το επόμενο ρίγος που διαπέρασε αστραπιαία τη σπονδυλική μου στήλη. Έριξα μια κρυφή ματιά στον Έμετ στην άλλη μεριά της τραπεζαρίας, ευγνώμων που δεν κοίταζε προς το μέρος μου. Οι παχιές λουρίδες μυών που περιέβαλλαν τα μπράτσα του και τον κορμό του ήταν ακόμα πιο απειλητικές τώρα.

Ο Έντουαρντ ακολούθησε το βλέμμα μου και χασκογέλασε. Τον κοίταξα, πανικόβλητη.

«Είσαι κι εσύ σαν αρκούδα;» ρώτησα χαμηλόφωνα.

«Περισσότερο μοιάζω με το πούμα ή τουλάχιστον έτσι μου λένε», είπε ανάλαφρα. «Ίσως οι προτιμήσεις μας να είναι ενδεικτικές».

Προσπάθησα να χαμογελάσω. «Ίσως», επανέλαβα. Αλλά ο νους μου ήταν γεμάτος με αντικρουόμενες εικόνες που δεν μπορούσα να ενώσω. «Υπάρχει περίπτωση να το δω αυτό κάποια στιγμή;»

«Φυσικά και όχι!» Το πρόσωπό του έγινε ακόμα πιο άσπρο απ' ό,τι συνήθως, και τα μάτια του ξαφνικά ήταν εξοργισμένα. Ήγεια προς τα πίσω, σαστισμένη και –παρόλο που δε θα το παραδεχόμουν ποτέ σ' αυτόν– φοβισμένη απ' την αντίδρασή του. Ακούμπησε κι αυτός πίσω, σταυρώνοντας τα χέρια του στο στήθος.

«Θα ήταν υπερβολικά τρομακτικό για μένα;» ρώτησα όταν είχα και πάλι τον έλεγχο της φωνής μου.

«Αν ήταν αυτό, θα σε έπαιρνα μαζί ακόμα και σήμερα», είπε με φωνή που έκοβε. «Χρειάζεσαι μια υγιή δόση φόβου. Τίποτα δε θα σε ωφελούσε περισσότερο».

«Τότε γιατί;» τον πίεσα προσπαθώντας να μη δώσω σημασία στη θυμωμένη του έκφραση.

Με κοίταξε άγρια για ένα λεπτό που έμοιαζε να διαρκεί πάρα πολύ.

«Αργότερα», είπε τελικά. Σηκώθηκε όρθιος με μια λυγερή κίνηση. «Θα αργήσουμε».

Έριξα μια ματιά γύρω και είδα γεμάτη έκπληξη ότι είχε δίκιο, και η τραπεζαρία είχε σχεδόν αδειάσει. Όταν βρισκόμουν μαζί του, ο τόπος και ο χρόνος ήταν τόσο θολά, που έχανα εντελώς τη αίσθηση και των δυο. Πετάχτηκα πάνω, αρπάζοντας την τσάντα μου από την πλάτη της καρέκλας.

«Αργότερα, τότε», συμφώνησα. Δε θα το ξεχνούσα.

11. ΕΠΙΠΛΟΚΕΣ

Όλοι μας παρακολουθούσαν, καθώς περπατούσαμε μαζί προς το τραπέζι μας στο εργαστήριο. Παρατήρησα ότι δεν απομάκρυνε πια την καρέκλα από μένα όσο του επέτρεπε το θρανίο. Αντί γι' αυτό, κάθισε κοντά μου, σε τέτοια απόσταση, που τα μπράτσα μας σχεδόν ακουμπούσαν.

Ο κύριος Μπάνερ μπήκε μέσα στην αίθουσα τότε, με την πλάτη γυρισμένη προς εμάς –τι τρομερό συγχρονισμό είχε ο άνθρωπος– τραβώντας ένα ψηλό μεταλλικό σκελετό με ροδάκια, που είχε πάνω του ένα βαρύ ξεπερασμένο σετ τηλεόρασης και βίντεο. Ημέρα ταινίας –η ανεβασμένη διάθεση στην ατμόσφαιρα της τάξης ήταν σχεδόν απτή.

Ο κύριος Μπάνερ έσπρωξε την κασέτα μέσα στο απρόθυμο βίντεο και πήγε στον τοίχο για να σβήσει τα φώτα.

Και τότε, καθώς το δωμάτιο σκοτεινίασε, ξαφνικά η αίσθηση ότι ο Έντουαρντ καθόταν λιγότερο από δυο πόντους μακριά μου έγινε εξαιρετικά έντονη. Έμεινα εμβρόντητη από τον απροσδόκητο ηλεκτρισμό που με διαπέρασε, έκπληκτη που ήταν δυνατόν να νιώθω την παρουσία του πιο έντονα απ'

ότι ήδη την ένιωθα. Παραλίγο να μην μπορέσω να αντισταθώ σε μια τρελή παρόρμηση να απλώσω το χέρι μου και να τον αγγίξω, να χαϊδέψω το τέλειο πρόσωπό του, μια φορά μονάχα, μέσα στο σκοτάδι. Σταύρωσα τα χέρια μου στο στήθος σφιγγοντάς τα σε γροθιές. Έχανα το μυαλό μου.

Άρχισαν οι τίτλοι της αρχής φωτίζοντας την αίθουσα σε κάποιο μικρό βαθμό. Τα μάτια μου, από δική τους πρωτοβουλία, τρεμόπαιξαν προς το μέρος του. Χαμογέλασα συνεσταλμένα, όταν κατάλαβα ότι η στάση που είχε πάρει ήταν ίδια με τη δικιά μου, με τις γροθιές του σφιγμένες κάτω απ' τα μπράτσα του, μέχρι και τα μάτια του με κρυφοκοίταζαν από τα πλάγια. Χαμογέλασε κι αυτός, τα μάτια του σαν να σιγόκαιγαν, ακόμα και μέσα στο σκοτάδι. Γύρισα απ' την άλλη, πριν αρχίσουν να ανεβαίνουν οι σφυγμοί μου. Ήταν εντελώς γελοίο να νιώθω ζαλάδα.

Η ώρα κύλησε πολύ αργά. Δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ στην ταινία –δεν ήξερα καν τι θέμα είχε. Προσπάθησα ανεπιτυχώς να ηρεμήσω, αλλά το ηλεκτρικό ρεύμα που έμοιαζε να προέρχεται από κάποιο σημείο του σώματός του δε μειωνόταν καθόλου σε ένταση. Πού και πού επέτρεπα στον εαυτό μου μια γρήγορη ματιά προς το μέρος του, αλλά ούτε κι εκείνος έδειχνε να χαλαρώνει. Η ακατανίκητη επιθυμία να τον αγγίξω αρνείτο να σβήσει, κι έτσι κόλλησα τα χέρια μου στα πλευρά μου, ώστε να αποφύγω να κάνω κάτι επικίνδυνο, μέχρι που τα δάχτυλά μου πονούσαν απ' την προσπάθεια.

Αναστέναξα με ανακούφιση, όταν ο κύριος Μπάνερ άναψε πάλι τα φώτα στο τέλος του μαθήματος και άπλωσα τα χέρια μου μπροστά τεντώνοντας τα μουδιασμένα μου δάχτυλα. Ο Έντουαρντ γέλασε πνιχτά δίπλα μου.

«Λοιπόν, αυτό ήταν ενδιαφέρον», μουρμούρισε. Η φωνή του ήταν σκοτεινή και τα μάτια του επιφυλακτικά.

«Εμμ», ήταν το μόνο που μπόρεσα να απαντήσω.

«Πάμε;» ρώτησε, ενώ σηκώθηκε όρθιος με χάρη.

Σχεδόν μούγκρισα. Ώρα για Γυμναστική. Σηκώθηκα προσεχτικά, ανησυχώντας ότι η ισορροπία μου μπορεί να είχε επηρεαστεί από την παράξενη καινούρια ένταση ανάμεσά μας.

Με πήγε ως το επόμενο μου μάθημα σιωπηλά και σταμάτησε στην πόρτα· εγώ γύρισα για να τον χαιρετήσω. Το πρόσωπό του με εξέπληξε – η έκφρασή του ήταν διχασμένη, υπήρχαν σχεδόν σημάδια πόνου, και ήταν τόσο άγρια όμορφη που ο πόθος να τον αγγίξω φούντωσε τόσο πολύ όσο και πριν. Το αντίο μου κόλλησε στο λαιμό μου.

Εκείνος σήκωσε το χέρι του, διστακτικός, με τη σύγκρουση να μαίνεται μέσα στα μάτια του, και μετά γρήγορα πέρασε τις άκρες των δαχτύλων του πάνω απ' το ζυγωματικό μου. Το δέρμα του ήταν τόσο παγωμένο, όπως πάντα, αλλά το ίχνος που άφησε πάνω στο δικό μου δέρμα ήταν ανησυχητικά ζεστό – λες και είχα καεί, αλλά δεν ένιωθα ακόμα τον πόνο.

Γύρισε χωρίς να πει κουβέντα κι απομακρύνθηκε με μεγάλα βήματα.

Μπήκα στο γυμναστήριο, ζαλισμένη και ασταθής. Γλίστρησα στα αποδυτήρια, αλλάζοντας λες και ήμουν υπνωτισμένη, έχοντας μόνο μια αμυδρή συναίσθηση της παρουσίας και άλλων ανθρώπων μέσα στο χώρο. Δεν επικοινωνούσα εντελώς με την πραγματικότητα, μέχρι που μου έδωσαν μια ρακέτα. Δεν ήταν βαριά, παρ' όλα αυτά την ένιωθα πολύ επικίνδυνη στα χέρια μου. Έβλεπα μερικά από τα άλλα παιδιά στην τάξη να με κοιτάνε συνωμοτικά. Ο προπονητής Κλαπ μας είπε να φτιάξουμε ζευγάρια.

Ευτυχώς μερικά ίχνη του ιπποτισμού του Μάικ είχαν επιβιώσει· ήρθε για να σταθεί δίπλα μου.

«Θέλεις να κάνουμε μαζί ζευγάρι;»

«Ευχαριστώ, Μάικ – δεν είναι ανάγκη να το κάνεις αυτό, ξέρεις». Έκανα ένα μορφασμό απολογητικά.

«Μην ανησυχείς, δε θα μπαίνω στα πόδια σου». Χαμογέλασε πλατιά. Μερικές φορές ήταν τόσο εύκολο να συμπαθείς

τον Μάικ.

Δεν πήγε και πολύ καλά. Με κάποιο τρόπο κατάφερα να χτυπήσω το κεφάλι μου με τη ρακέτα και την άκρη του ώμου του Μάικ ταυτοχρόνως με το ίδιο χτύπημα. Πέρασα την υπόλοιπη ώρα στην πίσω γωνία του γηπέδου, με τη ρακέτα να βρίσκεται με ασφάλεια πίσω από την πλάτη μου. Παρά το γεγονός ότι εγώ αποτελούσα πρόβλημα, ο Μάικ ήταν αρκετά καλός· κέρδισε τα τρία παιχνίδια από τα τέσσερα μόνος του. Πρότεινε την παλάμη του για χάνι-φάιβ, χωρίς να το αξίζω, όταν ο προπονητής επιτέλους σφύριξε για να δώσει τέλος στο μάθημα.

«Λοιπόν;» είπε καθώς φεύγαμε από το γήπεδο.

«Τι λοιπόν;»

«Εσύ κι ο Κάλεν, ε;» ρώτησε, με ένα ατίθασο ύφος. Το προηγούμενο μου αίσθημα τρυφερότητας εξαφανίστηκε.

«Αυτό δε σε αφορά, Μάικ», τον προειδοποίησα, ενώ μέσα μου καταράστηκα την Τζέσικα να καεί στην κόλαση του Άδη.

«Δε μου αρέσει», μουρμούρισε έτσι κι αλλιώς.

«Δεν είναι ανάγκη να σου αρέσει», του είπα απότομα.

«Σε κοιτάζει λες και ... λες και είσαι φαγώσιμο», συνέχισε, αγνοώντας με.

Κατέπνιξα την υστερική κρίση που ήταν έτοιμη να ξεσπάσει, αλλά ένα μικρό χαχανητό κατάφερε να μου ξεφύγει παρά τις προσπάθειές μου. Με αγριοκοίταξε. Εγώ τον χαιρέτησα και έφυγα κατευθείαν για τα αποδυτήρια.

Ντύθηκα γρήγορα, ενώ κάτι κοπανούσε τα τοιχώματα του στομαχιού μου, καθώς ο τσακωμός μου με τον Μάικ ήταν ήδη μια μακρινή ανάμνηση. Αναρωτιόμουν αν ο Έντουαρντ θα με περίμενε, ή αν έπρεπε να πάω να τον βρω στο αμάξι του. Κι αν ήταν εκεί η οικογένειά του; Ένωσα ένα κύμα αληθινού τρόμου. Ήξεραν ότι ήξερα; Υποτίθεται ότι ήξερα ότι ήξεραν ότι ήξερα ή όχι;

Μέχρι να βγω από το γυμναστήριο, είχα αποφασίσει να πάω κατευθείαν σπίτι, χωρίς καν να κοιτάξω προς τη μεριά του πάρκινγκ. Αλλά οι ανησυχίες μου ήταν περιττές. Ο Έντουαρντ περίμενε ακουμπισμένος χαλαρά στον τοίχο στο πλάι του γυμναστηρίου, με το υπέροχό του πρόσωπο ασυνέφιαστο τώρα. Καθώς πήγα δίπλα του, ένιωθα ένα περίεργο αίσθημα απελευθέρωσης.

«Γεια», είπα μ' ένα τεράστιο χαμόγελο.

«Γεια σου». Το χαμόγελο που μου ανταπέδωσε ήταν λαμπερό. «Πώς πήγε η Γυμναστική;»

Το πρόσωπό μου κατσούφιασε λιγάκι. «Καλά», είπα ψέματα.

«Αλήθεια;» Δεν έδειχνε να έχει πειστεί. Τα μάτια του στράφηκαν αλλού, πίσω από τον ώμο μου και μισόκλεισαν. Κοίταξα πίσω μου για να δω την πλάτη του Μάικ, καθώς έφευγε.

«Τι;» απαίτησα να μάθω.

Τα μάτια του γύρισαν πάλι προς τα δικά μου, ακόμα σφιγμένα. «Ο Νιούτον μου τη δίνει στα νεύρα».

«Δεν κρυφάκουγες πάλι;» Ήμουν κατατρομαγμένη. Όλα τα ίχνη της καλής μου διάθεσης είχαν ξαφνικά εξαφανιστεί.

«Πώς είναι το κεφάλι σου;» ρώτησε αθώα.

«Είσαι απίστευτος!» γύρισα, βαδίζοντας άχαρα προς την κατεύθυνση του πάρκινγκ, αν και δεν είχα απορρίψει την πιθανότητα να πάω σπίτι περπατώντας εκείνη τη στιγμή.

Με πρόλαβε εύκολα.

«Εσύ ήσουν αυτή που ανέφερε ότι δε σε είχα δει ποτέ στη Γυμναστική –μου κέντρισε την περιέργεια». Δεν ακούστηκε σαν να είχε μετανιώσει, οπότε τον αγνόησα.

Περπατούσαμε σιωπηλά –μια ντροπιασμένη σιωπή από τη μεριά μου– προς το αυτοκίνητό του. Αλλά έπρεπε να σταματήσω λίγα βήματα πριν φτάσουμε –ένα πλήθος από ανθρώπους, όλοι τους αγόρια, ήταν γύρω του. Τότε κατάλαβα ότι δεν κάθονταν γύρω απ' το Βόλβο, αλλά γύρω από το κόκκινο κά-

μπριο της Ρόζαλι, με αναμφίβολο πόθο στα μάτια τους. Ούτε ένας τους δεν κοίταξε, όταν ο Έντουαρντ γλίστρησε ανάμεσά τους για να ανοίξει την πόρτα του δικού του αυτοκινήτου. Εγώ μπήκα μέσα γρήγορα από τη μεριά του συνοδηγού, επίσης απαρατήρητη.

«Φανταχτερό», μουρμούρισε.

«Τι αμάξι είναι;» ρώτησα.

«M3».

«Δε μιλάω τη γλώσσα *Car and Driver*».

«Είναι BMW» είπε με κοροϊδευτικό ύφος, χωρίς να με κοιτάζει, προσπαθώντας να φύγει με την όπισθεν, χωρίς να πατήσει τους οπαδούς του αυτοκινήτου της αδερφής του.

Κούνησα το κεφάλι μου καταφατικά –αυτή τη μάρκα την είχα ακουστά.

«Είσαι ακόμα θυμωμένη;» ρώτησε, καθώς έβγαине προσεχτικά από τη θέση του πάρκινγκ.

«Εννοείται».

Αναστέναξε. «Θα με συγχωρήσεις αν σου ζητήσω συγγνώμη;»

«Ίσως... αν το εννοείς. Και αν υποσχεθείς ότι δε θα το ξανακάνεις», επέμεινα.

Τα μάτια του ξαφνικά έλαμψαν πονηρά. «Τι λες για την εναλλακτική να το εννοώ και να σε αφήσω να οδηγήσεις το Σάββατο;» αντέταξε στους όρους μου.

Το σκέφτηκα και αποφάσισα ότι πιθανότατα αυτή θα ήταν η καλύτερη προσφορά που θα μου έκανε. «Σύμφωνοι», είπα.

«Τότε λυπάμαι πολύ που σε στενοχώρησα». Τα μάτια του έκαιγαν με ειλικρίνεια για μια στιγμή που διήρκεσε παραπάνω απ' το κανονικό –αναστατώνοντας το ρυθμό των χτύπων της καρδιάς μου– και μετά πήραν ένα παιχνιδιάρικο ύφος. «Και θα είμαι στο κατώφλι του σπιτιού σου νωρίς-νωρίς το Σάββατο το πρωί».

«Εε, δε βοηθάει και πολύ όσο αφορά το θέμα του Τσάρλι,

αν βρει ένα Βόλβο στο δρομάκι του σπιτιού χωρίς εξήγηση».

Το χαμόγελό του ήταν συγκαταβατικό τώρα. «Δε σκόπευα να φέρω αμάξι».

«Πώς...»

Με διέκοψε. «Μην ανησυχείς. Θα είμαι εκεί, χωρίς αμάξι».

Δεν το συνέχισα. Είχα μια πιο επείγουσα ερώτηση.

«Τώρα έχει φτάσει το αργότερα;» ρώτησα με σημασία.

Συνοφρυώθηκε. «Υποθέτω πως ναι».

Η έκφρασή μου παρέμεινε ευγενική όσο περίμενα.

Σταμάτησε το αυτοκίνητο. Σήκωσα το βλέμμα, έκπληκτη –φυσικά ήμασταν ήδη στο σπίτι του Τσάρλι, παρκαρισμένοι πίσω απ' το φορτηγάκι μου. Ήταν πιο εύκολο να πηγαίνεις βόλτα μαζί του αν κοιτάζεις έξω μόνο όταν έφτανες εκεί που ήταν να πας. Όταν τον ξανακοίταξα, εκείνος είχε το βλέμμα του καρφωμένο πάνω μου, ζυγίζοντάς με με τα μάτια.

«Και θέλεις ακόμα να μάθεις γιατί δε γίνεται να με δεις να κυνηγάω;» Έδειχνε σοβαρός, αλλά μου φάνηκε ότι είδα ένα ίχνος χιούμορ βαθιά μέσα στα μάτια του.

«Κοίτα» διευκρίνισα «κυρίως μου έκανε εντύπωση η αντίδρασή σου».

«Σε τρώμαξα;» Ναι, υπήρχε οπωσδήποτε μια δόση χιούμορ.

«Όχι», είπα ψέματα. Δεν το πίστευε.

«Ζητάω συγγνώμη αν σε τρώμαξα», επέμεινε με ένα ελαφρό χαμόγελο, αλλά μετά, όλα τα στοιχεία που έδειχναν ότι ήθελε να με πειράξει, εξαφανίστηκαν. «Απλώς στη σκέψη του να βρίσκεσαι εκεί... ενώ κυνηγάμε». Έσφιξε το σαγόνι του.

«Αυτό θα ήταν κακό;»

Μίλησε μέσα από τα σφιγμένα του δόντια. «Πάρα πολύ».

«Επειδή...;»

Πήρε μια βαθιά ανάσα και κοιτάξε μέσα από το παρμπρίζ τα πυκνά σύννεφα που μετακινούνταν με τον αέρα και έμοιαζαν

να είναι τόσο κοντά μας, ακριβώς από πάνω μας, σε σημείο που θα μπορούσαμε να τα αγγίξουμε σχεδόν.

«Όταν κυνηγάμε», μίλησε αργά, απρόθυμα, «παραδινομάστε στις αισθήσεις μας... κυριαρχούμαστε λιγότερο από το μυαλό μας. Ειδικά στην αίσθηση της όσφρησης. Αν βρισκόσουν κάπου κοντά μου, όταν χάνω τον έλεγχο κατά αυτό τον τρόπο...» Κούνησε το κεφάλι του κοιτάζοντας ακόμα με κατήφεια τα βαριά σύννεφα.

Εγώ διατηρούσα υπό έλεγχο την έκφρασή μου, περιμένοντας η γρήγορη λάμψη του βλέμματός του να κρίνει την αντίδρασή μου που σύντομα ακολούθησε. Το πρόσωπό μου δεν πρόδιδε τίποτα.

Αλλά τα βλέμματά μας διασταυρώθηκαν για πολλή ώρα, και η σιωπή έγινε πιο βαθιά –και άλλαξε. Σπίθες ηλεκτρισμού σαν αυτόν που είχα νιώσει το απόγευμα άρχισαν να αλλάζουν την ατμόσφαιρα, καθώς εκείνος κοιτάζε μέσα στα μάτια μου ακατάπαυστα. Δεν είχα καταλάβει ότι δεν ανέπνεα, μέχρι που άρχισα να ζαλίζομαι. Όταν πήρα μια κοφή ανάσα, σπάζοντας τη σιωπή, εκείνος έκλεισε τα μάτια.

«Μπέλλα, νομίζω ότι καλό θα ήταν να πας μέσα τώρα». Η χαμηλή φωνή του ήταν βραχνή, τα μάτια του στα σύννεφα πάλι.

Άνοιξα την πόρτα, και το πολικό ρεύμα αέρα που μπήκε με ορμή μέσα στο αμάξι βοήθησε να καθαρίσει το μυαλό μου. Καθώς φοβόμουν ότι μπορεί να σκόνταφτα και να έπεφτα, έτσι όπως ήμουν ζαβλακωμένη, βγήκα προσεχτικά έξω απ' το αυτοκίνητο κι έκλεισα την πόρτα χωρίς να κοιτάξω πίσω. Ο ήχος που έκανε το ηλεκτρικό παράθυρο, καθώς κατέβαινε με έκανε να γυρίσω.

«Α, Μπέλλα;» με φώναξε, με φωνή πιο σταθερή. Έγειρε προς το ανοιχτό παράθυρο με ένα αχνό χαμόγελο στα χείλη.

«Ναι;»

«Αύριο είναι η σειρά μου».

«Η σειρά σου για τι πράγμα;»

Χαμογέλασε πιο πλατιά, δείχνοντας τα αστραφτερά του δόντια. «Να κάνω τις ερωτήσεις».

Και μετά εξαφανίστηκε, καθώς το αμάξι του επιτάχυνε, κατεβαίνοντας το δρόμο, και χάθηκε στη στροφή πριν προλάβω να μαζέψω τις σκέψεις μου. Χαμογελούσα πηγαίνοντας προς το σπίτι. Ήταν φανερό ότι σκόπευε να με δει αύριο, αν μη τι άλλο.

Εκείνη τη νύχτα ο Έντουαρντ πρωταγωνιστούσε στα όνειρά μου, όπως συνήθως. Παρ' όλα αυτά, η ατμόσφαιρα του υποσυνειδήτου μου είχε αλλάξει. Ήταν συναρπαστική, με την ίδια ένταση που είχε ηλεκτριστεί το απόγευμα, κι έτσι γυρνούσα μια από δω μια από κει χωρίς ησυχία, ξυπνώντας συχνά. Μόνο νωρίς το πρωί κατάφερα τελικά να βυθιστώ σε έναν εξουθενωμένο ύπνο χωρίς όνειρα.

Όταν ξύπνησα, ήμουν ακόμα κουρασμένη, αλλά και νευρική. Φόρεσα το καφέ μου ζιβάγκο και το αναπόφευκτο τζιν μου, αναστενάζοντας καθώς νοσταλγούσα τις λεπτές τιράντες και τα σορτς. Το πρωινό ήταν το συνηθισμένο ήσυχο γεγονός που περίμενα. Ο Τσάρλι είχε τηγανίσει αυγά για τον εαυτό του· εγώ έφαγα το μπολ με τα δημητριακά μου. Αναρωτήθηκα αν το είχε ξεχάσει σχετικά με το Σάββατο. Απάντησε στην ανείπωτη ερώτησή μου, καθώς σηκώθηκε για να πάει το πιάτο του στο νεροχύτη.

«Για το Σάββατο...» άρχισε, διασχίζοντας την κουζίνα και ανοίγοντας τη βρύση.

Ζάρωσα. «Ναι, μπαμπά;»

«Σκοπεύεις ακόμα να πας στο Σιάτλ;» ρώτησε.

«Αυτό είχα προγραμματίσει». Έκανα ένα μορφασμό ευχόμενη να μην το είχε θίξει το θέμα για να μη χρειαζόταν να του πω προσεχτικές μισές αλήθειες.

Έβαλε λίγο απορρυπαντικό στο πιάτο του και το στριφογύρισε με τη βούρτσα για το πλύσιμο των πιάτων. «Και είσαι

σίγουρη ότι δεν μπορείς να γυρίσεις εγκαίρως για να πας στο χορό;»

«Δε θα πάω στο χορό, μπαμπά». Τον αγριοκοίταξα.

«Δε σου ζήτησε κανείς να πάτε μαζί;» ρώτησε, προσπαθώντας να κρύψει την ανησυχία του, επικεντρώνοντας την προσοχή του στο ξέβγαλμα του πιάτου.

Απέφυγα το ναρκοπέδιο. «Τα κορίτσια επιλέγουν συνοδό».

«Α». Συνοφρυώθηκε την ώρα που σκούπιζε το πιάτο του.

Ένιωσα συμπόνια γι' αυτόν. Πρέπει να είναι σκληρό να είσαι πατέρας· το να ζεις με το φόβο ότι η κόρη σου μπορεί να γνώριζε κάποιο αγόρι που θα της άρεσε, αλλά ταυτόχρονα να ανησυχείς και για το αντίθετο. Πόσο τρομερό θα ήταν, σκέφτηκα τρέμοντας, αν ο Τσάρλι είχε την παραμικρή ιδέα του τι ακριβώς μου άρεσε στ' αλήθεια.

Ο Τσάρλι έφυγε τότε, κουνώντας το χέρι του, κι εγώ ανέβηκα πάνω για να βουρτσίσω τα δόντια μου και να μαζέψω τα βιβλία μου. Όταν άκουσα το περιπολικό να φεύγει, δεν μπορούσα να περιμένω παραπάνω από μερικά δευτερόλεπτα για να κρυφοκοιτάξω έξω απ' το παράθυρό μου. Το ασημί αμάξι ήταν ήδη εκεί, περιμένοντας στο μέρος που πάρκαρε ο Τσάρλι το αυτοκίνητο πάνω στο δρόμο. Εγώ κατέβηκα πηδώντας τις σκάλες και βγήκα απ' το σπίτι, αναρωτώμενη πόσο καιρό θα κρατούσε αυτή η παράξενη ρουτίνα. Δεν ήθελα να τελειώσει ποτέ.

Εκείνος περίμενε στο αυτοκίνητο, ενώ δε φαινόταν να με παρακολουθεί, καθώς έκλεινα την πόρτα πίσω μου, χωρίς να μπω στον κόπο να κλειδώσω για να μπει κι ο σύρτης. Πήγα στο αυτοκίνητο, σταματώντας ντροπαλά, πριν ανοίξω την πόρτα και μπω μέσα. Εκείνος χαμογελούσε, ήρεμος –και, ως συνήθως, τέλειος και πανέμορφος σε βασανιστικό βαθμό.

«Καλημέρα». Η φωνή του ήταν μελιστάλακτη. «Πώς είσαι σήμερα;» Τα μάτια του περιπλανήθηκαν στο πρόσωπό

μου, λες και η ερώτησή του ήταν κάτι παραπάνω από απλή ερώτηση ευγένειας.

«Καλά, ευχαριστώ». Ήμουν πάντα καλά –κάτι παραπάνω από καλά– όταν ήμουν μαζί του.

Το βλέμμα του κόλλησε στους κύκλους κάτω απ' τα μάτια μου. «Φαίνεσαι κουρασμένη».

«Δεν μπορούσα να κοιμηθώ», ομολόγησα, τινάζοντας αυτόματα τα μαλλιά μου πάνω απ' τον ώμο μου, για να καλυφθώ όσο γινόταν.

«Ούτε κι εγώ», με πείραξε καθώς έβαζε μπρος. Αρχίζα να συνηθίζω σ' αυτό τον ήσυχο βόμβο της μηχανής. Ήμουν σίγουρη ότι ο δυνατός θόρυβος του δικού μου φορτηγού θα με τρόμαζε, όταν θα έπρεπε να το οδηγήσω ξανά.

Γέλασα. «Μάλλον έχεις δίκιο. Υποθέτω ότι κοιμήθηκα ελάχιστα παραπάνω από σένα».

«Πάω στοίχημα ότι πράγματι έτσι έγινε».

«Τι έκανες, λοιπόν, χθες βράδυ;» ρώτησα.

«Δεν υπάρχει περίπτωση. Είναι η μέρα μου να κάνω τις ερωτήσεις» είπε γελώντας.

«Α, ναι, σωστά. Τι θέλεις να μάθεις;» Το μέτωπό μου ζάρωσε. Δεν μπορούσα να φανταστώ τίποτα σχετικά με μένα που να ήταν ενδιαφέρον γι' αυτόν.

«Ποιο είναι το αγαπημένο σου χρώμα;» ρώτησε με πρόσωπο σοβαρό.

«Αλλάζει από μέρα σε μέρα».

«Ποιο είναι το αγαπημένο σου χρώμα σήμερα;» Ήταν ακόμα σοβαρός.

«Μάλλον το καφέ». Είχα την τάση να ντύνομαι ανάλογα με τη διάθεσή μου.

Εκείνος ρουθούνησε αφήνοντας το σοβαρό του ύφος. «Το καφέ;» ρώτησε σκεπτικά.

«Βέβαια. Το καφέ είναι ζεστό. Μου λείπει το καφέ. Όλα όσα πρέπει να είναι καφέ –οι κορμοί των δέντρων, τα βράχια,

το χώμα– είναι όλα καλυμμένα με μαλακά πράσινα πράγματα εδώ πέρα», παραπονέθηκα.

Έμοιαζε γοητευμένος με τη μικρή μου διαμαρτυρία. Συλλογίστηκε μια στιγμή, κοιτάζοντας μέσα στα μάτια μου.

«Έχεις δίκιο», είπε αποφασιστικά, σοβαρός και πάλι. «Το καφέ είναι ζεστό». Άπλωσε το χέρι του γρήγορα, αλλά κατά κάποιο τρόπο ακόμα διστακτικά, για να διώξει τα μαλλιά μου πίσω απ' τον ώμο μου.

Είχαμε φτάσει σχολείο ως εκείνη την ώρα. Γύρισε προς εμένα όταν άρκαρε.

«Τι μουσική έχεις στο σι-ντι πλέρ σου αυτή τη στιγμή;» ρώτησε με πρόσωπο τόσο σοβαρό, λες και μου είχε ζητήσει να ομολογήσω ένα φόνο.

Συνειδητοποίησα ότι δεν είχα βγάλει το σι-ντι που μου είχε δώσει ο Φιλ. Όταν είπα το όνομα του συγκροτήματος, εκείνος χαμογέλασε στραβά, με μιαν αλλόκοτη έκφραση στα μάτια του. Άνοιξε ένα ντουλάπι κάτω από το σι-ντι πλέρ του αυτοκινήτου του, τράβηξε ένα από τα τριάντα περίπου σι-ντι που ήταν στοιβαγμένα μέσα σ' αυτό το μικρό χώρο και μου το έδωσε.

«Από τον Ντεμπισί σ' αυτό;» Σήκωσε το ένα του φρύδι.

Ήταν το ίδιο σι-ντι. Εξέτασα το γνωστό εξώφυλλο, με το βλέμμα μου χαμηλωμένο.

Συνεχίστηκε έτσι για το υπόλοιπο της ημέρας. Ενώ με πήγαινε στα Αγγλικά, όταν με συνάντησε μετά τα Ισπανικά, σε όλη τη διάρκεια του μεσημεριανού, μου έκανε ασταμάτητα ερωτήσεις για κάθε επουσιώδη λεπτομέρεια της ύπαρξής μου. Για ταινίες που μου άρεσαν ή που δε μου άρεσαν καθόλου, για τα λίγα μέρη όπου είχα πάει και τα πολλά όπου ήθελα να πάω και για βιβλία –ασταμάτητα για βιβλία.

Δε θυμόμουν από πότε είχα να μιλήσω τόσο πολύ. Σε πολλές φάσεις δεν ένιωθα άνετα, βέβαιη ότι όσα του έλεγα ήταν εξαιρετικά βαρετά. Αλλά η απόλυτη προσήλωση του προσώ-

που του και ο ατελείωτος χείμαρρος των ερωτήσεών του με ανάγκαζαν να συνεχίσω. Ως επί το πλείστον, οι ερωτήσεις του ήταν εύκολες, μόνο μερικές προκάλεσαν εύκολα το αναψοκοκκίνισμά μου. Αλλά όταν συνέβαινε αυτό, επακολουθούσε ένας καινούριος γύρος ερωτήσεων.

Όπως όταν με ρώτησε ποιος είναι ο αγαπημένος μου πολύτιμος λίθος, κι εγώ ξεφούρνισα χωρίς να σκεφτώ το τοπάζι. Με βομβάρδιζε με ερωτήσεις με τέτοια ταχύτητα, που ένιωθα λες και έκανα ένα από εκείνα τα ψυχοτέστ όπου απαντάς με την πρώτη λέξη που σου έρχεται στο νου. Ήμουν σίγουρη ότι θα συνέχιζε ώσπου να εξαντλήσει όποιον κατάλογο είχε στο μυαλό του, αν δεν είχα αναψοκοκκινίσει. Το πρόσωπό μου κοκκίνισε, γιατί μέχρι και πριν λίγο καιρό ο αγαπημένος μου πολύτιμος λίθος ήταν ο γρανίτης. Ήταν αδύνατον, ενώ κοιτάζα τα καστανοκίτρινα σαν τοπάζι μάτια του να μη θυμηθώ το λόγο της αλλαγής. Και, φυσικά, εκείνος δε θα ησυχάζε, μέχρι να παραδεχτώ το λόγο για τον οποίο ένιωθα αμήχανα.

«Πες μου», μου είπε επιτακτικά στο τέλος, αφού απέτυχε η πειθώς –απέτυχε μόνο επειδή εγώ είχα τα μάτια μου μακριά από το πρόσωπό του, άρα σε ασφαλές σημείο.

«Είναι το χρώμα των ματιών σου σήμερα», αναστέναξα, παραδίνοντας τα όπλα, κοιτάζοντας κάτω τα χέρια μου, καθώς έπαιζα με μια τούφα από τα μαλλιά μου. «Υποθέτω πως αν με ρωτήσεις σε δυο βδομάδες θα σου πω τον όνυχα». Είχα δώσει περισσότερες πληροφορίες απ' ό,τι χρειαζόταν μέσα στην απρόθυμη ειλικρίνεια που με είχε πιάσει και ανησυχούσα ότι θα προκαλούσαν τον παράξενο θυμό που φούντωνε μέσα του, όταν έκανα το λάθος να αποκαλύψω υπερβολικά ξεκάθαρα πόσο μεγάλη ψύχωση είχα πάθει μαζί του.

Αλλά η παύση του ήταν πολύ σύντομη.

«Ποια λουλούδια προτιμάς;» εκτόξευσε την επόμενη ερώτηση.

Αναστέναξα με ανακούφιση και συνέχισα με την ψυχανά-

λυση.

Η Βιολογία ήταν πρόβλημα και πάλι. Ο Έντουαρντ συνέχιζε με το τεστ του, μέχρι που ο κύριος Μπάνερ μπήκε στην τάξη τραβώντας και πάλι μαζί του το σετ για την προβολή. Την ώρα που ο καθηγητής πλησίαζε το διακόπτη για να σβήσει το φως, παρατήρησα τον Έντουαρντ να σπρώχνει την καρέκλα του ελαφρώς πιο μακριά από μένα. Δε βοήθησε. Μόλις η αίθουσα σκοτεινίασε, υπήρχε και πάλι ο ίδιος ηλεκτρισμός, η ίδια σφοδρή λαχτάρα να απλώσω το χέρι μου, γεφυρώνοντας το μικρό χάσμα, και να αγγίξω το κρύο του δέρμα, όπως και χθες.

Έγειρα μπροστά πάνω στο τραπέζι, ακουμπώντας το πιγούνι μου πάνω στα διπλωμένα μου χέρια, ενώ τα καλυμμένα μου δάχτυλα έσφιγγαν την άκρη του τραπεζιού, καθώς πάλευα να αγνοήσω τον παράλογο πόθο που με αναστάτωνε. Δεν τον κοιτάζα, καθώς φοβόμουν, ότι αν με κοιτάζε κι εκείνος, θα ήταν πολύ δυσκολότερο να συγκρατηθώ. Ειλικρινά προσπάθησα να παρακολουθήσω την ταινία, αλλά στο τέλος της ώρας δεν είχα ιδέα τι είχα μόλις δει. Αναστέναξα με ανακούφιση, όταν ο κύριος Μπάνερ άναψε πάλι τα φώτα και κοιτάξα επιτέλους τον Έντουαρντ με κοιτάζε κι αυτός με μάτια γεμάτα αμφισημία.

Σηκώθηκε σιωπηλά και στάθηκε ακίνητος περιμένοντάς με. Πήγαμε προς το γυμναστήριο σιωπηλοί, όπως και χθες. Και, επίσης όπως και χθες, άγγιξε το πρόσωπό μου χωρίς να πει λέξη –αυτή τη φορά με την ανάστροφη του κρούου χεριού του, χαϊδεύοντάς με μια φορά από τον κρόταφο ως το πιγούνι μου– πριν γυρίσει και φύγει.

Η Γυμναστική πέρασε γρήγορα παρακολουθώντας την παράσταση με έναν πρωταγωνιστή που έδινε ο Μάικ στο μπάντιντον. Δε μου μίλησε σήμερα, είτε ως απάντηση στο ανέκφραστο μου πρόσωπο, είτε επειδή ήταν ακόμα θυμωμένος από τον τσακωμό μας χθες. Κάπου, σε κάποια γωνιά του μυαλού

μου, ένιωθα άσχημα γι' αυτό. Αλλά δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ σ' αυτόν.

Μετά έτρεξα να αλλάξω, μέσα στην ανησυχία, ξέροντας ότι όσο πιο γρήγορα κουνιόμουν, τόσο πιο σύντομα θα βρισκόμουν ξανά με τον Έντουαρντ. Η πίεση με έκανε πιο αδέξια απ' ό,τι συνήθως, αλλά τελικά κατάφερα να βγω από 'κει, νιώθοντας το ίδιο χαλάφρωμα, όταν τον είδα να στέκεται εκεί, με ένα πλατύ χαμόγελο να απλώνεται αυτομάτως σε όλο μου το πρόσωπο. Μου χαμογέλασε ως απάντηση, πριν αρχίσει ξανά να με ανακρίνει.

Οι ερωτήσεις του ήταν τώρα διαφορετικές, αν και όχι τόσο εύκολες για να δώσεις απάντηση. Ήθελε να μάθει τι μου έλειπε απ' την πόλη μου, επιμένοντας σε περιγραφές οποιουδήποτε πράγματος δεν ήξερε. Καθίσαμε μπροστά στο σπίτι του Τσάρλι ώρες ολόκληρες, ενώ ο ουρανός σκοτεινίασε κι άρχισε απότομα κατακλυσμός.

Προσπάθησα να περιγράψω πράγματα που ήταν αδύνατο να περιγραφούν, όπως το άρωμα του τερεβινθελαιίου –πικρό, ελαφρώς ρητινώδες, αλλά και πάλι ευχάριστο– τον οξύ, διαπεραστικό ήχο που έκαναν τα τζιτζίκια τον Ιούλιο, τους άκαρπους θυσάνους πάνω στα δέντρα, το ίδιο το μέγεθος του ουρανού, που απλωνόταν λευκός και γαλάζιος από τη μίαν άκρη του ορίζοντα ως την άλλη, ενώ παρεμβάλλονταν σε ελάχιστα σημεία τα χαμηλά βουνά, σκεπασμένα με μοβ ηφαιστειακά πετρώματα. Το πιο δύσκολο πράγμα να εξηγήσω ήταν το γιατί όλα αυτά τα έβρισκα τόσο όμορφα –να δικαιολογήσω μια ομορφιά που δεν εξαρτιόταν από την αραιή, ακανθώδη βλάστηση, που συχνά έμοιαζε μισοπεθαμένη, μια ομορφιά που είχε να κάνει περισσότερο με το σχήμα της γης που αποκαλυπτόταν, με τις ρηχές γούβες των κοιλάδων ανάμεσα στους κακοτράχαλους βράχους και τον τρόπο που όλα αυτά τραβούσαν τον ήλιο. Ανακάλυψα ότι χρησιμοποιούσα τα χέρια μου, καθώς προσπαθούσα να του τα περιγράψω όλα αυτά.

Οι ήρεμες διερευνητικές του ερωτήσεις με έκαναν να μιλάω ελεύθερα, ξεχνώντας να νιώσω αμήχανα μέσα στο αχνό φως της καταγίδας, επειδή μονοπωλούσα την κουβέντα. Τελικά, όταν τελείωσα με την απαρίθμηση όλων των πραγμάτων που περιλαμβάνονταν στη σαβούρα που είχα στο δωμάτιό μου στο σπίτι, εκείνος σταμάτησε αντί να απαντήσει με άλλη μια ερώτηση.

«Τελείωσες;» ρώτησα με ανακούφιση.

«Ούτε κατά διάνοια –αλλά ο πατέρας σου θα γυρίσει όπου να' ναι».

«Ο Τσάρλι!» Ξαφνικά θυμήθηκα την ύπαρξή του κι αναστέναξα. Κοίταξα έξω το σκοτεινιασμένο από τη βροχή ουρανό, αλλά δε φάνέρωνε τίποτα. «Πόση ώρα έχει περάσει;» αναρωτήθηκα δυνατά, καθώς έριχνα μια ματιά στο ρολόι. Απόρησα με την ώρα –ο Τσάρλι θα ήταν στο δρόμο για το σπίτι τώρα.

«Είναι η ώρα που δύει ο ήλιος, η ώρα του λυκόφωτος», μουρμούρισε ο Έντουαρντ, κοιτάζοντας προς τη δύση, έτσι όπως ήταν σκοτεινιασμένη από τα σύννεφα. Η φωνή του ήταν σκεφτική, λες και ο νους του ήταν κάπου πολύ μακριά. Είχα καρφώσει το βλέμμα μου πάνω του, καθώς κοίταζε έξω απ' το παρμπρίζ, χωρίς να βλέπει τίποτα.

Το βλέμμα μου ήταν ακόμα καρφωμένο πάνω του, όταν τα μάτια του γύρισαν προς τα δικά μου.

«Είναι η πιο ασφαλής ώρα της ημέρας για μας», είπε, απαντώντας στην ανείπωτη ερώτηση που κρυβόταν στα μάτια μου. «Η πιο εύκολη ώρα. Αλλά και η πιο θλιβερή, κατά κάποιο τρόπο... το τέλος μιας ακόμα μέρας, η επιστροφή της νύχτας. Το σκοτάδι είναι τόσο προβλέψιμο, δε συμφωνείς;» Χαμογέλασε με νοσταλγία.

«Εμένα μου αρέσει η νύχτα. Χωρίς το σκοτάδι, δε θα βλέπαμε ποτέ τα αστέρια», είπα συνοφρυωμένη. «Όχι ότι τα βλέπεις και πολύ εδώ».

Γέλασε, και η ατμόσφαιρα ξαφνικά έγινε πιο ανάλαφρη.

«Ο Τσάρλι θα είναι εδώ σε λίγα λεπτά. Εκτός κι αν θέλεις να του πεις πως θα είμαστε μαζί το Σάββατο...» Σήκωσε το ένα του φρύδι.

«Ευχαριστώ, αλλά όχι, ευχαριστώ, δε θα πάρω». Μάζεψα τα βιβλία μου, συνειδητοποιώντας ότι είχα μουδιάσει, επειδή καθόμουν τόση ώρα. «Λοιπόν, είναι η σειρά μου αύριο;»

«Και βέβαια όχι!» Το πρόσωπό του ήταν δήτην έξω φρενών. «Σου είπα ότι δεν τελείωσα, δε σ' το είπα;»

«Μα τι άλλο μένει;»

«Θα μάθεις αύριο». Άπλωσε το χέρι του για να μου ανοίξει την πόρτα, και το ξαφνικό του πλησίασμα έκανε την καρδιά μου να χτυπά με μανία.

Αλλά το χέρι του κοκάλωσε στο χερούλι.

«Καθόλου καλό», μουρμούρισε.

«Τι είναι;» Έκπληκτη είδα ότι το σαγόνι του ήταν σφιγμένο, τα μάτια του αναστατωμένα.

Με κοίταξε για ένα σύντομο δευτερόλεπτο. «Άλλο ένα πρόβλημα», είπε σκυθρωπά.

Άνοιξε την πόρτα με μια γρήγορη κίνηση και μετά απομακρύνθηκε γρήγορα από μένα, σχεδόν ζαρώνοντας.

Η λάμψη των προβολέων μέσα στη βροχή μου τράβηξε την προσοχή, την ώρα που ένα σκούρο αμάξι σταμάτησε στη στροφή λιγότερο από μισό μέτρο μακριά μας, ακριβώς απέναντί μας.

«Ο Τσάρλι είναι στη γωνία», με προειδοποίησε κοιτάζοντας μέσα στη νεροποντή το άλλο όχημα.

Πήδηξα έξω αμέσως, παρά τη σύγχυση και την περιέργειά μου. Η βροχή ήταν πιο δυνατή, καθώς εξοστρακίζόταν πέφτοντας πάνω στο μπουφάν μου.

Προσπάθησα να διακρίνω τις μορφές στο μπροστινό κάθισμα του άλλου αυτοκινήτου, αλλά είχε πάρα πολύ σκοτάδι. Έβλεπα τον Έντουαρντ να φωτίζεται από το εκθαμβωτικό

φως των προβολέων του άλλου αυτοκινήτου· κοίταζε ακόμα μπροστά, το βλέμμα του καρφωμένο σε κάτι ή σε κάποιον που δεν μπορούσα να δω. Η έκφρασή του ήταν ένα περίεργο μείγμα απογοήτευσης και περιφρόνησης.

Τότε ανέβασε τις στροφές του κινητήρα γκαζώνοντας, και τα λάστιχα σκλήρισαν πάνω στο βρεγμένο πεζοδρόμιο. Το Βόλβο εξαφανίστηκε μέσα σε δευτερόλεπτα.

«Γεια σου, Μπέλλα», φώναξε μια γνωστή βραχνή φωνή από τη θέση του οδηγού του μικρού μαύρου αμαξιού.

«Τζέικομπ;» ρώτησα, προσπαθώντας με μισόκλειστα μάτια να δω καθαρά μέσα στη βροχή. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, το αμάξι του Τσάρλι έστριψε στη γωνία, τα φώτα του έπεσαν πάνω στους ιδιοκτήτες του αυτοκινήτου μπροστά μου.

Ο Τζέικομπ ήδη έβγαινε έξω, με το πλατύ του χαμόγελο ορατό μέσα στο σκοτάδι. Στη θέση του συνοδηγού ήταν ένας πολύ μεγαλύτερος άντρας, ένας γεροδεμένος άντρας με αξιοσημείωντο πρόσωπο —ένα πρόσωπο που ξεχείλιζε, με τα μάγουλα να ακουμπάνε στους ώμους του, με ρυτίδες να χαρακώνουν το καστανοκόκκινο δέρμα του σαν παλιό δερμάτινο μπουφάν. Και τα εκπληκτικά γνωστά μάτια, μαύρα μάτια που έμοιαζαν ταυτοχρόνως και υπερβολικά νέα και υπερβολικά αρχαία για το πλατύ πρόσωπο, όπου ήταν τοποθετημένα. Ο πατέρας του Τζέικομπ, ο Μπίλι Μπλακ. Τον αναγνώρισα αμέσως, αν και μέσα στα παραπάνω από πέντε χρόνια που είχα να τον δω, είχα καταφέρει να ξεχάσω το όνομά του, όταν ο Τσάρλι τον είχε αναφέρει την πρώτη μου μέρα εδώ. Με κοίταζε εξετάζοντας προσεχτικά το πρόσωπό μου, έτσι του χαμογέλασα διστακτικά. Τα μάτια του ήταν διάπλατα ανοιχτά, λες και είχε πάθει σοκ ή είχε τρομάξει, τα ρουθούνια του ορθάνοιχτα. Το χαμόγελό μου έσβησε.

Άλλο ένα πρόβλημα, είχε πει ο Έντουαρντ.

Ο Μπίλι με κοίταζε ακόμα με έντονα μάτια, γεμάτα αγωνία. Από μέσα μου μούγκριζα. Είχε αναγνωρίσει ο Μπίλι τον

Έντουαρντ τόσο εύκολα; Ήταν δυνατόν να πιστεύει τους απίθανους θρύλους που ο γιος του κορόιδευε;

Η απάντηση ήταν ξεκάθαρη στα μάτια του Μπίλι. Ναι. Ναι, ήταν δυνατόν.

12. ΙΣΟΡΡΟΠΙΕΣ

«Μπίλι!» φώναξε ο Τσάρλι, μόλις βγήκε από το αυτοκίνητο.

Εγώ γύρισα προς το σπίτι, κάνοντας νόημα στον Τζέικομπ, καθώς έσκυφα για να μπω κάτω από τη σκεπαστή βεράντα. Άκουσα τον Τσάρλι να τους καλωσορίζει δυνατά πίσω μου.

«Θα κάνω ότι δε σε είδα στο τιμόνι, Τζέικ», είπε αποδοκιμαστικά.

«Τα διπλώματα βγαίνουν νωρίς στον καταυλισμό», είπε ο Τζέικομπ, ενώ εγώ ξεκλείδωσα την πόρτα και άναψα το φως στη βεράντα.

«Είμαι σίγουρος γι' αυτό», είπε γελώντας ο Τσάρλι.

«Πρέπει να μετακινούμαι με κάποιο τρόπο». Αναγνώρισα την ηχηρή φωνή του Μπίλι εύκολα, παρά τα χρόνια. Ο ήχος της με έκανε ξαφνικά να νιώσω πιο μικρή, παιδάκι.

Μπήκα μέσα αφήνοντας την πόρτα ανοιχτή πίσω μου και ανάβοντας τα φώτα, πριν κρεμάσω το μπουφάν μου. Μετά στάθηκα στην πόρτα παρακολουθώντας με αγωνία, καθώς ο Τσάρλι κι ο Τζέικομπ βοηθούσαν τον Μπίλι να βγει από το αμάξι και να κάτσει στο αναπηρική του καροτσάκι.

Έκανα στην άκρη την ώρα που οι τρεις τους έμπαιναν μέσα βιαστικά τινάζοντας τη βροχή.

«Αυτό κι αν είναι έκπληξη», έλεγε ο Τσάρλι.

«Πάει πάρα πολύς καιρός», απάντησε ο Μπίλι. «Ελπίζω να μην ήρθαμε σε ακατάλληλη στιγμή». Τα σκούρα του μάτια άστραψαν προς εμένα πάλι, με μια έκφραση που δεν μπορούσα να διαβάσω.

«Όχι, καθόλου. Ελπίζω να μείνετε για το παιχνίδι».

Ο Τζέικομπ χαμογέλασε πλατιά. «Νομίζω πως αυτό ήταν το σχέδιο – η τηλεόρασή μας χάλασε την περασμένη βδομάδα».

Ο Μπίλι έκανε μια γκριμάτσα στο γιο του. «Και φυσικά ο Τζέικομπ ανυπομονούσε να δει την Μπέλλα ξανά», πρόσθεσε. Ο Τζέικομπ κατσούφιασε κι έσκυψε το κεφάλι του, ενώ εγώ προσπάθησα να καταπνίξω ένα κύμα τύψεων. Ίσως να ήμουν υπερβολικά πειστική στην παραλία.

«Πεινάτε;» ρώτησα, γυρίζοντας προς την κουζίνα. Ήθελα όσο τίποτε να ξεφύγω από το διερευνητικό βλέμμα του Μπίλι.

«Όχι, φάγαμε λίγο πριν έρθουμε», απάντησε ο Τζέικομπ.

«Εσύ Τσάρλι;» φώναξα πάνω απ' τον ώμο μου, καθώς έστριβα στη γωνία.

«Βέβαια», απάντησε εκείνος, ενώ η φωνή του κινείτο προς την κατεύθυνση του καθιστικού και της τηλεόρασης. Άκουσα το καρτσάκι του Μπίλι να ακολουθεί.

Τα ψητά σάντουιτς με τυρί ήταν στο τηγάνι, κι εγώ έκοβα σε φέτες μια ντομάτα, όταν αισθάνθηκα κάποιον πίσω μου.

«Λοιπόν, πώς τα πας;» ρώτησε ο Τζέικομπ.

«Μια χαρά». Χαμογέλασα. Δεν ήταν εύκολο να αντισταθώ στον ενθουσιασμό του. «Κι εσύ; Τελείωσες το αυτοκίνητό σου;»

«Όχι». Κατσούφιασε. «Χρειάζομαι ακόμα εξαρτήματα. Αυτό το δανειστήκαμε». Έδειξε με τον αντίχειρά του προς

την κατεύθυνση της μπροστινής αυλής.

«Λυπάμαι. Δεν έχω δει πουθενά κανένα... τι ήταν αυτό που έφαχες;»

«Κεντρικό κύλινδρο». Χαμογέλασε πλατιά. «Έχει πάθει κάτι το φορτηγάκι σου;» πρόσθεσε ξαφνικά.

«Όχι».

«Α. Απλώς αναρωτιόμουν, επειδή δεν το οδηγούσες».

Κοίταξα κάτω το τηγάνι, ανασκώνοντας την άκρη ενός σάντουιτς για να δω την κάτω μεριά του. «Με έφερε ένας φίλος».

«Ωραίο αμάξι». Η φωνή του Τζέικομπ ήταν γεμάτη θαυμασμό. «Δεν αναγνώρισα τον οδηγό, βέβαια. Νόμιζα ότι ήξερα τα περισσότερα παιδιά εδώ πέρα».

Εγώ κούνησα το κεφάλι μου αθώα, συνεχίζοντας να κοιτάζω κάτω, καθώς γύριζα τα σάντουιτς.

«Ο μπαμπάς μου φαίνεται ότι τον ήξερε από κάπου».

«Τζέικομπ, μπορείς να μου φέρεις μερικά πιάτα; Είναι στο ντουλάπι πάνω απ' το νεροχύτη».

«Βέβαια».

Έφερε τα πιάτα σιωπηλός. Ήλπιζα ότι δε θα με πιάξει κι άλλο.

«Ποιος ήταν λοιπόν;» ρώτησε, βάζοντας δυο πιάτα στον πάγκο δίπλα μου.

Αναστέναξα καταβεβλημένη. «Ο Έντουαρντ Κάλεν».

Προς μεγάλη μου έκπληξη, εκείνος γέλασε. Σήκωσα το κεφάλι για να τον κοιτάξω. Έδειχνε λιγάκι αμήχανος.

«Μάλλον τώρα εξηγούνται όλα», είπε. «Αναρωτιόμουν γιατί ο μπαμπάς μου συμπεριφερόταν τόσο παράξενα».

«Σωστά». Προσποιήθηκα μια αθώα έκφραση. «Δε συμμαθεί τους Κάλεν».

«Τι προληπτικός;», μουρμούρισε ο Τζέικομπ μέσα απ' τα δόντια του.

«Λες να πει τίποτα στον Τσάρλι;» δεν μπόρεσα να απο-

φύγω την ερώτηση, καθώς οι λέξεις βγήκαν ορμητικά, αν και χαμηλόφωνα.

Ο Τζέικομπ με κοίταξε για μια στιγμή, και δεν μπορούσα να διαβάσω την έκφραση μέσα στα σκούρα του μάτια. «Αμφιβάλλω», είπε τελικά. «Νομίζω ότι ο Τσάρλι του μίλησε πολύ αυστηρά για το θέμα αυτό την προηγούμενη φορά. Δεν τα έχουν ξαναπεί από τότε –απόψε νομίζω ότι είναι ένα είδος επασύνδεσης. Δεν πιστεύω να το αναφέρει ξανά».

«Α», είπα προσπαθώντας να ακουστώ αδιάφορη.

Έμεινα στο καθιστικό αφού έφερα στον Τσάρλι το φαγητό, προσποιούμενη πως έβλεπα το ματς, ενώ ο Τζέικομπ φλυαρούσε. Στην πραγματικότητα άκουγα τη συζήτηση των αντρών, προσπαθώντας να δω αν υπήρχε κανένα σημάδι που να πρόδιδε ότι ο Μπίλι σκόπευε να με ξεσκεπάσει, και να σκεφτώ τρόπους για να τον σταματήσω, αν ξεκινούσε.

Ήταν μια μακριά νύχτα. Είχα πολλά μαθήματα για το σχολείο που είχαν μείνει αδιάβαστα, αλλά φοβόμουν να αφήσω τον Μπίλι μόνο του με τον Τσάρλι. Επιτέλους, το παιχνίδι τελείωσε.

«Θα ξαναέρθεις με τους φίλους σου στην παραλία;» ρώτησε ο Τζέικομπ την ώρα που έσπρωχνε τον πατέρα του πάνω απ' το χείλος του κατωφλιού.

«Δεν είμαι σίγουρη», είπα αόριστα.

«Περάσαμε καλά, Τσάρλι», είπε ο Μπίλι.

«Ελάτε και στο επόμενο παιχνίδι», τον ενθάρρυνε ο Τσάρλι.

«Βέβαια, βέβαια», είπε ο Μπίλι. «Θα έρθουμε. Καληνύχτα». Τα μάτια του γύρισαν προς τα δικά μου, και το χαμόγελό του έσβησε. «Να προσέχεις, Μπέλλα», πρόσθεσε σοβαρά.

«Ευχαριστώ», μουρμούρισα, κοιτάζοντας απ' την άλλη μεριά.

Κατευθύνθηκα προς τις σκάλες, ενώ ο Τσάρλι χαιρετούσε στην πόρτα.

«Περίμενε, Μπέλλα», είπε.

Ζάρωσα. Μήπως ο Μπίλι είχε προλάβει να του πει κάτι πριν πάω κι εγώ να τους κάνω παρέα στο σαλόνι;

Αλλά ο Τσάρλι ήταν χαλαρός, ακόμα χαμογελαστός από την απροσδόκητη επίσκεψη.

«Δεν είχα την ευκαιρία να σου μιλήσω σήμερα. Πώς ήταν η μέρα σου;»

«Μια χαρά». Δίστασα με το ένα πόδι πάνω στο πρώτο σκαλοπάτι, ψάχνοντας για λεπτομέρειες που θα μπορούσα εύκολα να μοιραστώ. «Η ομάδα μου στο μπάντμιντον κέρδισε και τα τέσσερα παιχνίδια».

«Ω, δεν το ήξερα πως παίζεις μπάντμιντον».

«Για να πω την αλήθεια, δεν παίζω εγώ, αλλά ο συμπαίκτης μου είναι πολύ καλός», παραδέχτηκα.

«Ποιος είναι;» ρώτησε δήθεν αδιάφορα.

«Ε... ο Μάικ Νιούτον», του είπα απρόθυμα.

«Α ναι... – είπες ότι είστε φίλοι με το μικρό Νιούτον». Ζωήρεψε. «Καλή οικογένεια». Έμεινε συλλογισμένος για ένα λεπτό. «Γιατί δεν του ζήτησες να πάτε μαζί στο χορό αυτό το Σαββατοκύριακο;»

«Μπαμπά!» μούγκρισα. «Βγαίνει με την Τζέσικα. Εξάλλου, ξέρεις ότι δεν ξέρω να χορεύω!»

«Α, ναι», είπε ψιθυριστά. Μετά μου χαμογέλασε απολογητικά. «Άρα μάλλον καλύτερα που θα λείπεις το Σάββατο... Έχω κανονίσει να πάω για ψάρεμα με τα παιδιά απ' το τμήμα. Ο καιρός θα είναι πολύ ζεστός. Αλλά αν ήθελες να αναβάλεις το ταξίδι σου, μέχρι να βρεις κάποιον να έρθει μαζί σου, θα μπορούσα να μείνω σπίτι. Ξέρω ότι σ' αφήνω πάρα πολύ μόνη σου εδώ πέρα».

«Μπαμπά, τα πας μια χαρά». Χαμογέλασα, ελπίζοντας ότι η ανακούφισή μου δε θα φαινόταν. «Ποτέ δε με πείραζε να μένω μόνη –σου μοιάζω υπερβολικά». Του έκλεισα το μάτι, κι εκείνος χαμογέλασε με σουφρωμένα μάτια.

Κοιμήθηκα καλύτερα εκείνη τη νύχτα, καθώς ήμουν υπερβολικά κουρασμένη για να ονειρευτώ ξανά. Όταν ξύπνησα με το γκριζοκύανο φως του πρωινού, η διάθεσή μου ήταν χαρούμενη. Το γεμάτο ένταση βράδυ με τον Μπίλι και τον Τζέικομπ έμοιαζε αρκετά ακίνδυνο τώρα· αποφάσισα να το ξεχάσω εντελώς. Έπιασα τον εαυτό μου να σφυρίζει, ενώ μάζευα το μπροστινό μέρος των μαλλιών μου με ένα κοκαλάκι, και μετά πάλι όταν κατέβηκα τα σκαλιά χοροπηδώντας. Ο Τσάρλι το πρόσεξε.

«Είσαι κεφάτη σήμερα», σχολίασε, ενώ τρώγαμε πρωινό.

Σήκωσα τους ώμους μου. «Είναι Παρασκευή».

Έκανα γρήγορα, ώστε να είμαι έτοιμη να φύγω, τη στιγμή που θα έφευγε ο Τσάρλι. Είχα έτοιμη την τσάντα μου, είχα φορέσει τα παπούτσια μου, είχα βουρτσίσει τα δόντια μου, αλλά αν και έτρεξα να βγω έξω αμέσως μόλις ήμουν σίγουρη ότι ο Τσάρλι είχε απομακρυνθεί, ο Έντουαρντ ήταν και πάλι πιο γρήγορος. Περίμενε μέσα στο αστραφερό του αυτοκίνητο με τα παράθυρα κατεβασμένα και τη μηχανή σβηστή.

Δε δίστασα ούτε στιγμή, μπαίνοντας μέσα γρήγορα απ' τη μεριά του συνοδηγού, για να δω το πρόσωπό του όσο το δυνατόν πιο σύντομα. Μου χαμογέλασε μ' εκείνο το στραβό του χαμόγελο, που σταματούσε την ανάσα μου και την καρδιά μου. Δεν μπορούσα να φανταστώ πώς θα ήταν δυνατόν ένας άγγελος να ήταν πιο όμορφος. Δεν υπήρχε τίποτα πάνω του που να χωρούσε βελτίωση.

«Πώς κοιμήθηκες;» ρώτησε. Αναρωτήθηκα αν είχε την παραμικρή ιδέα πόσο ελκυστική ήταν η φωνή του.

«Μια χαρά. Πώς ήταν η δικιά σου νύχτα;»

«Ευχάριστη». Το χαμόγελό του ήταν λες κι έβρισκε κάτι διασκεδαστικό· ένιωθα λες και μου είχε διαφύγει κάποιο προσωπικό αστείο.

«Μπορώ να ρωτήσω τι έκανες;» ρώτησα.

«Όχι». Χαμογέλασε πλατιά. «Σήμερα είναι ακόμα η δική

μου σειρά».

Ήθελε να μάθει για τους ανθρώπους σήμερα: περισσότερα για τη Ρενέ, τα χόμπι της, τι κάναμε στον ελεύθερο χρόνο μας μαζί. Και μετά για τη μοναδική γιαγιά που είχα γνωρίσει, τους λίγους φίλους μου από το σχολείο –φέρνοντάς με σε δύσκολη θέση, όταν με ρώτησε για τα αγόρια με τα οποία είχα βγει ραντεβού. Ένιωσα ανακούφιση που δεν είχα βγει ποτέ με κανέναν, έτσι αυτή η συγκεκριμένη συζήτηση δε θα μπορούσε να κρατήσει και πολλή ώρα. Φάνηκε εξίσου έκπληκτος με την Τζέσικα και την Άντζελα με την έλλειψη ρομαντικού παρελθόντος από μέρους μου.

«Δε γνώρισες ποτέ δηλαδή κανέναν που να ήθελες;» ρώτησε με σοβαρό ύφος που με έκανε να αναρωτηθώ τι σκεφτόταν.

Με μισή καρδιά απάντησα με ειλικρίνεια: «Όχι στο Φοίνιξ».

Τα χείλη του ενώθηκαν σχηματίζοντας μια άκαμπτη γραμμή.

Σ' αυτό το σημείο είχαμε φτάσει στην τραπεζαρία. Η μέρα είχε περάσει πολύ γρήγορα μέσα σε μια θολή ατμόσφαιρα που είχε αρχίσει να γίνεται ρουτίνα, μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα. Εκμεταλλεύτηκα τη σύντομη παύση του για να δαγκώσω μια μπουκιά από την κουλούρα μου.

«Έπρεπε να σε είχα αφήσει να έρθεις με το δικό σου αυτοκίνητο σήμερα», ανακοίνωσε, εντελώς άσχετο με ότι λέγαμε πιο πριν, ενώ εγώ μασούσα.

«Γιατί;» απαίτησα να μάθω.

«Θα φύγω με την Άλις μετά το φαγητό».

«Α». Ανοιγόκλεισα τα μάτια σαστισμένη και απογοητευμένη. «Δεν πειράζει, δεν είναι και τόσο μακριά. Θα περπατήσω».

Συνοφρυώθηκε ανυπόμονα. «Δε θα σε βάλω να περπατήσεις ως το σπίτι σου. Θα πάμε να φέρουμε το φορτηγάκι σου

και θα σου το αφήσουμε εδώ».

«Δεν έχω πάρει το κλειδί μαζί μου», είπα αναστενάζοντας. «Δε με πειράζει να περπατήσω, αλήθεια». Αυτό που με πείραζε ήταν που δε θα περνούσα χρόνο μαζί του σήμερα.

Κούνησε το κεφάλι του. «Το φορτηγάκι σου θα είναι εδώ, και το κλειδί θα είναι στη μίζα –εκτός αν φοβάσαι πως κάποιος μπορεί να στο κλέψει». Γέλασε στη σκέψη.

«Εντάξει», συμφώνησα, σουφρώνοντας τα χείλη μου. Ήμουν απολύτως σίγουρη πως το κλειδί ήταν στην τσέπη ενός τζιν που είχα φορέσει την Τετάρτη, κάτω από μια στοίβα ρούχα στο πλυσταριό. Ακόμα κι αν έμπαινε μέσα στο σπίτι μου, ή έκανε ό,τι σκόπευε να κάνει τελοσπάντων, δε θα το έβρισκε με τίποτα. Έμοιαζε να νιώθει την αμφισβήτηση στη συγκατάθεσή μου. Χαμογέλασε αυτάρεσκα με υπερβολική αυτοπεποίθηση.

«Λοιπόν πού θα πάτε;» ρώτησα όσο αδιάφορα μπορούσα.

«Για κυνήγι», απάντησε αποφασιστικά. «Αν είναι να περάσω τη μέρα μαζί σου αύριο, πρέπει να πάρω όσες προφυλάξεις μπορώ». Το πρόσωπό του έγινε σκυθρωπό... και παρακλητικό. «Μπορείς ακόμα να το ακυρώσεις, ξέρεις».

Χαμήλωσα το βλέμμα μου, επειδή φοβόμουν τη δύναμη της πειθούς που είχαν τα μάτια του. Αρνιόμουν να πειστώ ότι έπρεπε να τον φοβάμαι, όσο αληθινός κι αν ήταν ο κίνδυνος. Δεν έχει σημασία, επανέλαβα στο κεφάλι μου.

«Όχι», ψιθύρισα, κοιτάζοντας πάλι το πρόσωπό του. «Δεν μπορώ».

«Μπορεί και να έχεις δίκιο», μουρμούρισε ψυχρά. Τα μάτια του φάνηκαν να σκουραίνουν, καθώς τον παρατηρούσα.

Άλλαξα θέμα. «Τι ώρα θα τα πούμε αύριο;» ρώτησα με λαγχολώνοντας ήδη στη σκέψη ότι θα έφευγε τώρα.

«Εξαρτάται... είναι Σάββατο, δε θέλεις να κοιμηθείς λιγάκι παραπάνω;» μου πρότεινε.

«Όχι», απάντησα υπερβολικά γρήγορα. Εκείνος συγκρά-

τησε ένα χαμόγελο.

«Την ίδια ώρα όπως συνήθως, τότε», αποφάσισε. «Θα εί-
ναι κι ο Τσάρλι εκεί;»

«Όχι, θα πάει για ψάρεμα αύριο». Χαμογέλασα πλατιά, καθώς θυμήθηκα πόσο βολικά είχαν έρθει τα πράγματα.

Η φωνή του έγινε απότομη. «Κι αν δε γυρίσεις σπίτι, τι θα σκεφτεί;»

«Δεν έχω ιδέα», απάντησα ψύχραιμα. «Ξέρει ότι σκόπευα να βάλω μπουγάδα. Μπορεί να σκεφτεί ότι έπεσα μέσα στο πλυντήριο».

Με κοίταξε κατσουφιασμένος, και τον κοίταξα κι εγώ παρομοίως. Ο θυμός του ήταν πολύ πιο επιβλητικός από το δικό μου.

«Τι θα κυνηγήσετε απόψε;» ρώτησα, όταν βεβαιώθηκα ότι είχα χάσει στο διαγωνισμό για το ποιος έχει το πιο άγριο βλέμμα.

«Ό,τι βρούμε στο πάρκο. Δε θα πάμε μακριά». Έδειχνε σαστισμένος από την ψυχρή μου αναφορά στα κρυφά στοιχεία της πραγματικότητάς του.

«Γιατί θα πας με την Άλις;» αναρωτήθηκα.

«Η Άλις είναι αυτή που μου... συμπαραστέκεται περισσότερο». Συνοφρυώθηκε την ώρα που μιλούσε.

«Και οι άλλοι;» ρώτησα δειλά. «Αυτοί τι κάνουν;»

Το φρύδι του ζάρωσε για μια στιγμή που διήρκεσε ελάχιστα. «Δεν μπορούν να το πιστέψουν, ως επί το πλείστον».

Κρυφοκοίταξα γρήγορα πίσω μου την οικογένειά του. Κάθονταν κοιτάζοντας σε διαφορετικές κατευθύνσεις ο καθένας, ακριβώς όπως και την πρώτη φορά που τους είχα δει. Μόνο που τώρα ήταν τέσσερις· ο πανέμορφος αδερφός τους με τα χάλκινα μαλλιά καθόταν απέναντί μου, με προβληματισμένα χρυσαφί μάτια.

«Δε με συμπαθούν», μάντεψα.

«Δεν είναι αυτό», διαφώνησε, αλλά τα μάτια του ήταν

υπερβολικά αθώα. «Δεν καταλαβαίνουν γιατί δεν μπορώ να σε αφήσω ήσυχη».

Έκανα ένα μορφασμό. «Ούτε κι εγώ, εδώ που τα λέμε».

Ο Έντουαρντ κούνησε το κεφάλι του αργά, στρίβοντας τα μάτια του προς το ταβάνι πριν διασταυρωθούν με τα δικά μου ξανά. «Σου είπα –δε βλέπεις τον εαυτό σου καθόλου καθαρά. Δε μοιάζεις με καμία απ' όσες έχω γνωρίσει ποτέ. Με συναρπάζεις».

Τον αγριοκοίταξα, σίγουρη ότι τώρα με δούλευε.

Χαμογέλασε, καθώς αποκωδικοποίησε την έκφρασή μου. «Με τα πλεονεκτήματα που έχω εγώ», μουρμούρισε, αγγίζοντας το μέτωπό του διακριτικά, «μπορώ να καταλάβω καλύτερα από το μέσο άνθρωπο την ανθρώπινη φύση. Οι άνθρωποι είναι προβλέψιμοι. Αλλά εσύ... ποτέ δεν κάνεις αυτό που περιμένω ότι θα κάνεις. Πάντα με εκπλήσσεις».

Κοίταξα απ' την άλλη, τα μάτια μου περιπλανήθηκαν ξανά προς την οικογένειά του, αμήχανα και με δυσαρέσκεια. Τα λόγια του με έκαναν να νιώθω λιγάκι σαν επιστημονικό πείραμα. Ήθελα να γελάσω με τον εαυτό μου που ανέμενα κάτι διαφορετικό.

«Αυτό το κομμάτι είναι αρκετά εύκολο να το εξηγήσω», συνέχισε. Ένιωσα τα μάτια του πάνω στο πρόσωπό μου, αλλά δεν μπορούσα να τον κοιτάξω ακόμη, φοβούμενη ότι θα διάβαζε τη θλίψη στα δικά μου. «Αλλά υπάρχει και κάτι περισσότερο... κι αυτό δεν είναι εύκολο να το περιγράψω με λέξεις...»

Κοίταξα ακόμα τους Κάλεν, ενώ αυτός μιλούσε. Ξαφνικά η Ρόζαλι, η ξανθιά, εκτυφλωτική αδερφή του, γύρισε για να με κοιτάξει. Όχι, όχι για να με κοιτάξει –να με αγριοκοιτάξει, με σκοτεινά, ψυχρά μάτια. Ήθελα να γυρίσω το κεφάλι μου απ' την άλλη, αλλά το βλέμμα της δε με άφηνε να κουνηθώ μέχρι που ο Έντουαρντ διέκοψε στη μέση την πρότασή του κι έκανε ένα θυμωμένο θόρυβο μέσα απ' τα δόντια του. Ήταν σχεδόν

ένα σύριγμα.

Η Ρόζαλι γύρισε το κεφάλι της αλλού, κι εγώ ένιωσα ανακούφιση που απελευθερώθηκα. Κοίταξα πάλι τον Έντουαρντ –και ήξερα ότι μπορούσε να δει τη σύγχυση και το φόβο μέσα στα μάτια μου.

Το πρόσωπό του ήταν σφιγμένο, καθώς εξηγούσε. «Λυπάμαι γι' αυτό. Απλώς ανησυχεί. Βλέπεις... είναι επικίνδυνο όχι μόνο για μένα, αν έχοντας περάσει τόσο πολύ χρόνο μαζί σου δημοσίως...» Έσκυψε το κεφάλι του.

«Αν;»

«Αν αυτό τελειώσει... άσχημα». Έχωσε το κεφάλι του μέσα στα χέρια του, όπως είχε κάνει εκείνο το βράδυ στο Πορτ-Λντζελες. Η αγωνία του ήταν ξεκάθαρη· λαχταρούσα να τον παρηγορήσω, αλλά δεν ήξερα πώς. Το χέρι μου μετακινήθηκε αθέλητα προς το μέρος του· γρήγορα, όμως, το κατέβασα στο τραπέζι, καθώς φοβόμουν ότι το άγγιγμά μου θα έκανε τα πράγματα χειρότερα. Συνειδητοποίησα σιγά-σιγά ότι τα λόγια του θα έπρεπε να με τρομάζουν. Περίμενα να έρθει αυτός ο φόβος, αλλά το μόνο που έμοιαζα να νιώθω ήταν μια οδύνη για το δικό του πόνο.

Και απογοήτευση –απογοήτευση που η Ρόζαλι είχε διακόψει αυτό που ετοιμαζόταν να πει. Δεν ήξερα πώς να επαναφέρω την κουβέντα σ' αυτό το θέμα. Είχε ακόμα το κεφάλι του μέσα στα χέρια του.

Προσπάθησα να μιλήσω με φυσιολογική φωνή. «Και πρέπει να φύγεις τώρα;»

«Ναι». Σήκωσε το πρόσωπό του· ήταν σοβαρό για μια στιγμή, και μετά η διάθεσή του άλλαξε και χαμογέλασε. «Ίσως είναι για καλύτερο. Έχουμε ακόμα δεκαπέντε λεπτά από εκείνη την άθλια ταινία να αντέξουμε στη Βιολογία –δε νομίζω ότι θα μπορούσα να δω κι άλλο».

Ξαφνιάστηκα. Η Άλις –τα κοντά, κατάμαυρα μαλλιά της σχημάτιζαν ένα φωτοστέφανο από άτακτα καρφιά γύρω από

το θεσπέσιο, νεραϊδίσιο πρόσωπό της– στεκόταν ξαφνικά πίσω απ' τον ώμο του. Η λεπτοκαμωμένη σιλουέτα της ήταν λυγερόκορμη, γεμάτη χάρη, ακόμα κι όταν ήταν εντελώς ακίνητη.

Τη χαιρέτησε, χωρίς να πάρει τα μάτια του από πάνω μου. «Άλις».

«Έντουαρντ», απάντησε εκείνη, με ψιλή φωνή σοπράνο, σχεδόν εξίσου γοητευτική με τη δική του.

«Άλις, η Μπέλλα –Μπέλλα, η Άλις», μας σύστησε, δείχνοντας τυπικά με το χέρι του, με ένα ελαφρώς ειρωνικό χαμόγελο στο πρόσωπό του.

«Γεια σου, Μπέλλα». Δεν μπορούσα να διαβάσω τα λαμπερά της μάτια στο χρώμα του οψιδιανού, αλλά το χαμόγελό της ήταν φιλικό. «Χαίρομαι που σε γνωρίζω επιτέλους».

Ο Έντουαρντ της έριξε ένα σκοτεινό βλέμμα.

«Γεια σου, Άλις», μουρμούρισα συνεσταλμένα.

«Είσαι έτοιμος;» τον ρώτησε.

Η φωνή του ήταν απόμακρη. «Σχεδόν. Θα σε βρω στο αυτοκίνητο».

Έφυγε χωρίς να πει τίποτα άλλο· το περπάτημά της ήταν τόσο ρευστό, τόσο φιδίσιο που ένιωσα ένα οξύ κέντρισμα ζήλιας.

«Να πω “καλά να περάσεις” ή δεν αποδίδω σωστά το συναίσθημα;» ρώτησα, γυρίζοντας πάλι προς το μέρος του.

«Όχι, η ευχή αυτή είναι μια χαρά». Χαμογέλασε πλατιά.

«Καλά να περάσεις, τότε». Προσπάθησα να ακουστώ εγκάρδια. Φυσικά δεν τον ξεγέλασα.

«Θα προσπαθήσω». Χαμογελούσε ακόμα. «Κι εσύ πρόσχε μη σου τύχει τίποτα κακό, σε παρακαλώ».

«Να μη μου τύχει τίποτα κακό στο Φορκς –τι πρόκληση».

«Για σένα είναι πρόκληση». Το σαγόνι του σφίχτηκε. «Υποσχέσου μου».

«Υπόσχομαι να προσπαθήσω να προσέχω», απάγγειλα. «Θα βάλω μπουγάδα απόψε –αυτό λογικά θα πρέπει να κρύβει άπειρους κινδύνους».

«Μην πέσεις μέσα», με κορόιδεψε.

«Θα βάλω τα δυνατά μου».

Σηκώθηκε τότε, και σηκώθηκα κι εγώ.

«Θα τα πούμε αύριο», είπα αναστενάζοντας.

«Σου φαίνεται σαν να είναι πολύ καιρός, έτσι δεν είναι;» αναλογίστηκε.

Ένευσα σκυθρωπά.

«Θα είμαι εκεί το πρωί», υποσχέθηκε χαμογελώντας με εκείνο το στραβό του χαμόγελο. Άπλωσε το χέρι του πάνω απ' το τραπέζι για να αγγίξει το πρόσωπό μου, χαϊδεύοντας απαλά το μάγουλό μου πάλι. Μετά γύρισε απ' την άλλη κι απομακρύνθηκε. Τον κοίταξα μέχρι που έφυγε.

Ένωθα έναν έντονο πειρασμό να κάνω κοπάνα το υπόλοιπο της ημέρας, τουλάχιστον στη Γυμναστική, αλλά ένα προειδοποιητικό ένστικτο με εμπόδισε. Ήξερα πως αν εξαφανίζομαι τώρα, ο Μάικ και οι άλλοι θα υπέθεταν ότι ήμουν με τον Έντουαρντ. Κι ο Έντουαρντ ανησυχούσε για τον καιρό που περνούσαμε μαζί δημοσίως... αν τα πράγματα δεν πήγαιναν καλά. Αρνήθηκα να σταθώ στην τελευταία αυτή σκέψη, επικεντρώνοντας περισσότερο την προσοχή μου σε πράγματα πιο ασφαλή γι' αυτόν.

Ήξερα ένστικτωδώς –και είχα την αίσθηση πως κι εκείνος το ίδιο– ότι η αυριανή μέρα θα ήταν καίρια. Η σχέση μας δεν μπορούσε να συνεχίσει να ισορροπεί, όπως συνέβαινε, στην κόψη μιας λεπίδας. Θα πέφταμε είτε από τη μια μεριά είτε από την άλλη, κάτι που εξαρτιόταν αποκλειστικά από τη δική του απόφαση ή τα ένστικτά του. Εγώ είχα πάρει την απόφασή μου, την είχα πάρει πριν να διαλέξω συνειδητά, και είχα αφοσιωθεί στο να τη φέρω σε πέρας ως το τέλος. Γιατί δεν υπήρχε τίποτα πιο τρομακτικό για μένα, πιο βασανιστικό, από τη σκέψη να

φύγω μακριά του. Ήταν κάτι αδύνατον.

Πήγα στο μάθημα, νιώθοντας ευσυνειδησία. Δεν μπορούσα να πω ειλικρινά τι συνέβη στη Βιολογία· το μυαλό μου ήταν απασχολημένο με σκέψεις για την αυριανή μέρα. Στη Γυμναστική, ο Μάικ μου μιλούσε και πάλι· μου ευχήθηκε να περάσω καλά στο Σιάτλ. Εξήγησα προσεχτικά ότι είχα ακυρώσει το ταξίδι, επειδή ανησυχούσα για το φορτηγάκι μου.

«Θα πας στο χορό με τον Κάλεν;» ρώτησε, ξαφνικά μουτρωμένος.

«Όχι, δε θα πάω καθόλου στο χορό».

«Τότε τι θα κάνεις;» ρώτησε, με υπερβολικό ενδιαφέρον.

Η φυσική μου παρόρμηση ήταν να του πω να με παρατήρει. Αντί γι' αυτό, είπα πρόσχαρα ψέματα.

«Μπουγάδα, και μετά πρέπει να διαβάσω για το διαγώνισμα της Τριγωνομετρίας ή αλλιώς θα μείνω στο μάθημα».

«Θα σε βοηθήσει ο Κάλεν στο διάβασμα;»

«Ο Έντουαρντ», τόνισα, «δε θα με βοηθήσει στο διάβασμα. Θα λείπει το σαββατοκύριακο». Τα ψέματα μου ήρθαν πιο φυσικά απ' ό,τι συνήθως, παρατήρησα έκπληκτη.

«Α», ανάκτησε την καλή του διάθεση. «Ξέρεις, μπορείς να έρθεις, έτσι κι αλλιώς, με την παρέα μας στο χορό –θα ήταν ωραία. Θα χορέψουμε όλοι μαζί σου», υποσχέθηκε.

Η εικόνα του προσώπου της Τζέσικα που μου ήρθε στο νου έκανε τον τόνο της φωνής μου πιο αυστηρό απ' ό,τι χρειαζόταν.

«Δε θα έρθω στο χορό, Μάικ, εντάξει;»

«Εντάξει». Κατσούφιασε ξανά. «Απλώς σου έκανα μια πρόταση».

Όταν η σχολική μέρα τελείωσε επιτέλους, πήγα στο πάρκινγκ χωρίς ενθουσιασμό. Δεν τρελαινόμουν να πάω σπίτι με τα πόδια, αλλά δεν έβλεπα πώς θα μπορούσε να μου είχε φέρει το φορτηγάκι μου. Από την άλλη, είχα αρχίσει να πιστεύω πως τίποτα δεν ήταν αδύνατο γι' αυτόν. Το δεύτερο αυτό ένστικτο

αποδείχτηκε σωστό –το φορτηγάκι μου ήταν στην ίδια θέση που είχε παρκάρει το Βόλβο του το πρωί. Κούνησα το κεφάλι μου, χωρίς να μπορώ να το πιστέψω, καθώς άνοιγα την ξεκλειδωτή πόρτα κι είδα το κλειδί πάνω στη μίζα.

Υπήρχε ένα λευκό χαρτί διπλωμένο πάνω στο κάθισμά μου. Μπήκα μέσα κι έκλεισα την πόρτα πριν το ξεδιπλώσω. Δυο λέξεις ήταν γραμμένες με τον κομψό του γραφικό χαρακτήρα.

Να προσέχεις!

Ο βροντερός ήχος του αυτοκινήτου που έπαιρνε μπρος με τρόμαξε. Γέλασα με τον εαυτό μου.

Όταν έφτασα σπίτι, το χερούλι της πόρτας ήταν κλειδωμένο, αλλά δεν υπήρχε σύρτης, όπως ακριβώς την άφησα το πρωί. Μπαίνοντας μέσα, πήγα κατευθείαν στο πλυσταριό. Κι αυτό έδειχνε να είναι το ίδιο, όπως το είχα αφήσει. Έψαξα το τζιν μου και αφού το βρήκα έλεγξα τις τσέπες. Άδειες. Ίσως να είχα κρεμάσει το κλειδί, τελικά, σκέφτηκα, κουνώντας το κεφάλι.

Ακολουθώντας το ίδιο ένστικτο που με είχε ωθήσει να πω ψέματα στον Μάικ, πήρα τηλέφωνο την Τζέσικα με τη δικαιολογία πως ήθελα να της ευχηθώ καλή τύχη στο χορό. Όταν ανταπέδωσε την ευχή για τη μέρα που θα περνούσα με τον Έντουαρντ, της είπα για την ακύρωση. Έδειξε μεγαλύτερη απογοήτευση απ' ό,τι ήταν απαραίτητο για κάποιον τρίτο, που απλώς παρατηρεί τις εξελίξεις. Την αποχαιρέτησα γρήγορα μετά απ' αυτό.

Ο Τσάρλι ήταν αφηρημένος στο βραδινό, ανήσυχος για κάτι στη δουλειά, υπέθεσα, ή ίσως για κανέναν αγώνα μπάσκετ ή μπορεί απλώς να μην του άρεσαν τα λαζάνια –δεν ήταν εύκολο να ξέρεις τι συνέβαινε με τον Τσάρλι.

«Ξέρεις, μπαμπά...» ξεκίνησα, διακόπτοντας την ονειρο-

πόλησή του.

«Τι είναι, Μπέλλα;»

«Νομίζω ότι έχεις δίκιο για το Σιάτλ. Νομίζω ότι καλύτερα είναι να περιμένω μέχρι να μπορέσει η Τζέσικα ή κανένας άλλος να έρθει μαζί μου».

«Α», είπε έκπληκτος. «Α, εντάξει. Θέλεις, λοιπόν, να μείνω σπίτι;»

«Όχι, μπαμπά, μην αλλάξεις τα σχέδιά σου. Έχω ένα σωρό πράγματα να κάνω... να διαβάσω, να βάλω μπουγάδα... Πρέπει να πάω και στη βιβλιοθήκη και στο μανάβικο. Θα μπαίνω βγαίνω όλη την ημέρα... εσύ να πας και να περάσεις καλά».

«Είσαι σίγουρη;»

«Φυσικά, μπαμπά. Εξάλλου, οι προμήθειες ψαριού στον καταψύκτη έχουν αρχίσει να μειώνονται επικίνδυνα –πρέπει να μας έχουν μείνει για δύο, άντε για τρία χρόνια το πολύ».

«Δεν υπάρχει αμφιβολία, είσαι πολύ βολικός άνθρωπος για να ζει κανείς μαζί του, Μπέλλα». Χαμογέλασε.

«Θα μπορούσα να πω το ίδιο και για σένα», είπα γελώντας. Ο ήχος του γέλιου μου δεν ήταν ο συνηθισμένος, αλλά εκείνος δε φάνηκε να το πρόσεξε. Ένωθα τόσο ένοχη που του έλεγα ψέματα, που παραλίγο να ακολουθήσω τη συμβουλή του Έντουαρντ και να του πω πού θα πήγαινα. Παραλίγο.

Μετά το βραδινό, δίπλωσα τα ρούχα κι έβαλα άλλη μια δόση στο στεγνωτήριο. Δυστυχώς ήταν απ' αυτές τις δουλειές που κρατάνε μόνο τα χέρια απασχολημένα. Το μυαλό μου είχε οπωσδήποτε πολύ ελεύθερο χρόνο και είχε ξεφύγει από τον έλεγχο. Τα αισθήματά μου κυμαίνονταν από την έντονη ανυπομονησία που σχεδόν άγγιζε τα όρια του πόνου ως έναν ύπουλο φόβο που ροκάνιζε την αποφασιστικότητά μου. Έπρεπε να υπενθυμίζω στον εαυτό μου συνέχεια, ότι είχα κάνει την επιλογή μου και δε θα έκανα πίσω. Έβγαζα από την τσέπη μου το σημειώμά του πολύ πιο συχνά από ό,τι χρειαζόταν, για να απορροφήσω τις δυο μικρές λεξούλες που είχε γράψει. Θέλει

να προσέχω, έλεγα στον εαυτό μου ξανά και ξανά. Θα κρατιόμουν από την πεποίθηση ότι στο τέλος αυτή η επιθυμία του να είμαι καλά θα υπερίσχυε των άλλων. Και ποια ήταν η άλλη μου εναλλακτική –να τον διώξω από τη ζωή μου; Αβάσταχτη. Εξάλλου, από τότε που είχα έρθει στο Φορκς, έμοιαζε λες και όλα όσα γίνονταν στη ζωή μου είχαν σχέση μόνο μ' αυτόν.

Αλλά μια μικρή φωνή στο πίσω μέρος του μυαλού μου ανησυχούσε, αναρωτώμενη αν θα ήταν πολύ επώδυνο... αν τελείωνε άσχημα.

Ένωσα ανακούφιση όταν νύχτωσε αρκετά, ώστε να μπορώ να πάω για ύπνο. Ήξερα ότι ήμουν υπερβολικά αγχωμένη για να κοιμηθώ, κι έτσι έκανα κάτι που δεν είχα ξανακάνει ποτέ. Πήρα επίτηδες μια-δυο αντιγριπικές ταμπλέτες –από αυτό το είδος που με νάρκωσαν για οκτώ ολόκληρες ώρες. Υπό φυσιολογικές συνθήκες, δε θα συγχωρούσα μια τέτοια συμπεριφορά στον εαυτό μου, αλλά η αυριανή μέρα θα ήταν αρκετά περίπλοκη και χωρίς να είμαι σαν χαμένη από τη στέρηση ύπνου, εκτός από όλα τα υπόλοιπα. Ενώ περίμενα το φάρμακο να δράσει, στέγνωσα τα μαλλιά μου, μέχρι που έγιναν εντελώς ίσια, και ασχολήθηκα με το τι θα φορούσα την επόμενη μέρα.

Με τα πάντα έτοιμα για το πρωί, τελικά ξάπλωσα στο κρεβάτι μου. Ένωθα υπερένταση' δεν μπορούσα να σταματήσω να γυρίζω πέρα δώθε στο κρεβάτι μου. Σηκώθηκα και ψαχούλεψα το κουτί από παπούτσια όπου είχα τα σι-ντι μου, μέχρι που βρήκα μια συλλογή από σερενάτες του Σοπέν. Την έβαλα πολύ χαμηλά και μετά ξάπλωσα ξανά, επικεντρώνοντας την προσοχή μου στο να χαλαρώσω συγκεκριμένα μέρη του σώματός μου. Κάπου στη μέση της άσκησης αυτής, οι αντιγριπικές ταμπλέτες άρχισαν να δρουν και με χαρά βυθίστηκα στην ασυνειδησία.

Ξύπνησα νωρίς, έχοντας κοιμηθεί βαθιά και χωρίς όνειρα χάρη στην αχρείαστη αντιγριπική θεραπεία. Αν και ήμουν ξε-

κούραστη, έπαθα και πάλι την ίδια πυρετώδη υστερία με το προηγούμενο βράδυ. Ντύθηκα βιαστικά, φτιάχνοντας το γιακά μου, παλεύοντας με το πουλόβερ μου, μέχρι που στάθηκε σωστά πάνω απ' το τζιν μου. Έριξα γρήγορα μια κλεφτή ματιά έξω απ' το παράθυρο για να δω ότι ο Τσάρλι είχε φύγει ήδη. Ένα λεπτό, σαν βαμβάκι στρώμα από σύννεφα κάλυπτε τον ουρανό. Δεν έμοιαζαν με σύννεφα που θα κρατούσαν πολύ.

Έφαγα πρωινό, χωρίς να νιώθω τη γεύση του φαγητού, και βιάστηκα να μαζέψω το τραπέζι, όταν τελείωσα. Κοίταξα κρυφά έξω απ' το παράθυρο, αλλά δεν είχε αλλάξει τίποτα. Μόλις είχα τελειώσει με το βούρτσισμα των δοντιών μου και κατέβαινα κάτω, όταν ένα ήσυχο χτύπημα στην πόρτα έκανε την καρδιά μου να χτυπήσει δυνατά πάνω στα πλευρά μου.

Πήγα στην πόρτα πετώντας δυσκολεύτηκα λίγο με το μονό σύρτη, αλλά επιτέλους άνοιξα την πόρτα τραβώντας τη με δύναμη και να 'τος. Όλος ο εκνευρισμός χάθηκε μόλις κοίταξα το πρόσωπό του, ενώ στη θέση του επήλθε ηρεμία. Αναστέναξα με ανακούφιση –οι χθεσινοί φόβοι έμοιαζαν γελοίοι, τώρα που ήταν εδώ.

Στην αρχή δε χαμογέλουσε –το πρόσωπό του ήταν σοβαρό. Αλλά μετά η έκφρασή του φωτίστηκε, καθώς με κοίταξε από πάνω ως κάτω και γέλασε.

«Καλημέρα», είπε γελώντας πνιχτά.

«Τι συμβαίνει;» Κοίταξα κάτω για να βεβαιωθώ ότι δεν είχα ξεχάσει τίποτα σημαντικό, όπως παπούτσια ή παντελόνι.

«Είμαστε ασορτί». Γέλασε ξανά. Συνειδητοποίησα ότι φορούσε ένα μακρύ ανοικτό καφέ πουλόβερ με ένα λευκό γιακά που φαινόταν από μέσα και ένα μπλε τζιν. Γέλασα μαζί του κρύβοντας ένα ελαφρό ίχνος λύπης –γιατί εκείνος έμοιαζε με μοντέλο ενώ εγώ όχι;

Κλείδωσα την πόρτα πίσω μου, ενώ εκείνος πήγαινε στο φορητάκι μου. Περίμενε δίπλα στην πόρτα του συνοδηγού με μια μαρτυρική έκφραση που δεν ήταν δύσκολο να κατα-

λάβω.

«Κάναμε μια συμφωνία», του υπενθύμισα αυτάρεσκα μπαίνοντας στη θέση του οδηγού και απλώνοντας το χέρι μου για να ξεκλειδώσω την πόρτα του.

«Πού πάμε;» ρώτησα.

«Βάλε τη ζώνη σου –έχω ήδη άγχος».

Του έριξα ένα άγριο βλέμμα, καθώς συμμορφώθηκα.

«Πάρε τον αυτοκινητόδρομο 101 προς τα βόρεια», διέταξε.

Ήταν απίστευτα δύσκολο να συγκεντρωθώ στο δρόμο, ενώ ένωθα το βλέμμα του πάνω στο πρόσωπό μου. Για να αντισταθμίσω αυτό το γεγονός οδηγούσα πιο προσεκτικά απ' ό,τι συνήθως διασχιζοντας την πόλη, που ακόμα κοιμόταν.

«Είχες σκοπό να βγεις από το Φορκς πριν πέσει η νύχτα;»

«Αυτό το φορητάκι είναι τόσο παλιό που θα μπορούσε να είναι ο παππούς του δικού σου αυτοκινήτου –δείξε λίγο σεβασμό», του απάντησα.

Σύντομα βγήκαμε από τα όρια της πόλης παρά τον αρνητισμό του. Πυκνά χαμόκλαδα και κορμοί δένδρων τυλιγμένοι με πράσινες λουρίδες αντικατέστησαν το γρασίδι των κήπων και τα σπίτια.

«Στρίψε δεξιά στον 110», με καθοδήγησε την ώρα ακριβώς που ετοιμαζόμουν να ρωτήσω. Υπάκουσα σιωπηλά.

«Τώρα θα συνεχίσουμε μέχρι να τελειώσει το οδόστρωμα».

Άκουγα ένα χαμόγελο στη φωνή του, αλλά φοβόμουν υπερβολικά πως θα έβγαινα από το δρόμο, και θα αποδεικνυόταν ότι εκείνος είχε δίκιο, και έτσι δε γύρισα να κοιτάξω για να βεβαιωθώ.

«Και τι έχει εκεί στο τέλος του οδοστρώματος;» αναρωτήθηκα.

«Ένα μονοπάτι».

«Θα περπατήσουμε;» Ευτυχώς είχα φορέσει αθλητικά πα-

πούτσια.

«Σε πειράζει;» Ακούστηκε λες και περίμενε ότι θα με πείραζε.

«Όχι». Προσπάθησα να πω το ψέμα όσο πιο πειστικά γινόταν. Αλλά αν έβρισκε το φορτηγάκι μου αργό...

«Μην ανησυχείς, είναι μόνο οκτώ χιλιόμετρα, και εμείς δε βιαζόμαστε».

Οκτώ χιλιόμετρα. Δεν απάντησα ώστε να μην ακούσει τη φωνή μου να λυγίσει από τον πανικό. Οκτώ χιλιόμετρα με ύπουλες ρίζες και σκόρπιες πέτρες, που θα προσπαθούσαν να στραμπουλίσουν τους αστραγάλους μου ή αλλιώς να με σακατέψουν. Θα ήταν εξευτελιστικό.

Προχωρούσαμε σιωπηλά για λίγο, καθώς αναλογιζόμουν τα δράματα που θα ακολουθούσαν.

«Τι σκέφτεσαι;» με ρώτησε ανυπόμονα μετά από μερικές στιγμές.

Είπα ψέματα ξανά. «Απλώς αναρωτιόμουν που πάμε».

«Είναι ένα μέρος όπου μου αρέσει να πηγαίνω όταν ο καιρός είναι καλός». Κοιτάζαμε και οι δύο έξω απ' τα παράθυρα τα σύννεφα που αραιώναν όσο αυτός μιλούσε.

«Ο Τσάρλι είπε ότι θα έκανε ζέστη σήμερα».

«Και του είπες τι θα έκανες;» ρώτησε.

«Όχι».

«Αλλά η Τζέσικα θεωρεί ότι θα πάμε μαζί στο Σιάτλ;» Φάνηκε η ιδέα αυτή να του φτιάχνει τη διάθεση.

«Όχι, της είπα ότι μου το ακύρωσες –πράγμα που είναι αλήθεια».

«Κανείς δεν ξέρει ότι είσαι μαζί μου;» ρώτησε, θυμωμένα, τώρα.

«Εξαρτάται... υποθέτω ότι το είπες στην Άλις».

«Τι να σου πω Μπέλλα, πολύ βοηθάει αυτό», είπε απότομα.

Έκανα πως δεν άκουσα.

«Τόσο πολύ σε καταθλίβει το Φορκς που απέκτησες τάσεις αυτοκτονίας;» απαίτησε να μάθει όταν δεν του έδωσα σημασία.

«Είπες ότι μπορεί να σου δημιουργούσε πρόβλημα... το να είμαστε μαζί δημοσίως», του υπενθύμισα.

«Κι εσύ ανησυχείς για το πρόβλημα που μπορεί να δημιουργούσε σ' εμένα το να μη γυρίσεις εσύ στο σπίτι σου;» Η φωνή του ήταν ακόμα θυμωμένη και εξαιρετικά σαρκαστική.

Κούνησα το κεφάλι μου κρατώντας τα μάτια μου στο δρόμο.

Μουρμούρισε κάτι μέσα από τα δόντια του, μιλώντας τόσο γρήγορα που δεν μπορούσα να καταλάβω.

Μείναμε σιωπηλοί για το υπόλοιπο της διαδρομής. Ένωθα τα κύματα της οργισμένης αποδοκιμασίας να βγαίνουν από μέσα του και δεν μπορούσα να σκεφτώ τίποτα να του πω.

Και μετά ο δρόμος τελείωσε, καθώς περιορίστηκε σε ένα στενό μονοπάτι με μια μικρή ξύλινη πινακίδα. Πάρκαρα στην άκρη του δρόμου και βγήκα έξω με φόβο, επειδή ήταν θυμωμένος μαζί μου, και δεν είχα την οδήγηση ως δικαιολογία για να μην τον κοιτάζω. Έκανε ζέστη τώρα, περισσότερη από οποιαδήποτε άλλη φορά από τότε που ήρθα στο Φορκς, ήταν σχεδόν αποπνικτικά κάτω απ' τα σύννεφα. Έβγαλα το πουλόβερ μου και το έδεσα γύρω απ' τη μέση μου, χαρούμενη που είχα φορέσει το ελαφρύ αμάνικο μπλουζάκι –ειδικά εφόσον είχα μπροστά μου οκτώ χιλιόμετρα περπάτημα.

Άκουσα την πόρτα του να κλείνει με δύναμη και γύρισα προς τα κει για να δω ότι είχε βγάλει κι αυτός το πουλόβερ του. Ούτε κι αυτός με κοίταζε, κοίταζε δίπλα από το φορτηγάκι μου, μέσα στη συνεχή έκταση του δάσους, όπου δεν παρεμβαλλόταν τίποτα άλλο.

«Από 'δω», είπε, κοιτάζοντάς με πάνω απ' τον ώμο του με μάτια ακόμα εκνευρισμένα. Άρχισε να προχωρά μέσα στο σκοτεινό δάσος.

«Το μονοπάτι;» Ο πανικός ήταν ξεκάθαρος στη φωνή μου, καθώς έτρεξα βιαστικά γύρω απ' το φορτηγάκι για να τον προλάβω.

«Είπα ότι υπάρχει ένα μονοπάτι στο τέλος του δρόμου, όχι ότι θα το ακολουθούσαμε».

«Δεν έχει μονοπάτι;» ρώτησα απελπισμένα.

«Δε θα σε αφήσω να χαθείς». Γύρισε τότε, με ένα κοροϊδευτικό χαμόγελο, κι εγώ πρόλαβα να πνίξω ένα ξεφωνητό. Το λευκό του πουκάμισο ήταν αμάνικο, και το φορούσε χωρίς να το έχει κουμπώσει, έτσι ώστε το απαλό λευκό δέρμα στο λαιμό του συνέχιζε, χωρίς να παρεμβάλλεται κάτι, πάνω από τις μαρμαρένιες καμπύλες του στέρνου του, η άψογη μυϊκή του διάπλαση δεν υπονοείτο πλέον απλώς πίσω από τα ρούχα που την έκρυβαν. Ήταν υπερβολικά τέλειος, συνειδητοποίησα με μια διαπεραστική μαχαιριά απόγνωσης. Δεν υπήρχε καμία περίπτωση αυτό το θεικό πλάσμα να ήταν προορισμένο για μένα.

Με κοίταξε, απορημένος με το βασανισμένο μου ύφος.

«Θέλεις να γυρίσουμε σπίτι;» είπε ήσυχχα, με ένα διαφορετικό πόνο από το δικό μου να διαποτίζει τη φωνή του.

«Όχι». Προχώρησα προς τα μπρος, μέχρι που ήρθα κοντά του, ανυπομονώντας να μη σπαταλήσω ούτε δευτερόλεπτο από όσο χρόνο θα είχα μαζί του.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε με απαλή φωνή.

«Δεν είμαι και πολύ καλή στην πεζοπορία», απάντησα άτονα. «Θα πρέπει να έχεις μεγάλη υπομονή».

«Μπορώ να έχω υπομονή – αν κάνω μεγάλη προσπάθεια». Χαμογέλασε, χωρίς να γυρίζει το βλέμμα του αλλού, προσπαθώντας να με βγάλει από την ξαφνική, ανεξήγητη κατήφεια μου.

Προσπάθησα να του χαμογελάσω κι εγώ, αλλά το χαμόγελο δεν ήταν πειστικό. Εξέτασε με προσοχή το πρόσωπό μου.

«Θα σε γυρίσω σπίτι», υποσχέθηκε. Δεν μπορούσα να

καταλάβω αν η υπόσχεση ήταν χωρίς όρους ή περιοριζόταν σε μια άμεση αναχώρηση. Ήξερα πως νόμιζε ότι αυτό που με αναστάτωσε ήταν φόβος και ένιωσα ευγνωμοσύνη ξανά που ήμουν το μοναδικό άτομο το μυαλό του οποίου δεν μπορούσε να ακούσει.

«Αν θέλεις να ανοίξω δρόμο μέσα στη ζούγκλα για οκτώ ολόκληρα χιλιόμετρα, πριν νυχτώσει, καλύτερα ν' αρχίσεις να καθοδηγείς», είπα. Εκείνος κατσούφιασε, προσπαθώντας να καταλάβει τον τόνο και την έκφρασή μου.

Μετά από ένα λεπτό σταμάτησε να προσπαθεί και μπήκε μπροστά για να με οδηγήσει μέσα στο δάσος.

Δεν ήταν τόσο δύσκολο όσο φοβόμουν. Ο δρόμος ήταν ως επί το πλείστον ομαλός, κι εκείνος έκανε στην άκρη τις υγρές φτέρες και τους ιστούς των βρύων. Όταν η ευθεία πορεία του μας ανάγκαζε να περάσουμε πάνω από πεσμένα δέντρα και πέτρες, με βοηθούσε σηκώνοντάς με από τον αγκώνα και μετά με άφηνε αμέσως ελεύθερη, όταν είχα περάσει. Το κρύο του άγγιγμα πάντα κατάφερνε να κάνει την καρδιά μου να χτυπάει δυνατά και άρρυθμα. Δυο φορές, όταν συνέβη αυτό, κατάφερα να ρίξω μια ματιά στο πρόσωπό του, που με διαβεβαίωσε ότι με κάποιο τρόπο αυτός άκουγε το χτύπο της καρδιάς μου.

Προσπαθούσα να έχω τα μάτια μου μακριά από την τελειότητά του, όσο γινόταν, αλλά συχνά έπεφτα στην παγίδα. Κάθε φορά, η ομορφιά του με τρυπούσε με θλίψη.

Την περισσότερη ώρα περπατούσαμε σιωπηλά. Περιστασιακά έκανε κάποια τυχαία ερώτηση που δεν είχε προλάβει να κάνει μέσα στις δυο τελευταίες μέρες της ανάκρισης. Ρώτησε για τα γενέθλιά μου, για τους δασκάλους μου στο δημοτικό, τα κατοικίδια ζώακια που είχα στην παιδική μου ηλικία – και έπρεπε να παραδεχτώ ότι, αφού είχα σκοτώσει τρία ψαράκια στη σειρά, είχα εγκαταλείψει εντελώς αυτό το θεσμό. Γέλασε με αυτό, πιο δυνατά απ' ό,τι είχα συνηθίσει να τον ακούω να γελά – αντίλαλοι που έμοιαζαν με καμπάνες αντήχησαν μέσα

στο άδειο δάσος.

Η πεζοπορία μου πήρε το μεγαλύτερο μέρος του πρωινού, αλλά εκείνος δεν έδειξε ποτέ ούτε ένα σημάδι ανυπομονησίας. Το δάσος απλωνόταν γύρω μας σαν ένας λαβύρινθος αρχαίων δέντρων χωρίς όρια, κι εγώ άρχισα να νιώθω άγχος πως δε θα βρίσκαμε ποτέ το δρόμο για να γυρίσουμε. Εκείνος ήταν εντελώς άνετος, εξοικειωμένος με τον πράσινο δαίδαλο, χωρίς να φαίνεται ποτέ να έχει καμιά αμφιβολία για την κατεύθυνση προς την οποία πηγαίναμε.

Μετά από αρκετές ώρες, το φως που γλιστρούσε μέσα από τα φυλλάματα του θόλου του δάσους άλλαξε, η σκοτεινή λαδιά απόχρωση έγινε ένας πιο λαμπερός τόνος στο χρώμα του νεφρίτη. Είχε βγει ο ήλιος, ακριβώς όπως το είχε προβλέψει. Για πρώτη φορά από τη στιγμή που μπήκαμε στο δάσος, ένιωσα μια έξαψη ενθουσιασμού –που γρήγορα έγινε ανυπομονησία.

«Φτάσαμε;» τον πείραξα, προσποιούμενη την κατσουφιασμένη.

«Κοντεύουμε». Χαμογέλασε με την αλλαγή της διάθεσής μου. «Βλέπεις το φως μπροστά μας;»

Κοίταξα μέσα στο πυκνό δάσος προσπαθώντας να διακρίνω αυτό που μου έλεγε. «Εε, θα έπρεπε;»

Χαμογέλασε αυτάρεσκα. «Ίσως είναι πολύ νωρίς για τα δικά σου μάτια».

«Όρα να κάνω μια επίσκεψη στον οφθαλμίατρο», μουρμούρισα. Το χαμόγελό του έγινε πιο έντονο.

Αλλά μετά, ύστερα από καμιά εκατοστή μέτρα ακόμη, μπορούσα σαφέστατα να διακρίνω μια λάμψη στα δέντρα μπροστά μας, ένα φως που ήταν κίτρινο αντί για πράσινο. Άρχισα να προχωράω πιο γρήγορα, με τον ενθουσιασμό μου να μεγαλώνει με κάθε βήμα. Με άφησε να πάω εγώ μπροστά τώρα, ακολουθώντας αθόρυβα.

Έφτασα στην άκρη του φωτεινού κύκλου, και μπήκα, περνώντας μέσα από τον τελευταίο θύσανο από φτέρες, στο

ομορφότερο μέρος που είχα δει ποτέ. Το λιβάδι ήταν μικρό, ολοστρογγυλό και γεμάτο αγριολούλουδα –σε βιολετί, κίτρινο και απαλό λευκό χρώμα. Κάπου κοντά, άκουγα την κελαρυστή μελωδία ενός ρυακιού. Ο ήλιος ήταν ακριβώς από πάνω μας, γεμίζοντας τον κύκλο με μια αχλή απαλού φωτός. Περιπατούσα αργά, γεμάτη δέος, μέσα απ' το μαλακό χορτάρι, τα λουλούδια που λικνίζονταν και το ζεστό χρυσαφένιο αέρα. Γύρισα στη μέση της διαδρομής, θέλοντας να το μοιραστώ μαζί του, αλλά δεν ήταν πίσω μου, εκεί όπου νόμιζα ότι θα τον έβρισκα. Γύρισα ολόκληρη ψάχνοντάς τον ξαφνικά πανικόβλητη. Τελικά τον εντόπισα ακόμα κάτω από την πυκνή σκιά των φυλλωμάτων, στην άκρη του ξέφωτου, να με παρακολουθεί με διστακτικά μάτια. Μόνο τότε θυμήθηκα αυτό που η ομορφιά του λιβαδιού είχε διώξει απ' το νου μου –το αίνιγμα του Έντουαρντ και του ήλιου, που είχε υποσχεθεί να μου εξηγήσει σήμερα.

Έκανα ένα βήμα προς τα πίσω προς το μέρος του, με μάτια φλεγόμενα από περιέργεια. Τα δικά του ήταν επιφυλακτικά, απρόθυμα. Χαμογέλασα ενθαρρυντικά και του έκανα νόημα με το χέρι μου, κάνοντας άλλο ένα βήμα προς τα πίσω. Σήκωσε το ένα του χέρι προειδοποιητικά, κι εγώ δίστασα πέφτοντας πάλι πίσω στις φτέρες μου.

Ο Έντουαρντ φάνηκε να πήρε μια βαθιά ανάσα και μετά μπήκε μέσα στην αστραφτερή λάμψη του μεσημεριανού ήλιου.

13. ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΣΕΙΣ

Ο Έντουαρντ λουσιμένος στο φως του ήλιου προκαλούσε δέος. Δεν μπορούσα να τον συνηθίσω, αν και τον κοίταζα ολόκληρο το μεσημέρι. Το δέρμα του, λευκό παρά το αμυδρό κοκκίνισμα από το χθεσινοβραδινό κυνήγι, κυριολεκτικά άστραφτε, λες και χιλιάδες μικροσκοπικά διαμάντια ήταν κολλημένα στην επιφάνειά του. Καθόταν εντελώς ακίνητος στο χορτάρι, με το πουκάμισό του ανοιχτό πάνω από το σμιλεμένο, πυρακτωμένο του στέρνο, τα σπινθηροβόλα μπράτσα του γυμνά. Τα γυαλιστερά, ωχρά κι ελαφρώς πορφυρά βλέφαρά του ήταν κλειστά, αν και φυσικά δεν κοιμόταν. Ένα τέλειο άγαλμα, λαξεμένο σε κάποιο άγνωστο πέτρωμα, λείο σαν μάρμαρο, λαμπερό σαν κρύσταλλο.

Πού και πού τα χείλη του κινούνταν τόσο γρήγορα που έμοιαζε λες και έτρεμαν. Αλλά, όταν ρώτησα, μου είπε ότι τραγουδούσε· ήταν πολύ χαμηλόφωνα για να ακούσω εγώ.

Απολάμβανα κι εγώ τον ήλιο, αν και ο αέρας δεν ήταν τόσο ξηρός όσο θα τον ήθελα. Θα μου άρεσε να ξαπλώσω, όπως έκανε κι αυτός, και να αφήσω τον ήλιο να ζεστάνει το πρόσω-

πό μου. Αλλά παρέμενα κουλουριασμένη με το πιγούνι μου να ακουμπά στα γόνατά μου, καθώς δεν ήθελα να πάρω τα μάτια μου από πάνω του. Ο αέρας ήταν απαλός· μπέρδευε τα μαλλιά μου και ανατάρασσε το χορτάρι που λικνιζόταν γύρω από την ακίνητη φιγούρα του.

Το λιβάδι, τόσο εντυπωσιακό στα μάτια μου αρχικά, ωχριούσε μπροστά στη δική του μεγαλοπρέπεια.

Διστακτικά, πάντα με το φόβο, ακόμα και τώρα, πως θα εξαφανιζόταν σαν αυταπάτη, υπερβολικά όμορφος για να είναι αληθινός... διστακτικά, τέντωσα το ένα μου δάχτυλο και χάιδεψα το πίσω μέρος του χεριού του που τρεμόφεγγε, εκεί όπου ήταν ακουμπισμένο, σε σημείο που να μπορώ να το φτάσω. Θαύμασα ξανά την άψογη υφή, απαλή σαν μετάξι, δροσερή σαν πέτρα. Όταν σήκωσα πάλι το κεφάλι μου, τα μάτια του ήταν ανοιχτά και με παρακολουθούσαν. Στο χρώμα της καραμέλας βουτύρου σήμερα, πιο ανάλαφρα, πιο ζεστά μετά από το κυνήγι. Το γρήγορο χαμόγελό του έκανε τις άκρες των τέλειων χειλιών του να καμπυλώσουν.

«Δε σε τρομάζω;» ρώτησε παιχνιδιάρικα, αλλά μπορούσα να ακούσω την πραγματική περιέργεια στην απαλή φωνή του.

«Όχι περισσότερο απ' ό,τι συνηθως».

Χαμογέλασε πιο πλατιά· τα δόντια του άστραψαν στον ήλιο.

Εγώ πλησίασα λιγάκι, τέντωσα όλο μου το χέρι τώρα για να ακουμπήσω τις καμπύλες του πήχη του με τις άκρες των δαχτύλων μου. Είδα ότι τα δάχτυλά μου έτρεμαν και ήξερα πως αυτό δε θα διέφευγε της προσοχής του.

«Σε πειράζει;» ρώτησα, γιατί είχε κλείσει ξανά τα μάτια του. «Όχι», είπε χωρίς να τα ανοίξει. «Δεν μπορείς να φανταστείς πώς νιώθω». Αναστέναξε.

Έσυρα ελαφρά το χέρι μου πάνω στους τέλειους μύες του μπράτσου του, ακολούθησα το αχνό μοτίβο που σχημάτιζαν

οι μπλε φλέβες μέσα από την πτυχή του αγκώνα του. Άπλωσα το άλλο μου χέρι, για να του γυρίσω το δικό του απ' την άλλη. Συνειδητοποιώντας τι ήθελα, γύρισε την παλάμη του προς τα πάνω με μια από εκείνες τις εκτυφλωτικά γρήγορες κινήσεις του που μου προκαλούσαν αμηχανία. Με ξάφνιασε ' τα δάχτυλά μου πάγωσαν πάνω στο μπράτσο του για ένα δευτερόλεπτο που διήρκεσε λίγο.

«Συγγνώμη», ψιθύρισε. Σήκωσα το βλέμμα μου για να δω τα χρυσαφί του μάτια να κλείνουν και πάλι. «Είναι πολύ εύκολο να είμαι ο εαυτός μου μαζί σου».

Σήκωσα το χέρι του, γυρίζοντάς το από δω κι από κει, καθώς παρακολουθούσα τον ήλιο να λαμπυρίζει στην παλάμη του. Το κράτησα πιο κοντά στο πρόσωπό μου, προσπαθώντας να δω τις κρυμμένες πλευρές των διαμαντιών στην επιδερμίδα του.

«Πες μου τι σκέφτεσαι», ψιθύρισε. Κοίταξα για να δω τα μάτια του να με παρατηρούν, ξαφνικά με προσήλωσα. «Είναι ακόμα τόσο παράξενο για μένα, το να μην ξέρω».

«Ξέρεις, οι υπόλοιποι νιώθουμε έτσι συνέχεια».

«Η ζωή είναι δύσκολη». Ο τόνος της θλίψης στη φωνή του ήταν μόνο στη φαντασία μου; «Δε μου είπες, όμως».

«Ευχόμουν να ήξερα τι σκέφτεσαι εσύ...» Δίστασα.

«Και;»

«Ευχόμουν να μπορούσα να πιστέψω πως είσαι αληθινός. Κι ευχόμουν να μη φοβόμουν τόσο πολύ».

«Δε θέλω να φοβάσαι». Η φωνή του ήταν ένα απαλό μουρμουρητό. Άκουσα αυτό που δεν μπορούσε να πει με ειλικρίνεια, ότι δε χρειαζόταν να φοβάμαι, ότι δεν υπήρχε τίποτα να φοβηθώ.

«Βέβαια, δεν εννοούσα ακριβώς αυτό το είδος του φόβου, αν και σίγουρα είναι κάτι που θα έπρεπε να λάβει κανείς υπόψη του».

Τόσο γρήγορα που δεν πρόλαβα να δω την κίνηση, βρέθη-

κε μισοκαθισμένος, να στηρίζεται στο δεξί του μπράτσο, με την αριστερή του παλάμη ακόμα στα χέρια μου. Το αγγελικό του πρόσωπο ήταν μόλις λίγους πόντους μακριά από μένα. Θα μπορούσα –θα έπρεπε– να είχα τραβηχτεί μακριά από την απροσδόκητη εγγύτητά του, αλλά δεν μπορούσα να κουνηθώ. Τα χρυσαφί του μάτια με υπνώτιζαν.

«Τι φοβάσαι τότε;» ψιθύρισε με ένταση.

Αλλά δεν μπορούσα να απαντήσω. Όπως είχα κάνει κι άλλη μια φορά στο παρελθόν, μύρισα τη δροσερή του ανάσα στο πρόσωπό μου. Γλυκιά, υπέροχη μυρωδιά. Δεν έμοιαζε με τίποτα άλλο. Ενστικτωδώς, απερίσκεπτα, έσκυψα πιο κοντά, εισπνέοντας.

Και τότε αυτός έφυγε, το χέρι του τραβήχτηκε βίαια από το δικό μου. Στο χρόνο που χρειάστηκαν τα μάτια μου για να εστιάσουν, αυτός ήταν ήδη έξι μέτρα μακριά μου, στεκόταν στην άκρη του μικρού λιβαδιού, στην παχιά σκιά ενός τεράστιου έλατου. Με κοίταζε, με μάτια σκοτεινά μέσα στις σκιές και έκφραση ακατανόητη.

Ένιωθα τον πόνο και την έκπληξη στο πρόσωπό μου. Τα άδεια μου χέρια έτσουζαν.

«Συγγνώμη... Έντουαρντ», ψιθύρισα. Ήξερα πως μπορούσε να με ακούσει.

«Δώσε μου ένα λεπτό», φώναξε, μόνο όσο χρειαζόταν ώστε να μπορέσουν να τον ακούσουν τα λιγότερο ευαίσθητα αυτιά μου. Έμεινα εντελώς ακίνητη.

Μετά από δέκα δευτερόλεπτα που έμοιαζαν σαν να διήρκεσαν υπερβολικά, άρχισε να επιστρέφει, εξαιρετικά αργά για τα δεδομένα του. Σταμάτησε, ακόμα αρκετά μέτρα πιο μακριά, και κάθισε με χάρη στο έδαφος, σταυρώνοντας τα πόδια του. Δεν πήρε τα μάτια του από τα δικά μου. Πήρε δυο βαθιές ανάσες και μετά χαμογέλασε απολογητικά.

«Λυπάμαι πάρα πολύ». Δίστασε. «Θα καταλάβαινες τι εννοώ αν έλεγα ότι κι εγώ άνθρωπος είμαι;»

Έγνεψα μια φορά, χωρίς να μπορώ ακριβώς να χαμογελάσω με το αστείο του. Η αδρεναλίνη παλλόταν στις φλέβες μου, καθώς η συνειδητοποίηση του κινδύνου αργά-αργά κατακάθιζε. Εκείνος μπορούσε να το μυρίσει από εκεί που καθόταν. Το χαμόγελό του έγινε κοροϊδευτικό.

«Είμαι το καλύτερο αρπακτικό ζώο του κόσμου, έτσι δεν είναι; Τα πάντα πάνω μου σε προσελκύουν –η φωνή μου, το πρόσωπό μου, ακόμα και η μυρωδιά μου. Λες και έχω ανάγκη κάτι απ' όλα αυτά!» Απροσδόκητα βρέθηκε όρθιος πηδώντας μακριά, στη στιγμή τον έχασα από τα μάτια μου, μόνο για να εμφανιστεί κάτω από το ίδιο δέντρο όπως και πριν, έχοντας κάνει τον κύκλο του λιβαδιού σε μισό δευτερόλεπτο.

«Λες και θα μπορούσες να μου ξεφύγεις», είπε χαμογελώντας με πικρία.

Σήκωσε ψηλά το ένα του χέρι και με έναν εκκωφαντικό ήχο έσπασε χωρίς προσπάθεια ένα κλαδί που είχε πάχος πάνω από μισό μέτρο από τον κορμό του έλατου. Το κράτησε στο χέρι του για ένα λεπτό και μετά το πέταξε με εκτυφλωτική ταχύτητα θρυμματίζοντάς το στον κορμό ενός άλλου τεράστιου δέντρου, το οποίο ταρακουνήθηκε και σείστηκε με το χτύπημα.

Και βρέθηκε μπροστά μου και πάλι μισό μέτρο πιο πέρα, ακίνητος σαν πέτρα.

«Λες και θα μπορούσες να αμυνθείς» είπε μαλακά.

Κάθισα χωρίς να κουνιέμαι, περισσότερο φοβισμένη από ποτέ. Δεν τον είχα δει ποτέ τόσο εντελώς απαλλαγμένο από το προσεχτικά καλλιεργημένο του προσωπίο. Ποτέ δεν ήταν λιγότερο ανθρώπινος... ή πιο όμορφος. Με πρόσωπο πελιδνό, μάτια ορθάνοιχτα, καθόμουν σαν πουλάκι που έχει κοκαλώσει από το βλέμμα ενός φιδιού.

Τα υπέροχα μάτια του έμοιαζαν να λάμπουν από ένα ξέσπασμα ενθουσιασμού. Μετά, καθώς τα δευτερόλεπτα περνούσαν, σκοτεινίασαν. Η έκφρασή του αργά-αργά έγινε μια μάσκα αρχαίας θλίψης.

«Μη φοβάσαι», μουρμούρισε, με τη βελούδινη φωνή του, χωρίς να το επιδιώκει, σαγηνευτική. «Υπόσχομαι...» Δίστασε. «Ορκίζομαι ότι δε θα σε πειράξω». Έμοιαζε περισσότερο να τον απασχολεί το να πείσει τον εαυτό του παρά εμένα.

«Μη φοβάσαι», ψιθύρισε πάλι, καθώς ήρθε πιο κοντά υπερβολικά αργά. Κάθισε με φιδίσιες, επίτηδες αργές κινήσεις, μέχρι που τα πρόσωπά μας ήταν στο ίδιο ύψος, μόλις τριάντα πόντους μακριά το ένα από το άλλο.

«Σε παρακαλώ, συγχώρεσέ με», είπε επίσημα. «Μπορώ να συγκρατηθώ. Απλώς με έπιασες απροετοίμαστο. Αλλά τώρα έχω τους πιο ευγενικούς μου τρόπους».

Περίμενε, αλλά ακόμα δεν μπορούσα να μιλήσω.

«Δε διψάω σήμερα, ειλικρινά». Μου έκλεισε το μάτι.

Έπρεπε να γελάσω με αυτό, αν και ο ήχος που βγήκε ήταν τρεμάμενος και ξέπνοος.

«Είσαι καλά;» ρώτησε τρυφερά, τεντώνοντας το μαρμάρινο χέρι του αργά, προσεχτικά, για να το εναποθέσει ξανά στο δικό μου.

Κοίταξα το απαλό, παγωμένο του χέρι και μετά τα μάτια του. Ήταν τρυφερά, γεμάτα τύψεις. Κοίταξα πάλι το χέρι του και μετά άρχισα πάλι σκόπιμα να ακολουθώ τις γραμμές στο χέρι του με τις άκρες των δαχτύλων μου. Σήκωσα το βλέμμα μου και χαμογέλασα συννεσταλμένα.

Το χαμόγελο που μου έριξε ως απάντηση ήταν εκθαμβωτικό.

«Πού είχαμε μείνει, λοιπόν, πριν αρχίσω να συμπεριφέρομαι με τόση αγένεια;» ρώτησε με τον ευγενικό τόνο ενός περασμένου αιώνα.

«Στ' αλήθεια δε θυμάμαι».

Χαμογέλασε, αλλά το πρόσωπό του ήταν γεμάτο ντροπή. «Νομίζω ότι λέγαμε γιατί φοβάσαι, πέρα από τον προφανή λόγο».

«Α, ναι, σωστά».

«Λοιπόν;»

Κοίταξα κάτω το χέρι του και έπαιξα άσκοπα πάνω στην απαλή ιριδίζουσα παλάμη του. Τα δευτερόλεπτα κυλούσαν.

«Πόσο εύκολα νιώθω να πνίγομαι», είπε αναστενάζοντας. Κοίταξα μέσα στα μάτια του, καταλαβαίνοντας ξαφνικά ότι αυτό ήταν κάτι εξίσου καινούριο γι' αυτόν, όπως και για μένα. Όσα χρόνια απύθμενης εμπειρίας κι αν είχε, αυτό ήταν δύσκολο και γι' αυτόν. Πήρα κουράγιο από αυτήν τη σκέψη.

«Φοβόμουν... επειδή, για προφανείς λόγους, δεν μπορώ να μείνω μαζί σου. Και φοβάμαι πως θα ήθελα να μείνω μαζί σου, περισσότερο καιρό απ' ό,τι θα ήταν καλό». Κοίταξα κάτω τα χέρια του την ώρα που μιλούσα. Μου ήταν δύσκολο να τα πω αυτά δυνατά.

«Ναι», συμφώνησε αργά. «Αυτό είναι κάτι που θα μπορούσες να φοβάσαι, πράγματι. Το να θέλεις να είσαι μαζί μου. Δε σε συμφέρει καθόλου».

Κατσούφιασα.

«Έπρεπε να είχα φύγει εδώ και καιρό», είπε αναστενάζοντας. «Θα έπρεπε να φύγω τώρα. Αλλά δεν ξέρω αν μπορώ».

«Δε θέλω να φύγεις», μουρμούρισα αξιοθρήνητα κοιτάζοντας πάλι κάτω.

«Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο θα έπρεπε να φύγω. Αλλά μην ανησυχείς. Είμαι ένα πλάσμα κατά κύριο λόγο εγωπαθές. Λαχταρώ την παρέα σου υπερβολικά για να κάνω αυτό που κανονικά θα έπρεπε».

«Χαίρομαι».

«Να μη χαιρέσαι!» Τράβηξε το χέρι του πιο απαλά αυτή τη φορά· η φωνή του ήταν πιο τραχιά απ' ό,τι συνήθως. Τραχιά για τα δεδομένα του, αλλά και πάλι πιο όμορφη από οποιαδήποτε ανθρώπινη φωνή. Ήταν δύσκολο να συμβαδίσω μαζί του –οι ξαφνικές αλλαγές στη διάθεσή του με άφηναν πάντα ένα βήμα παραπίσω, παραζαλισμένη.

«Δε λαχταρώ μόνο την παρέα σου! Μην το ξεχνάς ποτέ αυτό. Μην ξεχνάς πως είμαι πιο επικίνδυνος για σένα απ' ό,τι για οποιονδήποτε άλλο». Σταμάτησε, κι εγώ τον κοίταξα για να τον δω να κοιτάζει, χωρίς να βλέπει κάτι συγκεκριμένο, μέσα στο δάσος.

Σκέφτηκα για μια στιγμή.

«Δε νομίζω ότι καταλαβαίνω ακριβώς τι θέλεις να πεις –με αυτό το τελευταίο, τουλάχιστον», είπα.

Γύρισε το βλέμμα του πάλι προς εμένα και χαμογέλασε, ενώ η διάθεσή του να άλλαζε ξανά.

«Πώς να το εξηγήσω;» αναλογίστηκε. «Και χωρίς να σε τρομάξω πάλι... χιμμι». Χωρίς να φαίνεται να το σκέφτηκε, έβαλε το χέρι του πάλι μέσα στο δικό μου· εγώ το κράτησα σφιχτά και με τα δυο δικά μου. Κοίταξε τα χέρια μας.

«Είναι απίστευτα ευχάριστη η ζεστασιά». Αναστέναξε.

Πέρασε μια στιγμή, καθώς συγκέντρωνε τις σκέψεις του.

«Πώς αρέσει στον καθένα μια διαφορετική γεύση;» άρχισε. «Σε μερικούς αρέσει το παγωτό σοκολάτα, μερικοί άλλοι προτιμούν τη φράουλα;»

Κούνησα το κεφάλι μου καταφατικά.

«Συγγνώμη για την αναλογία με το φαγητό –δεν μπορούσα να σκεφτώ κανέναν άλλο τρόπο να το εξηγήσω».

Χαμογέλασα. Μου χαμογέλασε κι αυτός μελαγχολικά.

«Βλέπεις, κάθε άνθρωπος μυρίζει διαφορετικά, έχει ένα διαφορετικό άρωμα. Αν κλείδωνες έναν αλκοολικό μέσα σε ένα δωμάτιο γεμάτο με μπαγιατίκη μπίρα, θα την έπινε ευχαρίστως. Αλλά θα μπορούσε να αντισταθεί αν το ήθελε, αν ήταν ένας αλκοολικός σε αποτοξίνωση. Τώρα ας πούμε ότι έβαζες στο δωμάτιο ένα ποτήρι μπράντι εκατό χρόνων, το πιο σπάνιο, το πιο εξαιρετικό κονιάκ –και γέμιζες το δωμάτιο με το ζεστό του άρωμα– τι λες ότι θα έκανε τότε;»

Μείναμε σιωπηλοί, κοιτάζοντας ο ένας στα μάτια του άλλου –προσπαθώντας να διαβάσουμε ο ένας τις σκέψεις του

άλλου.

Έσπασε πρώτος τη σιωπή.

«Ίσως δεν είναι αυτή η σωστή σύγκριση. Ίσως να ήταν πολύ εύκολο να αρνηθεί κανείς το μπράντι. Ίσως θα ήταν καλύτερα αν έκανα τον αλκοολικό μας ναρκομανή, εξαρτημένο απ' την ηρωίνη».

«Άρα μου λες, λοιπόν, πως είμαι το αγαπημένο σου είδος ηρωίνης;» τον πείραξα προσπαθώντας να ελαφρύνω την ατμόσφαιρα.

Χαμογέλασε γρήγορα, δείχνοντας να εκτιμά την προσπάθειά μου. «Ναι, είσαι ακριβώς το αγαπημένο μου είδος ηρώινης».

«Αυτό συμβαίνει συχνά;» ρώτησα.

Κοίταξε πέρα στις κορυφές των δέντρων, αναλογιζόμενος την απάντηση που θα μου έδινε.

«Μίλησα στα αδέρφια μου γι' αυτό». Ακόμα κοίταζε πέρα μακριά. «Για τον Τζάσπερ όλοι σας είστε πάνω-κάτω το ίδιο. Μπήκε στην οικογένειά μας πιο πρόσφατα απ' όλους. Είναι δύσκολο για αυτόν να απέχει, γενικά. Δεν έχει περάσει αρκετός καιρός, ώστε να έχει αναπτύξει ευαισθησία στις διαφορές στη μυρωδιά, στη γεύση». Μου έριξε μια γρήγορη ματιά με έκφραση απολογητική.

«Συγγνώμη», είπε.

«Δε με πειράζει. Σε παρακαλώ μην ανησυχείς ότι θα με προσβάλεις ή θα με τρομάξεις ή οτιδήποτε τέτοιο. Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο σκέφτεσαι. Μπορώ να το καταλάβω, ή τουλάχιστον μπορώ να προσπαθήσω. Απλώς εξήγησέ μου με όποιον τρόπο μπορείς».

Πήρε μια βαθιά ανάσα και κοίταξε πάλι προς τον ουρανό.

«Ο Τζάσπερ λοιπόν δεν ήταν σίγουρος αν θα έβρισκε ποτέ κάποιον άνθρωπο που να είναι» –δίστασε ψάχνοντας τη σωστή λέξη– «ελκυστικός όσο είσαι εσύ για μένα. Πράγμα που με κάνει να συμπεραίνω πως όχι. Ο Έμετ απέχει περισσότερο

καιρό, και κατάλαβε τι εννοούσα. Λέει ότι συνέβη δυο φορές σ' αυτόν, η μια πιο έντονη από την άλλη».

«Και σ' εσένα;»

«Ποτέ».

Η λέξη πλανήθηκε εκεί για μια στιγμή, στο ζεστό αεράκι.

«Τι έκανε ο Έμετ;» ρώτησα για να σπάσω τη σιωπή. Ήταν λάθος ερώτηση. Το πρόσωπό του σκοτεινίασε, το χέρι του σφίχτηκε σε γροθιά μέσα στο δικό μου. Κοίταξε απ' την άλλη μεριά. Περίμενα, αλλά δεν επρόκειτο να απαντήσει.

«Μάλλον ξέρω», είπα τελικά.

Η έκφρασή του ήταν νοσταλγική, παρακλητική.

«Ακόμα και οι πιο δυνατοί μερικές φορές παρασύρονται, έτσι δεν είναι;»

«Τι είναι αυτό που μου ζητάς; Την άδειά μου;» Η φωνή μου ήταν πιο απότομη απ' ό,τι σκόπευα. Προσπάθησα να κάνω τον τόνο μου πιο ήπιο –μπορούσα να μαντέψω τι θα πρέπει να του στοίχιζε η ειλικρίνειά του. «Θέλω να πω, δηλαδή δεν υπάρχει καμία ελπίδα;» Πόσο ψύχραιμα συζητούσα για τον ίδιο μου το θάνατο!

«Όχι, όχι!» Αμέσως έδειξε μεταμελημένος. «Φυσικά και υπάρχει ελπίδα! Θέλω να πω, φυσικά και δε θα...» Άφησε την πρόταση μετέωρη. Τα μάτια του έκαιγαν τα δικά μου. «Είναι διαφορετικά με εμάς. Ο Έμετ... ήταν άγνωστα άτομα που συνάντησε κατά τύχη. Έχει περάσει πολύς καιρός από τότε και δεν ήταν... εξασκημένος, ούτε τόσο προσεχτικός όσο είναι τώρα».

Σταμάτησε να μιλά και με παρατήρησε με προσήλωση την ώρα που σκεφτόμουν.

«Άρα λοιπόν αν είχαμε συναντηθεί... ας πούμε, σε ένα σκοτεινό δρομάκι ή κάτι τέτοιο...» η φωνή μου αργόσβησε.

«Χρειάστηκε να βάλω όλες μου τις δυνάμεις για να μην πεταχτώ όρθιος σ' εκείνη την αίθουσα που ήταν γεμάτη με παιδιά και...» Σταμάτησε απότομα κοιτάζοντας απ' την άλλη

μεριά. «Όταν πέρασες δίπλα μου, θα μπορούσα να είχα καταστρέψει τα πάντα όσα έχει χτίσει για μας ο Κάρλαιλ, εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ακριβώς σ' εκείνο το σημείο. Αν δεν αρνούμουν να ικανοποιήσω τη δίψα μου εδώ και, τέλος πάντων, πολλά χρόνια, δε θα μπορούσα να συγκρατηθώ». Έκανε μια παύση κατσουφιάζοντας προς τα δέντρα.

Με κοίταξε με σκοτεινό βλέμμα, καθώς και οι δυο μας θυμηθήκαμε. «Πρέπει να με πέρασες για δαιμονισμένο».

«Δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί. Πώς ήταν δυνατόν να με είχες μισήσει τόσο γρήγορα...»

«Για μένα ήταν λες και ήσουν κάποιος δαίμονας που είχε έρθει κατευθείαν από την προσωπική μου κόλαση για να με καταστρέψει. Το άρωμα που ανέδιδε το δέρμα σου... Νόμιζα ότι θα παραφρονούσα εκείνη την πρώτη μέρα. Σ' εκείνη τη μια ώρα σκέφτηκα εκατοντάδες τρόπους για να σε δελεάσω να βγεις από την αίθουσα μαζί μου, να σε ξεμοναχιάσω. Και αντιστάθηκα στην κάθε μια από τις σκέψεις που έκανα, καθώς αναλογίστηκα την οικογένειά μου, τι θα μπορούσα να τους κάνω. Έπρεπε να φύγω, να δραπετεύσω πριν μπορέσω να ξεστομίσω τα λόγια που θα σε έκαναν να με ακολουθήσεις...»

Σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε τη σαστισμένη μου έκφραση, καθώς προσπαθούσα να χωνέψω τις πικρές του αναμνήσεις. Τα χρυσαφί του μάτια με τσουρούφλιζαν κάτω από τις βλεφαρίδες του, υπνωτικά και θανάσιμα.

«Θα είχες έρθει μαζί μου», με διαβεβαίωσε.

Προσπάθησα να μιλήσω ψύχραιμα. «Χωρίς αμφιβολία».

Κατσούφιασε κοιτάζοντας κάτω προς τα χέρια μου, απελευθερώνοντάς με από τη δύναμη του βλέμματός του. «Και μετά, εκεί που προσπαθούσα να αλλάξω το πρόγραμμα των μαθημάτων μου, σε μια μάταιη προσπάθεια να σε αποφύγω, βρέθηκες εκεί –σ' εκείνο το στενόχωρο, ζεστό, μικρό δωματάκι, το άρωμα με τρέλαινε. Παραλίγο να σε πάρω τότε. Υπήρχε μόνο ένα ακόμα αδύναμο άτομο –τόσο εύκολα θα μπορούσα να το είχα

τακτοποιήσει».

Ένα ρίγος με διαπέρασε στο ζεστό ήλιο, βλέποντας τις αναμνήσεις μου μέσα απ' τα δικά του μάτια, συνειδητοποιώντας μόλις τώρα τον κίνδυνο. Η καημένη η κυρία Κόουπ' ένιωσα άλλο ένα ρίγος στη σκέψη του πόσο κοντά είχα έρθει στο να γίνω άθελά μου υπεύθυνη για το θάνατό της.

«Αλλά αντιστάθηκα. Δεν ξέρω πώς. Ανάγκασα τον εαυτό μου να μη σε περιμένει, να μη σε ακολουθήσει όταν θα έφευγες απ' το σχολείο. Ήταν πιο εύκολο έξω, όταν δεν μπορούσα να σε μυρίσω πια, να σκεφτώ καθαρά, να πάρω τη σωστή απόφαση. Άφησα τους άλλους κοντά στο σπίτι –ντρεπόμουν υπερβολικά να τους πω πόσο αδύναμος ήμουν, ήξεραν μονάχα ότι κάτι δεν πήγαινε καθόλου καλά– και μετά πήγα κατευθείαν στον Κάρλαιλ, στο νοσοκομείο, να του πω ότι θα φύγω».

Τον κοίταξα έκπληκτη.

«Ανταλλάξαμε αυτοκίνητα –το δικό του ήταν γεμάτο βενζίνη και δεν ήθελα να σταματήσω. Δεν τολμούσα να πάω σπίτι να αντικρίσω την Έσμι. Δε θα με άφηνε να φύγω έτσι εύκολα. Θα προσπαθούσε να με πείσει ότι δεν ήταν απαραίτητο... Ως το επόμενο πρωί είχα φτάσει στην Αλάσκα». Ακούστηκε να ντρέπεται, λες και παραδεχόταν μια μεγάλη δειλή πράξη. «Πέρασα δυο μέρες εκεί με κάτι παλιούς γνωστούς... αλλά μου έλειψε το σπίτι. Δε μου άρεσε καθόλου που ήξερα ότι είχα αναστατώσει την Έσμι και τους υπόλοιπους, τη θετή μου οικογένεια. Στον καθαρό αέρα των βουνών ήταν δύσκολο να πιστέψω ότι ήσουν τόσο ακαταμάχητη. Πείστηκα ότι ήταν αδυναμία μου που έφυγα έτσι. Είχα αντιμετωπίσει ξανά στο παρελθόν τον πειρασμό, όχι τέτοιου μεγέθους, ούτε κατά διάνοια, αλλά ήμουν δυνατός. Ποια ήσουν εσύ, ένα ασήμαντο μικρό κοριτσάκι» –χαμογέλασε πλατιά ξαφνικά– «που θα με έδιωχνες από το μέρος όπου ήθελα να είμαι; Έτσι γύρισα πίσω...» Κοίταξε μακριά μέσα στο χώρο.

Εγώ δεν μπορούσα να βγάλω λέξη.

«Έπαιρνα προφυλάξεις. Κυνηγούσα, έτρωγα πιο συχνά απ' ό,τι συνήθως, πριν σε δω ξανά. Ήμουν σίγουρος ότι ήμουν αρκετά δυνατός, ώστε να σε αντιμετωπίσω, όπως και οποιονδήποτε άλλο άνθρωπο. Ήμουν υπερόπτης σε σχέση μ' αυτό.

»Ήταν αναμφίβολα πρόβλημα το γεγονός ότι δεν μπορούσα να διαβάσω τις σκέψεις σου, ώστε να ξέρω ποια θα ήταν η αντίδρασή σου απέναντί μου. Δεν είχα συνηθίσει να χρειάζεται να χρησιμοποιήσω τέτοια πλάγια μέσα, ακούγοντας τα λόγια σου στο μυαλό της Τζέσικα... το μυαλό της δεν είναι πολύ πρωτότυπο, και με εκνεύριζε το γεγονός ότι έπρεπε να καταδεχτώ να ασχοληθώ μ' αυτό. Και μετά δεν μπορούσα να ξέρω αν, στ' αλήθεια, εννοούσες αυτά που έλεγες. Ήταν όλα εξαιρετικά ενοχλητικά». Συνοφρυώθηκε καθώς η ανάμνηση του ήρθε στο νου.

«Ήθελα να ξεχάσεις τη συμπεριφορά μου εκείνη την πρώτη μέρα, αν ήταν δυνατόν, έτσι προσπάθησα να σου μιλήσω, όπως θα έκανα με οποιοδήποτε άλλο άτομο. Στην πραγματικότητα ανυπομονούσα ελπίζοντας να ανακαλύψω μερικές από τις σκέψεις σου. Αλλά ήσουν υπερβολικά ενδιαφέρουσα, ανακάλυψα ότι οι εκφράσεις σου με μάγευαν... και κάθε λίγο και λιγάκι τάραζες τον αέρα με το χέρι σου ή τα μαλλιά σου, και η μυρωδιά με θάμπωνε ξανά.

»Φυσικά, μετά παραλίγο να σε λιώσει εκείνο το φορτηγάκι μπροστά στα μάτια μου. Εκ των υστέρων σκέφτηκα μια πολύ καλή δικαιολογία για να εξηγήσω γιατί έκανα αυτό που έκανα εκείνη τη στιγμή –γιατί αν δε σε είχα σώσει, αν το αίμα σου είχε χυθεί εκεί μπροστά μου, τότε δε θα μπορούσα να σταματήσω τον εαυτό μου, και θα αποκάλυπτα ποιοι πραγματικά είμαστε. Όμως αυτήν τη δικαιολογία τη σκέφτηκα εκ των υστέρων. Εκείνη την ώρα, το μόνο που μπορούσα να σκεφτώ ήταν: “Όχι αυτή”».

Έκλεισε τα μάτια του χαμένος στην εναγώνια ομολογία του. Εγώ άκουγα, περισσότερο με ενθουσιασμό παρά με λογική. Ο

κοινός νους μου έλεγε ότι θα έπρεπε να έχω τρομοκρατηθεί. Αντί γι' αυτό, εγώ ένιωθα ανακούφιση που καταλάβαινα επιτέλους. Και με κατέκλυσε μια συμπόνια για τα βάσανά του, ακόμα και τώρα, την ώρα που μου εξομολογείτο την επιθυμία του να μου στερήσει τη ζωή.

Επιτέλους κατάφερα να μιλήσω, αν και η φωνή μου ήταν αχνή. «Στο νοσοκομείο;»

Τα μάτια του στράφηκαν γρήγορα προς τα δικά μου. «Ένιωθα φρίκη. Δεν μπορούσα να πιστέψω πως μας είχα βάλει σε κίνδυνο τελικά, πως είχα αφήσει τον εαυτό μου να επηρεαστεί από σένα –εσένα απ' όλους τους ανθρώπους. Λες και χρειάζομαι άλλο ένα κίνητρο για να σε σκοτώσω». Και οι δυο μας τραβηχτήκαμε απότομα την ώρα που του ξέφυγε η λέξη αυτή. «Αλλά είχε το ακριβώς αντίθετο αποτέλεσμα», συνέχισε γρήγορα. «Τσακώθηκα με τη Ρόζαλι, τον Έμετ και τον Τζάσπερ, όταν μου είπαν ότι τώρα είχε έρθει η ώρα... ο χειρότερος τσακωμός που έχουμε κάνει ποτέ. Ο Κάρλαϊλ πήρε το μέρος μου, και η Άλις». Έκανε ένα μορφασμό, όταν είπε το όνομά της. Δεν μπορούσα να φανταστώ γιατί. «Η Έσμι μου είπε να κάνω ό,τι ήταν απαραίτητο για να μείνω». Κούνησε το κεφάλι του με επιείκεια.

«Όλη την υπόλοιπη μέρα κρυφάκουγα τις σκέψεις όλων όσων μιλούσαν μαζί σου, εντελώς έκπληκτος που κράτησες το λόγο σου. Δε σε καταλάβαινα καθόλου. Αλλά ήξερα ότι δεν μπορούσα να δεθώ περισσότερο μαζί σου. Έβαλα τα δυνατά μου για να μείνω όσο το δυνατόν μακριά σου. Και κάθε μέρα το άρωμα της επιδερμίδας σου, της ανάσας σου, των μαλλιών σου... ήταν το ίδιο έντονο όσο και την πρώτη μέρα».

Με κοίταξε πάλι στα μάτια, και το βλέμμα του ήταν εκπληκτικά τρυφερό.

«Και παρ' όλα αυτά» συνέχισε «θα ήταν καλύτερα αν μας είχα εκθέσει όλους εκείνη την πρώτη στιγμή, απ' ό,τι αν τώρα, εδώ –χωρίς καθόλου μάρτυρες και τίποτα που να μπορεί να με

εμποδίσει– σου έκανα κακό».

Ήταν αρκετά ανθρώπινο να έχω την ανάγκη να ρωτήσω.
«Γιατί;»

«Ίζαμπέλλα». Πρόφερε ολόκληρο το όνομά μου προσεχτικά, μετά με το ελεύθερό του χέρι μου ανακάτωσε λίγο τα μαλλιά, παιχνιδιάρικα. Ένα σοκ διαπέρασε το σώμα μου στο απαλό του άγγιγμα. «Μπέλλα, δε θα μπορούσα να αντέξω τον εαυτό μου, αν σου έκανα κακό. Δεν ξέρεις πόσο πολύ έχω βασανιστεί». Κοίταξε κάτω, και πάλι με ντροπή. «Η σκέψη να σε δω ακίνητη, άσπρη, παγωμένη... να μη σε δω ποτέ ξανά να κατακοκκινίζεις, να μη δω ποτέ ξανά αυτό το ξέσπασμα της διαίσθησης στα μάτια σου, όταν καταλαβαίνεις τις προφάσεις μου... θα ήταν αβάσταχτο». Σήκωσε τα λαμπερά, γεμάτα αγωνία μάτια του για να κοιτάξει τα δικά μου. «Είσαι το πιο σημαντικό πράγμα για μένα τώρα. Το πιο σημαντικό πράγμα που είχα ποτέ».

Το κεφάλι μου γύριζε σαν τρελό με τη γρήγορη αλλαγή στην κατεύθυνση που είχε πάρει η συζήτησή μας. Από το εύθυμο θέμα του επερχόμενου αφανισμού μου ξαφνικά βρεθήκαμε να δηλώνουμε καθαρά τα αισθήματά μας. Εκείνος περίμενε, και παρόλο που κοίταζε κάτω για να μελετήσω τα χέρια μας ανάμεσά μας, ήξερα ότι τα χρυσαφί του μάτια ήταν καρφωμένα πάνω μου.

«Εσύ, φυσικά, ξέρεις ήδη πώς νιώθω», είπα τελικά. «Είμαι εδώ... το οποίο, αν μεταφραστεί χοντρικά, σημαίνει ότι θα προτιμούσα να πεθάνω παρά να μείνω μακριά σου». Συνοφρυώθηκα. «Είμαι ανόητη».

«Είσαι όντως ανόητη», συμφώνησε γελώντας. Τα μάτια μας διασταυρώθηκαν, και γέλασα κι εγώ. Γελούσαμε μαζί με το πόσο ανόητη και εντελώς απίθανη ήταν μια τέτοια στιγμή.

«Κι έτσι το λιοντάρι ερωτεύτηκε τον αμνό...» μουρμούρισε. Εγώ κοίταξα απ' την άλλη μεριά, κρύβοντας τα μάτια μου, καθώς ενθουσιάστηκα με τη λέξη.

«Τι χαζός αμνός», είπα.

«Τι αρρωστημένο, μαζοχιστικό λιοντάρι», συμπλήρωσε. Κοίταξε επίμονα μέσα στο σκιώδες δάσος για μια στιγμή που φάνηκε να διαρκεί πολλή ώρα, κι αναρωτήθηκα πού τον είχαν πάει οι σκέψεις του.

«Γιατί;» άρχισα και μετά σταμάτησα, χωρίς να είμαι σίγουρη πώς να συνεχίσω.

Με κοίταξε και χαμογέλασε' το φως του ήλιου αντικατοπτριζόταν στο πρόσωπό του, στα δόντια του.

«Ναι;»

«Πες μου γιατί έφυγες μακριά μου».

Το χαμόγελό του έσβησε. «Ξέρεις γιατί».

«Όχι, θέλω να πω ακριβώς τι ήταν αυτό που δεν έκανα σωστά; Θα πρέπει να προσέχω, βλέπεις, γι' αυτό καλύτερα να αρχίσω να μαθαίνω τι δεν πρέπει να κάνω. Αυτό, για παράδειγμα» –χάιδεψα την ανάστροφη του χεριού του– «φαίνεται ότι δεν πειράζει».

Χαμογέλασε ξανά. «Δεν έκανες κάτι λάθος, Μπέλλα. Εγώ φταίω».

«Μα θέλω να βοηθήσω, αν μπορώ, για να το κάνω λιγότερο δύσκολο για σένα».

«Κοίτα...» αναλογίστηκε για μια στιγμή. «Ήταν το πόσο κοντά μου ήσουν. Οι περισσότεροι άνθρωποι από ένστικτο αποτραβιούνται μακριά μας, τους απωθεί το γεγονός ότι είμαστε παράξενοι... Δεν περίμενα να έρθεις τόσο κοντά. Και η μυρωδιά του λαιμού σου». Σταμάτησε απότομα, για να δει αν με είχε τρομάξει.

«Εντάξει, λοιπόν», είπα επιπόλαια προσπαθώντας να ελαφρύνω την ξαφνικά τεταμένη ατμόσφαιρα. Έσκυψα το πιγούνι μου. «Όχι πια γυμνός λαιμός».

Είχε αποτέλεσμα' γέλασε. «Όχι, αλήθεια, ήταν περισσότερο η έκπληξη παρά οτιδήποτε άλλο».

Σήκωσε το ελεύθερο χέρι του και το έβαλε απαλά στο πλάι

του λαιμού μου. Έμεινα εντελώς ακίνητη, καθώς το παγερό του άγγιγμα ήταν μια φυσική προειδοποίηση – μια προειδοποίηση που μου έλεγε ότι έπρεπε να νιώσω τρόμο. Αλλά δεν υπήρχε τέτοιο αίσθημα φόβου μέσα μου. Υπήρχαν, βέβαια, άλλα αισθήματα...

«Βλέπεις», είπε. «Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα».

Το αίμα μου παλλόταν γρήγορα, και ευχόμουν να μπορούσα να το κάνω να πάει πιο σιγά, αισθανόμενη πως αυτό μπορεί να έκανε τα πράγματα πολύ πιο δύσκολα – ο χτύπος του σφυγμού μου στις φλέβες μου. Σίγουρα τον άκουγε.

«Το κοκκίνισμα στα μάγουλά σου είναι υπέροχο», ψιθύρισε. Απαλά ελευθέρωσε και το άλλο του χέρι. Τα χέρια μου έπεσαν σαν άψυχα στην αγκαλιά μου. Χάιδεψε το μάγουλό μου απαλά, μετά κράτησε το πρόσωπό μου στα μαρμάρινα χέρια του.

«Μείνε ακίνητη», είπε ψιθυριστά, λες και δεν είχα ήδη κοκαλώσει.

Αργά, χωρίς να παίρνει τα μάτια του από τα δικά μου, έσκυψε προς εμένα. Μετά απότομα, αλλά πολύ ήρεμα, ακούμπησε το παγωμένο του μάγουλο στην κοιλότητα στη βάση του λαιμού μου. Δεν μπορούσα να κουνηθώ, ακόμα και να ήθελα. Άκουγα τον ήχο της ρυθμικής αναπνοής του, παρακολουθώντας τον ήλιο και τον αέρα να παίζουν στα χάλκινα μαλλιά του, περισσότερο ανθρώπινα από οποιοδήποτε άλλο μέρος του σώματός του.

Με σκόπιμη βραδύτητα, τα χέρια του γλίστρησαν στα πλάγια του λαιμού μου. Ένα ρίγος με διαπέρασε, και τον άκουσα να κρατάει την ανάσα του. Αλλά τα χέρια του δε σταμάτησαν, καθώς κατέβαιναν αργά προς τους ώμους μου και έμειναν εκεί.

Το πρόσωπό του γύρισε στο πλάι, με τη μύτη του να περνάει ξυστά από το στέρνο μου. Ακούμπησε με το πλαϊνό μέρος του προσώπου του τρυφερά στο στήθος μου.

Άκουγε την καρδιά μου.

«Αχ», αναστέναξε.

Δεν ξέρω πόση ώρα καθόμασταν, χωρίς να κουνιόμαστε. Θα μπορούσε να είναι και ολόκληρες ώρες. Τελικά ο χτύπος του σφυγμού μου ηρέμησε, αλλά εκείνος δεν κουνήθηκε, ούτε μίλησε ξανά καθώς με κρατούσε. Ήξερα ότι οποιαδήποτε στιγμή μπορεί να ξεπερνούσε τα όρια, και η ζωή μου μπορούσε να τελειώσει – τόσο γρήγορα που μπορεί να μην το έπαιρνα καν ειδηση. Και δεν μπορούσα να κάνω τον εαυτό μου να νιώσει φόβο. Δεν μπορούσα να σκεφτώ τίποτα άλλο, εκτός από το ότι με άγγιζε.

Και τότε, υπερβολικά νωρίς, με άφησε.

Τα μάτια του ήταν ήρεμα.

«Δε θα είναι τόσο δύσκολο πάλι», είπε με ικανοποίηση.

«Σου ήταν πολύ δύσκολο;»

«Όχι τόσο άσχημα όσο φανταζόμουν. Και για σένα;»

«Όχι, δεν ήταν άσχημα... για μένα».

Χαμογέλασε με τη διακύμανση του τόνου της φωνής μου.

«Ξέρεις τι εννοώ».

Χαμογέλασα.

«Ορίστε». Πήρε το χέρι μου και το έβαλε στο μάγουλό του. «Νιώθεις πόσο ζεστό είναι;»

Και ήταν σχεδόν ζεστό το συνήθως παγωμένο δέρμα του. Αλλά εγώ μετά βίας το παρατήρησα, επειδή άγγιζα το πρόσωπό του, κάτι που ονειρευόμουν συνέχεια από την πρώτη μέρα που τον είδα.

«Μην κουνιέσαι», ψιθύρισα.

Κανένας δεν μπορούσε να μείνει ακίνητος όπως ο Έντουαρντ. Έκλεισε τα μάτια του και στάθηκε ακίνητος σαν πέτρα, που θα σμιλευόταν από το χέρι μου.

Κουνήθηκα ακόμα πιο αργά από ό,τι εκείνος, προσέχοντας να μην κάνω καμία απρόσμενη κίνηση. Χάιδεψα το μάγουλο του, άγγιξα ελαφρά το βλέφαρο του, τη μοβ σκιά στην κοιλό-

τητα κάτω από το μάτι του, ψηλάφισα το σχήμα της τέλειας μύτης του και μετά, τόσο προσεκτικά, τα άψογα χείλη του. Τα χείλη του άνοιξαν κάτω από το χέρι μου, και ένιωσα τη δροσερή ανάσα του στις άκρες των δαχτύλων μου. Ήθελα να σκύψω μέσα, να εισπνεύσω το άρωμα του. Έτσι άφησα το χέρι μου να πέσει και τραβήχτηκα, επειδή δεν ήθελα να τον φτάσω στα όρια του.

Άνοιξε τα μάτια του και ήταν πεινασμένα. Όχι με τέτοιο τρόπο, ώστε να με κάνουν να φοβηθώ, αλλά ώστε να σφιχτούν οι μυς στο στομάχι μου, και ο σφυγμός μου να αρχίσει πάλι να σφυροκοπάει στις φλέβες μου.

«Μακάρι» ψιθύρισε «μακάρι να μπορούσες να νιώσεις την... πολυπλοκότητα... τη σύγχυση... που νιώθω. Αυτό θα μπορούσες να το καταλάβεις».

Σήκωσε το χέρι του στα μαλλιά μου, μετά το πέρασε προσεχτικά από το πρόσωπό μου.

«Πες μου», ψιθύρισα.

«Δε νομίζω ότι μπορώ. Σου είπα, από τη μια μεριά, η πείνα –η δίψα– που, καθώς είμαι ελεεινό πλάσμα, νιώθω για σένα. Και νομίζω πως μπορείς να το καταλάβεις αυτό σε κάποιο βαθμό. Αν και» –μισοχαμογέλασε– «επειδή δεν είσαι εθισμένη σε καμία παράνομη ουσία, πιθανότατα δεν μπορείς να μπεις στη θέση μου εντελώς.

«Όμως...» τα δάχτυλά του άγγιξαν τα χείλη μου ελαφρά, κάνοντάς με να τρέμω και πάλι, «υπάρχουν κι άλλα είδη πείνας. Είδη πείνας που δεν καταλαβαίνω καν, που μου είναι ξένα».

«Αυτό μπορεί να το καταλαβαίνω καλύτερα απ' ό,τι νομίζεις».

«Δεν έχω συνηθίσει να νιώθω τόσο ανθρώπινος. Είναι πάντα έτσι;»

«Για μένα;» Έκανα μια παύση. «Όχι, ποτέ. Ποτέ δεν έχω νιώσει έτσι ξανά».

Κράτησε τα χέρια μου στα δικά του. Έμοιαζαν τόσο αδύναμα μέσα στη δική του σιδερένια δύναμη.

«Δεν ξέρω πώς να είμαι κοντά σου», παραδέχτηκε. «Δεν ξέρω αν μπορώ».

Έγειρα μπροστά πολύ αργά, προειδοποιώντας τον με τα μάτια μου. Ακούμπησα το μάγουλό μου στο πέτρινο στήθος του. Άκουγα την αναπνοή του και τίποτα άλλο.

«Αυτό αρκεί», είπα κλείνοντας τα μάτια μου.

Με μια πολύ ανθρώπινη κίνηση με αγκάλιασε και κόλλησε το πρόσωπό του στα μαλλιά μου.

«Είσαι καλύτερος σ' αυτό απ' ό,τι αναγνωρίζεις στον εαυτό σου», επισήμανα.

«Έχω ανθρώπινα ένστικτα –μπορεί να είναι θαμμένα βαθιά, αλλά υπάρχουν».

Καθίσαμε έτσι για μια ακόμα στιγμή που δεν μπορούσε να μετρηθεί· αναρωτήθηκα αν ήταν εξίσου απρόθυμος μ' εμένα να τραβηχτεί. Αλλά έβλεπα πως το φως άρχιζε να σβήνει, οι ίσκιοι του δάσους άρχιζαν να μας αγγίζουν, κι αναστέναξα.

«Πρέπει να φύγεις».

«Νόμιζα ότι δεν μπορείς να διαβάσεις το μυαλό μου».

«Αρχίζει να γίνεται πιο ξεκάθαρο». Άκουγα ένα χαμόγελο στη φωνή του.

Κράτησε τους ώμους μου, και κοίταξα το πρόσωπό του.

«Μπορώ να σου δείξω κάτι;» ρώτησε, με έναν ξαφνικό ενθουσιασμό να φουντώνει μέσα στα μάτια του.

«Να μου δείξεις τι;»

«Θα σου δείξω πώς ταξιδεύω εγώ μέσα στο δάσος». Είδε την έκφρασή μου. «Μην ανησυχείς. Θα είσαι ασφαλής και θα φτάσουμε στο φορτηγάκι σου πολύ πιο γρήγορα». Το στόμα του συσπάστηκε σχηματίζοντας εκείνο το στραβό χαμόγελο, τόσο όμορφο που η καρδιά μου παραλίγο να σταματήσει.

«Θα μεταμορφωθείς σε νυχτερίδα;» ρώτησα με καχυποψία.

Γέλασε, πιο δυνατά απ' ό,τι τον είχα ακούσει να γελάει ποτέ.
«Αυτό κι αν το έχω ξανακούσει!»

«Εντάξει, είμαι σίγουρη ότι σου λένε τέτοια συνέχεια!»

«Έλα, μικρή φοβητσιάρα, ανέβα στην πλάτη μου!»

Περίμενα να δω αν αστειευόταν, αλλά, προφανώς, το εννοούσε. Χαμογέλασε, καθώς διάβασε το δισταγμό μου, και άπλωσε το χέρι του να με πιάσει. Η καρδιά μου αντέδρασε· αν και δεν μπορούσε να ακούσει τις σκέψεις μου, ο σφυγμός μου πάντα με πρόδιδε. Μετά προχώρησε στο να με πετάξει πάνω στην πλάτη του με πολλή λίγη προσπάθεια από μέρους μου, εκτός από το ότι, όταν βρέθηκα επάνω, έσφιξα τα πόδια μου και τα χέρια μου τόσο δυνατά γύρω του, που ένας φυσιολογικός άνθρωπος θα πνιγόταν. Ήταν λες και είχα αγκιστρωθεί από μια πέτρα.

«Είμαι λιγάκι πιο βαριά από το συνηθισμένο σου φορτίο στην πλάτη», προειδοποίησα.

«Χα!» είπε. Αν και δεν μπορούσα να δω ήμουν σίγουρη για το ειρωνικό βλέμμα που είχε ζωγραφιστεί στα μάτια του. Δεν τον είχα ξαναδεί να έχει τόσο καλή διάθεση.

Με ξάφνιασε αρπάζοντας αναπάντεχα το χέρι μου, πιέζοντας την παλάμη μου στο πρόσωπό του και εισπνέοντας βαθιά.

«Όλο και πιο εύκολο με τον καιρό», μουρμούρισε.

Και μετά έτρεχε.

Αν είχα φοβηθεί ποτέ ότι θα πεθάνω στην παρουσία του, δε συγκρινόταν με αυτό που ένιωθα τώρα.

Έτρεχε περνώντας μέσα από τα σκοτεινά, πυκνά χαμόκλαδα του δάσους σαν σφαίρα, σαν φάντασμα. Δεν υπήρχε καθόλου ήχος, κανένα στοιχείο που να δείχνει ότι τα πόδια του ακουμπούσαν στο έδαφος. Η αναπνοή του δεν άλλαζε ποτέ, δεν έδειχνε καμία προσπάθεια. Αλλά τα δέντρα περνούσαν από δίπλα σε επικίνδυνες ταχύτητες, και πάντα τη γλιτώναμε με ελάχιστα εκατοστά.

Ήμουν υπερβολικά τρομαγμένη για να κλείσω τα μάτια, αν και ο δροσερός αέρας του δάσους μαστίγωνε το πρόσωπο μου και τα έκαιγε. Ένιωθα λες και έβγαζα ανόητα το κεφάλι μου έξω απ' το παράθυρο ενός αεροπλάνου την ώρα της πτήσης. Και, για πρώτη φορά στη ζωή μου, ένιωθα τη ζαλάδα και την αδυναμία της ταξιδιωτικής ναυτίας.

Τότε τελείωσε. Είχαμε περπατήσει ώρες ολόκληρες το πρωί για να φτάσουμε στο λιβάδι του Έντουαρντ και τώρα, μέσα σε λίγα λεπτά, είχαμε φτάσει στο φορτηγάκι.

«Συναρπαστικό, έτσι;» Η φωνή του ήταν δυνατή, γεμάτη ενθουσιασμό.

Στάθηκε ακίνητος περιμένοντας να κατέβω. Προσπάθησα, αλλά οι μυς μου δεν ανταποκρίνονταν. Τα χέρια μου και τα πόδια μου ήταν κολλημένα πάνω του, ενώ το κεφάλι μου γύριζε γύρω-γύρω ενοχλητικά.

«Μπέλλα;» ρώτησε με αγωνία τώρα.

«Νομίζω ότι έχω ανάγκη να ξαπλώσω», είπα αγωνιζόμενη να αναπνεύσω.

«Α, συγγνώμη». Με περίμενε αλλά ακόμα δεν μπορούσα να κουνηθώ.

«Νομίζω ότι χρειάζομαι βοήθεια», παραδέχτηκα.

Γέλασε ήσυχα και μαλακά αποδέσμευσε το λαιμό του από το σφιχτό μου κράτημα, που παραλίγο να τον πνίξει. Δεν ήταν δυνατόν να αντισταθεί κανείς στη σιδερένια δύναμη των χεριών του. Μετά με τράβηξε, έτσι ώστε να με έχει μπροστά του, τυλίγοντάς με στην αγκαλιά του σαν μικρό παιδί. Με κράτησε για μια στιγμή, μετά με ακούμπησε προσεχτικά στις μαλακές φτέρες.

«Πώς αισθάνεσαι;» ρώτησε.

Δεν μπορούσα να είμαι σίγουρη πώς αισθάνομαι, όταν το κεφάλι μου γύριζε σαν τρελό. «Ζαλιζομαι, νομίζω».

«Βάλε το κεφάλι σου ανάμεσα στα γόνατά σου».

Το δοκίμασα, και βοήθησε κάπως. Εισέπνευσα και εξέπνευ-

σα αργά κρατώντας το κεφάλι μου ακίνητο. Τον ένιωθα καθισμένο δίπλα μου. Οι στιγμές περνούσαν, και τελικά είδα ότι μπορούσα να σηκώσω το κεφάλι μου. Υπήρχε ένας υπόκωφος ήχος στα αυτιά μου σαν να χτυπούσαν κουδούνια.

«Μάλλον δεν ήταν και η καλύτερη ιδέα», αναλογίστηκε δυνατά.

Εγώ προσπάθησα να είμαι θετική, αλλά η φωνή μου ήταν αδύναμη. «Όχι, ήταν πολύ ενδιαφέρον».

«Χα! Έχεις γίνει κατάσπρη σαν φάντασμα –όχι, είσαι τόσο άσπρη όσο κι εγώ!»

«Μάλλον έπρεπε να είχα κλείσει τα μάτια μου».

«Να το θυμηθείς την επόμενη φορά».

«Την επόμενη φορά!»

Γέλασε, με διάθεση ακόμα κεφάτη.

«Τι επίδειξη!», μουρμούρισα.

«Άνοιξε τα μάτια σου, Μπέλλα», είπε ήρεμα.

Και βρισκόταν εκεί μπροστά μου, με το πρόσωπό του τόσο κοντά στο δικό μου. Η ομορφιά του θάμπωνε το μυαλό μου –ήταν υπερβολική, μια υπέρβαση στην οποία δεν μπορούσα να συνηθίσω.

«Σκεφτόμουν ενώ έτρεχα...» Έκανε παύση.

«Πώς να μην πέσεις σε κανένα δέντρο, ελπίζω».

«Ανόητη, Μπέλλα», είπε χαχανίζοντας. «Το τρέξιμο είναι δεύτερη φύση μου, δεν είναι κάτι που πρέπει να σκεφτώ».

«Τι επιδειξίας!» μουρμούρισα ξανά.

Χαμογέλασε.

«Όχι» συνέχισε «σκεφτόμουν ότι είναι κάτι που θέλω να δοκιμάσω». Και πήρε το πρόσωπό μου στα χέρια του πάλι.

Δεν μπορούσα να αναπνεύσω.

Δίστασε –όχι με το συνηθισμένο τρόπο, τον ανθρώπινο τρόπο.

Όχι με τον τρόπο που ένας άντρας μπορεί να διστάσει πριν φιλήσει μια γυναίκα, για να κάνει μια εκτίμηση της αντίδρα-

σής της, να δει πώς θα γίνει δεκτός. Ίσως να δισταζε για να παρατείνει τη στιγμή, εκείνη την ιδανική στιγμή της αγωνίας, μερικές φορές καλύτερη κι από το ίδιο το φιλή.

Ο Έντουαρντ δισταζε για να δοκιμάσει τον εαυτό του, να δει αν ήταν ασφαλές, να σιγουρευτεί πως είχε ακόμα τον έλεγχο και δε θα υπέκυπτε στην ανάγκη του.

Και τότε τα ψυχρά μαρμάρινα χείλη του άγγιξαν πολύ απαλά τα δικά μου.

Αυτό για το οποίο κανείς από τους δυο μας δεν ήταν προετοιμασμένος ήταν η δική μου αντίδραση.

Το αίμα έβραζε κάτω απ' το δέρμα μου, έκαιγε τα χείλη μου. Η ανάσα μου έγινε κοφτή. Τα δάχτυλά μου πλέχτηκαν μέσα στα μαλλιά του, σφίγγοντάς τον πάνω μου. Τα χείλη μου άνοιξαν, καθώς εισέπνεα το μεθυστικό του άρωμα.

Αμέσως τον αισθάνθηκα να μεταμορφώνεται σε πέτρα που δεν έχει καμία ανταπόκριση κάτω απ' τα χείλη μου. Τα χέρια του απαλά, αλλά με ακαταμάχητη δύναμη έσπρωξαν το πρόσωπό μου μακριά. Άνοιξα τα μάτια μου και είδα την επιφυλακτική του έκφραση.

«Ουπς», ψιθύρισα.

«Το “ουπς” δεν αποδίδει ούτε στο ελάχιστο την κατάσταση».

Τα μάτια του ήταν άγρια, το σαγόι του σφιγμένο σε μια έντονη προσπάθεια να συγκρατηθεί, παρ' όλα αυτά δεν παρέκκλινε από την άψογη εκφορά του λόγου. Κρατούσε το πρόσωπό μου μόλις λίγα εκατοστά μακριά από το δικό του. Με θάμπωνε.

«Μήπως πρέπει να...;» προσπάθησα να αποδεσμεύσω τον εαυτό μου, να του αφήσω λίγο ελεύθερο χώρο.

Τα χέρια του αρνήθηκαν να με αφήσουν να κουνηθώ ούτε εκατοστό.

«Όχι, είναι ανεκτό. Περίμενε ένα λεπτό, σε παρακαλώ». Η φωνή του ήταν ευγενική, συγκρατημένη.

Δεν πήρα τα μάτια μου απ' τα δικά του, τα παρατηρούσα, καθώς η ένταση μέσα τους έσβηνε και ηρεμούσαν.

Μετά χαμογέλασε με ένα σκανταλιάρικο πλατύ χαμόγελο που με ξάφνιασε.

«Εντάξει», είπε, προφανώς ικανοποιημένος με τον εαυτό του.

«Ανεκτό;» ρώτησα.

Γέλασε δυνατά. «Είμαι πιο δυνατός απ' ό,τι νόμιζα. Είναι ωραίο που το μαθαίνω».

«Μακάρι να μπορούσα να πω κι εγώ το ίδιο. Λυπάμαι».

«Άνθρωπος είσαι κι εσύ, στο κάτω-κάτω».

«Ευχαριστώ πολύ», είπα.

Βρέθηκε όρθιος με μια από εκείνες τις λυγρές, σχεδόν αόρατες κινήσεις του. Άπλωσε το χέρι του προς εμένα, μια απροσδόκητη κίνηση. Ήμουν τόσο πολύ συνηθισμένη στην καθιερωμένη έλλειψη επαφής μεταξύ μας. Πήρα το παγωμένο χέρι, καθώς είχα ανάγκη να με στηρίξει περισσότερο απ' ό,τι νόμιζα. Η ισορροπία μου δεν είχε αποκατασταθεί ακόμα.

«Είσαι ακόμα αδύναμη από το τρέξιμο; Ή εξαιτίας της μαεστρίας μου στην τέχνη του φιλιού;» Πόσο ανάλαφρη η καρδιά του, πόσο ανθρώπινος έμοιαζε καθώς γελούσε τώρα, με το αγγελικό του πρόσωπο χωρίς προβληματισμούς. Ήταν ένας διαφορετικός Έντουαρντ από αυτόν που ήξερα. Κι ένιωθα όλο και πιο ξετρελαμένη μαζί του. Θα μου προκαλούσε σωματικό πόνο αν χωριζόμασταν τώρα.

«Δεν μπορώ να είμαι σίγουρη, είμαι ακόμα ζαλισμένη», κατάφερα να απαντήσω. «Νομίζω ότι φταίνε και τα δύο, όμως».

«Ίσως πρέπει να με αφήσεις να οδηγήσω εγώ».

«Είσαι τρελός;» διαμαρτυρήθηκα.

«Μπορώ να οδηγήσω καλύτερα από σένα στην καλύτερή σου μέρα», με πείραξε. «Έχεις πολύ πιο αργά αντανakλαστικά».

«Είμαι σίγουρη ότι αυτό ισχύει, αλλά δε νομίζω ότι τα νεύρα μου ή το φορτηγάκι μου αντέχουν».

«Λίγη εμπιστοσύνη, Μπέλλα, σε παρακαλώ».

Το χέρι μου ήταν στην τσέπη μου, κουλουριασμένο σφιχτά γύρω από το κλειδί. Σούφρωσα τα χείλη μου, σκέφτηκα, μετά κούνησα το κεφάλι μου με ένα σφιγμένο χαμόγελο.

«Όχι. Δεν υπάρχει περίπτωση».

Σήκωσε τα φρύδια του με δυσπιστία.

Άρχισα να πηγαίνω από γύρω του κατευθυνόμενη προς τη θέση του οδηγού. Μπορεί να με άφηνε να περάσω αν δεν είχα ταλαντευτεί ελαφρώς. Βέβαια, μπορεί και να μη με άφηνε. Τα μπράτσα του σχημάτισαν μια θηλιά γύρω από τη μέση μου, απ' όπου δεν μπορούσα να ξεφύγω.

«Μπέλλα, έχω ήδη καταβάλλει πάρα πολύ προσωπικό κόπο ως τώρα για να σε κρατήσω ζωντανή. Δεν πρόκειται να σε αφήσω να κάτσεις στο τιμόνι ενός οχήματος, όταν καλά-καλά δεν μπορείς να περπατήσεις ίσια. Εξάλλου, οι φίλοι δεν αφήνουν τους φίλους τους να οδηγούν μεθυσμένοι», είπε με ένα χαχανητό. Μπορούσα να μυρίσω το αβάσταχτα γλυκό άρωμα που ανέδιδε το στήθος του.

«Μεθυσμένοι;» αντέταξα.

«Έχεις μεθύσει από την παρουσία μου». Χαμογελούσε με εκείνο το αυτάρεσκο παιχνιδιάρικο χαμόγελο πάλι.

«Δε θα μπορούσα να διαφωνήσω σ' αυτό», είπα με έναν αναστεναγμό. Δεν υπήρχε τρόπος να το αποφύγω· δε γινόταν να του αντισταθώ σε τίποτα. Σήκωσα το κλειδί ψηλά και το άφησα να πέσει, παρακολουθώντας το χέρι του να κουνιέται σαν αστραπή για να το πιάσει αθόρυβα. «Με το μαλακό –το φορτηγάκι μου ανήκει στην τρίτη ηλικία».

«Πολύ συνετή απόφαση», επιδοκίμασε.

«Κι εσύ δεν είσαι καθόλου επηρεασμένος;» ρώτησα ενοχλημένη. «Από την παρουσία μου;»

Και πάλι τα ευκίνητα χαρακτηριστικά του μεταμορφώθη-

καν, η έκφρασή του έγινε ήπια, ζεστή. Δεν απάντησε στην αρχή· απλώς έσκυψε το πρόσωπό του προς το δικό μου και χάιδεψε με τα χείλη του αργά από το αυτί ως το πιγούνι μου. Με διαπέρασε ένα ρίγος.

«Ανεξαρτήτως αυτού» επιτέλους ψιθύρισε «και πάλι έχω καλύτερα αντανακλαστικά».

14. Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ

Οδηγούσε καλά, όταν πήγαινε με μια λογική ταχύτητα, όφειλα να το παραδεχτώ. Όπως και τόσο άλλα πράγματα, φαινόταν να το κάνει χωρίς να καταβάλλει προσπάθεια. Κοίταζε στο δρόμο ελάχιστα, κι όμως τα λάστιχα δεν παρεκκλίναν ούτε πόντο από το κέντρο της λωρίδας. Οδηγούσε με το ένα χέρι κρατώντας το χέρι μου στο κάθισμα. Μερικές φορές κοίταζε τον ήλιο που έδυε, άλλες φορές κοίταζε εμένα –το πρόσωπό μου, τα μαλλιά που ο αέρας φυσούσε έξω απ' το ανοιχτό παράθυρο, τα χέρια μας που ήταν μπλεγμένα μαζί.

Είχε πιάσει στο ραδιόφωνο ένα σταθμό με παλιά τραγούδια και τραγουδούσε ένα τραγούδι που δεν είχα ξανακούσει. Ήξερε όλους τους στίχους.

«Σου αρέσει η μουσική της δεκαετίας του '50;» ρώτησα.

«Η μουσική του '50 ήταν καλή. Πολύ καλύτερη από τη μουσική του '60 και του '70, μπλιαχ!» Φάνηκε ένα τρέμουλο στο σώμα του. «Το '80 ήταν υποφερτό».

«Θα μου πεις ποτέ πόσο χρονών είσαι;» ρώτησα διστακτικά, καθώς δεν ήθελα να ταραξώ την ευδιαθεσία του.

«Έχει σημασία;» Το χαμόγελό του, προς μεγάλη μου ανακούφιση, παρέμεινε ασυννέφιαστο.

«Όχι, αλλά ακόμα αναρωτιέμαι...» Έκανα ένα μορφασμό. «Τίποτα δε συγκρίνεται με ένα άλυτο μυστήριο που θα σε κρατήσει άυπνο όλο το βράδυ».

«Αναρωτιέμαι αν θα σε αναστατώσει», αναρωτήθηκε σαν να μιλούσε στον εαυτό του. Ατένισε τον ήλιο τα λεπτά περνούσαν.

«Δοκίμασέ με», είπα τελικά.

Αναστéναζε, και μετά κοίταζε μέσα στα μάτια μου, φαινομενικά ξεχνώντας το δρόμο εντελώς για λίγο. Ότι κι αν ήταν αυτό που είδε εκεί μέσα, πρέπει να τον ενθάρρυνε. Κοίταζε τον ήλιο –το φως της ουράνιας σφαίρας στη δύση της αντανακλούσε λαμπυρίζοντας στο δέρμα του, με σπίθες σαν ρουμπίνια– και μίλησε.

«Γεννήθηκα στο Σικάγο το 1901». Έκανε παύση και μου έριξε μια ματιά με την άκρη των ματιών του. Ήμουν πολύ προσεχτική, ώστε το πρόσωπό μου να μη δείχνει καθόλου έκπληξη, αλλά υπομονή για το υπόλοιπο της αφήγησης. Χαμογέλασε με ένα μικρό χαμόγελο και συνέχισε. «Ο Κάρλαϊλ με βρήκε σε ένα νοσοκομείο το καλοκαίρι του 1918. Ήμουν δεκαεπτά χρονών, ετοιμοθάνατος από την ισπανική γρίπη».

Άκουσε την ανάσα που πήρα, αν και στα δικά μου αυτιά μόλις που ακουγόταν. Κοίταζε πάλι μέσα στα μάτια μου.

«Δεν το θυμάμαι πολύ καλά –έχει περάσει πάρα πολύς καιρός, και οι ανθρώπινες αναμνήσεις έχουν σβηστεί». Έμεινε χαμένος στις σκέψεις τους για λίγο, πριν συνεχίσει. «Θυμάμαι πώς ένιωσα όταν με έσωσε ο Κάρλαϊλ. Δεν είναι εύκολο πράγμα, δεν είναι κάτι που μπορείς να ξεχάσεις».

«Και οι γονείς σου;»

«Είχαν ήδη πεθάνει από την αρρώστια. Ήμουν μονάχος. Γι' αυτό το λόγο με διάλεξε. Μέσα στο χάος της επιδημίας, κανείς δε θα καταλάβαινε ότι είχα εξαφανιστεί».

«Πώς σε... έσωσε;»

Μερικά δευτερόλεπτα πέρασαν ώσπου να απαντήσει. Έμοιαζε να διαλέγει με προσοχή τις λέξεις του.

«Ήταν δύσκολο. Δεν έχουν πολλοί από μας την αυτοσυγκράτηση για να το πετύχουν. Αλλά ο Κάρλαϊλ πάντα ήταν ο πιο ανθρώπινος, ο πιο συμπονετικός απ' όλους μας... Δε νομίζω ότι μπορεί να βρεθεί αντάξιάς του σε ολόκληρη την ιστορία». Έκανε μια παύση. «Για μένα, ήταν απλώς πάρα, πάρα πολύ οδυνηρό».

Κατάλαβα από τη θέση των χειλιών του πως δε θα έλεγε άλλα πάνω σ' αυτό το θέμα. Κατέπνιξα την περιέργειά μου, αν και ήταν κάθε άλλο παρά αδρανής. Υπήρχαν πολλά πράγματα που έπρεπε να σκεφτώ πάνω σ' αυτό το συγκεκριμένο θέμα, πράγματα που μόλις είχαν αρχίσει να μου έρχονται στο νου. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι το γρήγορο μυαλό του είχε ήδη κατανόησει κάθε πλευρά που μου διέφευγε.

Η απαλή του φωνή διέκοψε τις σκέψεις μου. «Έδρασε παρακινούμενος από τη μοναξιά του. Αυτός είναι συνθήτως ο λόγος για μια επιλογή. Ήμουν το πρώτο μέλος στην οικογένεια του Κάρλαϊλ, αν και βρήκε την Έσμι λίγο αργότερα. Εκείνη έπεσε από ένα βράχο. Την έφεραν κατευθείαν στο νεκροτομείο του νοσοκομείου, αν και, με κάποιον τρόπο, η καρδιά της χτυπούσε ακόμα».

«Πρέπει λοιπόν να είσαι ετοιμοθάνατος για να γίνεις...» Δε λέγαμε ποτέ τη λέξη, και δεν μπορούσα να την ξεστομίσω τώρα.

«Όχι, απλώς αυτός είναι ο Κάρλαϊλ. Δε θα το έκανε ποτέ σε κάποιον που είχε κι άλλη εναλλακτική». Ο σεβασμός στη φωνή του ήταν βαθύς, όταν μιλούσε για την πατρική φιγούρα. «Είναι πιο εύκολο, λέει, βέβαια» συνέχισε «αν το αίμα είναι αδύναμο». Κοίταζε το σκοτεινό πια δρόμο, κι εγώ ένιωσα ότι το θέμα έκλεινε και πάλι.

«Και ο Έμετ κι η Ρόζαλι;»

«Ο Κάρλαιλ έφερε τη Ρόζαλι στην οικογένειά μας αμέσως μετά. Δε συνειδητοποίησα παρά μετά από καιρό ότι ήλπιζε πως αυτή θα γινόταν για μένα ό,τι ήταν γι' αυτόν η Έσμι – ήταν πολύ προσεχτικός με τις σκέψεις του μαζί μου». Το ύφος του έδειξε απογοήτευση. «Αλλά αυτή ποτέ δεν ήταν κάτι περισσότερο από αδερφή μου. Μόλις δυο χρόνια αργότερα εκείνη βρήκε τον Έμετ. Κυνηγούσε –ήμασταν στα Απαλάχια εκείνη την εποχή– και βρήκε μια αρκούδα που ήταν έτοιμη να τον αποτελειώσει. Τον πήγε στον Κάρλαιλ, κουβαλώντας τον για περισσότερα από εκατόν εξήντα χιλιόμετρα, καθώς φοβόταν ότι δε θα μπορούσε να το κάνει η ίδια. Μόλις που μπορώ να μαντέψω πόσο δύσκολο πρέπει να ήταν το ταξίδι αυτό γι' αυτήν». Έριξε μια έντονη ματιά προς το μέρος μου και σήκωσε τα χέρια μας, που ήταν ακόμα μπλεγμένα μαζί, για να χαϊδέψει το μάγουλό μου με την ανάστροφη του χεριού του.

«Αλλά τα κατάφερε», τον ενθάρρυνα, κοιτάζοντας πέρα μακριά για να αποφύγω την αβάσταχτη ομορφιά των ματιών του.

«Ναι», ψιθύρισε εκείνος. «Είδε κάτι στο πρόσωπό του που της έδωσε αρκετή δύναμη. Και είναι μαζί από τότε. Μερικές φορές ζουν ξεχωριστά από μας σαν παντρεμένο ζευγάρι. Αλλά όσο πιο μικροί προσποιούμαστε ότι είμαστε, τόσο περισσότερο μπορούμε να μείνουμε σε ένα μέρος. Το Φορκς έμοιαζε τέλειο, κι έτσι γραφτήκαμε όλοι στο Λύκειο». Γέλασε. «Μάλλον θα πρέπει να πάμε στο γάμο τους σε μερικά χρόνια, πάλι».

«Και η Άλις με τον Τζάσπερ;»

«Η Άλις κι ο Τζάσπερ είναι δυο πολύ σπάνια πλάσματα. Και οι δυο τους ανέπτυξαν συνείδηση, όπως την αποκαλούμε, χωρίς καμία εξωτερική καθοδήγηση. Ο Τζάσπερ ανήκε σε άλλη... οικογένεια, ένα πολύ διαφορετικό είδος οικογένειας. Έπαθε κατάθλιψη, και άρχισε να περιπλανιέται μόνος του. Τον βρήκε η Άλις. Όπως κι εγώ, έχει κι αυτή κάποια χαρίσμα-

τα που ξεπερνούν τα συνηθισμένα πρότυπα του είδους μας».

«Αλήθεια;» διέκοψα, γοητευμένη. «Μα είπες ότι είσαι ο μόνος που ακούς τις σκέψεις των ανθρώπων».

«Αυτό είναι αλήθεια. Εκείνη ξέρει άλλα πράγματα. Βλέπει πράγματα –πράγματα που μπορεί να συμβούν, πράγματα που έρχονται. Αλλά είναι πολύ υποκειμενικό. Το μέλλον δεν είναι χαραγμένο σε πέτρα. Τα πράγματα αλλάζουν».

Το σαγόνι του ακινητοποιήθηκε, καθώς το είπε αυτό, και τα μάτια του περιπλανήθηκαν προς το πρόσωπό μου κι απομακρύνθηκαν πάλι τόσο γρήγορα, που δεν ήμουν σίγουρη αν το φαντάστηκα ή όχι.

«Τι είδους πράγματα βλέπει;»

«Είδε τον Τζάσπερ και ήξερε ότι την έψαχνε, πριν να το καταλάβει ο ίδιος. Είδε τον Κάρλαιλ και την οικογένειά μας, και ήρθαν και οι δυο τους για να μας βρουν. Είναι πάρα πολύ ευαίσθητη σε μη ανθρώπινα όντα. Πάντα το βλέπει, για παράδειγμα, όταν πλησιάζει άλλη ομάδα του είδους μας. Και οποιαδήποτε απειλή που μπορεί αυτοί να αποτελούν για μας».

«Υπάρχουν πολλοί... του είδους σας;» Είχα μείνει άναυδη. Πόσοι απ' αυτούς ήταν δυνατόν να περπατάνε ανάμεσά μας, χωρίς να τους έχουμε καταλάβει;

«Όχι, όχι και πολλοί. Αλλά οι περισσότεροι δεν κάθονται μόνιμα σ' ένα μέρος. Μόνο αυτοί που είναι σαν κι εμάς, που έχουν σταματήσει να κυνηγούν ανθρώπους» –μια πονηρή ματιά προς το μέρος μου– «μπορούν να ζουν μαζί με τους ανθρώπους για κάποιο χρονικό διάστημα. Έχουμε βρει μόνο άλλη μια οικογένεια σαν κι εμάς, σε ένα μικρό χωριό στην Αλάσκα. Ζούσαμε μαζί για λίγο, αλλά ήμασταν τόσοι πολλοί που αρχίσαμε να τραβάμε την προσοχή. Όσοι από μας ζούμε διαφορετικά έχουμε την τάση να δενόμαστε και να ζούμε σε ομάδες».

«Και οι υπόλοιποι;»

«Νομάδες ως επί το πλείστον. Όλοι μας έχουμε ζήσει έτσι

κατά περιόδους. Αλλά γίνεται βαρετό, όπως και κάθε τι άλλο, Συναντάμε, όμως, τυχαία τους άλλους πού και πού, επειδή οι περισσότεροι από μας προτιμάμε το βορρά».

«Γιατί;»

Τώρα ήμασταν παρκαρισμένοι μπροστά από το σπίτι μου, και είχε σβήσει τη μηχανή του αμαξιού. Ήταν πολύ ήσυχα και σκοτεινά· δεν υπήρχε φεγγάρι. Το φως στη βεράντα ήταν σβηστό, κι έτσι ήξερα ότι ο πατέρας μου δεν είχε γυρίσει σπίτι ακόμα.

«Είχες τα μάτια σου ανοιχτά αυτό το απόγευμα;» με πείραξε. Θεωρείς ότι θα μπορούσα να περπατήσω στο δρόμο μέσα στο φως του ήλιου, χωρίς να προκαλέσω ατύχημα; Υπάρχει λόγος που διαλέξαμε την Ολυμπιακή Χερσόνησο, μια από τις περιοχές με τη λιγότερη ηλιοφάνεια στον κόσμο. Είναι ωραία να μπορείς να βγεις έξω την ημέρα. Δεν μπορείς να πιστέψεις πόσο πολύ μπορεί να βαρεθείς τη νύχτα μέσα σε ογδόντα χρόνια».

«Από κει λοιπόν βγήκαν οι θρύλοι;»

«Πιθανόν».

«Και η Άλις προέρχεται από άλλη οικογένεια, όπως και ο Τζάσπερ;»

«Όχι, και αυτό είναι ένα μυστήριο. Η Άλις δε θυμάται καθόλου τη ζωή της σαν άνθρωπος. Και δεν ξέρει ποιος τη δημιούργησε. Ξύπνησε μονάχη της. Όποιος κι αν ήταν αυτός που τη δημιούργησε, έφυγε, και κανείς μας δεν μπορεί να καταλάβει γιατί ή πώς μπόρεσε. Αν δεν είχε αυτή την άλλη αίσθηση, αν δεν είχε δει τον Τζάσπερ και τον Κάρλαϊλ και δεν ήξερε ότι μια μέρα θα γινόταν μια από μας, θα ήταν πιθανότατα σε εντελώς άγρια κατάσταση».

Υπήρχαν τόσα πολλά που έπρεπε να σκεφτώ, τόσα που ήθελα ακόμα να ρωτήσω. Αλλά, προς μεγάλη μου ντροπή, το στόμαχί μου άρχισε να γρυλίζει. Μου είχε τόσο εξάψει το ενδιαφέρον που δεν είχα προσέξει καν ότι πεινούσα. Συνειδητοποίησα

πως είχα λυσοσάξει απ' την πείνα.

«Με συγχωρείς, σε καθυστερώ από το βραδινό σου».

«Είμαι μια χαρά, αλήθεια».

«Ποτέ δεν έχω περάσει τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα με κάποιον που τρώει φαγητό. Το ξεχνάω».

«Θέλω να μείνω μαζί σου». Ήταν πιο εύκολο να το πω μέσα στο σκοτάδι, ξέροντας, καθώς μιλούσα, πως η φωνή μου θα με πρόδιδε, θα πρόδιδε την απελπιστική μου εξάρτηση απ' αυτόν.

«Δεν μπορώ να έρθω μέσα;» ρώτησε.

«Θα ήθελες;» Δεν μπορούσα να το φανταστώ, αυτό το θεϊκό πλάσμα να κάθεται στην άθλια καρέκλα της κουζίνας του πατέρα μου.

«Ναι, αν δεν υπάρχει πρόβλημα». Άκουσα την πόρτα να κλείνει ήσυχα, και σχεδόν ταυτόχρονα βρέθηκε έξω από την πόρτα μου και μου την άνοιγε.

«Πολύ ανθρώπινο», του έκανα φιλοφρόνηση.

«Αναμφισβήτητα, ξαναβγαίνει στην επιφάνεια».

Περπατούσε δίπλα μου μέσα στη νύχτα, τόσο αθόρυβα που έπρεπε συνεχώς να κοιτάζω κρυφά προς τα πίσω να δω αν ήταν ακόμα εκεί. Μέσα στο σκοτάδι έδειχνε πολύ πιο φυσιολογικός. Ακόμα χλομός, ακόμα σαν από όνειρο με την ομορφιά αυτή που είχε, αλλά όχι πια το φανταστικό αστραφτερό πλάσμα του ηλιόλουστου μεσημεριού μας.

Άπλωσε το χέρι του στην πόρτα μπροστά μου και μου την άνοιξε. Σταμάτησα στη μέση του πλαισίου της πόρτας.

«Η πόρτα ήταν ξεκλειδωτή;»

«Όχι, χρησιμοποίησα το κλειδί που ήταν κάτω από το γείσο».

Μπήκα μέσα, άναψα το φως στη βεράντα και γύρισα για να τον κοιτάξω με σηκωμένα φρύδια. Ήμουν σίγουρη ότι δεν είχα χρησιμοποιήσει ποτέ αυτό το κλειδί μπροστά του.

«Ένωθα περιέργεια για σένα».

«Με κατασκόπευες;» Αλλά με κάποιο τρόπο δεν μπορούσα να προσδώσω στη φωνή μου τον απαιτούμενο θυμό. Ήμουν κολακευμένη.

Ήταν αμετανόητος. «Μα τι άλλο να κάνει κανείς τη νύχτα;»

Άφησα το θέμα για την ώρα και διέσχισα το χολ για να μπω στην κουζίνα. Ήταν εκεί πριν από μένα, χωρίς να χρειάζεται να του δώσω οδηγίες. Κάθισε στην ίδια καρέκλα στην οποία είχα προσπαθήσει να τον φανταστώ. Η ομορφιά του φώτισε όλη την κουζίνα. Πέρασε ένα λεπτό, πριν μπορέσω να πάρω τα μάτια μου από πάνω του.

Επικεντρώθηκα στο βραδινό μου, βγάζοντας τα χθεσινοβραδινά λαζάνια από το ψυγείο, βάζοντας ένα κομμάτι στο πιάτο και ζεσταίνοντάς το στο φούρνο μικροκυμάτων. Εκείνο περιστράφηκε γεμίζοντας την κουζίνα με τη μυρωδιά της ντομάτας και της ρίγανης. Δεν πήρα τα μάτια μου από το φαγητό, καθώς μιλούσα.

«Πόσο συχνά;» ρώτησα αδιάφορα.

«Χμμμ;» Ακούστηκε, λες και τον είχα βγάλει από κάποιον άλλο ειρμό σκέψεων.

Ακόμα δε γύρισα απ' την άλλη. «Πόσο συχνά ερχόσουν εδώ;»

«Έρχομαι εδώ σχεδόν κάθε βράδυ».

Γύρισα αστραπιαία εμβρόντητη. «Γιατί;»

«Έχεις ενδιαφέρον, όταν κοιμάσαι», είπε πεζά. «Μιλάς».

«Όχι!» αναφώνησα πνιχτά, καθώς μια φούντωση πλημμύρισε το πρόσωπό μου, μέχρι και τα μαλλιά μου. Πιάστηκε από τον πάγκο της κουζίνας για να στηριχτώ. Ήξερα ότι μιλούσα στον ύπνο μου, φυσικά. η μητέρα μου με πείραζε γι' αυτό. Δεν είχα σκεφτεί ότι ήταν κάτι για το οποίο θα έπρεπε να ανησυχώ, όμως.

Η έκφρασή του άλλαξε αμέσως κι έγινε θλιμμένη. «Έχεις θυμώσει πολύ μαζί μου;»

«Εξαρτάται!» ένιωθα –και ακούστηκε– λες και μου είχε κοπεί η ανάσα.

Εκείνος περίμενε.

«Από τι;» με παρότρυνε.

«Από αυτά που άκουσες!» είπα κλαψουρίζοντας.

Αμέσως, σιωπηλά, βρέθηκε πλάι μου παίρνοντας τα χέρια μου προσεχτικά στα δικά του.

«Μη θυμώνεις!» με παρακάλεσε. Χαμήλωσε το κεφάλι του στο ύψος των ματιών μου κοιτάζοντας μέσα στα μάτια μου. Ένωσα αμηχανία. Προσπάθησα να γυρίσω αλλού.

«Σου λείπει η μητέρα σου», ψιθύρισε. «Ανησυχείς γι' αυτήν. Κι όταν βρέχει, ο ήχος σε κάνει νευρική. Συνήθιζες να μιλάς πολύ για το σπίτι σου, αλλά τώρα δεν το κάνεις και τόσο συχνά. Μια φορά είπες: “Είναι πολύ πράσινα”». Γέλασε απαλά ελπίζοντας, το καταλάβαινα, να μη με προσβάλλει περισσότερο.

«Τίποτα άλλο;» απαίτησα να μάθω.

Ήξερε πού το πήγαινα. «Είπες και το όνομά μου», παραδέχτηκε.

Αναστέναξα καταπτοημένη. «Πολλές φορές;»

«Τι εννοείς “πολλές φορές” ακριβώς;»

«Ωχ όχι!» κρέμασα το κεφάλι μου.

Με τράβηξε στο στήθος του απαλά, φυσικά.

«Μην ντρέπεσαι τόσο πολύ», ψιθύρισε στο αυτί μου. «Αν μπορούσα κι εγώ να ονειρευτώ, θα σε ονειρευόμουν. Και δεν ντρέπομαι γι' αυτό».

Μετά και οι δυο ακούσαμε τον ήχο από λάστιχα πάνω στο δρομάκι του σπιτιού με τις πλίθες, είδαμε τους προβολείς να αστράφτουν περνώντας μέσα από τα μπροστινά παράθυρα μέσα απ' το διάδρομο και φτάνοντας σ' εμάς. Εγώ κοκάλωσα μέσα στην αγκαλιά του.

«Κάνει να με δει ο πατέρας σου εδώ;» ρώτησε.

«Δεν είμαι σίγουρη...» Προσπάθησα να το σκεφτώ γρή-

γορα.

«Τότε μια άλλη φορά...»

Και βρέθηκα μόνη.

«Έντουαρντ!» είπα μέσα από τα δόντια μου.

Άκουσα ένα απόκοσμο πνιχτό γέλιο και μετά τίποτα άλλο.

Το κλειδί του πατέρα μου γύρισε στην πόρτα.

«Μπέλλα;» ρώτησε. Παλιά το έβρισκα ενοχλητικό· ποιος άλλος θα μπορούσε να ήταν; Ξαφνικά δεν ακουγόταν και τόσο άσχετη η ερώτησή του, όμως.

«Εδώ είμαι». Ήλπιζα ότι δε θα καταλάβαινε την υστερία στη φωνή μου. Άρπαξα το βραδινό μου από το φούρνο μικροκυμάτων και κάθισα στο τραπέζι, την ώρα που έμπαινε μέσα. Τα βήματά του ακούστηκαν τόσο θορυβώδη μετά από τη μέρα που είχα περάσει με τον Έντουαρντ.

«Μπορείς να μου βάλεις και μένα λίγο από αυτό; Είμαι ξεθεωμένος». Πάτησε πάνω στις φτέρνες των παπουτσιών του για να τα βγάλει, κρατώντας την πλάτη της καρέκλας του Έντουαρντ για να στηριχτεί.

Πήρα το φαγητό μου μαζί μου, καταπίνοντας μερικές μπουκιές γρήγορα, καθώς έφτιαχνα το δικό του φαγητό. Έκαψε τη γλώσσα μου. Γέμισα δυο ποτήρια με γάλα, όση ώρα τα λαζάνια ζεσταίνονταν, και κατάπια το δικό μου για να σβήσω το κάψιμο. Καθώς ακουμπούσα κάτω το ποτήρι, παρατήρησα ότι το γάλα κουνιόταν και συνειδητοποίησα πως το χέρι μου έτρεμε. Ο Τσάρλι κάθισε στην καρέκλα, και η αντίθεση μεταξύ του και του προκατόχου του ήταν κωμική.

«Ευχαριστώ», είπε όταν έβαλα το φαί του πάνω στο τραπέζι.

«Πώς ήταν η μέρα σου;» ρώτησα. Οι λέξεις ήταν βιαστικές· πέθαινα για να ξεφύγω στο δωμάτιό μου.

«Ωραία. Τα ψάρια τσιμπούσαν... κι εσένα; Έκανες όλα όσα ήθελες;»

«Όχι εδώ που τα λέμε –ήταν πολύς ωραίος ο καιρός για να

μείνω μέσα». Έκοψα μια ακόμα μεγάλη μπουκιά.

«Ήταν ωραία μέρα», συμφώνησε. Αυτή η δήλωση κι αν υπολείπεται της πραγματικότητας, σκέφτηκα.

Όταν τελείωσα την τελευταία μπουκιά από τα λαζάνια, σήκωσα το ποτήρι και έκανα μπουρμπουλήθρες με τα υπολείμματα από το γάλα.

Ο Τσάρλι με εξέπληξε με την παρατηρητικότητά του. «Βιάζεσαι;»

«Ναι, είμαι κουρασμένη. Θα πάω νωρίς για ύπνο».

«Φαίνεσαι σε υπερένταση», παρατήρησε. Γιατί, μα γιατί ήταν ανάγκη αυτή τη νύχτα ειδικά να τα προσέχει όλα;

«Αλήθεια;» ήταν το μόνο που κατάφερα να απαντήσω. Γρήγορα έτριψα τα πιάτα για να καθαρίσουν στο νεροχύτη και τα έβαλα ανάποδα πάνω σε μια πετσέτα για να στεγνώσουν.

«Είναι Σάββατο», αναλογίστηκε.

Δεν απάντησα.

«Δεν έχεις καθόλου σχέδια για απόψε;» ρώτησε ξαφνικά.

«Όχι, μπαμπά, θέλω απλώς να πέσω να κοιμηθώ».

«Κανένα από τα αγόρια της πόλης δεν είναι ο τύπος σου, ε;» Ήταν γεμάτος καχυποψία, αλλά προσπαθούσε να το παίξει χαλαρός.

«Κανένα από τα αγόρια δεν έχει τραβήξει την προσοχή μου ακόμα». Ήμουν προσεχτική, ώστε να μην τονίσω υπερβολικά τη λέξη αγόρια, στην προσπάθειά μου να είμαι ειλικρινής απέναντι στον Τσάρλι.

«Σκέφτηκα πως ίσως εκείνος ο Μάικ Νιούτον... είπες ότι ήταν φιλικός μαζί σου».

«Είναι απλώς φίλος, μπαμπά».

«Παραείσαι καλή για όλους, ούτως ή άλλως. Περιμένε να μπεις στο πανεπιστήμιο, για ν' αρχίσεις να ψάχνεις». Το όνειρο κάθε πατέρα, ότι η κόρη του θα φύγει απ' το σπίτι, πριν οι ορμόνες αρχίσουν να αναλαμβάνουν δράση.

«Μου φαίνεται καλή ιδέα», συμφώνησα, καθώς ανέβαινα

τις σκάλες.

«Καληνύχτα, γλυκιά μου», μου φώναξε. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι θα έστηνε αυτή όλο το βράδυ, μήπως έφευγα κρυφά.

«Τα λέμε το πρωί, μπαμπά». Δηλαδή, τα λέμε αργότερα που θα ανοίξεις την πόρτα του δωματίου μου, για να ελέγξεις αν το έσκασα.

Έκανα ό,τι μπορούσα, ώστε τα βήματά μου να ακούγονται βαριά και κουρασμένα, καθώς ανέβαινα τις σκάλες πηγαίνοντας στο δωμάτιό μου. Έκλείσα την πόρτα αρκετά δυνατά, ώστε να την ακούσει αυτός, και μετά έτρεξα στις άκρες των νυχιών μου προς το παράθυρο. Το άνοιξα με ορμή και έσκυφα έξω μέσα στη νύχτα. Τα μάτια μου σάρωναν το σκοτάδι, τους αδιαπέραστους ίσκιους των δέντρων

«Έντουαρντ;» ψιθύρισα, νιώθοντας εντελώς ηλίθια.

Η χαμηλόφωνη, γελαστή απάντηση ήρθε από πίσω μου.
«Ναι;»

Γύρισα γρήγορα πιάνοντας με το χέρι μου το λαιμό μου γεμάτη έκπληξη.

Εκείνος ήταν ξαπλωμένος, με ένα τεράστιο χαμόγελο στο κρεβάτι μου, με τα χέρια του πίσω απ' το κεφάλι, τα πόδια του να αιωρούνται στην άκρη του κρεβατιού, η προσωποποίηση της άνεσης.

«Α!» ψιθύρισα, παραπατώντας και πέφτοντας στο πάτωμα.

«Συγγνώμη». Έκλεισε τα χείλη του προσπαθώντας να κρύψει πόσο αστέιο το έβρισκε αυτό.

«Δώσε μου ένα λεπτό, για να ξαναρχίσει να χτυπάει η καρδιά μου».

Ανακάθισε αργά για να μη με ξαφνιασει πάλι. Μετά έσκυψε μπροστά και άπλωσε τα μακριά του χέρια για να με σηκώσει, κρατώντας σφιχτά το πάνω μέρος των χεριών μου, λες και ήμουν νήπιο. Με έβαλε να κάτσω στο κρεβάτι δίπλα του.

«Γιατί δεν κάθεσαι μαζί μου;», πρότεινε, ακουμπώντας το χέρι μου με το κρύο δικό του. «Πώς είναι η καρδιά σου;»

«Εσύ να μου πεις –είμαι σίγουρη ότι η δικιά σου είναι καλύτερα από τη δικιά μου».

Ένωσα το ήσυχο γέλιο του να ταρακουνά το κρεβάτι.

Καθίσαμε εκεί για μια στιγμή σιωπηλοί, ακούγοντας και οι δύο το σφυγμό μου που άρχιζε να μειώνεται. Σκέφτηκα ότι είχα τον Έντουαρντ στο δωμάτιό μου με τον πατέρα μου μέσα στο σπίτι.

«Μπορώ να έχω ένα λεπτάκι για να γίνω άνθρωπος;» ρώτησα.

«Φυσικά». Έκανε μια χειρονομία με το ένα του χέρι, δίνοντάς μου το ελεύθερο να κάνω αυτό που έπρεπε.

«Μείνε όπως είσαι», είπα προσπαθώντας να δείχνω αυστηρή.

«Μάλιστα, κυρία». Και επιδεικτικά στάθηκε σαν άγαλμα στην άκρη του κρεβατιού μου.

Αναπήδησα, αρπάζοντας τις πιτζάμες μου από το πάτωμα, το νεσεσέρ μου από το γραφείο. Άφησα το φως σβηστό και γλίστρησα έξω κλείνοντας την πόρτα.

Άκουγα τον ήχο της τηλεόρασης να έρχεται από τις σκάλες. Έκλεισα την πόρτα του μπάνιου χτυπώντας τη δυνατά, ώστε ο Τσάρλι να μην έρθει επάνω να με ενοχλήσει.

Σκόπευα να βιαστώ. Βούρτσισα τα δόντια μου με μανία, προσπαθώντας να είμαι σχολαστική και γρήγορη, αφαιρώντας όλα τα ίχνη που είχαν αφήσει τα λαζάνια. Αλλά η αίσθηση του ζεστού νερού στο ντους δε συμμορφωνόταν με τη βιασύνη μου. Χαλάρωνε τους μυς στην πλάτη μου, ηρεμούσε το σφυγμό μου. Το οικείο άρωμα του σαμπουάν με έκανε να νιώθω ότι θα μπορούσα να γίνω πάλι το ίδιο πρόσωπο που ήμουν και το πρωί. Προσπάθησα να μη σκέφτομαι τον Έντουαρντ που καθόταν στο δωμάτιό μου περιμένοντας, επειδή μετά θα έπρεπε να αρχίσω ξανά από την αρχή τη διαδικασία της χαλά-

ρωσης. Τελικά, δεν μπορούσα να καθυστερήσω άλλο. Έκλεισα το νερό σκουπίζοντας το σώμα μου βιαστικά και βγαίνοντας έξω γρήγορα. Φόρεσα το φθαρμένο μου μακό μπλουζάκι και το γκρι παντελόνι της φόρμας μου. Μετάνιωσα που δεν είχα πάρει μαζί μου τις μεταξωτές πιτζάμες Βικτόριας Σίκρετ, που μου είχε χαρίσει η μητέρα μου πριν δυο χρόνια στα γενέθλιά μου, ακόμα με την ετικέτα πάνω τους, χωμένες σε ένα συρτάρι στο σπίτι.

Έτριψα τα μαλλιά μου με την πετσέτα ξανά και μετά τα πέρασα με τη βούρτσα βιαστικά. Πέταξα την πετσέτα μέσα στο καλάθι με τα άπλυτα, έριξα την οδοντόβουρτσα και την οδοντόκρεμα μέσα στην τσάντα μου. Μετά κατέβηκα γρήγορα τις σκάλες, για να δει ο Τσάρλι ότι είχα βάλει τις πιτζάμες μου, με βρεγμένα μαλλιά.

«Καληνύχτα, μπαμπά».

«Καληνύχτα, Μπέλλα». Φάνηκε πράγματι απορημένος με την εμφάνισή μου. Μπορεί αυτό να τον εμπόδιζε να έρθει απόψε για να με ελέγξει.

Ανέβηκα τα σκαλιά δυο-δυο, προσπαθώντας να κάνω ησυχία και μπήκα πετώντας μέσα στο δωμάτιό μου, κλείνοντας καλά την πόρτα πίσω μου.

Ο Έντουαρντ δεν είχε μετακινηθεί ούτε πόντο, ένας σμιλεμένος Άδωνης που κούρνιαζε στο ξεθωριασμένο μου πάπλωμα. Χαμογέλασα και τα χείλη του συσπάστηκαν, το άγαλμα ζωντάνεψε.

Τα μάτια του με ζύγισαν παρατηρώντας τα βρεγμένα μου μαλλιά, το τάλαιπωρημένο μου μπλουζάκι. Σήκωσε το ένα του φρύδι. «Ωραία».

Εγώ έκανα ένα μορφασμό.

«Όχι, στ' αλήθεια σου πηγαίνει».

«Ευχαριστώ», ψιθύρισα. Πήγα πάλι πλάι του, και κάθισα με τα πόδια σταυρωμένα δίπλα του. Κοίταξα τις γραμμές στο ξύλινο πάτωμα.

«Τι σκοπό είχαν όλα αυτά;»

«Ο Τσάρλι πιστεύει ότι θα βγω κρυφά».

«Α». Σκέφτηκε λιγάκι. «Γιατί;» Λες και δεν ήξερε τι βρισκόταν μέσα στο μυαλό του Τσάρλι πιο ξεκάθαρα απ' ό,τι μπορούσα εγώ να μαντέψω.

«Προφανώς, φαίνεται ότι έχω υπερένταση».

Σήκωσε το πιγούνι μου, εξετάζοντας το πρόσωπό μου.

«Δείχνεις πολύ ζεστή, εδώ που τα λέμε».

Έσκυψε αργά το πρόσωπό του προς το δικό μου, ακουμπώντας το ψυχρό του μάγουλο στο δέρμα μου. Έμεινα εντελώς ακίνητη.

«Μμμμμμμ...» ψιθύρισε.

Ήταν πολύ δύσκολο, ενώ με άγγιζε, να σχηματίσω μια ερώτηση που να βγάζει νόημα. Έμεινα για ένα λεπτό ακόμα αποπροσανατολισμένη πριν ξεκινήσω.

«Φαίνεται... ότι σου είναι πολύ πιο εύκολο τώρα να είσαι κοντά μου».

«Έτσι νομίζεις;» μουρμούρισε, ενώ η μύτη του γλιστρούσε στη γωνία του πιγουνιού μου. Ένιωσα το χέρι του πιο ελαφρύ από φτερό πεταλούδας, να σπρώχνει τα υγρά μου μαλλιά προς τα πίσω, ώστε τα χείλη του να αγγίζουν την κοιλότητα κάτω από τ' αυτί μου.

«Πολύ, πάρα πολύ πιο εύκολο», είπα, προσπαθώντας να εκπνεύσω.

«Χμμμ».

«Αναρωτιόμουν λοιπόν...» άρχισα πάλι, αλλά τα δάχτυλά του άγγιζαν το θώρακά μου, και έχασα τον ειρμό των σκέψεών μου.

«Ναι;» ψιθύρισε.

«Γιατί» η φωνή μου έτρεμε, φέρνοντάς με σε δύσκολη θέση «λες;»

Ένιωσα το τρέμουλο της ανάσας του στο λαιμό μου, καθώς γέλασε. «Η δύναμη της θέλησης».

Τραβήχτηκα· καθώς κουνήθηκα, εκείνος πάγωσε –και δεν άκουγα πια τον ήχο της ανάσας του.

Κοιτάξαμε επιφυλακτικά ο ένας τον άλλο για μια στιγμή, και μετά, καθώς το σφιγμένο του σαγόι χαλάρωσε, η έκφρασή του ήταν γεμάτη απορία.

«Έκανα κάτι λάθος;»

«Όχι. Το αντίθετο. Με τρελαίνεις», εξήγησα.

Το σκέφτηκε για λίγο κι όταν μίλησε, ακούστηκε ευχαριστημένος. «Αλήθεια;» Ένα θριαμβευτικό χαμόγελο φώτισε σιγά-σιγά το πρόσωπό του.

«Θέλεις μήπως και χειροκρότημα;» ρώτησα.

Χαμογέλασε πλατιά.

«Απλώς με ξαφνιάζει ευχάριστα», διευκρίνισε. «Μέσα στα τελευταία εκατό χρόνια» η φωνή του ήταν πειραχτική «δε φανταζόμουν ποτέ κάτι τέτοιο. Δεν πίστευα ότι θα έβρισκα κάποια για να είμαι μαζί της... με κάποιον άλλο τρόπο απ' ό,τι με τα αδέρφια μου. Και μετά, το να ανακαλύπτω, αν και όλα αυτά είναι καινούρια για μένα, ότι είμαι καλός σ' αυτό... στο να είμαι κοντά σου...»

«Είσαι καλός στα πάντα», επισήμανα.

Εκείνος σήκωσε τους ώμους του, αναγνωρίζοντάς το, και γελάσαμε και οι δύο.

«Μα πώς είναι δυνατόν να είναι εύκολο τώρα;» τον πίεσα.

«Το απόγευμα...»

«Δεν είναι εύκολο», αναστέναξε. «Αλλά το απόγευμα, ήμουν ακόμα... αναποφάσιστος. Λυπάμαι γι' αυτό, ήταν ασυγχώρητο εκ μέρους μου που συμπεριφέρθηκα έτσι».

«Όχι ασυγχώρητο», διαφώνησα.

«Σ' ευχαριστώ». Χαμογέλασε. «Βλέπεις» συνέχισε, κοιτάζοντας κάτω τώρα, «δεν ήμουν σίγουρος αν ήμουν αρκετά δυνατός...» Πήρε ένα από τα χέρια μου και το πίεσε ελαφρά στο πρόσωπό του. «Κι όσο υπήρχε ακόμα η πιθανότητα να... μην μπορέσω να... κυριαρχήσω στον εαυτό μου» –εισέπνευ-

σε το άρωμα στον καρπό μου– «ήμουν... ευάλωτος. Μέχρι που αποφάσισα ότι ήμουν αρκετά δυνατός, ότι δεν υπήρχε καμία πιθανότητα να... ότι δε θα μπορούσα ποτέ να...»

Δεν τον είχα δει ποτέ να δυσκολεύεται τόσο πολύ να βρει τις κατάλληλες λέξεις. Ήταν τόσο... ανθρώπινο.

«Δηλαδή υπάρχει πιθανότητα τώρα;»

«Η δύναμη της θέλησης», επανέλαβε χαμογελαστός, με τα δόντια του να λάμπουν ακόμα και μέσα στο σκοτάδι.

«Πω πω, αυτό ήταν εύκολο», είπα.

Τίναξε προς τα πίσω το κεφάλι του και γέλασε, χαμηλόφωνα και ψιθύριζε, αλλά ακόμα κεφάτα.

«Εύκολο για σένα!» διόρθωσε αγγίζοντας τη μύτη μου με την άκρη του δαχτύλου του.

Και τότε το πρόσωπό του σοβάρεψε απότομα.

«Εγώ προσπαθώ», ψιθύρισε, με φωνή γεμάτη πόνο. «Αν αρχίσει να γίνεται... ανυπόφορο, είμαι αρκετά σίγουρος πως θα έχω τη δύναμη να φύγω».

Κατσούφιασα. Δε μου άρεσαν αυτά τα λόγια για αποχαιρετισμούς.

«Και θα είναι πιο δύσκολο αύριο», συνέχισε. «Έχω τη μυρωδιά σου στο κεφάλι μου όλη την ημέρα κι έχω γίνει εκπληκτικά απαθής. Αν μείνω μακριά σου για ένα οποιοδήποτε χρονικό διάστημα, θα πρέπει να ξαναρχίσω. Βέβαια, δε θα είναι εντελώς από την αρχή, νομίζω».

«Μη φύγεις τότε», απάντησα ανίκανη να κρύψω τη λαχτάρα στη φωνή μου.

«Αυτό με βολεύει», απάντησε, καθώς το πρόσωπό του χαλάρωσε σ' ένα ευγενικό χαμόγελο. «Φέρε τις χειροπέδες –είμαι αιχμάλωτός σου». Αλλά τα μακριά του χέρια σχημάτισαν δεσμά γύρω από τους δικούς μου καρπούς, καθώς μιλούσε. Γέλασε με εκείνο το ήσυχο, μελωδικό του γέλιο. Είχε γελάσει περισσότερο απόψε απ' ό,τι τον είχα ακούσει σε όσο χρονικό διάστημα είχα περάσει μαζί του.

«Δείχνεις πιο... αισιόδοξος απ' ό,τι συνήθως», παρατήρησα. «Δε σε έχω ξαναδεί έτσι».

«Μα δεν υποτίθεται ότι έτσι πρέπει να είναι τα πράγματα;» Χαμογέλασε. «Η ομορφιά της πρώτης αγάπης, κι όλα τα σχετικά. Είναι απίστευτο –δεν είναι;– η διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στο να διαβάζεις για κάτι, να το βλέπεις στις ταινίες και να το ζεις;»

«Πολύ μεγάλη», συμφώνησα. «Είναι πιο δυνατό απ' ό,τι φανταζόμουν».

«Για παράδειγμα» –τα λόγια του έρεαν γρήγορα τώρα, έπρεπε να συγκεντρωθώ για να τα πιάσω όλα– «το συναίσθημα της ζήλιας. Είχα διαβάσει γι' αυτό εκατό χιλιάδες φορές, είχα δει ηθοποιούς να το απεικονίζουν σε χίλια διαφορετικά θεατρικά έργα και ταινίες. Πίστευα ότι το κατανοούσα αρκετά καλά. Αλλά με ξάφνιασε...» Έκανε ένα μορφασμό. «Θυμάσαι εκείνη τη μέρα που ο Μάικ σου ζήτησε να πάτε στο χορό;»

Εγώ έγνεψα καταφατικά, αν και θυμόμουν εκείνη την ημέρα για διαφορετικό λόγο. «Τη μέρα που άρχισες πάλι να μου μιλάς».

«Ξαφνιάστηκα από την αγανάκτηση, σχεδόν την οργή που φούντωσε μέσα μου –δεν κατάλαβα τι ήταν στην αρχή. Είχα εκνευριστεί ακόμα περισσότερο απ' ό,τι συνήθως από το γεγονός ότι δεν μπορούσα να ξέρω τι σκεφτόσουν, γιατί τον απέρριψες. Ήταν απλώς και μόνο εξαιτίας της φίλης σου; Υπήρχε κανένας άλλος; Ήξερα ότι, όπως και να' χε το θέμα, δεν είχα κανένα δικαίωμα να ενδιαφέρομαι. Προσπάθησα να μην ενδιαφέρομαι.

»Και μετά άρχισε να δημιουργείται ουρά», είπε χαχανίζοντας. Εγώ συνοφρυώθηκα μέσα στο σκοτάδι.

«Περίμενα, με αδικαιολόγητη αγωνία, να ακούσω τι θα τους έλεγες, να παρατηρήσω τις εκφράσεις σου. Δεν μπορούσα να αρνηθώ την ανακούφιση που ένιωθα βλέποντας την ενόχληση στο πρόσωπό σου. Αλλά δεν μπορούσα να είμαι σί-

γουρος

»Αυτή ήταν η πρώτη νύχτα που ήρθα εδώ. Πάλευα όλη τη νύχτα, ενώ σε έβλεπα να κοιμάσαι, με το χάσμα ανάμεσα σ' αυτό που ήταν σωστό, ηθικό, αυτό που έπρεπε να κάνω, κι αυτό που ήθελα. Ήξερα πως αν συνέχιζα να σε αγνοώ, όπως θα έπρεπε κανονικά, ή αν έφευγα για λίγα χρόνια, μέχρι να έφευγες κι εσύ, κάποια μέρα θα έλεγες ναι στον Μάικ, ή σε κάποιο σαν κι αυτόν. Αυτό με εξόργιζε.

»Και τότε», ψιθύρισε, «εκεί που κοιμόσουν, είπες το όνομά μου. Μίλησες τόσο καθαρά, που στην αρχή νόμιζα ότι είχες ξυπνήσει. Αλλά γύρισες από την άλλη μεριά ανήσυχα και μουρμούρισες μια φορά ακόμη το όνομά μου και αναστέναξες. Το συναίσθημα που με διαπέρασε τότε με πανικόβαλλε και με συγκλόνησε. Και κατάλαβα ότι δεν μπορούσα πια να σε αγνοώ». Έμεινε σιωπηλός για μια στιγμή, πιθανότατα ακούγοντας την ξαφνική αρρυθμία του χτύπου της καρδιάς μου.

«Μα η ζήλια... είναι περίεργο πράγμα. Τόσο πολύ πιο δυνατό απ' ό,τι νόμιζα. Και παράλογο! Μόλις τώρα, όταν ο Τσάρλι σε ρώτησε για αυτόν τον άθλιο τον Μάικ Νιούτον...» Κούνησε το κεφάλι του θυμωμένα.

«Έπρεπε να το φανταστώ ότι θα άκουγες», είπα πνίγοντας ένα μουγκρητό.

«Φυσικά».

«Αυτό σε έκανε να ζηλέψεις, όμως, στ' αλήθεια;»

«Όλα αυτά μου είναι άγνωστα' ανασταίνεις το ανθρώπινο στοιχείο μέσα μου, και όλα τα αισθάνομαι πιο δυνατά, επειδή είναι καινούρια».

«Μα ειλικρινά» τον πείραξα «είναι δυνατόν να σε ενοχλεί κάτι τέτοιο, όταν εγώ έχω μάθει ότι η Ρόζαλι –η Ρόζαλι, η ενσάρκωση της απόλυτης ομορφιάς, η Ρόζαλι– προοριζόταν για σένα; Με τον Έμετ ή χωρίς, πώς μπορώ εγώ να συναγωνιστώ με αυτή;»

«Δεν υπάρχει συναγωνισμός». Τα δόντια του άστραψαν.

Τράβηξε γύρω απ' την πλάτη του τα παγιδευμένα μου χέρια, κρατώντας με στο στήθος του. Έμεινα όσο το δυνατόν πιο ακινητη, αναπνέοντας ακόμα με προσοχή.

«Το ξέρω ότι δεν υπάρχει συναγωνισμός», μουρμούρισα στο ψυχρό του δέρμα. «Αυτό είναι το πρόβλημα».

«Φυσικά η Ρόζαλι είναι όμορφη με το δικό της τρόπο, αλλά ακόμα κι αν δεν ήταν κάτι σαν αδερφή μου, ακόμα κι αν ο Έμετ δεν της ανήκε, δε θα μπορούσα ποτέ να νιώσω γι' αυτήν ούτε το ένα δέκατο, όχι, ούτε το ένα εκατοστό από την έλξη που νιώθω για σένα». Ήταν σοβαρός τώρα, σκεφτικός. «Εδώ και περίπου ενενήντα χρόνια περιπλανιόμουν ανάμεσα στα πλάσματα του είδους μου και του δικού σου... νομίζοντας συνέχεια ότι ήμουν ολοκληρωμένος από μόνος μου, χωρίς να συνειδητοποιώ τι είναι αυτό που έψαχνα. Και δεν έβρισκα τίποτα, γιατί δεν είχες γεννηθεί ακόμα».

«Δε μου φαίνεται δίκαιο», ψιθύρισα, με το πρόσωπό μου ακόμα ακουμπισμένο στο στήθος του, ακούγοντας την ανάσα του να έρχεται και να φεύγει. «Εγώ δε χρειάστηκε να περιμένω καθόλου. Γιατί να τα καταφέρω τόσο εύκολα εγώ;»

«Έχεις δίκιο», συμφώνησε διασκεδάζοντας. «Πρέπει να το κάνω πιο δύσκολο για σένα, δε χωρά αμφιβολία». Ελευθέρωσε το ένα από τα χέρια του, άφησε τον καρπό μου μόνο για να τον μαζέψει προσεχτικά με το άλλο του χέρι. Χαίδεψε τα υγρά μου μαλλιά απαλά, από την κορυφή του κεφαλιού μου ως τη μέση μου. «Εσύ πρέπει μόνο να ρισκάρεις τη ζωή σου κάθε δευτερόλεπτο που είσαι μαζί μου, αυτό σίγουρα δεν είναι και τίποτα σπουδαίο. Πρέπει μόνο να γυρίζεις την πλάτη σου στη φύση, στην ανθρωπότητα... τι αξία έχει αυτό;»

«Πολλή λίγη –δε νιώθω στερημένη από τίποτα».

«Όχι ακόμα». Και η φωνή του γέμισε απότομα με αρχαία θλίψη.

Προσπάθησα να τραβηχτώ, να κοιτάξω το πρόσωπό του, αλλά το χέρι του κλείδωσε τους καρπούς μου σε ένα κράτημα

που δεν μπορούσε να σπάσει.

«Τι...» ήμουν έτοιμη να ρωτήσω, όταν το σώμα του βρέθηκε σε εγρήγορση. Κοκάλωσα, αλλά ξαφνικά άφησε τα χέρια μου κι εξαφανίστηκε. Εγώ παραλίγο να πέσω μπρούμυτα.

«Ξάπλωσε!» είπε μέσα από τα δόντια του. Δεν μπορούσα να καταλάβω από πού ερχόταν η φωνή του μέσα στο σκοτάδι.

Τυλίχτηκα με το πάπλωμά μου, κουλουριασμένη στα πλάγια, όπως κοιμόμουν συνήθως. Άκουσα την πόρτα να ανοίγει ελαφρώς, καθώς ο Τσάρλι κρυφοκοίταξε μέσα, για να βεβαιωθεί ότι ήμουν εκεί που έπρεπε να είμαι. Εγώ ανέπνεα ρυθμικά, κάνοντας την κίνηση ελαφρώς υπερβολική.

Πέρασε ένα λεπτό που έμοιαζε να διαρκεί πολύ. Έστησα αυτή, αβέβαιη αν είχα ακούσει την πόρτα να κλείνει. Τότε το δροσερό χέρι του Έντουαρντ βρέθηκε γύρω μου, κάτω από τα σκεπάσματα, τα χείλη του στο αυτί μου.

«Είσαι φριχτή ηθοποιός –θα έλεγα πως αυτός ο επαγγελματικός δρόμος έχει κλείσει για σένα».

«Να πάρει!» μουρμούρισα. Η καρδιά μου κόντευε να διαλύσει το στήθος μου.

Εκείνος σιγοτραγουδούσε ένα σκοπό που δεν αναγνώρισα· ακουγόταν σαν νανούρισμα.

Έκανε παύση. «Να σου τραγουδήσω για να κοιμηθείς;»

«Ναι καλά», είπα γελώντας. «Λες και μπορώ να κοιμηθώ μ' εσένα εδώ πέρα».

«Μα το κάνεις συνέχεια», μου υπενθύμισε.

«Δεν ήξερα όμως ότι ήσουν εδώ».

«Άρα αν δε θέλεις να κοιμηθείς...» πρότεινε αγνοώντας τον τόνο της φωνής μου. Η αναπνοή μου σταμάτησε.

«Αν δε θέλω να κοιμηθώ...;»

Χαχάνισε. «Τι θέλεις να κάνεις τότε;»

Στην αρχή δεν μπορούσα να απαντήσω.

«Δεν είμαι σίγουρη», είπα τελικά.

«Πες μου όταν αποφασίσεις».

Ένωθα τη δροσερή του ανάσα στο λαιμό μου, ένιωθα τη μύτη του να γλιστράει στο πιγούνι μου, εισπνέοντας.

«Νόμιζα ότι είχες γίνει απαθής».

«Μόνο και μόνο επειδή αντιστέκομαι στο κρασί, αυτό δε σημαίνει ότι δεν μπορώ να εκτιμήσω το άρωμά του», ψιθύρισε. «Έχεις πολύ λουλουδάτο άρωμα, σαν λεβάντα... ή φρέζια», επισήμανε. «Μου ανοίγει την όρεξη».

«Ναι, δε μου πάει καλά η μέρα, αν δε μου πει κάποιος, ότι μυρίζω τόσο όμορφα που σίγουρα θα ήμουν πολύ νόστιμη».

Γέλασε, και μετά αναστέναξε.

«Αποφάσισα τι θέλω να κάνω», του είπα. «Θέλω να μάθω κι άλλα για σένα».

«Ρώτα με ό,τι θες».

Πήδηξα μερικές από τις ερωτήσεις μου για να φτάσω κατευθείαν στην πιο ουσιώδη. «Γιατί το κάνεις;» είπα. «Ακόμα δεν μπορώ να καταλάβω πώς μπορείς να κάνεις τόσο σκληρές προσπάθειες για να αντισταθείς σ' αυτό που... είσαι. Σε παρακαλώ μη με παρεξηγήσεις, φυσικά και χαίρομαι που το κάνεις. Απλά δε βλέπω το λόγο γιατί θα έπρεπε να μπει στον κόπο ευθύς εξαρχής».

Δίστασε πριν απαντήσει. «Είναι καλή ερώτηση, και δεν είσαι η πρώτη που με ρωτάς. Οι άλλοι –η πλειοψηφία του δικού μας είδους που είναι αρκετά ικανοποιημένοι με τη μοίρα μας– αναρωτιούνται και αυτοί πώς ζω. Αλλά βλέπεις, απλώς επειδή... μας μοιράστηκαν κάποια συγκεκριμένα χαρτιά της τράπουλας... αυτό δε σημαίνει ότι δεν μπορούμε να επιλέξουμε να αποδειχτούμε ανώτεροι –να ξεπεράσουμε τα όρια ενός πεπρωμένου που κανένας από μας δεν ήθελε. Να προσπαθήσουμε να διατηρήσουμε όσα ίχνη της ανθρώπινης ψυχής μπορούμε».

Καθόμουν ακίνητη, κοκαλωμένη σε μια σιωπή γεμάτη δέος.

«Σε πήρε ο ύπνος;» ψιθύρισε μετά από μερικά λεπτά.

«Όχι».

«Αυτά ήταν όλα κι όλα για τα οποία ήσουν περιέργη;»

«Κάθε άλλο».

«Τι άλλο θέλεις να μάθεις;»

«Πώς και μπορείς να διαβάζεις το μυαλό των άλλων –γιατί μόνο εσύ; Και η Άλις, που βλέπει το μέλλον... γιατί συμβαίνει αυτό;»

Τον ένιωσα να σηκώνει τους ώμους του μέσα στο σκοτάδι. «Δεν ξέρουμε πραγματικά. Ο Κάρλαϊλ έχει μια θεωρία... πιστεύει ότι όλοι μας κουβαλάμε κάτι από τα πιο έντονα ανθρωπινα χαρακτηριστικά μας στην επόμενη ζωή μας, όπου και εντείνονται ακόμα πιο πολύ –όπως και το μυαλό μας και οι αισθήσεις μας. Πιστεύει ότι εγώ πρέπει να ήμουν ήδη ευαίσθητος στις σκέψεις των άλλων γύρω μου. Κι ότι η Άλις είχε τη δυνατότητα να προαισθάνεται πράγματα, όπου κι αν ήταν».

«Κι αυτός τι έφερε μαζί του στην επόμενη ζωή του από την προηγούμενη, και οι άλλοι;»

«Ο Κάρλαϊλ έφερε τη συμπόνια του. Η Έσμι την ικανότητά της να αγαπά με πάθος. Ο Έμετ έφερε μαζί του τη δύναμή του, η Ρόζαλι την... επιμονή της. Θα μπορούσες να το πεις και το πείσμα της», είπε γελώντας. «Ο Τζάσπερ είναι πολύ ενδιαφέρον. Ήταν πολύ χαρισματικός στην πρώτη του ζωή, ικανός να επηρεάζει τους γύρω του, ώστε να βλέπουν τα πράγματα με το δικό του τρόπο. Τώρα μπορεί να επηρεάζει τα συναισθήματα των άλλων –να ηρεμεί ένα δωμάτιο οργισμένων ανθρώπων, για παράδειγμα, ή να αφυπνίζει ένα ληθαργικό πλήθος, αντίστοιχα. Είναι ένα πολύ δεξιοτεχνικό χάρισμα».

Αναλογίστηκα τα αδύνατα πράγματα που περιέγραφε προσπαθώντας να τα χωνέψω. Εκείνος περίμενε υπομονετικά όσο εγώ σκεφτόμουν.

«Λοιπόν, πώς ξεκίνησαν όλα; Θέλω να πω, ο Κάρλαϊλ μεταμόρφωσε εσένα, και κάποιος άλλος πρέπει να είχε μεταμορ-

φώσει αυτόν και ούτω καθεξής...»

«Εσείς από πού κατάγεστε; Εξέλιξη; Δημιουργία; Δε θα μπορούσαμε κι εμείς να εξελιχθούμε με τον ίδιο τρόπο όπως και τα άλλα είδη, και οι θηρευτές και τα θηράματα; Ή, αν δεν πιστεύεις πως όλα αυτά είναι δυνατόν να συνέβησαν απλώς από μόνα τους, πράγμα που μου είναι δύσκολο κι εμένα να δεχτώ, είναι τόσο δύσκολο να πιστέψεις ότι η ίδια δύναμη που δημιούργησε το μικρό ψαράκι και τον καρχαρία, τη μικρή φώκια και τη φάλαινα δολοφόνο, θα μπορούσε να δημιουργήσει και το δικό σας είδος και το δικό μας μαζί;»

«Για να το καταλάβω αυτό –εγώ είμαι η μικρή φώκια, έτσι;»

«Έτσι». Γέλασε και κάτι άγγιξε τα μαλλιά μου –τα χείλη του;

Ήθελα να γυρίσω προς το μέρος του για να δω αν ήταν αλήθεια τα χείλη του στα μαλλιά μου. Αλλά έπρεπε να είμαι φρόνιμη· δεν ήθελα να το κάνω πιο δύσκολο γι' αυτόν απ' ό,τι ήταν ήδη.

«Είσαι έτοιμη να κοιμηθείς;» ρώτησε διακόπτοντας τη σύνομη σιωπή. «Ή μήπως έχεις κι άλλες ερωτήσεις;»

«Μόνο ένα-δυο εκατομμύρια ακόμα».

«Κι αύριο μέρα είναι, και την επόμενη και τη μεθεπόμενη...» μου υπενθύμισε.

Χαμογέλασα, με ευφορία στο μυαλό μου.

«Είσαι σίγουρος ότι δε θα εξαφανιστείς το πρωί;» ήθελα να βεβαιωθώ. «Είσαι μυθικό πλάσμα, στο κάτω-κάτω».

«Δε θα σε αφήσω». Η φωνή του είχε τη σφραγίδα μιας υπόσχεσης.

«Άλλη μια, τότε, απόψε...» Και κοκκίνισα. Το σκοτάδι δε βοήθησε και πολύ –είμαι σίγουρη ότι ένιωσα το ξαφνικό φούτωμα κάτω από το δέρμα μου.

«Τι είναι;»

«Όχι, ξέχνα το. Άλλαξα γνώμη».

«Μπέλλα, μπορείς να με ρωτήσεις ό,τι θες».

Δεν απάντησα, κι εκείνος ξεφύσηξε.

«Συνέχεια νομίζω ότι με τον καιρό θα με πειράζει όλο και λιγότερο που δεν ακούω τις σκέψεις σου. Αλλά γίνεται όλο και χειρότερο».

«Χαίρομαι που δεν μπορείς να διαβάσεις τις σκέψεις μου. Δε φτάνει που με ακούς, όταν παραμιλάω στον ύπνο μου!»

«Σε παρακαλώ;» η φωνή του ήταν πειστική, ήταν τόσο αδύνατο να αντισταθώ.

Κούνησα το κεφάλι μου.

«Αν δε μου πεις, θα υποθέσω ότι είναι κάτι χειρότερο απ' ό,τι είναι στην πραγματικότητα», είπε ήρεμα. «Σε παρακαλώ;» Ξανά αυτή η παρακλητική φωνή.

«Να», άρχισα, χαρούμενη που δεν μπορούσε να δει το πρόσωπό μου.

«Ναι;»

«Είπες ότι η Ρόζαλι με τον Έμετ θα παντρευτούν σε λίγο... Είναι αυτός ο... γάμος... το ίδιο πράγμα που είναι και για τους ανθρώπους;»

Γέλασε σοβαρά τώρα, αφού είχε καταλάβει. «Εκεί, λοιπόν, το πας;»

Μετακινήθηκα νευρικά, ανίκανη να απαντήσω.

«Ναι, μάλλον είναι το ίδιο πράγμα», είπε. «Σου είπα, οι περισσότερες από τις ανθρώπινες επιθυμίες υπάρχουν, απλώς είναι κρυμμένες πίσω από πιο δυνατές επιθυμίες».

«Α», ήταν το μόνο που κατάφερα να πω.

«Υπήρχε κάποιος σκοπός πίσω από την περιέργειά σου;»

«Να, αναρωτιόμουν, είναι αλήθεια... αν εσύ κι εγώ... κάποια μέρα...»

Αμέσως σοβάρεψε, το κατάλαβα από την ξαφνική ακινησία του σώματός του. Πάγωσα κι εγώ αντιδρώντας μηχανικά.

«Δε νομίζω ότι... αυτό θα ήταν δυνατόν για μας».

«Επειδή θα σου ήταν πολύ δύσκολο, αν ήμουν τόσο... κο-

ντά;»

«Αυτό είναι σίγουρα πρόβλημα. Αλλά δεν ήταν αυτό που είχα στο νου μου. Απλώς είναι ότι είσαι πολύ αδύναμη, πολύ ευπαθής. Πρέπει να προσέχω τις κινήσεις μου κάθε στιγμή που είμαστε μαζί για να μη σου κάνω κακό. Θα μπορούσα να σε σκοτώσω πολύ εύκολα, Μπέλλα, κατά λάθος». Η φωνή του είχε γίνει ένας απαλός ψίθυρος. Κούνησε την παγωμένη του παλάμη για να την ακουμπήσει και πάλι στο μάγουλό μου. «Αν έκανα κάτι βιαστικά... αν για ένα δευτερόλεπτο δεν πρόσεχα αρκετά, θα μπορούσα να απλώσω το χέρι μου, θέλοντας να αγγίξω το πρόσωπό σου και από λάθος να σου σπάσω το κρανίο. Δε συνειδητοποιείς πόσο απίστευτα εύθραυστη είσαι. Δε μου επιτρέπεται ποτέ, ποτέ να χάσω τον έλεγχο, όταν είμαι μαζί σου».

Περίμενε να απαντήσω, με την αγωνία του να μεγαλώνει όταν δεν απάντησα. «Φοβάσαι;» ρώτησε.

Περίμενα ένα λεπτό πριν απαντήσω, ώστε οι λέξεις να είναι αληθινές. «Όχι. Είμαι μια χαρά».

Φάνηκε να καλοσκέφτεται για μια στιγμή. «Είμαι περίεργος, όμως, τώρα», είπε με φωνή ανάλαφρη και πάλι. «Έχεις κάνει ποτέ...» η φωνή του έσβησε υπαινικτικά.

«Φυσικά και όχι». Αναψοκοκκίνισα. «Σου είπα ότι δεν έχω νιώσει ξανά έτσι, ούτε κατά διάνοια».

«Το ξέρω. Απλώς ξέρω επίσης πώς σκέφτονται και οι άλλοι άνθρωποι. Ξέρω ότι η αγάπη και ο πόθος δεν πάνε πάντα απαραίτητως μαζί».

«Για μένα πάνε. Τώρα, τουλάχιστον, που τα νιώθω για πρώτη φορά», είπα αναστενάζοντας.

«Ωραία. Τουλάχιστον έχουμε και κάτι κοινό». Ακούστηκε ικανοποιημένος.

«Τα ανθρώπινα ένστικτά σου...» άρχισα. Εκείνος περίμενε. «Θέλω, να πω, με βρίσκεις ελκυστική, κατά αυτό τον τρόπο, καθόλου;»

Γέλασε και μου ανακάτεψε ελαφρώς τα σχεδόν στεγνά μαλλιά.

«Μπορεί να μην είμαι άνθρωπος, είμαι όμως άντρας», με διαβεβαίωσε.

Εγώ χασιμουρήθηκα χωρίς να το θέλω.

«Απάντησα στις ερωτήσεις σου, τώρα καλό θα ήταν να κοιμηθείς», επέμεινε.

«Δεν είμαι σίγουρη αν μπορώ».

«Θέλεις να φύγω;»

«Όχι!» είπα υπερβολικά δυνατά.

Γέλασε και μετά άρχισε να μου σιγοτραγουδά εκείνο το ίδιο άγνωστο νανούρισμα· η φωνή ενός αρχαγγέλου, απαλή στο αυτί μου.

Πιο κουρασμένη από όσο είχα συνειδητοποιήσει, εξουθενωμένη από τη μεγάλη μέρα πνευματικής και συναισθηματικής πίεσης, τέτοιας που δεν είχα ξαναιώσει ποτέ, αποκοιμήθηκα στην κρύα του αγκαλιά.

15. ΟΙ ΚΑΛΕΝ

Το θαμπό φως άλλης μιας συννεφιασμένης μέρας τελικά με ξύπνησε. Ήμουν ξαπλωμένη με το μπράτσο μου πάνω στα μάτια μου, εξαντλημένη και ζαλισμένη. Κάτι, ένα όνειρο που προσπαθούσε να επανέλθει στη μνήμη μου, πάσχιζε να εισχωρήσει στη συνείδησή μου. Μούγκρισα και γύρισα στο πλάι, ελπίζοντας ότι θα κοιμόμουν κι άλλο. Και τότε η προηγούμενη μέρα κατέκλυσε πάλι το συνειδητό μέρος του μυαλού μου.

«Αχ!» σηκώθηκα για να μείνω καθιστή στο κρεβάτι τόσο γρήγορα, που το κεφάλι μου άρχισε να γυρίζει.

«Τα μαλλιά σου θυμίζουν αχυρώνα... όμως μου αρέσουν». Η ατάραχη φωνή του ήρθε από την κουνιστή πολυθρόνα στη γωνία.

«Έντουαρντ! Έμεινες!» είπα με χαρά και απερίσκεπτα ρίχτηκα στην αγκαλιά του, στην άλλη άκρη του δωματίου. Τη στιγμή που οι σκέψεις μου συντονίστηκαν με τις πράξεις μου, πάγωσα, σοκαρισμένη από τον ίδιο μου τον ασυγκράτητο ενθουσιασμό. Σήκωσα το κεφάλι μου για να τον κοιτάξω, φοβούμενη πως είχα υπερβεί τα όρια.

Αλλά εκείνος γελούσε.

«Φυσικά», απάντησε, έκπληκτος, αλλά φαινομενικά ικανοποιημένος με την αντίδρασή μου. Τα χέρια του έτριψαν την πλάτη μου.

Ακούμπησα το κεφάλι μου διστακτικά στον ώμο του, εισπνέοντας το άρωμα του δέρματός του.

«Ήμουν σίγουρη ότι ήταν όνειρο».

«Δεν έχεις και τόση πολλή φαντασία», είπε ειρωνικά.

«Ο Τσάρλι!» θυμήθηκα πηδώντας πάλι όρθια, χωρίς να το σκεφτώ, και πηγαίνοντας προς την πόρτα.

«Έφυγε πριν μια ώρα –αφού ξαναέβαλε στη θέση τους τα καλώδια της μπαταρίας στο αμάξι σου, πρέπει να προσθέσω. Οφείλω να παραδεχτώ πως απογοητεύτηκα. Θα ήταν αρκετό αυτό, όλο κι όλο, για να σε εμποδίσει, αν ήσουν αποφασισμένη να φύγεις;»

Αναλογίστηκα, θέλοντας τόσο πολύ να επιστρέψω στην αγκαλιά του, αλλά φοβόμουν ότι η αναπνοή μου μύριζε άσχημα.

«Συνήθως δεν είσαι τόσο προβληματισμένη το πρωί», παρατήρησε. Άνοιξε τα χέρια του, ώστε να πάω πάλι κοντά του. Μια σχεδόν ακαταμάχητη πρόσκληση.

«Χρειάζομαι άλλο ένα ανθρώπινο λεπτό», ομολόγησα.

«Περιμένω».

Πετάχτηκα για να πάω στο μπάνιο, με συναισθήματα που δεν αναγνώριζα. Δεν αναγνώριζα τον εαυτό μου, ούτε εξωτερικά ούτε εσωτερικά. Το πρόσωπο στον καθρέφτη ήταν στην ουσία μια ξένη –μάτια υπερβολικά λαμπερά, πυρετώδη κόκκινα σημάδια στα ζυγωματικά μου. Αφού βούρτσισα τα δόντια μου, προσπάθησα να ισιώσω το μπερδεμένο χάος που ήταν τα μαλλιά μου. Πιτίλισα το πρόσωπό μου με κρύο νερό και προσπάθησα να αναπνεύσω φυσιολογικά, χωρίς καμία αξιοπρόσχητη επιτυχία. Σχεδόν πήγα τρέχοντας στο δωμάτιο.

Έμοιαζε με θαύμα που ήταν εκεί, η αγκαλιά του με περίμενε

ακόμα. Άπλωσε τα χέρια του προς εμένα, και η καρδιά μου άρχισε να χτυπά δυνατά και χωρίς ρυθμό.

«Καλωσήρθες πάλι», μουρμούρισε παίρνοντάς με στην αγκαλιά του.

Με κούνησε για λίγο σιωπηλά, μέχρι που παρατήρησα πως είχε αλλάξει ρούχα, τα μαλλιά του ήταν απαλά.

«Έφυγες;» τον κατηγόρησα, αγγίζοντας το γιακά του καινούριου του πουκάμισου.

«Δεν μπορούσα να φύγω με τα ρούχα που είχα έρθει –τι θα σκεφτούν οι γείτονες;»

Εγώ κατσούφιασα.

«Κοιμόσουν πάρα πολύ βαθιά' δεν έχασα τίποτα». Τα μάτια του έλαμψαν. «Άρχισε να μιλάς πιο μετά».

Μούγκρισα. «Τι άκουσες;»

Τα χρυσαφί του μάτια έγιναν πολύ ζεστά. «Είπες ότι με αγαπάς».

«Αυτό το ήξερες ήδη», του θύμισα, σκύβοντας το κεφάλι μου.

«Είναι όμως τόσο ωραίο να το ακούς».

Έκρυψα το πρόσωπό μου στον ώμο του.

«Σ' αγαπώ», ψιθύρισα.

«Είσαι η ζωή μου τώρα», απάντησε απλά.

Δεν υπήρχε τίποτα άλλο να πούμε για την ώρα. Μας κούνησε προς-πίσω, καθώς το δωμάτιο γινόταν πιο φωτεινό.

«Ωρα για πρωινό», είπε τελικά, απρομελέτητα –για να αποδείξει, είμαι σίγουρη, ότι θυμόταν όλες τις ανθρώπινες αδυναμίες μου.

Έτσι έπιασα το λαιμό μου δήθεν προστατευτικά και με τα δυο μου χέρια και τον κοίταξα με γουρλωμένα μάτια. Το πρόσωπό του ταραχτήκε.

«Πλάκα κάνω!» είπα πνίγοντας ένα γελάκι. «Και είπες ότι δεν ήμουν καλή ηθοποιός!»

Συνοφρυώθηκε με αηδία. «Δεν ήταν αστείο».

«Ήταν πολύ αστείο, και το ξέρεις». Αλλά εξέτασα τα χρυσαφί του μάτια προσεχτικά, για να βεβαιωθώ ότι με είχε συγχωρέσει. Προφανώς, με είχε.

«Να το παραφράσω;» ρώτησε. «Ωρα για πρωινό για τον άνθρωπο».

«Α, εντάξει».

Με έριξε πάνω στον ώμο του, απαλά, αλλά με μια ταχύτητα που με άφησε χωρίς ανάσα. Διαμαρτυρήθηκα, καθώς με κουβαλούσε κάτω με ευκολία, αλλά εκείνος δε μου έδωσε σημασία. Με έβαλε να κάτσω σε μια καρέκλα.

Η κουζίνα ήταν φωτεινή, χαρούμενη, έμοιαζε να απορροφά τη διάθεσή μου.

«Τι έχουμε για πρωινό;» ρώτησα ευχάριστα.

Αυτό τον προβλημάτισε για ένα λεπτό.

«Εε, δεν είμαι σίγουρος. Τι θα ήθελες;» Το μαρμάρινο φρύδι του ζάρωσε.

Χαμογέλασα πλατιά πηδώντας πάνω.

«Δεν πειράζει, τα καταφέρνω μόνη μου μια χαρά. Δες με να κυνηγάω».

Βρήκα ένα μπολ κι ένα κουτί με δημητριακά. Ένιωθα τα μάτια του πάνω μου, καθώς έχυνα το γάλα κι άρπαξα ένα κουτάλι. Έβαλα το φαγητό μου στο τραπέζι και μετά σταμάτησα.

«Να σου φέρω κάτι να φας;» ρώτησα, καθώς δεν ήθελα να είμαι αγενής.

Πήρε ένα ύφος σαν εξουθενωμένος. «Τρώγε, Μπέλλα».

Κάθισα στο τραπέζι, παρακολουθώντας τον, καθώς έφαγα μια μπουκιά. Με κοίταζε μελετώντας την κάθε μου κίνηση. Με έκανε να νιώθω άβολα. Κατάπια τελείως για να μιλήσω, για να του αποσπάσω την προσοχή.

«Τι έχει το πρόγραμμα σήμερα;» ρώτησα.

«Χμμμ...» Τον παρακολούθησα να προσπαθεί να διατυπώσει την απάντησή του προσεχτικά. «Τι θα έλεγες να γνωρίσεις την οικογένειά μου;»

Κατάπια.

«Φοβάσαι τώρα;» Ακούστηκε γεμάτος ελπίδα.

«Ναι», παραδέχτηκα· πώς θα μπορούσα να το αρνηθώ –έβλεπε τα μάτια μου.

«Μην ανησυχείς». Χαμογέλασε αυτάρεσκα. «Θα σε προστατέψω».

«Δε φοβάμαι τους δικούς σου», εξήγησα. «Φοβάμαι ότι δεν... θα με συμπαθήσουν. Δε θα... ξαφνιαστούν που έφερες στο σπίτι κάποια... σαν εμένα... για να τους γνωρίσει; Ξέρουν πως ξέρω γι' αυτούς;»

«Α, τα ξέρουν ήδη όλα. Χθες έβαλαν στοιχήματα, ξέρεις» –χαμογέλασε, αλλά η φωνή του ήταν τραχιά– «για το αν θα σε έφερνα πάλι πίσω, αν και δεν μπορώ να φανταστώ γιατί κάποιος να στοιχηματίζει αντίθετα απ' την Άλις. Εν πάση περιπτώσει, δεν έχουμε μυστικά στην οικογένειά μου. Δεν είναι εφικτό εδώ που τα λέμε, αφού εγώ μπορώ να διαβάζω τις σκέψεις, και η Άλις να βλέπει το μέλλον κι όλα τα σχετικά».

«Κι ο Τζάσπερ σας κάνει όλους να αισθάνεστε άνετα και όμορφα που θα τα ξεράσετε όλα, μην το ξεχνάς αυτό».

«Παρακολουθούσες στο μάθημα», είπε χαμογελώντας επιδοκιμαστικά.

«Πού και πού το κάνω αυτό». Έκανα ένα μορφασμό. «Λοιπόν, η Άλις με είδε να έρχομαι;»

Η αντίδρασή του ήταν παράξενη. «Κάτι τέτοιο», είπε άβολα, γυρνώντας από την άλλη, ώστε να μην μπορώ να δω τα μάτια του. Τον κοίταξα με περιέργεια.

«Είναι καλό αυτό;» ρώτησε γυρίζοντας απότομα προς εμένα ξανά και κοιτάζοντας το πρωινό μου με ένα πειραχτικό βλέμμα. «Ειλικρινά, δε δείχνει να σου ανοίγει την όρεξη».

«Κοίτα, δεν είναι βέβαια και καμία ευέξαπτη αρκούδα...» μουρμούρισα, αγνοώντας τον, όταν με στραβοκοίταξε. Αναρωτιόμουν ακόμα γιατί αντέδρασε κατά αυτόν τον τρόπο, όταν ανέφερα την Άλις. Έφαγα βιαστικά τα δημητριακά μου

κάνοντας υποθέσεις.

Σηκώθηκε όρθιος στη μέση της κουζίνας, ένα άγαλμα του Άδωνη και πάλι, κοιτάζοντας αφηρημένα έξω από τα πίσω παράθυρα.

Μετά τα μάτια του ξαναγύρισαν σ' εμένα, και χαμογέλασε με εκείνο το χαμόγελο που σου ράγιζε την καρδιά.

«Και πρέπει να με συστήσεις και στον πατέρα σου, νομίζω».

«Μα σε ξέρει ήδη», του θύμισα.

«Ως το αγόρι σου, θέλω να πω».

Τον κοίταξα καχύποπτα. «Γιατί;»

«Έτσι δε συνηθίζεται;» ρώτησε αθώα.

«Δεν ξέρω», παραδέχτηκα. Στο ρομαντικό μου παρελθόν δεν υπήρχαν και πολλά σημεία αναφοράς, ώστε να ανατρέξω εκεί. Όχι βέβαια πως ίσχυαν οι συνηθισμένοι κανόνες των ρομαντικών ραντεβού στην περίπτωση αυτή. «Δεν είναι απαραίτητο, ξέρεις... Δεν περιμένω να... θέλω να πω, δεν είναι ανάγκη να προσποιηθείς για χάρη μου».

Το χαμόγελό του ήταν υπομονετικό. «Δεν προσποιούμαι».

Έσπρωξα τα απομεινάρια των δημητριακών μου στις άκρες του μπολ, δαγκώνοντας τα χείλη μου.

«Θα πεις στον Τσάρλι πως είμαι το αγόρι σου ή όχι;» απαίτησε να μάθει.

«Αυτό είσαι;» Κατέπνιξα τον τρόμο μέσα μου στη σκέψη του Έντουαρντ και του Τσάρλι και της λέξης *αγόρι*, όλων αυτών μαζί στο ίδιο δωμάτιο την ίδια ώρα.

«Είναι μια πολύ ελεύθερη απόδοση της έννοιας "αγόρι", οφείλω να ομολογήσω», είπε.

«Είχα την εντύπωση πως ήσουν κάτι περισσότερο, για να πω την αλήθεια», παραδέχτηκα, κοιτάζοντας στο τραπέζι.

«Κοίτα, δεν ξέρω αν είναι ανάγκη να του δώσουμε όλες τις φρικιαστικές λεπτομέρειες». Άπλωσε το χέρι του από την

άλλη μεριά του τραπεζιού για να σηκώσει το πιγούνι μου με ένα κρύο, απαλό δάχτυλο. «Αλλά χρειάζεται κάποια εξήγηση σχετικά με το γιατί θα τριγυρνάω εδώ πέρα συνέχεια. Δε θέλω ο Διοικητής Σουάν να μου κάνει ασφαλιστικά μέτρα».

«Αλήθεια;» ρώτησα, ξαφνικά με αγωνία. «Θα τριγυρνάς εδώ πέρα;»

«Όσο καιρό με θέλεις εδώ», με διαβεβαίωσε.

«Θα σε θέλω συνέχεια», τον προειδοποίησα. «Για πάντα».

Περπάτησε αργά γύρω απ' το τραπέζι και, σταματώντας λίγα εκατοστά πιο πέρα, άπλωσε το χέρι του για να αγγίξει το μάγουλό μου με τις άκρες των δαχτύλων του. Η έκφρασή του ήταν ακατανόητη.

«Μήπως αυτό σε στενοχωρεί;» ρώτησα.

Δεν απάντησε. Κοίταξε μέσα στα μάτια μου για κάποιο χρονικό διάστημα που δεν μπορούσα να μετρήσω.

«Τελείωσες;» ρώτησε τελικά.

Πετάχτηκα όρθια. «Ναι».

«Ντύσου –θα περιμένω εδώ».

Ήταν δύσκολο ν' αποφασίσω τι να φορέσω. Δε νομίζω να υπήρχε κάποιο πρωτόκολλο που να καθορίζει τι να φορέσει μια κοπέλα, όταν ο βρικολακας αγαπημένος της την πήγαινε σπίτι του για να γνωρίσει την οικογένειά του. Ήταν ανακουφιστικό που σκέφτηκα τη λέξη. Ήξερα ότι επίτηδες την απέφυγα.

Κατέληξα στη μοναδική μου φούστα –μακριά, χακί χρώματος, ωστόσο όχι επίσημη. Φόρεσα τη σκούρα μπλούζα που κάποτε μου είχε πει ότι μου πήγαινε. Μια γρήγορη ματιά στον καθρέφτη με έκανε να καταλάβω ότι τα μαλλιά μου ήταν οίκτρα, έτσι τα έπιασα πίσω κοτσίδα.

«Εντάξει» Κατέβηκα πηδώντας τα σκαλιά. «Είμαι αξιοπρεπής».

Περίμενε στη βάση της σκάλας, πιο κοντά απ' ό,τι περι-

μένα, και έπεσα κατευθείαν πάνω του. Με έπιασε, για να μην πέσω, κρατώντας με σε μια προσεχτική απόσταση για λίγα δευτερόλεπτα, πριν να με τραβήξει ξαφνικά πιο κοντά του.

«Και πάλι λάθος», ψιθύρισε στ' αυτό μου. «Είσαι εντελώς αναξιοπρεπής –κανείς δεν επιτρέπεται να είναι τόσο προκλητικός, δεν είναι σωστό».

«Προκλητικός με ποιο τρόπο;» ρώτησα. «Μπορώ να αλλάξω...»

Αναστέναξε κουνώντας το κεφάλι του. «Είσαι τόσο εξωπραγματική». Πίεσε απαλά τα δροσερά του χείλη στο μέτωπό μου, και το δωμάτιο άρχισε να γυρίζει. Η μυρωδιά της αναπνοής του με έκανε εντελώς ανίκανη να σκεφτώ.

«Να εξηγήσω με ποιο τρόπο με προκαλείς;» είπε. Ήταν προφανώς μια ρητορική ερώτηση. Τα δάχτυλά του ακλούθησαν αργά τη γραμμή της σπονδυλικής μου στήλης, ενώ η αναπνοή του έφτανε πιο γρήγορα στο δέρμα μου. Τα χέρια μου ακουμπούσαν ξεψυχισμένα στο στήθος του, κι ένιωσα και πάλι μια ζαλάδα. Έγειρε το κεφάλι του αργά και ακούμπησε τα δροσερά του χείλη στα δικά μου για δεύτερη φορά, πολύ προσεχτικά, χωρίζοντάς τα ελαφρώς.

Και τότε λιποθύμησα.

«Μπέλλα;» η φωνή του ήταν ανήσυχη, καθώς με έπιασε και με σήκωσε όρθια.

«Με... έκανες... να... λιποθυμήσω», τον κατηγορήσα ζαλισμένη.

«Τι θα κάνω μ' εσένα;» ρώτησε θυμωμένα. «Χθες σε φιλάω και μου επιτίθεσαι! Σήμερα μου λιποθυμάς!»

Γέλασα αδύναμα, αφήνοντας τα μπράτσα του να με στηρίξουν, ενώ το κεφάλι μου γύριζε.

«Μ' αρέσει που είπες ότι είμαι καλός σε όλα», αναστέναξε.

«Αυτό είναι το πρόβλημα». Ήμουν ακόμα ζαλισμένη. «Είσαι υπερβολικά καλός. Πολύ πιο καλός απ' ό,τι θα έπρεπε».

«Σου έρχεται ναυτία;» ρώτησε· με είχε ξαναδεί έτσι.

«Όχι –δεν ήταν καθόλου το ίδιο είδος λιποθυμίας. Δεν ξέρω τι συνέβη». Κούνησα το κεφάλι μου απολογητικά. «Νομίζω ότι ξέχασα να αναπνεύσω».

«Δεν μπορώ να σε πάω πουθενά έτσι».

«Είμαι μια χαρά», επέμεινα. «Η οικογένειά σου, έτσι κι αλλιώς, θα με θεωρεί τρελή, τι διαφορά έχει;»

Ζύγισε την έκφρασή μου για μια στιγμή. «Έχω ιδιαίτερη προτίμηση σ' αυτό το χρώμα, γιατί ταιριάζει με το χρώμα της επιδερμίδας σου», είπε απροσδόκητα. Εγώ αναψοκοκκίνισα με ευχαρίστηση και γύρισα απ' την άλλη το βλέμμα.

«Κοίτα, προσπαθώ πάρα πολύ να μη σκέφτομαι τι πρόκειται να κάνω, γι' αυτό μπορούμε να φεύγουμε;» ρώτησα.

«Και ανησυχείς, όχι επειδή πηγαίνεις να συναντήσεις ένα σπίτι γεμάτο βρικόλακες, αλλά επειδή πιστεύεις ότι αυτοί οι βρικόλακες μπορεί να μη σε εγκρίνουν, σωστά;»

«Σωστά», απάντησα αμέσως, κρύβοντας την έκπληξή μου για τη χρήση της λέξης, σαν να ήταν μια συνηθισμένη λέξη.

Κούνησε το κεφάλι του. «Είσαι απίστευτη».

Συνειδητοποίησα, καθώς οδηγούσε το αμάξι μου, και βγαίναμε έξω από το κυρίως μέρος της πόλης, ότι δεν είχα την παραμικρή ιδέα πού έμενε. Περάσαμε τη γέφυρα του ποταμού Καλάουα, ενώ ο δρόμος έστριβε προς τα βόρεια, και τα σπίτια που περνούσαν από δίπλα μας αστραπιαία ήταν όλο και πιο μακριά το ένα από το άλλο, και πιο μεγάλα. Και μετά βρεθήκαμε μακριά από όλα τα σπίτια, οδηγώντας μέσα από το καταχνιασμένο δάσος. Προσπαθούσα να αποφασίσω αν έπρεπε να ρωτήσω ή να κάνω υπομονή, όταν έστριψε απότομα σε ένα δρόμο που δεν ήταν στρωμένος. Δεν ήταν οριοθετημένος, μετά βίας μπορούσες να τον ξεχωρίσεις ανάμεσα στις φτέρες. Το δάσος εισέβαλλε στο δρόμο και από τις δυο μεριές, με αποτέλεσμα να μη διακρίνεται για παραπάνω από μερικά μέτρα, καθώς καμπυλωνόταν, σαν φίδι, γύρω από τα αρχαία δέντρα.

Και μετά, ύστερα από μερικά χιλιόμετρα, κάπου το δάσος αραιώνει, και βρεθήκαμε ξαφνικά σε ένα μικρό λιβάδι, ή μήπως ήταν μια έκταση σκεπασμένη με γρασίδι; Το μισοσκοτάδο του δάσους δεν είχε υποχωρήσει, όμως, καθώς υπήρχαν έξι αρχέγονοι κέδροι που έριχναν τη σκιά τους πάνω από μια έκταση τουλάχιστον τεσσάρων στρεμμάτων, με το τεράστιο άνοιγμα των κλαδιών τους. Τα δέντρα έριχναν την προστατευτική σκιά τους πάνω στους τοίχους του σπιτιού που υψωνόταν ανάμεσά τους, κάνοντας τη μεγάλη βεράντα που ήταν γύρω από τον πρώτο όροφο να μη χρησιμοποιείται πια.

Δεν ξέρω τι περίμενα, αλλά σίγουρα δεν ήταν αυτό. Το σπίτι ήταν κλασικό, αριστοκρατικό, και πιθανόν εκατό ετών. Ήταν βαμμένο με ένα απαλό λευκό χρώμα, τρεις ορόφους ψηλό, ορθογώνιο και με σωστές αναλογίες. Τα παράθυρα και οι πόρτες είτε ανήκαν στο αρχικό κτίσμα ή ήταν μια εντυπωσιακή δουλειά αναπαλαίωσης. Το φορτηγάκι μου ήταν το μοναδικό αμάξι που φαινόταν. Άκουγα το ποτάμι εκεί κοντά, κρυμμένο μέσα στο σκοτάδι του δάσους.

«Ουάου».

«Σου αρέσει;» Χαμογέλασε.

«Έχει... σίγουρα έχει μια γοητεία».

Τράβηξε την άκρη της αλογοουράς μου και γέλασε πνιχτά.

«Έτοιμη;» ρώτησε ανοίγοντας την πόρτα.

«Καθόλου –πάμε». Προσπάθησα να γελάσω, αλλά μάλλον το γέλιο κόλλησε στο λαιμό μου. Έφτιαξα τα μαλλιά μου νευρικά.

«Είσαι πανέμορφη». Πήρε το χέρι μου με άνεση, χωρίς να το σκεφτεί.

Περάσαμε μέσα από την παχιά σκιά και πήγαμε στη βεράντα. Ήξερα πως ένιωθε το άγχος μου· ο αντίχειράς του έτριβε με καταπραϊντικές κυκλικές κινήσεις την ανάστροφη του χεριού μου.

Μου άνοιξε την πόρτα.

Το εσωτερικό ήταν ακόμα πιο εκπληκτικό, λιγότερο προβλέψιμο από το εξωτερικό. Ήταν πολύ λαμπερό, πολύ ανοιχτό, και πολύ ευρύχωρο. Θα πρέπει αρχικά να ήταν χωρισμένο σε αρκετά ξεχωριστά δωμάτια, αλλά οι τοίχοι είχαν γκρεμιστεί στο μεγαλύτερο μέρος του πρώτου ορόφου, ώστε να δημιουργηθεί ένας μεγάλος ενιαίος χώρος. Ο πίσω τοίχος που κοίταζε προς το νότο είχε αντικατασταθεί εντελώς με γυαλί, και πέρα από τη σκιά των κέδρων το γρασίδι απλωνόταν γυμνό ως το πλατύ ποτάμι. Μια ογκώδης γυριστή σκάλα κυριαρχούσε στη δυτική μεριά του δωματίου. Οι τοίχοι, το ψηλό ταβάνι, τα ξύλινα πατώματα και τα παχιά χαλιά ήταν όλα σε ποικίλες αποχρώσεις του λευκού.

Οι γονείς του Έντουαρντ περίμεναν να μας χαιρετήσουν, ακριβώς στα αριστερά της πόρτας, σε ένα υπερυψωμένο σημείο του πατώματος, δίπλα σε ένα εντυπωσιακό πιάνο.

Είχα ξαναδεί το δόκτορα Κάλεν, φυσικά, αλλά και πάλι δεν μπορούσα να μην εντυπωσιαστώ από τα νεανική του εμφάνιση, την εξωφρενική του τελειότητα. Στο πλάι του ήταν η Έσμι, υπέθετα, το μοναδικό μέλος της οικογένειας που δεν είχα ξαναδεί. Είχε τα ίδια χλωμά, πανέμορφα χαρακτηριστικά όπως και οι υπόλοιποι. Κάτι στο πρόσωπό της που είχε σχήμα καρδιάς, στις τούφες των απαλών μαλλιών της, στο χρώμα της караμέλας, μου θύμιζε τις ενζενί της εποχής του βωβού κινηματογράφου. Ήταν μικροκαμωμένη, λεπτή, αλλά με λιγότερες γωνίες, πιο στρογγυλή από τους άλλους. Και οι δυο τους ήταν ντυμένοι σπορ, με ανοιχτά χρώματα που ταίριαζαν με το εσωτερικό του σπιτιού. Χαμογέλασαν καλωσορίζοντας μας, αλλά δεν έκαναν καμία κίνηση για να μας πλησιάσουν. Προσπαθώντας να μη με τρομάξουν, υπέθεσα.

«Κάρλαϊλ, Έσμι» η φωνή του Έντουαρντ έσπασε τη σύντομη σιωπή «από δω η Μπέλλα».

«Καλωσήρθες, Μπέλλα». Το βήμα του Κάρλαϊλ ήταν με-

τρημένο, προσεχτικό, καθώς με πλησίασε. Σήκωσε το χέρι του διστακτικά, κι εγώ έκανα ένα βήμα μπροστά για να του δώσω το δικό μου.

«Χαίρομαι που σας ξαναβλέπω, δόκτωρ Κάλεν».

«Σε παρακαλώ, λέγε με Κάρλαϊλ».

«Κάρλαϊλ». Του χαμογέλασα πλατιά, έκπληκτη με την ξαφνική μου αυτοπεποίθηση. Ένιωθα την ανακούφιση του Έντουαρντ δίπλα μου.

Η Έσμι χαμογέλασε και ήρθε κι αυτή μπροστά απλώνοντας το χέρι της. Η κρύα, πέτρινη χειραψία της ήταν κι αυτή όπως την περίμενα.

«Χαίρομαι πάρα πολύ που σε γνωρίζω», είπε με ειλικρίνεια.

«Ευχαριστώ. Χαίρομαι κι εγώ που σας γνωρίζω». Και όντως χαιρόμουν. Ήταν λες και γνώριζα τους πρωταγωνιστές ενός παραμυθιού – την ίδια τη Χιονάτη, αυτοπροσώπως.

«Πού είναι η Άλις και ο Τζάσπερ;» ρώτησε ο Έντουαρντ, αλλά κανείς δεν απάντησε, αφού είχαν μόλις προβάλλει στην κορυφή της πλατιάς σκάλας.

«Γεια σου, Έντουαρντ!» φώναξε η Άλις με ενθουσιασμό. Κατέβηκε τις σκάλες τρέχοντας, μια γραμμή από μαύρα μαλλιά και λευκό δέρμα, που σταμάτησε ξαφνικά, αλλά με χάρη μπροστά μου. Ο Κάρλαϊλ και η Έσμι της έριξαν προειδοποιητικές ματιές, αλλά εμένα μου άρεσε η συμπεριφορά της. Ήταν φυσικό –γι' αυτήν, εν πάση περιπτώσει.

«Γεια σου, Μπέλλα!» είπε η Άλις και πήδηξε μπροστά για να με φιλήσει στο μάγουλο. Αν ο Κάρλαϊλ και η Έσμι ήταν διστακτικοί πριν, τώρα ήταν και σαστισμένοι. Υπήρχε έκπληξη και στα δικά μου μάτια, αλλά ήμουν και πολύ ευχαριστημένη, που η Άλις έδειχνε να με εγκρίνει τόσο πολύ. Ξαφνιάστηκα που ο Έντουαρντ κοκάλωσε δίπλα μου. Κοίταξα το πρόσωπό του, αλλά δεν μπορούσα να διαβάσω την έκφρασή του.

«Μυρίζεις όντως πολύ όμορφα, δεν τον είχα προσέξει πιο

πριν», σχολίασε εκείνη, πράγμα που με έκανε να νιώσω μεγάλη αμηχανία.

Κανείς άλλος δε φαινόταν να ξέρει τι να πει, και τότε ήρθε ο Τζάσπερ –ψηλός και όμοιος με λιοντάρι. Ένα αίσθημα χαλάρωσης με πλημμύρισε, και ξαφνικά ένιωσα άνετα παρά το γεγονός ότι βρισκόμουν εκεί που βρισκόμουν. Ο Έντουαρντ κοίταξε τον Τζάσπερ σηκώνοντας το ένα φρύδι, και θυμήθηκα τι ικανότητα είχε ο Τζάσπερ.

«Γεια σου, Μπέλλα», είπε ο Τζάσπερ. Κράτησε μια απόσταση, χωρίς να μου δώσει το χέρι του. Αλλά ήταν αδύνατο να νιώσω άσχημα κοντά του.

«Γεια σου, Τζάσπερ». Του χαμογέλασα συνεσταλμένα, και μετά και στους άλλους. «Χαίρομαι που σας γνωρίζω όλους –έχετε πολύ όμορφο σπίτι», πρόσθεσα συμβατικά.

«Σ' ευχαριστούμε», είπε η Έσμι. «Χαιρόμαστε που ήρθες». Μιλούσε με πάθος, και συνειδητοποίησα πως πίστευε ότι ήμουν γενναία.

Κατάλαβα επίσης ότι η Ρόζαλι κι ο Έμετ δεν ήταν πουθενά εκεί γύρω, και θυμήθηκα την υπερβολικά αθώα άρνηση του Έντουαρντ, όταν τον ρώτησα αν οι υπόλοιποι δε με συμπάθουσαν.

Η έκφραση του Κάρλαϊλ με απέσπασε απ' αυτές τις σκέψεις· κοίταζε με νόημα τον Έντουαρντ με ένα πολύ έντονο ύφος. Με την άκρη του ματιού μου, είδα τον Έντουαρντ να γνέφει μια φορά.

Γύρισα από την άλλη, προσπαθώντας να είμαι ευγενική. Τα μάτια μου περιπλανήθηκαν ξανά στο πανέμορφο όργανο πάνω στην εξέδρα, δίπλα στην πόρτα. Ξαφνικά θυμήθηκα τη φαντασίωση που είχα σαν παιδί, πως αν ποτέ κέρδιζα το λόττο, θα αγόραζα ένα μεγαλοπρεπές πιάνο με ουρά για τη μητέρα μου. Δεν ήταν και πολύ καλή –έπαιζε μόνο για τον εαυτό της στο μεταχειρισμένο μας όρθιο πιάνο– αλλά μου άρεσε πολύ να τη βλέπω να παίζει. Ήταν χαρούμενη, απορροφημένη, μου

φαινόταν σαν ένα καινούριο, μυστηριώδες πλάσμα, κάποια έξω από το χαρακτήρα της “μαμάς” που θεωρούσα δεδομένο. Με έβαλε να κάνω μαθήματα, φυσικά, αλλά όπως τα περισσότερα πιτσιρίκια, γκρίνιαζα, μέχρι που με άφησε να τα παρατήσω.

Η Έσμι παρατήρησε ότι είχα κολλήσει στο πιάνο.

«Παίζεις;» ρώτησε, γέρνοντας το κεφάλι της προς το πιάνο.

Κούνησα το κεφάλι μου. «Καθόλου. Αλλά είναι τόσο όμορφο. Είναι δικό σου;»

«Όχι», γέλασε. «Ο Έντουαρντ δε σου είπε ότι παίζεις;»

«Όχι». Τον κοίταξα ζαρώνοντας τα μάτια μου, καθώς πήρε μια ξαφνική αθώα έκφραση. «Μάλλον θα έπρεπε να το είχα καταλάβει».

Η Έσμι σήκωσε τα λεπτά της φρύδια, μπερδεμένη.

«Ο Έντουαρντ μπορεί να κάνει τα πάντα, σωστά;» εξήγησα.

Ο Τζάσπερ χαχάνισε κρυφά, και η Έσμι έριξε στον Έντουαρντ μια επιτιμητική ματιά.

«Ελπίζω να μην έκανες επίδειξη –είναι αγενές», τον μάλωσε.

«Λιγάκι μόνο», είπε γελώντας. Η φωνή της μαλάκωσε στον ήχο, και μοιράστηκαν ένα σύντομο βλέμμα που εγώ δεν κατάλαβα, αν και το πρόσωπο της Έσμι φάνηκε σχεδόν αυτάρεσκο.

«Στην πραγματικότητα, είναι πολύ μετριόφρων», διόρθωσα εγώ.

«Λοιπόν, γιατί δεν της παίζεις κάτι;» τον ενθάρρυνε η Έσμι.

«Μόλις είπες ότι είναι αγένεια να κάνει κανείς επίδειξη», διαφώνησε.

«Υπάρχουν εξαιρέσεις σε κάθε κανόνα», απάντησε η Έσμι.

«Θα μου άρεσε να σε ακούσω να παίζεις», είπα εγώ αυθόρ-

μητα.

«Έγινε τότε». Η Έσμι τον έσπρωξε προς το πιάνο. Με τράβηξε μαζί του, βάζοντάς με να κάτσω στο σκαμνί δίπλα του.

Μου έριξε ένα μεγάλο, θυμωμένο βλέμμα, πριν γυρίσει στα πλήκτρα.

Και τότε τα δάχτυλά του κύλησαν γρήγορα πάνω στα πλήκτρα του πιάνου, και το δωμάτιο πλημμύρισε από μια σύνθεση τόσο περίπλοκη, τόσο πληθωρική, που ήταν αδύνατο να πιστέψει κανείς ότι έπαιζαν τα δάχτυλα ενός ανθρώπου μόνο. Ένωσα το στόμα μου να ανοίγει έκπληκτο, κι άκουσα χαμηλόφωνα γελάκια πίσω μου με την αντίδρασή μου αυτή.

Ο Έντουαρντ με κοίταζε, λες και δεν έτρεχε τίποτα, ενώ η μουσική κατέκλυζε το μέρος γύρω μας χωρίς διακοπή, και μου έκλεισε το μάτι. «Σου αρέσει;»

«Εσύ το έγραψες αυτό;» έβγαλα μια πνιχτή κραυγή, συνειδητοποιώντας την αλήθεια.

Έγνεψε καταφατικά. «Είναι το αγαπημένο της Έσμι».

Έκλεισα τα μάτια κουνώντας το κεφάλι μου.

«Τι συμβαίνει;»

«Νιώθω εξαιρετικά ασήμαντη».

Η μουσική άρχισε να παίζει πιο αργά, καθώς γινόταν πιο απαλή, και προς μεγάλη μου έκπληξη αναγνώρισα τη μελωδία του νανουρισματός του να μπλέκεται μέσα στον οργασμό από νότες.

«Εσύ ήσουν η έμπνευσή μου γι' αυτό», είπε απαλά. Η μουσική έγινε αβάσταχτα γλυκιά.

Δεν μπορούσα να μιλήσω.

«Σε συμπαθούν, ξέρεις», είπε με ήρεμο τόνο συζήτησης. «Ειδικά η Έσμι».

Έριξα μια γρήγορη ματιά πίσω μου, αλλά το τεράστιο δωμάτιο ήταν άδειο τώρα.

«Πού πήγαν;»

«Με πολλή διακριτικότητα μας άφησαν μόνους, υποθέ-

τω».

Αναστέναξα. «Αυτοί με συμπαθούν. Αλλά η Ρόζαλι κι ο Έμετ...» η φωνή μου αργόσβησε, καθώς δεν ήμουν σίγουρη πώς να εκφράσω τις αμφιβολίες μου.

Κατσούφιασε. «Μην ανησυχείς για τη Ρόζαλι», είπε με μάτια ορθάνοιχτα και πειστικά. «Θα αλλάξει γνώμη».

Σούφρωσα τα χείλη μου δύσπιστα. «Κι ο Έμετ;»

«Με θεωρεί τρελό, είναι αλήθεια, αλλά δεν έχει πρόβλημα μαζί σου. Προσπαθεί να κάνει τη Ρόζαλι να αποδεχτεί την κατάσταση».

«Τι είναι αυτό που την ενοχλεί;» Δεν ήμουν σίγουρη αν ήθελα να ξέρω την απάντηση.

Αναστέναξε βαθιά. «Η Ρόζαλι έχει συμβιβαστεί λιγότερο απ' όλους μας με... αυτό που είμαστε. Της είναι δύσκολο να υπάρχει κάποιος από έξω που να ξέρει την αλήθεια. Και ζηλεύει λιγάκι».

«Η Ρόζαλι ζηλεύει εμένα;» ρώτησα, χωρίς να μπορώ να το πιστέψω. Προσπάθησα να φανταστώ ένα σύμπαν, όπου κάποια τόσο εντυπωσιακά όμορφη γυναίκα, όπως η Ρόζαλι, θα είχε κάποιον πιθανό λόγο να ζηλεύει κάποια σαν εμένα.

«Είσαι άνθρωπος». Σήκωσε τους ώμους του. «Θα ήθελε να είναι κι αυτή».

«Α», μουρμούρισα, ακόμα σαστισμένη. «Ακόμα κι ο Τζάσπερ, όμως...»

«Εγώ φταίω γι' αυτό», είπε. «Σου είπα ότι είναι το τελευταίο μέλος της οικογένειας που ακολουθεί το δικό μας τρόπο ζωής. Τον προειδοποίησα να κρατήσει αποστάσεις».

Σκέφτηκα το λόγο για τον οποίο έγινε αυτό, και με διαπέρασε ένα ρίγος.

«Η Έσμι κι ο Κάρλαϊλ;» συνέχισα γρήγορα, για να τον εμποδίσω να το παρατηρήσει.

«Είναι χαρούμενοι που με βλέπουν εμένα χαρούμενο. Για να πω την αλήθεια, την Έσμι δε θα την ένοιαζε, ακόμα κι αν

είχες τρία μάτια και πόδια πάπιας. Όλο αυτό τον καιρό ανησυχούσε για μένα, φοβόταν ότι έλειπε κάτι από την υπόστασή μου, ότι ήμουν πολύ νέος, όταν με μεταμόρφωσε ο Κάρλαϊλ... είναι κατενθουσιασμένη. Κάθε φορά που σε αγγίζω, μόνο που δεν πνίγεται από τη χαρά της».

«Η Άλις δείχνει πολύ... ενθουσιασμένη».

«Η Άλις έχει το δικό της τρόπο να βλέπει τα πράγματα», είπε μέσα από τα σφιγμένα του χείλη.

«Και δε θα το εξηγήσεις αυτό, έτσι;» Μια στιγμή βουβής επικοινωνίας διαδραματίστηκε μεταξύ μας. Κατάλαβε πως ήξερα πως μου κρατούσε κάποιο μυστικό. Κατάλαβα πως δεν είχε σκοπό να μου αποκαλύψει τίποτα. Όχι τώρα.

«Τι σου έλεγε λοιπόν ο Κάρλαϊλ πιο πριν;»

Τα φρύδια του έσμιζαν. «Το πρόσεξες;»

Σήκωσα τους ώμους. «Φυσικά».

Με κοίταξε σκεπτικά για λίγα δευτερόλεπτα, πριν απαντήσει. «Ήθελε να μου πει κάποια νέα –δεν ήξερε αν ήταν κάτι που θα μπορούσα να μοιραστώ μαζί σου».

«Θα το μοιραστείς;»

«Πρέπει, επειδή θα είμαι λίγο... υπερπροστατευτικός, σε σημείο να γίνω και αυταρχικός τις επόμενες μέρες –ή βδομάδες– και δε θα ήθελα να νομίσεις ότι είμαι από τη φύση μου ένας τύραννος».

«Τι συμβαίνει;»

«Δε συμβαίνει τίποτα κακό ακριβώς. Απλώς, η Άλις βλέπει κάποιους επισκέπτες να μας έρχονται σύντομα. Ξέρουν ότι είμαστε εδώ και είναι περίεργοι».

«Επισκέπτες;»

«Ναι... βέβαια, δεν είναι σαν κι εμάς –σε σχέση με τις κνηγετικές τους συνήθειες, θέλω να πω. Πιθανότατα δε θα μπουν καθόλου μέσα στην πόλη, αλλά εγώ σίγουρα δεν πρόκειται να σε αφήσω απ' τα μάτια μου, μέχρι να φύγουν».

Με διαπέρασε ένα ρίγος. «Επιτέλους, να μια λογική αντί-

δραση!» μουρμούρισε. «Είχα αρχίσει να πιστεύω ότι δεν είχες καθόλου το ένστικτο της αυτοσυντήρησης».

Το άφησα ασχολίαστο, κοιτάζοντας από την άλλη μεριά, καθώς τα μάτια μου περιπλανήθηκαν ξανά στο ευρύχωρο δωμάτιο.

Ακολούθησε το βλέμμα μου. «Δεν είναι αυτό που περίμενες, έτσι;» ρώτησε, με αυτάρεσκη φωνή.

«Όχι», παραδέχτηκα.

«Δεν έχει φέρετρα, ούτε στοιβαγμένες νεκροκεφαλές τη μια πάνω στην άλλη στις γωνίες· δε νομίζω ότι έχουμε καν ιστούς από αράχνες... τι απογοήτευση πρέπει να είναι για σένα», συνέχισε.

Αγνόησα το πείραγμά του. «Είναι τόσο φωτεινό... τόσο ανοιχτό».

Ήταν πιο σοβαρός, όταν απάντησε. «Είναι το μοναδικό μέρος, όπου δε χρειάζεται να κρυβόμαστε ποτέ».

Το τραγούδι που έπαιζε ακόμα, το δικό μου τραγούδι, τελείωνε σιγά-σιγά, με τις τελευταίες νότες να αλλάζουν προς έναν πιο μελαγχολικό τόνο. Η τελευταία νότα αιωρήθηκε θλιμμένα μέσα στη σιωπή.

«Σ' ευχαριστώ», ψιθύρισα. Συνειδητοποίησα ότι είχα δάκρυα στα μάτια. Τα σκούπισα με αμηχανία.

Άγγιξε την άκρη του ματιού μου, παγιδεύοντας ένα που μου είχε ξεφύγει. Σήκωσε το δάχτυλό του εξετάζοντας τη σταγόνα της υγρασίας με μελαγχολική διάθεση. Μετά, τόσο γρήγορα που δεν μπορούσα να είμαι σίγουρη ότι όντως το έκανε, έβαλε το δάχτυλό του στο στόμα του για να το γευτεί.

Τον κοίταξα απορημένα, και με κοίταξε κι αυτός για μια στιγμή που φάνηκε να διαρκεί πολύ, πριν τελικά χαμογελάσει.

«Θέλεις να δεις το υπόλοιπο σπίτι;»

«Δεν έχει φέρετρα;» ρώτησα για να το επιβεβαιώσω, με το σαρκασμό στη φωνή μου να μην μπορεί να κρύψει εντελώς

την ελάχιστη, αλλά αληθινή αγωνία που ένιωθα.

Γέλασε, παίρνοντας το χέρι μου, απομακρύνοντάς με απ' το πιάνο.

«Δεν έχει φέρετρα», υποσχέθηκε.

Ανεβήκαμε την ογκώδη σκάλα, με το χέρι μου να σέρνεται κατά μήκος της απαλής σαν μετάξι κουπαστής. Ο μακρύς διάδρομος στο τέλος της σκάλας ήταν πλαισιωμένος από ξύλο στο χρώμα του μελιού, το ίδιο με τις σανίδες στο πάτωμα.

«Το δωμάτιο της Ρόζαλι και του Έμετ... το γραφείο του Κάρλαϊλ... το δωμάτιο της Άλις...» Έδειχνε με το χέρι του, καθώς περνούσαμε από τις πόρτες.

Θα συνέχιζε, αλλά εγώ σταμάτησα απότομα στο τέλος του διαδρόμου, μη μπορώντας να πιστέψω το διακοσμητικό που κρεμόταν στον τοίχο πάνω από το κεφάλι μου. Ο Έντουαρντ γέλασε πνιχτά με την έκφραση απορίας στο πρόσωπό μου.

«Μπορείς να γελάσεις», είπε. «Φαίνεται κάπως ειρωνικό».

Δε γέλασα. Το χέρι μου σηκώθηκε αυτόματα με το ένα δάχτυλο τεντωμένο, λες και ήθελα να αγγίξω το μεγάλο ξύλινο σταυρό, του οποίου η σκούρα, στιλπνή επιφάνεια έκανε αντίθεση με τον πιο ανοιχτόχρωμο τόνο του τοίχου. Δεν τον ακούμπησα, αν και ήμουν περιέργη αν το παλιό ξύλο θα ήταν τόσο μεταξένιο στο άγγιγμα όσο έδειχνε.

«Πρέπει να είναι πολύ παλιό», μάντεψα.

Σήκωσε τους ώμους του. «Από τις αρχές του 1630, πάνω-κάτω».

Πήρα τα μάτια μου από το σταυρό για να κοιτάξω αυτόν.

«Γιατί το έχετε εδώ;» αναρωτήθηκα.

«Νοσταλγία. Ανήκε στον πατέρα του Κάρλαϊλ».

«Έκανε συλλογή από αντίκες;» είπα με αμφιβολία.

«Όχι. Το έφτιαξε ο ίδιος. Κρεμόταν στον τοίχο πάνω από τον άμβωνα, στο πρεσβυτέριο όπου κήρυττε».

Δεν ήμουν σίγουρη αν το πρόσωπό μου πρόδιδε την έκπλη-

ξη μου, αλλά γύρισα πάλι για να κοιτάξω τον απέριττο, αρχαίο σταυρό, μήπως τυχόν συνέβαινε κάτι τέτοιο. Γρήγορα έκανα στο μυαλό μου τους υπολογισμούς: ο σταυρός ήταν πάνω από τριακόσια εβδομήντα χρόνια παλιός. Η σιωπή απλώθηκε, καθώς πάσχιζα να συλλάβω την έννοια τόσων πολλών χρόνων.

«Είσαι καλά;» Ακούστηκε ανήσυχος.

«Πόσο χρονών είναι ο Κάρλαϊλ;» ρώτησα χαμηλόφωνα αγνοώντας την ερώτησή του, κοιτάζοντας ακόμα προς τα πάνω.

«Μόλις γιόρτασε τα τριακοστά εξηκοστά δεύτερα γενέθλιά του», είπε ο Έντουαρντ. Τον κοίταξα πάλι με εκατομμύρια απορίες μέσα στα μάτια μου.

Με μελετούσε προσεχτικά, καθώς μιλούσε.

«Ο Κάρλαϊλ γεννήθηκε στο Λονδίνο στα 1640, πιστεύει. Ο χρόνος δεν υπολογιζόταν με τόση ακρίβεια τότε, τουλάχιστον για τους κοινούς ανθρώπους. Ήταν, πάντως, λίγο πριν από την εποχή του Κρόμγουελ».

Διατήρησα την ψυχραιμία στο πρόσωπό μου, γνωρίζοντας ότι με εξέταζε καθώς άκουγα. Ήταν πιο εύκολο, αν δεν προσπαθούσα να πιστέψω.

«Ήταν ο μοναχογιός ενός Αγγλικανού πάστορα. Η μητέρα του πέθανε πάνω στη γέννα. Ο πατέρας του ήταν άνθρωπος χωρίς ανοχή. Όταν οι Προτεστάντες απέκτησαν ισχύ, έδειξε μεγάλο ζήλο στο διωγμό των Ρωμαιοκαθολικών και άλλων θρησκευμάτων. Πίστευε επίσης πολύ έντονα στην πραγματική υπόσταση του κακού. Ήταν επικεφαλής εκστρατειών που στρέφονταν ενάντια σε μάγισσες, σε λυκάνθρωπους... και βρικόλακες». Κοκάλωσα όταν ακούστηκε η λέξη αυτή. Ήμουν σίγουρη πως το πρόσεξε, αλλά συνέχισε χωρίς να σταματήσει.

«Έκαιγαν πολλούς αθώους ανθρώπους –φυσικά τα πραγματικά πλάσματα που έψαχνε δεν ήταν εύκολο να τα πιάσει.

»Όταν ο πάστορας γέρασε, έβαλε τον υπάκουο γιο του

επικεφαλής των διωγμών. Στην αρχή ο Κάρλαϊλ ήταν σκέτη απογοήτευση· δεν ήταν γρήγορος στο να διατυπώνει κατηγορίες, στο να βλέπει δαίμονες εκεί που δεν υπήρχαν. Αλλά ήταν επίμονος, και πιο έξυπνος από τον πατέρα του. Ανακάλυψε πραγματικά μια ομάδα αληθινών βρικολάκων, που ζούσαν κρυμμένοι στους υπονόμους της πόλης κι έβγαιναν έξω μόνο τη νύχτα για να κυνηγήσουν. Εκείνα τα χρόνια, όταν τα τέρατα δεν ήταν μόνο μύθοι και θρύλοι, έτσι ζούσαν οι περισσότεροι.

«Οι άνθρωποι συγκέντρωσαν τα δικράνια και τους πυρσούς τους, φυσικά» –το κοφτό γέλιο του ήταν πιο ζοφερό τώρα– «και περίμεναν εκεί όπου ο Κάρλαϊλ είχε δει τα τέρατα να βγαίνουν στο δρόμο. Τελικά, ένα ξεπρόβαλλε».

Η φωνή του ήταν χαμηλή τώρα· με κόπο άκουγα τις λέξεις.

«Πρέπει να ήταν αρχαίος και πολύ αδύναμος από την πείνα. Ο Κάρλαϊλ τον άκουσε να φωνάζει τους άλλους στα λατινικά, όταν μύρισε τον όχλο. Έτρεξε μέσα στους δρόμους, κι ο Κάρλαϊλ –ήταν είκοσι τριών και πολύ γρήγορος– ήταν επικεφαλής της καταδίωξης. Το πλάσμα θα μπορούσε εύκολα να τους ξεφύγει, αλλά ο Κάρλαϊλ πιστεύει ότι ήταν υπερβολικά πεινασμένο, κι έτσι γύρισε κι επιτέθηκε. Έπεσε πρώτα πάνω στον Κάρλαϊλ, αλλά οι άλλοι ήταν πολύ κοντά πίσω του, κι εκείνο γύρισε για να αμυνθεί. Σκότωσε δυο άντρες κι έφυγε με έναν τρίτο, αφήνοντας τον Κάρλαϊλ αιμόφυρτο στο δρόμο».

Σταμάτησε. Ένιωθα ότι κάτι παρέλειψε κρατώντας το μυστικό από μένα.

«Ο Κάρλαϊλ ήξερε τι θα έκανε ο πατέρας του. Τα πτώματα θα καίγονταν –οτιδήποτε είχε μολυνθεί από το τέρας έπρεπε να καταστραφεί. Ο Κάρλαϊλ ενέργησε ενστικτωδώς για να σώσει τη ζωή του. Απομακρύνθηκε από το δρομάκι, σέρνοντας το σώμα του, ενώ ο όχλος ακολουθούσε το δαίμονα και το θύμα του. Κρύφτηκε σε ένα κελάρι, θάφτηκε ανάμεσα σε

κάτι σαπισμένες πατάτες για τρεις μέρες. Είναι θαύμα ότι κατάφερε να μείνει σιωπηλός, να μην τον ανακαλύψουν.

»Τότε τελείωσαν όλα, και κατάλαβε σε τι είχε μεταμορφωθεί».

Δεν ήμουν σίγουρη τι αποκάλυπτε το πρόσωπό μου, αλλά ξαφνικά σταμάτησε.

«Πώς νιώθεις;» ρώτησε.

«Είμαι μια χαρά», τον διαβεβαίωσα. Και, παρά το γεγονός ότι δάγκωσα τα χείλη μου διστάζοντας, πρέπει να είδε τη φλόγα της περιέργειας που έκαιγε στα μάτια μου.

Χαμογέλασε. «Μάλλον έχεις μερικές ακόμα ερωτήσεις για μένα».

«Μερικές».

Το χαμόγελό του έγινε πιο πλατύ, αποκαλύπτοντας τα αστραφτερά του δόντια. Κοίταξε στο διάδρομο, τραβώντας με από το χέρι. «Έλα, λοιπόν», με ενθάρρυνε. «Θα σου δείξω».

16. ΚΑΡΛΑΪΛ

Με πήγε πάλι πίσω στο δωμάτιο που είχε πει ότι ήταν το γραφείο του Κάρλαϊλ. Στάθηκε μια στιγμή έξω από την πόρτα.

«Ελάτε μέσα», μας προσκάλεσε η φωνή του Κάρλαϊλ.

Ο Έντουαρντ άνοιξε την πόρτα, και μπήκαμε σ' ένα ψηλοτάβανο δωμάτιο με ψηλά παράθυρα που κοίταζαν προς τη δύση. Οι τοίχοι ήταν και πάλι πλαισιωμένοι με ξύλινα φανώματα, σε πιο σκούρα απόχρωση αυτή τη φορά –σε όποια σημεία ήταν ορατοί. Το μεγαλύτερο μέρος των τοίχων ήταν καλυμμένο με ράφια, που υψώνονταν ως πάνω απ' το κεφάλι μου και είχαν περισσότερα βιβλία απ' ό,τι είχα δει έξω από βιβλιοθήκη.

Ο Κάρλαϊλ καθόταν πίσω από ένα τεράστιο μαονένιο γραφείο, σε μια δερμάτινη πολυθρόνα. Τοποθετούσε εκείνη τη στιγμή ένα σελιδοδείκτη στις σελίδες του ογκώδους τόμου που κρατούσε. Το δωμάτιο ήταν όπως πάντα φανταζόμουν ότι θα ήταν το δωμάτιο ενός πρύτανη του πανεπιστημίου –μόνο που ο Κάρλαϊλ ήταν υπερβολικά νέος για να του ταιριάζει αυτός ο ρόλος.

«Τι μπορώ να κάνω για σας;» ρώτησε ευχάριστα, καθώς σηκώθηκε από τη θέση του.

«Ήθελα να δείξω στην Μπέλλα κάτι από την ιστορία μας», είπε ο Έντουαρντ. «Δηλαδή, τη δικιά σου ιστορία, για να είμαι ειλικρινής».

«Δε θέλαμε να σας ενοχλήσουμε», είπα εγώ απολογητικά.

«Καθόλου δε με ενοχλείτε. Από πού θα ξεκινήσεις;»

«Από τον Οδηγό της Άμαξας», απάντησε ο Έντουαρντ, ακουμπώντας ελαφρά το ένα του χέρι στον ώμο μου και γυρνώντας με από την άλλη για να κοιτάξω προς την πόρτα, απ' όπου είχαμε μπει. Κάθε φορά που με άγγιζε, ακόμα και με τον πιο συνηθισμένο τρόπο, η καρδιά μου αντιδρούσε, σε σημείο ώστε να ακούγεται. Αυτό με έφερνε σε ακόμα μεγαλύτερη αμηχανία, αφού ήταν μπροστά κι ο Κάρλαϊλ.

Ο τοίχος που κοιτάζαμε τώρα ήταν διαφορετικός από τους άλλους. Αντί για ράφια με βιβλία, αυτός ο τοίχος ήταν γεμάτος με κορνίζες όλων των μεγεθών, μερικές με ζωηρά χρώματα, άλλες μουντές και μονόχρωμες. Έψαξα για κάποια λογική σύνδεση, κάποιο κοινό στοιχείο που να έχουν όλες αυτές οι εικόνες της συλλογής, αλλά δε βρήκα τίποτα με τη βιαστική μου εξέταση.

Ο Έντουαρντ με τράβηξε προς την αριστερή μεριά, βάζοντάς με να σταθώ μπροστά από ένα μικρό τετράγωνο πίνακα με λαδομπογιά, μέσα σε μια απλή ξύλινη κορνίζα. Αυτός εδώ δεν ξεχώριζε ανάμεσα στα μεγαλύτερα και πιο λαμπερά κομμάτια· ζωγραφισμένος με διαφορετικούς τόνους μιας κοκκινόφαιης απόχρωσης, έδειχνε μια μικροσκοπική πόλη γεμάτη στέγες κτιρίων με απότομη κλίση, με λεπτούς κώνους στην κορυφή ορισμένων διασκορπισμένων εδώ κι εκεί πύργων. Ένα πλατύ ποτάμι ήταν στο πρώτο πλάνο, που από πάνω του περνούσε μια γέφυρα, σκεπασμένη με κτίρια που έμοιαζαν με μικροσκοπικούς καθεδρικούς ναούς.

«Το Λονδίνο στα 1650», είπε ο Έντουαρντ.

«Το Λονδίνο της νιότης μου», πρόσθεσε ο Κάρλαϊλ, λιγα εκατοστά πιο πίσω μας. Εγώ ζάρωσα από φόβο· δεν τον είχα ακούσει να πλησιάζει. Ο Έντουαρντ πίεσε το χέρι μου.

«Θα πεις εσύ την ιστορία;» ρώτησε ο Έντουαρντ. Γύρισα λιγάκι για να δω την αντίδραση του Κάρλαϊλ.

Το βλέμμα εκείνου διασταυρώθηκε με το δικό μου, και χαμογέλασε. «Θα την έλεγα», απάντησε. «Αλλά έχω αργήσει λιγάκι. Πήραν απ' το νοσοκομείο το πρωί –ο δόκτωρ Σνούου πήρε άδεια, γιατί είναι άρρωστος. Εξάλλου, ξέρεις τις ιστορίες εξίσου καλά μ' εμένα», πρόσθεσε, χαμογελώντας πλατιά στον Έντουαρντ τώρα.

Ήταν παράξενος συνδυασμός για να τον χωνέψεις –οι καθημερινοί προβληματισμοί του γιατρού της πόλης βρέθηκαν στη μέση μιας συζήτησης για τα νεανικά του χρόνια, στο Λονδίνο του δέκατου έβδομου αιώνα.

Επίσης με έκανε να νιώθω άβολα το γεγονός ότι μιλούσε δυνατά μόνο για χατίρι μου.

Μετά από άλλο ένα ζεστό χαμόγελο για μένα, ο Κάρλαϊλ έφυγε απ' το δωμάτιο.

Κάρφωσα το βλέμμα μου στη μικρή εικόνα της πατρογονικής πόλης του Κάρλαϊλ για μια στιγμή που έμοιαζε να διαρκεί πολύ.

«Τι έγινε μετά;» ρώτησα τελικά, κοιτάζοντας τον Έντουαρντ που με παρακολουθούσε. «Όταν κατάλαβε τι του είχε συμβεί;»

Εκείνος κοίταζε πάλι τους πίνακες, κι εγώ βάλθηκα να ψάχνω ποια εικόνα είχε αποσπάσει τώρα το ενδιαφέρον του. Ήταν ένα μεγαλύτερο τοπίο με μουντά φθινοπωρινά χρώματα –ένα άδειο, σκιώδες λιβάδι μέσα σ' ένα δάσος, με μια κακοτράχαλη κορυφή στο βάθος.

«Όταν κατάλαβε τι είχε γίνει» είπε ο Έντουαρντ χαμηλόφωνα «επαναστάτησε εναντίον του. Προσπάθησε να καταστρέψει τον εαυτό του. Αλλά αυτό δε γίνεται εύκολα».

«Πώς;» Δε σκόπευα να το πω δυνατά, αλλά η λέξη μου ξέφυγε μέσα στην έκπληξή μου.

«Πήδηξε από μεγάλο ύψος», μου είπε ο Έντουαρντ, με φωνή απαθή. «Προσπάθησε να πνίξει τον εαυτό του στον ωκεανό... αλλά ήταν νέος σ' αυτήν την καινούρια ζωή και πολύ δυνατός. Είναι εκπληκτικό το γεγονός ότι μπόρεσε να αντισταθεί στο να... τραφεί... ενώ ήταν ακόμα τόσο νέος. Το ένστικτο είναι πιο δυνατό τότε, καταλαμβάνει τα πάντα. Αλλά τον απωθούσε τόσο πολύ ο εαυτός του, που είχε τη δύναμη να προσπαθήσει να πεθάνει από την πείνα».

«Είναι δυνατό αυτό;» Η φωνή μου ήταν αδύναμη.

«Όχι, υπάρχουν πολύ λίγοι τρόποι με τους οποίους μπορούμε να πεθάνουμε».

Άνοιξα το στόμα μου για να ρωτήσω, αλλά μίλησε πριν προλάβω εγώ.

«Έτσι κατέληξε να εξασθενήσει πάρα πολύ από την πείνα. Έμενε όσο το δυνατόν πιο μακριά μπορούσε από το ανθρώπινο γένος, αναγνωρίζοντας πως και η θέλησή του άρχιζε να εξασθενεί επίσης. Μήνες ολόκληρους περιπλανιόταν τη νύχτα, ψάχνοντας τα πιο μοναχικά σημεία, νιώθοντας απέχθεια για τον εαυτό του.

»Μια νύχτα, μια αγέλη από ελάφια πέρασαν δίπλα από την κρυψώνα του. Είχε αγριέψει τόσο πολύ από τη δίψα, που επιτέθηκε χωρίς να το σκεφτεί. Η δύναμή του επέστρεψε και συνειδητοποίησε ότι υπήρχε κι εναλλακτική λύση αντί να είναι το άθλιο τέρας που φοβόταν. Δεν είχε μήπως ξαναφάει και στην προηγούμενη ζωή του κρέας ελαφιού; Μέσα στους επόμενους έξι μήνες γεννήθηκε η καινούρια του φιλοσοφία. Μπορούσε να υπάρχει και χωρίς να είναι δαίμονας. Βρήκε ξανά τον εαυτό του.

»Άρχισε να κάνει καλύτερη χρήση του χρόνου του. Πάντα ήταν έξυπνος, γεμάτος λαχτάρα για μάθηση. Τώρα είχε απεριόριστο χρόνο μπροστά του. Μελετούσε τη νύχτα, έκανε σχέ-

δια τη μέρα. Πήγε στη Γαλλία κολυμπώντας και ... »

«Πήγε στη Γαλλία κολυμπώντας;»

«Πολλοί άνθρωποι διασχίζουν το κανάλι της Μάγχης κολυμπώντας, Μπέλλα», μου υπενθύμισε υπομονετικά.

«Μάλλον έχεις δίκιο. Απλώς ακούστηκε πολύ παράξενο μέσα στο γενικότερο πλαίσιο. Συνέχισε».

«Το κολύμπι είναι εύκολο για μας... »

«Τα πάντα είναι εύκολα για σας», γκρίνιαξα.

Περίμενε με μια έκφραση που έδειχνε ότι το διασκεδάζε.

«Δε θα διακόψω ξανά, το υπόσχομαι».

Γέλασε ζοφερά και τελείωσε την πρότασή του. «Επειδή, από τεχνική άποψη, δεν είναι ανάγκη να αναπνέουμε».

«Δεν είναι... »

«Όχι, όχι, το υποσχέθηκες». Ακούμπησε ελαφρά το κρύο του δάχτυλο στα χείλη μου. «Θέλεις να ακούσεις την ιστορία ή όχι;»

«Μα δεν μπορείς να μου πετάς κάτι τέτοιο και μετά να περιμένεις να μην πω τίποτα», μουρμούρισα μες απ' τα δόντια μου, πίσω από το δάχτυλό του.

Σήκωσε το χέρι του ακουμπώντας το στο λαιμό μου. Η ταχύτητα του χτύπου της καρδιάς μου αντέδρασε σ' αυτή την κίνηση, αλλά επέμεινα.

«Δεν είναι ανάγκη να αναπνέετε;» απαίτησα να μάθω.

«Όχι, δεν είναι απαραίτητο. Είναι απλώς συνήθεια». Σήκωσε τους ώμους του.

«Πόσο καιρό μπορείτε να τα καταφέρετε... χωρίς να αναπνέετε;»

«Έπ' αόριστον, υποθέτω' δεν ξέρω. Είναι λιγάκι άβολο –το να μην έχεις την αίσθηση της μυρωδιάς».

«Είναι λιγάκι άβολο», επανέλαβα.

Δεν πρόσεχα την έκφραση στο πρόσωπό μου, αλλά κάτι σ' αυτήν τον έκανε να μελαγχολήσει. Το χέρι του έπεσε στο πλάι του και στάθηκε ακίνητος, με τα μάτια του να με κοιτάζουν

με μεγάλη προσήλωση. Η σιωπή συνεχίστηκε. Τα χαρακτηριστικά του ήταν εντελώς ακίνητα, σαν πέτρα.

«Τι είναι;» ψιθύρισα, αγγίζοντας το παγωμένο του πρόσωπο.

Το πρόσωπό του μαλάκωσε κάτω από το χέρι μου, κι αναστέναξε. «Συνέχεια περιμένω ότι θα συμβεί».

«Τι πράγμα είναι αυτό που θα συμβεί;»

«Ξέρω πως κάποια στιγμή, κάτι που θα σου πω ή κάτι που θα δεις θα είναι υπερβολικό για να μπορέσεις να το δεχτείς. Και τότε θα φύγεις τρέχοντας μακριά μου, ουρλιάζοντας, καθώς θα φεύγεις». Μισοχαμογέλασε, αλλά τα μάτια του ήταν ακόμα σοβαρά. «Δε θα σε σταματήσω. Θέλω να συμβεί κάτι τέτοιο, γιατί θέλω να είσαι ασφαλής. Κι όμως, θέλω να είμαι μαζί σου. Οι δυο επιθυμίες είναι αδύνατο να συμφιλιωθούν... » Η φωνή του έσβησε σιγά-σιγά, καθώς κοίταζε το πρόσωπό μου. Περιμένοντας.

«Δε θα πάω πουθενά», υποσχέθηκα.

«Θα δούμε», είπε, χαμογελώντας πάλι.

Κατσούφιασα. «Λοιπόν, για συνέχισε –ήμασταν εκεί που ο Κάρλαϊλ πήγαινε στη Γαλλία κολυμπώντας».

Σταμάτησε, γυρίζοντας πάλι στην ιστορία του. Αντανακλαστικά, τα μάτια του πήγαν σε μια άλλη εικόνα –την πιο χρωματιστή απ' όλες, αυτήν με την πιο περίτεχνη κορνίζα και την πιο μεγάλη' είχε δυο φορές το πλάτος της πόρτας δίπλα στην οποία κρεμόταν. Ο καμβάς ήταν πλημμυρισμένος με λαμπρές σιλουέτες που φορούσαν μανδύες που στροβιλιζόνταν, και ήταν κουλουριασμένες γύρω από μακριές κολόνες και δίπλα σε μαρμάρινα μπαλκόνια. Δεν μπορούσα να πω αν απεικόνιζε σκηνές από την ελληνική μυθολογία ή αν οι χαρακτήρες που αιωρούνταν στα σύννεφα ήταν βιβλικοί.

«Ο Κάρλαϊλ πήγε στη Γαλλία κολυμπώντας και συνέχισε το ταξίδι του στην Ευρώπη, στα πανεπιστήμια εκεί. Τη νύχτα μελετούσε μουσική, επιστήμες, ιατρική –και βρήκε τον προο-

ρισμό του, την εξιλέωσή του σ' αυτό, στο να σώζει ανθρώπινες ζωές». Η έκφρασή του ήταν σχεδόν γεμάτη δέος, γεμάτη ευλάβεια. «Δεν μπορώ να περιγράψω επαρκώς τον αγώνα' ο Κάρλαϊλ χρειάστηκε δυο αιώνες βασανιστικής προσπάθειας για να τελειοποιήσει την αυτοσυγκράτησή του. Τώρα, έχει σχεδόν ανοσία στη μυρωδιά του ανθρώπινου αίματος και μπορεί να κάνει τη δουλειά που αγαπάει χωρίς να βασανίζεται. Βρίσκει πολύ μεγάλη γαλήνη εκεί, στο νοσοκομείο...» Ο Έντουαρντ κοίταξε πέρα μακριά, στο κενό, για μια στιγμή που έμοιαζε να διαρκεί πολύ. Ξαφνικά φάνηκε να θυμάται το σκοπό του. Χτύπησε το δάχτυλό του στον τεράστιο πίνακα μπροστά μας.

«Σπούδαζε στην Ιταλία, όταν ανακάλυψε τους άλλους εκεί. Ήταν πολύ πιο πολιτισμένοι και μορφωμένοι από τα φαντάσματα στους υπονόμους του Λονδίνου».

Άγγιξε μια σχετικά σοβαρή τετράδα μορφών, ζωγραφισμένων στο ψηλότερο μπαλκόνι, που κοίταζαν ήρεμα το κομπούζιο που υπήρχε ακριβώς από κάτω τους. Παρατήρησα την ομάδα αυτή προσεχτικά και συνειδητοποίησα, με ένα έκπληκτο γέλιο, ότι αναγνώριζα τον άντρα με τα χρυσαφί μαλλιά.

«Ο Σολιμένα* εμπνεύστηκε πολύ από τους φίλους του Κάρλαϊλ. Συχνά τους απεικόνιζε ως θεούς», είπε γελώντας ο Έντουαρντ.

«Ο Άρο, ο Μάρκος, ο Κάιος», είπε δείχνοντας τους άλλους τρεις, δυο μελαχρινούς κι έναν ασπρομάλλη. «Νυχτερινοί προστάτες της τέχνης».

«Τι απέγιναν αυτοί;» αναρωτήθηκα δυνατά, με την άκρη του δαχτύλου μου να αιωρείται έναν πόντο πάνω από τις μορφές στον καμβά.

«Είναι ακόμα εκεί». Σήκωσε τους ώμους. «Όπως ήταν για ποιος ξέρει πόσες χιλιετίες. Ο Κάρλαϊλ έμεινε μαζί τους μόνο για λίγο καιρό, μόλις μερικές δεκαετίες. Θαύμαζε πάρα πολύ

* Φραντσέσκο Σολιμένα: Ιταλός Ζωγράφος της εποχής του μπαρόκ (1657-1747)

την ευγένειά τους, την καλλιέργειά τους, αλλά επέμεναν στην προσπάθειά τους να θεραπεύσουν την αποστροφή του προς την "φυσική πηγή τροφής" του, όπως την αποκαλούσαν. Προσπάθησαν να τον πείσουν, και προσπάθησε να τους πείσει κι αυτός, επί ματαίω. Σ' αυτό το σημείο, ο Κάρλαϊλ αποφάσισε να δοκιμάσει την τύχη του στο Νέο Κόσμο. Ονειρευόταν να βρει άλλους σαν κι αυτόν. Ένωθε πολλή μοναξιά, βλέπεις.

»Δεν είχε βρει κανένα για πολύ καιρό. Αλλά, καθώς τα τέρατα είχαν πλέον γίνει ήρωες μόνο για τα παραμύθια, ανακάλυψε πως μπορούσε να επικοινωνήσει με ανύποπτους ανθρώπους σαν να ήταν ένας από αυτούς. Άρχισε να ασκεί την ιατρική. Αλλά η συντροφικότητα που λαχταρούσε του έλειπε ακόμα' δεν μπορούσε να ρισκάρει να δημιουργήσει οικειότητες.

»Όταν χτύπησε η επιδημία της γρίπης, έκανε νυχτερινές βάρδιες σ' ένα νοσοκομείο στο Σικάγο. Αναμασούσε στο μυαλό του μια ιδέα εδώ και χρόνια, και είχε σχεδόν αποφασίσει να δράσει –εφόσον δεν μπορούσε να βρει κάποιο σύντροφο, θα δημιουργούσε έναν. Δεν ήταν απόλυτα βέβαιος με ποιο τρόπο είχε γίνει η δική του μεταμόρφωση, έτσι δίσταζε. Και απεχθάνοταν την ιδέα να κλέψει τη ζωή κάποιου, όπως του είχαν κλέψει τη δική του. Σ' αυτή την ψυχολογική κατάσταση με βρήκε εμένα. Δεν υπήρχε καμία ελπίδα για μένα' με είχαν αφήσει σ' ένα θάλαμο για τους ετοιμοθάνατους. Είχε περιθάψει τους γονείς μου και ήξερε πως ήμουν μόνος μου. Αποφάσισε να δοκιμάσει...»

Η φωνή του, σχεδόν ψίθυρος τώρα, έσβησε. Κοίταξε χωρίς να βλέπει τίποτα μέσα από τα δυτικά παράθυρα. Αναρωτήθηκα ποιες εικόνες να γέμιζαν τώρα το μυαλό του, οι αναμνήσεις του Κάρλαϊλ ή οι δικές του. Περίμενα ήσυχα.

Όταν γύρισε πάλι προς εμένα, ένα ευγενικό χαμόγελο αγέλου φώτιζε το πρόσωπό του.

«Κι έτσι ολοκληρώθηκε ο κύκλος», είπε.

«Εμεινες συνέχεια κοντά στον Κάρλαιλ;» αναρωτήθηκα.

«Σχεδόν συνέχεια». Ακούμπησε το χέρι του ελαφρά στη μέση μου και με τράβηξε μαζί του, καθώς βγήκε από την πόρτα. Κοίταξα πίσω στον τοίχο με τις εικόνες, καθώς αναρωτιόμουν αν θα άκουγα κι άλλες ιστορίες.

Ο Έντουαρντ δεν είπε τίποτα άλλο όση ώρα διασχιζαμε το διάδρομο, κι έτσι ρώτησα: «Σχεδόν;»

Αναστέναξε, φαινομενικά απρόθυμος να απαντήσει. «Να, υπήρξε μια σύντομη περίοδος συνηθισμένης επανάστασης στην εφηβεία –περίπου δέκα χρόνια αφού... γεννήθηκα... δημιουργήθηκα, πες το όπως θες. Δε με είχε ενθουσιάσει η ζωή της αποχής που είχε επιλέξει αυτός, και τον μισούσα επειδή περιόριζε τις ορέξεις μου. Έτσι για κάποιο διάστημα έφυγα να ζήσω μόνος μου».

«Αλήθεια;» Μου είχε περισσότερο κινήσει το ενδιαφέρον, παρά με είχε φοβίσει, όπως θα έπρεπε ίσως.

Το κατάλαβε. Αμυδρά συνειδητοποίησα ότι ανεβαίναμε στον επόμενο όροφο, αλλά δεν πρόσεχα γύρω-γύρω.

«Δε σε απωθεί αυτό;»

«Όχι».

«Γιατί όχι;»

«Υποθέτω... ότι ακούγεται λογικό».

Έβαλε τα γέλια, πιο δυνατά απ' ό,τι πιο πριν. Τώρα ήμασταν στην κορυφή της σκάλας, σε ένα ακόμα διάδρομο με φατνώματα.

«Από τη στιγμή της καινούριας μου γέννησης» ψιθύρισε «είχα το πλεονέκτημα ότι ήξερα τι σκέφτονταν όλοι γύρω μου, και οι άνθρωποι και τα μη ανθρώπινα πλάσματα. Γι' αυτό μου πήρε δέκα χρόνια για να αμφισβητήσω τον Κάρλαιλ –διάβαζα την απόλυτη ειλικρίνειά του, καταλάβαινα ακριβώς τους λόγους για τους οποίους ζούσε με τον τρόπο που ζούσε.

»Μου πήρε μόνο λίγα χρόνια για να επιστρέψω στον Κάρλαιλ και να ταχθώ ξανά υπέρ του οράματός του. Νόμιζα πως

εγώ δε θα βασανιζόμουν από την... κατάθλιψη... που συνοδεύει τη συνείδηση. Επειδή ήξερα τις σκέψεις των θηραμάτων μου, μπορούσα να αφήνω τους αθώους και να κυνηγάω μόνο τους κακούς. Αν ακολουθούσα ένα δολοφόνο σ' ένα στενό σοκάκι, όπου καταδίωκε μια νεαρή κοπέλα –αν την έσωζα, τότε σίγουρα δεν ήμουν και τόσο απαίσιος».

Με διαπέρασε ένα ρίγος, καθώς φαντάστηκα ξεκάθαρα αυτό που περιέγραφε –το σοκάκι τη νύχτα, το τρομαγμένο κορίτσι, το σκοτεινό άντρα πίσω της. Και τον Έντουαρντ, τον Έντουαρντ την ώρα που κυνηγούσε, τρομερό και μεγαλοπρεπή σαν νεαρό θεό, ασταμάτητο. Θα ένιωθε ευγνωμοσύνη το κορίτσι ή θα τρόμαζε περισσότερο από πριν;

«Αλλά καθώς περνούσε ο καιρός, άρχισα να βλέπω το τέρας στα μάτια μου. Δεν μπορούσα να ξεφύγω από το χρέος της αφαίρεσης τόσο πολλών ανθρώπινων ζωών, όσο κι αν ήταν δικαιολογημένο. Και γύρισα στον Κάρλαιλ και την Έσμι. Με καλωσόρισαν και με δέχτηκαν πάλι σαν τον άσωτο. Ήταν περισσότερο απ' όσο άξιζα».

Είχαμε σταματήσει μπροστά από την τελευταία πόρτα στο διάδρομο.

«Το δωμάτιό μου», με πληροφόρησε ανοίγοντάς το και τραβώντας με μέσα.

Το δωμάτιό του κοίταζε προς το νότο, με ένα παράθυρο μεγάλο όσο και ο τοίχος, όπως και το μεγάλο δωμάτιο κάτω. Ολόκληρη η πίσω πλευρά του σπιτιού πρέπει να ήταν από γυαλί. Είχε θέα πάνω από το γεμάτο στροφές ποτάμι Σολ Ντουκ, μέσα από το παρθένο δάσος ως την οροσειρά του Ολυμπιακού Όρους. Τα βουνά ήταν πολύ πιο κοντά απ' ό,τι νόμιζα.

Ο δυτικός τοίχος ήταν εντελώς καλυμμένος, με το ένα ράφι μετά το άλλο γεμάτα σι-ντι. Το δωμάτιό του ήταν καλύτερα εφοδιασμένο απ' ό,τι ένα δισκοπωλείο. Στη γωνία υπήρχε ένα ηχοσύστημα που έδειχνε πολύ προχωρημένο, από αυτά που φοβόμουν να ακουμπήσω, επειδή ήμουν σίγουρη πως θα

έσπαγα κάτι. Δεν υπήρχε καθόλου κρεβάτι, μόνο ένας φαρδύς και δελεαστικός, μαύρος, δερμάτινος καναπές. Το πάτωμα ήταν καλυμμένο με ένα παχύ χρυσό χαλί, και στους τοίχους ήταν κρεμασμένα βαριά υφάσματα σε μια απόχρωση ελαφρώς πιο σκούρα.

«Καλή ακουστική;» μάντεψα.

Γέλασε και έγνεψε καταφατικά.

Σήκωσε ένα τηλεκοντρόλ και άναψε το στερεοφωνικό. Ήταν ήσυχα, αλλά το απαλό τζαζ κομμάτι ακουγόταν λες και το συγκρότημα ήταν στο δωμάτιο μαζί μας. Πήγα να δω την τόσο απίστευτη μουσική συλλογή του, που σε έκανε να χάνεις το μυαλό σου.

«Πώς τα έχεις ταξινομήσει όλα αυτά;» ρώτησα, χωρίς να μπορώ να βρω κάποια λογική σ' αυτούς τους τίτλους.

Εκείνος δεν πρόσεχε.

«Εεε, κατά χρονιά, και μετά σύμφωνα με τις προσωπικές μου προτιμήσεις, σ' εκείνο εκεί το πλαίσιο», είπε αφηρημένα.

Γύρισα, και με κοίταζε με μια αλλόκοτη έκφραση στα μάτια
«Τι;»

«Ήμουν προετοιμασμένος να νιώσω... ανακούφιση. Αφού θα τα είχες μάθει όλα, και δε θα έπρεπε να έχω μυστικά από σένα. Αλλά δεν περίμενα να νιώσω κάτι παραπάνω απ' αυτό. Μου αρέσει. Με κάνει... ευτυχισμένο». Σήκωσε τους ώμους του χαμογελώντας ελαφρώς.

«Χαίρομαι», είπα, χαμογελώντας του κι εγώ. Είχα ανησυχήσει ότι μπορεί να είχε μετανιώσει που μου είχε πει αυτά τα πράγματα. Ήταν καλό να ξέρω πως δε συνέβαινε κάτι τέτοιο.

Αλλά μετά, καθώς τα μάτια του ανέλυαν την έκφρασή μου, το χαμόγελό του και το μέτωπό του ζάρωσαν.

«Περιμένεις ακόμα ν' αρχίσω να τρέχω και να ουρλιάζω, έτσι δεν είναι;» μάντεψα.

Ένα αχνό χαμόγελο άγγιξε τα χείλη του κι έγνεψε καταφατικά.

«Λυπάμαι που θα σου το χαλάσω, αλλά στ' αλήθεια δεν είσαι τόσο τρομακτικός όσο νομίζεις. Δε σε βρίσκω καθόλου τρομακτικό, για να είμαι ειλικρινής», είπα ψέματα, σαν να μην έτρεχε τίποτα.

Εκείνος σταμάτησε, σηκώνοντας τα φρύδια του με δήθεν κραυγαλέα δυσπιστία. Μετά άστραψε ένα πλατύ, διαβολικό χαμόγελο στο πρόσωπό του.

«Πραγματικά δεν έπρεπε να το πεις αυτό», είπε γελώντας.

Έβγαλε ένα υπόκωφο μουγκρητό από το βάθος του λαιμού του' τα χείλη του ζάρωσαν πάνω από τα τέλεια δόντια του. Το σώμα του μεταμορφώθηκε ξαφνικά, σχεδόν μαζεύτηκε πίσω, σε θέση εκκίνησης, σαν λιοντάρι που είναι έτοιμο να χιμήξει.

Έκανα πίσω, αγριοκοιτάζοντάς τον.

«Δε θα τολμήσεις».

Δεν πρόλαβα να τον δω να ορμάει καταπάνω μου –ήταν υπερβολικά γρήγορος. Βρέθηκα μόνο στον αέρα ξαφνικά, και μετά πέσαμε πάνω στον καναπέ, κάνοντάς τον να χτυπήσει στον τοίχο. Εντωμεταξύ, τα χέρια του έφτιαξαν γύρω μου ένα σιδερένιο προστατευτικό κλουβί –ήμουν ελάχιστα στριμωγμένη. Αλλά ακόμα αγκομαχούσα, καθώς προσπαθούσα να ισιώσω.

Δε με άφηνε. Με έκανε μια μπάλα και με κράτησε στο στήθος του πιο σφιχτά κι από σιδερένιες αλυσίδες. Τον αγριοκοίταξα ανήσυχα, αλλά εκείνος έδειχνε να έχει τον έλεγχο, με το σαγόνι του χαλαρό, καθώς χαμογελούσε πλατιά, τα μάτια του να λάμπουν ευδιάθετα.

«Κάτι έλεγες;» είπε παιχνιδιάρικα.

«Ότι είσαι ένα πάρα, πάρα πολύ τρομακτικό τέρας», είπα, όμως ο ειρωνικός τόνος που ήθελα να πετύχω, σπιλωνόταν λιγάκι από την ξέπνοη φωνή μου.

«Πολύ σωστά», επιδοκίμασε.

«Ουφ!». Συνέχισα να παλεύω. «Μπορώ να σηκωθώ τώρα;»

Εκείνος απλώς γέλασε.

«Μπορούμε να μπούμε;» ακούστηκε μια απαλή φωνή από το διάδρομο.

Εγώ προσπάθησα να ελευθερωθώ, αλλά ο Έντουαρντ απλώς μου άλλαξε θέση, έτσι ώστε να κάθομαι κάπως πιο συμβατικά στην αγκαλιά του. Τότε είδα στην πόρτα την Άλις και τον Τζάσπερ πίσω της. Τα μάγουλά μου έκαιγαν, αλλά ο Έντουαρντ φαινόταν να είναι πολύ άνετος.

«Ελάτε». Ο Έντουαρντ γελούσε ακόμα χαμηλά.

Η Άλις δε φάνηκε να βρίσκει τίποτα περίεργο στην αγκαλιά μας· ήρθε –σχεδόν χορεύοντας, τόση χάρη είχα οι κινήσεις της– ως τη μέση του δωματίου, όπου κάθισε διπλωμένη στο πάτωμα με μια φιδίσια κίνηση. Ο Τζάσπερ, όμως, σταμάτησε στην πόρτα με μια έκφραση λιγάκι σοκαρισμένη. Κοίταξε το πρόσωπο του Έντουαρντ, κι αναρωτήθηκα αν έπαιρνε μια γεύση της ατμόσφαιρας που επικρατούσε με την ασυνήθιστη ευαισθησία του.

«Ακουγόταν απ' έξω, λες και θα έτρωγες την Μπέλλα για μεσημεριανό, και ήρθαμε να δούμε αν θα μπορούσαμε να τη μοιραστούμε», ανακοίνωσε η Άλις.

Κοκάλωσα για μια στιγμή, μέχρι που κατάλαβα πως ο Έντουαρντ χαμογελούσε πλατιά –είτε εξαιτίας του σχολίου της είτε με τη δική μου αντίδραση, αυτό δεν μπορούσα να το ξέρω.

«Λυπάμαι, δε νομίζω ότι μένει αρκετή για να τη μοιραστώ», απάντησε, με τα μπράτσα του να με κρατάνε επικίνδυνα κοντά του.

«Στην πραγματικότητα», είπε ο Τζάσπερ, χαμογελώντας χωρίς να το θέλει, καθώς έμπαινε στο δωμάτιο, «η Άλις λέει ότι θα έχει βαρβάτη καταγίδα απόψε, κι ο Έμετ θέλει να παίξει μπάλα. Είσαι μέσα για το παιχνίδι;»

Οι λέξεις ήταν όλες τους αρκετά συνηθισμένες, αλλά το γενικότερο πλαίσιο με μπερδευε. Συμπέρανα ότι η Άλις ήταν

λίγο πιο αξιόπιστη από το δελτίο καιρού, πάντως.

Τα μάτια του Έντουαρντ φωτίστηκαν, αλλά δίστασε.

«Φυσικά, πρέπει να φέρεις και την Μπέλλα», τιτίβισε η Άλις. Μου φάνηκε ότι είδα τον Τζάσπερ να της ρίχνει ένα γρήγορο βλέμμα.

«Θέλεις να έρθεις;» με ρώτησε ο Έντουαρντ, ενθουσιασμένος, με μια πολλή ζωντανή έκφραση.

«Βέβαια». Δεν μπορούσα να απογοητεύσω ένα τέτοιο πρόσωπο. «Εε, πού θα πάμε;»

«Πρέπει να περιμένουμε τους κεραυνούς για να παίξουμε μπάλα –θα δεις γιατί», μου υποσχέθηκε.

«Θα χρειαστώ ομπρέλα;»

Και οι τρεις τους γέλασαν δυνατά.

«Θα χρειαστεί;» ρώτησε ο Τζάσπερ την Άλις.

«Όχι». Ήταν απόλυτα βέβαιη. «Η καταγίδα θα χτυπήσει πάνω απ' την πόλη. Στο ξέφωτο λογικά θα πρέπει να είναι αρκετά στεγνά».

«Ωραία, τότε». Ο ενθουσιασμός στη φωνή του Τζάσπερ ήταν κολλητικός, φυσικά. Ανακάλυψα πως ανυπομονούσα, αντί να φοβάμαι.

«Πάμε να δούμε αν θα έρθει κι ο Κάρλαιλ». Η Άλις πετάχτηκε όρθια κι έφτασε αμέσως στην πόρτα με τέτοιον τρόπο που θα ράγιζε την καρδιά οποιασδήποτε μπαλαρίνας.

«Λες και δεν ξέρεις», την πείραξε ο Τζάσπερ, και βγήκαν γρήγορα για να πάνε να τον βρουν. Ο Τζάσπερ κατάφερε να κλείσει την πόρτα πίσω του διακριτικά.

«Τι θα παίξουμε;» απαίτησα να μάθω.

«Εσύ θα παρακολουθήσεις», διευκρίνισε ο Έντουαρντ.

«Εμείς θα παίξουμε μπίιζμπολ».

Οι κόρες των ματιών μου στριφογύρισαν κοροϊδευτικά.

«Αρέσει στους βρικολακες να παίζουν μπίιζμπολ;»

«Είναι το εθνικό σπορ των Αμερικάνων», είπε με ψεύτικη επισημότητα.

17. ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Μόλις είχε αρχίσει να ψιχαλίζει, όταν ο Έντουαρντ έστριψε στο δρόμο μου. Μέχρι εκείνη τη στιγμή, δεν είχα καμία αμφιβολία πως θα έμενε μαζί μου, ενώ εγώ θα περνούσα κάποιες ώρες στον πραγματικό κόσμο.

Και μετά είδα το μαύρο αμάξι, ένα παλιό Φορντ, παρκαρισμένο στο δρομάκι που οδηγούσε στο πάρκινγκ του Τσάρλι –κι άκουσα τον Έντουαρντ να μουρμουρίζει κάτι ακατανόητο με χαμηλή, τραχιά φωνή.

Σκύβοντας, για να αποφύγει τη βροχή, κάτω από τη στενή μπροστινή βεράντα, στεκόταν ο Τζέικομπ Μπλακ πίσω από το αναπηρικό καροτσάκι του πατέρα του. Το πρόσωπο του Μπίλι ήταν απαθές σαν πέτρα, την ώρα που ο Έντουαρντ πάρκαραε το φορτηγάκι μου πάνω στη στροφή. Ο Τζέικομπ έριξε το βλέμμα του κάτω, με έκφραση που φανέρωνε ταπείνωση.

Η χαμηλή φωνή του Έντουαρντ ήταν οργισμένη. «Αυτό παραπάει».

«Ήρθε για να προειδοποιήσει τον Τσάρλι;» μάντεψα, νιώθοντας περισσότερο φρίκη παρά θυμό.

Ο Έντουαρντ απλά έγνεψε καταφατικά, απαντώντας στο βλέμμα του Μπίλι μέσα από τη βροχή με ζαρωμένα μάτια.

Ένωθα τεράστια ανακούφιση, που ο Τσάρλι δεν ήταν σπίτι ακόμα.

«Άσε με εμένα να το χειριστώ αυτό», του πρότεινα. Το μαύρο, άγριο βλέμμα του Έντουαρντ μου δημιουργούσε άγχος.

Προς μεγάλη μου έκπληξη, συμφώνησε. «Μάλλον αυτό είναι το καλύτερο. Να προσέχεις, όμως. Το παιδί δεν έχει ιδέα».

Ένωσα να θίγομαι λιγάκι στο άκουσμα της λέξης *παιδί*. «Ο Τζέικομπ δεν είναι και πολύ πιο μικρός από μένα», του υπενθύμισα.

Τότε με κοίταξε, με το θυμό του να σβήνει απότομα. «Ω, το ξέρω», με διαβεβαίωσε με ένα πλατύ χαμόγελο.

Αναστέναξα κι ακούμπησα το χέρι μου στο χερούλι της πόρτας.

«Βάλ' τους μέσα» είπε «ώστε να μπορέσω να φύγω. Θα ξαναέρθω όταν σουρουπώσει».

«Θέλεις το φορτηγάκι μου;» προσφέρθηκα, ενώ αναρωτιόμουν, εντωμεταξύ, πώς θα εξηγούσα στον Τσάρλι το γεγονός ότι έλειπε.

«Θα μπορούσα να πάω σπίτι περπατώντας πιο γρήγορα απ' ό,τι πηγαίνει αυτό το φορτηγάκι» είπε.

«Δεν είναι ανάγκη να φύγεις», είπα παραπονιάρικα.

Χαμογέλασε με τη σκυθρωπή μου έκφραση. «Πρέπει να φύγω. Αφού τους ξεφορτωθείς» –έριξε μια σκοτεινή ματιά προς την κατεύθυνση των Μπλακ– «και πάλι πρέπει να προετοιμάσεις τον Τσάρλι να γνωρίσει το καινούριο σου αγόρι».

Χαμογέλασε πλατιά, δείχνοντας όλα του τα δόντια.

Εγώ αναστέναξα. «Ευχαριστώ πολύ».

Χαμογέλασε μ' εκείνο το στραβό του χαμόγελο που λάτρευα. «Θα γυρίσω γρήγορα», υποσχέθηκε. Τα μάτια του τρεμόπαιξαν πάλι προς τη βεράντα και μετά έγνεψε για να με φιλήσει

γρήγορα, ακριβώς στη μύτη του πιγουνιού μου. Η καρδιά μου τραντάχτηκε σαν τρελή, και κοίταξα κι εγώ προς τη βεράντα. Το πρόσωπο του Μπίλι δεν ήταν πια απαθές, και τα χέρια του έσφιγγαν τα πλαϊνά μαξιλάρια του καροτσιού του.

«Είπες γρήγορα», τόνισα, καθώς άνοιγα την πόρτα και βγήκα έξω στη βροχή.

Ένωθα τα μάτια του στην πλάτη μου καθώς μισοέτρεχα μέσα στο ελαφρύ ψιχάλισμα προς τη βεράντα.

«Γεια σου Μπίλι. Γεια Τζέικομπ». Τους χαιρέτησα όσο πιο κεφάτα μπορούσα. «Ο Τσάρλι λείπει όλη μέρα σήμερα –ελπίζω να μην περιμένετε πολύ».

«Όχι και πολύ», είπε ο Μπίλι με υποταγμένο ύφος. Τα μαύρα του μάτια ήταν διαπεραστικά. «Απλώς ήθελα να του φέρω αυτό». Έδειξε μια καφέ χάρτινη τσάντα που ήταν στην αγκαλιά του.

«Ευχαριστώ», είπα, αν και δεν είχα ιδέα τι θα μπορούσε να ήταν αυτό. «Γιατί δεν μπαίνετε μέσα για λίγο για να στεγνώσετε;»

Προσποιήθηκα πως δεν αντιλαμβανόμουν την έντονη εξεταστική του ματιά, καθώς ξεκλείδωνα την πόρτα και τους έκανα νόημα με το χέρι να μπουνε μέσα.

«Ορίστε, αφήστε να το πάρω εγώ αυτό», προσφέρθηκα, γυρίζοντας για να κλείσω την πόρτα. Επέτρεψα στον εαυτό μου να ρίξει ένα τελευταίο βλέμμα στον Έντουαρντ. Περίμενε, εντελώς ακίνητος, με μάτια σοβαρά.

«Καλύτερα να το βάλεις στο ψυγείο», επισήμανε ο Μπίλι, καθώς μου έδινε το πακέτο. «Είναι λίγο από το σπιτικό τηγανητό ψάρι του Χάρι Κλίαργουοτερ –το αγαπημένο του Τσάρλι. Διατηρείται πιο στεγνό στο ψυγείο». Σήκωσε τους ώμους του.

«Ευχαριστώ», επανέλαβα, αλλά πιο έντονα αυτή τη φορά. «Είχα αρχίσει να δυσκολεύομαι να βρω τρόπους να μαγειρέψω τα ψάρια, και σίγουρα θα φέρει κι άλλα απόψε».

«Πήγε πάλι για ψάρεμα;» ρώτησε ο Μπίλι με μια ανεπαίσθητη λάμψη στο μάτι. «Στο συνηθισμένο σημείο; Μπορεί να περάσω να τον δω».

«Όχι», είπα γρήγορα ψέματα με πρόσωπο αυστηρό. «Θα πήγαινε σε ένα καινούριο μέρος... αλλά δεν έχω ιδέα πού».

Εκείνος κατάλαβε την αλλαγή στην έκφρασή μου, που τον έκανε να γίνει σκεφτικός.

«Τζέικ», είπε, κοιτάζοντάς με ακόμα εξεταστικά. «Γιατί δεν πας να φέρεις εκείνη την καινούρια φωτογραφία της Ρεμπέκα απ' το αμάξι; Θα την αφήσω κι αυτή στον Τσάρλι».

«Πού είναι;» ρώτησε ο Τζέικομπ ελαφρώς θυμωμένος. Του έριξα μια ματιά, αλλά εκείνος κοίταζε στο πάτωμα, τα φρύδια του ενωμένα.

«Νομίζω ότι την είδα στο πορτμπαγκάζ», είπε ο Μπίλι. «Μπορεί να χρειαστεί να ψάξεις λιγάκι».

Ο Τζέικομπ βγήκε έξω στη βροχή, σκυφτός.

Ο Μπίλι κι εγώ κοιτάσαμε ο ένας τον άλλο σιωπηλά. Μετά από μερικά δευτερόλεπτα η σιωπή άρχισε να κάνει την ατμόσφαιρα γεμάτη αμηχανία, έτσι γύρισα και κατευθύνθηκα προς την κουζίνα. Άκουγα τις υγρές του ρόδες να σκληρίζουν πάνω στο μουσαμά, καθώς ακολουθούσε.

Έσπρωξα τη χάρτινη σακούλα στο γεμάτο πάνω-πάνω ράφι του ψυγείου και γύρισα για να τον αντιμετωπίσω. Το βαθιά ρυτιδωμένο του πρόσωπο ήταν δύσκολο να το διαβάσεις.

«Ο Τσάρλι θα αργήσει να γυρίσει». Η φωνή μου ήταν σχεδόν αγενής.

Εκείνος έγνεψε συμφωνώντας, αλλά δεν είπε τίποτα.

«Σ' ευχαριστώ και πάλι για το τηγανητό ψάρι», είπα αφήνοντας να εννοηθεί ότι η επίσκεψη προφανώς τελείωσε.

Συνέχισε να γνέφει. Αναστέναξα και σταύρωσα τα χέρια μου στο στήθος μου.

Έδειχνε να αισθάνεται πως είχα αφήσει κατά μέρος την κουβέντα. «Μπέλλα», είπε και μετά δίστασε.

Περίμενα.

«Μπέλλα» είπε ξανά «ο Τσάρλι είναι ένας από τους καλύτερους μου φίλους».

«Ναι».

Πρόφερε κάθε λέξη προσεχτικά με τη βροντερή φωνή του. «Πρόσεξα πως περνάς πολύ καιρό με έναν από τους Κάλεν».

«Ναι», επανέλαβα κοφτά.

Τα φρύδια του έσμιξαν. «Ίσως να μη με αφορά, αλλά δε νομίζω ότι αυτό είναι καλή ιδέα».

«Έχεις δικιο», συμφώνησα. «Δε σε αφορά καθόλου».

Σήκωσε τα γκριζαρισμένα του φρύδια στο άκουσμα του τόνου της φωνής μου. «Πιθανόν να μην το ξέρεις αυτό, αλλά η οικογένεια των Κάλεν δεν έχει πολύ καλή φήμη στον καταυλισμό».

«Για να πω την αλήθεια, το ήξερα», τον ενημέρωσα με τραχιά φωνή. Αυτό τον ξάφνιασε. «Αλλά δεν είναι δυνατόν να έχουν κάνει κάτι για να τους αξίζει αυτή η φήμη, έτσι; Γιατί οι Κάλεν δεν πατάνε ποτέ στον καταυλισμό, σωστά;» Έβλεπα πως η κάτι λιγότερο από διακριτική υπενθύμισή από μέρους μου της συμφωνίας που δέσμευε και προστάτευε τη φυλή του τού έκοψε τη φόρα.

«Αυτό είναι αλήθεια», είπε υποχωρώντας με μάτια επιφυλακτικά. «Δείχνεις να είσαι... καλά ενημερωμένη για τους Κάλεν. Περισσότερο απ' όσο περίμενα».

Τον κοίταξα. «Ίσως και καλύτερα από σένα».

Σούφρωσε τα παχιά του χείλη, καθώς το σκέφτηκε αυτό. «Ίσως», παραδέχτηκε, αλλά τα μάτια του ήταν δαιμόνια. «Ο Τσάρλι είναι κι αυτός καλά ενημερωμένος;»

Είχε βρει μια ρωγμή στην πανοπλία μου.

«Ο Τσάρλι συμπαθεί πολύ τους Κάλεν», είπα αοριστολογώντας. Προφανώς κατάλαβε την υπεκφυγή μου. Η έκφρασή του ήταν δυσαρεστημένη, αλλά χωρίς έκπληξη.

«Δεν είναι δική μου δουλειά», είπε. «Αλλά μπορεί να είναι του Τσάρλι».

«Αν και πάλι είναι δική μου δουλειά το αν είναι δουλειά του Τσάρλι ή όχι, σωστά;»

Αναρωτήθηκα αν κατάλαβε καν την μπερδεμένη μου ερώτηση, καθώς πάσχιζα να μην πω τίποτα που θα με έφερνε σε δύσκολη θέση. Αλλά φάνηκε να την κατάλαβε. Το σκέφτηκε για λίγο, ενώ η βροχή άρχισε να δυναμώνει πέφτοντας στη στέγη, ο μοναδικός ήχος που έσπαγε τη σιωπή.

«Ναι», παραδόθηκε τελικά. «Υποθέτω ότι κι αυτό δική σου δουλειά είναι».

Αναστέναξα με ανακούφιση. «Σ' ευχαριστώ, Μπίλι».

«Απλώς σκέψου τι πας να κάνεις, Μπέλλα», με παρότρυνε.

«Εντάξει», συμφώνησα γρήγορα.

Εκείνος συνοφρυώθηκε. «Αυτό που ήθελα να πω είναι να μην κάνεις αυτό που πας να κάνεις».

Τον κοίταξα στα μάτια, που ήταν γεμάτα με ανησυχία για μένα, και δεν υπήρχε τίποτα που να μπορώ να πω.

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή η πόρτα άνοιξε με δύναμη, κι εγώ αναπήδησα στο άκουσμα αυτού του θορύβου.

«Δεν υπάρχει φωτογραφία στο αυτοκίνητο». Η γκρινιαρική φωνή του Τζέικομπ έφτασε σ' εμάς, πριν φτάσει ο ίδιος. Οι ώμοι του πουκαμίσου του ήταν σημαδευτεί από τη βροχή, τα μαλλιά του έσταζαν, όταν φάνηκε στη γωνία.

«Χμμ», είπε σχεδόν γρυλίζοντας ο Μπίλι, ξαφνικά απόμακρος, γυρίζοντας το κεροτσάκι του για να βρεθεί απέναντι στο γιο του. «Μάλλον την άφησα σπίτι».

Ο Τζέικομπ γύρισε κοροϊδευτικά τα μάτια του με δραματικότητα. «Ωραία».

«Λοιπόν, Μπέλλα, πες το στον Τσάρλι» –ο Μπίλι έκανε μια παύση πριν συνεχίσει– «πως περάσαμε, θέλω να πω».

«Θα του το πω», ψέλλισα.

Ο Τζέικομπ ήταν έκπληκτος. «Φεύγουμε κιόλας;»

«Ο Τσάρλι θα αργήσει να γυρίσει», εξήγησε ο Μπίλι, καθώς τσούλησε το καρότσι του δίπλα απ' τον Τζέικομπ.

«Α». Ο Τζέικομπ φάνηκε απογοητευμένος. «Τότε, μάλλον θα τα πούμε άλλη φορά, Μπέλλα».

«Εντάξει», συμφώνησα.

«Να προσέχεις», με προειδοποίησε ο Μπίλι. Δεν απάντησα.

Ο Τζέικομπ βοήθησε τον πατέρα του να βγει έξω. Τους χαιρέτησα κουνώντας το χέρι γρήγορα, κοιτάζοντας αστραπιαία προς το άδειο τώρα φορτηγάκι μου, και μετά έκλεισα την πόρτα πριν φύγουν.

Στάθηκα στο διάδρομο για ένα λεπτό ακούγοντας τον ήχο του αυτοκινήτου τους, καθώς έκανε όπισθεν κι έφευγε. Έμεινα εκεί που ήμουν περιμένοντας να υποχωρήσουν ο εκνευρισμός και το άγχος μου. Όταν η ένταση, επιτέλους, μειώθηκε κάπως, κατευθύνθηκα επάνω για να βγάλω τα καλά μου ρούχα.

Δοκίμασα καμιά δύο διαφορετικές μπλούζες, καθώς δεν ήμουν σίγουρη τι να περιμένω απόψε. Καθώς επικεντρωνόμουν σ' αυτό που θα ερχόταν, αυτό που μόλις είχε περάσει έχασε τη σημασία του. Τώρα που ήμουν μακριά από τη σφαίρα επιρροής του Τζάσπερ και του Έντουαρντ άρχισα να αναπληρώνω το φόβο που δεν είχα νιώσει νωρίτερα. Γρήγορα σταμάτησα να ψάχνω πιο σύνολο να φορέσω –βάζοντας ένα πρόχειρο παλιό φανελένιο πουκάμισο και ένα τζιν– γνωρίζοντας πως όλη τη νύχτα, ούτως ή άλλως, θα φορούσα το αδιάβροχο μου.

Το τηλέφωνο χτύπησε και πήγα τρέχοντας να το σηκώσω. Μόνο μια φωνή ήθελα να ακούσω· οτιδήποτε άλλο θα ήταν απογοήτευση. Αλλά ήξερα ότι αν ήθελε αυτός να μου μιλήσει, πιθανότατα απλώς θα εμφανιζόταν με σάρκα και οστά στο δωμάτιό μου.

«Εμπρός;» ρώτησα ξέπνοα.

«Μπέλλα; Εγώ είμαι», είπε η Τζέσικα.

«Α, γεια σου, Τζες». Προσπάθησα ένα λεπτό να επιστρέψω στην πραγματικότητα. Έμοιαζε λες και είχαν περάσει μήνες αντί για μέρες από τότε που είχα μιλήσει τελευταία φορά στην Τζες. «Πώς ήταν ο χορός;»

«Ήταν τόσο ωραία!» ξέσπασε η Τζέσικα κάπως υπερβολικά. Χωρίς να χρειάζεται άλλη πρόσκληση, άρχισε να εξαπολύει μια περιγραφή της προηγούμενης νύχτας λεπτό προς λεπτό. Εγώ έκανα μμμ και aaaa στα σωστά σημεία, αλλά δεν ήταν εύκολο να συγκεντρωθώ. Η Τζέσικα, ο Μάικ, ο χορός, το σχολείο –όλα έμοιαζαν παραδόξως άσχετα τη στιγμή αυτή. Τα μάτια μου πήγαιναν συνέχεια στο παράθυρο, προσπαθώντας να καταλάβουν πόσο φως κρυβόταν πίσω από τα βαριά σύννεφα.

«Άκουσες τι είπα, Μπέλλα;» ρώτησε η Τζέσικα ενοχλημένη.

«Συγγνώμη, τι πράγμα;»

«Είπα ότι ο Μάικ με φίλησε! Το πιστεύεις;»

«Αυτό είναι υπέροχο, Τζες!» είπα.

«Τι έκανες εσύ, λοιπόν, χθες;» με προκάλεσε η Τζέσικα, ενώ ακουγόταν ακόμα εκνευρισμένη από την έλλειψη ενθουσιασμού από μέρους μου. Ή ίσως να ήταν αναστατωμένη, επειδή δεν είχα ζητήσει να μου πει λεπτομέρειες.

«Τίποτα, εδώ που τα λέμε. Απλώς γυρνούσα έξω για να απολαύσω τον ήλιο».

Άκουσα το αυτοκίνητο του Τσάρλι στο γκαράζ.

«Μίλησες καθόλου με τον Έντουαρντ Κάλεν;»

Η πόρτα έκλεισε με θόρυβο και άκουσα τον Τσάρλι να χτυπά γύρω-γύρω ανεβαίνοντας τα σκαλιά, καθώς έβαζε στη θέση τους τα σύνεργά του.

«Εε». Δίστασα, καθώς δεν ήμουν σίγουρη τι ιστορία έπρεπε να της πω τώρα πια.

«Ε, μικρή, τι κάνεις;» φώναξε ο Τσάρλι, καθώς έμπαινε

μέσα στην κουζίνα. Τον χαιρέτησα.

Η Τζες άκουσε τη φωνή. «Α, είναι εκεί ο μπαμπάς σου. Άσ' το –θα τα πούμε αύριο. Θα σε δω στην Τριγωνομετρία».

«Τα λέμε, Τζες». Έκλεισα το τηλέφωνο.

«Γεια σου, μπαμπά», είπα. Έτριβε τα χέρια του στο νεροχύτη. «Πού είναι τα ψάρια;»

«Τα έβαλα στην κατάψυξη».

«Πάω να πάρω μερικά πριν παγώσουν –ο Μπίλι έφερε λίγο τηγανητό ψάρι του Χάρι Κλίαργουστερ το απόγευμα». Έκανα ό,τι μπορούσα για να ακούγομαι ενθουσιώδης.

«Αλήθεια;» Τα μάτια του Τσάρλι φωτίστηκαν. «Είναι το αγαπημένο μου».

Ο Τσάρλι πλύθηκε, ενώ εγώ ετοιμάζα το βραδινό. Δεν πήρε πολλή ώρα να καθίσουμε στο τραπέζι τρώγοντας σιωπηλά. Ο Τσάρλι απολάμβανε το φαγητό του. Εγώ αναρωτιόμουν απελπισμένα πώς να φέρω σε πέρας αυτό που μου είχε ανατεθεί, πασχίζοντας να σκεφτώ ένα τρόπο να θίξω το θέμα.

«Τι έκανες όλη την ημέρα;» ρώτησε εκείνος διακόπτοντας απότομα τους συλλογισμούς μου.

«Να, το απόγευμα απλώς έμεινα σπίτι...» Μόνο κατά το πιο πρόσφατο μέρος του απογεύματος, στην πραγματικότητα. Προσπάθησα η φωνή μου να μη δείχνει άγχος, αλλά το στομάχι μου ήταν ένας κόμπος. «Και σήμερα το πρωί πήγα στους Κάλεν».

Του Τσάρλι του έπεσε το πιρούνι.

«Στο σπίτι του δόκτορα Κάλεν;» ρώτησε σασιτισμένος.

Έκανα πως δεν παρατήρησα την αντίδρασή του αυτή. «Ναι».

«Τι δουλειά είχες εκεί;» Δεν είχε σηκώσει το πιρούνι του.

«Να, κατά κάποιο τρόπο, έχω ραντεβού με τον Έντουαρντ Κάλεν απόψε, και ήθελε να με συστήσει στους γονείς του... μπαμπά;»

Ο Τσάρλι φαινόταν λες και πάθαινε ανεύρυσμα.

«Μπαμπά, είσαι καλά;»

«Βγαίνεις με τον Έντουαρντ Κάλεν;» είπε βροντερά.

Ωχ! «Νόμιζα ότι συμπαθούσες τους Κάλεν».

«Είναι πολύ μεγάλος για σένα», είπε με στόμφο.

«Είμαστε και οι δυο στην πέμπτη τάξη», τον διόρθωσα, αν και είχε περισσότερο δίκιο απ' ό,τι θα μπορούσε να φανταστεί.

«Περίμενε...» Σταμάτησε. «Ποιος απ' όλους είναι ο Έντουιν;»

«Ο Έντουαρντ είναι ο πιο μικρός, αυτός με τα καστανοκόκινα μαλλιά». Ο όμορφος, αυτός που είναι σαν θεός...

«Α, μάλιστα, αυτό» –με κόπο– «είναι καλύτερα, υποθέτω. Δε μου αρέσει αυτός ο μεγάλος. Είμαι σίγουρος ότι είναι καλό παιδί και όλα τα σχετικά, αλλά φαίνεται υπερβολικά... ώριμος για σένα. Αυτός ο Έντουιν είναι το αγόρι σου;»

«Έντουαρντ, μπαμπά».

«Είναι;»

«Περίπου, υποθέτω».

«Χθες το βράδυ είπες πως δε σε ενδιέφερε κανένα αγόρι από την πόλη». Αλλά σήκωσε πάλι το πιρούνι του, και κατάλαβα ότι το χειρότερο είχε περάσει.

«Ε, ο Έντουαρντ δε μένει μέσα στην πόλη, μπαμπά».

Μου έριξε ένα υποτιμητικό βλέμμα, την ώρα που μασούσε.

«Και, εν πάση περιπτώσει» συνέχισα «ξέρεις, είναι νωρίς ακόμα. Μη με φέρεις σε δύσκολη θέση με όλα αυτά που είπες ότι είναι το αγόρι μου και τα σχετικά, εντάξει;»

«Πότε θα έρθει;»

«Θα είναι εδώ σε λίγα λεπτά».

«Πού θα σε πάει;»

Αναστέναξα δυνατά. «Ελπίζω να αφήσεις την Ιερά Εξέταση τώρα. Θα πάμε να παίξουμε μπίιζμπολ με τους δικούς του».

Το πρόσωπό του σούφρωσε και τελικά χαχάνισε. «Εσύ παίζεις μπίιζμπολ;»

«Μάλλον θα βλέπω την περισσότερη ώρα».

«Πρέπει να σου αρέσει πολύ αυτός ο τύπος», παρατήρησε καχύποπτα.

Αναστέναξα και γύρισα με έμφαση τα μάτια μου για να το δει.

Άκουσα το βρυχηθμό της μηχανής ενός αυτοκινήτου που πάρκαραε μπροστά στο σπίτι. Πετάχτηκα όρθια κι άρχισα να καθαρίζω το πιάτο μου.

«Άσε τα πιάτα, θα τα πλύνω εγώ. Με κακομαθαίνεις σαν μωρό».

Το κουδούνι της πόρτας χτύπησε, κι ο Τσάρλι πήγε να ανοίξει. Ήμουν μισό βήμα πίσω του.

Δεν είχα συνειδητοποιήσει πόσο δυνατά έβρεχε έξω. Ο Έντουαρντ στεκόταν στο φωτοστέφανο που σχημάτιζε το φως της βεράντας κι έμοιαζε με μοντέλο σε διαφήμιση για αδιάβροχα.

«Πέρασε μέσα, Έντουαρντ».

Αναστέναξα με ανακούφιση, όταν ο Τσάρλι πέτυχε σωστά το όνομα.

«Ευχαριστώ, Διοικητή Σουάν», είπε ο Έντουαρντ με φωνή γεμάτη σεβασμό.

«Μην ντρέπεσαι, λέγε με Τσάρλι. Ορίστε, θα πάρω το μπουφάν σου».

«Ευχαριστώ, κύριε».

«Κάθισε, Έντουαρντ».

Έκανα ένα μορφασμό.

Ο Έντουαρντ κάθισε με χάρη στη μοναδική καρέκλα, αναγκάζοντάς με να κάτσω δίπλα στο Διοικητή Σουάν στον καναπέ. Αμέσως του έριξα ένα αυστηρό βλέμμα. Μου έκλεισε το μάτι πίσω απ' την πλάτη του Τσάρλι.

«Λοιπόν, έμαθα ότι θα πας την κόρη μου να δει μπίζμπολ». Μόνο στην Ουάσινγκτον το γεγονός ότι έβρεχε με το τουλούμι δεν αποτελούσε πρόβλημα στο να παίζει κανείς ένα

άθλημα έξω στο ύπαιθρο.

«Ναι, κύριε, αυτό είναι το σχέδιο». Δεν έδειχνε έκπληκτος που είχα πει στον πατέρα μου την αλήθεια. Αν και μπορεί και να άκουγε.

«Τότε, λοιπόν, η ομάδα σας θα είναι ακόμα πιο δυνατή».

Ο Τσάρλι γέλασε, κι ο Έντουαρντ άρχισε κι αυτός να γελά.

«Εντάξει, εντάξει», είπα και σηκώθηκα. «Αρκετά γελάσαμε σε βάρος της Μπέλλα. Δεν πάμε;» Περπάτησα ως το διάδρομο και πήρα το μπουφάν μου. Εκείνοι ακολούθησαν.

«Όχι πολύ αργά, Μπελ».

«Μην ανησυχείς, Τσάρλι, θα τη γυρίσω σπίτι νωρίς», υποσχέθηκε ο Έντουαρντ.

«Να προσέχεις το κορίτσι μου, έτσι;»

Εγώ ξεφύσηξα, αλλά δε μου έδωσαν σημασία.

«Θα είναι ασφαλής μαζί μου, κύριε, το υπόσχομαι».

Ο Τσάρλι δεν μπορούσε να αμφισβητήσει την ειλικρίνεια του Έντουαρντ, ηχούσε σε κάθε λέξη του.

Έφυγα βαδίζοντας έντονα με θυμό. Γέλασαν και οι δύο, κι ο Έντουαρντ με ακολούθησε.

Στη βεράντα κοκάλωσα. Εκεί, πίσω από το φορτηγάκι μου, ήταν ένα τερατώδες Τζιπ. Τα λάστιχά του ήταν πιο ψηλά από τη μέση μου. Υπήρχαν μεταλλικά προστατευτικά πάνω από τα μπροστά και τα πίσω φώτα και τέσσερις μεγάλοι προβολείς κολλημένοι στα προστατευτικά κάγκελα του προφυλακτήρα. Η μεταλλική οροφή ήταν ένα αστραφτερό κόκκινο.

Ο Τσάρλι άφησε ένα χαμηλό σφύριγμα.

«Να φορέσετε τις ζώνες σας», είπε πνιχτά.

Ο Έντουαρντ με ακολούθησε και ήρθε δίπλα μου για να μου ανοίξει την πόρτα. Μέτρησα την απόσταση ως το κάθισμα και ήμουν έτοιμη να πηδήξω. Εκείνος αναστέναξε και μετά με σήκωσε με το ένα χέρι. Ήλπιζα ότι ο Τσάρλι δεν το είχε προσέξει.

Την ώρα που αυτός έκανε το γύρο του αυτοκινήτου για να

πάει στη θέση του οδηγού με μια φυσιολογική ανθρώπινη ταχύτητα, εγώ προσπαθούσα να δέσω τη ζώνη μου. Αλλά υπήρχαν υπερβολικά πολλά λουριά που έπρεπε να δέσω.

«Τι είναι όλα αυτά;» ρώτησα, όταν άνοιξε την πόρτα.

«Είναι ειδική ζώνη για οδήγηση εκτός δρόμου».

«Ωχ!»

Προσπαθούσα να βρω το σωστό μέρος για να δέσω όλα αυτά τα λουριά, αλλά δεν τα κατάφερα και πολύ γρήγορα. Εκείνος αναστέναξε ξανά και άπλωσε το χέρι του για να με βοηθήσει. Χαιρόμουν που η βροχή ήταν τόσο δυνατή, που ο Τσάρλι δε φαινόταν καθαρά στη βεράντα. Αυτό σήμαινε πως ούτε αυτός έβλεπε τα χέρια του Έντουαρντ που παρέμειναν στο λαιμό μου και χάιδεψαν στο στέρνο μου. Παράτησα την προσπάθεια να τον βοηθήσω και συγκεντρώθηκα στο να μην αναπνέω υπερβολικά γρήγορα.

Ο Έντουαρντ γύρισε το κλειδί, κι η μηχανή ζωντάνεψε μ' ένα βρυχηθμό. Απομακρυνθήκαμε από το σπίτι.

«Αυτό το τζίπ που έχετε είναι ... εε... μεγάλο».

«Είναι του Έμετ. Φαντάστηκα πως δε θα ήθελες να πάμε όλο το δρόμο τρέχοντας».

«Πού το βάζετε αυτό το πράγμα;»

«Μετατρέψαμε ένα από τα βοηθητικά κτίσματα του σπιτιού σε γκαράζ».

«Εσύ δε θα φορέσεις τη ζώνη σου;»

Μου έριξε ένα βλέμμα γεμάτο δυσπιστία.

Και τότε συνειδητοποίησα κάτι.

«Να πάμε όλο το δρόμο τρέχοντας; Δηλαδή εννοείς ότι πάντως ένα μέρος του δρόμου θα το πάμε τρέχοντας;» Η φωνή μου έγινε μερικές οκτάβες πιο ψηλή.

Χαμογέλασε αποφασιστικά. «Εσύ δε θα τρέξεις».

«Όχι, εγώ μόνο θα ξεράσω».

«Κράτα τα μάτια σου κλειστά, θα είσαι μια χαρά».

Δάγκωσα τα χείλη μου προσπαθώντας να αντισταθώ στον

πανικό.

Έγειρε προς εμένα για να μου φιλήσει το κεφάλι και μετά αναστέναξε. Τον κοίταξα απορημένη.

«Μυρίζεις τόσο ωραία στη βροχή», εξήγησε.

«Με καλό τρόπο ή με κακό τρόπο;» ρώτησα διστακτικά.

Αναστέναξε. «Και με τους δύο, πάντα και με τους δύο».

Δεν ξέρω πώς μπορούσε να οδηγεί μέσα στην καταχνιά και την μπόρα, αλλά με κάποιο τρόπο βρήκε ένα μικρό δρόμο έξω από τον κεντρικό, που έμοιαζε λιγότερο με δρόμο και περισσότερο με μονοπάτι πάνω στο βουνό. Για αρκετή ώρα ήταν αδύνατο να γίνει συζήτηση, επειδή ανεβοκατέβαινα πάνω στο κάθισμα σαν κομπρεσέρ. Εκείνος, όμως, έδειχνε να απολαμβάνει τη διαδρομή, μ' ένα τεράστιο χαμόγελο σε όλο το δρόμο.

Και μετά φτάσαμε στο τέλος του δρόμου· τα δέντρα σχημάτιζαν πράσινους τοίχους σε τρεις μεριές γύρω από το τζίπ. Η βροχή ήταν ένα απλό ψιχάλισμα, κι έπεφτε όλο και πιο αργά κάθε δευτερόλεπτο που περνούσε, ο ουρανός γινόταν όλο και πιο ξάστερος μέσα από τα σύννεφα.

«Λυπάμαι, Μπέλλα, πρέπει να πάμε με τα πόδια από 'δω και πέρα».

«Ξέρεις κάτι; Λέω να περιμένω εδώ».

«Μα τι απέγινε όλη η γενναιότητά σου; Σήμερα το πρωί ήσουν εξαιρετική».

«Δεν έχω ξεχάσει ακόμα την τελευταία φορά». Είναι δυνατόν να ήταν μόλις χθες;

Ξαφνικά βρέθηκε στη μεριά μου τόσο γρήγορα που η μορφή του είχε θολώσει. Άρχισε να μου λύνει τα λουριά.

«Θα τα λύσω εγώ, προχώρα εσύ», διαμαρτυρήθηκα.

«Χμμμ...» σκέφτηκε καθώς τελείωνε γρήγορα. «Μου φαίνεται ότι θα χρειαστεί να αλλοιώσω τη μνήμη σου».

Πριν μπορέσω να αντιδράσω, με τράβηξε από το τζίπ, και τα πόδια μου βρέθηκαν στο έδαφος. Είχε ελάχιστη ομίχλη τώρα· η Άλις είχε δίκιο.

«Να αλλοιώσεις τη μνήμη μου;» ρώτησα νευρικά.

«Κάτι τέτοιο». Με παρατηρούσε με προσήλωση, προσεκτικά, αλλά υπήρχε χιούμορ βαθιά μέσα στα μάτια του. Έβαλε τα χέρια του στο τζιπ από τη μια κι απ' την άλλη μεριά του κεφαλιού μου κι έσκυψε προς τα μπρος, αναγκάζοντάς με να κάνω πίσω και να κολλήσω στην πόρτα. Έσκυψε ακόμα πιο κοντά με το πρόσωπό του εκατοστά μακριά από το δικό μου. Δεν είχα χώρο για να ξεφύγω.

«Τώρα» ψιθύρισε, και μόνο η μυρωδιά του αναστάτωσε τη διαδικασία της σκέψης μου, «τι ακριβώς είναι αυτό για το οποίο ανησυχείς;»

«Να, εε, μήπως πέσουμε σε κανένα δέντρο...» ξεροκατάπια, «...και πεθάνουμε. Και μετά μήπως αρχίσω να ξερνάω».

Προσπάθησε να καταπνίξει ένα χαμόγελο. Μετά έσκυψε το κεφάλι του κάτω κι ακούμπησε τα κρύα του χείλη απαλά στην κοιλότητα στη βάση του λαιμού μου.

«Ανησυχείς ακόμα τώρα;» μουρμούρισε κοντά στο δέρμα μου.

«Ναι». Πάσχιζα να συγκεντρωθώ. «Μην πέσουμε σε κανένα δέντρο και μην αρχίσω να ξερνάω».

Η μύτη του τράβηξε μια γραμμή προς τα πάνω στο δέρμα του λαιμού μου, μέχρι το πιγούνι μου. Η κρύα του ανάσα γαργαλούσε το δέρμα μου.

«Και τώρα;» Τα χείλη του ψιθύρισαν δίπλα στο πιγούνι μου.

«Δέντρα, εμετός».

Σήκωσε το πρόσωπό του για να φιλήσει τα βλέφαρά μου. «Μπέλλα, δεν πιστεύεις στ' αλήθεια ότι θα πέσω πάνω σε κανένα δέντρο, έτσι δεν είναι;»

«Όχι εσύ, εγώ όμως μπορεί». Δεν υπήρχε καθόλου αυτοπεποίθηση στη φωνή μου. Μύρισε μια εύκολη νίκη.

Φίλησε αργά το μάγουλό μου σταματώντας στην άκρη των

χειλιών μου.

«Θα άφηνα ποτέ ένα δέντρο να σε χτυπήσει;» Τα χείλη του μετά βίας άγγιξαν το τρεμάμενο κάτω χείλος μου.

«Όχι», ψιθύρισα. Ήξερα ότι υπήρχε και δεύτερο μέρος στην ιδιοφυή μου αντίσταση, αλλά δεν μπορούσα να το επαναφέρω στη μνήμη μου.

«Βλέπεις», είπε με τα χείλη του να κινούνται αγγίζοντας τα δικά μου. «Δεν υπάρχει τίποτα που θα έπρεπε να φοβάσαι, έτσι δεν είναι;»

«Τίποτα», είπα υποχωρώντας με έναν αναστεναγμό.

Τότε πήρε το πρόσωπό μου στα χέρια του σχεδόν βίαια και με φίλησε πραγματικά, πιέζοντας τα ανυποχώρητα χείλη του στα δικά μου.

Δεν υπήρχε καμία δικαιολογία για τη συμπεριφορά μου. Έπρεπε να ξέρω καλύτερα. Κι όμως δεν μπορούσα να μην αντιδράσω ακριβώς όπως είχε γίνει την πρώτη φορά. Αντί να μείνω εντελώς ακίνητη, τα χέρια μου σηκώθηκαν για να μπλεχτούν γύρω απ' το λαιμό του, και ξαφνικά κόλλησα στην πέτρινη σιλουέτα του. Αναστέναξα, και τα χείλη μου χωρίστηκαν.

Εκείνος έκανε πίσω παραπατώντας, ξεφεύγοντας χωρίς κόπο από το σφιχτό μου κράτημα.

«Να πάρει, Μπέλλα!» είπε με κομμένη αναπνοή, ενώ τραβήχτηκε πίσω. «Εσύ θα με πεθάνεις, τ' ορκίζομαι!»

Εγώ έσκυψα ακουμπώντας τα χέρια μου στα γόνατά μου για να στηριχτώ.

«Μα είσαι άτρωτος», μουρμούρισα προσπαθώντας να αρχίσω να ανασαίνω πάλι κανονικά.

«Μπορεί να το πιστευα αυτό πριν γνωρίσω εσένα. Δε φεύγουμε τώρα πριν κάνω κάτι πολύ χαζό», είπε με βραχνή φωνή.

Με έριξε πάνω στην πλάτη του όπως και πριν, και κατάλαβα ότι χρειάστηκε περισσότερη προσπάθεια για να είναι ευ-

γενικός. Έσφιξα τα πόδια μου γύρω από τη μέση του, και τα χέρια μου τυλίχτηκαν γύρω απ' το λαιμό του τόσο σφιχτά σε σημείο να τον πνίγω.

«Μην ξεχάσεις να κλείσεις τα μάτια σου», με προειδοποίησε αυστηρά.

Εγώ γρήγορα έχωσα το πρόσωπό μου στην ωμοπλάτη του, κάτω από το μπράτσο μου, κι έκλεισα τα μάτια μου καλά.

Και μετά βίας καταλάβαινα πως κινούμασταν. Τον ένιωθα να κινείται, αλλά θα μπορούσε κάλλιστα να περπατάει βολτάροντας με το πάσο του στο πεζοδρόμιο, τόσο ομαλή ήταν η κίνηση. Μπήκα στον πειρασμό να κοιτάζω, μόνο και μόνο για να δω αν πετούσε πραγματικά μέσα στο δάσος, όπως και την άλλη φορά, αλλά αντιστάθηκα. Δεν άξιζε τον κόπο να ξανανιώσω εκείνη την απαίσια ναυτία. Αρκέστηκα στο να τον ακούω να αναπνέει ρυθμικά.

Δεν ήμουν εντελώς βέβαιη ότι είχαμε σταματήσει, μέχρι που άπλωσε το χέρι του πίσω και άγγιξε τα μαλλιά μου.

«Τελείωσε, Μπέλλα».

Τόλμησα να ανοίξω τα μάτια και βεβαιώθηκα πως είχαμε σταματήσει. Τον ελευθέρωσα μουνδιασμένη από το σφιχτό κράτημά μου στο σώμα του και γλίστρησα στο έδαφος, πέφτοντας ανάσκελα.

«Ωχ!» ξεφύσηξα, καθώς έπεσα στο υγρό χώμα.

Με κοίταξε χωρίς να μπορεί να το πιστέψει, προφανώς αβέβαιος αν ήταν ακόμα πολύ θυμωμένος για να με βρει αστεία. Αλλά η έκφραση απορίας που είχα τον εξώθησε στο να ξεσπάσει σ' ένα βροντερό γέλιο.

Σηκώθηκα όρθια, αγνοώντας τον, καθώς τίναζα τη λάσπη και τις φτέρες από το μπουφάν μου. Αυτό τον έκανε να γελάσει ακόμα πιο δυνατά. Ενοχλημένη, άρχισα να περπατάω μέσα στο δάσος.

Ένωσα τα χέρια του γύρω από τη μέση μου.

«Πού πας, Μπέλλα;»

«Πάω να παρακολουθήσω έναν αγώνα μπείζμπολ. Εσύ δε φαίνεται να θέλεις να παίξεις πλέον, αλλά είμαι σίγουρη ότι οι άλλοι θα περάσουν καλά και χωρίς εσένα».

«Πας ανάποδα Μπέλλα».

Γύρισα απ' την άλλη χωρίς να τον κοιτάζω, και άρχισα να βαδίζω υπερήφανα προς την αντίθετη κατεύθυνση. Με έπιασε ξανά.

«Μη θυμώνεις, δεν μπορούσα να συγκρατηθώ. Έπρεπε να έβλεπες το πρόσωπό σου». Γέλασε πνιχτά, πριν μπορέσει να σταματήσει.

«Α, εσύ είσαι ο μόνος που έχει το δικαίωμα να θυμώνει;» ρώτησα, σηκώνοντας τα φρύδια μου.

«Δε θύμωσα μαζί σου».

«“Μπέλλα, εσύ θα με πεθάνεις!”» επανέλαβα τα λόγια του ξινισμένα.

«Αυτό ήταν μια απλή δήλωση ενός γεγονότος».

Προσπάθησα να γυρίσω πάλι από την άλλη, αλλά με κράτησε σφιχτά.

«Θύμωσες», επέμεινα.

«Ναι».

«Μα μόλις είπες...»

«Ότι δε θύμωσα μαζί σου. Δεν το βλέπεις, Μπέλλα;» Ξαφνικά υπήρχε μια ένταση στη φωνή του, είχε φύγει κάθε ίχνος πειραχτικού τόνου. «Δεν καταλαβαίνεις;»

«Να καταλάβω τι;» είπα με απαιτητικό τόνο, μπερδεμένη από την ξαφνική αλλαγή της διάθεσής του, όπως και από τα λόγια του.

«Ποτέ δεν είμαι θυμωμένος μαζί σου – πώς θα μπορούσα; Είσαι τόσο γενναία, μου δείχνεις εμπιστοσύνη, είσαι... ζεστή».

«Τότε γιατί;» ψιθύρισα, καθώς θυμήθηκα την κατήφεια που τον έκανε να αποτραβιέται από μένα, που πάντα ερμήνευα ως δικαιολογημένη απογοήτευση – απογοήτευση εξαιτίας της

αδυναμίας μου, της βραδύτητάς μου, των απείθαρχων ανθρωπίνων αντιδράσεών μου...

Έβαλε τα χέρια του προσεχτικά κι απ' τις δυο μεριές του προσώπου μου. «Εγώ εξοργίζω τον εαυτό μου», είπε μαλακά. «Το ότι δεν μπορώ να συγκρατηθώ για να μη σε βάλω σε κίνδυνο. Η ίδια μου η ύπαρξη σε βάζει σε κίνδυνο. Μερικές φορές πραγματικά μισώ τον εαυτό μου. Θα έπρεπε να είμαι πιο δυνατός, θα έπρεπε να μπορώ να...»

Έβαλα το χέρι μου στο στόμα του. «Όχι, μη».

Πήρε το χέρι μου από τα χείλη του, αλλά το κράτησε στο πρόσωπό του.

«Σ' αγαπώ», είπε. «Είναι φτηνή δικαιολογία γι' αυτό που κάνω, αλλά παρ' όλα αυτά είναι αλήθεια».

Ήταν η πρώτη φορά που έλεγε ότι με αγαπούσε –χρησιμοποιώντας αυτές τις λέξεις. Εκείνος μπορεί να μην το είχε συνειδητοποιήσει, εγώ όμως σίγουρα ναι.

«Τώρα σε παρακαλώ, προσπάθησε να συγκρατηθείς», συνέχισε κι έσκυψε για να χαϊδέψει ελαφρά με τα χείλη του τα δικά μου.

Έμεινα εντελώς ακίνητη. Μετά αναστέναξα.

«Υποσχέθηκες στο Διοικητή Σουάν πως θα με έφερνες σπίτι νωρίς, το θυμάσαι; Καλύτερα να ξεκινήσουμε».

«Μάλιστα, κυρία μου».

Χαμογέλασε μελαγχολικά και με άφησε ελεύθερη εκτός από το ένα μου χέρι. Με οδήγησε λίγα μέτρα πιο πέρα μέσα από τις ψηλές, υγρές φτέρες και τα βρύα που κρέμονταν χαλαρά, γύρω από ένα ογκώδες κώνειο, και φτάσαμε στην άκρη μιας τεράστιας ανοιχτής πεδιάδας στην αγκαλιά των Ολυμπιακών κορυφών. Ήταν δυο φορές το μέγεθος ενός συνηθισμένου γηπέδου μπέιζμπολ.

Οι άλλοι ήταν εκεί όλοι· η Έσμι, ο Έμετ και η Ρόζαλι κάθονταν σε ένα γυμνό σύμπλεγμα βράχων και ήταν πιο κοντά μας απ' ό,τι οι άλλοι, ίσως περίπου εκατό μέτρα πιο πέρα. Πολύ πιο

μακριά έβλεπα τον Τζάσπερ και την Άλις, τουλάχιστον τετρακόσια μέτρα πιο πέρα· έμοιαζαν να πετάνε κάτι μπρος-πίσω, αλλά δεν έβλεπα καμία μπάλα. Φαινόταν λες και ο Κάρλαιλ μάρκαρε τις βάσεις, αλλά ήταν δυνατόν να έχουν τόση απόσταση μεταξύ τους;

Όταν μας είδαν, οι τρεις που κάθονταν στους βράχους σηκώθηκαν. Η Έσμι άρχισε να έρχεται προς εμάς. Ο Έμετ την ακολούθησε μετά από ένα βλέμμα στην πλάτη της Ρόζαλι που κράτησε ώρα· η Ρόζαλι είχε σηκωθεί με χάρη και κατευθυνόταν με μεγάλα βήματα προς το γήπεδο, χωρίς να ρίξει ούτε μια ματιά προς εμάς. Ένιωσα ένα ρίγος αμηχανίας στο στομάχι μου ως αντίδραση.

«Εσύ ήσουν αυτός που ακούσαμε, Έντουαρντ;» ρώτησε η Έσμι, καθώς πλησιάζαμε.

«Ακούστηκε σαν αρκούδα που πνιγόταν», διευκρίνισε ο Έμετ.

Εγώ χαμογέλασα διστακτικά στην Έσμι. «Αυτός ήταν».

«Η Μπέλλα ήταν αστεία, χωρίς να το θέλει, και με έκανε να γελάσω», εξήγησε ο Έντουαρντ πατσιζοντας γρήγορα.

Η Άλις είχε φύγει από τη θέση της κι έτρεχε, ή μάλλον ερχόταν χορεύοντας προς εμάς. Σταμάτησε μπροστά μας με μια ρευστή κίνηση. «Ήρθε η ώρα», ανακοίνωσε.

Μόλις μίλησε, ένας βαθύς ορυμαγδός που προερχόταν από έναν κεραυνό ταρακούνησε το δάσος πίσω μας και μετά έπεσε προς τα δυτικά μέσα στην πόλη.

«Τρομακτικό, ε;» είπε ο Έμετ με άνεση και οικειότητα, κλείνοντάς μου το μάτι.

«Πάμε». Η Άλις έπιασε το χέρι του Έμετ, και όρμησαν προς το τεραστίων διαστάσεων γήπεδο· έτρεχε σαν γαζέλα. Εκείνος είχε σχεδόν ίδια χάρη στην κίνησή του και ήταν εξίσου γρήγορος –παρ' όλα αυτά ο Έμετ δε θα μπορούσε ποτέ να συγκριθεί με γαζέλα.

«Είσαι έτοιμη να δεις παιχνίδι;» ρώτησε ο Έντουαρντ με

μάτια ενθουσιώδη, λαμπερά.

Προσπάθησα να φανώ ενθουσιασμένη, όπως άρμοζε.
«Πάνω τους!»

Έπνιξε ένα γέλιο και, αφού μου ανακάτωσε τα μαλλιά, έτρεξε χοροπηδώντας πίσω από τους άλλους δυο. Το δικό του τρέξιμο ήταν πιο επιθετικό, έμοιαζε περισσότερο με τσίτα παρά με γαζέλα, και τους προσπέρασε γρήγορα. Η χάρη και η δύναμη μου έκοψαν την ανάσα.

«Πάμε κι εμείς;» ρώτησε η Έσμι με την απαλή, μελωδική της φωνή, και συνειδητοποίησα ότι τον κοίταζα με ανοιχτό το στόμα. Γρήγορα πήρα ξανά την κανονική μου έκφραση και έγνεψα καταφατικά. Η Έσμι κρατούσε μια απόσταση μεταξύ μας, κι αναρωτιόμουν αν ήταν ακόμα προσεχτική για να μη με τρομάξει. Έκανε το βήμα της να συμβαδίζει με το δικό μου, χωρίς να δείχνει ανυπόμονη.

«Εσύ δεν παίζεις μαζί τους;» ρώτησα ντροπαλά.

«Όχι, προτιμώ να κάνω το διαιτητή –μου αρέσει να τους βοηθάω, ώστε να παίζουν τίμια», εξήγησε.

«Τους αρέσει να κλέβουν, δηλαδή;»

«Α, ναι –πρέπει να ακούσεις του καβγάδες τους! Στην πραγματικότητα, ελπίζω να μη συμβεί αυτό, θα νόμιζες ότι έχουν μεγαλώσει μέσα σε αγέλη λύκων».

«Ακούγεσαι σαν τη μαμά μου», είπα γελώντας έκπληκτη.

Γέλασε κι εκείνη. «Για να πω την αλήθεια, τους βλέπω σαν παιδιά μου με ποικίλους τρόπους. Δε θα μπορούσα να χάσω ποτέ το ένστικτο της μητρότητας που έχω –σου είπε ο Έντουαρντ ότι είχα χάσει ένα παιδί;»

«Όχι», μουρμούρισα, εμβρόντητη, πασχίζοντας να καταλάβω τι είδους ανθρώπινη ζωή ανακαλούσε στη μνήμη της.

«Ναι, το πρώτο μου και το μοναδικό μου μωρό. Πέθανε λίγες μέρες αφότου γεννήθηκε, το κακόμοιρο», αναστέναξε. «Μου ράγισε την καρδιά –γι' αυτό πήδηξα από το βράχο, ξέρεις», πρόσθεσε απολύτως πεζά.

«Ο Έντουαρντ είπε ότι έ-έπεσες», τραύλισα.

«Πάντα ευγενικός». Χαμογέλασε. «Ο Έντουαρντ ήταν ο πρώτος από τους καινούριους μου γιους. Πάντα τον θεωρούσα έτσι, αν και είναι μεγαλύτερος από μένα, από μια άποψη τουλάχιστον». Μου χαμογέλασε θερμά. «Γι' αυτό είμαι τόσο χαρούμενη που βρήκε εσένα, γλυκιά μου». Η λέξη αυτή ακούστηκε τόσο φυσική βγαίνοντας από τα χείλη της. «Ήταν για πάρα πολύ καιρό χωρίς ταίρι – με πλήγωνε που τον έβλεπα μόνο του».

«Δε σε πειράζει, δηλαδή;» ρώτησα διστακτικά και πάλι. «Το γεγονός ότι είμαι ... τόσο λάθος επιλογή γι' αυτόν;»

«Όχι». Ήταν σκεφτική. «Είσαι αυτό που θέλει. Με κάποιον τρόπο, θα πάει καλά», είπε, αν και το μέτωπό της ζάρωσε από την ανησυχία. Άλλο ένα βροντερό ξέσπασμα κεραυνού άρχισε.

Η Έσμι σταμάτησε τότε – προφανώς, είχαμε φτάσει στην άκρη του γηπέδου. Φαίνονταν να είχαν φτιάξει ομάδες. Ο Έντουαρντ ήταν πέρα μακριά στο αριστερό κομμάτι του γηπέδου, ο Κάρλαϊλ στεκόταν ανάμεσα στις δυο πρώτες βάσεις, και η Άλις κρατούσε την μπάλα, ενώ είχε πάρει θέση στο σημείο που πρέπει να ήταν η θέση του πίτσερ.

Ο Έμετ κουνούσε πέρα δώθε ένα αλουμινένιο ρόπαλο – σφύριζε σχεδόν χωρίς να ακούγεται στον αέρα. Περίμενα να πλησιάσει στην κεντρική βάση, αλλά μετά κατάλαβα, καθώς έλαβε θέση, πως ήταν ήδη εκεί –πιο μακριά από τη θέση του πίτσερ απ' ό,τι θα μπορούσα ποτέ να θεωρήσω δυνατόν. Ο Τζάσπερ στεκόταν αρκετά μέτρα πιο πέρα πίσω του, έτοιμος να πιάσει την μπάλα για την άλλη ομάδα. Φυσικά, κανένας τους δε φορούσε γάντια.

«Εντάξει», φώναξε η Έσμι με καθαρή φωνή, που ήξερα ότι ο Έντουαρντ μπορούσε να ακούσει, όσο μακριά κι αν ήταν. «Ξεκινήστε».

Η Άλις στάθηκε όρθια, παραπλανητικά ακίνητη. Το στυλ

της έμοιαζε να είναι ανεπαίσθητο, αντί να κάνει τις παραδοσιακές εκφοβιστικές κινήσεις που κάνει ο παίχτης που ρίχνει την μπάλα. Κράτησε την μπάλα και με τα δυο της χέρια στο ύψος της μέσης της και μετά, όπως πετάγεται η κόμπρα, το δεξί της χέρι τινάχτηκε, και η μπάλα έπεσε με δύναμη στο χέρι του Τζάσπερ.

«Αυτό ήταν στράικ;» ψιθύρισα στην Έσμι.

«Αν δε χτυπήσουν την μπάλα, τότε είναι στράικ», μου είπε.

Ο Τζάσπερ εκτόξευσε την μπάλα πίσω στο χέρι της Άλις που περίμενε. Εκείνη επέτρεψε στον εαυτό της ένα σύντομο χαμόγελο. Και μετά το χέρι της άρχισε να γυρίζει πάλι.

Αυτή τη φορά το ρόπαλο τα κατάφερε εγκαίρως να χτυπήσει την αόρατη μπάλα. Ο ήχος της πρόσκρουσης ήταν συγκλονιστικός, εκκωφαντικός· αντήχησε στα βουνά –αμέσως κατάλαβα την αναγκαιότητα της καταιγίδας.

Η μπάλα εκτοξεύτηκε σαν μετεωρίτης πάνω από το γήπεδο, πετώντας βαθιά μέσα στο δάσος γύρω μας.

«Πόντος», μουρμούρισα.

«Περίμενε», η Έσμι μου επέστησε την προσοχή, ακούγοντας με προσήλωση, με το ένα χέρι σηκωμένο. Ο Έμετ κινείτο σαν θολό περίγραμμα γύρω από τις βάσεις, ενώ ο Κάρλαιλ τον μάρκαρε. Κατάλαβα ότι ο Έντουαρντ έλειπε.

«Άουτ!» φώναξε η Έσμι με καθαρή φωνή. Εγώ κοίταζα δύσπιστα, καθώς ο Έντουαρντ πετάχτηκε από τις παρυφές του δάσους με την μπάλα στο σηκωμένο του χέρι και το πλατύ του χαμόγελο ορατό ακόμα και σε μένα.

«Ο Έμετ χτυπάει πιο δυνατά απ' όλους», εξήγησε η Έσμι, «αλλά ο Έντουαρντ τρέχει πιο γρήγορα».

Ο αγώνας συνεχίστηκε μπροστά στα δύσπιστα μάτια μου. Ήταν αδύνατο να παρακολουθήσω την ταχύτητα με την οποία πέταγε η μπάλα, το ρυθμό με τον οποίο τα σώματά τους έτρεχαν μέσα στο γήπεδο.

Έμαθα τον άλλο λόγο που περίμεναν την καταιγίδα για να παίξουν, όταν ο Τζάσπερ, προσπαθώντας να αποφύγει την αλάνθαστη άμυνα του Έντουαρντ, έριξε μια μπαλιά στο έδαφος προς τον Κάρλαιλ. Ο Κάρλαιλ έτρεξε στην μπάλα και μετά όρμησε για να παραβγεί με τον Τζάσπερ για την πρώτη βάση. Όταν τα σώματά τους χτύπησαν μεταξύ τους, ο ήχος ήταν σαν σύγκρουση ανάμεσα σε δύο τεράστιους ογκόλιθους που έπεφταν κάτω. Πετάχτηκα όρθια ανήσυχη, αλλά εκείνοι με κάποιο τρόπο ήταν αλώβητοι.

«Σέιφ», φώναξε η Έσμι με ψύχραιμη φωνή.

Η ομάδα του Έμετ προηγείτο κατά έναν πόντο –η Ρόζαλι κατάφερε να πάει πετώντας από τη μια βάση στην άλλη, αφού εκμεταλλεύτηκε ένα από τα μακρινά χτυπήματα του Έμετ– όταν ο Έντουαρντ έπιασε το τρίτο άουτ. Έτρεξε δίπλα μου λάμποντας από ενθουσιασμό.

«Τι λες;» ρώτησε.

«Ένα είναι σίγουρο, πως δε θα μπορέσω ποτέ να ξαναδώ τους βαρετούς αγώνες του πρωταθλήματος».

«Λες και τους έβλεπες συχνά πριν», είπε γελώντας.

«Είμαι λιγάκι απογοητευμένη», τον πείραξα.

«Γιατί;» ρώτησε, απορημένος.

«Να, θα ήταν ωραία αν μπορούσα να βρω ένα πράγμα που δεν κάνεις καλύτερα απ' οποιονδήποτε άλλον στον πλανήτη».

Μου έριξε αυτό το ιδιαίτερο στραβό του χαμόγελο, κόβοντάς μου την ανάσα.

«Είναι η σειρά μου», είπε, κατευθυνόμενος προς την τελική βάση.

Έπαιζε έξυπνα, κρατούσε την μπάλα χαμηλά, σε σημείο που να μην μπορεί να την πιάσει το πάντα έτοιμο χέρι της Ρόζαλι στην αμυντική ζώνη, κερδίζοντας δυο βάσεις σαν αστραπή, πριν ο Έμετ μπορέσει να επαναφέρει την μπάλα στο παιχνίδι. Ο Κάρλαιλ χτύπησε μία μπαλιά τόσο μακριά εκτός παιδιάς

–με ένα θόρυβο που πόνεσε τ' αυτιά μου– που τα κατάφεραν και αυτός και ο Έντουαρντ να κερδίσουν πόντους φτάνοντας στην τελική βάση. Το ντελικάτο χέρι της Άλις σηκώθηκε για να χτυπήσει τα δικά τους στον αέρα δίνοντάς τους συγχαρητήρια.

Το σκορ άλλαζε συνεχώς, καθώς το παιχνίδι συνεχιζόταν, κι εκείνοι γιουχάιζαν ο ένας τον άλλο, όπως έκανε και ο κάθε παίχτης του δρόμου, καθώς ο καθένας με τη σειρά του έπαιζε στην επίθεση. Περιστασιακά η Έσμι τους επανέφερε στην τάξη φωνάζοντας. Οι κεραυνοί συνέχιζαν να βροντούν, αλλά εκεί που ήμασταν δεν είχε πέσει σταγόνα, όπως είχε προβλέψει η Άλις.

Ήταν η σειρά του Κάρλαιλ να χτυπήσει την μπάλα και του Έντουαρντ να πιάσει, όταν η Άλις ξαφνικά έδειξε να της πιάνεται η αναπνοή. Τα μάτια μου, ως συνήθως, ήταν πάνω στον Έντουαρντ, και τον είδα να γυρίζει το κεφάλι του απότομα για να την κοιτάξει. Τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν, και κάτι μεταδόθηκε από τον ένα στον άλλο στιγμιαία. Βρέθηκε στο πλευρό μου, πριν προλάβουν οι υπόλοιποι να ρωτήσουν την Άλις τι συνέβαινε.

«Άλις;» Η φωνή της Έσμι ήταν γεμάτη αγωνία.

«Δεν το είδα –δεν κατάλαβα», ψιθύρισε.

Όλοι οι υπόλοιποι είχαν συγκεντρωθεί κοντά μας μέχρι τώρα.

«Τι συμβαίνει, Άλις;» ρώτησε ο Κάρλαιλ με την ψύχραιμη φωνή της εξουσίας.

«Ταξίδευαν πολύ πιο γρήγορα απ' ό,τι νόμιζα. Βλέπω τώρα πως δεν το είχα δει από τη σωστή οπτική από την αρχή», ψιθύρισε.

Ο Τζάσπερ έγειρε από πάνω της, η στάση που πήρε ήταν προστατευτική. «Τι άλλαξε;» ρώτησε.

«Μας άκουσαν που παίζαμε, και αυτό άλλαξε την πορεία τους», είπε, συντετριμμένη, λες κι ένοιωθε υπεύθυνη για οτι-

δήποτε ήταν αυτό που την είχε τρομάξει.

Επτά ζευγάρια μάτια στράφηκαν αστραπιαία προς το πρόσωπό μου και αμέσως μετά κοίταξαν αλλού.

«Πόσο σύντομα;» είπε ο Κάρλαιλ, γυρίζοντας προς τον Έντουαρντ.

Μια έκφραση έντονης συγκέντρωσης πέρασε από το πρόσωπό του.

«Λιγότερο από πέντε λεπτά. Τρέχουν –θέλουν να παίξουν». Συνοφρυώθηκε.

«Μπορείς να τα καταφέρεις;» ρώτησε ο Κάρλαιλ, ενώ τα μάτια του στράφηκαν για λίγο προς εμένα.

«Όχι, όχι κουβαλώντας...» Σταμάτησε απότομα. «Εξάλλου, το τελευταίο πράγμα που θέλουμε είναι να πιάσουν μωριά και να αρχίσουν το κυνήγι».

«Πόσοι;» ρώτησε ο Έμετ την Άλις.

«Τρεις», απάντησε εκείνη λακωνικά.

«Τρεις!» είπε αυτός κοροϊδευτικά. «Ας έρθουν». Οι ατσάλениοι μύες στα ογκώδη μπράτσα του τεντώθηκαν.

Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, που έμοιαζε να διαρκεί πολύ περισσότερο, ο Κάρλαιλ έμεινε συλλογισμένος. Μόνο ο Έμετ έδειχνε ατάραχος· οι υπόλοιποι κοίταζαν το πρόσωπο του Κάρλαιλ με μάτια γεμάτα αγωνία.

«Ας συνεχίσουμε το παιχνίδι», αποφάσισε τελικά ο Κάρλαιλ. Η φωνή του ήταν ψύχραιμη και σταθερή. «Η Άλις είπε ότι απλά είναι περίεργοι».

Όλο αυτό ειπώθηκε σε ένα χείμαρρο από λέξεις, που κράτησε μόνο μερικά δευτερόλεπτα. Εγώ άκουγα προσεχτικά κι έπιασα τα περισσότερα απ' αυτά που ειπώθηκαν, αν και δεν μπορούσα να ακούσω τι ρωτούσε τώρα η Έσμι τον Έντουαρντ με μια σιωπηλή δόνηση των χειλιών της. Είδα μόνο το ελαφρύ αρνητικό κούνημα του κεφαλιού του και την έκφραση ανακούφισης στο πρόσωπό της.

«Πήγαινε εσύ στη θέση μου, Έσμι», είπε. «Θα κάνω εγώ

το διαιτητή τώρα». Και μπήκε μπροστά μου.

Οι υπόλοιποι γύρισαν στο γήπεδο σαρώνοντας καχύποπτα το σκοτεινό δάσος με τα διαπεραστικά μάτια τους. Η Άλις και η Έσμι έδειχναν να προσανατολίζονται γύρω από το σημείο όπου στεκόμουν εγώ.

«Άσε τα μαλλιά σου κάτω», είπε ο Έντουαρντ με χαμηλή, σταθερή φωνή.

Έβγαλα την κορδέλα από τα μαλλιά μου υπάκουα και τα τίναξα ώστε να πέφτουν γύρω μου.

Δήλωσα το προφανές. «Οι άλλοι έρχονται τώρα».

«Ναι, μείνε όσο πιο ακίνητη μπορείς, μην πεις λέξη, και μη φύγεις από δίπλα μου, σε παρακαλώ». Έκρυβε το άγχος στη φωνή του καλά, αλλά εγώ το καταλάβαινα. Τράβηξε τα μακριά μου μαλλιά προς τα μπρος, γύρω από το πρόσωπό μου.

«Αυτό δε θα βοηθήσει και πολύ», είπε η Άλις μαλακά. «Εγώ τη μύριζα από την άλλη άκρη του γηπέδου».

«Το ξέρω». Υπήρχε στο ύφος του ένα ίχνος απογοήτευσης.

Ο Κάρλαϊλ στεκόταν στην κεντρική βάση, και οι άλλοι άρχισαν πάλι το παιχνίδι με μισή καρδιά.

«Τι σε ρώτησε η Έσμι;» ψιθύρισα.

Δίστασε για ένα δευτερόλεπτο πριν απαντήσει. «Αν είναι διψασμένοι», μουρμούρισε μέσα από τα δόντια του απρόθυμα.

Τα δευτερόλεπτα κυλούσαν το παιχνίδι εξελισσόταν με απάθεια τώρα. Κανείς δεν τολμούσε να ρίξει την μπάλα πιο δυνατά απ' ό,τι ήταν ανάγκη για να ανακοπεί η πορεία της μπάλας χωρίς να χρειάζεται να σηκωθεί το ρόπαλο, κι ο Έμετ, η Ρόζαλι κι ο Τζάσπερ απλά περίμεναν μέσα στα όρια του γηπέδου. Πού και πού, παρά το φόβο που παρέλυε το μυαλό μου, ένιωθα τα μάτια της Ρόζαλι επάνω μου. Ήταν ανέκφραστα, αλλά κάτι στον τρόπο που έσφιγγε το στόμα της με έκανε να σκεφτώ πως ήταν θυμωμένη.

Ο Έντουαρντ δεν έδινε καμία σημασία στον αγώνα, τα μάτια και ο νους του περιπλανιόνταν μέσα στο δάσος.

«Συγγνώμη, Μπέλλα», μουρμούρισε άγρια. «Ήταν ανόητο, ανεύθυνο, να σε εκθέσω έτσι. Λυπάμαι πολύ».

Άκουσα την ανάσα του να σταματάει και τα μάτια του εστίασαν στο δεξί μέρος του γηπέδου. Έκανε μισό βήμα μπροστά, βάζοντας τον εαυτό του ανάμεσα σ' εμένα κι αυτό που ερχόταν.

Ο Κάρλαϊλ, ο Έμετ και οι υπόλοιποι γύρισαν προς την ίδια κατεύθυνση, ακούγοντας ήχους που υποδήλωναν ότι κάποιιοι περνούσαν, αλλά ήταν υπερβολικά ανεπαίσθητοι για τα δικά μου αυτιά.

18. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Ξεπρόβαλαν ένας-ένας από τις παρυφές του δάσους, παραταγμένοι ο ένας καμιά δωδεκαριά μέτρα μακριά από τον άλλο. Το πρώτο αρσενικό που μπήκε στο ξέφωτο, έκανε πίσω αμέσως, αφήνοντας το άλλο αρσενικό να μπει μπροστά, και πήρε θέση πίσω από τον ψηλό, μελαχρινό άντρα με τέτοιο τρόπο, ώστε να γίνει εμφανές ποιος ήταν ο αρχηγός της αγέλης. Το τρίτο μέλος ήταν μια γυναίκα· από αυτή την απόσταση, το μόνο που μπορούσα να δω ήταν πως τα μαλλιά της ήταν μια εκπληκτική απόχρωση του κόκκινου.

Μείωσαν την απόσταση μεταξύ τους, πριν προχωρήσουν διστακτικά προς την οικογένεια του Έντουαρντ, πράγμα που υποδήλωνε το σεβασμό που επιβάλλει η φύση να δείχνει μια αγέλη θηρευτών, όταν συναντά μια μεγαλύτερη, άγνωστη ομάδα του ίδιου είδους.

Καθώς πλησίαζαν, μπορούσα να δω πόσο διαφορετικοί ήταν από τους Κάλεν. Το βάδισμά τους ήταν σαν γάτας, μια περπατησιά που έμοιαζε συνεχώς στα όρια τού να μετατραπεί σε στάση επίθεσης. Ήταν ντυμένοι με τα συνηθισμένα ρού-

χα των πεζοπόρων με το σακίδιο στην πλάτη: τζιν παντελόνι και σπορ πουκάμισα από βαριά, αδιάβροχα υφάσματα, με τις άκρες του γιακά κουμπωμένες. Τα ρούχα τους ήταν φθαρμένα όμως από τη χρήση, κι εκείνοι ήταν ξυπόλυτοι. Και οι δυο άντρες είχαν πολύ κοντοκουρεμένα μαλλιά, αλλά τα λαμπερά πορτοκαλί μαλλιά της γυναίκας ήταν γεμάτα φύλλα και απομεινάρια από το δάσος.

Τα διαπεραστικά τους μάτια παρατήρησαν προσεχτικά την εξευγενισμένη, πιο εκλεπτυσμένη στάση του Κάρλαϊλ, ο οποίος, με τον Έμετ και τον Τζάσπερ απ' τη μια και την άλλη μεριά, προχώρησε επιφυλακτικά μπροστά για να τους συναντήσει. Χωρίς καμιά φανερή επικοινωνία μεταξύ τους, ο καθένας τους ίσιωσε το κορμί του, ώστε να έχει ένα πιο όρθιο παράστημα, που μάλλον δεν ήταν το συνηθισμένο τους.

Ο άντρας που ήταν μπροστά ήταν, χωρίς αμφιβολία, ο πιο όμορφος. Το δέρμα του είχε μια σταρένια απόχρωση κάτω από την παραδοσιακή ωχρότητα, και τα μαλλιά του ήταν ένα γυαλιστερό μαύρο. Ήταν μετρίου αναστήματος, με σκληρούς μυς, φυσικά, αλλά καμιά σχέση με τη σωματική ρώμη του Έμετ. Χαμογελούσε άνετα αποκαλύπτοντας μια σειρά από αστραφτερά λευκά δόντια.

Η γυναίκα ήταν πιο άγρια, τα μάτια της πήγαιναν συνέχεια από τους άντρες που βρίσκονταν απέναντί της στη σκόρπια ομάδα που βρισκόταν γύρω μου, με τα χαοτικά μαλλιά της να τρέμουν στο ελαφρό αεράκι. Η στάση του σώματός της ήταν ξεκάθαρα αιλουροειδής. Το δεύτερο αρσενικό γυρόφερνε διακριτικά πίσω τους, πιο μικροκαμωμένος από τον αρχηγό, με τα ανοιχτά καστανά μαλλιά του και τα συνηθισμένα του χαρακτηριστικά, και τα δύο εξαιρετικά κοινότυπα. Τα μάτια του, αν και εντελώς ακίνητα, φαίνονταν, με κάποιο τρόπο, να είναι τα πιο άγρυπνα απ' όλων των άλλων.

Τα μάτια τους ήταν επίσης διαφορετικά. Δεν ήταν αυτό το χρυσό ή μαύρο που ήταν πλέον αναμενόμενο για μένα, αλλά

ένα βαθύ κόκκινο Βουργουνδίας, που ήταν ανησυχητικό και απειλητικό.

Ο μελαχρινός άντρας, ακόμα χαμογελαστός, προχώρησε προς τον Κάρλαϊλ.

«Καλά ακούσαμε ότι παίζατε», είπε με χαλαρή φωνή με ένα ίχνος γαλλικής προφοράς. «Είμαι ο Λόρεντ, αυτοί είναι η Βικτόρια κι ο Τζέιμς». Έδειξε τους βρικόλακες δίπλα του.

«Είμαι ο Κάρλαϊλ. Αυτή είναι η οικογένειά μου, ο Έμετ κι ο Τζάσπερ, η Ρόζαλι, η Έσμι και η Άλις, ο Έντουαρντ και η Μπέλλα». Μας έδειξε κατά ομάδες, χωρίς να εφιστά την προσοχή σε ξεχωριστά άτομα επίτηδες. Ένωσα σοκ, όταν είπε το όνομά μου.

«Έχετε χώρο για μερικούς ακόμα παίκτες;» ρώτησε ο Λόρεντ φιλικά.

Ο Κάρλαϊλ μίλησε με έναν εξίσου φιλικό τόνο. «Για να πω την αλήθεια, σχεδόν τελειώσαμε το παιχνίδι. Αλλά σίγουρα μια άλλη φορά. Σκοπεύετε να μείνετε στην περιοχή καιρό;»

«Η αλήθεια είναι πως κατευθυνόμαστε προς βορρά, αλλά ήμασταν περίεργοι να δούμε ποιος είναι εδώ στη γειτονιά. Έχουμε πολύ καιρό να συναντήσουμε δικούς μας».

«Όχι, αυτή η περιοχή είναι συνήθως άδεια, εκτός από μας και τους περιστασιακούς επισκέπτες, όπως εσείς».

Η τεταμένη ατμόσφαιρα είχε σιγά-σιγά υποχωρήσει και είχε μετατραπεί σε μια φιλική κουβέντα· υπέθεσα πως ο Τζάσπερ χρησιμοποιούσε το παράξενο χάρισμά του για να έχει τον έλεγχο της κατάστασης.

«Σε ποια περιοχή κυνηγάτε;» ρώτησε απλά ο Λόρεντ.

Ο Κάρλαϊλ αγνόησε την εικασία που υπονοούσε η ερώτηση. «Στην Ολυμπιακή Οροσειρά εδώ, κατά περίπτωση και στις Παράκτιες Οροσειρές. Έχουμε μόνιμη κατοικία εδώ κοντά. Υπάρχει κι άλλος ένας μόνιμος οικισμός σαν το δικό μας βόρεια, κοντά στο Ντενάλι».

Ο Λόρεντ έπεσε ελαφρά πάνω στις φτέρνες του.

«Μόνιμη; Μα πώς το καταφέρνετε αυτό;» Υπήρχε ειλικρινής περιέργεια στη φωνή του.

«Γιατί δεν έρχεστε σπίτι μαζί μας να μιλήσουμε άνετα;» τους προσκάλεσε ο Κάρλαϊλ. «Είναι μεγάλη ιστορία».

Ο Τζέιμς κι η Βικτόρια αντάλλαξαν ένα βλέμμα γεμάτο έκπληξη στο άκουσμα της λέξης “σπίτι”, αλλά ο Λόρεντ έθεσε υπό έλεγχο την έκφρασή του με μεγαλύτερη επιτυχία.

«Αυτό ακούγεται πολύ ενδιαφέρον και φιλόξενο». Το χαμόγελό του ήταν εγκάρδιο. «Κυνηγάμε από το Οντάριο ως εδώ κάτω και έχουμε καιρό να πλυθούμε». Τα μάτια του περιπλανήθηκαν επιδοκιμαστικά στην κομψή εμφάνιση του Κάρλαϊλ.

«Σας παρακαλώ να μην παρεξηγηθείτε, αλλά θα το εκτιμούσαμε αν αποφεύγατε το κυνήγι στη γύρω περιοχή εδώ. Πρέπει να μείνουμε αφανείς, καταλαβαίνετε», εξήγησε ο Κάρλαϊλ.

«Φυσικά». Ο Λόρεντ έγενεψε καταφατικά. «Και βέβαια δε θα καταπατήσουμε την περιοχή της δικαιοδοσίας σας. Ούτως ή άλλως, μόλις φάγαμε έξω από το Σιάτλ», είπε γελώντας. Ένα ρίγος διαπέρασε τη σπονδυλική μου στήλη.

«Θα σας δείξουμε το δρόμο, αν θέλετε να τρέξετε μαζί μας – Έμετ, Άλις, μπορείτε να πάτε με τον Έντουαρντ και την Μπέλλα να πάρετε το τζιπ», πρόσθεσε σαν να μη συνέβαινε τίποτα.

Φαίνεται πως ενώ μιλούσε ο Κάρλαϊλ έγιναν τρία πράγματα, ταυτοχρόνως. Τα μαλλιά μου κουνήθηκαν με το ελαφρό αεράκι, ο Έντουαρντ έγινε άκαμπτος, και το δεύτερο αρσενικό, ο Τζέιμς ξαφνικά γύρισε το κεφάλι του απότομα, ξεετάζοντάς με, με τα ρουθούνια του να τρεμοπαίζουν.

Μια γοργή ακαμψία απλώθηκε σε όλους, καθώς ο Τζέιμς έκανε ένα βήμα μπροστά και μαζεύτηκε σε θέση εφόρμησης. Ο Έντουαρντ έδειξε τα δόντια του καθώς μαζεύτηκε κι εκείνος για να ορμήξει, έτοιμος να αμυνθεί, ενώ ένας άγριος γρυ-

λισμός βγήκε βίαια μέσα απ' το λαιμό του. Δεν είχε καμία σχέση με τους παιχνιδιάρικους ήχους που είχα ακούσει σήμερα το πρωί· ήταν το πιο απειλητικό πράγμα που είχα ακούσει ποτέ, και ρίγη διαπέρασαν όλο μου το κορμί, από την κορυφή του κεφαλιού μου ως τις φτέρνες μου.

«Τι είναι αυτό;» αναφώνησε ο Λόρεντ με ξεκάθαρη έκπληξη. Ούτε ο Τζέιμς, ούτε ο Έντουαρντ χαλάρωσαν την επιθετική στάση του σώματός τους. Ο Τζέιμς έκανε μια παραπλανητική κίνηση προς τα πλάγια, αλλά ο Έντουαρντ άλλαξε κι αυτός στάση, έτοιμος να αντιδράσει.

«Είναι μαζί μας». Η αποφασιστική άρνηση του Κάρλαϊλ απευθυνόταν στον Τζέιμς. Ο Λόρεντ φαινόταν να μη νιώθει τη μυρωδιά μου τόσο έντονα όσο ο Τζέιμς, αλλά τώρα το πρόσωπό του φωτίστηκε από τη συνειδητοποίηση του τι συνέβαινε.

«Φέρατε σνακ;» ρώτησε, με έκφραση γεμάτη δυσπιστία, καθώς έκανε ένα ακούσιο βήμα προς τα μπρος.

Ο Έντουαρντ γρύλισε ακόμα πιο άγρια, τραχιά, με το χείλος του να ζαρώνει ψηλά πάνω από τα αστραφτερά γυμνά του δόντια. Ο Λόρεντ έκανε πίσω.

«Είπα ότι είναι μαζί μας», διόρθωσε ο Κάρλαϊλ με τραχιά φωνή.

«Μα είναι άνθρωπος», διαμαρτυρήθηκε ο Λόρεντ. Οι λέξεις δεν ήταν καθόλου επιθετικές, απλώς γεμάτες απορία.

«Ναι». Ο Έμετ έκανε αισθητή την παρουσία του δίπλα στον Κάρλαϊλ, με τα μάτια του καρφωμένα στον Τζέιμς. Ο Τζέιμς ίσιωσε αργά το κορμί του, αλλά τα μάτια του δεν έφυγαν από πάνω μου, τα ρουθούνια του ήταν ακόμα ορθάνοιχτα. Ο Έντουαρντ έμεινε σε εγρήγορση σαν λιοντάρι μπροστά μου.

Όταν μίλησε ο Λόρεντ, ο τόνος του ήταν κατευναστικός –προσπαθώντας να διαλύσει την ξαφνική εχθρότητα. «Φαίνεται πως έχουμε πολλά να μάθουμε ο ένας για τον άλλο».

«Πράγματι». Η φωνή του Κάρλαϊλ ήταν ακόμα ψύχραιμη.

«Θα θέλαμε, όμως, να δεχτούμε την πρόσκλησή σας». Τα μάτια του στράφηκαν για λίγο προς εμένα και μετά ξανά στον Κάρλαϊλ. «Και, φυσικά, δε θα κάνουμε κακό στο κορίτσι. Δε θα κυνηγήσουμε στην περιοχή σας, όπως είπα».

Ο Τζέιμς έριξε μια δύσπιστη και προσβεβλημένη ματιά στον Λόρεντ και αντάλλαξε άλλο ένα σύντομο βλέμμα με τη Βικτόρια, τα μάτια της οποίας τρεμόπαιζαν νευρικά από τον ένα πρόσωπο στο άλλο.

Ο Κάρλαϊλ ζύγισε την καθαρή έκφραση στο πρόσωπο του Λόρεντ για μια στιγμή, πριν μιλήσει. «Θα σας δείξουμε το δρόμο. Τζάσπερ, Ρόζαλι, Έσμι;» φώναξε. Μαζεύτηκαν κοντά του, κρύβοντάς με από το οπτικό τους πεδίο, καθώς συζητούσαν. Η Άλις βρέθηκε αμέσως πλάι μου, κι ο Έμετ έκανε πίσω αργά, με τα μάτια του κολλημένα στον Τζέιμς, καθώς ερχόταν προς εμάς.

«Πάμε να φύγουμε, Μπέλλα». Η φωνή του Έντουαρντ ήταν χαμηλή και παγερή.

Όλη αυτή την ώρα είχα ριζώσει στη θέση μου, τόσο τρομαγμένη που δεν μπορούσα να κουνηθώ καθόλου. Ο Έντουαρντ αναγκάστηκε να με αρπάξει από τον αγκώνα και να με τραβήξει βίαια για να με βγάλει από αυτή τη θέση, όπου στεκόμουν σαν υπνωτισμένη. Η Άλις κι ο Έμετ ήταν πίσω μας σε πολύ μικρή απόσταση, κρύβοντάς με. Τρέκλισα δίπλα στον Έντουαρντ, ακόμα σαστισμένη από το φόβο. Δεν άκουγα αν η βασική ομάδα είχε φύγει ακόμα. Η ανυπομονησία του Έντουαρντ ήταν σχεδόν απτή, καθώς πηγαίναμε με ανθρώπινη ταχύτητα προς την άκρη του δάσους.

Μόλις βρεθήκαμε μέσα στα δέντρα, ο Έντουαρντ με πέταξε πάνω στην πλάτη του, χωρίς να σταματήσει να περπατάει. Εγώ κρατήθηκα όσο σφιχτά γινόταν την ώρα που ξεκινούσε, με τους άλλους πολύ κοντά πίσω του. Είχα το κεφάλι μου

κάτω, αλλά τα μάτια μου, ορθάνοιχτα από τον τρόμο, δεν μπορούσαν να κλείσουν. Βουτούσαν μέσα στο σκοτεινό τώρα πια δάσος σαν φαντάσματα. Η αίσθηση του ενθουσιασμού, που συνήθως φαινόταν να κυριεύει τον Έντουαρντ, καθώς έτρεχε, δεν υπήρχε πια. Τώρα, είχε αντικατασταθεί από ένα μένος που τον έτρωγε και τον έκανε να πηγαίνει ακόμα πιο γρήγορα. Ακόμα και μ' εμένα στην πλάτη του, οι άλλοι είχαν μείνει πίσω.

Φτάσαμε στο τζίπ σε ένα απίστευτα μικρό χρονικό διάστημα, κι ο Έντουαρντ μετά βίας επιβράδυνε, καθώς με πετούσε στο πίσω κάθισμα.

«Δέσ' την», έδωσε εντολή στον Έμετ που γλίστρησε δίπλα μου.

Η Άλις ήταν ήδη στην μπροστινή θέση, κι ο Έντουαρντ έβαζε μπρος τη μηχανή. Πήρε μπρος με ένα βρυχηθμό, και στρίψαμε με την όπισθεν, γυρίζοντας προς την αντίθετη κατεύθυνση, ώστε να βλέπουμε το στριφογυριστό δρόμο μπροστά μας.

Ο Έντουαρντ μουρμούρισε κάτι πολύ γρήγορα που δεν το κατάλαβα, αλλά ακούστηκε σαν μια σειρά από βρισιές.

Η διαδρομή με τα έντονα τραντάγματα ήταν ακόμα χειρότερη αυτή τη φορά, και το σκοτάδι την έκανε ακόμα πιο τρομακτική. Ο Έμετ και η Άλις κοίταζαν και οι δύο έξω από τα παράθυρα.

Μπήκαμε στον κεντρικό δρόμο, και, αν και η ταχύτητά μας αυξήθηκε, έβλεπα πολύ καλύτερα πού πηγαίναμε. Και κατευθυνόμασταν προς τα νότια, μακριά από το Φορξ.

«Πού πάμε;» ρώτησα.

Κανείς δεν απάντησε. Κανείς δε με κοίταζε καν.

«Να πάρει, Έντουαρντ! Πού με πας;»

«Πρέπει να σε πάρουμε μακριά από δω –πολύ μακριά– τώρα». Δεν κοίταξε πίσω, τα μάτια του ήταν στο δρόμο. Το ταχύμετρο είχε φτάσει τα εκατόν εβδομήντα χιλιόμετρα.

«Γύρνα πίσω! Πρέπει να με πας σπίτι!» φώναξα. Πάλεψα να ελευθερωθώ από την ηλίθια ζώνη ασφαλείας σχίζοντας τα λουριά.

«Έμετ», είπε ο Έντουαρντ βλοσυρά.

Κι ο Έμετ ακινητοποίησε τα χέρια μου μέσα στο σφιχτό ατσαλένιο του κράτημα.

«Όχι! Έντουαρντ! Δεν μπορείς να το κάνεις αυτό!»

«Πρέπει, Μπέλλα, σε παρακαλώ τώρα, κάτσε ήσυχη».

«Όχι, δε θα κάτσω! Πρέπει να με γυρίσεις –ο Τσάρλι θα πάρει το FBI! Θα πέσουν πάνω στην οικογένειά σου– στον Κάρλαιλ και την Έσμι! Θα πρέπει να φύγετε, να μείνετε κρυμμένοι για πάντα!»

«Ηρέμησε, Μπέλλα». Η φωνή του ήταν ψυχρή. «Το έχουμε ξανακάνει αυτό».

«Όχι εξαιτίας μου! Δε θα τα καταστρέψετε όλα εξαιτίας μου!» Πάλευνα βίαια, αλλά ήταν εντελώς μάταιο.

Η Άλις μίλησε για πρώτη φορά. «Έντουαρντ, σταμάτα το αυτοκίνητο».

Της έριξε ένα σκληρό βλέμμα και μετά επιτάχυνε.

«Έντουαρντ, ας το συζητήσουμε»

«Δεν καταλαβαίνεις», είπε μουγκρίζοντας απογοητευμένος. Δεν είχα ακούσει ποτέ τη φωνή του τόσο δυνατή· ήταν εκκωφαντική μέσα στον περιορισμένο χώρο του τζίπ. Το ταχύμετρο πλησίασε στα εκατόν ογδόντα πέντε. «Είναι ανιχνευτής, Άλις, δεν το είδες; Είναι ανιχνευτής!»

Ένωσα τον Έμετ να μουδιάζει δίπλα μου, κι αναρωτήθηκα γιατί αντέδρασε έτσι στο άκουσμα της λέξης αυτής. Σήμαινε κάτι περισσότερο για τους τρεις τους απ' ό,τι σήμαινε για μένα· ήθελα να καταλάβω, αλλά δεν υπήρχε χώρος για να ρωτήσω.

«Σταμάτα το αυτοκίνητο, Έντουαρντ». Ο τόνος της Άλις ήταν λογικός, αλλά υπήρχε μια δόση εξουσίας σ' αυτόν, που δεν είχα ξανακούσει ποτέ.

Το ταχύμετρο πέρασε τα εκατόν ενενήντα.

«Καν' το, Έντουαρντ».

«Άκουσέ με, Άλις. Είδα το μυαλό του. Η ανίχνευση είναι το πάθος του, η εμμονή του –και τη θέλει, Άλις– αυτήν, συγκεκριμένα. Θα αρχίσει το κυνήγι απόψε».

«Δεν ξέρει πού...»

Τη διέκοψε. «Πόσο καιρό νομίζεις πως θα του πάρει για να εντοπίσει τη μυρωδιά της μέσα στην πόλη; Το σχέδιό του ήταν ήδη έτοιμο, πριν καν ανοίξει το στόμα του ο Λόρεντ».

Έβγαλα μια πνιχτή κραυγή, καθώς ήξερα πού θα τον οδηγούσε η μυρωδιά μου. «Ο Τσάρλι! Δεν μπορείς να τον αφήσεις εκεί! Δεν μπορείς να τον αφήσεις!» Χτύπησα πολλές φορές τη ζώνη.

«Έχει δίκιο», είπε η Άλις.

Το αυτοκίνητο άρχισε να κόβει ελαφρώς ταχύτητα.

«Ας εξετάσουμε τις επιλογές μας για ένα λεπτό», τον καλόπιασε η Άλις.

Το αυτοκίνητο έκοψε ταχύτητα ξανά, πιο αισθητά, και μετά ξαφνικά σταματήσαμε στην άκρη του δρόμου, με τα φρένα να σκληρίζουν απότομα. Εγώ χτύπησα πάνω στη ζώνη και μετά έπεσα πάλι πίσω με δύναμη.

«Δεν υπάρχουν επιλογές», είπε ο Έντουαρντ μέσα από τα δόντια.

«Δεν αφήνω τον Τσάρλι μόνο του!» τσίριξα εγώ.

Εκείνος με αγνόησε εντελώς.

«Πρέπει να την πάμε πίσω», μίλησε τελικά ο Έμετ.

«Όχι». Ο Έντουαρντ ήταν απόλυτος.

«Δε συγκρίνεται μαζί μας, Έντουαρντ. Δε θα μπορέσει να την αγγίξει».

«Θα περιμένει».

Ο Έμετ χαμογέλασε. «Μπορώ να περιμένω κι εγώ».

«Δεν είδες –δεν καταλαβαίνεις. Από τη στιγμή που αρχίζει ένα κυνήγι, δεν τον σταματάει τίποτα. Θα έπρεπε να τον σκο-

τώσουμε».

Ο Έμετ δε φάνηκε να ταραάζεται με την ιδέα αυτή. «Αυτό είναι μια επιλογή».

«Και τη θηλυκιά. Είναι κι αυτή μαζί του. Αν τελικά καταλήξει να γίνει μάχη, ο αρχηγός τους θα πάει μαζί τους, επίσης».

«Είμαστε αρκετοί».

«Υπάρχει κι άλλη επιλογή», είπε η Άλις ήσυχα.

Ο Έντουαρντ γύρισε προς το μέρος της οργισμένος, η φωνή του ήταν ένας απειλητικός γρυλισμός που φούντωνε, έτοιμος να εκραγεί. «Δεν – υπάρχει – καμία – άλλη – επιλογή!»

Ο Έμετ κι εγώ τον κοιτάξαμε και οι δυο σοκαρισμένοι, αλλά η Άλις δεν έδειχνε έκπληξη. Η σιωπή κράτησε ένα λεπτό που έμοιαζε να διαρκεί πολύ περισσότερο, καθώς ο Έντουαρντ και η Άλις κοίταζαν ο ένας τον άλλο.

Την έσπασα εγώ. «Θέλει κανείς να ακούσει το δικό μου σχέδιο;»

«Όχι», γρύλισε ο Έντουαρντ. Η Άλις τον αγριοκοίταξε, έχοντας επιτέλους νευριάσει.

«Άκου», τον παρακάλεσα. «Με πηγαίνεις πίσω».

«Όχι», διέκοψε.

Τον αγριοκοίταξα και συνέχισα. «Με πηγαίνεις πίσω. Λέω στον μπαμπά μου πως θέλω να γυρίσω σπίτι στο Φοίνιξ. Μαζεύω τις βαλίτσες μου. Περιμένουμε, μέχρι να δούμε πως ο ανιχνευτής μας έχει δει, και τότε φεύγουμε. Θα μας ακολουθήσει και θ' αφήσει ήσυχο τον Τσάρλι. Ο Τσάρλι δε θα πάρει το FBI, κι έτσι οι δικοί σου θα είναι ασφαλείς. Τότε μπορείς να με πάρεις και να με πας, όπου στο καλό θέλεις».

Με κοίταξαν σαστισμένοι.

«Δεν είναι κακή ιδέα, εδώ που τα λέμε». Η έκπληξη του Έμετ ήταν σχεδόν προσβλητική.

«Μπορεί να πετύχει –και δεν μπορούμε να αφήσουμε τον πατέρα της έτσι, απροστάτευτο. Το ξέρεις», είπε η Άλις.

Όλοι κοιτάξαμε τον Έντουαρντ.

«Είναι πολύ επικίνδυνο –δεν τον θέλω σε ακτίνα εκατό χιλιομέτρων γύρω της».

Ο Έμετ είχε εξαιρετική αυτοπεποίθηση. «Έντουαρντ, δεν υπάρχει περίπτωση να περάσει από μας».

Η Άλις σκέφτηκε για ένα λεπτό. «Δεν τον βλέπω να επιτίθεται. Θα προσπαθήσει να περιμένει να την αφήσουμε μόνη της».

«Δε θα του πάρει και πολύ καιρό για να καταλάβει ότι αυτό δεν πρόκειται να γίνει».

«Απαιτώ να με πας σπίτι». Προσπάθησα να ακουστώ αποφασισμένη.

Ο Έντουαρντ πίεσε τα δάχτυλά του στους κροτάφους του και έκλεισε τα μάτια του σφιχτά.

«Σε παρακαλώ», είπα με πολύ πιο αδύναμη φωνή.

Δε σήκωσε το κεφάλι. Όταν μίλησε, η φωνή του ακούστηκε καταβεβλημένη.

«Φεύγεις απόψε, είτε είναι εκεί ο ανιχνευτής για να το δει είτε όχι. Λες στον Τσάρλι πως δεν αντέχεις ούτε λεπτό στο Φορκς. Πες του όποιο παραμύθι νομίζεις ότι θα πιστέψει. Μαζεύεις τα πρώτα πράγματα που θα ακουμπήσουν τα χέρια σου, και μετά μπαίνεις στο φορτηγάκι σου. Δε με νοιάζει τι θα σου πει. Έχεις δεκαπέντε λεπτά. Με ακούς; Δεκαπέντε λεπτά από τη στιγμή που θα περάσεις το κατώφλι της πόρτας».

Το τζίπ ζωντάνεψε και πάλι με ένα βροντερό ήχο, κι έκανε αναστροφή με τα λάστιχα να σκληρίζουν. Η βελόνα του ταχυμέτρου άρχισε να ανεβαίνει και πάλι γρήγορα.

«Έμετ;» ρώτησα κοιτάζοντας έντονα τα χέρια μου.

«Α, συγγνώμη». Με άφησε ελεύθερη.

Μερικά λεπτά κύλησαν μέσα στη σιωπή, εκτός από το θόρυβο της μηχανής. Μετά μίλησε ξανά ο Έντουαρντ.

«Ακούστε πώς θα γίνει. Όταν φτάσουμε στο σπίτι, αν δεν είναι εκεί ο ανιχνευτής, θα την πάω στην πόρτα. Τότε έχει δεκαπέντε λεπτά». Με αγριοκοίταξε μέσα από τον καθρέφτη.

«Έμετ, εσύ παίρνεις το εξωτερικό του σπιτιού. Άλις, εσύ το φορτηγάκι. Εγώ θα είμαι μέσα όση ώρα είναι κι αυτή. Μόλις βγει, εσείς οι δυο μπορείτε να πάτε το τζίπ σπίτι και να πείτε στον Κάρλαϊλ τι έγινε».

«Εέχνα το», διέκοψε ο Έμετ. «Θα μείνω μαζί σου».

«Σκέψου το, Έμετ. Δεν ξέρω πόσο καιρό θα λείψω».

«Μέχρι να μάθουμε πόσο μακριά θα πάει αυτή η ιστορία, θα μείνω μαζί σου».

Ο Έντουαρντ αναστέναξε. «Αν ο ανιχνευτής είναι εκεί» συνέχισε αποφασισμένα «τότε δε σταματάμε».

«Θα φτάσουμε πριν απ' αυτόν», είπε η Άλις με βεβαιότητα.

Ο Έντουαρντ φάνηκε να το δέχεται αυτό. Όποιο κι αν ήταν το πρόβλημά του με την Άλις, δεν την αμφισβητούσε τώρα.

«Τι θα κάνουμε με το τζίπ;» ρώτησε εκείνη.

Η φωνή του είχε μια αυστηρή χροιά. «Θα το πας εσύ σπίτι».

«Όχι, δε θα το πάω», είπε ψύχραιμα.

Το ακατανόητο κατεβατό βρισίων ξεκίνησε πάλι.

«Δε χωράμε όλοι στο φορτηγάκι μου», ψιθύρισα.

Ο Έντουαρντ δε φάνηκε να με άκουσε.

«Νομίζω ότι καλύτερα να με αφήσετε μόνη», είπα ακόμα πιο σιγά.

Αυτό το άκουσε.

«Μπέλλα, σε παρακαλώ, κάνε για μια φορά αυτό που λέω εγώ, μόνο γι' αυτή τη φορά», είπε μέσα από τα σφιγμένα του δόντια.

«Άκου, ο Τσάρλι δεν είναι βλάκας», διαμαρτυρήθηκα.

«Αν δεν είσαι εδώ στην πόλη αύριο, θα έχει υποψίες».

«Αυτό είναι άσχετο. Θα εξασφαλίσουμε ότι είναι ασφαλής, κι αυτό είναι το μόνο που έχει σημασία».

«Και ο ανιχνευτής; Είδε τον τρόπο με τον οποίο αντέδρασες σήμερα. Θα θεωρεί ότι είσαι μαζί μου, όπου κι αν βρίσκε-

σαι».

Ο Έμετ με κοίταξε και πάλι σε προσβλητικό βαθμό έκπληκτος. «Έντουαρντ, άκουσέ την» τον προέτρεψε «νομίζω πως έχει δίκιο».

«Και βέβαια έχει», συμφώνησε η Άλις.

«Δεν μπορώ να το κάνω αυτό». Η φωνή του Έντουαρντ ήταν παγερή.

«Κι ο Έμετ θα έπρεπε να μείνει εδώ», συνέχισα. «Σίγουρα ο Έμετ του γέμισε το μάτι».

«Τι;» ο Έμετ γύρισε σ' εμένα.

«Θα είναι πιο εύκολο να τον σταματήσεις εδώ, αν μείνεις», συμφώνησε η Άλις.

Ο Έντουαρντ την κοίταξε δύσπιστα. «Νομίζεις ότι πρέπει να την αφήσω μόνη της;»

«Φυσικά και όχι», είπε η Άλις. «Θα την πάμε εγώ κι ο Τζάσπερ».

«Δεν μπορώ να το κάνω αυτό», επανέλαβε ο Έντουαρντ, αλλά αυτή τη φορά υπήρχε κάποιο ίχνος ήττας στη φωνή του. Αρχίζε να δουλεύει η λογική.

Προσπάθησα να είμαι πειστική. «Περίμενε εδώ για καμιά βδομάδα...» –είδα την έκφρασή του στον καθρέφτη και διόρθωσα– «...για μερικές μέρες. Δώσε την ευκαιρία στον Τσάρλι να δει πως δε με έχεις απαγάγει και παράσυρε αυτόν τον Τζέιμς σε κυνήγι χιμαιρας. Βεβαιώσου ότι έχει χάσει τα ίχνη μου εντελώς. Τότε έλα να με βρεις. Φυσικά, κάνε μια παράκαμψη, και τότε η Άλις κι ο Τζάσπερ μπορούν να γυρίσουν σπίτι».

Τον έβλεπα που αρχίζε να τα σκέφτεται.

«Να σε βρω πού;»

«Στο Φοίνιξ». Φυσικά.

«Όχι. Θα μάθει ότι πηγαίνεις εκεί», είπε ανυπόμονα.

«Κι εσύ θα το κάνεις να φανεί πως αυτό είναι κόλπο, προφανώς. Θα ξέρει ότι ξέρουμε ότι ακούει. Δε θα πιστέψει ποτέ πως πράγματι πηγαίνω εκεί που λέω ότι θα πάω».

«Είναι σατανική», είπε ο Έμετ γελώντας.

«Κι αν δεν πετύχει;»

«Υπάρχουν επτά εκατομμύρια άνθρωποι στο Φοίνιξ», τον πληροφορήσα.

«Δεν είναι τόσο δύσκολο να βρει κανείς τηλεφωνικό κατάλογο».

«Δε θα πάω σπίτι».

«Αλήθεια;» ρώτησε, με μια επικίνδυνη απόχρωση στη φωνή του.

«Είμαι αρκετά μεγάλη για να βρω δικό μου σπίτι».

«Έντουαρντ, θα είμαστε εμείς μαζί της», του υπενθύμισε η Άλις.

«Εσείς τι θα κάνετε στο Φοίνιξ;» τη ρώτησε με δριμύ τόνο.

«Θα μείνουμε μέσα».

«Μου αρέσει». Ο Έμετ σκεφτόταν πώς να στριμώξει τον Τζέιμς, δεν υπήρχε αμφιβολία.

«Σκάσε, Έμετ».

«Κοίτα, αν προσπαθήσουμε να τον αντιμετωπίσουμε, ενώ αυτή είναι εδώ, υπάρχει πολύ μεγαλύτερη πιθανότητα να πάθει κακό κάποιος –είτε αυτή, είτε εσύ, προσπαθώντας να την προστατέψεις. Όμως, αν τον βρούμε μόνοι μας...» Η φωνή του έσβησε σιγά-σιγά μ' ένα αργό χαμόγελο στα χείλη του. Είχα δίκιο.

Το τζιπ σερνόταν αργά στους δρόμους, καθώς μπαίναμε στην πόλη. Παρά τα γενναία μου λόγια, ένιωθα να μου έχει σηκωθεί η τρίχα. Σκεφτόμουν τον Τσάρλι, μόνο του στο σπίτι, και προσπαθούσα να φανώ θαρραλέα.

«Μπέλλα». Η φωνή του Έντουαρντ ήταν πολύ απαλή. Η Άλις κι ο Έμετ κοίταξαν έξω από τα παράθυρά τους. «Αν αφήσεις οτιδήποτε να σου συμβεί –ότι κι αν είναι αυτό– σε καθιστώ προσωπικά υπεύθυνη. Το κατάλαβες;»

«Ναι». Ξεροκατάπια.

Γύρισε στην Άλις.

«Θα τα καταφέρει ο Τζάσπερ;»

«Πρέπει να του το αναγνωρίσεις, Έντουαρντ. Τα πάει πάρα, πάρα πολύ καλά, δεδομένης της κατάστασης».

«Εσύ θα τα καταφέρεις;» ρώτησε.

Και η χαριτωμένη μικρή Άλις τράβηξε πίσω τα χείλη της, κάνοντας ένα φρικτό μορφασμό, και βγήκε από μέσα της ένα λαρυγγικό γρύλισμα, που με έκανε να ζαρώσω στο κάθισμά μου έντρομη.

Ο Έντουαρντ της χαμογέλασε. «Κράτα όμως τις απόψεις σου για τον εαυτό σου», μουρμούρισε ξαφνικά.

19. ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

Ο Τσάρλι με περίμενε. Όλα τα φώτα του σπιτιού ήταν αναμμένα. Το μυαλό μου ήταν κενό, καθώς προσπαθούσα να σκεφτώ έναν τρόπο να τον κάνω να με αφήσει να φύγω. Αυτό δε θα ήταν ευχάριστο.

Ο Έντουαρντ πάρκαρα αργά, αρκετά πιο πίσω από το φορηγάκι μου. Και οι τρεις τους βρίσκονταν σε εγρήγορση, ευθυτενείς στο κάθισμά τους, ακούγοντας προσεχτικά κάθε ήχο από το δάσος, προσπαθώντας να διαπεράσουν με τα μάτια τους κάθε σκιά, να πιάσουν κάθε μυρωδιά, ψάχνοντας για κάτι παράταιρο. Η μηχανή έσβησε, κι εγώ καθόμουν ακίνητη, ενώ αυτοί συνέχιζαν να ακούν.

«Δεν είναι εδώ», είπε ο Έντουαρντ κοφτά. «Πάμε».

Ο Έμετ άπλωσε το χέρι του για να με βοηθήσει να ξεδεθώ. «Μην ανησυχείς, Μπέλλα», είπε με χαμηλή, αλλά πρόσχαρη φωνή, «θα τα κανονίσουμε όλα γρήγορα».

Ένωσα μια υγρασία να γεμίζει τα μάτια μου, καθώς κοίταξα τον Έμετ. Τον ήξερα ελάχιστα, αλλά για κάποιο λόγο το γεγονός ότι δεν ήξερα αν θα τον ξανάβλεπα μετά από απόψε,

με γέμιζε αγωνία. Ήξερα πως αυτό ήταν μια πρώτη γεύση από τους αποχαιρετισμούς, από τους οποίους θα έπρεπε ν επιβιώσω την επόμενη ώρα, και στη σκέψη αυτή δάκρυα άρχισαν να κυλάνε.

«Άλις, Έμετ». Η φωνή του Έντουαρντ ήταν προσταγή. Γλίστρησαν αθόρυβα μέσα στο σκοτάδι κι εξαφανίστηκαν στη στιγμή. Ο Έντουαρντ μου άνοιξε την πόρτα και πήρε το χέρι μου, μετά με τράβηξε στην προστατευτική αγκαλιά του. Με πήγε γρήγορα στο σπίτι, με τα μάτια του να περιπλανώνται γύρω-γύρω μέσα στη νύχτα.

«Δεκαπέντε λεπτά», με προειδοποίησε μέσα από τα δόντια του.

«Θα τα καταφέρω», είπα μυξοκλαιγοντας. Τα δάκρυά μου είχαν δώσει μια ιδέα.

Σταμάτησα στη βεράντα και πήρα το πρόσωπό του στα χέρια μου. Κοίταξα με ένταση μέσα στα μάτια του.

«Σ' αγαπώ», είπα με χαμηλή, αλλά έντονη φωνή. «Θα σε αγαπώ για πάντα, ό,τι κι αν συμβεί τώρα».

«Τίποτα δε θα σου συμβεί, Μπέλλα», είπε με την ίδια ένταση.

«Απλώς ακολούθα το σχέδιο, έτσι; Κράτα τον Τσάρλι ασφαλή για χάρη μου. Δε θα του αρέσει και πολύ αυτό που θα κάνω τώρα, γι' αυτό θέλω να έχω την ευκαιρία να ζητήσω συγγνώμη αργότερα».

«Μπες μέσα, Μπέλλα. Πρέπει να βιαστούμε». Η φωνή του ήταν πειστική.

«Και κάτι ακόμα», ψιθύρισα με πάθος. «Μην ακούσεις τίποτα απ' όσα θα πω απόψε». Εκείνος είχε ήδη γείρει, κι έτσι το μόνο που χρειάστηκε να κάνω ήταν να τεντώσω τα δάχτυλα των ποδιών μου για να φιλήσω τα έκπληκτα, παγωμένα του χείλη με όση περισσότερη δύναμη μπορούσα. Μετά γύρισα και άνοιξα την πόρτα κλοτσώντας την.

«Φύγε, Έντουαρντ!» του φώναξα, τρέχοντας μέσα και

χτυπώντας με δύναμη την πόρτα στο σοκαρισμένο ακόμα πρόσωπό του.

«Μπέλλα;» Ο Τσάρλι περίμενε στο σαλόνι και είχε ήδη σηκωθεί όρθιος.

«Άσε με ήσυχη!» του φώναξα μέσα από τα δάκρυά μου, που τώρα κυλούσαν ασταμάτητα. Ανέβηκα τις σκάλες τρέχοντας και πήγα στο δωμάτιό μου, κλείνοντας την πόρτα δυνατά και κλειδώνοντάς την. Έτρεξα στο κρεβάτι μου, πέφτοντας στο πάτωμα για να βγάλω την καμιλό βαλίτσα μου. Έβαλα το χέρι μου γρήγορα ανάμεσα στο στρώμα και τη σούστα του κρεβατιού, για να αρπάξω την παλιά δεμένη κάλτσα που περιείχε την κρυφή μου αποταμίευση.

Ο Τσάρλι κοπανούσε την πόρτα δυνατά.

«Μπέλλα, είσαι καλά; Τι συμβαίνει;» η φωνή του ήταν τρομαγμένη.

«Θα γυρίσω σπίτι», φώναξα, καθώς η φωνή μου έσπασε στο τέλειο σημείο.

«Σε πείραξε;» Η φωνή του ήταν στο όρια του θυμού.

«Όχι!» τσίριξα μερικές οκτάβες πιο ψηλά. Γύρισα στην ντουλάπα μου, κι ο Έντουαρντ ήταν ήδη εκεί, τραβώντας έξω σιωπηλά αγκαλιές με ρούχα, στην τύχη, που μετά πετούσε σ' εμένα.

«Σε χώρισε;» Ο Τσάρλι ήταν μπερδεμένος.

«Όχι!» φώναξα εγώ, ελαφρώς ξέπνοα, καθώς έσπρωχνα τα ρούχα στην τσάντα μου. Ο Έντουαρντ μου έριξε τα περιεχόμενα ενός ακόμα συρταριού. Η τσάντα ήταν τώρα σχεδόν γεμάτη.

«Τι συνέβη, Μπέλλα;» φώναξε ο Τσάρλι πίσω απ' την πόρτα, χτυπώντας την και πάλι δυνατά.

«Εγώ τον χώρισα!» του φώναξα ως απάντηση, τραβώντας απότομα το φερμουάρ της τσάντας. Τα ικανά χέρια του Έντουαρντ έσπρωξαν τα δικά μου, και το έκλεισε απαλά. Πέρασε το λουρί προσεχτικά από τον ώμο μου.

«Θα είμαι στο φορτηγάκι – φύγε!» ψιθύρισε και με έσπρωξε προς την πόρτα. Εξαφανίστηκε από το παράθυρο.

Εκλείδωσα την πόρτα και έσπρωξα τον Τσάρλι άγαρμπά για να περάσω, αγκομαχώντας υπό το βάρος της τσάντας μου, καθώς κατέβαινα τις σκάλες.

«Τι συνέβη;» φώναξε εκείνος. Ήταν ακριβώς από πίσω μου. «Νόμιζα ότι σου άρεσε».

Έπιασε τον αγκώνα μου στην κουζίνα. Αν και ήταν ακόμα σαστισμένος, το κράτημά του ήταν σφιχτό.

Με γύρισε από την άλλη για να τον κοιτάζω, κι είδα στο πρόσωπό του ότι δεν είχε σκοπό να με αφήσει να φύγω. Μόνο έναν τρόπο μπορούσα να σκεφτώ για να ξεφύγω, κι αυτό σήμαινε πως έπρεπε να τον πληγώσω τόσο πολύ που μισούσα τον εαυτό μου και μόνο για το γεγονός ότι το είχα σκεφτεί. Αλλά δεν είχα χρόνο κι έπρεπε να εξασφαλίσω πως δε θα πάθαινε τίποτα κακό.

Αγριοκοίταξα τον πατέρα μου, με καινούρια δάκρυα στα μάτια μου γι' αυτό που ετοιμαζόμουν να κάνω.

«Μου άρεσει – αυτό είναι το πρόβλημα. Δεν αντέχω άλλο! Δεν μπορώ να βγάλω ρίζες εδώ πέρα! Δε θέλω να καταλήξω εγκλωβισμένη σ' αυτήν την ηλίθια, βαρετή πόλη, όπως η μαμά! Δε θα κάνω το ίδιο χαζό λάθος που έκανε κι εκείνη. Τη μισώ αυτή την πόλη – δεν μπορώ να μείνω εδώ ούτε λεπτό παραπάνω!»

Το χέρι του άφησε το μπράτσο μου, λες και είχε πάθει ηλεκτροπληξία. Γύρισα την πλάτη στο έκπληκτο, πληγωμένο του πρόσωπο και κατευθύνθηκα προς την πόρτα.

«Μπελς, δεν μπορείς να φύγεις τέτοια ώρα, μέσα στη νύχτα», ψιθύρισε πίσω μου.

Δε γύρισα. «Θα κοιμηθώ στο αυτοκίνητο αν κουραστώ».

«Περίμενε άλλη μια βδομάδα», με παρακάλεσε ακόμα σε κατάσταση νευρικού κλονισμού. «Η Ρενέ θα έχει γυρίσει ως τότε».

Αυτό με έβγαλε από την πορεία μου. «Τι πράγμα;»

Ο Τσάρλι συνέχισε με θέρμη, μιλώντας σχεδόν ακατανόητα από την ανακούφιση που ένιωσε βλέποντάς με να διστάζω. «Πήρε τηλέφωνο ενώ έλειπες. Τα πράγματα δεν πάνε και πολύ καλά στη Φλόριντα, κι αν ο Φιλ δεν υπογράψει συμβόλαια μέχρι το τέλος της εβδομάδας, θα γυρίσουν στην Αριζόνα. Ο βοηθός προπονητή της ομάδας Σάιντγουιντερς είπε πως μπορεί να έχουν άλλη μια θέση για έναν ακόμα αμυντικό».

Κούνησα το κεφάλι μου, προσπαθώντας να μαζέψω πάλι τις μπερδεμένες μου σκέψεις. Κάθε δευτερόλεπτο που περνούσε έβαζε τον Τσάρλι σε μεγαλύτερο κίνδυνο.

«Έχω κλειδί», μουρμούρισα γυρίζοντας το πόμολο. Ήταν πολύ κοντά μου, με το ένα χέρι απλωμένο προς το μέρος μου, το πρόσωπό του σαστισμένο. Δεν μπορούσα να χάσω άλλο χρόνο προσπαθώντας να τον πείσω. Αναγκαστικά έπρεπε να τον πληγώσω ακόμα περισσότερο.

«Απλά, άσε με να φύγω, Τσάρλι». Επανέλαβα τα τελευταία λόγια της μητέρας μου, την ώρα που περνούσε το κατώφλι της ίδιας πόρτας φεύγοντας πριν τόσα χρόνια. Τα είπα όσο πιο θυμωμένα μπορούσα κι άνοιξα την πόρτα με δύναμη. «Δεν τα καταφέραμε, εντάξει; Πραγματικά μισώ το Φορκς τόσο πολύ!»

Τα σκληρά μου λόγια έκαναν τη δουλειά τους – ο Τσάρλι κοκάλωσε στο κατώφλι, εμβρόντητος, ενώ εγώ έφυγα τρέχοντας μέσα στη νύχτα. Φοβόμουν φριχτά την άδεια αυλή. Έτρεξα με μανία προς το φορτηγάκι, ενώ φανταζόμουν μια σκοτεινή σκιά πίσω μου. Πέταξα την τσάντα μου στην καρότσα κι άνοιξα την πόρτα βίαια. Το κλειδί περίμενε στη μίζα.

«Θα σε πάρω τηλέφωνο αύριο!» φώναξα, ενώ ευχόμουν να μπορούσα να του τα εξηγήσω όλα εκείνη ακριβώς τη στιγμή, επί τόπου, αλλά ήξερα πως δε θα μπορούσα να το κάνω ποτέ. Έβαλα μπρος τη μηχανή κι έκανα πίσω για να φύγω.

Ο Έντουαρντ άπλωσε το χέρι του στο δικό μου.

«Σταμάτα το αυτοκίνητο», είπε μόλις το σπίτι κι ο Τσάρλι χάθηκαν πίσω μας.

«Μπορώ να οδηγήσω», είπα μέσα από τα δάκρυα που έτρεχαν στα μάγουλά μου.

Τα μακριά του χέρια απρόσμενα άρπαξαν τη μέση μου, και το πόδι του έσπρωξε το δικό μου από το γκάζι. Με τράβηξε στην αγκαλιά του, τραβώντας τα χέρια μου βίαια από το τιμόνι, και ξαφνικά βρέθηκε στη θέση του οδηγού. Το φορτηγάκι δε βγήκε από την πορεία του ούτε στο ελάχιστο.

«Δε θα μπορούσες να βρεις το σπίτι», εξήγησε.

Φώτα άστραψαν ξαφνικά πίσω μας. Κοίταξα έξω από το πίσω παράθυρο, με μάτια ορθάνοιχτα από τον τρόμο.

«Η Άλις είναι», με καθησύχασε. Πήρε το χέρι μου πάλι.

Το μυαλό μου ήταν γεμάτο από την εικόνα του Τσάρλι στην πόρτα. «Ο ανιχνευτής;»

«Άκουσε το τέλος της παράστασής σου», είπε ο Έντουαρντ βλοσυρά.

«Ο Τσάρλι;» ρώτησα με τρόμο.

«Ο ανιχνευτής μας ακολούθησε. Κυνηγείεμάς τώρα».

Το σώμα μου πάγωσε.

«Μπορούμε να του ξεφύγουμε;»

«Όχι». Αλλά επιτάχυνε, καθώς μίλησε. Η μηχανή του φορτηγού διαμαρτυρήθηκε.

Το σχέδιό μου ξαφνικά δε φαινόταν και τόσο ιδιοφυές πια.

Είχα καρφώσει το βλέμμα μου στους προβολείς της Άλις, όταν το φορτηγάκι κλυδωνίστηκε, και μια σκοτεινή σκιά ξεπρόβαλε ψηλά έξω από το παράθυρο.

Η στριγκλιά μου, που έκοβε το αίμα, κράτησε μόνο ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, πριν μου κλείσει το στόμα το χέρι του Έντουαρντ.

«Ο Έμετ είναι!»

Άφησε το στόμα μου και τύλιξε το χέρι του γύρω από τη μέση μου.

«Όλα θα πάνε καλά, Μπέλλα», υποσχέθηκε. «Δε θα πάθεις τίποτα κακό».

Διασχίζαμε την ήσυχη πόλη τρέχοντας προς τη βόρεια λεωφόρο.

«Δεν το είχα καταλάβει πως έπληττες ακόμα τόσο πολύ με τη ζωή της μικρής επαρχιακής πόλης», είπε σε μια προσπάθεια να ανοίξει κουβέντα, και κατάλαβα ότι σκοπός του ήταν να με κάνει να ξεχαστώ. «Νόμιζα ότι είχες αρχίσει να προσαρμόζεσαι αρκετά καλά –ειδικά τώρα τελευταία. Ίσως απλώς κολλάκευα τη ματαιοδοξία μου, πιστεύοντας ότι είχα αρχίσει να κάνω τη ζωή σου πιο ενδιαφέρουσα».

«Δεν ήμουν ευγενική», παραδέχτηκα, αγνοώντας την προσπάθειά του να μου αποσπάσει την προσοχή από τα γεγονότα, κοιτάζοντας κάτω στα γόνατά μου. «Αυτό που του είπα ήταν το ίδιο ακριβώς πράγμα που είχε πει η μαμά μου, όταν τον άφησε. Θα μπορούσες να πεις ότι ήταν χτύπημα κάτω απ' τη ζώνη».

«Μην ανησυχείς. Θα σε συγχωρήσει». Χαμογέλασε λιγάκι, αν και το χαμόγελο δεν έφτασε και στα μάτια του.

Τον κοίταξα απεγνωσμένα, και είδε το γυμνό πανικό μέσα στα μάτια μου.

«Μπέλλα, όλα θα πάνε καλά».

«Δε θα είναι καλά όμως, όταν θα είμαστε χώρια», ψιθύρισα.

«Θα είμαστε πάλι μαζί σε λίγες μέρες», είπε σφίγγοντας περισσότερο το χέρι του γύρω μου. «Μην ξεχνάς ότι αυτό ήταν δική σου ιδέα».

«Ήταν η καλύτερη ιδέα –φυσικά και ήταν δικιά μου».

Το χαμόγελο που μου έριξε ως απάντηση ήταν ψυχρό και χάθηκε αμέσως.

«Γιατί συνέβη αυτό;» ρώτησα, με φωνή που άρχιζε να δυναμώνει. «Γιατί εγώ;»

Κοίταξε θλιμμένα στο δρόμο μπροστά. «Εγώ φταίω –ήταν

ανοησία μου που σε εξέθεσα έτσι σε κίνδυνο». Η οργή στη φωνή του κατευθυνόταν προς τα μέσα του.

«Δεν εννοούσα αυτό», επέμεινα. «Ήμουν εκεί, σιγά το πράγμα. Δεν ενόχλησε τους άλλους δύο. Γιατί αυτός ο Τζέιμς αποφάσισε να σκοτώσει εμένα; Υπάρχουν κι άλλοι άνθρωποι εδώ πέρα, γιατί εμένα;»

Δίστασε και σκέφτηκε πριν απαντήσει.

«Είδα καλά το μυαλό του απόψε», ξεκίνησε να λέει χαμηλόφωνα. «Δεν είμαι σίγουρος αν υπήρχε κάτι που να μπορούσα να κάνω για να το αποφύγουμε αυτό, μόλις σε είδε. Εν μέρει φταις εσύ». Η φωνή του ήταν ελαφρώς ειρωνική. «Αν δε μύριζες τόσο φριχτά νόστιμα, μπορεί να μην είχε καν ασχοληθεί. Αλλά όταν σε υπερασπίστηκα... να, τα πράγματα έγιναν χειρότερα. Δεν έχει συνηθίσει να του ανατρέπουν τα σχέδια, όσο ασήμαντο κι αν είναι το αντικείμενο του πόθου του. Θεωρεί τον εαυτό του κυνηγό και τίποτα άλλο. Η ύπαρξή του αναλώνεται στο να ανιχνεύει, και η πρόκληση είναι αυτό που ζητά από τη ζωή. Ξαφνικά του δώσαμε μια όμορφη πρόκληση – μια μεγάλη οικογένεια δυνατών πολεμιστών όλοι τους αποφασισμένοι να προστατέψουν το αδύνατο στοιχείο. Δεν μπορείς να πιστέψεις πόσο μεγάλη ευφορία νιώθει. Είναι το αγαπημένο του παιχνίδι, και μόλις το κάναμε το πιο συναρπαστικό παιχνίδι της ζωής του». Το ύφος του ήταν γεμάτο αηδία.

Σταμάτησε για μια στιγμή.

«Αλλά αν είχα κάνει στην άκρη, θα σε είχε σκοτώσει εκείνη τη στιγμή...» είπε με απόγνωση.

«Νόμιζα... πώς δε μύριζα το ίδιο στους άλλους... όπως μυρίζω σ' εμένα», είπα διστακτικά.

«Όχι βέβαια. Αλλά αυτό δε σημαίνει ότι και πάλι δεν είσαι πειρασμός για τον καθένα τους. Αν μύριζες εξίσου δελεαστικά στον ανιχνευτή – ή σε οποιονδήποτε από αυτούς – όπως σ' εμένα, αυτό θα σήμαινε μάχη επί τόπου».

Ένα ρίγος με διαπέρασε.

«Δε νομίζω ότι έχω άλλη επιλογή παρά να τον σκοτώσω τώρα», μουρμούρισε. «Δε θα του αρέσει του Κάρλαιλ».

Άκουσα τα λάστιχα να περνάνε τη γέφυρα, αν και δεν έβλεπα το ποτάμι μέσα στο σκοτάδι. Ήξερα πως πλησιάζαμε. Έπρεπε να τον ρωτήσω τώρα.

«Πώς μπορείς να σκοτώσεις ένα βρικόλακα;»

Με κοίταξε με μάτια που δεν μπορούσα να διαβάσω, και η φωνή του ξαφνικά έγινε βραχνή. «Ο μόνος τρόπος να είσαι σίγουρος είναι να τον ξεσκίσεις σε κομματάκια και μετά να τα κάψεις».

«Και οι άλλοι δύο θα πολεμήσουν δίπλα του;»

«Η γυναίκα ναι. Δεν είμαι σίγουρος για τον Λόρεντ. Δεν έχουν πολύ στενό δεσμό – είναι μαζί τους, μόνο επειδή τον εξυπηρετεί. Ο Τζέιμς τον έφερε σε δύσκολη θέση στο λιβάδι...»

«Μα ο Τζέιμς και η γυναίκα – θα προσπαθήσουν να σε σκοτώσουν;» ρώτησα ωμά.

«Μπέλλα, μην τολμήσεις να σπαταλήσεις χρόνο ανησυχώντας για μένα. Το μόνο που πρέπει να σε απασχολεί είναι το να μην πάθεις τίποτα εσύ και –σε παρακαλώ, σε παρακαλώ– να προσπαθήσεις να μην είσαι απερίσκεπτη».

«Μας ακολουθεί ακόμα;»

«Ναι. Δε θα επιτεθεί στο σπίτι, όμως. Όχι απόψε».

Έστριψε στον αόρατο ιδιωτικό δρόμο του σπιτιού, με την Άλις να μας ακολουθεί από πίσω.

Πήγαμε κατευθείαν μέχρι το σπίτι με το αμάξι. Τα φώτα μέσα ήταν αναμμένα, αλλά δεν κατάφερναν να μετριάσουν το σκοτάδι του δάσους, που έμπαινε μέσα στα όρια του κτήματος του σπιτιού. Ο Έμετ άνοιξε την πόρτα μου, πριν προλάβει να σταματήσει το φορτηγάκι με τράβηξε από το κάθισμα, με έχωσε σαν μπάλα μέσα στο τεράστιο στέρνο του και με έβαλε στο σπίτι τρέχοντας.

Ορμήσαμε μέσα στο μεγάλο λευκό δωμάτιο με τον Έντου-

αρντ και την Άλις δίπλα μας. Όλοι τους ήταν εκεί` ήταν ήδη στο πόδι, μόλις μας άκουσαν να πλησιάζουμε. Ο Λόρεντ στεκόταν στη μέση. Άκουγα χαμηλόφωνους γρυλισμούς να βγαίνουν από το λαιμό του Έμετ, καθώς με άφηνε κάτω δίπλα από τον Έντουαρντ.

«Μας έχει πάρει από πίσω», ανακοίνωσε ο Έντουαρντ κοιτάζοντας απειλητικά τον Λόρεντ.

Το πρόσωπο του Λόρεντ ήταν θλιμμένο. «Το φοβόμουν αυτό».

Η Άλις πήγε με χορευτικές κινήσεις στο πλευρό του Τζάσπερ και ψιθύρισε στο αυτί του` τα χείλια του τρεμούλιασαν ακολουθώντας την ταχύτητα των σιωπηλών της λέξεων. Ανέβηκαν τις σκάλες πετώντας μαζί. Η Ρόζαλι τους ακολούθησε με το βλέμμα της και μετά πήγε γρήγορα στο πλευρό του Έμετ. Τα πανέμορφα της μάτια ήταν γεμάτα ένταση και –όταν τρεμπάιζαν άθελά της προς το πρόσωπό μου– γεμάτα οργή.

«Τι θα κάνει;» ο Κάρλαϊλ ρώτησε τον Λόρεντ με ανατριχιαστικό ύφος.

«Λυπάμαι», απάντησε εκείνος. «Το φοβόμουν, όταν το αγόρι σας την υπερασπίστηκε, πως αυτό θα του έδινε το έναυσμα».

«Μπορείς να τον σταματήσεις;»

Ο Λόρεντ κούνησε το κεφάλι του. «Τίποτα δε σταματάει τον Τζέιμς, όταν βάζει κάτι στο νου του».

«Θα τον σταματήσουμε εμείς», υποσχέθηκε ο Έμετ. Δεν υπήρχε καμία αμφιβολία τι εννοούσε.

«Δεν μπορείτε να τον καταστρέψετε. Δεν έχω δει τίποτα όμοιο του τα τριακόσια χρόνια που υπάρχω. Είναι θανάσιμα επικίνδυνος. Γι' αυτό και έγινα μέλος της δικής του σύναξης».

Της δικής του σύναξης φυσικά, σκέφτηκα. Η παράσταση της αρχηγίας στο ξέφωτο ήταν ακριβώς αυτό, απλώς μια παράσταση.

Ο Λόρεντ κουνούσε το κεφάλι του. Με κοίταξε μπερδεμένος και μετά κοίταξε πάλι τον Κάρλαϊλ. «Είστε σίγουροι ότι αξίζει τον κόπο;»

Το οργισμένο μουγκρητό του Έντουαρντ πλημμύρισε το δωμάτιο` ο Λόρεντ ζάρωσε προς τα πίσω.

Ο Κάρλαϊλ κοίταξε με σοβαρότητα τον Λόρεντ. «Φοβάμαι ότι θα πρέπει να κάνεις την επιλογή σου».

Ο Λόρεντ κατάλαβε. Συλλογίστηκε για μια στιγμή. Τα μάτια του μελέτησαν κάθε πρόσωπο και τελικά σάρωσαν το φωτεινό δωμάτιο.

«Μου έχει εξάψει το ενδιαφέρον η ζωή που έχετε δημιουργήσει εδώ πέρα. Αλλά δε θα μπλεχτώ σ' αυτήν. Δεν κρατάω καμία κακία σε κανέναν από σας, αλλά δε θα αντιταχθώ στον Τζέιμς. Νομίζω ότι θα κατευθυνθώ προς το βορρά –προς εκείνη την οικογένεια στο Ντενάλι». Δίστασε. «Μην υποτιμάτε τον Τζέιμς. Έχει ένα ιδιοφυές μυαλό, και οι αισθήσεις του είναι ασύγκριτες. Νιώθει την ίδια άνεση στον κόσμο των ανθρώπων, όπως κι εσείς, και δε θα σας αντιμετωπίσει ευθέως... Λυπάμαι για το κυνήγι που εξαπολύθηκε εδώ. Ειλικρινά λυπάμαι». Έσκυψε το κεφάλι του, αλλά τον είδα να ρίχνει άλλη μια απορημένη ματιά σ' εμένα.

«Πήγαινε εν ειρήνη», ήταν η επίσημη απάντηση του Κάρλαϊλ.

Ο Λόρεντ έριξε άλλη μια εκτενή ματιά γύρω του και μετά πήγε βιαστικά στην πόρτα.

Η σιωπή κράτησε λιγότερο από ένα δευτερόλεπτο.

«Πόσο κοντά;» Ο Κάρλαϊλ κοίταξε τον Έντουαρντ.

Η Έσμι είχε αρχίσει ήδη να κινείται` το χέρι της άγγιξε ένα κουμπί στον τοίχο, που δε φαινόταν, και με ένα τρίξιμο, τεράστια μεταλλικά παντζούρια κατέβηκαν καλύπτοντας το γυάλινο τοίχο. Είχα μείνει με ανοιχτό το στόμα.

«Γύρω στα πέντε χιλιόμετρα πέρα από το ποτάμι` κάνει κύκλο για να συναντηθεί με τη θηλυκιά».

«Ποιο είναι το σχέδιο;»

«Θα τον αποπροσανατολίσουμε, και μετά ο Τζάσπερ και η Άλις θα την πάνε προς το νότο».

«Και μετά;»

Ο τόνος του Έντουαρντ ήταν αδυσώπητος. «Μόλις η Μπέλλα είναι ασφαλής, αρχίζουμε το κυνήγι».

«Υποθέτω ότι δεν υπάρχει άλλη επιλογή», συμφώνησε ο Κάρλαϊλ με σκυθρωπό πρόσωπο.

Ο Έντουαρντ στράφηκε στη Ρόζαλι.

«Πήγαινε την επάνω και αλλάξτε ρούχα», πρόσταξε ο Έντουαρντ. Τον κοίταξε κι αυτή, με δυσπιστία γεμάτη οργή.

«Γιατί;» είπε μέσα από τα δόντια της. «Τι μου είναι; Εκτός από απειλή –ένας κίνδυνος που επέλεξες να μας επιβάλλεις».

Τραβήχτηκα πίσω από το δηλητήριο στη φωνή της.

«Ρούζ...» ψιθύρισε ο Έμετ, ακουμπώντας το ένα του χέρι στον ώμο της. Εκείνη το τίναξε πέρα.

Αλλά εγώ παρατηρούσα τον Έντουαρντ με προσοχή, γνωρίζοντας τον οξύθυμο χαρακτήρα του, ανησυχώντας για την αντίδρασή του.

Με ξάφνιασε. Πήρε τα μάτια του από τη Ρόζαλι, λες και δεν είχε μιλήσει καθόλου, λες και δεν υπήρχε.

«Έσμι;» ρώτησε ψύχραιμα.

«Φυσικά», ψιθύρισε η Έσμι.

Η Έσμι βρέθηκε δίπλα μου, πριν προλάβει η καρδιά μου να χτυπήσει μισή φορά, σηκώνοντάς με με ευκολία στα χέρια της και ανεβαίνοντας βιαστικά τις σκάλες, πριν μπορέσω να βγάλω φωνή από την έκπληξη.

«Τι κάνουμε;» ρώτησα ξέπνοα, καθώς με άφησε κάτω σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο, κάπου στο διάδρομο του δεύτερου ορόφου.

«Προσπαθούμε να μπερδέψουμε τις μυρωδιές. Δε θα κρατήσει πολύ, αλλά μπορεί να βοηθήσει να σε βγάλουμε έξω». Άκουγα τα ρούχα της να πέφτουν στο πάτωμα.

«Δε νομίζω ότι θα μου κάνουν...» δίστασα, αλλά τα χέρια της τραβούσαν απότομα την μπλούζα μου από το κεφάλι μου. Γρήγορα έβγαλα το τζιν μου. Μου έδωσε κάτι, έμοιαζε με πουκάμισο. Πάσχισα να βάλω τα χέρια μου στις σωστές τρύπες. Μόλις τελείωσα, μου έδωσε το παντελόνι της. Το φόρεσα τραβώντας το με δύναμη προς τα πάνω, αλλά δεν μπορούσα να βγάλω έξω τα πόδια μου· ήταν πολύ μακρύ. Με επιδεξιότητα μου γύρισε τα μπατζάκια μερικές φορές, ώστε να μπορώ να σταθώ. Με κάποιο τρόπο είχε προλάβει ήδη να φορέσει τα δικά μου ρούχα. Με τράβηξε πάλι για να κατέβουμε τις σκάλες, εκεί όπου στεκόταν η Άλις, με μια μικρή δερμάτινη τσάντα στο ένα της χέρι. Η καθεμιά τους άρπαξε έναν από τους αγκώνες μου και με κουβάλησαν σχεδόν, καθώς κατέβαιναν τις σκάλες πετώντας.

Φαινόταν ότι όλα είχαν κανονιστεί κάτω, όση ώρα λείπαμε. Ο Έντουαρντ κι ο Έμετ ήταν έτοιμοι να φύγουν, ο Έμετ με ένα σάκο που έδειχνε βαρύς στον ώμο του. Ο Κάρλαϊλ έδινε κάτι μικρό στην Έσμι. Γύρισε και έδωσε και στην Άλις το ίδιο πράγμα –ήταν ένα μικροσκοπικό ασημένιο κινητό τηλέφωνο.

«Η Έσμι κι η Ρόζαλι θα πάρουν το φορηγάκι σου, Μπέλλα», μου είπε, καθώς πέρασε από δίπλα μου. Ένευσα καταφατικά, κοιτάζοντας με καχυποψία τη Ρόζαλι. Κοίταζε άγρια τον Κάρλαϊλ με μια αγανακτισμένη έκφραση.

«Άλις, Τζάσπερ –πάρτε τη Μερσεντές. Θα σας χρειαστεί το σκούρο χρώμα στο νότο».

Κούνησαν κι εκείνοι το κεφάλι τους.

«Εμείς θα πάρουμε το τζιπ».

Με έκπληξη είδα ότι ο Κάρλαϊλ σκόπευε να πάει μαζί με τον Έντουαρντ. Συνειδητοποίησα ξαφνικά με μια σουβλιά φόβου, ότι αυτοί αποτελούσαν την ομάδα καταδίωξης.

«Άλις» ρώτησε ο Κάρλαϊλ «θα τσιμπήσουν το δόλωμα;»

Όλοι κοίταξαν την Άλις, καθώς έκλεισε τα μάτια της κι έμεινε εντελώς ακίνητη.

Τελικά τα μάτια της άνοιξαν. «Αυτός θα ακολουθήσει εσάς. Η γυναίκα θα ακολουθήσει το φορτηγάκι. Λογικά θα πρέπει να φύγουμε μετά από αυτό». Η φωνή της είχε μια σιγουριά.

«Πάμε». Ο Κάρλαιλ άρχισε να περπατάει προς την κουζίνα.

Αλλά ο Έντουαρντ βρέθηκε αμέσως στο πλάι μου. Με άρπαξε με τα σιδερένια του χέρια και με κράτησε σφιχτά πάνω του. Δεν έδειχνε να δίνει σημασία στην οικογένειά του που παρακολουθούσε, την ώρα που τράβηξε το πρόσωπό μου στο δικό του, σηκώνοντας τα πόδια μου από το πάτωμα. Για ένα σύντομο δευτερόλεπτο, τα χείλη του πίεσαν, παγωμένα και άκαμπτα, τα δικά μου. Μετά τελείωσε. Με άφησε κάτω, κρατώντας ακόμα το πρόσωπό μου, με τα λαμπερά του μάτια να καίνε κοιτάζοντας μέσα στα δικά μου.

Τα μάτια του έγιναν ανέκφραστα, παράδοξα νεκρά, καθώς γύρισε από την άλλη.

Κι έφυγαν.

Στεκόμασταν εκεί, με τους υπόλοιπους να κοιτάνε μακριά, καθώς τα δάκρυα κυλούσαν αθόρυβα από το πρόσωπό μου.

Η στιγμή της σιωπής τράβηξε σε μάκρος, και μετά το τηλέφωνο της Έσμι donήθηκε στο χέρι της. Έλαμψε, καθώς το έβαλε στο αυτί της.

«Τώρα», είπε. Η Ρόζαλι πήγε προς την πόρτα περήφανα χωρίς να ρίξει άλλο βλέμμα προς την δική μου κατεύθυνση, αλλά η Έσμι άγγιξε το μάγουλό μου, καθώς πέρασε από δίπλα μου.

«Πρόσεχε». Τα λόγια που ψιθύρισε έμειναν πίσω της, καθώς αυτές βγήκαν από την πόρτα γλιστρώντας. Άκουσα το φορτηγάκι μου να παίρνει μπρος με ένα βροντερό ήχο, και μετά να χάνεται ο ήχος, καθώς απομακρυνόταν.

Ο Τζάσπερ και η Άλις περίμεναν. Το τηλέφωνο της Άλις φάνηκε να βρίσκεται στο αυτί της πριν καν χτυπήσει.

«Ο Έντουαρντ λέει ότι η γυναίκα έχει πάρει την Έσμι από

πίσω. Θα πάω να φέρω το αμάξι». Χάθηκε μέσα στις σκιές, όπως και ο Έντουαρντ λίγο πιο πριν.

Ο Τζάσπερ κι εγώ κοιταχτήκαμε. Στάθηκε απέναντί μου με την απόσταση από τη μια μεριά της εισόδου ως την άλλη να μας χωρίζει, καθώς... ήταν προσεχτικός.

«Δεν έχεις δίκιο, ξέρεις», είπε χαμηλόφωνα.

«Τι;» είπα ξέπνοα.

«Διαβάζω αυτό που νιώθεις τώρα –και το αξίζεις».

«Όχι, δεν το αξίζω», μουρμούρισα. «Αν τους συμβεί οτιδήποτε, θα είναι για το τίποτα».

«Δεν έχεις δίκιο», επανέλαβε, χαμογελώντας μου με καλοσύνη.

Δεν άκουσα τίποτα, αλλά τότε η Άλις μπήκε από την κεντρική είσοδο και ήρθε προς εμένα με τα χέρια της απλωμένα.

«Μου επιτρέπεις;» ρώτησε.

«Είσαι η πρώτη που μου ζητάει την άδεια». Χαμογέλασα ειρωνικά.

Με σήκωσε στα λεπτά της χέρια με την ίδια ευκολία που με είχε σηκώσει κι ο Έμετ, κρύβοντάς με προστατευτικά στην αγκαλιά της, και μετά βγήκαμε έξω πετώντας, αφήνοντας τα φώτα αναμμένα πίσω μας.

20. ΑΝΥΠΟΜΟΝΗΣΙΑ

Όταν ξύπνησα, ήμουν μπερδεμένη. Οι σκέψεις μου ήταν συγκεχυμένες, ακόμα μπλεγμένες με όνειρα και εφιάλτες μου πήρε περισσότερο απ' ό,τι θα έπρεπε για να συνειδητοποιήσω πού βρισκόμουν.

Αυτό το δωμάτιο ήταν υπερβολικά αδιάφορο, για να είναι κάτι άλλο από δωμάτιο ξενοδοχείου. Τα λαμπατέρ, βιδωμένα στα κομοδίνα, πρόδιδαν το γεγονός αυτό πέραν πάσης αμφιβολίας, όπως και οι μακριές κουρτίνες, φτιαγμένες από το ίδιο ύφασμα με το κάλυμμα του κρεβατιού και το κοινότοπο χρώμα της μπογιάς στους τοίχους.

Προσπάθησα να θυμηθώ πώς είχα φτάσει εκεί, αλλά τίποτα δεν ερχόταν στη μνήμη μου στην αρχή.

Θυμήθηκα τελικά το μαύρο γυαλιστερό αμάξι, τα τζάμια στα παράθυρα που ήταν πιο σκούρα απ' ό,τι σε λιμουζίνα. Η μηχανή ήταν σχεδόν αθόρυβη, αν και διασχιζαμε τρέχοντας τους σκοτεινούς αυτοκινητόδρομους με δυο φορές παραπάνω από το επιτρεπόμενο όριο ταχύτητας.

Και θυμήθηκα επίσης την Άλις που καθόταν δίπλα μου,

στο σκούρο δερμάτινο πίσω κάθισμα. Με κάποιο τρόπο, στη διάρκεια της μακριάς νύχτας, το κεφάλι μου είχε καταλήξει να ακουμπά στο γρανιτένιο λαιμό της. Η εγγύτητά μου δε φάνηκε να την ενοχλεί καθόλου, και το δροσερό, σκληρό της δέρμα ήταν παραδόξως πολύ αναπαυτικό για μένα. Το μπροστινό μέρος της λεπτής, βαμβακερής μπλούζας της ήταν κρύο, υγρό από τα δάκρυα που έτρεχαν από τα μάτια μου, μέχρι που στέγνωσαν πια, κατακόκκινα και πρησμένα.

Δε μου ερχόταν ύπνος: τα ερεθισμένα μου μάτια έμεναν ανοιχτά, παρόλο που η νύχτα τελείωνε επιτέλους, και η αυγή άρχιζε να χαράζει πάνω από μια χαμηλή κορυφή, κάπου στην Καλιφόρνια. Το γκριζό φως, που απλωνόταν στον ασυννέφιαστο ουρανό, έκανε τα μάτια μου να πονέσουν. Αλλά δεν μπορούσα να τα κλείσω: όταν το έκανα τελικά, οι εικόνες που πέρασαν σαν αστραπή, υπερβολικά ζωντανές, σαν διαφάνειες πίσω από τα βλέφαρά μου, ήταν αβάσταχτες. Η διαλυμένη έκφραση του Τσάρλι – το άγριο γρύλισμα του Έντουαρντ με τα γυμνά του δόντια απειλητικά – το οργισμένο βλέμμα της Ρόζαλι – το ξεταστικό βλέμμα του ανιχνευτή – το άδειο βλέμμα στα μάτια του Έντουαρντ, αφού με φίλησε την τελευταία φορά... δεν άντεχα να τις βλέπω. Έτσι αντιστάθηκα στην εξουθένωσή μου, κι ο ήλιος σηκώθηκε πιο ψηλά.

Ήμουν ακόμα ξύπνια, όταν φτάσαμε σ' ένα χαμηλό πέρασμα μέσα από το βουνό, κι ο ήλιος, που ήταν πλέον πίσω μας, αντανάκλουσε στις στέγες με τα κεραμίδια στην Κοιλάδα του Ήλιου. Δε μου είχε απομείνει αρκετό συναίσθημα για να νιώσω έκπληξη, που είχαμε κάνει ένα ταξίδι τριών ημερών μέσα σε μία. Κοίταξα ανέκφραστα την πλατιά, επίπεδη έκταση που απλωνόταν μπροστά μου. Το Φοίνιξ – οι φοίνικες, τα θαμνώδη πετρώματα στο έδαφος, οι ακανόνιστες γραμμές των αυτοκινητόδρομων που διασταυρώνονταν, οι πράσινες λωρίδες των γηπέδων γκολφ και οι τρκουαί πιτσιλιές που σχημάτιζαν οι πισίνες, όλα βυθισμένα σ' ένα αραιό νέφος καυσαερίου, και

περιτριγυρισμένα από τις χαμηλές, βραχώδεις οροσειρές, που δεν ήταν πραγματικά αρκετά μεγάλες για να τις αποκαλέσει κανείς βουνά.

Οι σκιές από τα φοινικόδεντρα έγερναν πάνω από τον αυτοκινητόδρομο –συγκεκριμένες, με πιο έντονο περίγραμμα απ' ό,τι θυμόμουν, πιο χλωμές απ' ό,τι θα έπρεπε να είναι. Τίποτα δεν μπορούσε να κρύψει αυτές τις σκιές. Ο λαμπερός, ανοιχτός αυτοκινητόδρομος έμοιαζε αρκετά καλοσυνάτος. Αλλά εγώ δεν ένιωθα καμία ανακούφιση, καμία χαρά που γύριζα σπίτι.

«Από πού πάμε για το αεροδρόμιο, Μπέλλα;» είχε ρωτήσει ο Τζάσπερ, κι εγώ ζάρωσα πίσω, αν και η φωνή του ήταν αρκετά απαλή και δεν έπρεπε να με είχε αναστατώσει καθόλου. Ήταν ο πρώτος ήχος, εκτός από το χαμηλό βόμβο του αυτοκινήτου, που είχε σπάσει τη μακριά σιωπή της νύχτας.

«Μείνε στον I-10», είχα απαντήσει. «Θα περάσουμε ακριβώς από μέσα».

Το μυαλό μου ξεκαθάριζε αργά, μέσα από την ομίχλη της έλλειψης ύπνου, αυτά που είχαν συμβεί.

«Θα πάμε πουθενά με αεροπλάνο;» είχα ρωτήσει την Άλις.

«Όχι, αλλά είναι καλύτερα να είμαστε κοντά, μήπως χρειαστεί».

Θυμήθηκα πως είχαμε αρχίσει να κάνουμε το γύρο του Αεροδρομίου Σκάι Ιντερνάσιοναλ... αλλά δε θυμόμουν να τον είχαμε τελειώσει. Τότε ήταν, μάλλον, που με είχε πάρει ο ύπνος.

Αν και, τώρα που προσπαθούσα να ανασύρω στη μνήμη μου όσα είχαν συμβεί, είχα μια αμυδρή αίσθηση του γεγονότος ότι είχαμε βγει από το αυτοκίνητο –ο ήλιος έπεφτε μόλις πίσω απ' τον ορίζοντα– το χέρι μου ήταν κρεμασμένο πάνω από τον ώμο της Άλις, και το μπράτσο της με κρατούσε γερά από τη μέση, σέρνοντάς με μαζί της, καθώς σκουντουφλούσα,

μέσα στους ζεστούς, ξηρούς ίσκιους.

Δε θυμόμουν καθόλου το δωμάτιο.

Κοίταξα το ψηφιακό ρολόι στο κομοδίνο. Οι κόκκινοι αριθμοί ισχυρίζονταν ότι ήταν τρεις η ώρα, αλλά δεν υπήρχε καμία ένδειξη αν ήταν νύχτα ή μέρα. Καμία ακτίνα φωτός δεν περνούσε μέσα από τις παχιές κουρτίνες, αλλά το δωμάτιο ήταν φωτεινό από το φως των λαμπατέρ.

Σηκώθηκα μουνδιασμένη και τρέκλισα ως το παράθυρο, τραβώντας τις κουρτίνες.

Είχε σκοτάδι έξω. Τρεις το πρωί, λοιπόν. Το δωμάτιό μου είχε θέα πάνω από ένα εγκαταλειμμένο τμήμα του αυτοκινητόδρομου και το καινούριο πάρκινγκ μακράς διαρκείας του αεροδρομίου. Ήταν ελαφρώς παρηγορητικό το γεγονός ότι μπορούσα να προσδιορίσω το χρόνο και το χώρο.

Κοίταξα τον εαυτό μου. Φορούσα ακόμα τα ρούχα της Έσμι, και μου ήταν πολύ μεγάλα. Έψαξα γύρω-γύρω στο δωμάτιο, χαρούμενη, όταν ανακάλυψα την καμιλό τσάντα μου πάνω στο χαμηλό ντουλάπι.

Ήμουν έτοιμη να βρω καινούρια ρούχα, όταν ένα ελαφρύ χτύπημα στην πόρτα με έκανε να πεταχτώ.

«Μπορώ να μπω;» ρώτησε η Άλις.

Πήρα μια βαθιά ανάσα. «Βέβαια».

Μπήκε μέσα και με παρατήρησε με προσοχή. «Δείχνεις σαν να θέλεις να κοιμηθείς κι άλλο», είπε.

Εγώ απλώς κούνησα το κεφάλι μου.

Εκείνη γλίστρησε σιωπηλά προς τις κουρτίνες και τις έκλεισε καλά, πριν γυρίσει πάλι προς εμένα.

«Θα πρέπει να μείνουμε μέσα», μου είπε.

«Εντάξει». Η φωνή μου ήταν βραχνή· είχε ραγίσει.

«Διψάς;» ρώτησε.

Σήκωσα τους ώμους. «Είμαι εντάξει. Εσύ;»

«Αντέχω». Χαμογέλασε. «Παράγγειλα φαγητό για σένα, είναι στο μέσα δωμάτιο. Ο Έντουαρντ μου θύμισε πως πρέπει

να τρωσ πολύ πιο συχνά απ' ό,τι εμείς».

Αμέσως ξύπνησα. «Πήρε τηλέφωνο;»

«Όχι», είπε και με παρατήρησε, καθώς κατσούφιασα. «Πριν φύγουμε».

Πήρε το χέρι μου προσεχτικά και με οδήγησε στο σαλόνι της σουίτας. Άκουγα ένα χαμηλό βουητό από φωνές από την τηλεόραση. Ο Τζάσπερ καθόταν ακίνητος στο τραπέζι στη γωνία, με τα μάτια του να παρακολουθούν τις ειδήσεις χωρίς κανένα ίχνος ενδιαφέροντος.

Κάθισα στο πάτωμα δίπλα στο τραπεζάκι, όπου με περίμενε ένας δίσκος με φαγητό, κι άρχισα να τσιμπάω μικρές μπουκιές χωρίς να δίνω σημασία στο τι έτρωγα.

Η Άλις κούρνιασε στο μπράτσο του καναπέ και κοίταζε, εξίσου ανέκφραστα με τον Τζάσπερ, την τηλεόραση.

Έτρωγα αργά, παρατηρώντας την, γυρίζοντας το βλέμμα πού και πού για να κοιτάξω τον Τζάσπερ. Ξαφνικά συνειδητοποίησα ότι κάθονταν απολύτως ακίνητοι. Δεν έπαιρναν ποτέ τα μάτια τους από την οθόνη, αν και τώρα έπαιζαν διαφημίσεις. Έσπρωξα μακριά το δίσκο, καθώς το στομάχι μου αναστατώθηκε απότομα. Η Άλις με κοίταξε.

«Τι συμβαίνει, Άλις;» ρώτησα.

«Τίποτα». Τα μάτια της ήταν μεγάλα, ειλικρινή... και δεν τα εμπιστευόμουν.

«Τι κάνουμε τώρα;»

«Περιμένουμε τον Κάρλαϊλ να τηλεφωνήσει».

«Και δε θα έπρεπε να έχει πάρει τηλέφωνο μέχρι τώρα;» Έβλεπα ότι είχα πιάσει το νόημα. Τα μάτια της Άλις μετακινήθηκαν από μένα στο τηλέφωνο, που ήταν πάνω στη δερμάτινη τσάντα της, και μετά πάλι πίσω σ' εμένα.

«Τι σημαίνει αυτό;» Η φωνή μου έτρεμε, κι έκανα ό,τι μπορούσα για να την ελέγξω. «Το ότι δεν πήρε ακόμα;»

«Σημαίνει απλώς πως δεν έχουν τίποτα να μας πουν». Αλλά η φωνή της ήταν υπερβολικά σταθερή, κι έγινε πιο δύ-

σκολο να αναπνεύσω.

Ο Τζάσπερ ξαφνικά βρέθηκε δίπλα στην Άλις, πιο κοντά μου απ' ό,τι συνήθως.

«Μπέλλα», είπε με ύποπτα παρηγορητική φωνή. «Δεν έχεις κανένα λόγο ν' ανησυχείς. Είσαι απόλυτα ασφαλής εδώ».

«Το ξέρω αυτό».

«Τότε γιατί φοβάσαι;» ρώτησε μερδεμένος. Μπορεί να ένωθε την γκάμα των συναισθημάτων μου, αλλά δεν μπορούσε να εξηγήσει τους λόγους πίσω απ' αυτά.

«Άκουσες τι είπε ο Λόρεντ». Η φωνή μου ήταν μόνο ένας ψίθυρος, αλλά ήμουν σίγουρη πως με άκουγε. «Είπε ότι ο Τζέιμς είναι θανάσιμος. Κι αν κάτι πάει στραβά, και χωριστούν; Αν κάτι συμβεί σε οποιονδήποτε, τον Κάρλαϊλ, τον Έμετ... τον Έντουαρντ...» είπα ξεροκαταπίνοντας. «Αν εκείνη η άγρια θηλυκιά κάνει κακό στην Έσμι...» Η φωνή μου είχε γίνει πιο ψηλή, καθώς μια υποψία υστερίας είχε αρχίσει να εμφανίζεται. «Πώς θα μπορούσα να ζήσω μετά, όταν όλα αυτά είναι δικό μου φταιξιμο; Κανένας από σας δε θα έπρεπε να διακινδυνεύει για μένα...»

«Μπέλλα, Μπέλλα, σταμάτα», με διέκοψε, με τα λόγια του να βγαίνουν τόσο γρήγορα απ' το στόμα του που ήταν δύσκολο να τα καταλάβω. «Ανησυχείς για πράγματα που δε θα έπρεπε, Μπέλλα. Έχε μου εμπιστοσύνη – κανένας από μας δε διατρέχει κίνδυνο. Έχεις ήδη υπερβολικό άγχος' μην προσθέτεις κι άλλο με εντελώς περιττές ανησυχίες. Άκουσέ με!» πρόσταξε, γιατί είχα γυρίσει αλλού το βλέμμα. «Η οικογένειά μας είναι δυνατή. Ο μοναδικός μας φόβος είναι να μη χάσουμε εσένα».

«Μα γιατί θα έπρεπε...»

Η Άλις διέκοψε αυτή τη φορά αγγίζοντας το μάγουλό μου με τα κρύα της δάχτυλα. «Εδώ κι έναν αιώνα περίπου ο Έντουαρντ ήταν μόνος. Τώρα βρήκε εσένα. Δεν μπορείς να

δεις τις αλλαγές που βλέπουμε εμείς, που είμαστε μαζί του τόσο καιρό. Πιστεύεις ότι οποιοσδήποτε από μας θα μπορέσει για τα επόμενα εκατό χρόνια να τον ξανακοιτάξει στα μάτια, αν σε χάσει;»

Οι τύψεις μου υποχώρησαν σιγά-σιγά, καθώς κοιτάξα μέσα στα σκούρα της μάτια. Αλλά, ακόμα κι αφού με πλημμύρισε ηρεμία, ήξερα ότι δεν μπορούσα να εμπιστευτώ τα αισθήματά μου με τον Τζάσπερ εκεί.

Ήταν μια πολύ μεγάλη μέρα.

Μείναμε στο δωμάτιο. Η Άλις πήρε τηλέφωνο στη ρεσεψιόν και είπε να μη μας καθαρίσουν το δωμάτιο για την ώρα. Τα παράθυρα έμειναν κλειστά, η τηλεόραση ανοιχτή, αν και κανείς δεν έβλεπε. Σε τακτά χρονικά διαστήματα, μου έφερναν φαγητό. Το ασημένιο τηλέφωνο ήταν ακουμπισμένο στην τσάντα της Άλις κι έμοιαζε να γίνεται όλο και πιο μεγάλο, καθώς περνούσαν οι ώρες.

Οι μπέμπι-σίτερ μου αντιμετώπιζαν την αγωνία καλύτερα απ' ό,τι εγώ. Ενώ εγώ έκανα συνέχεια νευρικές κινήσεις και περπατούσα πάνω-κάτω, εκείνοι απλώς κάθονταν όλο και πιο ακίνητοι, δυο αγάλματα που τα μάτια τους με ακολουθούσαν ανεπαίσθητα, καθώς κουνιόμουν. Με κρατούσε απασχολημένη η προσπάθειά μου να αποστηθίσω το δωμάτιο· το ριγέ σχέδιο στους καναπέδες, ανοιχτό καφέ, βερικοκί, κρεμ, μουντό χρυσαφί και μετά πάλι ανοιχτό καφέ. Μερικές φορές κοιτάζα τα αφηρημένα μοτίβα, βρίσκοντας τυχαία εικόνες μέσα στα σχήματα, όπως έβρισκα εικόνες μέσα στα σύννεφα όταν ήμουν παιδί. Εντόπισα ένα μπλε χέρι, μια γυναίκα που χτένιζε τα μαλλιά της, μια γάτα που τεντωνόταν. Αλλά όταν ο χλομός κόκκινος κύκλος έγινε ένα μάτι που είχε καρφωθεί πάνω μου, γύρισα αλλού το βλέμμα.

Καθώς το απόγευμα κόντευε να τελειώσει, πήγα ξανά για ύπνο, απλώς για να κάνω κάτι. Ήλπιζα ότι όταν θα βρισκόμουν μόνη μου μέσα στο σκοτάδι, θα μπορούσα να ενδώσω

στους τρομερούς φόβους που αιωρούνταν στην άκρη της συνείδησής μου και που δεν μπορούσαν να ξεφύγουν από την προσεκτική εποπτεία του Τζάσπερ.

Αλλά η Άλις με ακολούθησε τυχαία, λες και από σύμπτωση είχε βαρεθεί το σαλόνι την ίδια στιγμή μ' εμένα. Είχα αρχίσει να αναρωτιέμαι τι οδηγίες της είχε δώσει ο Έντουαρντ. Ξάπλωσα στο κρεβάτι, κι εκείνη κάθισε με διπλωμένα τα πόδια δίπλα μου. Στην αρχή την αγνόησα, ξαφνικά αρκετά κουρασμένη, ώστε να μπορέσω να κοιμηθώ. Αλλά μετά από μερικά λεπτά, ο πανικός, που είχε υποχωρήσει εν την παρουσία του Τζάσπερ, άρχισε να έρχεται ξανά. Τότε γρήγορα εγκατέλειψα την ιδέα να κοιμηθώ, κουλουριάζοντας το σώμα μου, ώστε να γίνει μια μικρή μπάλα, τυλίγοντας τα μπράτσα μου γύρω από τα πόδια μου.

«Άλις;» ρώτησα.

«Ναι;»

Διατήρησα την ψυχραιμία στη φωνή μου. «Τι νομίζεις ότι κάνουν;»

«Ο Κάρλαϊλ ήθελε να ξεγελάσουν τον ανιχνευτή, ώστε να πάει όσο το δυνατόν πιο βόρεια, και θα τον περίμεναν να πλησιάσει αρκετά και μετά θα γύριζαν για να του στήσουν ενέδρα. Η Έσμι και η Ρόζαλι επρόκειτο να πήγαιναν προς τα δυτικά, για όσο θα μπορούσαν να έχουν τη θηλυκιά στο κατόπι τους. Αν εκείνη γύριζε πίσω, θα πήγαιναν κι αυτές στο Φορκς για να προσέχουν το μπαμπά σου. Άρα φαντάζομαι ότι τα πράγματα πάνε καλά, αν δεν μπορούν να τηλεφωνήσουν. Σημαίνει ότι ο ανιχνευτής είναι αρκετά κοντά, κι έτσι δε θέλουν να πάρουν μήπως τους ακούσει.»

«Και η Έσμι;»

«Νομίζω ότι πρέπει να βρίσκεται πίσω στο Φορκς. Δε θα πάρει τηλέφωνο, αν υπάρχει περίπτωση να ακούσει η θηλυκιά. Φαντάζομαι ότι όλοι τους είναι απλώς πολύ προσεκτικοί.»

«Νομίζεις ότι είναι ασφαλείς, αλήθεια;»

«Μπέλλα, πόσες φορές πρέπει να σου πούμε ότι δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος για μας;»

«Θα μου έλεγες την αλήθεια, όμως;»

«Ναι. Πάντα θα σου λέω την αλήθεια». Η φωνή της ήταν σοβαρή.

Συλλογίστηκα για μια στιγμή και μετά αποφάσισα ότι το εννοούσε.

«Πες μου τότε... πώς γίνεται κανείς βρικόλακας;»

Η ερώτησή μου τη βρήκε απροετοίμαστη. Έμεινε σιωπηλή. Γύρισα από την άλλη για να τη βλέπω, και η έκφρασή της έμοιαζε αμφιταλαντευόμενη.

«Ο Έντουαρντ δε θέλει να σου το πω αυτό», είπε ακλόνητα, αλλά εγώ αισθάνθηκα ότι εκείνη διαφωνούσε.

«Δεν είναι δίκαιο. Νομίζω πως έχω δικαίωμα να ξέρω».

«Το ξέρω».

Την κοίταξα περιμένοντας.

Αναστέναξε. «Θα θυμώσει πάρα πολύ».

«Δεν είναι δική του δουλειά. Αυτό είναι κάτι μεταξύ μας. Άλεις, σαν φίλη, σε ικετεύω». Και ήμασταν φίλες κατά κάποιο τρόπο –όπως πρέπει να ήξερε από την αρχή ότι θα γινόμασταν.

Με κοίταξε με τα θαυμάσια, σοφά της μάτια... κάνοντας την επιλογή της.

«Θα σου πω το τεχνικό κομμάτι» είπε τελικά «αλλά δεν το θυμάμαι η ίδια και δεν το έχω κάνει, ούτε έχω δει κανένα να το κάνει, γι' αυτό έχε υπόψη σου ότι μπορώ να σου πω μόνο τη θεωρία».

Περίμενα.

«Σαν θηρευτές, έχουμε πληθώρα όπλων στο σωματικό μας οπλοστάσιο –πολύ, πολύ περισσότερα απ' ό,τι είναι απαραίτητα στην πραγματικότητα. Η δύναμη, η ταχύτητα, η οξύτητα των αισθήσεων, για να μην αναφέρω και όσους από μας, όπως ο Έντουαρντ, ο Τζάσπερ κι εγώ, που έχουμε κι επιπλέον αι-

στήσεις. Και μετά, όπως ένα σαρκοφάγο λουλούδι, είμαστε εμφανισιακά ελκυστικοί προς το θήραμά μας».

Είχα μείνει εντελώς ακίνητη, καθώς θυμήθηκα πόσο έντονα μου τα είχε δείξει ο Έντουαρντ όλα αυτά στην πράξη, στο λιβάδι.

Μου χαμογέλασε με ένα πλατύ, δυσοίωνα χαμόγελο. «Έχουμε κι άλλο ένα αρκετά περιττό όπλο. Είμαστε και δηλητηριώδεις», είπε, με τα δόντια της να αστράφτουν. «Το δηλητήριο δε σκοτώνει –απλώς ακινητοποιεί το θύμα. Ενεργεί αργά, απλώνεται σε όλο το αίμα που κυλάει στον οργανισμό, έτσι ώστε, μόλις το δαγκώσουμε, το θύμα μας πονάει τόσο πολύ που δεν μπορεί να ξεφύγει. Ως επί το πλείστον περιττό, όπως είπα. Αν είμαστε σε τόσο κοντινή απόσταση, το θύμα δεν ξεφεύγει, έτσι κι αλλιώς. Φυσικά, υπάρχουν πάντα οι εξαιρέσεις. Ο Κάρλαϊλ, για παράδειγμα».

«Δηλαδή... αν το δηλητήριο αφεθεί να εξαπλωθεί...» ψιθύρισα.

«Χρειάζονται μερικές μέρες για να ολοκληρωθεί η μεταμόρφωση. Εξαρτάται από την ποσότητα του δηλητηρίου που βρίσκεται μέσα στο αίμα, το πόσο κοντά στην καρδιά έχει εισέλθει το δηλητήριο. Όσο η καρδιά συνεχίζει να χτυπάει, το δηλητήριο απλώνεται, γιατρεύοντας, αλλάζοντας το σώμα, καθώς κυλάει μέσα στο αίμα. Στο τέλος η καρδιά σταματάει, και η μεταμόρφωση έχει ολοκληρωθεί. Όμως, όλον αυτόν τον καιρό, κάθε λεπτό, το θύμα θα ευχόταν να είχε πεθάνει».

Ένα ρίγος με διαπέρασε.

«Δεν είναι ευχάριστο, βλέπεις».

«Ο Έντουαρντ είπε ότι ήταν πολύ δύσκολο να γίνει... δεν το καταλαβαίνω αυτό καλά», είπα.

«Είμαστε επίσης σαν τους καρχαρίες, κατά κάποιο τρόπο. Μόλις δοκιμάσουμε το αίμα, ή απλώς και μόνο το μυρίσουμε, γίνεται πολύ δύσκολο το να μη φας. Μερικές φορές αδύνατον. Βλέπεις, λοιπόν, ότι το να δαγκώσεις κάποιον, να δοκιμάσεις

τη γεύση του αίματος, αυτό θα είχε ως αποτέλεσμα να σε πιάσει μανία. Είναι δύσκολο και για τα δύο μέρη –ο πόθος του αίματος από τη μια, ο τρομερός πόνος από την άλλη».

«Ποιος λες να είναι ο λόγος που εσύ δε θυμάσαι;»

«Δεν ξέρω. Για όλους τους άλλους, ο πόνος της μεταμόρφωσης είναι η πιο δυνατή ανάμνηση που έχουν από την ανθρώπινη ζωή τους. Εγώ δε θυμάμαι τίποτα από την ανθρώπινη ζωή μου». Η φωνή της ήταν γεμάτη νοσταλγία.

Καθόμασταν σιωπηλά, βυθισμένες στους προσωπικούς μας συλλογισμούς η καθεμιά.

Τα δευτερόλεπτα κυλούσαν, κι εγώ είχα ξεχάσει την παρουσία της, τόσο πολύ απορροφημένη ήμουν στις σκέψεις μου.

Τότε, χωρίς καμία προειδοποίηση, η Άλις πετάχτηκε απ' το κρεβάτι και προσγειώθηκε ελαφρά στα πόδια της. Το κεφάλι μου πετάχτηκε όρθιο, και την κοίταξα, σαστισμένη.

«Κάτι άλλαξε». Η φωνή της είχε έναν επείγοντα τόνο, και δε μιλούσε σ' εμένα πια.

Έφτασε στην πόρτα ταυτόχρονα με τον Τζάσπερ. Προφανώς είχε ακούσει τη συζήτησή μας και το ξαφνικό της ξέσπασμα. Έβαλε τα χέρια του στους ώμους της και την οδήγησε πάλι πίσω στο κρεβάτι, βάζοντάς τη να κάτσει στην άκρη.

«Τι βλέπεις;» ρώτησε με προσήλωση, κοιτάζοντας μέσα στα μάτια της. Τα μάτια της είχαν εστιάσει σε κάτι πολύ μακριά. Κάθισα δίπλα της, γέρνοντας προς το μέρος της για να ακούσω τη χαμηλή, γρήγορη φωνή της.

«Βλέπω ένα δωμάτιο. Είναι μακρύ, και υπάρχουν καθρέφτες παντού. Το πάτωμα είναι ξύλινο. Εκείνος είναι μέσα στο δωμάτιο και περιμένει. Υπάρχει χρυσό... μια χρυσή λουρίδα κατά μήκος των καθρεφτών».

«Πού είναι το δωμάτιο;»

«Δεν ξέρω. Κάτι λείπει –κάποια άλλη απόφαση δεν έχει παρθεί ακόμα».

«Σε πόσο καιρό;»

«Σύντομα. Θα πάει στο δωμάτιο με τους καθρέφτες σήμερα ή ίσως αύριο. Εξαρτάται. Περιμένει κάτι. Και είναι στο σκοτάδι τώρα».

Η φωνή του Τζάσπερ ήταν ψύχραιμη, μεθοδική, καθώς την ανέκρινε με τρόπο που έδειχνε πως ήταν εξασκημένος. «Τι κάνει;»

«Βλέπει τηλεόραση... όχι, είναι βίντεο, μέσα στο σκοτάδι, κάπου αλλού».

«Μπορείς να δεις πού είναι;»

«Όχι, είναι πολύ σκοτεινά».

«Και στο δωμάτιο με τους καθρέφτες, τι άλλο υπάρχει εκεί;»

«Μόνο οι καθρέφτες και η χρυσή λουρίδα. Είναι ένα στεφάνι γύρω-γύρω σε όλο το δωμάτιο. Και υπάρχει κι ένα μαύρο τραπέζι με ένα μεγάλο στερεοφωνικό και μια τηλεόραση. Βάζει το βίντεο εκεί, αλλά δε βλέπει όπως κάνει στο σκοτεινό μέρος. Αυτό είναι το δωμάτιο όπου περιμένει». Τα μάτια της περιπλανήθηκαν, μετά επικεντρώθηκαν στο πρόσωπο του Τζάσπερ.

«Δεν υπάρχει τίποτα άλλο;»

Κούνησε το κεφάλι της. Κοιτάχτηκαν ακίνητοι.

«Τι σημαίνει αυτό;» ρώτησα.

Κανένας από τους δυο δε μου έδωσε απάντηση για μια στιγμή, μετά ο Τζάσπερ με κοίταξε.

«Σημαίνει ότι τα σχέδια του ανιχνευτή έχουν αλλάξει. Πήρε μια απόφαση που θα τον οδηγήσει στο δωμάτιο με τους καθρέφτες και στο σκοτεινό δωμάτιο».

«Αλλά δεν ξέρουμε πού βρίσκονται αυτά τα δωμάτια;»

«Όχι».

«Ξέρουμε, όμως, ότι δε θα είναι στα βουνά βόρεια της Ουάσινγκτον, κυνηγημένος. Θα τους ξεφύγει». Η φωνή της Άλις ήταν παγερή.

«Μήπως πρέπει να τους πάρουμε τηλέφωνο;» ρώτησα.

Αντάλλαξαν ένα σοβαρό βλέμμα αναποφάσιστοι.

Και το τηλέφωνο χτύπησε.

Η Άλις βρέθηκε στην άλλη μεριά του δωματίου, πριν προλάβω να σηκώσω το κεφάλι μου για να το κοιτάξω.

Πάτησε ένα κουμπί και κράτησε το τηλέφωνο στο αυτί της, αλλά δε μίλησε πρώτη.

«Κάρλαιλ», ψιθύρισε. Δεν έδειχνε έκπληκτη, ούτε ανακουφισμένη, όπως ένιωθα εγώ.

«Ναι», είπε κοιτάζοντάς με. Άκουσε για μια στιγμή που φάνηκε να διαρκεί αιώνια.

«Μόλις τον είδα». Περιέγραψε ξανά το όραμα που είχε δει. «Ότι κι αν ήταν αυτό που τον έκανε να μπει σ' εκείνο το αεροπλάνο... τον οδηγούσε σ' εκείνα τα δωμάτια». Έκανε μια παύση. «Ναι», είπε η Άλις στο τηλέφωνο και μετά μίλησε σ' εμένα. «Μπέλλα;»

Μου έτεινε το τηλέφωνο. Έτρεξα εκεί.

«Ναι;» ψιθύρισα.

«Μπέλλα», είπε ο Έντουαρντ.

«Αχ, Έντουαρντ! Ανησυχούσα τόσο πολύ».

«Μπέλλα» είπε αναστενάζοντας με απογοήτευση «σου είπα να μην ανησυχείς για τίποτα άλλο εκτός από τον εαυτό σου». Ένιωθα τόσο απίστευτα καλά που άκουγα τη φωνή του. Ένιωθα το σύννεφο της απόγνωσης που αιωρείτο από πάνω μου να γίνεται ελαφρύτερο και να υποχωρεί, καθώς μιλούσε.

«Πού είσαι;»

«Είμαστε έξω από το Βανκούβερ. Μπέλλα, συγγνώμη – τον χάσαμε. Φαίνεται να μας υποπευδεται – προσέχει ώστε να μείνει αρκετά μακριά μας, για να μην μπορώ να ακούσω τις σκέψεις του. Αλλά τώρα έφυγε – φαίνεται ότι μπήκε σε ένα αεροπλάνο. Νομίζουμε ότι γυρίζει πίσω στο Φορκς για να αρχίσει από την αρχή πάλι». Άκουγα την Άλις να ενημερώνει τον Τζάσπερ πίσω μου, τα γρήγορα λόγια της μπλέκονταν μεταξύ τους σε ένα συνεχές μουρμουρητό.

«Το ξέρω. Η Άλις είδε ότι σας ξέφυγε».

«Εσύ, όμως, δε χρειάζεται ν' ανησυχείς. Δε θα βρει τίποτα που να τον οδηγήσει σ' εσένα. Εσύ απλώς μείνει εκεί και περιμένε μέχρι να τον ξαναβρούμε».

«Θα είμαι μια χαρά. Η Έσμι είναι με τον Τσάρλι;»

«Ναι – η θηλυκιά είναι στην πόλη. Πήγε στο σπίτι, αλλά ο Τσάρλι έλειπε στη δουλειά. Δεν τον έχει πλησιάσει, γι' αυτό μην ανησυχείς. Είναι ασφαλής με την Έσμι και τη Ρόζαλι να τον προσέχουν».

«Τι κάνει αυτή;»

«Προσπαθεί να βρει την πορεία σου. Γυρίζει γύρω-γύρω στην πόλη όλη τη νύχτα. Η Ρόζαλι την εντόπισε στο αεροδρόμιο, σε όλους τους δρόμους γύρω από την πόλη, το σχολείο... ψάχνει, Μπέλλα, αλλά δεν υπάρχει τίποτα να βρει».

«Και είσαι σίγουρος ότι ο Τσάρλι είναι ασφαλής;»

«Ναι, η Έσμι δεν τον αφήνει από τα μάτια της. Και θα είμαστε κι εμείς εκεί σύντομα. Αν ο ανιχνευτής πλησιάσει το Φορκς, θα τον πιάσουμε».

«Μου λείπεις;», ψιθύρισα.

«Το ξέρω, Μπέλλα. Πίστεψέ με, το ξέρω. Είναι σαν να έχεις πάρει το μισό μου εαυτό μαζί σου».

«Έλα να τον πάρεις πίσω».

«Σύντομα, όσο πιο σύντομα μπορώ. Θα φροντίσω για την ασφάλειά σου πρώτα». Η φωνή του ήταν αυστηρή.

«Σ' αγαπώ».

«Θα πιστευες ότι παρ' όλα όσα σε ανάγκασα να περάσεις, σ' αγαπώ κι εγώ;» ρώτησε.

«Ναι, το πιστεύω, πραγματικά».

«Θα έρθω να σε βρω σύντομα».

«Θα περιμένω».

Μόλις το τηλέφωνο έκλεισε, η ομίχλη της κατάθλιψης άρχισε να με καλύπτει πάλι.

Γύρισα για να δώσω το τηλέφωνο πάλι στην Άλις και τη

βρήκα με τον Τζάσπερ σκυμμένους πάνω απ' το τραπέζι, όπου η Άλις σχεδίαζε σε ένα επιστολόχαρτο του ξενοδοχείου. Ακούμπησα στην πλάτη του καναπέ κοιτώντας πάνω από τον ώμο της.

Ζωγράφιζε ένα δωμάτιο: μεγάλο, παραλληλόγραμμο, με ένα λεπτό τετράγωνο τμήμα πίσω. Οι ξύλινες σανίδες που είχε το πάτωμα απλώνονταν κατά μήκος του δωματίου. Στους τοίχους υπήρχαν γραμμές που προσδιόριζαν τα χωρίσματα στους καθρέφτες. Και μετά, γύρω-γύρω στους τοίχους, στο ύψος της μέσης, μια μακριά ταινία. Η ταινία που η Άλις είπε ήταν χρυσή.

«Είναι αίθουσα μπαλέτου», είπα ξαφνικά, αναγνωρίζοντας τα γνωστά σχήματα.

Με κοίταξαν έκπληκτοι.

«Ξέρεις αυτή την αίθουσα;» Η φωνή του Τζάσπερ ακούστηκε ήρεμη, αλλά υπήρχε μια χροιά από κάτι που δεν μπορούσα να προσδιορίσω. Η Άλις έσκυψε το κεφάλι της στη δουλειά της, με το χέρι της να πετά πάνω στη σελίδα, καθώς το σχήμα μιας εξόδου κινδύνου διαγραφόταν στον πίσω τοίχο, και το στερεοφωνικό και η τηλεόραση στην μπροστινή δεξιά γωνία.

«Μοιάζει με κάποιο μέρος που συνήθιζα να πηγαίνω για μαθήματα χορού όταν ήμουν οκτώ ή εννιά. Ήταν ακριβώς το ίδιο». Ακούμπησα τη σελίδα στο σημείο που το τετράγωνο τμήμα προεξείχε στενεύοντας το πίσω μέρος της αίθουσας. «Εκεί ήταν οι τουαλέτες –έμπαινες από την άλλη αίθουσα χορού. Αλλά το στερεοφωνικό ήταν εδώ» –έδειξα την αριστερή γωνία– «ήταν πιο παλιό και δεν υπήρχε τηλεόραση. Υπήρχε ένα παράθυρο στο χώρο αναμονής –μπορούσες να κοιτάς μέσα και να βλέπεις την αίθουσα από αυτήν την πλευρά».

Η Άλις κι ο Τζάσπερ με κοίταζαν.

«Είσαι σίγουρη ότι είναι η ίδια αίθουσα;» ρώτησε ο Τζάσπερ, ακόμα ψύχραιμος.

«Όχι, καθόλου –υποθέτω ότι οι πιο πολλές αίθουσες χορού μοιάζουν– οι καθρέφτες, η μπάρα». Ακούμπησα με το δάχτυλό μου την μπάρα του χορού που ήταν γύρω-γύρω στους καθρέφτες. «Απλώς το σχήμα μου φάνηκε γνωστό». Άγγιξα την πόρτα, ακριβώς στο ίδιο σημείο με αυτό που θυμόμουν.

«Θα είχες κανένα λόγο να πας εκεί τώρα;» ρώτησε η Άλις, διακόπτοντας την ονειροπόλησή μου.

«Όχι, έχω δέκα χρόνια να πάω εκεί. Ήμουν φριχτή στο χορό –πάντα με έβαζαν πίσω-πίσω στις παραστάσεις», παραδέχτηκα.

«Δεν υπάρχει, λοιπόν, καμία περίπτωση να συνδέεται αυτό μαζί σου;» ρώτησε η Άλις έντονα.

«Όχι, δε νομίζω καν ότι ανήκει στον ίδιο ιδιοκτήτη. Είμαι σίγουρη πως είναι απλώς μια ακόμα αίθουσα χορού, κάπου».

«Πού ήταν η σχολή χορού που πήγαινες εσύ;» ρώτησε ο Τζάσπερ με φωνή αδιάφορη.

«Ήταν στη γωνία, εκεί κοντά στο σπίτι της μητέρας μου. Πήγαινα εκεί μετά το σχολείο...» είπα, ενώ η φωνή μου έσβησε τελειώνοντας. Δε μου διέφυγε το βλέμμα που αντάλλαξαν μεταξύ τους.

«Εδώ στο Φοίνιξ, λοιπόν;» Η φωνή του ήταν ακόμα αδιάφορη.

«Ναι», ψιθύρισα. «Στη γωνία της πεντηκοστής έκτης λεωφόρου με την οδό Κάκτους».

Καθίσαμε όλοι σιωπηλοί, κοιτάζοντας το σχέδιο.

«Άλις, αυτό το τηλέφωνο είναι ασφαλές;»

«Ναι», με διαβεβαίωσε. «Ο αριθμός είναι από την Ουάσινγκτον».

«Τότε μπορώ να το χρησιμοποιήσω για να πάρω τη μαμά μου».

«Νόμιζα ότι είναι στη Φλόριντα».

«Είναι –αλλά θα γυρίσει σύντομα και δεν μπορεί να έρθει στο σπίτι όσο...» Η φωνή μου τρεμούλιασε. Σκέφτηκα κάτι

που είχε πει ο Έντουαρντ για την κοκκινομάλλα θηλυκιά που είχε πάει στο σπίτι του Τσάρλι, στο σχολείο, εκεί που υπήρχαν στοιχεία για μένα.

«Πώς θα τη βρεις;»

«Δεν έχουν μόνιμο αριθμό εκτός από το σπίτι –υποτίθεται ότι ελέγχει τα μηνύματά της τακτικά».

«Τζάσπερ;» ρώτησε η Άλις.

Το σκέφτηκε. «Δε νομίζω να υπάρχει πρόβλημα –να μην πεις, όμως, πού είσαι, φυσικά».

Άπλωσα το χέρι μου ανυπόμονα να πιάσω το τηλέφωνο και κάλεσα το γνωστό αριθμό. Χτύπησε τέσσερις φορές και μετά άκουσα την πρόσχαρη φωνή της μαμάς μου που έλεγε να αφήσω μήνυμα.

«Μαμά» είπα μετά από το μπιπ «εγώ είμαι. Άκου, θέλω να μου κάνεις μια χάρη. Είναι σημαντικό. Μόλις πάρεις το μήνυμα, πάρε με σ' αυτόν τον αριθμό». Η Άλις ήταν ήδη δίπλα μου, γράφοντάς μου τον αριθμό στο κάτω μέρος της ζωγραφιάς της. Το διάβασα προσεχτικά, δυο φορές. «Σε παρακαλώ, μην πας πουθενά πριν μιλήσουμε. Μην ανησυχείς, είμαι καλά, αλλά πρέπει να σου μιλήσω αμέσως, ότι ώρα και ν' ακούσεις το μήνυμα, εντάξει; Σ' αγαπώ, μαμά. Γεια σου». Έκλεισα τα μάτια μου και προσευχήθηκα με όλη μου τη δύναμη καμία απρόβλεπτη αλλαγή σχεδίων να μην την κάνει να γυρίσει σπίτι, πριν πάρει το μήνυμά μου.

Κάθισα αναπαυτικά στον καναπέ, τσιμπολογώντας από ένα πιάτο με ό,τι είχε απομείνει από κάποια φρούτα, περιμένοντας ένα μακρύ βράδυ. Σκέφτηκα να πάρω τον Τσάρλι, αλλά δεν ήμουν σίγουρη αν θα είχε προλάβει να γυρίσει σπίτι. Επικεντρώθηκα στις ειδήσεις, κοιτάζοντας μήπως υπήρχαν ρεπορτάζ για κάτι συνταρακτικό στη Φλόριντα ή για τις ανοιξιάτικες προπονήσεις –για απεργίες ή τυφώνες ή τρομοκρατικές επιθέσεις– οτιδήποτε που μπορεί να τους ανάγκαζε να γύριζαν σπίτι νωρίτερα.

Η αθανασία πρέπει να δίνει ανεξάντλητη υπομονή. Ούτε ο Τζάσπερ ούτε η Άλις δε φαίνονταν να νιώθουν την ανάγκη να κάνουν κάτι. Για λίγο, η Άλις σχεδίαζε το αμυδρό περίγραμμα του σκοτεινού δωματίου από το όραμα που είχε δει, όσο μπορούσε να δει με το φως από την τηλεόραση. Αλλά όταν τελείωσε, απλώς κάθισε, κοιτάζοντας τους κενούς τοίχους με τα αέναα μάτια της. Ο Τζάσπερ φαινόταν κι αυτός να μη νιώθει καμία ανάγκη να περπατήσει ή να κρυφοκοιτάξει μέσα απ' τις κουρτίνες ή να βγει τσιρίζοντας έξω, όπως εγώ.

Πρέπει να με πήρε ο ύπνος στον καναπέ, περιμένοντας το τηλέφωνο να χτυπήσει ξανά. Το άγγιγμα των κρύων χεριών της Άλις με ξύπνησε για λίγο, καθώς με κουβαλούσε στο κρεβάτι, αλλά έχασα και πάλι την επαφή με το περιβάλλον, πριν το κεφάλι μου ακουμπήσει στο μαξιλάρι.

21. ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ

Διαισθανόμουν πως ήταν ακόμα πολύ νωρίς όταν ξύπνησα και καταλάβαινα ότι το βιολογικό μου ρολόι είχε αρχίσει να αντιστρέφει το πρόγραμμα της μέρας και της νύχτας. Ήμουν ξαπλωμένη στο κρεβάτι μου και άκουγα τις χαμηλές φωνές της Άλις και του Τζάσπερ στο άλλο δωμάτιο. Ήταν περίεργο το ότι ήταν αρκετά δυνατές, ώστε να μπορώ να τις ακούσω. Στριφογύρισα, μέχρι που τα πόδια μου ακούμπησαν στο πάτωμα, και μετά πήγα στο σαλόνι παραπατώντας.

Το ρολόι στην τηλεόραση έλεγε ότι ήταν μόλις δύο το πρωί. Η Άλις κι ο Τζάσπερ κάθονταν μαζί στον καναπέ, η Άλις σχεδιάζοντας πάλι, ενώ ο Τζάσπερ κοιτούσε πάνω απ' τον ώμο της. Δε σήκωσαν το βλέμμα, όταν μπήκα μέσα, υπερβολικά απορροφημένοι σ' αυτό που έκανε η Άλις.

Γλίστρησα στο πλάι του Τζάσπερ για να ρίξω μια κλεφτή ματιά.

«Είδε τίποτα άλλο;» τον ρώτησα χαμηλόφωνα.

«Ναι. Κάτι τον έκανε να γυρίσει πάλι στο δωμάτιο με το βίντεο, αλλά είναι φωτεινά τώρα».

Παρακολούθησα την Άλις, καθώς ζωγράφιζε ένα τετράγωνο δωμάτιο με σκούρες δοκούς στο χαμηλό του ταβάνι. Οι τοίχοι ήταν επενδυμένοι με ξύλο, κάπως πιο σκούρο απ' όσο θα έπρεπε, παλιομοδίτικα. Το πάτωμα είχε ένα σκουρόχρωμο χαλί με ένα σχέδιο. Υπήρχε ένα μεγάλο παράθυρο στο νότιο τοίχο κι ένα άνοιγμα στο δυτικό τοίχο που οδηγούσε στο σαλόνι. Η μια πλευρά της εισόδου ήταν πέτρινη –ένα μεγάλο, ανοιχτό καφέ, πέτρινο τζάκι, που έβλεπε και στα δύο δωμάτια. Το σημείο αναφοράς στο δωμάτιο από αυτή την οπτική γωνία ήταν εκεί που βρίσκονταν η τηλεόραση και το βίντεο, που ισορροπούσαν πάνω σ' ένα υπερβολικά μικρό, ξύλινο πάγκο στη νοτιοδυτική γωνία του δωματίου. Ένας πολυκαιρισμένος καναπές αποτελούμενος από περισσότερα κομμάτια σχημάτιζε γωνία μπροστά στην τηλεόραση, με ένα στρογγυλό τραπέζι κι ένα μπροστά του.

«Το τηλέφωνο πάει εκεί», ψιθύρισα δείχνοντας.

Δυο ζευγάρια αέναων ματιών γύρισαν να με κοιτάξουν.

«Αυτό είναι το σπίτι της μητέρας μου».

Η Άλις είχε ήδη σηκωθεί από τον καναπέ με το τηλέφωνο στο χέρι και καλούσε. Εγώ είχα καρφώσει το βλέμμα μου στην ακριβή απεικόνιση του καθιστικού της μητέρας μου. Αντίθετα απ' ό,τι συνήθιζε, ο Τζάσπερ γλίστρησε πιο κοντά μου. Ακούμπησε ελαφρά το χέρι του στον ώμο μου, και η σωματική επαφή φάνηκε να ενισχύει την ηρεμία που μου μετέδιδε η παρουσία του. Ο πανικός έμεινε βουβός, ασαφής.

Τα χείλη της Άλις έτρεμαν με την ταχύτητα που μιλούσε, και ήταν αδύνατο να αποκρυπτογραφήσω το χαμηλόφωνο βουητό της. Δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ.

«Μπέλλα», είπε η Άλις. Την κοίταξα μουδιασμένα.

«Μπέλλα, ο Έντουαρντ έρχεται να σε πάρει. Αυτός, ο Έμετ κι ο Κάρλαϊλ θα σε κρύψουν κάπου για λίγο».

«Έρχεται ο Έντουαρντ;» Οι λέξεις ήταν σαν σωσίβιο που κρατούσε το κεφάλι μου έξω από τον κατακλυσμό.

«Ναι, θα πάρει την πρώτη πτήση από το Σιάτλ. Θα τον συναντήσουμε στο αεροδρόμιο, και θα φύγεις μαζί του».

«Μα, η μητέρα μου... ήρθε εδώ για τη μητέρα μου, Άλις!»
Παρά την παρουσία του Τζάσπερ, η υστερία ξέσπασε στη φωνή μου.

«Ο Τζάσπερ κι εγώ θα μείνουμε μαζί της, μέχρι να διαφύγει τον κίνδυνο».

«Δεν μπορώ να νικήσω, Άλις. Δεν είναι δυνατόν να φυλάτε οποιονδήποτε γνωρίζω για πάντα. Δε βλέπετε τι κάνει; Δεν κυνηγάει καθόλου τα δικά μου ίχνη. Θα βρει κάποιον, θα κάνει κακό σε κάποιον που αγαπώ... Άλις, δεν μπορώ...»

«Θα τον πιάσουμε, Μπέλλα», με διαβεβαίωσε.

«Κι αν κάποιος από σας πάθει κακό, Άλις; Νομίζεις πως μόνο με την ανθρώπινη οικογένειά μου μπορεί να με απειλήσει;»

Η Άλις έριξε ένα γεμάτο νόημα βλέμμα στον Τζάσπερ. Ένα πυκνό, βαρύ σύννεφο με περιέβαλλε, και τα μάτια μου έκλεισαν χωρίς την άδειά μου. Το μυαλό μου πάλεψε ενάντια στο λήθαργο έχοντας συνειδητοποιήσει τι συνέβαινε. Με κόπο ανάγκασα τα μάτια μου να μείνουν ανοιχτά και σηκώθηκα όρθια για να απομακρυνθώ από το χέρι του Τζάσπερ.

«Δε θέλω να πάω πάλι για ύπνο», είπα απότομα.

Πήγα στο δωμάτιό μου και έκλεισα την πόρτα, για την ακρίβεια τη χτύπησα με δύναμη, έτσι ώστε να μπορέσω να καταρρεύσω μόνη μου. Αυτή τη φορά η Άλις δε με ακολούθησε. Για τρεις ώρες είχα το βλέμμα μου καρφωμένο στον τοίχο, κουλουριασμένη σε μια μπάλα, και κουνιόμουν πέρα-δώθε. Το μυαλό μου στριφογύριζε συνέχεια, προσπαθώντας να σκεφτεί κάποιον τρόπο για να βγω απ' αυτόν τον εφιάλτη. Δεν υπήρχε καμία διέξοδος, κανένας τρόπος απαλλαγής. Έβλεπα ένα και μοναδικό τέλος να ξεπροβάλλει δυσοίωνα στο μέλλον μου. Το μόνο ερώτημα ήταν πόσοι άνθρωποι θα πληγώνονταν, πριν να έφτανα σ' αυτό το τέλος.

Η μόνη παρηγοριά, η μόνη ελπίδα που μου είχε μείνει ήταν το ότι ήξερα πως θα έβλεπα σύντομα τον Έντουαρντ. Ίσως, αν μπορούσα να δω ξανά το πρόσωπό του, να έβλεπα και τη λύση που μου διέφευγε αυτή τη στιγμή.

Όταν χτύπησε το τηλέφωνο, επέστρεψα στο σαλόνι, νιώθοντας λιγάκι ντροπή για τη συμπεριφορά μου. Ήλπιζα να μην είχα προσβάλλει κανέναν από τους δύο, πως ήξεραν πόσο μεγάλη ευγνωμοσύνη ένιωθα για τις θυσίες που έκαναν για χάρη μου.

Η Άλις μιλούσε γρήγορα όπως πάντα, αλλά αυτό που τράβηξε την προσοχή μου ήταν ότι για πρώτη φορά ο Τζάσπερ δεν ήταν στο δωμάτιο. Κοίταξα το ρολόι –ήταν πέντε και μισή το πρωί.

«Μόλις επιβιβάζονται στο αεροπλάνο», είπε η Άλις. «Θα προσγειωθούν στις δέκα παρά τέταρτο». Λίγες μόνο ακόμα ώρες έπρεπε να συνεχίσω να αναπνέω, ώσπου να έρθει εκείνος.

«Πού είναι ο Τζάσπερ;»

«Πήγε να πληρώσει για να φύγουμε».

«Εσείς δε θα μείνετε εδώ;»

«Όχι, θα πάμε αλλού, πιο κοντά στο σπίτι της μητέρας σου».

Το στομάχι μου συσπάστηκε, προκαλώντας μου δυσφορία στο άκουσμα των λέξεών της.

Αλλά το τηλέφωνο χτύπησε πάλι, αποσπώντας μου την προσοχή. Εκείνη φάνηκε να ξαφνιάστηκε, αλλά εγώ ήδη πήγαινα μπροστά, απλώνοντας το χέρι μου με ελπίδα προς το τηλέφωνο.

«Ναι;» ρώτησε η Άλις. «Όχι, είναι εδώ δίπλα». Μου έδωσε το τηλέφωνο. Η μητέρα σου, κούνησε τα χείλη της σχηματίζοντας τη λέξη χωρίς να βγάλει ήχο.

«Εμπρός;»

«Μπέλλα; Μπέλλα;» Ήταν η φωνή της μητέρας μου που

μου μιλούσε με ένα γνωστό τόνο, που είχα ακούσει χιλιάδες φορές στην παιδική μου ηλικία, κάθε φορά που βρισκόμουν πολύ κοντά στην άκρη του πεζοδρομίου ή ξεστράτιζα μακριά από το οπτικό της πεδίο, σε κάποιο μέρος με πολύ κόσμο. Ήταν ο ήχος του πανικού.

Αναστέναξα. Το περίμενα αυτό, αν και είχα προσπαθήσει να κάνω το μήνυμά μου όσο το δυνατό λιγότερο ανησυχητικό, χωρίς, όμως, να μειώσω την εντύπωση του επείγοντος που ήθελα να του δώσω.

«Ηρέμησε, μαμά», είπα με την πιο κατευναστική μου φωνή, ενώ απομακρυνόμουν αργά από την Άλις. Δεν ήμουν σίγουρη αν θα μπορούσα να πω ψέματα με τα μάτια της πάνω μου. «Όλα είναι μια χαρά, εντάξει; Απλώς δώσε μου ένα λεπτό, και θα σου τα εξηγήσω όλα, στο υπόσχομαι».

Έκανα μια παύση, έκπληκτη που δε με είχε διακόψει ακόμα.

«Μαμά;»

«Πρόσεχε μην πεις τίποτα πριν σου πω εγώ να μιλήσεις». Η φωνή που άκουγα τώρα ήταν τόσο άγνωστη όσο και απρόσμενη. Ήταν η ψιλή φωνή ενός άντρα, μια πολύ ευχάριστη, συνηθισμένη φωνή –το είδος της φωνής που ακούς στις διαφημίσεις ακριβών αυτοκινήτων. Μιλούσε πολύ γρήγορα.

«Λοιπόν, δεν είναι ανάγκη να κάνω κακό στη μητέρα σου, γι' αυτό σε παρακαλώ να κάνεις αυτό που σου λέω, και δε θα πάθει τίποτα». Σταμάτησε για ένα λεπτό, ενώ άκουγα με βουβό τρόπο. «Πολύ καλά», με συγχάρηκε. «Τώρα επανάλαβε μετά από μένα και προσπάθησε να ακουστείς φυσική. Σε παρακαλώ πες: “Όχι, μαμά, μείνει εκεί που είσαι”».

«Όχι, μαμά, μείνει εκεί που είσαι». Η φωνή μου ήταν ελάχιστα πιο δυνατή από ψίθυρος.

«Βλέπω ότι θα είναι δύσκολο». Η φωνή ακουγόταν σαν να το έβρισκε διασκεδαστικό, αν και ήταν ακόμα ανάλαφρη και φιλική. «Γιατί δεν πας στο άλλο δωμάτιο τώρα, ώστε το πρό-

σωπό σου να μην τα καταστρέψει όλα; Δεν υπάρχει λόγος να υποφέρει η μητέρα σου. Καθώς περπατάς, πες σε παρακαλώ: “Μαμά, σε παρακαλώ, άκουσέ με”. Πες το τώρα».

«Μαμά, σε παρακαλώ άκουσέ με», ικέτευσε η φωνή μου. Πήγα στο υπνοδωμάτιο περπατώντας αργά, συναισθανόμενη το ανήσυχο βλέμμα της Άλις στην πλάτη μου. Έκλεισα την πόρτα πίσω μου, προσπαθώντας να σκεφτώ καθαρά μέσα απ' τον τρόπο που είχε κατακλύσει το νου μου.

«Ωραία, είσαι μόνη τώρα; Απλώς απάντησε με ένα ναι ή όχι».

«Ναι».

«Αλλά είμαι σίγουρος ότι ακόμα σε ακούνε».

«Ναι».

«Εντάξει, λοιπόν», συνέχισε η ευχάριστη φωνή. «Πες: “Μαμά, έχε μου εμπιστοσύνη”».

«Μαμά, έχε μου εμπιστοσύνη».

«Τελικά η υπόθεση εξελίχθηκε καλύτερα απ' ό,τι περίμενα. Είχα προετοιμαστεί να περιμένω, αλλά η μητέρα σου ήρθε νωρίτερα απ' ό,τι σκόπευε αρχικά. Είναι πιο εύκολο έτσι, δεν είναι; Λιγότερη αγωνία, λιγότερο άγχος για σένα».

Περίμενα.

«Τώρα θέλω να ακούσεις πολύ προσεχτικά. Θα πρέπει να ξεφύγεις από τους φίλους σου· πιστεύεις ότι αυτό είναι δυνατόν; Απάντησε ναι ή όχι».

«Όχι».

«Λυπάμαι που το ακούω αυτό. Ήλιζα πως θα ήσουν πιο δημιουργική. Πιστεύεις ότι θα μπορούσες να ξεφύγεις από τους φίλους σου, αν η ζωή της μητέρας σου εξαρτιόταν από αυτό; Απάντησε ναι ή όχι».

Δεν ήξερα πώς, έπρεπε να βρεθεί ένας τρόπος. Θυμήθηκα ότι θα πηγαίναμε στο αεροδρόμιο. Το Αεροδρόμιο Σκάι Ιντερνάσιοναλ: ένα πολυπληθές μέρος, με εξαιρετικά μπερδεμένη διαρρύθμιση...

«Ναι».

«Καλύτερα έτσι. Είμαι σίγουρος πως δε θα είναι εύκολο, αλλά αν δω την παραμικρή ένδειξη ότι έχεις παρέα, τότε αυτό θα ήταν πολύ κακό για τη μητέρα σου», υποσχέθηκε η φιλική φωνή. «Πρέπει να ξέρεις αρκετά για μας, ώστε να συνειδητοποιείς πόσο γρήγορα θα το μάθαινα, αν προσπαθούσες να φέρεις κανένα μαζί σου. Και πόσο λίγο χρόνο θα χρειαζόμουν για να κανονίσω τη μητέρα σου, αν συνέβαινε κάτι τέτοιο. Καταλαβαίνεις; Απάντησε ναι ή όχι».

«Ναι». Η φωνή μου ράγισε.

«Πολύ καλά, Μπέλλα. Τώρα άκου τι πρέπει να κάνεις. Θέλω να πας στο σπίτι της μητέρας σου. Δίπλα στο τηλέφωνο θα βρεις έναν αριθμό. Πάρε σ' αυτόν και θα σου πω πού να πας από κει». Ήξερα ήδη πού θα πήγαινα και πού θα κατέληγε όλο αυτό. Αλλά θα ακολουθούσα επακριβώς τις οδηγίες του. «Μπορείς να το κάνεις αυτό; Απάντησε ναι ή όχι».

«Ναι».

«Πριν το μεσημέρι, σε παρακαλώ, Μπέλλα. Δεν έχω όλη την ημέρα για χάσιμο», είπε ευγενικά.

«Πού είναι ο Φιλ;» ρώτησα κοφτά.

«Α, πρόσεχε, Μπέλλα. Περίμενε μέχρι να σου ζητήσω εγώ να μιλήσεις, σε παρακαλώ».

Περίμενα.

«Είναι σημαντικό, τώρα, να μην κάνεις τους φίλους σου να υποψιαστούν ότι κάτι δεν πάει καλά, όταν ξαναγυρίσεις κοντά τους. Πες τους ότι πήρε η μητέρα σου, και πως την έπεισες να μη γυρίσει σπίτι προς το παρόν. Τώρα επανάλαβε μετά από μένα: “Σ’ ευχαριστώ, μαμά”. Πες το τώρα».

«Σ’ ευχαριστώ, μαμά». Τα δάκρυα έρχονταν. Προσπάθησα να αντισταθώ.

«Πες: “Σ’ αγαπάω, μαμά, θα τα πούμε σύντομα”. Πες το τώρα».

«Σ’ αγαπάω, μαμά». Η φωνή μου ήταν γεμάτη. «Θα τα

πούμε σύντομα», υποσχέθηκα.

«Γεια σου, Μπέλλα. Ανυπομονώ να σε δω ξανά». Έκλεισε το τηλέφωνο.

Κράτησα το τηλέφωνο στο αυτί μου. Οι αρθρώσεις μου είχαν παγώσει από τον τρόμο –δεν μπορούσα να τεντώσω τα δάχτυλά μου για να το αφήσω.

Ήξερα πως έπρεπε να σκεφτώ, αλλά το κεφάλι μου ήταν γεμάτο από τον ήχο του πανικού της μητέρας μου. Τα δευτερόλεπτα περνούσαν, ενώ εγώ πάλευα να κρατήσω τον έλεγχο.

Αργά-αργά οι σκέψεις μου άρχισαν να διαπερνούν αυτόν τον τοίχο του πόνου. Να σχεδιάζουν. Γιατί δεν είχα άλλες επιλογές τώρα, πέρα από μία: να πάω στο δωμάτιο με τους καθρέφτες και να πεθάνω. Δεν είχα εγγυήσεις, τίποτα για να κρατήσω τη μητέρα μου ζωντανή. Ήλπιζα μονάχα ότι ο Τζέιμς θα ικανοποιείτο που θα κέρδιζε το παιχνίδι, ότι το να νικήσει τον Έντουαρντ θα του ήταν αρκετό. Με κατέκλυσε απελπισία· δεν υπήρχε καμία περίπτωση να διαπραγματευτώ, τίποτα που να του προσφέρω ή να του αρνηθώ, που να μπορεί να τον επηρεάσει. Αλλά και πάλι δεν είχα καμία επιλογή. Έπρεπε να προσπαθήσω.

Έδιωξα τον πανικό όσο μπορούσα. Η απόφαση είχε παρθεί. Δεν είχε κανένα νόημα να χάνω το χρόνο μου αγωνιώντας για το αποτέλεσμα. Έπρεπε να σκεφτώ καθαρά, επειδή η Άλις κι ο Τζάσπερ με περίμεναν, και το να τους ξεφύγω ήταν απολύτως αναγκαίο, και απολύτως αδύνατον.

Ξαφνικά ένιωσα ευγνωμοσύνη που ο Τζάσπερ έλειπε. Αν ήταν εκεί κι ένιωθε την αγωνία μου μέσα στα τελευταία πέντε λεπτά, πώς θα μπορούσα να μην τους κινήσω τις υποψίες; Έπνιξα τη φρίκη, την αγωνία, προσπάθησα να τα απωθήσω. Δεν είχα την πολυτέλεια να νιώθω έτσι τώρα. Δεν ήξερα πότε θα επέστρεφε ο Τζάσπερ.

Επικεντρώθηκα στον τρόπο της διαφυγής μου. Έπρεπε να ελπίζω ότι το γεγονός πως γνώριζα το αεροδρόμιο θα έβγαине

προς όφελός μου. Με κάποιο τρόπο, έπρεπε να κρατήσω την Άλις μακριά...

Ήξερα ότι η Άλις ήταν στο άλλο δωμάτιο και με περίμενε, περιέργη. Αλλά έπρεπε να τακτοποιήσω κι άλλο ένα προσωπικό θέμα, πριν γυρίσει ο Τζάσπερ.

Έπρεπε να αποδεχτώ το γεγονός ότι δε θα ξανάβλεπα τον Έντουαρντ, ούτε μια τελευταία σύντομη ματιά στο πρόσωπό του για να μου δώσει δύναμη να πάω στο δωμάτιο με τους καθρέφτες. Θα τον πλήγωνα και δε θα μπορούσα να πω αντίο. Άφησα τα κύματα του μαρτυρίου να με κατακλύσουν, δεν αντιστάθηκα για λίγη ώρα. Μετά τα απώθησα κι αυτά, και πήγα να αντιμετωπίσω την Άλις.

Η μόνη έκφραση που κατάφερα να έχω στο πρόσωπό μου ήταν ένα θολό, κενό βλέμμα. Είδα την ανησυχία της και δεν περίμενα να με ρωτήσει. Είχα ένα μόνο σενάριο και δε θα κατάφερνα να αυτοσχεδιάσω τώρα.

«Η μαμά μου ανησύχησε, ήθελε να γυρίσει σπίτι. Αλλά εντάξει, την έπεισα να μείνει εκεί που είναι». Η φωνή μου ήταν χωρίς ζωντάνια.

«Θα φροντίσουμε να είναι μια χαρά, Μπέλλα, μην ανησυχείς».

Γύρισα από την άλλη· δεν μπορούσα να την αφήσω να δει το πρόσωπό μου.

Το μάτι μου έπεσε σε μια άδεια σελίδα του επιστολόχαρτου του ξενοδοχείου πάνω στο γραφείο. Πήγα εκεί αργά, καθώς σχηματιζόταν ένα σχέδιο στο μυαλό μου. Υπήρχε κι ένας φάκελος εκεί. Αυτό ήταν καλό.

«Άλις», ρώτησα αργά, χωρίς να γυρίσω, προσπαθώντας να κρατήσω τη φωνή μου χωρίς διακυμάνσεις. «Αν γράψω ένα γράμμα στη μαμά μου, θα της το δώσεις; Άσ' το στο σπίτι, θέλω να πω».

«Εντάξει, Μπέλλα». Η φωνή της ήταν προσεχτική. Μπορούσε να δει ότι ήμουν έτοιμη να καταρρεύσω. Έπρεπε να κρα-

τήσω τα συναισθήματά μου υπό έλεγχο.

Πήγα πάλι στην κρεβατοκάμαρα και γονάτισα δίπλα στο μικρό κομοδίνο για να γράψω.

«Έντουαρντ», έγραψα. Το χέρι μου έτρεμε, τα γράμματα μετά βίας διαβάζονταν.

Σ' αγαπώ. Συγχώρεσέ με.
Έχει την μαμά μου, και ήθελε να προσπαθήσω. Ξέρω ότι μπορεί και να μην πετύχει. Συγχώρεσέ με.
Μην θυμώσεις με την Άλις και τον Τζάσπερ. Αν τους ξεβίψω, θα είναι δαίμα. Ήες τους ευχαριστώ από μίνα. Ειδικά στον Άλις, σε παρακαλώ.
Και σε παρακαλώ πολύ, σε ικετεύω μην τον κυνηγήσεις. Αυτό θέλω, ιωρμίω. Δεν θα το άντέξω αν κάποιος πάει. Κακό εφαιτίας μου, ειδικά εσύ. Σε παρακαλώ, απί είναι το μόνο που σου ζητώ τώρα. Για κόρη μου.
Σ' αγαπώ. Συγχώρεσέ με.
Μπέλλα.

Δίπλωσα το γράμμα προσεχτικά και το σφράγισα στο φάκελο. Τελικά θα το έβρισκε. Ήλιζα μόνο να καταλάβαινε και να με άκουγε αυτή τη φορά μονάχα.

Και μετά σφράγισα προσεχτικά και την καρδιά μου.

22. ΚΡΥΦΤΟ

Είχε πάρει πολύ λιγότερο χρόνο απ' ό,τι νόμιζα –όλος ο τρόμος, η απόγνωση, η συντριβή της καρδιάς μου. Τα λεπτά περνούσαν πιο αργά απ' ό,τι συνήθως. Ο Τζάσπερ δεν είχε γυρίσει ακόμα, όταν πήγα στην Άλις. Φοβόμουν στο ίδιο δωμάτιο μαζί της, καθώς φοβόμουν ότι θα μάντευε... και φοβόμουν να κρυφτώ για τον ίδιο ακριβώς λόγο.

Νόμιζα πως δεν είχα πια την ικανότητα να ξαφνιάζομαι, οι σκέψεις μου ήταν βασανιστικές και ασταθείς, αλλά ξαφνιάστηκα όταν είδα την Άλις σκυμμένη πάνω από το γραφείο, να κρατάει σφιχτά την άκρη του με τα δυο της χέρια.

«Άλις;»

Δεν αντέδρασε όταν τη φώναξα, αλλά το κεφάλι της κουνιόταν πέρα-δώθε ελαφρά, και είδα το πρόσωπό της. Τα μάτια της ήταν κενά, σαστισμένα... Οι σκέψεις μου πέταξαν στη μητέρα μου. Μήπως ήταν ήδη πολύ αργά;

Πήγα βιαστικά στο πλευρό της, απλώνοντας αυτόματα το χέρι μου για να αγγίξω το δικό της.

«Άλις!» ακούστηκε η φωνή του Τζάσπερ απότομα, κι

αμέσως βρέθηκε πίσω της, με τα χέρια του να κουλουριάζονται γύρω από τα δικά της, αποσπώντας την από το τραπέζι. Στην άλλη άκρη του δωματίου, η πόρτα έκλεισε με ένα χαμηλό κλικ.

«Τι είναι;» απαίτησε να μάθει.

Εκείνη γύρισε το κεφάλι της μακριά από μένα, μέσα στο στήθος του. «Η Μπέλλα», είπε.

«Εδώ είμαι», απάντησα.

Το κεφάλι της γύρισε, τα μάτια της καρφώθηκαν στα δικά μου, με μια έκφραση ακόμα παραδόξως κενή. Συνειδητοποίησα αμέσως ότι δε μιλούσε σ' εμένα, αλλά απαντούσε στην ερώτηση του Τζάσπερ.

«Τι είδες;» είπα –και δεν υπήρχε κανένα ερωτηματικό στην άτονη, αδιάφορη φωνή μου.

Ο Τζάσπερ με κοίταξε έντονα. Εγώ διατήρησα το ανέκφραστο πρόσωπό μου και περίμενα. Τα μάτια του ήταν μπερδεμένα, καθώς κοίταζε γρήγορα από το πρόσωπο της Άλις στο δικό μου και πίσω πάλι, νιώθοντας το χάος... γιατί μάντευα τώρα πια τι είχε δει η Άλις.

Ένωσα μια γαλήνια ατμόσφαιρα να με τυλίγει. Τη δέχτηκα με χαρά, χρησιμοποιώντας τη για να διατηρήσω τον έλεγχο των συναισθημάτων μου.

Και η Άλις ξαναβρήκε τον εαυτό της.

«Τίποτα ιδιαίτερο», απάντησε τελικά με φωνή εντυπωσιακά ψύχραιμη και πειστική. «Το ίδιο δωμάτιο με πριν».

Τελικά με κοίταξε, με έκφραση ήρεμη και αποστασιοποιημένη. «Ήθελες μήπως πρωινό;»

«Όχι, θα φάω στο αεροδρόμιο». Ήμουν κι εγώ πολύ ήρεμη. Πήγα στο μπάνιο για να κάνω ντους. Σχεδόν λες και είχα δανειστεί την επιπλέον αίσθηση του Τζάσπερ, μπορούσα να νιώσω την άγρια –αν και καλά κρυμμένη– απεγνωσμένη επιθυμία της Άλις να βγω έξω από το δωμάτιο, να μείνει μόνη της με τον Τζάσπερ. Για να του πει ότι κάτι έκαναν λάθος, ότι θα

αποτύχαιναν...

Ετοιμάστηκα μεθοδικά, με την προσοχή μου επικεντρωμένη σε κάθε ασήμαντη μικρή δουλειά. Άφησα τα μαλλιά μου ξέπλεκα, να στροβιλίζονται γύρω μου, καλύπτοντας το πρόσωπό μου. Η γαλήνια διάθεση που είχε δημιουργήσει ο Τζάσπερ με κατέκλυσε και με βοήθησε να σκεφτώ καθαρά. Με βοήθησε να κάνω το σχέδιό μου. Έψαξα μέσα στην τσάντα μου, μέχρι που βρήκα τη γεμάτη χρήματα κάλτσα μου. Την άδειασα στην τσέπη μου.

Ανυπομονούσα να πάμε στο αεροδρόμιο και χάρηκα όταν φύγαμε πριν τις εφτά. Κάθισα μόνη μου αυτή τη φορά στο πίσω κάθισμα. Η Άλις ήταν ακουμπισμένη πάνω στην πόρτα με το πρόσωπό της προς τον Τζάσπερ, πίσω από τα γυαλιά ηλίου που φορούσε, ρίχνοντας γρήγορες ματιές προς το μέρος μου κάθε λίγα δευτερόλεπτα.

«Άλις;» ρώτησα αδιάφορα.

Εκείνη ανησύχησε. «Τι;»

«Πώς γίνεται; Αυτά που βλέπεις;» Κοίταξα έξω από το παλιό παράθυρο, και η φωνή μου ακουγόταν σαν να βαριόμουν. «Ο Έντουαρντ είπε πως δεν ήταν καθοριστικό το ότι βλέπεις κάποια πράγματα... πως μπορεί να αλλάξει κάτι;» Ήταν πιο δύσκολο απ' ό,τι περίμενα το να λέω το όνομά του. Αυτό πρέπει να ήταν που έβαλε τον Τζάσπερ σε εγρήγορση, ο λόγος για τον οποίο ένα νέο κύμα γαλήνης πλημμύρισε το αυτοκίνητο.

«Ναι, κάποια πράγματα μπορεί να αλλάξουν...» μουρμούρισε εκείνη –με ελπίδα, είχα την εντύπωση. «Μερικά πράγματα είναι πιο σίγουρα από κάποια άλλα. Όπως ο καιρός. Οι άνθρωποι είναι πιο δύσκολοι. Βλέπω μόνο την πορεία την οποία ακολουθούν, όσο καιρό την ακολουθούν. Αν αλλάξουν γνώμη –αν πάρουν μια καινούρια απόφαση, όσο ασήμαντη κι αν είναι– όλο το μέλλον αλλάζει».

Εγώ έγνεψα σκεφτικά. «Άρα δεν μπορούσες να δεις τον

Τζέιμς στο Φοίνιξ, παρά μόνο αφού αποφάσισε να έρθει εδώ».

Και δε με είχε δει στο δωμάτιο με τους καθρέφτες, παρά μόνο όταν πήρα την απόφαση να τον συναντήσω εκεί. Προσπάθησα να μη σκέφτομαι τι άλλο μπορεί να είχε δει. Δεν ήθελα ο πανικός μου να κινήσει περισσότερο τις υποψίες του Τζάσπερ. Θα με παρακολουθούσαν δυο φορές πιο προσεχτικά τώρα, ούτως ή άλλως, μετά από το όραμα της Άλις. Αυτό που σκόπευα να κάνω θα ήταν αδύνατον.

Φτάσαμε στο αεροδρόμιο. Η τύχη ήταν με το μέρος μου ή ίσως απλώς ήταν μια καλή σύμπτωση. Το αεροπλάνο του Έντουαρντ θα προσγειωνόταν στο σταθμό τέσσερα, τον πιο μεγάλο σταθμό, όπου προσγειώνονταν οι περισσότερες πτήσεις –έτσι δεν αποτελούσε έκπληξη που θα προσγειωνόταν εκεί και η δική του. Αλλά αυτός ήταν ο τερματικός σταθμός που με βόλευε: ο πιο μεγάλος, αυτός στον οποίο επικρατούσε η μεγαλύτερη σύγχυση. Και υπήρχε μια πόρτα στο επίπεδο τρία που μπορεί να ήταν και η μοναδική μου ευκαιρία να πετύχω.

Παρκάραμε στον τέταρτο όροφο του τεράστιου γκαράζ. Τους οδηγούσα εγώ, έχοντας για πρώτη φορά περισσότερη συναίσθηση του περιβάλλοντος χώρου απ' ό,τι αυτοί. Κατεβήκαμε με το ασανσέρ στο επίπεδο τρία, όπου κατέβαιναν οι επιβάτες. Η Άλις κι ο Τζάσπερ πέρασαν πολλή ώρα κοιτάζοντας τους πίνακες με τις πτήσεις που αναχωρούσαν. Τους άκουγα να συζητούν για τα υπέρ και τα κατά της Νέας Υόρκης, της Ατλάντα, του Σικάγο. Μέρη που δεν είχα δει ποτέ. Και δε θα έβλεπα ποτέ.

Περίμενα την ευκαιρία μου, ανυπομονώντας, ανίκανη να σταματήσω να χτυπάω κάτω το παπούτσι μου. Καθίσαμε στις μακριές σειρές με τις καρέκλες, δίπλα στους ανιχνευτές μετάλλων, ενώ ο Τζάσπερ και η Άλις έκαναν πως παρατηρούσαν τους περαστικούς, αλλά στην πραγματικότητα παρακολου-

θούσαν εμένα. Κάθε πόντος που κουνιόμουν από τη θέση μου ακολουθείτο από ένα γρήγορο βλέμμα που μου έριχναν με την άκρη των ματιών τους. Δεν υπήρχε ελπίδα. Μήπως έπρεπε να τρέξω; Θα τολμούσαν να με σταματήσουν χρησιμοποιώντας τις δυνάμεις του σ' αυτό το δημόσιο χώρο; Ή απλώς θα με ακολουθούσαν;

Έβγαλα το φάκελο χωρίς καμία ένδειξη παραλήπτη από την τσέπη μου και τον ακούμπησα πάνω στη δερμάτινη τσάντα της Άλις. Με κοίταξε.

«Το γράμμα μου», είπα. Εκείνη κούνησε το κεφάλι της καταφατικά, και το έβαλε στην πάνω θήκη της τσάντας της. Εκείνος θα το έβρισκε αρκετά γρήγορα.

Τα λεπτά περνούσαν, και η άφιξη του Έντουαρντ πλησίαζε. Ήταν εκπληκτικό το πώς κάθε κύτταρο στο σώμα μου έμοιαζε να ξέρει ότι εκείνος ερχόταν, πώς λαχταρούσε τον ερχομό του. Αυτό το έκανε πολύ δύσκολο. Ανακάλυψα πως προσπαθούσα να βρω δικαιολογίες για να μείνω, να τον δω πρώτα και μετά να φύγω. Αλλά ήξερα πως αυτό ήταν αδύνατον, αν ήθελα να έχω κάποιες ελπίδες να ξεφύγω.

Αρκετές φορές η Άλις προσφέρθηκε να πάει να μου φέρει πρωινό. Αργότερα, της είπα, όχι ακόμα.

Είχα καρφώσει το βλέμμα μου στον πίνακα των αφίξεων, παρακολουθώντας καθώς η μια πτήση έφτανε μετά από την άλλη χωρίς καθυστέρηση. Η πτήση από το Σιάτλ ανέβαινε όλο και πιο πάνω στον πίνακα.

Και τότε, ενώ είχα μόνο τριάντα λεπτά να ξεφύγω, οι αριθμοί άλλαξαν. Το αεροπλάνο του θα έφτανε δέκα λεπτά νωρίτερα. Δεν είχα άλλο χρόνο.

«Νομίζω ότι θα φάω τώρα», είπα γρήγορα.

Η Άλις σηκώθηκε όρθια. «Θα έρθω μαζί σου».

«Σε πειράζει να έρθει ο Τζάσπερ καλύτερα;» ρώτησα.
«Νιώθω λιγάκι...» δεν τελείωσα την πρότασή μου. Τα μάτια μου ήταν επαρκώς υστερικά, ώστε να δείξουν αυτό που δεν

ειπώθηκε.

Ο Τζάσπερ σηκώθηκε. Τα μάτια της Άλις ήταν μπερδεμένα, αλλά –είδα προς μεγάλη μου ανακούφιση– όχι καχύποπτα. Πρέπει να απέδωσε την αλλαγή στο όραμά της σε κάποιο χειρισμό του ανιχνευτή αντί για προδοσία από μένα.

Ο Τζάσπερ περπατούσε σιωπηλός δίπλα μου, με το χέρι του στο κάτω μέρος της πλάτης μου σαν να με οδηγούσε. Προσποιήθηκα ότι δε με ενδιέφεραν οι πρώτες καφετέριες του αεροδρομίου, καθώς το κεφάλι μου έψαχνε να βρει αυτό που ήθελα πραγματικά. Και να το, στη γωνία, μακριά από το οξύ οπτικό πεδίο της Άλις: οι γυναικείες τουαλέτες του επιπέδου τρία.

«Σε πειράζει;» ρώτησα τον Τζάσπερ, καθώς περνούσαμε.
«Θα κάνω ένα λεπτό μόνο».

«Θα περιμένω εδώ», είπε.

Μόλις η πόρτα έκλεισε πίσω μου, άρχισα να τρέχω. Θυμήθηκα εκείνη τη φορά που είχα χαθεί επειδή αυτή η τουαλέτα, είχε δύο εξόδους.

Έξω από την άλλη πόρτα, ήταν ένα πολύ μικρό τρέξιμο μέχρι το ασανσέρ, κι αν ο Τζάσπερ έμενε εκεί που είπε, δε θα με έβλεπε ποτέ. Δεν κοίταξα πίσω μου καθώς έτρεχα. Αυτή ήταν η μοναδική μου ευκαιρία, κι ακόμα κι αν με έβλεπε, έπρεπε να συνεχίσω. Διάφοροι άνθρωποι με κοίταζαν, αλλά εγώ δεν τους έδωσα σημασία. Στη γωνία τα ασανσέρ με περίμεναν, κι όρμησα μπροστά, βάζοντας το χέρι μου ανάμεσα στις πόρτες που έκλειναν ενός γεμάτου ανελκυστήρα που κατέβαινε. Στριμώχτηκα ανάμεσα στους εκνευρισμένους επιβάτες και βεβαιώθηκα ότι το κουμπί για το πρώτο επίπεδο ήταν πατημένο. Ήταν ήδη αναμμένο, και οι πόρτες έκλεισαν.

Μόλις η πόρτα άνοιξε, ξεκίνησα πάλι υπό τον ήχο των ενοχλημένων μουρμουρητών πίσω μου. Έκοψα για να πάω πιο σιγά, περνώντας από τους φρουρούς που βρίσκονταν δίπλα στους διαδρόμους παραλαβής αποσκευών, μόνο και μόνο για

να ορμήσω και πάλι γρήγορα μπροστά, καθώς φάνηκε η έξοδος. Δεν είχα κανέναν τρόπο να ξέρω αν ο Τζάσπερ είχε αρχίσει να με ψάχνει. Θα είχα μόνο μερικά δευτερόλεπτα αν ακολουθούσε τη μυρωδιά μου. Μ' ένα πήδημα βρέθηκα από την άλλη μεριά της αυτόματης πόρτας, ενώ παραλίγο να τσακιστώ πάνω στο γυαλί, καθώς άνοιγε πολύ αργά.

Στη γωνία, όπου είχε μαζευτεί πολύς κόσμος, δεν υπήρχε κανένα ταξί.

Δεν είχα χρόνο. Η Άλις κι ο Τζάσπερ ή θα συνειδητούσαν σε λίγο ότι είχα φύγει ή το είχαν ήδη καταλάβει. Θα με έβρισκαν στον επόμενο χτύπο της καρδιάς μου.

Ένα λεωφορείο που πήγαινε στο ξενοδοχείο Χάιατ μόλις έκλεινε τις πόρτες του λίγα μέτρα πιο πίσω.

«Περιμένετε!» φώναξα τρέχοντας, κουνώντας τα χέρια μου στον οδηγό.

«Αυτό το λεωφορείο πηγαίνει στο Χάιατ», είπε ο οδηγός μπερδεμένος, καθώς άνοιγε τις πόρτες.

«Ναι» είπα ξέπνοα «εκεί πάω κι εγώ». Ανέβηκα βιαστικά τα σκαλοπάτια.

Με κοίταξε με μισό μάτι, καθώς δεν είχα καθόλου βαλίτσες, αλλά μετά σήκωσε τους ώμους χωρίς να τον ενδιαφέρει να ρωτήσει.

Οι περισσότερες θέσεις ήταν άδειες. Κάθισα όσο το δυνατόν πιο μακριά από τους άλλους ταξιδιώτες και κοίταξα από το παράθυρο, ενώ το πεζοδρόμιο αρχικά και μετά το αεροδρόμιο χάνονταν. Δεν μπορούσα παρά να φανταστώ τον Έντουαρντ, που θα στεκόταν στην άκρη του δρόμου, όταν θα έβρισκε τα τελευταία μου ίχνη. Δεν μπορούσα να κλάψω ακόμα, είπα στον εαυτό μου. Είχα ακόμα πολύ δρόμο μπροστά μου.

Η καλή μου τύχη συνεχίστηκε. Μπροστά από το ξενοδοχείο Χάιατ, ένα ζευγάρι, που φαίνονταν κουρασμένοι, έβγαζαν την τελευταία τους βαλίτσα από το πορτμπαγκάζ ενός ταξί. Πήδηξα έξω από το λεωφορείο και έτρεξα στο ταξί, γλιστρώ-

ντας στη θέση πίσω από τον οδηγό. Το κουρασμένο ζευγάρι και ο οδηγός του λεωφορείου με κοίταξαν.

Είπα στον έκπληκτο οδηγό του ταξί τη διεύθυνση της μητέρας μου. «Πρέπει να φτάσω εκεί όσο το δυνατόν πιο γρήγορα».

«Μα αυτό είναι στο Σκότσντεϊλ», παραπονέθηκε αυτός.

Του έριξα πάνω από το κάθισμα τέσσερα εικοσάρικα.

«Αυτά φτάνουν;»

«Βέβαια, μικρή, κανένα πρόβλημα».

Κάθισα πίσω στο κάθισμα σταυρώνοντας τα χέρια μου μπροστά μου. Η γνωστή πόλη άρχισε να τρέχει γύρω μου, αλλά εγώ δεν κοίταξα έξω απ' τα παράθυρα. Πίεσα τον εαυτό μου να διατηρήσω τον έλεγχο των συναισθημάτων μου. Ήμουν αποφασισμένη να μη χάσω την ψυχραιμία μου σ' αυτό το σημείο, τώρα που το σχέδιό μου είχε ολοκληρωθεί με επιτυχία. Δεν υπήρχε κανένας λόγος να αφήσω τον εαυτό μου να παρασυρθεί, νιώθοντας περισσότερο τρόμο, περισσότερο άγχος. Η πορεία μου ήταν προδιαγεγραμμένη. Τώρα έπρεπε απλώς να την ακολουθήσω.

Έτσι, αντί να πανικοβληθώ, έκλεισα τα μάτια μου και πέρασα τα τελευταία είκοσι λεπτά της διαδρομής με τον Έντουαρντ.

Φαντάστηκα ότι είχα μείνει στο αεροδρόμιο για να συναντήσω τον Έντουαρντ. Φαντάστηκα πως θα σηκωνόμουν στις μύτες των ποδιών μου, για να δω πιο σύντομα το πρόσωπό του. Πόσο γρήγορα, με πόση χάρη θα περνούσε ανάμεσα από το πλήθος των ανθρώπων που θα μας χώριζαν. Και μετά θα έτρεχα για να διανύσω τα τελευταία ελάχιστα μέτρα ανάμεσά μας –απερίσκεπτα όπως πάντα– και θα βρισκόμουν στη μαρμάρινη αγκαλιά του, επιτέλους ασφαλής.

Αναρωτήθηκα πού θα πηγαίναμε. Κάπου προς το βορρά, έτσι ώστε να μπορεί να βγαίνει και την ημέρα. Ή ίσως κάπου πολύ μακριά, ώστε να μπορούμε να καθόμαστε στον ήλιο και

οι δυο μαζί. Τον φανταζόμουν στην παραλία, το δέρμα του να λαμπυρίζει όπως η θάλασσα. Δε θα είχε σημασία πόσο καιρό θα έπρεπε να κρυβόμαστε. Το να μένω κλεισμένη μαζί του σ' ένα δωμάτιο ξενοδοχείου θα ήταν παράδεισος. Τόσες πολλές ερωτήσεις που ήθελα ακόμα να του κάνω. Θα μπορούσα να του μιλάω για πάντα, χωρίς να κοιμάμαι ποτέ, χωρίς να φύγω ποτέ από δίπλα του.

Έβλεπα το πρόσωπό του τόσο καθαρά τώρα... σχεδόν άκουγα τη φωνή του. Και, παρά τη φρίκη και την απόγνωση, ένιωθα χαρούμενη. Τόσο απορροφημένη ήμουν στις ονειροπολήσεις, μου μακριά από την πραγματικότητα, που έχασα την αίσθηση των δευτερολέπτων που περνούσαν γρήγορα.

«Ει, σε ποιον αριθμό μου είπες;»

Η ερώτηση του ταξιτζή τρύπησε τη φαντασίωσή μου, διώχνοντας όλα τα χρώματα από την υπέροχη ψευδαισθησή μου. Φόβος, ζοφερός και ανελέητος, περίμενε για να γεμίσει το κενό που άφησαν πίσω τους.

«Πενήντα οκτώ είκοσι ένα». Η φωνή μου ακούστηκε πνιχτή. Ο ταξιτζής με κοίταξε ανήσυχος, μήπως είχα πάθει κάποια κρίση ή τίποτα τέτοιο.

«Εδώ είμαστε, λοιπόν». Ανυπομονούσε να βρεθώ έξω από το ταξί του, πιθανότατα ελπίζοντας ότι δε θα ζητούσα ρέστα.

«Ευχαριστώ», ψιθύρισα. Δεν υπήρχε κανένας λόγος να φοβάμαι, θύμισα στον εαυτό μου. Το σπίτι ήταν άδειο. Έπρεπε να βιαστώ η μαμά μου με περίμενε, φοβισμένη, εξαρτιόταν από μένα.

Έτρεξα στην πόρτα, τεντώνοντας το χέρι μου αυτόματα για να αρπάξω το κλειδί κάτω από το γείσο. Ξεκλείδωσα την πόρτα. Ήταν σκοτεινά μέσα, το σπίτι ήταν άδειο, φυσιολογικό. Έτρεξα στο τηλέφωνο ανάβοντας το φως στην κουζίνα, καθώς πήγαινα προς τα κει. Εκεί, στον πίνακα ανακοινώσεων, υπήρχε ένας αριθμός με δέκα ψηφία γραμμένος με μικρά, τακτικά γράμματα. Τα δάχτυλά μου πληκτρολογούσαν τους

αριθμούς, σκοντάφτοντας στο τηλέφωνο, κάνοντας λάθη. Έπρεπε να κλείσω και να ξαναρχίσω πάλι. Συγκεντρώθηκα μόνο στα πλήκτρα αυτή τη φορά, πατώντας το καθένα προσεχτικά με τη σειρά. Τα κατάφερα. Κράτησα το ακουστικό στο αυτί μου με ένα τρεμάμενο χέρι. Χτύπησε μόνο μία φορά.

«Γεια σου, Μπέλλα», απάντησε εκείνη η ανάλαφρη φωνή. «Είσαι πολύ γρήγορη. Με έχεις εντυπωσιάσει».

«Είναι καλά η μαμά μου;»

«Είναι μια χαρά. Μην ανησυχείς, Μπέλλα, δεν έχω τίποτα προσωπικό μαζί της. Εκτός κι αν δεν ήρθες μόνη σου, φυσικά». Πρόσχαρα, λες και το διασκέδαζε.

«Είμαι μόνη». Δεν είχα υπάρξει ποτέ πιο μόνη σε όλη μου τη ζωή.

«Πολύ ωραία. Λοιπόν, ξέρεις τη σχολή χορού στη γωνία, στο δρόμο που είναι το σπίτι σου;»

«Ναι. Ξέρω πώς να έρθω εκεί».

«Εντάξει, τότε, θα σε δω εκεί».

Έκλεισα.

Βγήκα τρέχοντας από το δωμάτιο, περνώντας την πόρτα, έξω στην αόρητη ζέστη.

Δεν υπήρχε χρόνος για να κοιτάξω πάλι πίσω προς το σπίτι μου, και δεν ήθελα να το δω όπως ήταν τώρα – άδειο, ένα σύμβολο φόβου αντί για καταφύγιο. Το τελευταίο άτομο που είχε μπει μέσα σ' αυτά τα γνωστά δωμάτια ήταν ο εχθρός μου.

Με την άκρη του ματιού μου, έβλεπα σχεδόν τη μητέρα μου να στέκεται στη σκιά του μεγάλου ευκαλύπτου, όπου έπαιζα σαν παιδί. Ή να γονατίζει κοντά στη μικρή περιοχή με το χώμα πίσω από το γραμματοκιβώτιο, το νεκροταφείο όλων των λουλουδιών που είχε προσπαθήσει να φυτέψει. Αλλά έτρεξα μακριά από όλα αυτά, προς τη γωνία, αφήνοντάς τα όλα πίσω μου.

Ένιωθα τόσο αργή, λες κι έτρεχα μέσα σε υγρή άμμο – έμοιαζε λες και δε με στήριζε αρκετά καλά το μητόν. Σκό-

νταψα αρκετές φορές, τη μια απ' αυτές πέφτοντας κάτω, στηρίζοντας τον εαυτό μου με τα χέρια μου, γδέρνοντάς τα στο πεζοδρόμιο, και μετά σηκώθηκα πάλι όρθια για να ορμήσω ξανά μπροστά. Αλλά επιτέλους τα κατάφερα να φτάσω στη γωνία. Έμενε άλλος ένας δρόμος τώρα! έτρεχα, με τον ιδρώτα να κυλάει στο πρόσωπό μου, αγκομαχώντας. Ο ήλιος έπεφτε καυτός στο δέρμα μου, υπερβολικά λαμπερός, καθώς αντανάκλουσε στο λευκό μπετόν και με τύφλωνε. Ένωθα επικινδύνα εκτεθειμένη. Με περισσότερο πάθος απ' ό,τι πίστευα πως ήμουν ικανή, νοσταλγούσα τα πράσινα, προστατευτικά δάση του Φορκς... πίσω στο σπίτι.

Όταν έστριψα στην τελευταία γωνία, στην οδό Κάκτους, έβλεπα τη σχολή χορού, ίδια όπως ακριβώς τη θυμόμουν. Το πάρκινγκ ήταν άδειο, τα κάθετα στόρια σε όλα τα παράθυρα ήταν κλειστά. Δεν μπορούσα να τρέξω άλλο – δεν μπορούσα να ανασάνω! η πίεση κι ο φόβος με είχαν καταβάλλει. Σκέφτηκα τη μητέρα μου για να κάνω τα πόδια μου να κουνηθούν, το ένα μπροστά από το άλλο.

Καθώς πλησίαζα, είδα την πινακίδα μέσα από την πόρτα. Ήταν γραμμένη με το χέρι πρόσφατα πάνω σε ροζ χαρτί! έλεγε πως η σχολή θα έμενε κλειστή για τις ανοιξιάτικες διακοπές. Ακούμπησα το χερούλι, τραβώντας το διστακτικά. Ήταν ξεκλειδωτά. Προσπάθησα να αρχίσω να αναπνέω πάλι κανονικά και άνοιξα την πόρτα.

Ο προθάλαμος ήταν σκοτεινός και άδειος, δροσερός, καθώς το κλιματιστικό βούιζε υπόκωφα. Οι πλαστικές καρέκλες ήταν μαζεμένες όλες σε σωρό κατά μήκος των τοίχων, και το χαλί μύριζε σαμπουάν. Η δυτική αίθουσα χορού ήταν σκοτεινή, το έβλεπα μέσα από το παράθυρο με το τζάμι. Η ανατολική αίθουσα χορού, η μεγαλύτερη, ήταν φωτισμένη. Αλλά τα στόρια ήταν κλειστά στο παράθυρο.

Τρόμος με κατέλαβε τόσο έντονα που κυριολεκτικά ένωσα να με έχει παγιδεύσει. Δεν μπορούσα να κάνω τα πόδια μου να

κουνηθούν.

Και τότε με φώναξε η φωνή της μητέρας μου.

«Μπέλλα; Μπέλλα;» Ο ίδιος εκείνος υστερικός τόνος πανικού. Έτρεξα στην πόρτα στο άκουσμα της φωνής της.

«Μπέλλα, με τρώμαξες! Μην το ξανακάνεις αυτό!» η φωνή της συνέχιζε, ενώ μπήκα τρέχοντας μέσα στη μακριά, ψηλοτάβανη αίθουσα.

Κοίταξα γύρω μου, προσπαθώντας να βρω από πού ερχόταν η φωνή της. Άκουσα το γέλιο και στροβιλίστηκα στο άκουσμα του ήχου αυτού.

Ήταν εκεί, στην οθόνη της τηλεόρασης, και μου χάιδε τα μαλλιά ανακουφισμένη. Ήταν η Ημέρα των Ευχαριστιών, και ήμουν δώδεκα. Είχαμε πάει να δούμε τη γιαγιά μου στην Καλιφόρνια, ένα χρόνο πριν πεθάνει. Είχαμε πάει στην παραλία μια μέρα, και είχα σκύψει πάνω από την άκρη της αποβάθρας. Είχε δει τα πόδια μου να κουνιούνται πέρα-δώθε στο κενό, καθώς προσπαθούσα να ανακτήσω την ισορροπία μου. «Μπέλλα; Μπέλλα;» μου είχε φωνάξει τρομαγμένη.

Και μετά η οθόνη της τηλεόρασης έγινε μπλε.

Γύρισα αργά. Εκείνος στεκόταν εντελώς ακίνητος δίπλα στην πίσω έξοδο, τόσο ακίνητος που στην αρχή δεν τον είχα προσέξει. Στο χέρι του είχε ένα τηλεκοντρόλ. Κοιταχτήκαμε για μια στιγμή που διήρκεσε πολλή ώρα, και μετά χαμογέλασε.

Άρχισε να έρχεται προς εμένα, πλησιάζοντας αρκετά, και μετά με προσπέρασε για να βάλει το τηλεκοντρόλ δίπλα στο βίντεο. Γύρισα προσεχτικά παρακολουθώντας τον.

«Λυπάμαι γι' αυτό, Μπέλλα, αλλά δεν είναι καλύτερα που η μητέρα σου δεν είχε καμία ανάμειξη σε όλη αυτή την ιστορία;» Η φωνή του ήταν ευγενική, καλοσυνάτη.

Και ξαφνικά κατάλαβα. Η μητέρα μου δεν κινδύνευε. Ήταν ακόμα στη Φλόριντα. Δεν είχε πάρει ποτέ το μήνυμά μου. Δεν την είχαν τρομάξει ποτέ τα σκοτεινά, κόκκινα μάτια στο αφύ-

σικα χλομό πρόσωπο μπροστά μου. Ήταν ασφαλής.

«Ναι», απάντησα, με φωνή πλημμυρισμένη από ανακούφιση.

«Δε φαίνεσαι θυμωμένη που σε ξεγέλασα».

«Δεν είμαι». Η ξαφνική μου χαρά με έκανε να νιώθω γενναία. Τι σημασία είχε τώρα πια; Θα τελείωναν όλα σε λίγο. Ο Τσάρλι και η μαμά δε θα πάθαιναν ποτέ κακό, δε θα χρειάζοταν ποτέ να φοβηθούν. Ένωθα σχεδόν ζαλισμένη από τη χαρά. Κάποιο αναλυτικό τμήμα του εγκεφάλου μου με προειδοποιούσε, ότι ήμουν επικίνδυνα στα όρια της κατάρρευσης από το άγχος.

«Πόσο παράξενο. Το εννοείς πραγματικά». Τα σκοτεινά του μάτια με εξέταζαν με ενδιαφέρον. Οι ίριδες ήταν σχεδόν μαύρες, με ένα ίχνος μόνο από το χρώμα του ρουμπινιού γύρω στις άκρες. Διψασμένες. «Πρέπει να αναγνωρίσω τουλάχιστον αυτό στην παράξενή σας σύναξη. Εσείς οι άνθρωποι έχετε αρκετό ενδιαφέρον. Υποθέτω ότι καταλαβαίνω γιατί ασκείτε τόση γοητεία σε κάποιους. Είναι εκπληκτικό – κάποιιοι από σας δεν έχουν καμία απολύτως αίσθηση του προσωπικού συμφέροντος».

Στεκόταν λίγα μέτρα πιο πέρα από μένα, με τα χέρια του σταυρωμένα, παρατηρώντας με με περιέργεια. Δεν υπήρχε καμία απειλή στη φωνή του ούτε στη στάση του. Είχε τόσο συνηθισμένη εμφάνιση, δεν υπήρχε τίποτα το αξιοπρόσεχτο στο πρόσωπό ή στο σώμα του. Μόνο το λευκό δέρμα, τα μάτια με τους μαύρους κύκλους που είχα συνηθίσει πια. Φορούσε ένα ανοιχτό μπλε μακρυμάνικο πουκάμισο και ένα ξεθωριασμένο μπλε τζιν.

«Φαντάζομαι πως θα μου πεις πως ο φίλος σου θα πάρει εκδίκηση;» ρώτησε με ελπίδα, μου φάνηκε.

«Όχι, δε νομίζω. Τουλάχιστον, του ζήτησα να μην το κάνει».

«Και ποια ήταν η απάντησή του;»

«Δεν ξέρω». Ήταν παραδόξως εύκολη η συζήτηση με τον αβρό αυτό κυνηγό. «Του άφησα ένα γράμμα».

«Τι ρομαντικό, ένα τελευταίο γράμμα. Και πιστεύεις ότι θα το τιμήσει;» Η φωνή του ήταν ελάχιστα πιο σκληρή τώρα, με ένα ανεπαίσθητο ίχνος ειρωνείας να αμαυρώνει το ευγενικό του ύφος.

«Το ελπίζω».

«Χμμ. Τότε ελπίζουμε για διαφορετικά πράγματα. Βλέπεις, όλο αυτό ήταν κάπως υπερβολικά εύκολο, πολύ γρήγορο. Για να είμαι ειλικρινής, έχω απογοητευτεί. Περίμενα μια πολύ μεγαλύτερη πρόκληση. Και τελικά, το μόνο που μου χρειάστηκε ήταν λίγη τύχη».

Περίμενα σιωπηλή.

«Όταν η Βικτόρια δεν κατάφερε να προσεγγίσει τον πατέρα σου, την έβαλα να μάθει κι άλλα πράγματα για σένα. Δεν είχε κανένα νόημα να γυρίσω ολόκληρο τον πλανήτη για να σε κυνηγήσω, όταν θα μπορούσα να σε περιμένω άνετα σε κάποιο μέρος της δικής μου επιλογής. Έτσι, αφού μίλησα στη Βικτόρια, αποφάσισα να έρθω στο Φοίνιξ για να κάνω μια επίσκεψη στη μητέρα σου. Σε είχα ακούσει να λες πως θα πήγαινες σπίτι. Στην αρχή, δε φανταζόμουν ότι το εννοούσες. Αλλά μετά άρχισα να αναρωτιέμαι. Οι άνθρωποι είστε πολύ προβλέψιμοι – σας αρέσει να βρίσκεστε σε κάποιο οικείο μέρος, κάπου όπου νιώθετε ασφαλείς. Και θα ήταν το τέλειο κόλπο να πας στο τελευταίο μέρος που θα έπρεπε να βρίσκεσαι, όταν προσπαθείς να κρυφτείς – στο μέρος που είπες πως θα πήγαινες.

»Αλλά φυσικά δεν ήμουν σίγουρος, ήταν απλώς ένα προαίσθημα. Συνήθως έχω κάποιο προαίσθημα για το θήραμα που κυνηγάω, μια έκτη αίσθηση, αν θες. Άκουσα το μήνυμά σου, όταν ήρθα στο σπίτι της μητέρα σου, αλλά φυσικά δεν μπορούσα να είμαι σίγουρος από πού είχες τηλεφωνήσει. Ήταν πολύ χρήσιμο που είχα τον αριθμό σου, αλλά θα μπορούσες να είσαι ακόμα και στην Ανταρκτική, και το παιχνίδι δε θα πετύ-

χαινε αν δεν ήσουν κάπου κοντά.

» Τότε ο φίλος σου πήρε ένα αεροπλάνο για το Φοίνιξ. Η Βικτόρια τους παρακολουθούσε για χάρη μου, φυσικά. Σε ένα παιχνίδι με τόσους πολλούς παίχτες, δεν ήταν δυνατόν να δουλεύω μόνος μου. Κι έτσι κατάλαβα αυτό που ήλπιζα, πως ήσουν εδώ τελικά. Ήμουν προετοιμασμένος. Είχα ήδη δει τα γοητευτικά σας οικογενειακά βίντεο. Και μετά ήταν απλώς θέμα μπλόφας.

» Πολύ εύκολο, ξέρεις, δεν ανταποκρίνεται στα στάνταρ μου. Έτσι, λοιπόν, βλέπεις, ελπίζω να κάνεις λάθος για το φίλο σου. Έντουαρντ, δεν τον λένε; »

Δεν απάντησα. Η παλικαριά του σιγά-σιγά έσβηνε. Διαισθανόμουν ότι πλησίαζε στο τέλος του θριαμβευτικού του λογύδριου. Δεν απευθυνόταν σ' εμένα, έτσι κι αλλιώς. Δεν υπήρχε καμία δόξα στο να νικήσει εμένα, ένα αδύναμο ανθρώπινο πλάσμα.

« Θα σε πείραζε πολύ αν άφηνα κι εγώ ένα γράμμα στον καλό σου, τον Έντουαρντ; »

Έκανε ένα βήμα πίσω και άγγιξε μια ψηφιακή βιντεοκάμερα στο μέγεθος μιας παλάμης, που ισορροπούσε προσεχτικά πάνω στο στερεοφωνικό. Ένα μικρό κόκκινο φωτάκι έδειχνε ότι τραβούσε ήδη. Έκανε μερικές ρυθμίσεις, έκανε το πλάνο πιο πλατύ. Τον κοίταξα με φρίκη.

« Λυπάμαι, αλλά δε νομίζω ότι θα αντισταθεί στον πειρασμό να με κυνηγήσει, όταν το δει αυτό. Και δε θα ήθελα να χάσει τίποτα. Όλα έγιναν γι' αυτόν, φυσικά. Εσύ δεν είσαι τίποτα παρά ένας άνθρωπος, που δυστυχώς βρέθηκε στο λάθος μέρος τη λάθος στιγμή και, χωρίς αμφιβολία, με τα λάθος άτομα, θα μπορούσα να προσθέσω. »

Ήρθε προς το μέρος μου χαμογελώντας. « Πριν ξεκινήσουμε... »

Ένωσα μια ναυτία στο στομάχι μου, καθώς μιλούσε. Αυτό ήταν κάτι που δεν είχα προβλέψει.

« Απλώς θα ήθελα λιγάκι να του το τρίψω στη μούρη. Η λύση ήταν εκεί από την αρχή, και φοβόμουν τόσο πολύ πως ο Έντουαρντ θα την καταλάβαινε και θα μου κατέστρεφε τη διασκέδαση. Συνέβη μια φορά, ω, πάνε χρόνια. Η μία και μοναδική φορά που μου ξέφυγε η λεία μου. »

» Βλέπεις, εκείνος ο βρικόλακας που τόσο ανόητα αγαπούσε το μικρό αυτό θύμα έκανε την επιλογή, που ο καλός σου, ο Έντουαρντ φάνηκε πολύ αδύναμος για να κάνει. Όταν ο μεγάλος έμαθε πως κυνηγούσα τη μικρή του φίλη, την έκλεψε από το ίδρυμα που δούλευε αυτός – δε θα καταλάβω ποτέ την εμμονή που έχουν ορισμένοι βρικόλακες με τους ανθρώπους – και μόλις την ελευθέρωσε την κατέστησε ασφαλή. Εκείνη δε φάνηκε καν να προσέχει τον πόνο, το κακόμοιρο το πλασματάκι. Ήταν κλειδωμένη σ' εκείνη τη μαύρη τρύπα της τόσο πολύ καιρό. Εκατό χρόνια νωρίτερα θα την είχαν κάψει στην πυρά για τα οράματά της. Στα 1920 υπήρχε το άσυλο και τα ηλεκτροσόκ. Όταν άνοιξε τα μάτια της, δυνατή πια με την καινούρια της νιότη, ήταν λες και δεν είχε ξαναδεί τον ήλιο. Ο μεγάλος βρικόλακας τη μεταμόρφωσε σε ένα νέο δυνατό βρικόλακα, και δεν υπήρχε πλέον κανένας λόγος για μένα να την αγγίζω. Αναστέναξε. « Κατέστρεψα τον παλιό βρικόλακα για να τον εκδικηθώ. »

« Η Άλις », ψιθύρισα εμβρόντητη.

« Ναι, η μικρή σου φίλη. Έμεινα έκπληκτος που την είδα στο ξέφωτο. Υποθέτω, λοιπόν, ότι η οικογένειά της θα μπόρεσει να αντλήσει κάποια παρηγοριά από αυτή την εμπειρία. Εγώ κρατάω εσένα, εκείνοι κρατάνε αυτήν. Το μοναδικό θύμα που μου ξέφυγε, είναι μεγάλη τιμή, στην πραγματικότητα. »

» Και μύριζε τόσο νόστιμα. Ακόμα λυπάμαι που δεν κατάφερα να δοκιμάσω... μύριζε ακόμα καλύτερα από σένα. Συγγνώμη – δεν ήθελα να σε προσβάλλω. Έχεις πολύ όμορφη μυρωδιά. Κάπως λουλουδάτη, κατά κάποιο τρόπο... »

Έκανε άλλο ένα βήμα προς εμένα, μέχρι που μας χώριζαν

ελάχιστα εκατοστά. Σήκωσε μια μπούκλα από τα μαλλιά μου και τη μύρισε με λεπτότητα. Μετά έβαλε απαλά στη θέση της την τούφα, κι ένιωσα τα κρύα του δάχτυλα στο λαιμό μου. Σήκωσε το χέρι του για να χαϊδέψει το μάγουλό μου μια φορά, γρήγορα με τον αντίχειρά του, με πρόσωπο γεμάτο περιέργεια. Ήθελα τόσο πολύ να τρέξω, αλλά είχα κοκαλώσει. Δεν μπορούσα καν να ζαρώσω από το φόβο.

«Όχι», μουρμούρισε στον εαυτό του, καθώς κατέβασε το χέρι του, «δεν καταλαβαίνω». Αναστέναξε. «Λοιπόν, υποθέτω ότι πρέπει να τελειώνουμε. Και μετά μπορώ να πάρω τηλεφωνο τους φίλους σου, για να τους πω πού θα βρουν εσένα και το μικρό μου μήνυμα».

Τώρα ένιωθα σίγουρα ναντία. Θα ένιωθα πόνο, το έβλεπα στα μάτια του. Δε θα του ήταν αρκετό να κερδίσει, να φάει και να φύγει. Δε θα υπήρχε κανένα γρήγορο τέλος, όπως είχα υπολογίσει. Τα γόνατά μου άρχισαν να τρέμουν, και φοβήθηκα ότι θα έπεφτα.

Έκανε ένα βήμα πίσω κι άρχισε να κάνει κύκλους αδιάφορα, λες και προσπαθούσε να δει καλύτερα ένα άγαλμα σ' ένα μουσείο. Το πρόσωπό του ήταν ακόμα πρόσχαρο και φιλικό, καθώς αποφάσιζε από πού ν' αρχίσει.

Μετά έσκυψε μπροστά, παίρνοντας μια στάση εφόρμησης που γνώριζα καλά, και το ευχάριστο χαμόγελό του σιγά-σιγά έγινε πιο φαρδύ, μεγάλωσε, μέχρι που δεν ήταν πια χαμόγελο, αλλά μια παραμόρφωση που αποκάλυπτε τα δόντια του που άστραφταν.

Δεν μπορούσα να κρατηθώ –προσπάθησα να τρέξω. Όσο κι αν ήξερα ότι θα ήταν άχρηστο, όσο αδύναμα κι αν ήταν ήδη τα γόνατά μου, ο πανικός με κατέκλυσε, και τράπηκα σε φυγή προς την έξοδο κινδύνου.

Βρέθηκε μπροστά μου αστραπιαία. Δεν είδα αν χρησιμοποίησε το χέρι ή το πόδι του, ήταν πολύ γρήγορη η κίνησή του. Το στήθος μου δέχτηκε ένα συντριπτικό πλήγμα –ένιωσα να

πετάω προς τα πίσω και μετά άκουσα το θόρυβο, καθώς το κεφάλι μου τσακίστηκε στους καθρέφτες. Το γυαλί στραπατσαρίστηκε, μερικά κομμάτια θρυμματίστηκαν κι έπεσαν στο πάτωμα δίπλα μου.

Ήμουν υπερβολικά σαστισμένη για να νιώσω τον πόνο. Δεν μπορούσα ακόμα να ανασάνω.

Περπάτησε προς εμένα αργά.

«Αυτό είναι ένα πολύ ωραίο εφέ», είπε εξετάζοντας τα θραύσματα του γυαλιού, με φωνή φιλική και πάλι. «Σκέφτηκα πως το δωμάτιο αυτό θα είχε ένα δραματικό οπτικό αποτέλεσμα, κατάλληλο για τη μικρή μου ταινία. Γι' αυτό διάλεξα αυτό το μέρος για να σε συναντήσω. Είναι τέλειο, δεν είναι;»

Δεν του έδωσα σημασία, προσπαθώντας να σταθώ στα χέρια και στα γόνατά μου και να συρθώ ως την άλλη πόρτα.

Βρέθηκε πάνω μου αμέσως, με το πόδι του να πατάει με δύναμη το δικό μου. Πρώτα άκουσα τον ήχο του σπασίματος. Μετά το ένιωσα κιόλας και δεν μπόρεσα να συγκρατήσω την κραυγή της οδύνης. Τεντώθηκα για να φτάσω το πόδι μου, κι εκείνος στεκόταν από πάνω μου χαμογελώντας.

«Θέλεις μήπως να ξανασκεφτείς την τελευταία σου επιθυμία;» ρώτησε ευχάριστα. Με το δάχτυλο του ποδιού του πείραξε το σπασμένο μου πόδι, κι άκουσα μια διαπεραστική στριγκλιά. Με έκπληξη συνειδητοποίησα πως ήταν δικιά μου.

«Δε θα προτιμούσες ο Έντουαρντ να προσπαθήσει να με βρει;» με παρότρυνε.

«Όχι!» έβγαλα μια βραχνή φωνή. «Όχι, Έντουαρντ, μην το κάνεις...» Και μετά κάτι έπεσε πάνω στο πρόσωπό μου με δύναμη, ρίχνοντάς με πίσω στους σπασμένους καθρέφτες.

Εκτός από τον πόνο στο πόδι μου, ένιωσα το σουβλερό κόψιμο στο δέρμα του κεφαλιού μου, εκεί όπου το έσκισε το γυαλί. Και μετά η ζεστή υγρασία άρχισε να απλώνεται στα μαλλιά μου με ανησυχητική ταχύτητα. Ένιωθα να διαποτίζει τον ώμο της μπλούζας μου, την άκουγα να στάζει κάτω στο ξύλο. Η

μυρωδιά της έκανε το στομάχι μου να ανακατεύεται.

Μέσα από τη ναυτία και τη ζαλάδα είδα κάτι που μου έδωσε ένα ξαφνικό, τελευταίο ίχνος ελπίδας. Τα μάτια του, που με κοιτούσαν απλώς με ένταση πριν, τώρα καίγονταν από μια ασυγκράτητη επιθυμία. Το αίμα –που απλωνόταν κατακόκκινο στο λευκό μου μπλουζάκι κι έσταζε γρήγορα στο πάτωμα σχηματίζοντας λιμνούλα– τον είχε τρελάνει από τη δίψα. Όποιες κι αν ήταν οι αρχικές του προθέσεις, δεν μπορούσε να το παρατείνει αυτό πολύ.

Ας γινόταν γρήγορα τώρα, αυτό ήταν το μόνο που μπορούσα να ελπίζω, καθώς η ροή του αίματος από το κεφάλι μου ρουφούσε τη συνείδησή μου. Τα μάτια μου έκλειναν.

Άκουσα, λες και ήμουν κάτω από το νερό, το τελευταίο γρύλισμα του κυνηγού. Έβλεπα, μέσα από τις μακριές σήραγγες που είχαν γίνει τα μάτια μου, τη σκοτεινή του μορφή να με πλησιάζει. Με τις τελευταίες δυνάμεις που μου απόμειναν, το χέρι μου ενστικτωδώς σηκώθηκε για να προστατέψει το πρόσωπό μου. Τα μάτια μου έκλεισαν και χάθηκα.

23. Ο ΑΓΓΕΛΟΣ

Εκεί που χάθηκα, ονειρεύτηκα.

Εκεί που πλανιόμουν, κάτω από το σκοτεινό νερό, άκουσα τον πιο χαρούμενο ήχο που θα μπορούσε το μυαλό μου να σκεφτεί –ήταν τόσο όμορφος, με έκανε να νιώθω τέτοια ανάταση, αλλά ήταν και εξίσου φρικτός. Ήταν άλλο ένα γρύλισμα· ένα πιο βαθύ, πιο άγριο μουγκρητό, που μαινόταν από οργή.

Γύρισα πάλι πίσω, σχεδόν στην επιφάνεια, από έναν οξύ πόνο που έκαιγε το σηκωμένο μου χέρι, αλλά δεν μπορούσα να βρω το δρόμο της επιστροφής ως το σημείο που να μπορώ να ανοίξω τα μάτια μου.

Και τότε ήξερα ότι είχα πεθάνει.

Επειδή, μέσα από το βαρύ νερό, άκουσα τη φωνή ενός αγγέλου που φώναζε το όνομά μου, με φώναζε στο μόνο παράδεισο που ήθελα.

«Ωχ, όχι, Μπέλλα, όχι!» φώναξε έντρομη η φωνή του αγγέλου.

Πίσω από τον ήχο αυτό που λαχταρούσα τόσο πολύ υπήρχε ένας άλλος θόρυβος –μια φρικτή βοή που το μυαλό μου ήθελε

να διώξει μακριά. Ένα μοχθηρό, μπάσο γρύλισμα, ένας άξαφνος ήχος, λες και κάτι έσπασε, κι ένας διαπεραστικός θόρυβος, που ξαφνικά σταμάτησαν...

Προσπάθησα να συγκεντρωθώ στη φωνή του αγγέλου.

«Μπέλλα, σε παρακαλώ! Μπέλλα, άκουσέ με, σε παρακαλώ, σε παρακαλώ, Μπέλλα, σε παρακαλώ!» ικέτευε.

Ναι, ήθελα να πω. Ότι θέλεις. Αλλά δεν μπορούσα να βρω τα χείλη μου.

«Κάρλαιλ!» φώναξε ο άγγελος, με αγωνία στην τέλεια φωνή του. «Μπέλλα, Μπέλλα, όχι, ω, σε παρακαλώ, όχι, όχι!» Και ο άγγελος έκλαιγε με λυγμούς χωρίς δάκρυα, ραγισμένους λυγμούς.

Ο άγγελος δεν έπρεπε να κλαίει, δεν ήταν σωστό. Προσπάθησα να τον βρω, να του πω ότι ήταν όλα εντάξει, αλλά το νερό ήταν τόσο βαθύ, με πίεζε, και δεν μπορούσα να αναπνεύσω.

Υπήρχε ένα σημείο πίεσης στο κεφάλι μου. Πονούσε. Τότε, καθώς ο πόνος εκείνος διαπέρασε το σκοτάδι και έφτασε σ' εμένα, ήρθαν κι άλλοι πόνοι, πιο δυνατοί. Φώναξα, αγκομαχώντας, βγαίνοντας από τη σκοτεινή λίμνη.

«Μπέλλα!» φώναξε ο άγγελος.

«Έχει χάσει αίμα, αλλά το τραύμα στο κεφάλι της δεν είναι βαθύ», με πληροφόρησε μια ψύχραιμη φωνή. «Πρόσεχε το πόδι της, είναι σπασμένο».

Ένα ουρλιαχτό θυμού βγήκε πνιχτά από τα χείλη του αγγέλου.

Ένωσα μια δυνατή σουβλιά στα πλάγια. Δεν ήταν δυνατόν αυτός να είναι ο παράδεισος, ήταν; Ο πόνος ήταν πάρα πολύς.

«Και μερικά πλευρά, νομίζω», συνέχισε η μεθοδική φωνή.

Αλλά οι οξείς πόνοι είχαν αρχίσει να σβήνουν. Υπήρχε ένας καινούριος πόνος, ένας τσουχτερός πόνος στο χέρι μου που επισκίαζε οτιδήποτε άλλο.

Κάποιος με έκαιγε.

«Έντουαρντ». Προσπάθησα να του πω, αλλά η φωνή μου ήταν τόσο βαριά και αργή. Δεν καταλάβαινα τον εαυτό μου.

«Μπέλλα, θα γίνεις καλά. Μ' ακούς, Μπέλλα; Σ' αγαπώ».

«Έντουαρντ», προσπάθησα ξανά. Η φωνή μου ήταν λίγο πιο καθαρή.

«Ναι, εδώ είμαι».

«Πονάει», κλαψούρισα.

«Το ξέρω, Μπέλλα, το ξέρω» –και τότε, γυρίζοντας αλλού, με αγωνία– «δεν μπορείς να κάνεις κάτι;»

«Την τσάντα μου, σε παρακαλώ... Κράτα την ανάσα σου, Άλις, θα σε βοηθήσει», υποσχέθηκε ο Κάρλαιλ.

«Άλις;» μούγκρισα.

«Εδώ είναι, ήξερε πού να σε βρει».

«Το χέρι μου πονάει», προσπάθησα να του πω.

«Το ξέρω, Μπέλλα. Ο Κάρλαιλ θα σου δώσει κάτι, θα σταματήσει».

«Το χέρι μου καίγεται!» ούρλιαξα, βγαίνοντας επιτέλους από το σκοτάδι, με τα μάτια μου να τρεμοπαίζουν ανοιχτά. Δεν μπορούσα να δω το πρόσωπό του, κάτι σκοτεινό και ζεστό συννέφιαζε τα μάτια μου. Γιατί δεν έβλεπαν τη φωτιά να τη σβήσουν;

Η φωνή του ήταν τρομαγμένη. «Μπέλλα;»

«Τη φωτιά! Κάποιος να σβήσει τη φωτιά!» ούρλιαξα, καθώς καigόμουν.

«Κάρλαιλ! Το χέρι της!»

«Τη δάγκωσε». Η φωνή του Κάρλαιλ δεν ήταν πια ψύχραιμη, ήταν γεμάτη τρόμο.

Άκουσα την ανάσα του Έντουαρντ να κόβεται από τη φρίκη.

«Έντουαρντ, πρέπει να το κάνεις». Ήταν η φωνή της Άλις, κοντά στο κεφάλι μου. Δροσερά δάχτυλα απομάκρυναν την υγρασία από τα μάτια μου.

«Όχι!» μούγκρισε.

«Άλις», βόγκηξα.

«Μπορεί να υπάρχει ελπίδα», είπε ο Κάρλαϊλ.

«Τι;» ικέτησε ο Έντουαρντ.

«Δες αν μπορείς να ρουφήξεις το δηλητήριο. Το τραύμα είναι αρκετά καθαρό». Ενώ μιλούσε ο Κάρλαϊλ, ένιωθα περισσότερο πίεση στο κεφάλι μου, κάτι έψαχνε και τραβούσε το δέρμα στο κεφάλι μου. Ο πόνος αυτός δεν ήταν τίποτα μπροστά στον πόνο από τη φωτιά.

«Θα πετύχει;» η φωνή της Άλις ήταν γεμάτη άγχος.

«Δεν ξέρω», είπε ο Κάρλαϊλ. «Αλλά πρέπει να βιαστούμε».

«Κάρλαϊλ...» δίστασε ο Έντουαρντ. «Δεν ξέρω αν μπορώ να το κάνω». Υπήρχε αγωνία στην πανέμορφη φωνή του ξανά.

«Είναι δική σου η απόφαση, Έντουαρντ, όπως και να' χει. Δεν μπορώ να σε βοηθήσω. Πρέπει να σταματήσω την αιμορραγία εδώ πέρα, αν είναι να ρουφήξεις το αίμα από το χέρι της».

Εγώ σφάδαξα από το μαρτύριο της φωτιάς, κι έτσι όπως κουνιόμουν, ο πόνος στο πόδι μου φούντωνε σε σημείο να νιώθω και πάλι ναυτία.

«Έντουαρντ!» ούρλιαξα. Συνειδητοποίησα πως τα μάτια μου ήταν ξανά κλειστά. Τα άνοιξα, απεγνωσμένα ψάχνοντας να δω το πρόσωπό του. Και το βρήκα. Επιτέλους, έβλεπα το αψεγάδιαστο πρόσωπό του, να με κοιτάζει παραμορφωμένο σε μια αναποφάσιστη μάσκα πόνου.

«Άλις, φέρε μου κάτι για να δέσω το πόδι της!» ο Κάρλαϊλ ήταν σκυμμένος πάνω μου, δουλεύοντας στο κεφάλι μου. «Έντουαρντ, πρέπει να το κάνεις τώρα, αλλιώς θα είναι πολύ αργά».

Το πρόσωπο του Έντουαρντ ήταν τραβηγμένο προς τα πίσω. Είδα τα μάτια του, καθώς η αμφιβολία αντικαταστάθηκε από μια παθιασμένη αποφασιστικότητα. Έσφιξε το σαγόνι

του. Ένωσα τα δροσερά του δάχτυλα να πιάνουν γερά το σημείο. Μετά το κεφάλι του έσκυψε πάνω του, και τα κρύα του χείλη πίεσαν το δέρμα μου.

Στην αρχή ο πόνος ήταν χειρότερος. Ούρλιαξα και σφάδαξα κάτω από τα δροσερά χέρια που με κρατούσαν. Άκουσα τη φωνή της Άλις που προσπαθούσε να με ηρεμήσει. Κάτι βαρύ κρατούσε το πόδι μου στο πάτωμα, κι ο Κάρλαϊλ κρατούσε το κεφάλι μου σφιχτά, ώστε να μην μπορεί να κουνηθεί μέσα στα πέτρινα χέρια του.

Μετά, σιγά-σιγά, σταμάτησα να σπαρταράω, καθώς το χέρι μου μούδιαζε όλο και περισσότερο. Η φωτιά άρχιζε να σβήνει, συγκεντρωνόταν σε ένα όλο και πιο μικρό σημείο.

Ένωθα τη συνείδησή μου να σβήνει, καθώς ο πόνος υποχωρούσε. Φοβόμουν ότι θα έπεφτα πάλι στα μαύρα νερά, φοβόμουν ότι θα τον έχανα μέσα στο σκοτάδι.

«Έντουαρντ», προσπάθησα να πω, αλλά δεν μπορούσα να ακούσω τη φωνή μου. Αυτοί με άκουγαν.

«Εδώ είναι, Μπέλλα».

«Μείνε, Έντουαρντ, μείνε μαζί μου...»

«Θα μείνω». Η φωνή του ήταν καταπονημένη, αλλά κατά κάποιο τρόπο θριαμβευτική.

Αναστέναξα με ικανοποίηση. Η φωτιά είχε φύγει, οι άλλοι πόνοι αμβλύνονταν από μια υπνηλία που διαπότιζε όλο μου το σώμα.

«Έφυγε όλο;» ρώτησε ο Κάρλαϊλ από κάπου πολύ μακριά.

«Το αίμα της είναι καθαρό», είπε ο Έντουαρντ ήσυχα. «Μυρίζω τη μορφίνη».

«Μπέλλα;» μου φώναξε ο Κάρλαϊλ.

Προσπάθησα να απαντήσω. «Μμμμμ;»

«Έσβησε η φωτιά;»

«Ναι», είπα αναστενάζοντας. «Σ' ευχαριστώ, Έντουαρντ».

«Σ' αγαπώ», απάντησε εκείνος.

«Το ξέρω», ψιθύρισα τόσο κουρασμένη.

Άκουσα τον πιο αγαπημένο μου ήχο στον κόσμο: το χαμηλό γέλιο του Έντουαρντ, αδύναμο αλλά ανακουφισμένο.

«Μπέλλα;» ρώτησε πάλι ο Κάρλαϊλ.

Κατσούφιασα ' ήθελα να κοιμηθώ. «Τι;»

«Πού είναι η μητέρα σου;»

«Στη Φλόριντα», ψιθύρισα αναστενάζοντας. «Με ξεγέλασε, Έντουαρντ. Είχε δει τα βίντεο που είχαμε τραβήξει με τη μαμά μου». Η οργή στη φωνή μου ήταν αξιολύπητα αδύναμη.

Αλλά αυτό μου θύμιζε.

«Άλις». Προσπάθησα να ανοίξω τα μάτια μου. «Άλις, το βίντεο –σε ήξερε, Άλις, ήξερε από πού ήσουν». Σκοπός μου ήταν να μιλήσω με ένα επείγοντα τόνο, αλλά η φωνή μου ήταν εξασθενημένη. «Μυρίζω βενζίνη», πρόσθεσα, έκπληκτη μέσα από την ομίχλη στο μυαλό μου.

«Είναι ώρα να τη μετακινήσουμε», είπε ο Κάρλαϊλ.

«Όχι, θέλω να κοιμηθώ», παραπονέθηκα.

«Μπορείς να κοιμηθείς, αγάπη μου, θα σε κουβαλήσω εγώ», είπε ο Έντουαρντ παρηγορητικά.

Και βρέθηκα στην αγκαλιά του, κουλουριασμένη στο στήθος του –επιπλέοντας, ενώ όλος ο πόνος είχε φύγει.

«Κοιμήσου τώρα, Μπέλλα», ήταν τα τελευταία λόγια που άκουσα.

24. ΑΔΙΕΞΟΔΟ

Τα μάτια μου άνοιξαν για να αντικρίσουν ένα λαμπερό, λευκό φως. Ήμουν σε ένα άγνωστο δωμάτιο, ένα λευκό δωμάτιο. Ο τοίχος δίπλα μου ήταν καλυμμένος με μακριά κάθετα στόρια ' πάνω από το κεφάλι μου, τα εκτυφλωτικά φώτα με θάμπωναν. Βρισκόμουν σε ένα σκληρό, ανώμαλο κρεβάτι –ένα κρεβάτι με κάγκελα. Τα μαξιλάρια ήταν λεπτά και σβολιασμένα. Ακουγόταν ένας ενοχλητικός ήχος από κάτι που χτυπούσε συνέχεια κοντά μου. Ήλπιζα ότι αυτό σήμαινε πως ήμουν ακόμα ζωντανή. Ο θάνατος λογικά δεν πρέπει να ήταν τόσο άβολος.

Τα χέρια μου ήταν τυλιγμένα με διάφανους σωλήνες, και κάτι ήταν κολλημένο στο πρόσωπό μου, κάτω από τη μύτη μου. Σήκωσα το χέρι μου για να το βγάλω.

«Όχι, δεν κάνει». Και δροσερά δάχτυλα έπιασαν το χέρι μου.

«Έντουαρντ;» γύρισα το κεφάλι μου ελαφρά, και το υπέροχο του πρόσωπο ήταν μόλις μερικά εκατοστά μακριά από το δικό μου, με το πιγούνι του ακουμπισμένο στην άκρη του μαξιλαριού μου. Συνειδητοποίησα ξανά πως ήμουν ζωντανή,

αυτή τη φορά με ευγνωμοσύνη και χαρά. «Αχ, Έντουαρντ, συγγνώμη!»

«Σσσς», μου έκανε για να σιωπήσω. «Όλα είναι εντάξει τώρα».

«Τι συνέβη;» Δε θυμόμουν ξεκάθαρα, και το μυαλό μου επαναστατούσε ενάντια σ' εμένα, καθώς προσπαθούσα να ανασύρω στη μνήμη μου τα γεγονότα.

«Παραλίγο να έρθω πολύ αργά. Θα μπορούσα να είχα έρθει πολύ αργά», ψιθύρισε με φωνή βασανισμένη.

«Ήμουν τόσο ανόητη, Έντουαρντ. Νόμιζα ότι είχε τη μαμά μου».

«Μας ξεγέλασε όλους».

«Πρέπει να πάρω τηλέφωνο τον Τσάρλι και τη μαμά μου», συνειδητοποίησα μέσα στην ομίχλη.

«Η Άλις τους πήρε. Η Ρενέ είναι εδώ –δηλαδή, εδώ στο νοσοκομείο. Πήγε να πάρει κάτι να φάει».

«Είναι εδώ;» προσπάθησα να ανασηκωθώ, αλλά το κεφάλι μου άρχισε να γυρίζει πιο γρήγορα, και το χέρι του με έσπρωξε απαλά κάτω στα μαξιλάρια.

«Θα γυρίσει γρήγορα», μου υποσχέθηκε. «Κι εσύ πρέπει να μείνεις ακίνητη».

«Μα τι της είπατε;» είπα πανικόβλητη. Δεν ήθελα να με παρηγορήσει. Η μαμά μου ήταν εδώ, κι εγώ ανάρρωνα από επίθεση βρικόλακα. «Για ποιο λόγο της είπατε ότι είμαι εδώ;»

«Έπεσες δύο ορόφους από τα σκαλιά και πέρασες μέσα από μια τζαμαρία». Σταμάτησε. «Πρέπει να το παραδεχτείς, θα μπορούσε να σου είχε συμβεί».

Αναστέναξα και πόνεσα. Κοίταξα το σώμα μου κάτω από το σεντόνι, τον τεράστιο όγκο που ήταν το πόδι μου.

«Πόσο άσχημα είμαι;» ρώτησα.

«Έχεις ένα σπασμένο πόδι, τέσσερα σπασμένα πλευρά, μερικά κατάγματα στο κρανίο σου, μώλωπες σε όλο σου το σώμα, και έχεις χάσει πολύ αίμα. Σου έκαναν μερικές μεταγγί-

σεις. Δε μου άρεσε –σε έκανε να μυρίζεις αλλιώς για λίγο».

«Αυτό θα πρέπει να ήταν ευχάριστη αλλαγή για σένα».

«Όχι, μου αρέσει έτσι όπως μυρίζεις εσύ».

«Πώς το έκανες;» ρώτησα χαμηλόφωνα. Κατάλαβε τι εννοούσα αμέσως.

«Δεν είμαι σίγουρος». Πήρε το βλέμμα του από τα απορημένα μου μάτια, σηκώνοντας το τυλιγμένο σε γάζες χέρι μου από το κρεβάτι και κρατώντας το απαλά στο δικό του, προσέχοντας να μην τραβήξει το καλώδιο που με συνέδεε με μια από τις θόνες των μηχανημάτων.

Περίμενα υπομονετικά για τη συνέχεια.

Αναστέναξε, χωρίς να μου ανταποδώσει το βλέμμα. «Ήταν αδύνατον... να σταματήσω», ψιθύρισε. «Αδύνατον. Αλλά σταμάτησα». Με κοίταξε τελικά με μισό χαμόγελο. «Πρέπει να σε αγαπώ».

«Είναι εξίσου καλή η γεύση με τη μυρωδιά;» ρώτησα χαμογελώντας. Αυτό έκανε το πρόσωπό μου να πονέσει.

«Ακόμα καλύτερη –καλύτερη απ' ό,τι φανταζόμουν».

«Με συγχωρείς», ζήτησα συγγνώμη.

Σήκωσε τα μάτια του στο ταβάνι. «Απ' όλα τα πράγματα για τα οποία θα έπρεπε να ζητάς συγγνώμη, εσύ ζητάς γι' αυτό».

«Για ποιο πράγμα θα έπρεπε να ζητήσω συγγνώμη;»

«Επειδή παρά λίγο να μου στερήσεις τον εαυτό σου για πάντα».

«Με συγχωρείς», ζήτησα πάλι συγγνώμη.

«Ξέρω γιατί το έκανες». Η φωνή του ήταν παρηγορητική. «Ήταν και πάλι παράλογο, φυσικά. Έπρεπε να με περιμένεις, έπρεπε να μου το είχες πει».

«Δε θα με άφηνες να πάω».

«Όχι» συμφώνησε με έναν αυστηρό τόνο «δε θα σε άφηννα».

Μερικές πολύ δυσάρεστες αναμνήσεις άρχιζαν να μου ξα-

νάρχονται. Με διαπέρασε ένα ρίγος, και μετά το πρόσωπό μου συσπάστηκε.

Εκείνος αμέσως ανησύχησε. «Μπέλλα, τι συμβαίνει;»

«Τι απέγινε ο Τζέιμς;»

«Αφού τον τράβηξα μακριά σου, τον ανέλαβαν ο Έμετ κι ο Τζάσπερ». Υπήρχε ένας άγριος τόνος θλίψης στη φωνή του.

Αυτό με μπέρδεψε. «Δεν είδα τον Έμετ και τον Τζάσπερ εκεί».

«Έπρεπε να φύγουν από το δωμάτιο... είχε πάρα πολύ αίμα».

«Εσύ, όμως, έμεινες».

«Ναι, έμεινα».

«Και η Άλις κι ο Κάρλαϊλ...» είπα απορημένη.

«Σε αγαπάνε κι αυτοί, ξέρεις».

Αστραπιαία πέρασαν από το νου μου μερικές οδυνηρές αναμνήσεις από την τελευταία φορά που είδα την Άλις, που μου θύμισαν κάτι. «Η Άλις είδε την ταινία;» ρώτησα ανήσυχα.

«Ναι». Ένας καινούριος ήχος έκανε τη φωνή του πιο σκοτεινή, ένας τόνος καθαρού μίσους.

«Ήταν πάντα στο σκοτάδι, γι' αυτό δε θυμόταν τίποτα».

«Το ξέρω. Τώρα καταλαβαίνει». Η φωνή του ήταν άτονη, αλλά το πρόσωπό του ήταν σκοτεινό από την οργή.

Προσπάθησα να ακουμπήσω το πρόσωπό του με το ελεύθερο χέρι μου, αλλά κάτι με σταμάτησε. Κοίταξα κάτω για να δω τον ορό που μου τραβούσε το χέρι.

«Αχ!» Έκανα ένα μορφασμό.

«Τι είναι;» ρώτησε ανήσυχα –του είχα αποσπάσει την προσοχή, αλλά όχι αρκετά. Η ψυχρότητα δεν είχε σβήσει εντελώς από τα μάτια του.

«Βελόνες», εξήγησα γυρίζοντας το βλέμμα μακριά από αυτήν στο χέρι μου. Συγκεντρώθηκα σε ένα σκεβρωμένο πλακάκι στο ταβάνι και προσπάθησα να πάρω μια βαθιά ανάσα παρά τον πόνο στα πλευρά μου.

«Φοβάται μια βελόνα», μουρμούρισε στον εαυτό του μέσ' από τα δόντια του, κουνώντας το κεφάλι. «Α, ένας σαδιστής βρικόλακας, που έχει σκοπό να τη βασανίσει μέχρι θανάτου, γιατί όχι, κανένα πρόβλημα, το σκάει για να τον συναντήσει. Από την άλλη μεριά, ένας ορός...»

Στριφογύρισα τα μάτια μου. Χαιρόμουν που ανακάλυπτα ότι τουλάχιστον αυτή η αντίδραση δεν είχε πόνο. Αποφάσισα να αλλάξω το θέμα.

«Εσύ γιατί είσαι εδώ;» ρώτησα.

Με κοίταξε στην αρχή μπερδεμένος και μετά πληγωμένος, όπως έδειχναν τα μάτια του. Τα φρύδια του σούφρωσαν, καθώς κατσούφιασε. «Θέλεις να φύγω;»

«Όχι!» διαμαρτυρήθηκα, νιώθοντας φρίκη στη σκέψη. «Όχι, θέλω να πω, πως εξηγήσατε στη μητέρα μου την παρουσία σου εδώ; Πρέπει να ξέρω τι θα της πω πριν γυρίσει».

«Α», είπε, ενώ το μέτωπό του έγινε πάλι λείο σαν μάρμαρο. «Ήρθα στο Φοίνιξ για να σε λογικέσω, να σε πείσω να γυρίσεις στο Φορκς». Τα μεγάλα του μάτια ήταν τόσο σοβαρά και ειλικρινή που παραλίγο να τον πιστέψω κι εγώ. «Δέχτηκες να με συναντήσεις και ήρθες στο ξενοδοχείο όπου έμενα με τον Κάρλαϊλ και την Άλις –φυσικά είχα έρθει με τη συνοδεία του κηδεμόνα μου», πρόσθεσε ενάρετα, «αλλά σκόνταψες στις σκάλες ανεβαίνοντας στο δωμάτιό μου και... τα υπόλοιπα τα ξέρεις. Δεν είναι ανάγκη να τα θυμάσαι όλα αναλυτικά, όμως δικαιολογείσαι να βρίσκεσαι σε σύγχυση σχετικά με τις μικρολεπτομέρειες».

Το σκέφτηκα για μια στιγμή. «Υπάρχουν μερικά κενά σ' αυτήν την ιστορία. Για παράδειγμα, δεν υπάρχει καμία σπασμένη τζαμαρία».

«Μην το λες», είπε. «Η Άλις το διασκέδασε στην προσπάθειά της να δημιουργήσει στοιχεία. Όλα κανονίστηκαν με πολύ πειστικό τρόπο – θα μπορούσες να μηνύσεις το ξενοδοχείο αν ήθελες. Δε χρειάζεται ν' ανησυχείς για τίποτα», υποσχέθηκε,

χαϊδεύοντας το μάγουλό μου με το πιο ελαφρό άγγιγμα. «Η μοναδική σου δουλειά τώρα είναι να γίνεις καλά».

Δεν ήμουν τόσο χαμένη στον πόνο ή την ομίχλη των φαρμάκων για να μην αντιδράσω στο άγγιμά του. Ο χτύπος στην οθόνη έγινε άρρυθμος – τώρα δεν ήταν εκείνος ο μόνος που άκουγε την καρδιά μου να κάνει ατασθαλίες.

«Θα γίνω ρεζίλι», μουρμούρισα στον εαυτό μου.

Χαχάνισε, και το βλέμμα στα μάτια του έδειχνε σαν να έκα-νε υποθέσεις με το νου του. «Χμμμ, αναρωτιέμαι...»

Έσκυψε πάνω μου αργά' ο χτύπος στην οθόνη έγινε ξέφρε-νος πριν καν με αγγίξουν τα χείλη του. Αλλά όταν με άγγιξαν, αν και απίστευτα μαλακά, ο χτύπος σταμάτησε εντελώς.

Τραβήχτηκε μακριά απότομα, με την ανήσυχη έκφρασή του να μετατρέπεται σε ανακούφιση, καθώς η οθόνη έδειχνε πάλι το ξεκίνημα της καρδιάς μου.

«Φαίνεται πως θα πρέπει να είμαι ακόμα πιο προσεχτικός μαζί σου απ' ό,τι συνήθως». Κατσούφιασε.

«Δεν τελείωσα με το φιλί», παραπονέθηκα. «Μη με ανα-γκάσεις να έρθω εκεί».

Χαμογέλασε πλατιά κι έσκυψε για να πιέσει τα χείλη του ελαφρά στα δικά μου. Η οθόνη τρελάθηκε.

Αλλά τότε τα χείλη του έγιναν άκαμπτα. Τραβήχτηκε.

«Νομίζω ότι ακούω τη μητέρα σου», είπε χαμογελώντας πάλι.

«Μη με αφήσεις», φώναξα, με ένα παράλογο κύμα πανι-κού να με πλημμυρίζει. Δεν μπορούσα να τον αποχωριστώ – μπορεί να εξαφανιζόταν πάλι.

Διάβασε τον τρόπο στα μάτια μου για ένα δευτερόλεπτο που κράτησε ελάχιστα. «Δε θα σε αφήσω», υποσχέθηκε με σοβαρότητα και μετά χαμογέλασε. «Θα πάρω ένα υπνάκο».

Μετακινήθηκε από τη σκληρή πλαστική καρέκλα δίπλα μου στην τερκουάζ σεζλόνγκ από δερματίνη στα πόδια μου, ξαπλώνοντάς την πίσω όσο πήγαινε, και κλείνοντας τα μάτια.

Ήταν απόλυτα ακίνητος.

«Μην ξεχάσεις να αναπνεύσεις», ψιθύρισα ειρωνικά. Εκεί-νος πήρε μια βαθιά ανάσα, με τα μάτια ακόμα κλειστά.

Άκουγα τη μητέρα μου τώρα. Μιλούσε σε κάποιον, ίσως σε κάποια νοσοκόμα, κι ακουγόταν κουρασμένη κι αναστατωμέ-νη. Ήθελα να πηδήξω από το κρεβάτι και να τρέξω κοντά της, για να την ηρεμήσω, να της υποσχεθώ ότι όλα θα ήταν μια χαρά. Αλλά δεν ήμουν σε θέση σε καμία περίπτωση, έτσι περι-μένα ανυπόμονα.

Η πόρτα άνοιξε λιγάκι, κι εκείνη έριξε μια κλεφτή ματιά μέσα.

«Μαμά!» ψιθύρισα, με φωνή γεμάτη αγάπη και ανακού-φιση.

Είδε το ακίνητο σώμα του Έντουαρντ στη σεζλόνγκ και ήρθε περπατώντας στις άκρες των ποδιών της στο κρεβάτι, δίπλα μου.

«Δε φεύγει ποτέ, ε;» μουρμούρισε στον εαυτό της.

«Μαμά, χαίρομαι τόσο πολύ που σε βλέπω!»

Έσκυψε για να με αγκαλιάσει απαλά, κι ένιωσα ζεστά δά-κρυα να πέφτουν στα μάγουλά μου.

«Μπέλλα, ανησύχησα τόσο πολύ!»

«Συγγνώμη, μαμά. Αλλά όλα είναι εντάξει τώρα, μια χαρά», την παρηγόρησα.

«Απλώς χαίρομαι που βλέπω επιτέλους τα μάτια σου ανοι-χτά». Κάθισε στην άκρη του κρεβατιού.

Ξαφνικά συνειδητοποίησα πως δεν είχα ιδέα τι μέρα ήταν. «Πόσο καιρό είναι κλειστά;»

«Είναι Παρασκευή, γλυκιά μου, κοιμόσουν αρκετές μέ-ρες».

«Παρασκευή;» ένιωσα έκπληξη. Προσπάθησα να θυμηθώ τι μέρα ήταν όταν... αλλά δεν ήθελα να το σκεφτώ.

«Έπρεπε να σε έχουν ναρκωμένη για λίγο, γλυκιά μου – έχεις πάρα πολλά τραύματα».

«Το ξέρω». Τα ένιωθα.

«Είσαι τυχερή που ήταν εδώ ο δόκτωρ Κάλεν. Είναι τόσο καλός... αν και πολύ νέος. Και μοιάζει περισσότερο με μοντέλο παρά με γιατρό...»

«Γνώρισες τον Κάρλαϊλ;»

«Και την αδερφή του Έντουαρντ, την Άλις. Είναι υπέροχη κοπέλα».

«Είναι», συμφώνησα με όλη μου την καρδιά.

Κοίταξε πάνω από τον ώμο της τον Έντουαρντ, που ήταν ξαπλωμένος με τα μάτια του κλειστά στη σεζλόγκκ. «Δε μου είπες ότι είχες τόσο καλούς φίλους στο Φορκς».

Εγώ ζάρωσα και μετά έβγαλα ένα βογκητό.

«Τι σε πονάει;» απαίτησε να μάθει ανήσυχη, γυρίζοντας πάλι προς εμένα. Τα μάτια του Έντουαρντ στράφηκαν αμέσως στο πρόσωπό μου.

«Είμαι μια χαρά», τους διαβεβαίωσα. «Απλώς πρέπει να θυμάμαι να μην κουνιέμαι». Γύρισε πάλι στον ψεύτικο ύπνο του.

Εκμεταλλεύτηκα το γεγονός ότι για μια στιγμή η προσοχή της μητέρας μου αποσπάστηκε, ώστε να εμποδίσω την κουβέντα να γυρίσει πάλι στην κάθε άλλο παρά ειλικρινή συμπεριφορά μου. «Πού είναι ο Φιλ;» ρώτησα γρήγορα.

«Στη Φλόριντα –ω, Μπέλλα! Μάντεψε! Εκεί που ήμασταν έτοιμοι να φύγουμε, τα καλύτερα νέα!»

«Ο Φιλ υπέγραψε συμβόλαιο;» μάντεψα.

«Ναι! Πώς το κατάλαβες; Με τους Σανς, το πιστεύεις;»

«Αυτό είναι υπέροχο, μαμά», είπα με όσο περισσότερο ενθουσιασμό μπορούσα, αν και δεν είχα ιδέα τι σήμαινε αυτό.

«Και θα σου αρέσει τόσο πολύ το Τζάκσονσβιλ», συνέχισε αυτή σαν χείμαρρος, ενώ εγώ την κοίταζα ανέκφραστα. «Ανησύχησα λιγάκι, όταν ο Φιλ άρχισε να μιλάει για το Άκρον, με το χιόνι κι όλα αυτά, επειδή ξέρεις πόσο μισώ το κρύο, αλλά τώρα το Τζάκσονσβιλ! Έχει πάντα ήλιο και η υγρασία δεν εί-

ναι και τόσο πολλή. Βρήκαμε το πιο χαριτωμένο σπιτάκι, κίτρινο, με λευκό πλαίσιο και μια βεράντα, λες και είναι βγαλμένη από παλιά ταινία, και αυτήν την τεράστια βελανιδιά, και είναι μόλις λίγα λεπτά από τον ωκεανό, και θα έχεις και δικό σου μπάνιο...»

«Περίμενε, μαμά!» διέκοψα. Ο Έντουαρντ είχε ακόμα τα μάτια του κλειστά, αλλά έδειχνε υπερβολικά τσιτωμένος, για να πιστέψει κανείς ότι κοιμόταν. «Τι είναι αυτά που λες; Δε θα έρθω στη Φλόριντα. Μένω στο Φορκς».

«Μα δεν είναι ανάγκη πια, χαζούλα», είπε γελώντας. «Ο Φιλ θα είναι μαζί μας πιο συχνά τώρα πια... το συζητήσαμε πολύ, και αυτό που θα κάνω είναι να πηγαίνω εναλλάξ το μισό καιρό με τον Φιλ στα παιχνίδια εκτός έδρας και τον άλλο μισό να μένω μ' εσένα».

«Μαμά». Δίστασα, καθώς αναρωτιόμουν ποιος ήταν ο καλύτερος τρόπος για να απαντήσω διπλωματικά. «Θέλω να μείνω στο Φορκς. Έχω ήδη προσαρμοστεί στο σχολείο κι έχω και μερικές φιλενάδες» –έριξε μια ματιά στον Έντουαρντ πάλι, όταν της θύμισα τους φίλους, έτσι δοκίμασα προς άλλη κατεύθυνση– «και ο Τσάρλι με χρειάζεται. Είναι τόσο μόνος του εκεί και δεν μπορεί να μαγειρέψει καθόλου».

«Θέλεις να μείνεις στο Φορκς;» ρώτησε απορημένη. Η ιδέα ήταν ασύλληπτη γι' αυτήν. Και μετά τα μάτια της γύρισαν πάλι στον Έντουαρντ. «Γιατί;»

«Σου είπα –το σχολείο, ο Τσάρλι– άουτς!» Είχα σηκώσει τους ώμους μου. Όχι και τόσο καλή ιδέα.

Τα χέρια της φτερούγισαν απεγνωσμένα προς εμένα, προσπαθώντας να βρουν ένα ασφαλές μέρος για να με χαϊδέψει. Αρκέστηκε στο μέτωπό μου· δεν ήταν δεμένο με επιδέσμους.

«Μπέλλα, γλυκιά μου, εσύ μισείς το Φορκς», μου υπενθύμισε.

«Δεν είναι και τόσο κακό».

Συνοφρυώθηκε και κοίταξε μία εμένα και μία τον Έντου-

αρντ, αυτή τη φορά εντελώς σκόπιμα.

«Εξαιτίας αυτού του αγοριού;» ψιθύρισε.

Άνοιξα το στόμα μου για να πω ψέματα, αλλά τα μάτια της μελετούσαν με προσοχή το πρόσωπό μου, και ήξερα ότι δε θα την ξεγελούσα.

«Εν μέρει», παραδέχτηκα. Δεν υπήρχε ανάγκη να ομολογήσω πόσο μεγάλο ρόλο έπαιζε ο Έντουαρντ. «Λοιπόν, είχες την ευκαιρία να μιλήσεις με τον Έντουαρντ;» ρώτησα.

«Ναι». Δίστασε, κοιτάζοντας το απόλυτα ακίνητο σώμα του. «Και θέλω να σου μιλήσω γι' αυτό».

Ωχ!. «Για ποιο πράγμα;» ρώτησα.

«Νομίζω ότι αυτό το αγόρι είναι ερωτευμένο μαζί σου», τον κατηγόρησε χαμηλόφωνα.

«Κι εγώ το ίδιο νομίζω», της εκμυστηρεύτηκα.

«Κι εσύ πώς νιώθεις γι' αυτόν;» Με δυσκολία έκρυβε την τρελή περιέργεια στη φωνή της.

Αναστέναξα γυρίζοντας από την άλλη. Όσο κι αν αγαπούσα τη μαμά μου, αυτή δεν ήταν συζήτηση που ήθελα να κάνω μαζί της. «Είμαι αρκετά τρελή γι' αυτόν». Ορίστε –αυτό ακούστηκε σαν κάτι που θα έλεγε μια έφηβη για το πρώτο της αγόρι.

«Ναι, βέβαια, δείχνει πολύ καλό παιδί, και θεέ μου, είναι απίστευτα όμορφος, αλλά είσαι τόσο μικρή, Μπέλλα...» Η φωνή της ήταν αβέβαιη απ' όσο θυμόμουν, αυτή ήταν η πρώτη φορά από τότε που ήμουν οκτώ που είχε πλησιάσει τόσο πολύ στο να προσπαθήσει να μιλήσει σαν γονιός που έχει εξουσία. Αναγνώρισα τη λογική, αλλά και σταθερή φωνή από τις συζητήσεις που είχα μαζί της για τους άντρες.

«Το ξέρω, μαμά. Μην ανησυχείς. Είμαι απλά τσιμπημένη», την παρηγόρησα.

«Σωστά», συμφώνησε ικανοποιημένη πολύ εύκολα.

Μετά αναστέναξε και κοίταξε ένοχα πάνω από τον ώμο της στο μεγάλο, στρογγυλό ρολόι στον τοίχο.

«Πρέπει να φύγεις;»

Δάγκωσε τα χείλη της. «Ο Φιλ θα περάσει σε λίγο... Δεν ήξερα ότι θα ξυπνούσες...»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα, μαμά». Προσπάθησα να μη δείξω ότι ένιωσα τόση πολλή ανακούφιση, ώστε να μην πληγωθεί. «Δε θα είμαι μόνη».

«Θα γυρίσω γρήγορα. Ξέρεις, κοιμόμουν εδώ», ανακοίνωσε περήφανη για τον εαυτό της.

«Αχ, μαμά, δεν είναι ανάγκη! Μπορείς να κοιμάσαι στο σπίτι –ούτε καν καταλαβαίνω τι γίνεται». Η δίνη των παυσιπόνων στον εγκέφαλό μου με δυσκόλευε στο να συγκεντρωθώ ακόμα και τώρα, αν και, προφανώς, κοιμόμουν μέρες τώρα.

«Ήμουν αγχωμένη», παραδέχτηκε συνεσταλμένα. «Έγινε κάποιο έγκλημα στη γειτονιά, και δε μου αρέσει να μένω εκεί μόνη».

«Έγκλημα;» ρώτησα ανήσυχη.

«Κάποιος διέρρηξε εκείνη τη σχολή χορού στη γωνία του δρόμου μας και την έκαψε ολοσχερώς –δεν έμεινε απολύτως τίποτα! Κι άφησαν ένα κλεμμένο αυτοκίνητο έξω, μπροστά ακριβώς. Θυμάσαι που πήγαινες εκεί χορό, γλυκιά μου;»

«Θυμάμαι». Με διαπέρασε ένα ρίγος, και το πρόσωπό μου συσπάστηκε.

«Μπορώ να μείνω, μωρό μου, αν το θες».

«Όχι, μαμά, θα είμαι μια χαρά. Θα μείνει ο Έντουαρντ μαζί μου».

Έμοιαζε λες και αυτός ακριβώς ήταν ο λόγος που ήθελε να μείνει. «Θα γυρίσω απόψε». Ακούστηκε τόσο σαν προειδοποίηση όσο και σαν υπόσχεση, κι έριξε μια ματιά στον Έντουαρντ πάλι, ενώ το έλεγε αυτό.

«Σ' αγαπώ, μαμά».

«Κι εγώ σ' αγαπώ, Μπέλλα. Προσπάθησε να είσαι πιο προσεχτική όταν περπατάς, γλυκιά μου, δε θέλω να σε χάσω».

Τα μάτια του Έντουαρντ έμεναν κλειστά, αλλά ένα πλατύ

χαμόγελο άστραψε στο πρόσωπό του.

Μια νοσοκόμα μπήκε τότε μέσα με φούρια για να ελέγξει όλους τους σωλήνες και τα καλώδιά μου. Η μητέρα μου με φίλησε στο μέτωπο, με χάιδεψε στο τυλιγμένο με γάζες χέρι μου κι έφυγε.

Η νοσοκόμα έλεγξε το χαρτί που είχε βγει από το μηχάνημα που μετρούσε τους χτύπους της καρδιάς μου.

«Νιώθεις ανήσυχη, γλυκιά μου; Ο παλμός της καρδιάς σου αυξήθηκε λιγάκι εδώ».

«Είμαι μια χαρά», τη διαβεβαίωσα.

«Θα πω στη νοσοκόμα που είναι υπεύθυνη για σένα ότι ξύπνησες. Θα έρθει να σε δει σε ένα λεπτό».

Μόλις έκλεισε την πόρτα, ο Έντουαρντ βρέθηκε δίπλα μου.

«Έκλεψες αυτοκίνητο;» σήκωσα τα φρύδια μου.

Χαμογέλασε χωρίς τύψεις. «Ήταν καλό αμάξι, πολύ γρήγορο».

«Πώς ήταν ο ύπνος σου;» ρώτησα.

«Ενδιαφέρων». Τα φρύδια του ζάρωσαν.

«Τι;»

Κοίταζε κάτω ενώ απαντούσε. «Μένω έκπληκτος. Νόμιζα ότι η Φλόριντα... και η μητέρα σου... θέλω να πω, νόμιζα ότι αυτό ήθελες».

Τον κοίταξα χωρίς να καταλαβαίνω. «Μα εσύ θα ήσουν όλη την ημέρα κλεισμένος μέσα στη Φλόριντα. Θα μπορούσες να βγεις έξω μόνο τη νύχτα, σαν πραγματικός βρικόλακας».

Παραλίγο να χαμογελάσει, αλλά όχι. Και μετά το πρόσωπό του σοβάρεψε. «Εγώ θα έμενα στο Φορκς, Μπέλλα. Ή σε κάποιο τέτοιο μέρος», εξήγησε. «Κάπου όπου δε θα μπορούσα να σου κάνω άλλο κακό».

Στην αρχή δε συνειδητοποίησα τι εννοούσε. Συνέχισα να τον κοιτάζω ανέκφραστα, καθώς οι λέξεις μια-μια μπήκαν στη σωστή θέση μέσα στο κεφάλι μου σαν ένα απαίσιο παζλ. Δεν

είχα καταλάβει καλά-καλά τον ήχο της καρδιάς μου, που γινόταν πιο γρήγορος, όμως, αν και καθώς η αναπνοή μου γινόταν κι αυτή γρήγορη, ένιωσα τον οξύ πόνο στα διαμαρτυρόμενα πλευρά μου.

Δεν είπε τίποτα· παρατήρησε το πρόσωπό μου ανήσυχα, καθώς ο πόνος που δεν είχε καμία σχέση με τα σπασμένα κόκαλά, ένας πόνος απείρως χειρότερος, απειλούσε να με συντρίψει.

Και τότε άλλη μια νοσοκόμα μπήκε αποφασιστικά στο δωμάτιο. Ο Έντουαρντ κάθισε ακίνητος σαν πέτρα, καθώς εκείνη κατάλαβε τι έκρυβε η έκφρασή μου με μια έμπειρη ματιά, πριν γυρίσει στις οθόνες.

«Ωρα για παυσίπονο, γλυκιά μου;» ρώτησε ευγενικά, χτυπώντας απαλά τον αγωγό τροφοδοσίας του ορού.

«Όχι, όχι», μουρμούρισα προσπαθώντας να διώξω την αγωνία από τη φωνή μου. «Δε χρειάζομαι τίποτα». Δε με έπαιρνε να κλείσω τα μάτια μου τώρα.

«Δεν υπάρχει λόγος να κάνεις τη γενναία, γλυκιά μου. Είναι καλύτερα αν δεν στρεσάρεσαι πολύ· χρειάζεσαι ξεκούραση». Περίμενε, αλλά εγώ απλώς κούνησα το κεφάλι μου.

«Εντάξει», αναστέναξε. «Πάτα το κουμπί για να με φωνάξεις, όταν είσαι έτοιμη».

Έριξε μια αυστηρή ματιά στον Έντουαρντ και άλλη μια γρήγορη, ανήσυχη ματιά στο μηχάνημα, πριν φύγει.

Τα δροσερά του χέρια ήταν στο πρόσωπό μου· τον κοίταξα με άγριο βλέμμα.

«Σσσς, Μπέλλα, ηρέμησε».

«Μη φύγεις», τον ικέτεψα με ραγισμένη φωνή.

«Δε θα φύγω», υποσχέθηκε. «Τώρα ηρέμησε πριν φωνάξω πάλι τη νοσοκόμα να σε ναρκώσει».

Αλλά η καρδιά μου δεν μπορούσε να ηρεμήσει.

«Μπέλλα». Χάιδεψε το πρόσωπό μου ανήσυχα. «Δεν πάω πουθενά. Θα μείνω εδώ όσο με χρειάζεσαι».

«Ορκίζεσαι ότι δε θα με αφήσεις;» ψιθύρισα. Προσπάθησα να συγκρατήσω το αγκομαχητό μου, τουλάχιστον. Τα πλευρά μου πάλλονταν.

Έβαλε τα χέρια του στις δυο μεριές του προσώπου μου κι έφερε το πρόσωπό του κοντά στο δικό μου. Τα μάτια του ήταν ορθάνοιχτα και σοβαρά. «Το ορκίζομαι».

Η μυρωδιά της ανάσας του ήταν ανακουφιστική. Συνέχισε να κοιτάζει μέσα στα μάτια μου, ενώ το σώμα μου αργά-αργά ηρεμούσε, και ο χτύπος της καρδιάς μου επέστρεφε στους φυσιολογικούς ρυθμούς. Τα μάτια του ήταν σκοτεινά, πιο κοντά στο μαύρο απ' ό,τι στο χρυσό σήμερα.

«Καλύτερα;» ρώτησε.

«Ναι», είπα διστακτικά.

Κούνησε το κεφάλι του και μουρμούρισε κάτι που δεν κατάλαβα. Νόμισα ότι άκουσα κάπου τη λέξη “υπερβολική αντίδραση”.

«Γιατί το είπες αυτό;» ψιθύρισα, προσπαθώντας να συγκρατηθώ για να μην τρέμει η φωνή μου. «Κουράστηκες να πρέπει να με σώζεις όλη την ώρα; Θέλεις να φύγω;»

«Όχι, δε θέλω να μείνω χωρίς εσένα, Μπέλλα, φυσικά και όχι. Μην είσαι παράλογη. Και δεν έχω κανένα πρόβλημα να σε σώζω – αν δε λάβεις υπόψη σου το γεγονός ότι εγώ είμαι αυτός εξαιτίας του οποίου κινδυνεύεις... ότι εγώ είμαι ο λόγος που είσαι εδώ».

«Ναι, εσύ είσαι ο λόγος». Κατσούφιασα. «Ο λόγος που είμαι εδώ – ζωντανή».

«Μετά βίας». Η φωνή του ήταν απλώς ένα ψίθυρος. «Τυλιγμένη με επιδέσμους και γύψο και σχεδόν ανήμπορη να κουνηθείς».

«Δεν αναφερόμουν στην πιο πρόσφατη εμπειρία μου αντιμετώπι με το θάνατο», είπα, ενώ εκνευριζόμουν όλο και πιο πολύ. «Σκεφτόμουν τις άλλες φορές – μπορείς να διαλέξεις. Αν δεν ήσουν εσύ, θα σάπιζα στο νεκροταφείο του Φορκς».

Το πρόσωπό του συσπάστηκε στο άκουσμα των λέξεων αυτών, αλλά το στοιχειωμένο βλέμμα δεν έφυγε από τα μάτια του.

«Αυτό, όμως, δεν είναι το χειρότερο απ' όλα», συνέχισε ψιθυριστά. Έκανε λες και δεν είχα μιλήσει. «Ούτε το να σε βλέπω στο πάτωμα... κομματιασμένη και διαλυμένη». Η φωνή του πνιγόταν. «Ούτε η σκέψη ότι είχα έρθει πολύ αργά. Ούτε καν το να σε ακούω να ουρλιάζεις από τον πόνο – όλες αυτές οι αφόρητες αναμνήσεις που θα κουβαλάω μαζί μου ως το τέλος της αιωνιότητας. Όχι, το χειρότερο απ' όλα ήταν το να αισθάνομαι... το να ξέρω ότι δεν μπορούσα να σταματήσω. Το να νομίζω ότι θα σε σκότωνα εγώ ο ίδιος».

«Δεν το έκανες, όμως».

«Θα μπορούσα. Τόσο εύκολα».

Ήξερα πως έπρεπε να διατηρήσω την ψυχραιμία μου... αλλά προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό του να με αφήσει, κι ο πανικός φτερούγιζε μέσα στα πνευμόνια μου, προσπαθώντας να βγει έξω.

«Υποσχέσου μου», ψιθύρισα.

«Τι;»

«Ξέρεις τι». Τώρα είχα αρχίσει να θυμώνω. Ήταν τόσο πεισματικά αποφασισμένος να κολλήσει στην αρνητική πλευρά της υπόθεσης.

Άκουσε την αλλαγή στο τόνο της φωνής μου. Τα μάτια του σφίχτηκαν. «Δε φαίνεται να είμαι αρκετά δυνατός για να μείνω μακριά σου, άρα υποθέτω ότι θα γίνει το χατίρι σου... είτε αυτό σε σκοτώσει είτε όχι», πρόσθεσε τραχιά.

«Ωραία». Δε μου είχε υποσχεθεί, όμως – γεγονός που δε μου είχε διαφύγει. Ο πανικός μετριάστηκε ελαφρώς, δε μου είχε απομείνει, όμως, άλλη δύναμη για να συγκρατήσω το θυμό. «Μου είπες πώς σταμάτησες... τώρα θέλω να μάθω γιατί», είπα απαιτητικά.

«Γιατί;» επανέλαβε καχύποπτα.

«Γιατί το έκανες. Γιατί δεν άφησες το δηλητήριο να εξαπλωθεί; Ως τώρα θα είχα γίνει κι εγώ σαν κι εσένα».

Τα μάτια του Έντουαρντ φάνηκαν να γίνονται εντελώς μαύρα και ανέκφραστα, και θυμήθηκα πως αυτό ήταν κάτι που ποτέ δε σκόπευε να μάθω. Η Άλις θα πρέπει να ήταν απασχολημένη με όσα είχε μάθει για τον εαυτό της... ή αλλιώς ήταν πολύ προσεχτική με τις σκέψεις της κοντά του –προφανώς, δεν είχε την παραμικρή ιδέα πως με είχε ενημερώσει για τους μηχανισμούς της μεταμόρφωσης σε βρικόλακα. Έμεινε έκπληκτος, εξοργισμένος. Τα ρουθούνια του άνοιξαν διάπλατα, το στόμα του έμοιαζε λες και ήταν σμιλεμένο από πέτρα.

Δεν είχε σκοπό να απαντήσει, αυτό τουλάχιστον ήταν ξεκάθαρο.

«Είμαι η πρώτη που πρέπει να παραδεχτώ πως δεν έχω εμπειρία στις σχέσεις», είπα. «Αλλά μου φαίνεται λογικό... ένας άντρας και μια γυναίκα να είναι κατά κάποιο τρόπο ίσοι... όπως για παράδειγμα, δεν μπορεί πάντα ο ένας να ορμά για να σώσει τον άλλο. Πρέπει να σώζουν ο ένας τον άλλο εξίσου».

Σταύρωσε τα μπράτσα του στην άκρη του κρεβατιού μου και ακούμπησε εκεί το πιγούνι του. Η έκφρασή του ήταν ήρεμη, ο θυμός είχε χαλιναγωγηθεί. Προφανώς είχε αποφασίσει ότι δεν ήταν θυμωμένος μαζί μου. Ήλπιζα ότι θα μου δινόταν η ευκαιρία να προειδοποιήσω την Άλις πριν τα έβαζε μαζί της.

«Με έχεις σώσει», είπε ήσυχα.

«Δεν μπορώ πάντα να είμαι η Λόις Λέιν», επέμεινα. «Θέλω να γίνω και ο Σούπερμαν».

«Δεν ξέρεις τι μου ζητάς». Η φωνή του ήταν απαλή· κοίταζε με προσήλωτη την άκρη της μαξιλαροθήκης.

«Νομίζω πως ξέρω».

«Μπέλλα, δεν ξέρεις. Εγώ είχα σχεδόν ενενήντα χρόνια για να το σκεφτώ και πάλι δεν είμαι σίγουρος ακόμα».

«Θα προτιμούσες ο Κάρλαϊλ να μη σε είχε σώσει;»

«Όχι, δε θα το προτιμούσα». Έκανε μια παύση πριν συνεχίσει. «Αλλά η δική μου ζωή είχε τελειώσει. Δεν άφηνα τίποτα πίσω».

«Εσύ είσαι η ζωή μου. Είσαι το μόνο πράγμα που θα με πλήγωνε αν έχανα». Βελτιωνόμουν. Ήταν εύκολο να παραδεχτώ πόσο πολύ τον χρειαζόμουν.

Εκείνος ήταν πολύ ήρεμος, παρ' όλα αυτά. Αποφασισμένος.

«Δεν μπορώ να το κάνω, Μπέλλα. Δε θα σου το κάνω αυτό».

«Γιατί όχι;» Ένας τραχύς ήχος βγήκε από το λαιμό μου, και οι λέξεις δεν ακούστηκαν τόσο δυνατά όσο σκόπευα. «Μη μου πεις ότι είναι πολύ δύσκολο! Μετά από σήμερα, ή μάλλον πριν λίγες μέρες... εν πάση περιπτώσει, μετά από αυτό, δε θα έπρεπε να σε δυσκολεύει».

Με αγριοκοίταξε.

«Κι ο πόνος;» ρώτησε.

Χλώμιασα. Δεν μπορούσα να το αποφύγω. Αλλά προσπάθησα να συγκρατηθώ, ώστε να μη φανεί πόσο ξεκάθαρα θυμώμουν την αίσθησή... τη φωτιά στις φλέβες μου.

«Αυτό είναι δικό μου θέμα», είπα. «Μπορώ να το αντέξω».

«Είναι δυνατόν η γενναιότητα να φτάσει στο σημείο όπου γίνεται τρέλα».

«Δεν είναι πρόβλημα. Τρεις μέρες. Σιγά το πράγμα».

Ο Έντουαρντ έκανε πάλι ένα μορφασμό, καθώς τα λόγια μου του θύμισαν πως ήμουν περισσότερο ενημερωμένη απ' ό,τι θα ήθελε να είμαι. Τον παρακολούθησα να απωθεί το θυμό του, είδα τα μάτια του να παίρνουν μια στοχαστική έκφραση.

«Ο Τσάρλι;» ρώτησε κοφτά. «Η Ρενέ;»

Πέρασαν κάποια λεπτά μέσα στη σιωπή, ενώ πάσχιζα να απαντήσω σ' αυτήν την ερώτηση. Άνοιξα το στόμα μου, αλλά δε βγήκε κανένας ήχος. Το έκλεισα ξανά. Εκείνος περίμενε,

και η έκφρασή του έγινε θριαμβευτική, επειδή ήξερε ότι δεν είχα καμία αληθινή απάντηση.

«Κοίτα, ούτε αυτό αποτελεί πρόβλημα», ψιθύρισα τελικά η φωνή μου ήταν τόσο ελάχιστα πειστική, όσο κάθε φορά που έλεγα ψέματα. «Η Ρενέ πάντα έκανε τις επιλογές που τη βολεύουν –θα ήθελε να κάνω κι εγώ το ίδιο. Κι ο Τσάρλι είναι ευπροσάρμοστος, έχει συνηθίσει να ζει μόνος του. Δεν μπορώ να τους φροντίζω για πάντα. Έχω και τη δική μου ζωή να ζήσω».

«Ακριβώς», είπε απότομα. «Και δε θα στην τελειώσω εγώ».

«Αν περιμένεις να βρεθώ στο νεκρικό μου κρεβάτι, σου έχω νέα! Μόλις ήμουν εκεί!»

«Θα γίνεις καλά», μου θύμισε.

Πήρα μια βαθιά ανάσα για να ηρεμήσω, αγνοώντας την κρίση πόνου που προκάλεσε. Τον κοίταξα και με κοίταξε κι αυτός. Δεν υπήρχε τίποτα συμβιβαστικό στο πρόσωπό του.

«Όχι», είπα αργά. «Δε θα γίνω».

Το μέτωπό του ζάρωσε. «Φυσικά και θα γίνεις. Μπορεί να σου μείνουν καμιά δυο μελανιές...»

«Κάνεις λάθος», επέμεινα. «Θα πεθάνω».

«Αλήθεια, Μπέλλα». Τώρα ήταν ανήσυχος. «Θα βγεις από δω πέρα σε μερικές μέρες. Το πολύ σε δυο βδομάδες».

Τον αγριοκοίταξα. «Δε θα πεθάνω τώρα... αλλά θα πεθάνω κάποια στιγμή. Κάθε λεπτό της μέρας που περνάει, πλησιάζω πιο κοντά. Και θα γεράσω».

Κατσούφιασε, καθώς συνειδητοποίησε αυτό που του έλεγα, πιέζοντας τα μακριά του δάχτυλα στους κροτάφους του και κλείνοντας τα μάτια. «Έτσι υποτίθεται ότι πρέπει να γίνει. Αυτό θα ήταν το σωστό. Αυτό θα είχε γίνει αν δεν υπήρχα εγώ –και δε θα έπρεπε να υπάρχω».

Ξεφύσηξα. Άνοιξε τα μάτια του έκπληκτος. «Αυτό είναι χαζό. Είναι σαν να πας σε κάποιον που μόλις κέρδισε το λα-

χείο, για να του πάρεις τα χρήματα λέγοντάς του: “Κοίτα, ας επιστρέψουμε στην κατάσταση ως είχε. Είναι καλύτερα έτσι”. Δεν το δέχομαι».

«Δεν είμαι λαχείο», είπε θυμωμένα.

«Ακριβώς. Είσαι πολύ καλύτερος».

Στριφογύρισε τα μάτια του και έσφιξε τα χείλη του. «Μπέλλα, δε συνεχίζουμε αυτή την κουβέντα. Αρνούμαι να σε καταδικάσω σε μια αιώνια νύχτα, πάει και τελείωσε».

«Αν νομίζεις πως τελείωσε, τότε δε με ξέρεις πολύ καλά», τον προειδοποίησα. «Δεν είσαι ο μοναδικός βρικόλακας που ξέρω».

Τα μάτια του έγιναν πάλι κατάμαυρα. «Η Άλις δε θα τολμούσε».

Και για μια στιγμή ήταν τόσο τρομακτικός που δεν μπορούσα παρά να το πιστέψω –δεν μπορούσα να φανταστώ κάποιον αρκετά γενναίο για να του εναντιωθεί.

«Η Άλις το έχει ήδη δει, έτσι δεν είναι;» μάντεψα. «Γι’ αυτό αυτά που λέει σε εκνευρίζουν. Ξέρει ότι θα γίνω σαν κι εσένα... κάποια μέρα».

«Κάνει λάθος. Σε είδε επίσης νεκρή, αλλά ούτε αυτό συνέβη».

«Εγώ δε θα στοιχημάτιζα ποτέ εναντίον της Άλις».

Μείναμε να κοιτάζουμε ο ένας τον άλλο για πολύ ώρα. Δεν ακουγόταν τίποτα άλλο εκτός από το βόμβο των μηχανημάτων, το ρυθμικό χτύπο, τον ήχο του υγρού που έσταζε στον ορό, το χτύπο του μεγάλου ρολογιού στον τοίχο. Τελικά, η έκφρασή του μαλάκωσε.

«Λοιπόν, πού καταλήγουμε;» αναρωτήθηκα.

Εκείνος χασκογέλασε πνιχτά, αλλά χωρίς διάθεση. «Νομίζω ότι λέγεται αδιέξοδο».

Αναστέναξα. «Ωχ!» μουρμούρισα.

«Πώς νιώθεις;» ρώτησε ρίχνοντας το βλέμμα του στο κουμπί για να καλέσει τη νοσοκόμα.

«Είμαι μια χαρά», είπα ψέματα.
 «Δε σε πιστεύω», είπε απαλά.
 «Δε θα ξανακοιμηθώ».
 «Χρειάζεσαι ξεκούραση. Όλος αυτός ο τσακωμός δε σου κάνει καλό».
 «Γιατί δεν υποχωρείς, τότε;»
 «Καλή προσπάθεια». Άπλωσε το χέρι του να πατήσει το κουμπί.
 «Όχι!»
 Δε μου έδωσε σημασία.
 «Ναι;» έσκουξε το μεγάφωνο στον τοίχο.
 «Νομίζω πως είμαστε έτοιμοι να πάρουμε παυσίπονο», είπε ψύχραιμα, αγνοώντας την οργισμένη μου έκφραση.
 «Θα στείλω τη νοσοκόμα». Η φωνή ακούστηκε σαν να βαριόταν.
 «Δε θα το πάρω», υποσχέθηκα.
 Κοίταξε προς το σακουλάκι με τα υγρά που κρεμόταν δίπλα από το κρεβάτι μου. «Δε νομίζω πως θα σου ζητήσουν να καταπιείς τίποτα».
 Ο παλμός της καρδιάς μου άρχισε να σκαρφαλώνει ξανά. Διάβασε το φόβο στα μάτια μου κι αναστέναξε με απελπισία.
 «Μπέλλα, πονάς. Πρέπει να ηρεμήσεις για να γίνεις καλά. Γιατί είσαι τόσο δύστροπη; Δε θα σε τρυπήσουν με άλλες βελόνες πια».
 «Δε φοβάμαι τις βελόνες», ψιθύρισα μέσα από τα δόντια μου. «Φοβάμαι να κλείσω τα μάτια μου».
 Τότε χαμογέλασε μ' εκείνο το στραβό του χαμόγελο και πήρε το πρόσωπό μου στα χέρια του. «Σου είπα ότι δε θα πάω πουθενά. Μη φοβάσαι. Για όσο καιρό αυτό σε κάνει ευτυχισμένη, θα μείνω εδώ».
 Του χαμογέλασα κι εγώ, αγνοώντας τον πόνο στα μάγουλά μου. «Δηλαδή εννοείς για πάντα, ξέρεις».
 «Α, θα το ξεπεράσεις – δεν είναι τίποτα. Είσαι απλώς τσι-

μνημένη».

Κούνησα το κεφάλι μου με δυσπιστία – με έκανε να ζαλιστώ. «Ξαφνιάστηκα που η Ρενέ το έχασε αυτό. Ξέρω ότι εσύ δεν το πιστεύεις».

«Αυτό είναι το καλό με το να είσαι άνθρωπος», μου είπε. «Τα πράγματα αλλάζουν».

«Μην περιμένεις», είπα συνοφρυωμένη.

Γελούσε, όταν η νοσοκόμα μπήκε μέσα, κραδαίνοντας μια σύριγγα.

«Με συγχωρείτε», είπε απότομα στον Έντουαρντ.

Εκείνος σηκώθηκε και πήγε στην άκρη του μικρού δωματίου, ακουμπώντας στον τοίχο. Σταύρωσε τα χέρια του και περίμενε. Εγώ είχα καρφώσει το βλέμμα μου πάνω του, ακόμα θορυβημένη. Το βλέμμα του διασταυρώθηκε με το δικό μου ήρεμα.

«Ορίστε, γλυκιά μου». Η νοσοκόμα χαμογελούσε, καθώς έριχνε το φάρμακο στο σωλήνα του ορού μου. «Τώρα θα νιώσεις καλύτερα».

«Ευχαριστώ», μουρμούρισα, χωρίς ενθουσιασμό. Ένωθα τη νύστα να κυλάει μέσα στο αίμα μου σχεδόν αμέσως.

«Αυτό θα πρέπει να είναι αρκετό», μουρμούρισε, καθώς τα βλέφαρά μου βάρυναν.

Πρέπει να είχε φύγει από το δωμάτιο, επειδή κάτι κρύο και απαλό άγγιξε το πρόσωπό μου.

«Μείνε». Η λέξη ήταν μασημένη.

«Θα μείνω», υποσχέθηκε εκείνος. Η φωνή του ήταν πανέμορφη, σαν νανούρισμα. «Όπως είπα, για όσο καιρό αυτό σε κάνει ευτυχισμένη... για όσο καιρό είναι το καλύτερο για σένα».

Προσπάθησα να κουνήσω το κεφάλι μου, αλλά ήταν υπερβολικά βαρύ. «Δεν είν' το ίδι' πράγμ...» μουρμούρισα.

Γέλασε. «Μην ανησυχείς γι' αυτό τώρα, Μπέλλα. Μπορείς να τσακωθείς μαζί μου όταν ξυπνήσεις».

Νομίζω ότι χαμογέλασα. «...ντάξει».

Ένωθα τα χείλη του στο αυτί μου.

«Σ' αγαπώ», ψιθύρισε.

«Κι εγώ».

«Το ξέρω», είπε γελώντας χαμηλόφωνα.

Γύρισα το κεφάλι μου ελαφρώς... ψάχνοντας. Ήξερε τι ήθελα να βρω. Τα χείλη του ακούμπησαν τα δικά μου απαλά.

«...χαριστώ», ψιθύρισα.

«Δεν κάνει τίποτα».

Δεν ήμουν εκεί πια καθόλου. Αλλά προσπάθησα να αντισταθώ στην αποχαύνωση αδύναμα. Ένα μόνο πράγμα ακόμα ήθελα να του πω.

«Έντουαρντ;» πάσχισα να προφέρω το όνομά του καθαρά.

«Ναι;»

«Στοιχηματίζω υπέρ της Άλις», μουρμούρισα.

Και μετά με κατάπια η νύχτα.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΜΙΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΗ ΠΕΡΙΣΤΑΣΗ

Ο Έντουαρντ με βοήθησε να μπω στο αυτοκίνητό του προσέχοντας πάρα πολύ τις τούφες από μετάξι και τούλι, τα λουλούδια που μόλις είχε καρφισώσει στις περίτεχνες μπούκλες μου και τον ογκώδη μου γύψο. Δεν έδωσε σημασία στο θυμωμένο σχήμα που είχε πάρει το στόμα μου.

Όταν με βοήθησε να βουλευτώ, μπήκε στη θέση του οδηγού κι έκανε όπισθεν στο μακρύ δρομάκι του σπιτιού που έβγαινε από το πάρκινγκ.

«Σε ποιο σημείο ακριβώς θα μου πεις τι συμβαίνει;» ρώτησα κακόκεφα. Δε μου άρεσαν καθόλου οι εκπλήξεις. Και το ήξερε.

«Εκπλήσσομαι που δεν το έχεις καταλάβει ακόμα». Μου έριξε ένα κοροϊδευτικό χαμόγελο, και η ανάσα μου στάθηκε στο λαιμό μου. Θα συνήθιζα ποτέ την τελειότητά του;

«Ανέφερα ότι είσαι πολύ ωραίος, έτσι δεν είναι;» επιβεβαίωσα.

«Ναι». Χαμογέλασε ξανά. Δεν τον είχα δει ντυμένο στα

μαύρα ξανά, και, με την αντίθεση που έκαναν με το ωχρό του δέρμα, η ομορφιά του ήταν εντελώς σουρεαλιστική. Αυτό τουλάχιστον δεν μπορούσα να το αρνηθώ, ακόμα κι αν το γεγονός ότι φορούσε σμόκιν μου προκαλούσε νευρική κατάσταση.

Όχι τόσο πολλή, όμως, όση το φόρεμα. Ή το παπούτσι. Μόνο το ένα παπούτσι, δηλαδή, καθώς το άλλο μου πόδι ήταν ακόμα με ασφάλεια τυλιγμένο σε γύψο. Αλλά η γόβα με το τακούνι στιλέτο, που συγκρατούσαν μόνο κάτι σατέν κορδέλες, σίγουρα δε θα με βοηθούσε στην προσπάθειά μου να μετακινηθώ κουτσαίνοντας.

«Δεν ξανάρχομαι σπίτι σας πια, αν η Άλις δε σταματήσει να με έχει σαν Μπάρμπι-πειραματόζωο κάθε φορά που έρχομαι», γκρίνιαξα. Είχα περάσει το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας στο απίστευτα τεράστιο μπάνιο της Άλις, ένα αβοήθητο θύμα, καθώς εκείνη έπαιζε την κομμώτρια και την αισθητικό. Κάθε φορά που κουνιόμουν ή παραπονιόμουν, εκείνη μου υπενθύμιζε ότι δεν είχε καθόλου αναμνήσεις από την ανθρώπινη ζωή της και μου ζητούσε να μην της χαλάσω την υποκατάστατη χαρά που ένιωθε. Μετά με έντυσε με το πιο γελοίο φόρεμα –βαθύ μπλε, δαντελωτό, και με γυμνούς ώμους, με γαλλικές ετικέτες που δεν μπορούσα να διαβάσω– φόρεμα περισσότερο κατάλληλο για πασαρέλα παρά για το Φορκς. Το επίσημο ένδυμα δεν προμήνυε τίποτα καλό, ήμουν σίγουρη. Εκτός... αλλά φοβόμουν να εκφράσω τις υποψίες μου με λέξεις, ακόμα και μέσα στο κεφάλι μου.

Τότε μου απέσπασε την προσοχή ο ήχος ενός τηλεφώνου που χτυπούσε. Ο Έντουαρντ έβγαλε το κινητό του από την τσέπη του μέσα στο σακάκι του, κοιτάζοντας στιγμιαία τον αριθμό της κλήσης, πριν απαντήσει.

«Γεια σου, Τσάρλι», είπε ανήσυχα.

«Ο Τσάρλι;» ρώτησα συνοφρυωμένη.

Ο Τσάρλι ήταν... δύσκολος από τότε που γύρισα στο Φορκς. Η αντίδρασή του στη δυσάρεστη εμπειρία μου ήταν

δύο ειδών. Προς τον Κάρλαιλ έδειχνε ευγνωμοσύνη σχεδόν παράλληλα με λατρεία. Από την άλλη μεριά, ήταν πεισματικά πεπεισμένος πως ο Έντουαρντ ήταν αυτός που έφταιγε –επειδή, αν δεν ήταν αυτός, δε θα είχα φύγει από το σπίτι ευθύς εξαρχής. Κι ο Έντουαρντ κάθε άλλο παρά διαφωνούσε μαζί του. Αυτές τις μέρες υπήρχαν κανόνες που έπρεπε να τηρώ, που δεν είχα παλιότερα: απαγόρευση βραδινής εξόδου... ώρες επισκεπτηρίου.

Αυτό που του έλεγε ο Τσάρλι έκανε τα μάτια του Έντουαρντ να ανοίξουν διάπλατα με δυσπιστία, και μετά ένα χαμόγελο απλώθηκε σε όλο του το πρόσωπο.

«Αστειεύεσαι!» Γέλασε.

«Τι είναι;» απαιτήσα να μάθω.

Δε μου έδωσε σημασία. «Γιατί δε μου τον δίνεις να του μιλήσω;» πρότεινε ο Έντουαρντ με προφανή ευχαρίστηση. Περιμένε για λίγα δευτερόλεπτα.

«Γεια σου, Τάιλερ, εδώ Έντουαρντ Κάλεν». Η φωνή του ήταν πολύ φιλική, επιφανειακά. Την ήξερα αρκετά καλά ώστε να διακρίνω τον αμυδρά απειλητικό τόνο. Τι δουλειά είχε ο Τάιλερ σπίτι μου; Αρχίζα να συνειδητοποιώ τη φριχτή αλήθεια. Κοίταξα πάλι το ακατάλληλο φόρεμα που με είχε αναγκάσει η Άλις να φορέσω.

«Λυπάμαι αν υπήρξε κάποια παρανόηση, αλλά η Μπέλλα δεν είναι διαθέσιμη απόψε». Ο τόνος του Έντουαρντ είχε αλλάξει, και η απειλή στη φωνή του ήταν ξαφνικά πολύ πιο φανερή όσο συνέχιζε. «Για να είμαι απόλυτα ειλικρινής, δε θα είναι διαθέσιμη κανένα άλλο βράδυ για οποιονδήποτε άλλον εκτός από μένα. Χωρίς παρεξήγηση. Και λυπάμαι για σήμερα». Δεν ακουγόταν καθόλου σαν να λυπόταν. Και μετά έκλεισε το τηλέφωνο απότομα, με ένα τεράστιο αυτάρεσκο χαμόγελο στο πρόσωπό του.

Το δικό μου πρόσωπο κι ο λαιμός έγιναν κατακόκκινα από το θυμό. Ένωθα τα δάκρυα που προκαλούσε η οργή να αρχί-

ζουν να γεμίζουν τα μάτια μου.

Με κοίταξε έκπληκτος. «Μήπως αυτό το τελευταίο ήταν υπερβολικό; Δεν ήθελα να σε προσβάλλω».

Αγνόησα το σχόλιο.

«Με πας στο χορό!» φώναξα.

Τώρα ήταν προφανές, σε σημείο που ένιωθα ντροπή. Αν πρόσεχα έστω και λίγο, είμαι σίγουρη ότι θα είχα παρατηρήσει την ημερομηνία στις αφίσες που στόλιζαν τα σχολικά κτίρια. Αλλά δε φανταζόμουν ούτε στα όνειρά μου ότι σκεφτόταν να με υποβάλλει σε κάτι τέτοιο. Δε με ήξερε καθόλου;

Δεν περίμενε την ένταση της αντίδρασής μου, αυτό ήταν ξεκάθαρο. Έσφιξε τα χείλη του, και τα φρύδια του ζάρωσαν. «Μην είσαι τόσο ιδιότροπη, Μπέλλα».

Τα μάτια μου πήγαν αστραπιαία στο παράθυρο· ήμασταν στη μέση της διαδρομής για το σχολείο ήδη.

«Γιατί μου το κάνεις αυτό;» απαίτησα να μάθω έντρομη.

Έκανε μια χειρονομία δείχνοντας προς το σμόκιν του. «Ειλικρινά, Μπέλλα, τι νόμιζες ότι θα κάναμε;»

Ένιωθα ταπεινωμένη. Πρώτον, επειδή δεν είχα καταλάβει το προφανές. Κι επίσης επειδή οι αόριστες υποψίες –οι προσδοκίες, στην πραγματικότητα– που είχα διαμορφώσει μέσα στο μυαλό μου όλη την ημέρα, όση ώρα η Άλις προσπαθούσε να με μεταμορφώσει σε βασίλισσα της ομορφιάς, ήταν τόσο άσχετες με αυτό που θα συνέβαινε στ' αλήθεια. Οι προηγούμενες σχεδόν τρομακτικές ελπίδες μου φάνταζαν γελοίες τώρα πια.

Είχα μαντέψει πως επρόκειτο για κάποια ιδιαίτερη περίπτωση. Αλλά ο χορός! Αυτό ήταν το μόνο που δε μου είχε καν περάσει από το νου.

Τα οργισμένα δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά μου. Θυμήθηκα αποκαρδιωμένη πως φορούσα μάσκα, κάτι εντελώς ασυνήθιστο για μένα. Σκούπισα το σημείο κάτω από τα μάτια μου γρήγορα για να μη γίνουν μουντζούρες. Το χέρι μου δεν

ήταν καθόλου λερωμένο, όταν το τράβηξα· ίσως η Άλις να ήξερε ότι θα χρειαζόμουν αδιάβροχο μακιγιάζ.

«Αυτό είναι εντελώς γελοίο. Γιατί κλαις;» απαίτησε να μάθει απογοητευμένος.

«Επειδή είμαι έξαλλη!»

«Μπέλλα». Γύρισε το βλέμμα του, που έκαιγε, πάνω μου και με κοίταξε με όλη του την ένταση.

«Τι;» μουρμούρισα με αποπροσανατολισμένη την προσοχή μου.

«Κάνε μου τη χάρη», επέμεινε.

Τα μάτια του έκαναν το θυμό μου να λιώνει. Ήταν αδύνατο να τσακωθώ μαζί του, όταν χρησιμοποιούσε τέτοιες μεθόδους. Παραδόθηκα με μισή καρδιά.

«Εντάξει», γκρίνιαξα, ανίκανη να τον αγριοκοιτάξω τόσο αποτελεσματικά όσο θα ήθελα. «Θα έρθω χωρίς φασαρία. Αλλά θα το δεις. Έχω πάρα πολύ καιρό να μου τύχει κάτι κακό και ήρθε η ώρα. Το πιο πιθανό είναι να σπάσω και το άλλο μου πόδι. Κοίτα αυτό το παπούτσι! Είναι θανάσιμη παγίδα!» άπλωσα το καλό μου πόδι ως αποδεικτικό στοιχείο.

«Χμμμμ». Κοίταξε το πόδι μου περισσότερη ώρα απ' ό,τι χρειαζόταν. «Θύμισέ μου να ευχαριστήσω την Άλις γι' αυτό απόψε».

«Θα είναι και η Άλις εκεί;» Αυτό με καθησύχασε κάπως.

«Με τον Τζάσπερ, κι ο Έμετ... και η Ρόζαλι», παραδέχτηκε.

Το αίσθημα της ηρεμίας εξαφανίστηκε. Δεν είχα κάνει καμία πρόοδο με τη Ρόζαλι, αν και είχα αρκετά καλές σχέσεις με τον ενίοτε σύζυγό της. Του Έμετ του άρεσε να με έχει εκεί γύρω –θεωρούσε τις παράξενες ανθρώπινες αντιδράσεις μου ξεκαρδιστικές... ή ίσως απλά έβρισκε πολύ αστείο το γεγονός ότι συνέχεια έπεφτα κάτω. Η Ρόζαλι έκανε σαν να μην υπήρχα. Ενώ κουνούσα το κεφάλι μου για να αλλάξω την πορεία που είχαν πάρει οι σκέψεις μου, σκέφτηκα κάτι άλλο.

«Ο Τσάρλι είναι κι αυτός μέσα στο κόλπο;» ρώτησα ξαφνικά καχύποπτη.

«Φυσικά». Χαμογέλασε πλατιά και μετά γέλασε πνιχτά. «Προφανώς, όμως, δεν ήταν ο Τάιλερ».

Έτριξα τα δόντια μου. Πώς ήταν δυνατόν ο Τάιλερ να έχει τέτοιες αυταπάτες, δεν μπορούσα να το φανταστώ. Στο σχολείο, εκεί όπου ο Τσάρλι δεν μπορούσε να επέμβει, ο Έντουαρντ κι εγώ ήμασταν αχώριστοι –εκτός από εκείνες τις σπάνιες ηλιόλουστες μέρες.

Είχαμε φτάσει στο σχολείο τώρα το κόκκινο κάμπριο της Ρόζαλι έβγαζε μάτι μέσα στο πάρκινγκ. Τα σύννεφα ήταν αραιά σήμερα, μερικές δεσμίδες φωτός είχαν δραπετεύσει από μακριά στη δύση.

Βγήκε έξω και περπάτησε αργά γύρω από το αυτοκίνητο για να μου ανοίξει την πόρτα. Άπλωσε το χέρι του.

Εγώ καθόμουν πεισματικά στη θέση μου, με τα χέρια σταυρωμένα, νιώθοντας κρυφά μια αυταρέσκεια. Το πάρκινγκ ήταν γεμάτο ανθρώπους ντυμένους επίσημα: μάρτυρες. Δεν μπορούσε να με βγάλει από το αυτοκίνητο με τη βία, όπως μπορεί να έκανε αν ήμασταν μόνοι μας.

Αναστέναξε. «Όταν κάποιος θέλει να σε σκοτώσει, είσαι γενναία σαν λιοντάρι –αλλά όταν κάποιος σου λέει να χορέψεις...» Κούνησε το κεφάλι του.

Ξεροκατάπια. Να χορέψω.

«Μπέλλα, δε θα αφήσω κανένα να σου κάνει κακό –ούτε καν τον ίδιο σου τον εαυτό. Δε θα σε αφήσω καθόλου, σου το υπόσχομαι».

Το σκέφτηκα και ξαφνικά ένιωσα πολύ καλύτερα. Το είδε στο πρόσωπό μου.

«Ορίστε, λοιπόν» είπε απαλά «δε θα είναι τόσο άσχημα τα πράγματα». Έσκυψε και τύλιξε το ένα του μπράτσο γύρω από τη μέση μου. Έπιασα το άλλο του χέρι και τον άφησα να με βγάλει από το αυτοκίνητο.

Συνέχισε να με κρατάει σφιχτά στηρίζοντάς με, καθώς προχωρούσα προς το σχολείο κουτσαίνοντας.

Στο Φοίνιξ, τους χορούς τους έκαναν σε αίθουσες χορού ξενοδοχείων. Αυτός ο χορός θα γινόταν στο γυμναστήριο, φυσικά. Ήταν ίσως η μόνη αίθουσα αρκετά μεγάλη για χορό. Όταν μπήκαμε μέσα, με έπιασε νευρικό γέλιο. Υπήρχαν ολόκληρες αψίδες φτιαγμένες με μπαλόνια και στριφογυριστές γιρλάντες φτιαγμένες από κρεπ χαρτόνι, σε παστέλ αποχρώσεις, που στόλιζαν τους τοίχους.

«Αυτό μοιάζει με σκηνή από ταινία τρόμου», είπα γελώντας πνιχτά.

«Πάντως», μουρμούρισε, καθώς πλησιάζαμε αργά το τραπέζι με τα εισιτήρια –εκείνος κουβαλούσε το περισσότερο από το βάρος μου, αλλά εγώ έπρεπε και πάλι να περπατάω κλυδωνιζόμενη, σέρνοντας τα πόδια μου προς τα μπρος– «υπάρχουν παραπάνω από αρκετοί βρικόλακες παρόντες».

Κοίταξα την πίστα του χορού· ένα μεγάλο κενό είχε δημιουργηθεί στο κέντρο της, όπου στροβιλιζόνταν δύο ζευγάρια με χάρη. Οι υπόλοιποι χορευτές είχαν στριμωχτεί στις άκρες της αίθουσας για να τους κάνουν χώρο –κανείς δεν ήθελε να γίνει αντικείμενο σύγκρισης με τέτοια ακτινοβολία. Ο Έμετ κι ο Τζάσπερ ήταν τρομακτικοί και υπέροχοι, ντυμένοι με κλασικά σμόκιν. Η Άλις ήταν εντυπωσιακή, ντυμένη με ένα μαύρο σατέν φόρεμα με γεωμετρικά κοψίματα, που αποκάλυπταν μεγάλα τριγωνικά κομμάτια από το λευκό σαν χιόνι δέρμα της. Και η Ρόζαλι ήταν... η Ρόζαλι. Ήταν απίστευτη. Το φόρεμά της, σε έντονο κόκκινο της φωτιάς, δεν είχε πλάτη, ήταν στενό ως τις γάμπες της, απ' όπου ξεκινούσε μια πλατιά ουρά με φραμπαλάδες, και είχε ένα ντεκολτέ που έφτανε ως τη μέση της. Λυπόμουν κάθε κοπέλα στην αίθουσα, συμπεριλαμβανομένου και του εαυτού μου.

«Θέλεις να κλειδώσω τις πόρτες ώστε να μπορέσετε να κατακρεουργήσετε τους ανύποπτους κατοίκους της μικρής πό-

λης;» ψιθύρισα συνωμοτικά.

«Εσύ που υπάγεσαι σ' αυτό το σχέδιο;» Με κοίταξε αυστηρά.

«Ω, εγώ είμαι με τους βρικόλακες, φυσικά».

Χαμογέλασε απρόθυμα. «Οτιδήποτε για να αποφύγεις το χορό».

«Οτιδήποτε».

Αγόρασε τα εισιτήρια μας, μετά με έστρεψε προς την πίστα. Τραβήχτηκα πίσω πέφτοντας πάνω στο χέρι του και άρχισα να σέρνω τα πόδια μου.

«Όλη η βραδιά είναι δικιά μου», με προειδοποίησε.

Τελικά με έσυρε εκεί που στροβιλιζόταν κομψά η οικογένειά του –αν και με ένα στυλ που δεν ταίριαζε καθόλου με την εποχή και τη μουσική. Παρακολουθούσα με φρίκη.

«Έντουαρντ». Ο λαιμός μου ήταν τόσο στεγνός που το μόνο που μπόρεσα να προφέρω ήταν ένας ψίθυρος. «Ειλικρινά δεν μπορώ να χορέψω!» Ένιωθα τον πανικό να φουντώνει μέσα στο στήθος μου.

«Μην ανησυχείς, χαζούλα», μου ψιθύρισε εκείνος. «Μπορώ εγώ». Έβαλε τα χέρια μου γύρω από το λαιμό του και με σήκωσε, για να γλιστρήσει τα πόδια του κάτω από τα δικά μου.

Και τότε αρχίζαμε να στροβιλιζόμαστε κι εμείς.

«Νιώθω λες και είμαι πεντάχρονο», είπα γελώντας μετά από μερικά λεπτά χορού χωρίς κανένα κόπο.

«Πάντως δε μοιάζεις με πεντάχρονο», μουρμούρισε, τραβώντας με πιο κοντά για ένα δευτερόλεπτο, έτσι ώστε τα πόδια μου βρέθηκαν για λίγο στον αέρα σε απόσταση περίπου τριάντα πόντους από το έδαφος.

Το βλέμμα της Άλις διασταυρώθηκε με το δικό μου σε μια στροφή, και χαμογέλασε ενθαρρυντικά –της χαμογέλασα κι εγώ. Ένιωσα έκπληξη συνειδητοποιώντας ότι κατά βάθος διασκέδαζα... λιγάκι.

«Εντάξει, δεν είναι και τόσο άσχημα», παραδέχτηκα.

Αλλά ο Έντουαρντ είχε καρφώσει το βλέμμα του προς τις πόρτες, και το πρόσωπό του ήταν θυμωμένο.

«Τι είναι;» αναρωτήθηκα δυνατά. Ακολούθησα το βλέμμα του, αποπροσανατολισμένη από τις συνεχείς στροφές, αλλά τελικά κατάφερα να δω τι ήταν αυτό που τον ενοχλούσε. Ο Τζέικομπ Μπλακ, ντυμένος όχι με σμόκιν, αλλά με ένα μακρυμάνικο λευκό πουκάμισο και γραβάτα, με τα μαλλιά του τραβηγμένα πίσω στη συνηθισμένη του αλογοουρά, διέσχισε την πίστα ερχόμενος προς εμάς.

Μετά από το πρώτο σοκ της αναγνώρισης, δεν μπορούσα παρά να νιώθω άσχημα για τον Τζέικομπ. Ήταν ξεκάθαρο πως ένιωθε άβολα –βασανιστικά άβολα. Το πρόσωπό του ήταν σαν να ζητούσε συγγνώμη για κάτι, την ώρα που τα μάτια του διασταυρώθηκαν με τα δικά μου.

Ο Έντουαρντ γρύλισε απειλητικά, πολύ χαμηλόφωνα.

«Να είσαι ευγενικός», είπα μέσα από τα δόντια μου.

Η φωνή του Έντουαρντ ήταν καυστική. «Θέλει κουβεντούλα μαζί σου».

Τότε μας πλησίασε ο Τζέικομπ, ενώ η αμηχανία και η συγγνώμη ήταν ακόμα πιο εμφανή στο πρόσωπό του.

«Γεια σου, Μπέλλα, ήλπιζα ότι θα ήσουν εδώ». Ο Τζέικομπ ακούστηκε λες και ήλπιζε ακριβώς το αντίθετο. Αλλά το χαμόγελό του ήταν το ίδιο θερμό όπως πάντα.

«Γεια σου, Τζέικομπ». Του χαμογέλασα κι εγώ. «Τι συμβαίνει;»

«Μπορώ να διακόψω;» ρώτησε διστακτικά, κοιτάζοντας τον Έντουαρντ για πρώτη φορά. Ξαφνιαστικά παρατηρώντας ότι ο Τζέικομπ δεν ήταν ανάγκη να σηκώσει το κεφάλι του για να τον κοιτάξει. Πρέπει να είχε ψηλώσει δεκαπέντε πόντους από την τελευταία φορά που τον είχα δει.

Το πρόσωπο του Έντουαρντ ήταν ψύχραιμο, ανέκφραστο. Η μόνη απάντησή του ήταν να με αφήσει κάτω και να κάνει

ένα βήμα προς τα πίσω.

«Ευχαριστώ», είπε ο Τζέικομπ καλοπροαίρετα.

Ο Έντουαρντ απλώς έγνεψε, κοιτάζοντάς με έντονα, πριν γυρίσει για να απομακρυνθεί.

Ο Τζέικομπ έβαλε το χέρι του στη μέση μου, και τέντωσα τα χέρια μου για να τα βάλω στους ώμους του.

«Ουάου, Τζέικ, πόσο ύψος έχεις τώρα;»

Πήρε ένα αυτάρεσκο ύφος. «Είμαι ένα ογδόντα οκτώ».

Δε χορεύαμε πραγματικά – αυτό ήταν αδύνατον εξαιτίας του ποδιού μου. Αντί γι' αυτό λικνιζόμασταν αδέξια από τη μια μεριά στην άλλη, χωρίς να κουνάμε τα πόδια μας. Καλύτερα έτσι – το αιφνίδιο ξέσπασμα της ανάπτυξης είχε ως αποτέλεσμα να δείχνει άγαρμος και χωρίς συγχρονισμό, μάλλον δεν ήταν καλύτερος χορευτής απ' ό,τι εγώ.

«Λοιπόν, πώς βρέθηκες εδώ απόψε;» ρώτησα χωρίς αληθινή περιέργεια. Λαμβάνοντας υπόψη την αντίδραση του Έντουαρντ, μπορούσα να μαντέψω.

«Μπορείς να το πιστέψεις ότι ο μπαμπάς μου με πλήρωσε είκοσι δολάρια για να έρθω στο χορό σας;» παραδέχτηκε, με κάποια ντροπή.

«Ναι, σε πιστεύω», μουρμούρισα. «Εντάξει, ελπίζω τουλάχιστον να περνάς καλά. Είδες τίποτα που να σου αρέσει;» τον πείραξα, δείχνοντάς του με το κεφάλι προς μια ομάδα κοριτσιών που είχαν στηθεί στον τοίχο σαν παστέλ ζαχαρωτά.

«Ναι», αναστέναξε. «Αλλά είναι πιασμένη».

Κοίταξε προς τα κάτω για να διασταυρωθεί το βλέμμα του με το δικό μου για ένα δευτερόλεπτο μόνο – μετά κοιτάξαμε και οι δυο αλλού, αμήχανα.

«Είσαι πολύ όμορφη, παρεμπιπτόντως», πρόσθεσε ντροπαλά.

«Εε, ευχαριστώ. Λοιπόν, γιατί σε πλήρωσε ο Μπίλι για να έρθεις εδώ;» ρώτησα γρήγορα, αν και ήξερα την απάντηση.

Ο Τζέικομπ δεν έδειχνε και πολύ ευγνώμων για την αλλα-

γή του θέματος – κοιτάξε από την άλλη, και πάλι νιώθοντας άβολα. «Είπε ότι ήταν “ασφαλές” μέρος για να σου μιλήσω. Ορκίζομαι ότι ο γέρος αρχίζει και χάνει το μυαλό του».

Γέλασα κι εγώ μαζί του αδύναμα.

«Εν πάση περιπτώσει, είπε ότι αν σου έλεγα κάτι, θα μου έπαιρνε τον κεντρικό κύλινδρο που χρειάζομαι», ομολόγησε συννεσταλμένα.

«Πες μου, τότε. Θέλω να τελειώσεις το αμάξι σου». Του χαμογέλασα κι εγώ. Τουλάχιστον ο Τζέικομπ δεν πίστευε τίποτα απ' όλα αυτά. Αυτό έκανε την κατάσταση κάπως πιο εύκολη. Ακουμπισμένος στον τοίχο, ο Έντουαρντ παρατηρούσε το πρόσωπό μου, ο ίδιος ανέκφραστος. Είδα κοπέλα της Τετάρτης τάξης με ροζ φόρεμα να τον κοιτάζει συννεσταλμένα με ύφος σκεπτικό, αλλά εκείνος δεν έδειχνε να την έχει προσέξει.

Ο Τζέικομπ κοιτάξε από την άλλη μεριά με ντροπή. «Μη θυμώσεις, όμως, εντάξει;»

«Δεν υπάρχει περίπτωση να θυμώσω μαζί σου, Τζέικομπ», τον διαβεβαίωσα. «Δε θα θυμώσω ούτε καν με τον Μπίλι. Απλώς πες αυτό που πρέπει να πεις».

«Να – είναι ανόητο, συγγνώμη, Μπέλλα – θέλει να χωρίσεις με το αγόρι σου. Μου ζήτησε να σε παρακαλέσω». Κούνησε το κεφάλι του αηδιασμένος.

«Είναι ακόμα προληπτικός, ε;»

«Ναι. Έγινε... έξαλλος όταν τραυματίστηκες στο Φοίνιξ. Δεν πίστευε...» η φωνή του Τζέικομπ έσβησε με ντροπή.

Συνοφρυώθηκα. «Έπεσα».

«Το ξέρω», είπε γρήγορα ο Τζέικομπ.

«Πιστεύει πως ο Έντουαρντ είχε κάποια σχέση με τον τραυματισμό σου». Αυτό δεν ήταν ερώτηση, και παρά την υπόσχεσή μου, θύμωσα.

Ο Τζέικομπ δεν μπορούσε να με κοιτάξει. Δεν μπαίναμε καν στον κόπο πια να κουνηθούμε σύμφωνα με τη μουσική,

αν και τα χέρια του ήταν ακόμα στη μέση μου και τα δικά μου γύρω από το λαιμό του.

«Κοίτα, Τζέικομπ, ξέρω πως ο Μπίλι πιθανόν να μην το πιστέψει, αλλά απλώς για να ξέρεις» –με κοίταξε τώρα, αντιδρώντας στην καινούρια σοβαρότητα στη φωνή μου– «ο Έντουαρντ στην πραγματικότητα μου έσωσε τη ζωή. Αν δεν ήταν ο Έντουαρντ κι ο πατέρας του, θα ήμουν νεκρή».

«Το ξέρω», ισχυρίστηκε, αλλά ακούστηκε λες και τα ειλικρινή λόγια μου τον είχα επηρεάσει κάπως. Ίσως θα μπορούσε αυτός να πείσει τον Μπίλι γι' αυτό τουλάχιστον.

«Κοίτα, λυπάμαι που αναγκάστηκες να το κάνεις αυτό, Τζέικομπ», είπα απολογητικά. «Όπως και να 'χει το θέμα, θα πάρεις τα ανταλλακτικά που χρειάζεσαι, έτσι δεν είναι;»

«Ναι», μουρμούρισε. Έδειχνε ακόμα αμήχανος... εκνευρισμένος.

«Υπάρχουν κι άλλα;» ρώτησα με δυσπιστία.

«Ξέχνα το», είπε μέσα από τα δόντια του, «θα βρω δουλειά και θα μαζέψω μόνος μου τα χρήματα».

Τον κοίταξα επίμονα, μέχρι που σήκωσε το βλέμμα για να με δει. «Ρίχ' το, Τζέικομπ».

«Είναι πολύ άσχημο».

«Δε με νοιάζει. Πες το», επέμεινα.

«Εντάξει... αλλά, θεούλη μου, ακούγεται άσχημο». Κούνησε το κεφάλι του. «Είπε να σου πω, όχι, να σε προειδοποιήσω, ότι –και ο πληθυντικός είναι δικός του, όχι δικός μου» –πήρε το ένα του χέρι από τη μέση μου κι έκανε μια χειρονομία που έδειχνε μικρά εισαγωγικά στον αέρα– «Θα έχουμε το νου μας». Παρατήρησε με ανησυχία την έκφρασή μου.

Ακούστηκε σαν κάτι βγαλμένο από ταινία με μαφιόζους. Γέλασα δυνατά.

«Λυπάμαι που αναγκάστηκες να το κάνεις αυτό, Τζέικ», είπα πνίγοντας το γέλιο μου.

«Δε με πειράζει και τόσο πολύ». Χαμογέλασε πλατιά με

ανακούφιση. Τα μάτια του ήταν επιδοκιμαστικά, καθώς κοίταξαν από πάνω ως κάτω γρήγορα το φόρεμά μου. «Λοιπόν, να του πω ότι είπες να ξεκουμπιστώ κατευθείαν από μπροστά σου;» ρώτησε με ελπίδα.

«Όχι», ψιθύρισα. «Πες του πως είπα ευχαριστώ. Ξέρω ότι έχει καλή πρόθεση».

Το τραγούδι τελείωσε, και κατέβασα τα χέρια μου.

Το δικό του χέρι δίστασε στη μέση μου, και κοίταξε το άχρηστο μου πόδι. «Θέλεις να χορέψεις ξανά; Ή να σε βοηθήσω μήπως να πας κάπου;»

Ο Έντουαρντ απάντησε για μένα. «Εντάξει, Τζέικομπ. Από δω και πέρα αναλαμβάνω εγώ».

Ο Τζέικομπ τραβήχτηκε πίσω και κοίταξε με ορθάνοιχτα μάτια τον Έντουαρντ, που στεκόταν ακριβώς δίπλα μας.

«Ε, δε σε είδα», μουρμούρισε. «Υποθέτω ότι θα τα ξαναπούμε, Μπέλλα». Έκανε πίσω χαιρετώντας με μισή καρδιά.

Εγώ χαμογέλασα. «Ναι, θα τα πούμε ξανά».

«Λυπάμαι», είπε ξανά πριν γυρίσει προς την πόρτα.

Τα χέρια του Έντουαρντ τυλίχτηκαν γύρω μου, καθώς ξεκινούσε το επόμενο τραγούδι. Ήταν κάπως γρηγορότερος ρυθμός για χορό μπλουζ, αλλά αυτό δε φάνηκε να τον πειράζει. Έγειρα το κεφάλι μου στο στήθος του ικανοποιημένη.

«Νιώθεις καλύτερα;» τον πείραξα.

«Όχι και τόσο», είπε κοφτά.

«Μη θυμώνεις με τον Μπίλι», ψιθύρισα. «Απλώς ανησυχί για μένα επειδή ο Τσάρλι είναι ο καλύτερός του φίλος. Δεν είναι τίποτα προσωπικό».

«Δεν είμαι θυμωμένος με τον Μπίλι», διόρθωσε με απότομη φωνή. «Αλλά ο γιος του με εκνευρίζει».

Τραβήχτηκα πίσω για να τον κοιτάξω. Το πρόσωπό του ήταν πολύ σοβαρό.

«Γιατί;»

«Πρώτα απ' όλα, με έκανε να αθετήσω την υπόσχεσή

μου».

Τον κοίταξα μπερδεμένη.

Εκείνος σχεδόν χαμογέλασε. «Υποσχέθηκα ότι δε θα σε αφήνα καθόλου απόψε», εξήγησε.

«Α, εντάξει, σε συγχωρώ».

«Ευχαριστώ. Αλλά είναι και κάτι άλλο». Ο Έντουαρντ συνοφρύνθηκε.

Εγώ περίμενα υπομονετικά.

«Σε αποκάλεσε όμορφη», συνέχισε τελικά με πιο βαθύ συνοφρύωμα. «Αυτό στην ουσία είναι προσβολή, έτσι όπως είσαι αυτή τη στιγμή. Είσαι πολύ παραπάνω από όμορφη».

Γέλασα. «Μήπως είσαι λίγο προκατειλημμένος;»

«Δε νομίζω. Εξάλλου, έχω άριστη όραση».

Στροβιλιζόμασταν και πάλι, με τα πόδια μου πάνω στα δικά του έτσι όπως με κρατούσε σφιχτά.

«Λοιπόν, θα εξηγήσεις το λόγο για όλα αυτά;» αναρωτήθηκα.

Με κοίταξε, μπερδεμένος, κι εγώ αγριοκοίταξα με σημασία το κρεπ χαρτί.

Συλλογίστηκε μια στιγμή και μετά άλλαξε κατεύθυνση, στριφογυρίζοντάς με μέσα από το πλήθος προς την πίσω πόρτα του γυμναστηρίου. Είδα φευγαλέα την Τζέσικα και τον Μάικ να χορεύουν κοιτάζοντάς με με περιέργεια. Η Τζέσικα σήκωσε το χέρι της για να με χαιρετήσει, κι εγώ της χαμογέλασα γρήγορα. Ήταν κι η Άντζελα εκεί και φαινόταν μακάρια ευτυχισμένη στην αγκαλιά του μικρού Μπεν Τσένεϊ· δεν έπαιρνε τα μάτια της από το βλέμμα του, ένα κεφάλι πιο χαμηλά από το ύψος της. Ο Λι και η Σαμάνθα, η Λόρεν, που μας κοίταζε βλοσυρά, μαζί με τον Κόνερ· ήξερα τα ονόματα όλων όσων γύριζαν γύρω μου. Και μετά βρεθήκαμε έξω, στο δροσερό, αχνό φως του ηλιοβασιλέματος, που σιγά-σιγά ξεθώριαζε.

Αμέσως μόλις βρεθήκαμε μόνοι μας, με σήκωσε ψηλά στα χέρια του και με κουβάλησε διασχίζοντας τη σκοτεινή αυλή

του σχολείου, μέχρι που έφτασε στο παγκάκι κάτω από τη σκιά των κουμαριών. Κάθισε εκεί, κρατώντας με προστατευμένη μέσα στην αγκαλιά του. Το φεγγάρι είχε ήδη ανέβει, ορατό μέσα από τα αραχνούφανα σύννεφα, και το πρόσωπό του είχε μια χλομή λάμψη μέσα στο λευκό φως. Το στόμα του ήταν άκαμπτο, τα μάτια του προβληματισμένα.

«Το θέμα;» τον παρότρυνα απαλά.

Δε μου έδωσε σημασία κοιτάζοντας ψηλά το φεγγάρι.

«Λυκόφως ξανά», μουρμούρισε. «Άλλο ένα τέλος. Όσο τέλεια κι αν ήταν η μέρα, πάντα πρέπει να τελειώνει».

«Μερικά πράγματα δεν είναι ανάγκη να τελειώσουν», είπα μέσα από τα δόντια μου, αμέσως γεμάτη ένταση.

Αναστέναξε.

«Σε έφερα στο χορό», είπε αργά, απαντώντας επιτέλους στην ερώτησή μου, «επειδή δε θέλω να χάσεις τίποτα. Δε θέλω η παρουσία μου να σου στερήσει τίποτα, όσο εξαρτάται από εμένα. Θέλω να είσαι ανθρώπινη. Θέλω η ζωή σου να συνεχιστεί, όπως θα είχε γίνει αν είχα πεθάνει το 1918, όπως και έπρεπε κανονικά».

Στο άκουσμα των λέξεών του με διαπέρασε ένα ρίγος, και μετά κούνησα το κεφάλι μου θυμωμένα. «Σε ποια παράξενη παράλληλη διάσταση θα πήγαινα εγώ ποτέ στο χορό με δική μου θέληση; Αν δεν ήσουν χίλιες φορές πιο δυνατός από μένα, δε θα σε είχα αφήσει με τίποτα έτσι, ατιμώρητο γι' αυτό».

Χαμογέλασε για λίγο, αλλά το χαμόγελο δεν άγγιξε τα μάτια του. «Δεν ήταν και τόσο άσχημα, το είπες και μόνη σου».

«Επειδή ήμουν μαζί σου».

Για ένα λεπτό μείναμε σιωπηλοί· εκείνος κοίταζε το φεγγάρι, και εγώ κοίταξα αυτόν. Μακάρι να υπήρχε κάποιος τρόπος για να του εξηγήσω πόσο αδιάφορη με άφηνε μια φυσιολογική ανθρώπινη ζωή.

«Μπορείς να μου πεις κάτι;» ρώτησε κοιτάζοντάς με με ένα ελαφρύ χαμόγελο.

«Δε σου λέω πάντα;»

«Απλώς υποσχέσου ότι θα μου πεις», επέμεινε, χαμογελώντας πλατιά.

Ήξερα ότι θα το μετάνιωνα σχεδόν αμέσως. «Εντάξει».

«Φάνηκες πραγματικά να εκπλήσσεσαι, όταν κατάλαβες πως σε έφερνα στο χορό», άρχισε.

«Έτσι έγινε αλήθεια», διέκοψα.

«Ακριβώς», συμφώνησε. «Αλλά πρέπει να είχες κάποια άλλη θεωρία... είμαι περίεργος –για τι πράγμα νόμιζες ότι σε είχα ετοιμάσει;»

Ναι, αμέσως το μετάνιωσα. Σούφρωσα τα χείλη μου, διστάζοντας. «Δε θέλω να σου πω».

«Το υποσχέθηκες».

«Το ξέρω».

«Τι πρόβλημα υπάρχει;»

Ήξερα πως πίστευε ότι αυτό που με έκανε να διστάζω ήταν απλώς αμηχανία. «Νομίζω ότι θα σε κάνει να θυμώσεις –ή να στενοχωρηθείς».

Τα φρύδια του μαζεύτηκαν πάνω από τα μάτια του, καθώς το σκέφτηκε. «Και πάλι θέλω να ξέρω. Σε παρακαλώ».

Αναστέναξα. Εκείνος περίμενε.

«Να... υπέθεσα πως ήταν κάποιου είδους... ιδιαίτερη περίπτωση. Αλλά δε φαντάστηκα πως θα ήταν κάποιο τόσο τετριμμένο ανθρώπινο πράγμα... ο χορός!» είπα χλευαστικά.

«Ανθρώπινο;» ρώτησε άτονα. Είχε εστιάσει στη λέξη κλειδί.

Χαμήλωσα το βλέμμα μου προς το φόρεμά μου, παίζοντας νευρικά με ένα κομμάτι τούλι που δεν καθόταν στη θέση του. Εκείνος περίμενε σιωπηλά.

«Εντάξει», ομολόγησα ορμητικά. «Ήλιζα, λοιπόν, ότι μπορεί να είχες αλλάξει γνώμη... ότι σκόπευες να με μεταμορφώσεις, τελικά».

Δεκάδες συναισθήματα πέρασαν από το πρόσωπό του. Με-

ρικά τα αναγνώρισα: θυμός... πόνος... και μετά έδειξε να ανακτά και πάλι την ψυχραιμία του, και η έκφρασή του φάνερωνε πως το έβρισκε αστείο.

«Και υπέθεσες ότι αυτό το γεγονός απαιτεί επίσημη ενδυμασία;» με πείραξε, αγγίζοντας το πέτο του σακακιού του.

Εγώ κατσούφιασα για να κρύψω την ντροπή μου. «Δεν ξέρω πώς γίνονται αυτά τα πράγματα. Για μένα, τουλάχιστον, αυτό είναι περισσότερο λογικό απ' ό,τι ο χορός». Εκείνος χαμογελούσε ακόμα πλατιά. «Δεν είναι αστείο», είπα.

«Όχι, έχεις δίκιο, δεν είναι», συμφώνησε, καθώς το χαμόγελό του έσβησε. «Θα προτιμούσα, όμως, να το δω σαν αστείο παρά να πιστέψω ότι σοβαρολογείς».

«Μα σοβαρολογώ».

Αναστέναξε βαθιά. «Το ξέρω. Και είσαι πραγματικά τόσο πρόθυμη;»

Ο πόνος επανήλθε στα μάτια του. Δάγκωσα τα χείλη μου κι έγνεψα καταφατικά.

«Τόσο έτοιμη να δεχτείς το τέλος» μουρμούρισε, σχεδόν στον εαυτό του, «να γίνει το αποψινό το λυκόφως της ζωής σου, αν και η ζωή σου μόλις άρχισε. Είσαι έτοιμη να τα απαρνηθείς όλα».

«Δεν είναι το τέλος, είναι η αρχή», διαφώνησα μέσα από τα δόντια μου.

«Δεν το αξίζω», είπε θλιμμένα.

«Θυμάσαι όταν μου είπες πως δεν έβλεπα τον εαυτό μου καθαρά;» ρώτησα σηκώνοντας τα φρύδια μου. «Προφανώς είσαι εξίσου τυφλός μ' εμένα».

«Εγώ ξέρω τι είμαι».

Αναστέναξα.

Αλλά η άστατη διάθεσή του με επηρέασε κι εμένα. Σούφρωσε τα χείλη του, και τα μάτια του έγιναν διαπεραστικά. Εξέτασε το πρόσωπό μου για μια στιγμή που φάνηκε να κρατάει πολλή ώρα.

«Είσαι έτοιμη τώρα, δηλαδή;» ρώτησε.

«Εε». Ξεροκατάπια. «Ναι;»

Χαμογέλασε κι έγειρε το κεφάλι του αργά, μέχρι που τα κρύα του χείλη ακούμπησαν το δέρμα στην άκρη του σαγονιού μου.

«Αυτή τη στιγμή;» ψιθύρισε, με την ανάσα του να πέφτει στο λαιμό μου δροσερή. Με διαπέρασε ένα ρίγος, χωρίς να το θέλω.

«Ναι», ψιθύρισα, ώστε η φωνή μου να μην μπορέσει να σπάσει. Αν νόμιζε ότι μπλόφαρα θα απογοητευόταν. Είχα ήδη πάρει την απόφασή μου και ήμουν βέβαιη. Δεν είχε σημασία που το σώμα μου ήταν άκαμπτο σαν ξύλο, τα χέρια μου ήταν σφιγμένα σε γροθιές, η ανάσα μου χωρίς ρυθμό...

Γέλασε σκοτεινά κι απομακρύνθηκε. Το πρόσωπό του έδειχνε πράγματι απογοητευμένο.

«Δεν μπορεί να πιστεύεις στ' αλήθεια ότι θα παραδινόμουν τόσο εύκολα», είπε κοροϊδευτικά με έναν ελαφρώς πειραγμένο τόνο στη φωνή του.

«Μια κοπέλα έχει δικαίωμα να ονειρεύεται».

Τα φρύδια του σηκώθηκαν. «Αυτό ονειρεύεσαι; Να γίνεις ένα τέρας;»

«Όχι ακριβώς», είπα κατσουφιάζοντας στο άκουσμα της λέξης. Τέρας, λοιπόν. «Κυρίως ονειρεύομαι να είμαι μαζί σου για πάντα».

Η έκφρασή του άλλαξε, μαλάκωσε κι έγινε πιο θλιμμένη εξαιτίας του ανεπαίσθητου πόνου στη φωνή μου.

«Μπέλλα». Τα δάχτυλά του ακολούθησαν ακουμπώντας απαλά το σχήμα των χειλιών μου. «Θα μείνω μαζί σου – αυτό δεν είναι αρκετό;»

Χαμογέλασα κάτω από τις άκρες των δαχτύλων του. «Αρκετό για την ώρα».

Συνοφρυώθηκε με το πείσμα μου. Κανείς δεν επρόκειτο να παραδοθεί απόψε. Εξέπνευσε, κι ο ήχος ήταν σχεδόν γρύλι-

σμα.

Άγγιξα το πρόσωπό του. «Κοίτα», είπα. «Σ' αγαπώ περισσότερο απ' όλα τα υπόλοιπα πράγματα στον κόσμο μαζί. Δεν είναι αυτό αρκετό;»

«Ναι, είναι αρκετό», απάντησε, χαμογελώντας. «Αρκετό για πάντα».

Κι έσκυψε για να αγγίξει για άλλη μια φορά το λαιμό μου με τα ψυχρά του χείλη.

μια πρώτη γεύση από τη

ΝΕΑ ΣΕΛΗΝΗ

την ακαταμάχητη συνέχεια του *Λυκόφως*

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ένωθα σαν να ήμουν παγιδευμένη σε έναν από εκείνους τους τρομακτικούς εφιάλτες, όπου πρέπει να τρέξεις, να τρέξεις μέχρι που τα πνευμόνια σου να σκάσουν, αλλά δεν μπορείς να κάνεις το σώμα σου να κουνηθεί αρκετά γρήγορα. Τα πόδια μου έμοιαζαν να κινούνται όλο και πιο αργά, καθώς πάλευα να περάσω μέσα από το άσπλαχνο πλήθος, αλλά οι δείκτες του τεράστιου ρολογιού δεν πήγαιναν πιο αργά. Με αδυσώπητη, ανελέητη δύναμη γύριζαν αμείλικτα προς το τέλος –το τέλος των πάντων.

Αλλά αυτό δεν ήταν όνειρο, και σε αντίθεση με τον εφιάλτη, δεν έτρεχα για τη δική μου ζωή· έτρεχα για να σώσω κάτι απείρως πιο πολύτιμο. Η ίδια μου η ζωή είχε πολύ μικρή σημασία σήμερα.

Η Άλις είχε πει ότι υπήρχε μεγάλη πιθανότητα να πεθαίναμε κι οι δυο μας εδώ. Ίσως το αποτέλεσμα να ήταν διαφορετικό, αν δεν είχε παγιδευτεί από το λαμπερό φως του ήλιου· μόνο εγώ ήμουν ελεύθερη να διασχίσω τρέχοντας αυτή τη φωτεινή, γεμάτη κόσμο πλατεία.

Και δεν μπορούσα να τρέξω αρκετά γρήγορα.

Έτσι δεν είχε σημασία που ήμασταν περικυκλωμένοι από τους εξαιρετικά επικίνδυνους εχθρούς μας. Την ώρα που το ρολόι άρχισε να χτυπά πένθιμα, σημαίνοντας το τέλος της ώρας, προκαλώντας δόνηση στις νωθρές μου πατούσες, ήξερα πως ήταν πολύ αργά πια –και χαιρόμουν που κάτι αιμοδιψές με περιμένε υπομονετικά. Γιατί μετά την αποτυχία μου αυτή, είχα χάσει κάθε επιθυμία να ζήσω.

Το ρολόι χτύπησε ξανά, κι ο ήλιος άπλωνε τις ακτίνες του από το κέντρο ακριβώς του ουρανού.

ΠΑΡΤΙ

Ήμουν ενενήντα εννέα κόμμα εννέα τις εκατό σίγουρη πως ονειρευόμουν.

Οι λόγοι για τους οποίους ήμουν τόσο σίγουρη ήταν ότι, πρώτον, στεκόμουν μέσα σε μια λαμπερή δέσμη φωτός –από έναν εκτυφλωτικό, καθαρό ήλιο που δεν έλαμπε ποτέ στο καινούριο μου βροχερό σπίτι, το Φορκς στην πολιτεία της Ουάσινγκτον– και δεύτερον, κοίταξα τη γιαγιά μου τη Μαρί. Η γιαγιά είχε πεθάνει εδώ και έξι χρόνια, άρα αυτό ήταν τρανή απόδειξη της θεωρίας του ονείρου.

Η γιαγιά δεν είχε αλλάξει πολύ· το πρόσωπό της έδειχνε το ίδιο ακριβώς όπως το θυμόμουν. Το δέρμα της ήταν απαλό και μαραμένο, με χιλιάδες μικροσκοπικές πτυχές χαλαρά στερεωμένες. Σαν αποξηραμένο βερικόκο, αλλά με ένα στεφάνι από πλούσια άσπρα μαλλιά να το περιβάλλουν σαν σύννεφο.

Τα στόματά μας –το δικό της μια ρυτιδιασμένη ζάρα– είχαν το ίδιο μισοέκπληκτο χαμόγελο την ίδια ακριβώς στιγμή. Προφανώς, ούτε κι εκείνη περίμενε να με δει.

Ήμουν έτοιμη να της κάνω μια ερώτηση· είχα τόσες πολλές –Τι δουλειά είχε στο όνειρό μου; Τι έκανε τα τελευταία έξι χρόνια; Ήταν καλά ο παππούς και είχαν συναντηθεί, όπου κι αν βρίσκονταν;– αλλά εκείνη άνοιξε το στόμα της όταν το άνοιξα κι εγώ, έτσι σταμάτησα για να την αφήσω να μιλήσει πρώτη. Σταμάτησε κι εκείνη, και μετά χαμογελάσαμε και οι δύο για το μικρό αμήχανο συμβάν.

«Μπέλλα;»

Δεν ήταν η γιαγιά που με φώναξε, και γυρίσαμε και οι δύο για να δούμε το επιπλέον πρόσωπο στη μικρή μας συντροφιά. Εγώ δε χρειαζόταν να κοιτάξω για να δω ποιος ήταν· αυτή τη φωνή θα την αναγνώριζα παντού –θα την αναγνώριζα και θα απαντούσα, είτε ήμουν ξύπνια είτε κοιμόμουν... ή ακόμα κι αν ήμουν νεκρή, θα έβαζα στοίχημα. Η φωνή για την οποία θα έμπαινα και στη φωτιά –ή, λιγότερο δραματικά, θα τσαλαβουτούσα κάθε μέρα στην κρύα και ασταμάτητη βροχή.

Ο Έντουαρντ.

Αν και πάντα ένιωθα ενθουσιασμό, όταν τον έβλεπα –έχοντας τη συνείδησή μου ή όχι– και αν και ήμουν σχεδόν σίγουρη πως ονειρευόμουν, πανικοβλήθηκα, καθώς ο Έντουαρντ ερχόταν προς εμάς μέσα στο εκθαμβωτικό φως του ήλιου.

Πανικοβλήθηκα επειδή η γιαγιά δεν ήξερε ότι ήμουν ερωτευμένη με ένα βρικόλακα –καιείς δεν το ήξερε αυτό– άρα πώς θα εξηγούσα το γεγονός ότι οι λαμπερές ακτίνες, αντανακλώντας στο δέρμα του, έσπαζαν σε χιλιάδες θραύσματα του ουρανού τόξου, λες και ήταν φτιαγμένος από κρύσταλλο ή διαμάντι;

Λοιπόν, γιαγιά, μπορεί να το πρόσεξες ότι το αγόρι μου αστράφτει. Είναι απλώς κάτι που κάνει στον ήλιο. Μην ανησυχείς...

Μα τι έκανε; Ο μοναδικός λόγος για τον οποίο ζούσε στο Φορκς, το πιο βροχερό μέρος στον κόσμο, ήταν για να μπορεί να βγαίνει έξω κατά τη διάρκεια της

ημέρας, χωρίς να κινδυνεύει να αποκαλύψει το μυστικό της οικογένειάς του. Κι όμως ήταν εδώ, ερχόταν προς εμένα με χάρη –με το πιο όμορφο χαμόγελο στο αγγελικό πρόσωπό του– λες και ήταν μόνος του εδώ.

Εκείνο το δευτερόλεπτο, ευχήθηκα να μην ήμουν εγώ η μόνη εξαίρεση στο μυστηριώδες του ταλέντο· συνήθως ένιωθα ευγνωμοσύνη που ήμουν το μοναδικό άτομο, του οποίου τις σκέψεις δεν μπορούσε να ακούσει τόσο καθαρά λες και λέγονταν δυνατά. Αλλά τώρα ευχόμουν να μπορούσε να με ακούσει κι εμένα, έτσι ώστε να άκουγε την προειδοποίηση που ούρλιαζα μέσα στο κεφάλι μου.

Έριξα μια πανικόβλητη ματιά στη γιαγιά και είδα ότι ήταν ήδη αργά. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή αυτή γύριζε προς εμένα με μάτια εξίσου αναστατωμένα με τα δικά μου.

Ο Έντουαρντ –ακόμα χαμογελώντας τόσο όμορφα, που η καρδιά μου ένιωθε λες και θα φούσκωνε τόσο πολύ που θα έσκαγε μέσα στο στήθος μου– έβαλε το μπράτσο του γύρω από τον ώμο μου και γύρισε για να κοιτάξει τη γιαγιά μου.

Η έκφραση της γιαγιάς με ξάφνιασε. Αντί το πρόσωπό της να είναι γεμάτο φρίκη, εκείνη με κοίταζε συνεσταλμένα λες και περίμενε να τη μαλώσω. Και στεκόταν σε μια τόσο περιεργή στάση –με το ένα της χέρι αδέξια σε απόσταση από το σώμα της, τεντωμένο και μετά τυλιγμένο γύρω από τον αέρα. Λες και είχε αγκαλιά κάποιον που δεν μπορούσα να δω, κάποιον αόρατο...

Μόνο τότε, όταν πρόσεξα καλύτερα, παρατήρησα την τεράστια επίχρυση κορνίζα που περιέβαλλε τη μορφή της γιαγιάς μου. Χωρίς να μπορώ να καταλάβω, σήκωσα το χέρι μου που δεν ήταν τυλιγμένο γύρω από τη μέση του Έντουαρντ και το άπλωσα για να την αγγίξω. Εκείνη μιμήθηκε ακριβώς την κίνησή μου, λες και ήταν αντικατοπτρισμός της. Αλλά εκεί που τα δάχτυλά μας θα έπρεπε να είχαν ενωθεί, δεν υπήρχε τίποτα πέρα από ψυχρό γυαλί...

Με ένα απότομο τίναγμα που μου προκάλεσε ζάλη, το όνειρό μου έγινε επιπέδιο.

Δεν υπήρχε πια γιαγιά.

Αυτή ήμουν εγώ. Εγώ στον καθρέφτη. Εγώ –αρχαία, ζαρωμένη, και μαραμένη.

Ο Έντουαρντ στεκόταν δίπλα μου, χωρίς να καθρεφτίζεται η μορφή του, βασιανιστικά όμορφη και για πάντα δεκαεφτά ετών.

Ακούμπησε τα παγωμένα, υπέροχα χείλη του στο ρυτιδιασμένο μου μάγουλο.

«Χρόνια πολλά», ψιθύρισε.

Ξύπνησα έντρομη –τα βλέφαρά μου άνοιξαν διάπλατα απότομα– και η ανάσα μου είχε κοπεί. Μουντό γκριζό φως, το γνωστό φως ενός συννεφιασμένου πρωινού, πήρε τη θέση του εκτυφλωτικού ήλιου στο όνειρό μου.

Απλώς ένα όνειρο, είπα στον εαυτό μου. Ήταν μόνο ένα όνειρο. Πήρα μια βα-

θιά ανάσα και μετά πετάχτηκα πάλι, όταν χτύπησε το ξυπνητήρι μου. Το μικρό ημερολόγιο στη γωνία της οθόνης του ρολογιού με ενημέρωνε πως σήμερα ήταν δεκατρείς Σεπτεμβρίου.

Μόνο ένα όνειρο, αλλά αρκετά προφητικό κατά κάποιο τρόπο, τουλάχιστον. Σήμερα ήταν τα γενέθλιά μου. Ήμουν επισήμως δεκαοχτώ χρονών.

Φοβόμουν τον ερχομό της μέρας αυτής εδώ και μήνες.

Σε όλη τη διάρκεια του τέλειου καλοκαιριού –το πιο ευτυχισμένο καλοκαίρι που είχα περάσει ποτέ μου, το πιο ευτυχισμένο καλοκαίρι που οποιοσδήποτε άνθρωπος σε οποιοδήποτε μέρος είχε περάσει ποτέ του, και το πιο βροχερό καλοκαίρι στην ιστορία της Ολυμπιακής Χερσονήσου– αυτή η άθλια ημερομηνία παραμόνευε, περιμένοντας να μου ορμήσει.

Και τώρα που είχε χτυπήσει, ήταν ακόμα χειρότερα απ' ό,τι φοβόμουν. Το ένωθα –ήμουν μεγαλύτερη. Κάθε μέρα μεγάλωνα, αλλά αυτή εδώ ήταν διαφορετική, χειρότερη, συγκεκριμένη. Ήμουν δεκαοχτώ.

Και ο Έντουαρντ δε θα γινόταν ποτέ.

Όταν πήγα να βουρτσίσω τα δόντια μου, ένωσα σχεδόν έκπληξη που το πρόσωπο στον καθρέφτη δεν είχε αλλάξει. Κοίταξα τον εαυτό μου, ψάχνοντας για κάποιο σημάδι επερχόμενων ρυτίδων στο υπόλευκο δέρμα μου. Οι μοναδικές ζάρες ήταν αυτές στο μέτωπό μου, όμως, που ήξερα ότι αν κατάφερα να χαλαρώσω, θα έφευγαν. Δεν μπορούσα. Τα φρύδια μου έμεναν κολλημένα σε μια γραμμή ανησυχίας πάνω από τα γεμάτα άγχος καστανά μου μάτια.

Ήταν απλώς ένα όνειρο, υπενθύμισα στον εαυτό μου πάλι. Απλώς ένα όνειρο... αλλά ταυτόχρονα και ο χειρότερος εφιάλτης μου.

Δεν έφαγα πρωινό, καθώς βιαζόμουν να φύγω από το σπίτι όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Δεν μπόρεσα να αποφύγω εντελώς τον μπαμπα μου κι έτσι αναγκάστηκα να περάσω μερικά λεπτά προσποιούμενη πως ήμουν κεφάτη. Είλικρινά προσπάθησα να δείξω ενθουσιασμένη για τα δώρα που του είχα ζητήσει να μη μου πάρει, αλλά κάθε φορά που έπρεπε να χαμογελάω, ένωθα λες και θα με έπιαναν τα κλάματα.

Πάσχινα να συγκρατήσω την ψυχραιμία μου, καθώς πήγαινα με το αμάξι στο σχολείο. Το όραμα της γιαγιάς –δε δεχόμουν πως αυτή ήμουν εγώ– ήταν αρκετά δύσκολο να φύγει απ' το μυαλό μου. Δεν ένωθα τίποτα πέρα από απελπισία, μέχρι που πάγκαρα στο γνωστό πάρκινγκ πίσω από το λύκειο του Φορκς κι εντόπισα τον Έντουαρντ ακουμπισμένο, εντελώς ακίνητο, στο γυαλισμένο του ασημένιο Βόλβο, σαν μαρμάρينو άγαλμα αφιερωμένο σε κάποιον ξεχασμένο παγανιστικό θεό της ομορφιάς. Το όνειρο τον είχε αδικήσει. Και περίμενε εμένα, όπως έκανε κάθε μέρα.

Η απελπισία εξαφανίστηκε για λίγο· θαυμασμός πήρε τη θέση της. Ακόμα και μετά από μισό χρόνο μαζί του, δεν μπορούσα να το πιστέψω ότι άξιζα μια τόσο καλή τύχη.

Η αδερφή του, η Άλις στεκόταν δίπλα του, περιμένοντάς με κι αυτή.

Φυσικά ο Έντουαρντ και η Άλις δεν είχαν πραγματική συγγένεια (στο Φορκς αυτό που ήξεραν οι κάτοικοι ήταν πως όλα τα αδέρφια Κάλεν ήταν υιοθετημένα από το δόκτορα Κάρλαιλ και τη σύζυγό του, την Έσμι, αφού και οι δυο τους ήταν προφανέστατα υπερβολικά νέοι για να έχουν παιδιά στην ηλικία της εφηβείας), αλλά το δέρμα τους ήταν ακριβώς η ίδια ωχρή απόχρωση, τα μάτια τους είχαν τον ίδιο παράξενο χρυσαφί τόνο, με τις ίδιες βαθιές σκιές σαν μώλωπες γύρω τους. Το πρόσωπό της, όπως και το δικό του, ήταν επίσης εκπληκτικά όμορφο. Για κάποιον που γνώριζε –κάποιον σαν κι εμένα– αυτές οι ομοιότητες προσδιόριζαν το είδος τους.

Το θέαμα της Άλις που περίμενε εκεί –τα ανοιχτά καστανά μάτια της που έλαμπαν από ενθουσιασμό κι ένα μικρό τετράγωνο τυλιγμένο με ασημί χαρτί στα χέρια της– με έκαναν να κατσοφιάνω. Είχα πει στην Άλις πως δεν ήθελα τίποτα, τίποτα, ούτε δώρα, ούτε καν προσοχή για τα γενέθλιά μου. Προφανώς, κανείς δεν είχε δώσει σημασία στις επιθυμίες μου.

Έκλεισα την πόρτα της μικρής μου Σέβι του '53 χτυπώντας τη με δύναμη –ένας καταγιοσμός από κομμάτια σκουριάς έπεσαν κάτω στην υγρή ασφαλτο– και πήγα αργά προς τα 'κει που με περιμεναν. Η Άλις πετάχτηκε μπροστά για να βρεθεί κοντά μου, με το νεραϊδόμορφο πρόσωπό της να λάμπει κάτω από τα ατίθασα μαύρα της μαλλιά.

«Χρόνια πολλά, Μπέλλα!»

«Σσους!» είπα μέσα από τα δόντια μου, ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά γύρω, για να βεβαιωθεί ότι κανείς δεν την είχε ακούσει. Το τελευταίο πράγμα που ήθελα ήταν κάποιο είδος γιορτή για τη μαύρη επέτειο.

«Όχι δώρα», διαμαρτυρήθηκα μουρμουρίζοντας ακατανόητα.

Τελικά φάνηκε να επεξεργάζεται τη διάθεσή μου. «Εντάξει... αργότερα, τότε. Σου άρεσε το λεύκωμα που σου έστειλε η μαμά σου; Και η φωτογραφική μηχανή από τον Τσάρλι;»

Αναστέναξα. Φυσικά και θα ήξερε ποια ήταν τα δώρα που είχα πάρει για τα γενέθλιά μου. Ο Έντουαρντ δεν ήταν το μοναδικό μέλος της οικογένειάς του με ασυνήθιστες ικανότητες. Η Άλις θα είχε "δει" τι δώρα σκόπευαν να μου πάρουν οι γονείς μου, από τη στιγμή που θα το αποφάσιζαν.

«Ναι. Είναι πολύ ωραία.»

«Νομίζω πως είναι καλή ιδέα. Μία φορά μόνο είσαι τελειόφοιτη. Μπορείς να κρατήσεις πειστήρια για την εμπειρία.»

«Εσύ πόσες φορές έχεις υπάρξει τελειόφοιτη;»

«Άλλο αυτό.»

Τότε φτάσαμε στον Έντουαρντ, κι εκείνος άπλωσε το χέρι του για να πιάσει το δικό μου. Το έπιασα πρόθυμα ξεχνώντας για μια στιγμή τη μεταγλοχική μου διάθεση. Το δέρμα του ήταν, ως συνήθως, απαλό, σφιχτό και πολύ ψυχρό. Έσφι-

ξε μαλακά τα δάχτυλά μου. Κοίταξα μέσα στα υγρά καστανοκίτρινα σαν τοπάξι μάτια του, και η καρδιά μου σφίχτηκε όχι και τόσο μαλακά από μόνη της. Ακούγοντας τον άρρυθμο αυτό ήχο της καρδιάς μου, χαμογέλασε πάλι.

Σήκωσε το ελεύθερο χέρι του κι ακολούθησε με τη δροσερή άκρη του δαχτύλου του το σχήμα του εξωτερικού των χειλιών μου, καθώς μιλούσε. «Λοιπόν, όπως συζητήθηκε, δεν επιτρέπεται να σου ευχηθώ χρόνια πολλά, σωστά;»

«Ναι. Σωστά». Δε θα μπορούσα ποτέ να μιμηθώ ακριβώς τη ροή της αφεγάδιαστης, επίσημης άρθρωσής του. Ήταν κάτι που μπορούσε κανείς να το μάθει μόνο σε κάποιον περασμένο αιώνα.

«Απλώς ήθελα να το επιβεβαιώσω». Πέρασε το χέρι του μέσα από τα ανακατωμένα μαλλιά του στο χρώμα του χαλκού. «Μπορεί να είχες αλλάξει γνώμη. Οι περισσότεροι άνθρωποι χαιρόνται με πράγματα όπως τα γενέθλια και τα δώρα».

Η Άλις γέλασε, κι ο ήχος ήταν τόσο μεταλλικός σαν καμπανάκια ανέμου. «Φυσικά και θα το χαρείς. Όλοι πρέπει να είναι καλοί μαζί σου σήμερα και να σου κάνουν τα χατίρια, Μπέλλα. Ποιο είναι το χειρότερο που θα μπορούσε να συμβεί;» Αυτό το έθεσε σαν ρητορική ερώτηση.

«Το ότι θα μεγαλώσω», απάντησα ούτως ή άλλως, και η φωνή μου δεν ήταν τόσο σταθερή όσο θα ήθελα να ήταν.

Δίπλα μου, το χαμόγελο του Έντουαρντ έγινε μια άκαμπτη γραμμή.

«Στα δεκαοχτώ δεν είσαι και πολύ μεγάλη», είπε η Άλις. «Δεν περιμένουν συνήθως οι γυναίκες μέχρι να γίνουν είκοσι ένα τουλάχιστον, για να αρχίσουν να εκνευρίζονται με τα γενέθλια;»

«Είμαι πιο μεγάλη από τον Έντουαρντ», μουρμούρισα.

Εκείνος αναστέναξε.

«Από τεχνική άποψη», είπε διατηρώντας τον ανάλαφρο τόνο της. «Αν και μόλις κατά ένα χρόνο».

Και φανταζόμουν ότι... αν μπορούσα να είμαι σίγουρη για το μέλλον που ήθελα, σίγουρη ότι θα μπορούσα να περάσω την αιωνιότητα μαζί με τον Έντουαρντ και την Άλις και τους υπόλοιπους Κάλεν (κατά προτίμηση όχι σαν μια σταφιδιασμένη γριά)... τότε ένας χρόνος πάνω ένας χρόνος κάτω δε θα έπαιζε και τόσο μεγάλο ρόλο. Αλλά ο Έντουαρντ ήταν εντελώς αποφασισμένος εναντίον ενός μέλλοντος που θα με άλλαζε. Οποιοδήποτε μέλλοντος που θα με έκανε σαν αυτόν –και που θα με έκανε θάνατη, επίσης.

Αδιέξοδο, έτσι το αποκαλούσε.

Δεν μπορούσα να καταλάβω την άποψη του Έντουαρντ, για να είμαι ειλικρινής. Τι ήταν αυτό το τόσο υπέροχο στο να είναι κανείς θνητός; Το να είσαι βρικόλακας δεν έδειχνε να είναι και τόσο τρομερό –όχι όπως το έκαναν οι Κάλεν, τουλάχιστον.

«Τι ώρα θα έρθεις σπίτι;» συνέχισε η Άλις αλλάζοντας θέμα. Από την έκφρα-

σή της κατάλαβα πως είχε ετοιμάσει αυτό ακριβώς που ήλπιζα να αποφύγω.

«Δεν ήξερα ότι είχα κανονίσει να έρθω».

«Έλα, μην είσαι άδικη, Μπέλλα!» παραπονέθηκε εκείνη. «Δε θα μας χαλάσεις όλο το κέφι, έτσι δεν είναι;»

«Νόμιζα πως στα γενέθλιά μου θα μπορούσα να κάνω αυτό που θέλω εγώ».

«Θα τη φέρω από το σπίτι του Τσάρλι αμέσως μετά το σχολείο», της είπε ο Έντουαρντ χωρίς να μου δίνει σημασία.

«Έχω διάβασμα», διαμαρτυρήθηκα.

«Όχι, δεν έχεις, εδώ που τα λέμε», μου είπε η Άλις ευχαριστημένη με τον εαυτό της. «Έχω ήδη μιλήσει στην κυρία Νιούτον γι' αυτό. Κάνει αλλαγή στις ώρες των μαθημάτων σου. Είπε να σου πω Χρόνια Πολλά».

«Δεν –δεν μπορώ και πάλι να έρθω», τραύλισα, παλεύοντας να βρω μια δικαιολογία. «Θέλω να πω, δεν έχω δει το Ρωμαίος και Ιουλιέτα ακόμα για το μάθημα των Αγγλικών».

Η Άλις ξεφύσηξε. «Έχεις μάθει το Ρωμαίος και Ιουλιέτα απ' έξω κι ανακατωτά».

«Αλλά ο κύριος Μπέρτι είπε ότι πρέπει να το δούμε να παίζεται για να το εκτιμήσουμε δεόντως –έτσι σκόπευε ο Σαίξπηρ να το δει να παρουσιάζεται».

Ο Έντουαρντ με κοίταξε κοροϊδευτικά.

«Μα έχεις ήδη δει την ταινία», με κατηγορήσε η Άλις.

«Όχι όμως και την εκδοχή του 1960. Ο κύριος Μπέρτι είπε ότι αυτή είναι η καλύτερη».

Τελικά έσβησε το χαμόγελο στο πρόσωπο της Άλις, και με κοίταξε άγρια. «Μπορεί να γίνει με τον εύκολο τρόπο, ή με το δύσκολο τρόπο, Μπέλλα, αλλά είτε έτσι είτε αλλιώς...»

Ο Έντουαρντ διέκοψε την απειλή της. «Ηρέμισε, Άλις. Αν η Μπέλλα θέλει να δει ταινία, τότε ας την αφήσουμε. Είναι τα γενέθλιά της».

«Ορίστε λοιπόν», πρόσθεσα.

«Θα τη φέρω γύρω στις επτά», συνέχισε. «Έτσι θα έχετε περισσότερο χρόνο να τα τακτοποιήσετε όλα».

Το γέλιο της Άλις κορυφώθηκε και πάλι. «Καλό ακούγεται έτσι. Θα τα πούμε απόψε, Μπέλλα! Θα περάσουμε καλά, θα δεις». Χαμογέλασε –το πλατύ της χαμόγελο αποκάλυψε όλα τα τέλεια αστραφτερά της δόντια – μετά με τσίμπησε στο μάγουλο κι έφυγε με χορευτικές κινήσεις για να πάει στο πρώτο της μάθημα, πριν καν προλάβω να απαντήσω.

«Έντουαρντ, σε παρακάλω...» άρχισα να τον εκλιπαρώ, αλλά εκείνος ακούμπησε το δροσερό του δάχτυλο στα χείλη μου.

«Ας το συζητήσουμε πιο μετά. Θα αργήσουμε στο μάθημα».

Κανείς δεν μπήκε στον κόπο να μας κοιτάξει, καθώς καθίσαμε στις συνηθισμένες μας θέσεις στο πίσω μέρος της τάξης (κάναμε σχεδόν όλα τα μαθήματα

μαζί τώρα –ήταν εκπληκτικό πόσες χάρες κατάφερε ο Έντουαρντ να του κάνουν οι γυναίκες υπεύθυνοι των μαθημάτων). Ο Έντουαρντ κι εγώ ήμασταν μαζί τόσο καιρό τώρα πια που είχαμε σταματήσει να αποτελούμε αντικείμενο κουτσομπολιών. Ακόμα κι ο Μάικ Νιούτον δεν έμπαινε στον κόπο να με κοιτάξει με εκείνο το σκυθρωπό βλέμμα, που παλιά με έκανε να νιώθω λιγάκι ένοχη. Αντί γι' αυτό χαμογελούσε τώρα, κι εγώ χαιρόμουν που έδειχνε να έχει αποδεχτεί το γεγονός ότι θα ήμασταν μόνο φίλοι. Ο Μάικ είχε αλλάξει μέσα στο καλοκαίρι –το πρόσωπό του είχε χάσει λιγάκι από το στρογγυλό του σχήμα, έτσι τα ζυγωματικά του προεξείχαν περισσότερο, και έφτιαχνε τα ανοιχτά ξανθά μαλλιά του με άλλον τρόπο· αντί για καρφάλια, τώρα ήταν πιο μακριά και τα έφτιαχνε με ζελέ, ώστε να δείχνουν προσεχτικά ατημέλητα. Ήταν εύκολο να καταλάβει κανείς από πού είχε εμπνευστεί –αλλά το λουκ του Έντουαρντ δεν ήταν κάτι που μπορεί να το πετύχει κανείς αντιγράφοντάς το.

Καθώς η μέρα προχωρούσε, σκεφτόμουν τρόπους για να αποφύγω οτιδήποτε κι αν ήταν αυτό που ετοιμάζαν οι Κάλεν στο σπίτι τους απόψε. Θα ήταν αρκετά άσκημο να πρέπει να γιορτάσω, ενώ είχα τη διάθεση να θρηνήσω. Αλλά, το χειρότερο απ' όλα, ήταν σίγουρο ότι είχε να κάνει με προσοχή και δώρα.

Η προσοχή δεν είναι ποτέ καλό πράγμα, όπως θα συμφωνούσε και οποιοσδήποτε άλλος αδέλιος άνθρωπος. Κανείς δε θέλει ένα προβολέα στραμμένο πάνω του, όταν είναι πιθανόν να πέσει με τα μούτρα.

Και το είχα πει συγκεκριμένα –δηλαδή, είχα διατάξει, στην πραγματικότητα– να μη μου δώσει κανείς κανένα δώρο. Φαινόταν ότι ο Τσάρλι κι η Ρενέ δεν ήταν ο μόνος που αποφάσισαν να το παραβλέψουν αυτό.

Δεν είχα ποτέ πολλά χρήματα και δε με είχε απασχολήσει ποτέ αυτό. Η Ρενέ με είχε μεγαλώσει με το μισθό της νηπιαγωγού. Ούτε κι ο Τσάρλι πλούτιζε από τη δουλειά του –ήταν ο διοικητής του αστυνομικού τμήματος στη μικρή πόλη Φορκς. Το μοναδικό μου προσωπικό έσοδο προερχόταν από τις τρεις μέρες την εβδομάδα που δούλευα στο τοπικό κατάστημα αθλητικών ειδών. Σε μια πόλη τόσο μικρή, ήμουν τυχερή που είχα δουλειά. Κάθε δεκάρα που κέρδιζα πήγαινε κατευθείαν στο μικρό απόθεμα που είχα για το πανεπιστήμιο. (Το πανεπιστήμιο ήταν το σχέδιο Β. Εγώ έτρεφα ακόμα ελπίδες για το σχέδιο Α, αλλά ο Έντουαρντ ήταν τόσο πεισματικά αποφασισμένος να με αφήσει να ζήσω σαν άνθρωπος...)

Ο Έντουαρντ είχε πολλά χρήματα –δεν ήθελα καν να σκεφτώ πόσο πολλά. Τα χρήματα δεν είχαν καμία σημασία για τον Έντουαρντ ή τους υπόλοιπους Κάλεν. Ήταν απλώς κάτι που συγκεντρωνόταν, όταν είχες απεριόριστο χρόνο στη διάθεσή σου και μια αδερφή που είχε την ανεξήγητη ικανότητα να προβλέπει τις τάσεις στο χρηματιστήριο. Ο Έντουαρντ δε φαινόταν να καταλαβαίνει γιατί δεν ήθελα να ξοδεύει χρήματα για μένα –γιατί με έκανε να νιώθω άβολα, όταν με πήγαινε σε ένα ακριβό εστιατόριο στο Σιάτλ, γιατί δεν του επέτρεπα να μου αγοράσει ένα αυτοκίνητο που μπορούσε να πιάσει ταχύτητες πάνω από ογδόντα

χιλιόμετρα την ώρα, ή γιατί δεν τον αφήνα να πληρώσει τα διδακτρά μου για το πανεπιστήμιο (έδειχνε ένα γελοίο ενθουσιασμό για το σχέδιο Β). Ο Έντουαρντ θεωρούσε ότι ήμουν ιδιότροπη χωρίς λόγο.

Μα πώς θα μπορούσα να τον αφήσω να μου δίνει πράγματα, όταν εγώ δε γινόταν να του το ανταποδώσω; Εκείνος, για κάποιον ανεξήγητο λόγο, ήθελε να είναι μαζί μου. Οτιδήποτε μου έδινε επιπλέον απλώς ανέτρεπε εντελώς την ισορροπία μεταξύ μας.

Στη διάρκεια της μέρας ούτε ο Έντουαρντ ούτε η Άλις ανέφεραν ξανά τα γενέθλιά μου, κι είχα αρχίσει να χαλαρώνω κάπως.

Καθίσαμε στο συνηθισμένο μας τραπέζι για φαγητό το μεσημέρι.

Ένα παράξενο είδος ανακωχής επικρατούσε στο τραπέζι αυτό. Οι τρεις μας –ο Έντουαρντ, η Άλις κι εγώ– καθόμασταν στο νότιο άκρο του τραπεζιού. Τώρα που τα “μεγαλύτερα” και κάπως τρομακτικότερα (σίγουρα, όσον αφορούσε την περίπτωση του Έμετ) αδέρφια της οικογένειας Κάλεν είχαν αποφοιτήσει, η Άλις και ο Έντουαρντ δεν προκαλούσαν τόσο φόβο πια, κι έτσι δεν καθόμασταν μόνοι μας εδώ. Οι άλλοι μου φίλοι, ο Μάικ και η Τζέσικα (οι οποίοι βρίσκονταν στην αμύχμη φάση της φιλίας μετά το χωρισμό), η Άντζελα και ο Μπεν (η σχέση των οποίων είχε επιβιώσει μέσα στο καλοκαίρι), ο Έρικ, ο Κόνερ, ο Τάιλερ και η Λόρεν (αν και αυτή η τελευταία δε μετρούσε στην κατηγορία των φίλων στην πραγματικότητα) όλοι κάθονταν στο ίδιο τραπέζι, από την άλλη μεριά μιας αόρατης γραμμής. Αυτή η γραμμή εξαφανιζόταν τις ηλιόλουστες μέρες, όταν ο Έντουαρντ και η Άλις πάντα έλειπαν από το σχολείο, και τότε η συζήτηση απλωνόταν εύκολα για να συμπεριλάβει κι εμένα.

Ο Έντουαρντ και η Άλις δεν έβρισκαν αυτόν το μικρό εξοστρακισμό παράξενο ή προσβλητικό, όπως θα τον έβρισκα εγώ. Μετά βίας που τον πρόσεχαν. Οι άνθρωποι πάντοτε ένιωθαν άβολα με τους Κάλεν, σχεδόν φοβόντουσαν για κάποιο λόγο που δεν μπορούσαν να εξηγήσουν στον εαυτό τους. Εγώ ήμουν μια σπάνια εξαίρεση στον κανόνα αυτό. Μερικές φορές ο Έντουαρντ ενοχλείτο από το πόσο άνετα ένιωθα κοντά του. Πίστευε ότι ήταν επικίνδυνος για την υγεία μου –μια άποψη που απέρριπτα παθιασμένα όταν την εξέφραζε.

Το μεσημέρι πέρασε γρήγορα. Το σχολείο τελείωσε, και ο Έντουαρντ με πήγε ως το φορτηγάκι μου, όπως έκανε συνήθως. Αλλά αυτή τη φορά μου άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού. Η Άλις πρέπει να πήρε το δικό του αυτοκίνητο για να το πάει σπίτι, ώστε να με εμποδίσει να του ξεφύγω.

Σταύρωσα τα χέρια μου και δεν έκανα καμία κίνηση να φύγω από τη βροχή. «Είναι τα γενέθλιά μου, δε θα οδηγήσω εγώ;»

«Προσποιούμαι ότι δεν είναι τα γενέθλιά σου, όπως είπες».

«Αν δεν είναι τα γενέθλιά μου, τότε δεν είναι ανάγκη να έρθω σπίτι σου απόψε...»

«Εντάξει». Έκλεισε την πόρτα του επιβάτη και με προσπέρασε για να ανοίξει

την πόρτα του οδηγού. «Χρόνια Πολλά».

«Σζςς», του έκανα να σωπάσει με μισή καρδιά. Μπήκα στο αυτοκίνητο, ενώ ευχόμουν να είχε δεχτεί την άλλη εναλλακτική.

Ο Έντουαρντ έπαιξε με το ραδιόφωνο, ενώ εγώ οδηγούσα, κουνώντας το κεφάλι του αποδοκιμαστικά.

«Το ραδιόφωνό σου δεν πιάνει καθόλου».

Κατσούφιασα. Δε μου άρεσε όταν σχολίαζε το φορτηγάκι μου. Το φορτηγάκι ήταν μια χαρά –είχε προσωπικότητα.

«Θέλεις ωραίο στερεοφωνικό; Οδηγά το δικό σου αμάξι». Είχα τόσο άγχος για τα σχέδια της Άλις, πέρα από την κατάθλιψη που ήδη ένιωθα, που οι λέξεις ακούστηκαν πιο ειρωνικές απ' ό,τι σκόπευα. Σχεδόν ποτέ δεν ήμουν νευριασμένη με τον Έντουαρντ, κι ο τόνος μου τον έκανε να σφίξει τα χείλια του για να μη χαμογελάσει.

Όταν πάρκαρα μπροστά από το σπίτι του Τσάρλι, ο Έντουαρντ άπλωσε τα χέρια του για να πάρει το πρόσωπό μου. Με άγγιξε πολύ προσεχτικά, ακουμπώντας τις άκρες των δαχτύλων του απαλά στους κροτάφους μου, τα ζυγωματικά μου, το πιγούνι μου. Σαν να ήμουν εξαιρετικά εύθραυστη. Πράγμα που ήταν και γεγονός –σε σύγκριση με αυτόν, τουλάχιστον.

«Θα έπρεπε να έχεις καλή διάθεση, σήμερα τουλάχιστον απ' όλες τις άλλες μέρες», ψιθύρισε. Η γλυκιά του ανάσα δρόσισε το πρόσωπό μου.

«Κι αν δε θέλω να έχω καλή διάθεση;» ρώτησα με άρρυθμη αναπνοή.

Τα χρυσαφί του μάτια σιγόκαιγαν. «Κρίμα».

Το κεφάλι μου γύριζε ήδη γύρω-γύρω ως τη στιγμή που έσκυψε πιο κοντά και ακούμπησε τα παγωμένα του χείλη στα δικά μου. Όπως το είχε σχεδιάσει, χωρίς αμφιβολία, ξέχασα όλες τις ανησυχίες μου και συγκεντρώθηκα στο να θυμηθώ πώς να εισπνεύσω και να εκπνεύσω.

Το στόμα του παρέμεινε στο δικό μου, κρύο και απαλό και μαλακό, μέχρι που τύλιξε τα χέρια μου γύρω από το λαιμό του και έδωσα όλο μου τον εαυτό στο φίλι, με λιγάκι περισσότερο ενθουσιασμό απ' ό,τι έπρεπε. Ένωσα τα χείλη του να κυρτώνουν προς τα πάνω, την ώρα που άφησε τα χείλη μου και σήκωσε τα χέρια του για να απελευθερωθεί από τη σφιχτή μου αγκαλιά.

Ο Έντουαρντ είχε θέσει κάποια προσεχτικά όρια στη σωματική μας επαφή με στόχο να με κρατήσει ζωντανή. Αν και σεβόμουν την ανάγκη να διατηρήσει μια ασφαλή απόσταση ανάμεσα στο δέρμα μου και τα αιχμηρά σαν λεπίδα και καλυμμένα με δηλητήριο δόντια του, εγώ είχα την τάση να ξεχνάω τέτοια επισιωδη πράγματα όταν με φιλούσε.

«Σε παρακαλώ, να είσαι καλό κορίτσι», ψιθύρισε στο μάγουλό μου. Ακούμπησε τα χείλη του απαλά στα δικά μου άλλη μια φορά και μετά τραβήχτηκε, διπλώνοντας τα χέρια μου στο στομάχι μου.

Ο σφυγμός μου χτυπούσε υπόκωφα στα αυτιά μου. Το αίμα παλλόταν κάτω

από την παλάμη μου σε ένα ξέσπασμα υπερδραστηριότητας.

«Πιστεύεις ότι θα βελτιωθεί ποτέ;» αναρωτήθηκα κυρίως απευθυνόμενη στον εαυτό μου. «Θα σταματήσει κάποια μέρα η καρδιά μου να προσπαθεί να ψηδήξει έξω απ' το στήθος μου, κάθε φορά που με αγγίζεις;»

«Ελπίζω πως όχι», είπε.

Στριφογύρισα τα μάτια μου. «Δεν πάμε να δούμε τους Καπουλέτους και τους Μοντέγους να σκοτώνονται;»

«Η επιθυμία σας διαταγή μου».

Ο Έντουαρντ χύθηκε στον καναπέ, ενώ εγώ έβαλα την ταινία να παίξει, περνώντας γρήγορα τους αρχικούς τίτλους. Όταν κούρνιασα στην άκρη του καναπέ μπροστά του, εκείνος τύλιξε τα χέρια του γύρω από τη μέση μου και με τράβηξε στο στήθος του. Δεν ήταν ακριβώς τόσο άνετα όπως ένα μαξιλάρι καναπέ, καθώς το στήθος του ήταν σκληρό και ψυχρό –και τέλειο– όπως ένα γλυπτό από πάγο, αλλά σίγουρα το προτιμούσα. Έβγαλε το παλιό μάλλινο κουβερλί από τον καναπέ και με τύλιξε μ' αυτό για να μην παγώσω δίπλα στο σώμα του.

«Ξέρεις, ποτέ δεν είχα ιδιαίτερη συμπάθεια στον Ρωμαίο», σχολίασε, καθώς η ταινία άρχιζε.

«Τι πρόβλημα έχεις με τον Ρωμαίο;» ρώτησα, κάπως προσβεβλημένη. Ο Ρωμαίος ήταν ένας από τους αγαπημένους μου λογοτεχνικούς ήρωες. Μέχρι που γνώρισα τον Έντουαρντ, κατά κάποιο τρόπο ήμουν τοιμημένη μαζί του.

«Να, πρώτα απ' όλα, είναι ερωτευμένος μ' αυτήν τη Ρόζαλιν –δε νομίζεις ότι αυτό τον κάνει κάπως άστατο; Και μετά, λίγα λεπτά μετά το γάμο τους, σκοτώνει τον ξάδερφο της Ιουλιέτας. Αυτό δεν είναι και πολύ έξυπνο. Το ένα λάθος μετά το άλλο. Νομίζω ότι, και να το ήθελε, δε θα μπορούσε να είχε καταστρέψει πιο ολοκληρωτικά την ίδια του την ευτυχία».

Αναστέναξα. «Θέλεις να τη δω μόνη μου την ταινία;»

«Όχι, εξάλλου εγώ θα κοιτάζω πιο πολύ εσένα». Τα δάχτυλά του χάιδεψαν το δέρμα στο μπράτσο μου, προκαλώντας μου ανατριχίλα. «Θα κλάψεις;»

«Πιθανότατα» παραδέχτηκα «αν προσέχω».

«Τότε δε θα σου αποσπάσω την προσοχή». Αλλά ένιωσα τα χείλη του στα μαλλιά μου, και αυτό δε με άφηνε καθόλου να προσέξω.

Η ταινία τελικά αιχμαλώτισε το ενδιαφέρον μου σε μεγάλο βαθμό χάρη στον Έντουαρντ, που ψιθύριζε τις ατάκες του Ρωμαίου στο αυτί μου –η ακαταμάχητη, βελούδινη φωνή του έκανε τη φωνή του ηθοποιού να ακούγεται αδύναμη και τραχιά σε σύγκριση με τη δική του. Και πράγματι έκλαψα, πράγμα που το βρήκε διασκεδαστικό, όταν η Ιουλιέτα ξύπνησε και βρήκε τον καινούριο της σύζυγο νεκρό.

«Παραδέχομαι ότι σ' αυτό το σημείο τον ζηλεύω λιγάκι», είπε ο Έντουαρντ σκουπίζοντας τα δάκρυά μου με μια μούκλα από τα μαλλιά μου.

«Είναι πολύ όμορφη».

Έκανε έναν ήχο που φανέρωνε αηδία. «Δεν τον ζηλεύω για το κορίτσι – απλώς για την ευκολία με την οποία αυτοκτόνησε», διευκρίνισε με πειραχτικό ύφος. «Εσείς οι άνθρωποι μπορείτε να το κάνετε τόσο εύκολα! Το μόνο που πρέπει να κάνετε είναι να καταπιείτε ένα μικρό μπουκαλάκι με αποστάγματα φυτών...»

«Τι πράγμα;» είπα με κομμένη ανάσα.

«Είναι κάτι που αναγκάστηκα να σκεφτώ κάποτε, και ήξερα από την εμπειρία του Κάρλαιλ πως δε θα ήταν απλό. Δεν είμαι καν σίγουρος με πόσους τρόπους προσπάθησε ο Κάρλαιλ να σκοτώσει τον εαυτό του στην αρχή... αφού συνειδητοποίησε τι είχε γίνει...» Η φωνή του, που είχε γίνει σοβαρή, έγινε και πάλι ανάλαφρη. «Και προφανέστατα χαίρει ακόμα άκρας υγείας».

Γύρισα για να μπορώ να διαβάσω το πρόσωπό του. «Μα τι είναι αυτά που λες;» ρώτησα με απαιτητικό τόνο. «Τι εννοείς αυτό είναι κάτι που αναγκάστηκες να σκεφτείς κάποτε;»

«Την περασμένη άνοιξη, όταν εσύ παραλίγο να... πεθάνεις...» Σταμάτησε για να πάρει μια βαθιά ανάσα, πασχίζοντας να ανακτήσει το πειραχτικό του ύφος. «Φυσικά προσπαθούσα να συγκεντρωθώ στο να σε βρω ζωντανή, αλλά ένα μέρος του μυαλού μου έφτιαχνε σχέδια για ώρα ανάγκης. Όπως είπα, δεν είναι τόσο εύκολο για μένα όπως για έναν άνθρωπο».

Για ένα δευτερόλεπτο, η ανάμνηση του τελευταίου μου ταξιδιού στο Φοίνιξ πέρασε από το νου μου και με έκανε να νιώσω ναυτία. Τα θυμόμουν όλα τόσο καθαρά – τον εκτυφλωτικό ήλιο, τα κύματα ζέστης που έβγαιναν από το μεπετόν, καθώς έτρεχα με απελπισμένη βιασύνη για να συναντήσω το σαδιστή βρικόλακα, που ήθελε να με βασανίσει μέχρι θανάτου. Τον Τζέιμς, που με περίμενε στο δωμάτιο με τους καθρέφτες μαζί με τη μητέρα μου σαν όμηρό του – ή τουλάχιστον έτσι πίστευα. Δεν ήξερα ότι ήταν μπλόφα. Ακριβώς όπως και ο Τζέιμς δεν ήξερε ότι ο Έντουαρντ ερχόταν για να με σώσει – ο Έντουαρντ είχε φτάσει εγκαίρως, αλλά τη γλίτωσα παρά τρήχα. Χωρίς να το συνειδητοποιώ, τα δάχτυλά μου ακούμπησαν το ημικυκλικό σημάδι στο χέρι μου, που ήταν πάντα μερικούς βαθμούς πιο δροσερό απ' ό,τι το υπόλοιπο δέρμα μου.

Κούνησα το κεφάλι μου – λες και θα μπορούσα να διώξω όλες τις κακές αναμνήσεις τινάζοντάς τις – και προσπάθησα να κατανοήσω τι εννοούσε ο Έντουαρντ. Το στομάχι μου σφίχτηκε νιώθοντας άσχημα. «Σχέδια για ώρα ανάγκης;» επανέλαβα.

«Εννοείται πως δε σκόπευα να ζήσω χωρίς εσένα». Γύρισε τα μάτια του λες και το γεγονός ήταν παιδαριωδώς προφανές. «Αλλά δεν ήμουν βέβαιος πως να το κάνω – ήξερα ότι ο Έμετ κι ο Τζάσπερ δε θα με βοηθούσαν ποτέ... έτσι σκεφτόμουν να πάω ίσως στην Ιταλία και να κάνω κάτι για να προκαλέσω τους Βολτούρι».

Δεν μπορούσα να πιστέψω ότι μιλούσε σοβαρά, αλλά τα χρυσαφί μάτια του ήταν σκεφτικά και μελαγχολικά, επικεντρωμένα σε κάτι πέρα μακριά, καθώς

αναλογιζόταν τρόπους για να δώσει τέλος στην ίδια του τη ζωή. Απότομα, έγινα έξαλλη.

«Τι είναι οι Βολτούρι;» απαιτήσα να μάθω.

«Οι Βολτούρι είναι μια οικογένεια», εξήγησε, με μάτια ακόμα απόμακρα. «Μια πολύ παλιά, πανίσχυρη οικογένεια του είδους μας. Είναι το πιο κοντινό πράγμα στον κόσμο μας σ' αυτό που αποκαλείτε εσείς βασιλική οικογένεια, υποθέτω. Ο Κάρλαιλ έζησε μαζί τους για κάποιο διάστημα στα νιάτα του, στην Ιταλία, πριν εγκατασταθεί στην Αμερική – θυμάσαι την ιστορία;»

«Φυσικά και θυμάμαι».

Δε θα ξεχνούσα ποτέ την πρώτη φορά που πήγα σπίτι του, την τεράστια λευκή έπαυλη χωμένη βαθιά στο δάσος δίπλα από το ποτάμι, ή το δωμάτιο όπου ο Κάρλαιλ – ο πατέρας του Έντουαρντ, κατά πολλούς αληθινούς τρόπους – είχε έναν τοίχο γεμάτο πίνακες που διηγούνταν την προσωπική του ιστορία. Ο πιο ζωντανός, αυτός με τα πιο έντονα χρώματα, ο πιο μεγάλος ήταν από την εποχή του Κάρλαιλ στην Ιταλία. Φυσικά θυμόμουν την τετράδα των αντρών, ο καθένας με το εξαίσιο πρόσωπο ενός σεραφεϊμ, ζωγραφισμένοι όλοι τους στο ψηλότερο μπαλκόνι που είχε θέα πάνω από το περιδινιζόμενο κομπούζιο των χρωμάτων. Αν και ο πίνακας ήταν ζωγραφισμένος πριν αιώνες, ο Κάρλαιλ – ο ξανθός άγγελος – παρέμενε απαράλλαχτος. Και θυμόμουν και τους άλλους τρεις, από τους πρώτους βρικόλακες που γνώρισε ο Κάρλαιλ στα νιάτα του. Ο Έντουαρντ δεν είχε χρησιμοποιήσει ξανά το όνομα Βολτούρι για το πανέμορφο τρίο, τους δύο μελαχρινούς και τον τρίτο με τα λευκά σαν χιόνι μαλλιά. Τους είχε αποκαλέσει Άρο, Κάιο και Μάρκο, νυχτερινούς προστάτες των τεχνών...

«Εν πάση περιπτώσει, δεν πρέπει να κάνεις κάτι που να θυμώσει τους Βολτούρι», συνέχισε ο Έντουαρντ, διακόπτοντας την ονειροπόλησή μου. «Εκτός κι αν θέλεις να πεθάνεις ή ό,τι κι αν είναι αυτό που παθαίνουμε τελοσπάντων». Η φωνή του ήταν τόσο ψύχραιμη, τον έκανε να ακούγεται σαν να έβρισκε την προοπτική αυτή σχεδόν βαρετή.

Ο θυμός μου έγινε φρίκη. Πήρα στα χέρια μου το μαρμάρινο πρόσωπό του και το κράτησα πολύ σφιχτά.

«Δεν πρέπει ποτέ, ποτέ να σκεφτείς κάτι τέτοιο ξανά!» είπα. «Ό,τι κι αν συμβεί σ' εμένα, δε σου επιτρέπω να κάνεις κακό στον εαυτό σου!»

«Δε θα σε ξαναβάλω ποτέ σε κίνδυνο, άρα δεν έχει νόημα να το συζητήσουμε».

«Να με βάλεις σε κίνδυνο! Μα δεν είχαμε συμφωνήσει πως η κακή μου τύχη είναι δικό μου φταίξιμο;» Τώρα είχα αρχίσει αν θυμώνω πιο πολύ. «Πώς τολμάς ακόμα και να σκέφτεσαι κατά αυτόν τον τρόπο;» Η ιδέα ότι ο Έντουαρντ θα έπαυε να υπάρχει, ακόμα κι αν εγώ ήμουν νεκρή, ήταν απίστευτα οδυνηρή.

«Εσύ τι θα έκανες αν είχαν αντιστραφεί οι όροι;» ρώτησε.

«Δεν είναι το ίδιο πράγμα».

Δε φαινόταν να καταλαβαίνει τη διαφορά. Γέλασε πνιχτά.

«Κι αν κάτι συνέβαινε σ' εσένα;» έγινα κάτωχρη και μόνο στη σκέψη. «Θα ήθελες να κάνω κακό στον εαυτό μου;»

Ένα ίχνος πόνου άγγιξε τα άψογα χαρακτηριστικά του.

«Μάλλον καταλαβαίνω τι θες να πεις... κάπως», παραδέχτηκε. «Μα τι θα έκανα χωρίς εσένα;»

«Αυτό που έκανες και πριν έρθω και περιπλέξω τη ζωή σου».

Αναστέναξε. «Το κάνεις να ακούγεται τόσο εύκολο».

«Θα έπρεπε να είναι. Δεν είμαι και τόσο ενδιαφέρουσα».

Ήταν έτοιμος να διαφωνήσει, αλλά μετά το άφησε. «Δεν έχει νόημα να το συζητήσουμε», μου υπενθύμισε. Απότομα, σηκώθηκε για να καθίσει σε μια πιο σοβαρή στάση, βάζοντάς με δίπλα του, έτσι ώστε να μην ακουμπάμε ο ένας τον άλλο.

«Ο Τσάρλι;» μάντεψα.

Ο Έντουαρντ χαμογέλασε. Μετά από ένα λεπτό, άκουσα τον ήχο του περιπολικού που έμπαινε στο δρόμο του πάρκινγκ. Άπλωσα το χέρι μου και έπιασα το δικό του σφιχτά. Τουλάχιστον αυτό μπορούσε να το αντέξει ο πατέρας μου.

Ο Τσάρλι μπήκε μέσα με ένα κουτί πίτσα στα χέρια του.

«Γεια σας, παιδιά». Μου χαμογέλασε πλατιά. «Σκέφτηκα ότι θα ήθελες να μη μαγειρέψεις και να πλύνεις πιάτα σήμερα, μιας και έχεις γενέθλια. Πεινάτε;»

«Βέβαια. Ευχαριστώ, μπαμπά».

Ο Τσάρλι δε σχολίασε τη φανερή έλλειψη όρεξης του Έντουαρντ. Είχε συνηθίσει να τον βλέπει να μην τρώει βραδινό.

«Σε πειράζει να δανειστώ την Μπέλλα για απόψε;» ρώτησε ο Έντουαρντ όταν τελείωσε ο Τσάρλι.

Κοίταξα τον Τσάρλι με ελπίδες. Ίσως είχε στο νου του μια εικόνα των γενεθλίων, όπου έμενε κανείς σπίτι μαζί με την οικογένεια –αυτά ήταν τα πρώτα γενέθλια που έκανα μαζί του, τα πρώτα γενέθλια από τότε που η μαμά, η Ρενέ είχε ξαναπαντρευτεί και είχε πάει στη Φλόριντα, έτσι δεν ήξερα τι περίμενε αυτός.

«Δεν πειράζει –απόψε παίζουν οι Μαρίνερς με τους Σοκς», εξήγησε ο Τσάρλι, και οι ελπίδες μου εξανεμίστηκαν. «Δε θα είμαι, λοιπόν, και πολύ καλή παρέα... Ορίστε». Πήρε στη χούφτα του τη φωτογραφική μηχανή που μου είχε πάρει μετά από συμβουλή της Ρενέ (επειδή θα χρειαζόμουν φωτογραφίες για να γεμίσω το λευκωμά μου), και μου την πέταξε.

Θα έπρεπε να το είχε σκεφτεί καλύτερα –δεν είχα ποτέ καλό συγχρονισμό. Η μηχανή γλίστρησε από την άκρη του δαχτύλου μου και κύλησε προς το πάτωμα. Σκάλωσε στο χέρι του Έντουαρντ, πριν προλάβει να διαλυθεί πέφτοντας στο μουσαμά.

«Καλό πιάσιμο», επισήμανε ο Τσάρλι. «Αν γίνει τίποτα διασκεδαστικό στο σπίτι των Κάλεν απόψε, Μπέλλα, να βγάλεις φωτογραφίες. Ξέρεις τι παθαίνει η

μητέρα σου –θα θέλει να δεις τις φωτογραφίες πριν καν τις βγάλεις».

«Καλή ιδέα, Τσάρλι», είπε ο Έντουαρντ, δίνοντάς μου τη φωτογραφική μηχανή.

Έστρεψα τη μηχανή προς τον Έντουαρντ και τράβηξα την πρώτη φωτογραφία. «Δουλεύει».

«Ωραία. Ε, δώσε χαιρετίσματα στην Άλις. Έχει καιρό να έρθει». Το στόμα του Τσάρλι στράβωσε ελαφρώς προς τα κάτω από τη μια μεριά.

«Ήρθε πριν τρεις μέρες, μπαμπά», του θύμισα. Ο Τσάρλι λάτρευε την Άλις. Είχε συνδεθεί μαζί της από την περασμένη άνοιξη, όταν ερχόταν να με βοηθήσει κατά τη διάρκεια της αμύχχανης ανάρρωσής μου – ο Τσάρλι θα της ήταν αιώνια ευγνώμων που τον έσωσε από τη φρίκη μιας σχεδόν ενήλικης κόρης, που είχε ανάγκη από βοήθεια για να κάνει μπάνιο. «Θα της δώσω».

«Εντάξει. Καλά να περάσετε απόψε, παιδιά». Αυτό ήταν προφανώς άδεια να φύγουμε. Ο Τσάρλι πήγαινε ήδη προς το σαλόνι και την τηλεόραση.

Ο Έντουαρντ χαμογέλασε θριαμβευτικά και πήρε το χέρι μου για να με τραβήξει από την κουζίνα.

Όταν πήγαμε στο φορτηγάκι, μου άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού πάλι, κι αυτή τη φορά δεν είπα τίποτα. Δυσκολεύομουν ακόμα να βρω τη στροφή για το σπίτι του, που δε φαινόταν εύκολα στο σκοτάδι.

Ο Έντουαρντ οδηγούσε προς τα βόρεια του Φορκς, φανερά νευριασμένος με το όριο ταχύτητας που επέβαλλε το προϊστορικό μου Σέβι. Η μηχανή μούγκριζε ακόμα πιο δυνατά απ' ό,τι συνήθως, καθώς πατούσε το γκάζί να ξεπεράσει τα ογδόντα.

«Με το μαλακό», τον προειδοποίησα.

«Ξέρεις τι θα σου άρεσε πολύ; Ένα μικρό Άουντι κουπέ. Αθόρυβο, πολύ δυνατό...»

«Το φορτηγάκι μου είναι μια χαρά. Και μιλώντας για ακριβά άχρηστα πράγματα, αν θέλεις το καλό σου, δεν ξόδεψες χρήματα σε δώρα γενεθλίων».

«Ούτε δεκάρα», είπε ενάρετα.

«Ωραία».

«Μπορείς να μου κάνεις μια χάρη;»

«Εξαρτάται από το τι χάρη είναι».

Αναστέναξε, με το υπέροχο πρόσωπό του σοβαρό. «Μπέλλα, τα τελευταία πραγματικά γενέθλια που γιορτάσαμε ήταν τα γενέθλια του Έμετ το 1935. Κάνε μας, λοιπόν, τη χάρη και μην είσαι τόσο ιδιότροπη απόψε. Είναι όλοι τους πολύ ενθουσιασμένοι».

Πάντα με ξάφνιαζε κάπως όταν μιλούσε για τέτοια πράγματα. «Εντάξει, θα είμαι καλό κορίτσι».

«Μάλλον πρέπει να σε προειδοποιήσω...»

«Σε παρακαλώ να το κάνεις».

«Όταν λέω ότι είναι όλοι ενθουσιασμένοι... εννοώ όλοι τους».

«Όλοι;» είπα πνιχτά. «Νόμιζα ότι Έμετ κι η Ρόζαλι ήταν στην Αφρική». Το υπόλοιπο Φορκς είχε την εντύπωση ότι τα μεγαλύτερα αδέρφια των Κάλεν είχαν πάει στο πανεπιστήμιο φέτος, στο Ντάρτμουθ, αλλά εγώ γνώριζα την αλήθεια.

«Ο Έμετ ήθελε να είναι εδώ».

«Μα... η Ρόζαλι;»

«Το ξέρω, Μπέλλα. Μην ανησυχείς, θα φροντίσει να δείξει τον καλύτερό της εαυτό».

Δεν απάντησα. Λες και θα μπορούσα απλώς να μην ανησυχώ, έτσι εύκολα. Αντίθετα με την Άλις, η άλλη "θετή" αδερφή του Έντουαρντ, η εξαίσια Ρόζαλι με τα χρυσά μαλλιά δε με συμπαθούσε και πολύ. Στην πραγματικότητα, το συναίσθημα ήταν κάπως πιο δυνατό από απλή αντιπάθεια. Όσον αφορούσε τη Ρόζαλι, ήμουν ένας ανεπιθύμητος εισβολέας στη μυστική ζωή της οικογένειάς της.

Ένωθα φριχτά ένοχη για την παρούσα κατάσταση, μαντεύοντας πως η παρατεταμένη απουσία της Ρόζαλι και του Έμετ ήταν δικό μου φταίξιμο, ακόμα κι αν κρυφά το χαιρόμουν που δεν ήταν ανάγκη να τη βλέπω. Ο Έμετ, όμως, ο παιχνιδιάρης αδερφός του Έντουαρντ που έμοιαζε με αρκούδα, μου έλειπε. Ήταν κατά πολλές έννοιες ο μεγάλος αδερφός που πάντα ήθελα να έχω... μόνο που ήταν πάρα, πάρα πολύ πιο τρομακτικός.

Ο Έντουαρντ αποφάσισε να αλλάξει θέμα. «Λοιπόν, αφού δε με αφήνεις να σου πάρω ένα Άουντι, δεν υπάρχει κάτι άλλο που να θες για τα γενέθλιά σου;»

Ξεστόμισα τις λέξεις ψιθυριστά. «Ξέρεις τι θέλω».

Ένα βαθύ συνοφρύωμα χάραξε ζάρες στο μαρμάρινο μέτωπό του. Προφανώς ευχόταν να είχε μείνει στο θέμα της Ρόζαλι.

Ένωθα ότι είχαμε τσακωθεί αρκετά για το θέμα αυτό σήμερα.

«Όχι απόψε, Μπέλλα. Σε παρακαλώ».

«Τότε μπορεί η Άλις να μου δώσει αυτό που θέλω».

Ο Έντουαρντ γρύλισε – ένας βαθύς, απειλητικός ήχος. «Δε θα είναι αυτά τα τελευταία σου γενέθλια, Μπέλλα», ορκίστηκε.

«Αυτό δεν είναι δίκαιο!»

Μου φάνηκε ότι άκουσα τα δόντια του να τρίζουν.

Τώρα παρκάραμε μπροστά στο σπίτι. Ένα αστραφτερό φως έλαμπε μέσα από το παράθυρο στους δύο πρώτους ορόφους. Μια μακριά σειρά από γιαπωνέζικα φανάρια κρέμονταν στα γείσα της βεράντας, αντανakλώντας απαλά στους τεράστιους κέδρους που περιέβαλλαν το σπίτι. Μεγάλα μπουλ με λουλούδια – ροζ τριαντάφυλλα – στόλιζαν την πλατιά σκάλα ως την είσοδο.

Μούγκρισα.

Ο Έντουαρντ πήρε μερικές βαθιές ανάσες για να ηρεμήσει. «Έχουμε πάρει», μου υπενθύμισε. «Προσπάθησε να είσαι καλό κορίτσι».

«Εντάξει», μουρμούρισα.

Έκανε το γύρο για να μου ανοίξει την πόρτα και μου πρόσφερε το χέρι του.

«Έχω μια ερώτηση».

Περίμενε διστακτικά.

«Αν εμφανίσω αυτό το φιλμ», είπα, παίζοντας με τη φωτογραφική μηχανή στα χέρια μου, «θα φανεί στη φωτογραφία;»

Ο Έντουαρντ άρχισε να γελάει. Με βοήθησε να βγω από το αυτοκίνητο, με τράβηξε για να ανεβούμε τις σκάλες και ακόμα γελοούσε, καθώς μου άνοιγε την πόρτα.

Περίμεναν όλοι στο τεράστιο λευκό σαλόνι όταν μπήκα μέσα, με υποδέχτηκαν με μια δυνατή χορωδία από «Χρόνια Πολλά, Μπέλλα!» ενώ εγώ κοκκίνισα και χαμήλωσα τα μάτια. Η Άλις, υπέθετα, είχε σκεπάσει κάθε επίπεδη επιφάνεια με ροζ κεριά και δεκάδες κρυστάλλινα μπουλ γεμάτα με εκατοντάδες τριαντάφυλλα. Υπήρχε ένα τραπέζι καλυμμένο με ένα λευκό τραπεζομάντιλο δίπλα στο επιβλητικό πιάνο του Έντουαρντ, με μια ροζ τούρτα γενεθλίων επάνω, κι άλλα τριαντάφυλλα, μια στοίβα γυάλινα πιάτα κι ένα μικρό σωρό δώρα τυλιγμένα με ασημένιο χαρτί.

Ήταν εκατό φορές χειρότερα απ' ό,τι είχα φανταστεί.

Ο Έντουαρντ, νιώθοντας τη δυσάρεστη κατάσταση στην οποία βρισκόμουν, τύλιξε ενθαρρυντικά το χέρι του γύρω από τη μέση μου και φίλησε το πάνω μέρος του κεφαλιού μου.

Οι γονείς του Έντουαρντ, ο Κάρλαϊλ και η Έσμι – απίστευτα νεαροί και υπέροχοι όπως πάντα – ήταν πιο κοντά απ' όλους στην πόρτα. Η Έσμι με αγκάλιασε προσεχτικά, ενώ τα απαλά μαλλιά της στο χρώμα της καραμέλας ακούμπησαν το μάγουλό μου, καθώς μου φιλούσε το μέτωπο, και μετά ο Κάρλαϊλ έβαλε τα μπράτσα του γύρω από τους ώμους μου.

«Λυπάμαι γι' αυτό, Μπέλλα», μου είπε δήθεν ψιθυριστά. «Δεν μπορούσαμε να συγκαταστήσουμε την Άλις».

Η Ρόζαλι κι ο Έμετ στέκονταν πίσω τους. Η Ρόζαλι δε χαμογελούσε, τουλάχιστον, όμως, δε με αγριοκοίταζε. Το πρόσωπο του Έμετ είχε ένα τεράστιο χαμόγελο. Είχα μήνες να τους δω – είχα ξεχάσει πόσο εκτυφλωτικά όμορφη ήταν η Ρόζαλι – σχεδόν με πλήγωνε να την κοιτάζω. Κι ο Έμετ ήταν πάντα τόσο... μεγάλος;

«Δεν έχεις αλλάξει καθόλου», είπε ο Έμετ δήθεν με απογοήτευση. «Περίμενα μια αισθητή διαφορά, αλλά είσαι πάλι ίδια, με κατακόκκινο πρόσωπο, όπως πάντα».

«Ευχαριστώ πολύ, Έμετ», είπα κοκκινίζοντας ακόμα περισσότερο.

Εκείνος γέλασε. «Πρέπει να βγω έξω για λίγο» – σταμάτησε για να κλείσει το μάτι επιδεικτικά στην Άλις – «Μην κάνεις τίποτα αστείο όσο λείπω».

«Θα προσπαθήσω».

Η Άλις άφησε το χέρι του Τζάσπερ και πετάχτηκε μπροστά με όλα της τα δόντια να αστράφτουν στο λαμπερό φως. Ο Τζάσπερ χαμογέλασε κι αυτός, αλλά κρατήθηκε πιο μακριά. Ακούμπησε, ψηλός και ξανθός, στην κολόνα στη βάση της σκάλας. Τις ημέρες που έπρεπε να περάσουμε μαζί κλεισμένοι στο Φοίνιξ, νόμιζα ότι είχε ξεπεράσει την αποστροφή του για μένα. Αλλά είχε ξαναγυρίσει ακριβώς στον τρόπο με τον οποίο μου συμπεριφερόταν παλιότερα – με απέφευγε όσο γινόταν – αμέσως μόλις ήταν ελεύθερος από την προσωρινή υποχρέωσή του να με προστατεύει. Ήξερα πως δεν είχε τίποτα προσωπικό μαζί μου, ήταν απλώς μια προφύλαξη, και προσπαθούσα να μην είμαι υπερβολικά ευαίσθητη με το θέμα αυτό. Ο Τζάσπερ το έβρισκε πιο δύσκολο να ακολουθήσει τη διαίτα των Κάλεν απ' ό,τι οι υπόλοιποι – ήταν πιο δύσκολο να αντισταθεί στη μυρωδιά του ανθρώπινου αίματος απ' ό,τι οι άλλοι – δεν προσπαθούσε τόσο πολύ καιρό όσο αυτοί.

«Ωρα ν' ανοίξουμε τα δώρα», δήλωσε η Άλις. Έβαλε το δροσερό της χέρι κάτω από τον αγκώνα μου και με τράβηξε στο τραπέζι με την τούρτα και τις αστραφτερές συσκευασίες.

Πήρα την καλύτερη μαρτυρική έκφραση που είχα. «Άλις, είμαι σίγουρη πως σου είπα ότι δεν ήθελα τίποτα...»

«Αλλά εγώ δε σε άκουσα», διέκοψε πολύ ευχαριστημένη με τον εαυτό της. «Άνοιξέ το». Πήρε τη φωτογραφική μηχανή από τα χέρια μου και την αντικατέστησε με ένα μεγάλο, τετράγωνο, ασημένιο κουτί.

Το κουτί ήταν τόσο ελαφρύ που έμοιαζε άδειο. Η κάρτα επάνω έλεγε ότι ήταν από τον Έμετ, τη Ρόζαλι και τον Τζάσπερ. Ντροπαλά, έσκισα το χαρτί και μετά κοίταξα το κουτί που έκρυβε από κάτω.

Ήταν κάτι ηλεκτρικό με πολλά νούμερα στο όνομά του. Άνοιξα το κουτί ελπίζοντας να διαφωτιστώ περισσότερο. Αλλά το κουτί ήταν όντως άδειο.

«Εε... ευχαριστώ».

Η Ρόζαλι έσκασε ένα χαμόγελο. Ο Τζάσπερ γέλασε. «Είναι στερεοφωνικό για το αυτοκίνητο», εξήγησε. «Ο Έμετ το εγκαθιστά τώρα, ώστε να μην μπορείς να το επιστρέψεις».

Η Άλις ήταν πάντα ένα βήμα πιο μπροστά από μένα.

«Ευχαριστώ, Τζάσπερ, Ρόζαλι», τους είπα, χαμογελώντας καθώς θυμήθηκα τα παράπονα του Έντουαρντ για το ραδιόφωνό μου το απόγευμα – ήταν όλα στημένα, προφανώς. «Ευχαριστώ, Έμετ!» φώναξα πιο δυνατά.

Άκουσα το βροντερό του γέλιο από το φορηγάκι μου και δεν μπόρεσα παρά να γελάσω κι εγώ.

«Άνοιξε το δικό μου και του Έντουαρντ τώρα», είπε η Άλις τόσο ενθουσιασμένη που η φωνή της ακούστηκε σαν τιτίβισμα σοπράνο. Κρατούσε ένα μικρό, επίπεδο τετράγωνο στο χέρι της.

Γύρισα για να ρίξω ένα θανατηφόρο βλέμμα στον Έντουαρντ. «Υποσχέθη-

κες».

Πριν προλάβει να απαντήσει, ο Έμετ όρμησε μέσα. «Πάνω στην ώρα», είπε και πλησίασε. Σπρώχτηκε πίσω από τον Τζάσπερ, ο οποίος είχε έρθει κι αυτός πιο κοντά απ' ό,τι συνήθως για να δει τι ήταν.

«Δεν ξόδεψα ούτε δεκάρα», με διαβεβαίωσε ο Έντουαρντ. Έδωξε μια τούφα μαλλιά μακριά από το πρόσωπό μου, αφήνοντάς ένα μυρμηγκιασμα στο δέρμα μου από το άγγιγμά του.

Πήρα μια βαθιά ανάσα και γύρισα προς την Άλις. «Δώσ' το μου», ψιθύρισα.

Ο Έμετ γέλασε πνιχτά με χαρά.

Πήρα το μικρό πακέτακι στέλνοντας ένα θυμωμένο βλέμμα προς τον Έντουαρντ, ενώ έχωσα το δάχτυλό μου κάτω από την άκρη του χαρτιού και τράβηξα απότομα την κολλητική ταινία.

«Να πάρει!» μουμούρισα όταν το χαρτί έσκισε το δάχτυλό μου – το τράβηξα για να δω τη ζημιά. Μια μόνο σταγόνα αίματος κύλησε από το μικροσκοπικό κόψιμο.

Τότε όλα έγιναν πολύ γρήγορα.

«Όχι!» βρυχήθηκε ο Έντουαρντ.

Όρμησε πάνω μου, ρίχνοντάς με πίσω προς το τραπέζι. Αυτό έπεσε, όπως κι εγώ, σκορπίζοντας γύρω-γύρω την τούρτα και τα δώρα, τα λουλούδια και τα πιάτα. Εγώ προσγειώθηκα μέσα στα σπασμένα κρύσταλλα.

Ο Τζάσπερ χτύπησε με δύναμη πάνω στον Έντουαρντ, κι ο ήχος ήταν σαν να συγκρούστηκαν δύο ογκόλιθοι σε μια κατολισθήση βράχων.

Ακούστηκε κι άλλος ένας θόρυβος, ένα απαίσιο γρύλισμα που έμοιαζε να έρχεται μέσα από το στήθος του Τζάσπερ. Ο Τζάσπερ προσπάθησε να σπρώξει πέρα τον Έντουαρντ, χτυπώντας τα δόντια του μόλις μερικά εκατοστά μακριά από το πρόσωπο του.

Ο Έμετ άρπαξε τον Τζάσπερ από πίσω, το επόμενο δευτερόλεπτο, παγιδευοντάς τον στην τεράστια ατσαλένια του αγκαλιά, αλλά ο Τζάσπερ συνέχιζε να παλεύει, με τα άγρια, άδεια μάτια του συγκεντρωμένα μόνο επάνω σε μένα.

Πέρα από την έκπληξη, υπήρχε και πόνος. Είχα κυλιστεί κάτω στο πάτωμα, δίπλα στο πιάνο, με τα χέρια μου τεντωμένα ενστικτωδώς, ώστε να συγκρατήσουν το βάρος μου την ώρα που έπεφτα, μέσα στα αιχμηρά θραύσματα του γυαλιού. Μόνο τώρα ένιωθα τον οξύ, τσουχτερό πόνο που διαπερνούσε το χέρι μου από τον καρπό μου ως την πτύχωση μέσα στον αγκώνα μου.

Ζαλισμένη και αποπροσανατολισμένη, σήκωσα τα μάτια μου από το έντονο κόκκινο αίμα που έτρεχε παλλόμενο από το χέρι μου – για να δω τα πυρετώδη μάτια έξι, ξαφνικά λυσσασμένων από πείνα, βρικολάκων.

STEPHENIE MEYER

Αποφοίτησε από το Πανεπιστήμιο Birmingham Young έχοντας σπουδάσει Αγγλική Λογοτεχνία. Για το μυθιστόρημα αυτό λέει: «Πάντα θαύμαζα την ικανότητα ορισμένων συγγραφέων να δημιουργούν φανταστικές καταστάσεις, και μετά να προσθέτουν σ' αυτές χαρακτήρες τόσο βαθιά ανθρώπινους, που η δική τους οπτική γωνία να κάνει τις καταστάσεις αυτές πιστευτές. Ελπίζω το *Λυκόφως* να προσφέρει στους αναγνώστες του την ίδια εμπειρία». Η Stephenie ζει με το σύζυγο και τους τρεις γιους της στο Γκλέντεϊλ της Αριζόνα. Η σελίδα της Stephenie στο ίντερνετ είναι www.stepheniemeyer.com.

Για τρία πράγματα ήμουν απολύτως σίγουρη.

Πρώτον, ο Έντουαρντ ήταν βρικόλακας.

Δεύτερον, υπήρχε ένα κομμάτι του –και δεν ήξερα πόσο μπορεί να υπερίσχυε αυτό το κομμάτι– που διψούσε για το αίμα μου.

Και τρίτον, ήμουν ανεπιφύλακτα και αμετάκλητα ερωτευμένη μαζί του.

ΒΑΘΙΑ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΟ ΚΑΙ ΜΕ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟ ΣΑΣΠΕΝΣ, ΤΟ ΛΥΚΟΦΩΣ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ ΠΟΥ ΔΑΓΚΩΝΕΙ.

Λίστα Editor's Choice των *New York Times*

Λίστα Publisher's Weekly "Καλύτερα βιβλία της χρονιάς"

Λίστα Amazon "Καλύτερα Βιβλία της Δεκαετίας"

"Hot List" *Teen People*

«Με την αγωνία και το ρομαντισμό σε τέλεια ισορροπία, το *Λυκόφως* θα κερδίσει τους αναγνώστες να γυρίζουν με μανία τις σελίδες του σαγηνευτικού ντεμπούτου της Stephenie Meyer». –*Publishers Weekly*

«Η αγωνία κορυφώνεται καθώς η ένταση του μυστικού έρωτα και της σιωπηλής τρυφερότητας μεταμορφώνεται σε έναν τρομακτικό αγώνα επιβίωσης. Ρεαλιστικό, επιδέξιο, περιεκτικό, οι αναγνώστες θα λαχταρούν να χάσουν όλη τους την ενέργεια στο *Λυκόφως*». –*School Library Journal*

Ακολουθώντας την παράδοση της Anne Rice... αυτή η σκοτεινή ιστορία αγάπης θα σου συναρπάξει». –*Booklist*

PLATYPUS
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

Αρτέμιδος 1β', 15342 Αγία Παρασκευή, Αθήνα
Τηλ. 210 6002605, Fax: 210 6081164
info@platypus.gr
www.platypus.gr

ISBN 978-960-6665-24-

9 789606 665240